

Giới thiệu Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau

Converter: nothing_nhh (tangthuvien)

Edit: Hanayang

Giới thiệu

Kỳ thật rất ngốc, từ đông bán cầu đến tây bán cầu, từ tây bán cầu lại về đông bán cầu, đã trôi qua tám năm, trong tim vẫn là hình bóng người con trai đã làm cho cô khóc. Cuối cùng, cô đã chờ được lời hứa hẹn năm xưa của anh. Đây có lẽ là cái kết hoàn mỹ nhất trong tiểu thuyết tình yêu. Nhưng mà, ở thời khắc này, trong lòng cô có con sóng nhỏ nhẹ nhàng dao động bởi một hình bóng khác vẫn thăm đỗi theo cô. Hướng trái, hướng phải, đều rất đau...

Còn sau đây là tâm sự của nam chính thông qua bài hát "Truyền kỳ" Ca sĩ Lý Kiện trình bày:

Chỉ một lần giữa đám đông người liếc mắt nhìn thấy em

Mà lại không thể nào quên được dung nhan em

Mơ rằng một ngày có thể ngẫu nhiên gặp lại

Từ đó anh bắt đầu cô đơn nỗi nhớ

Nhớ em khi em nơi chân trời

Nhớ em khi em ở trước mắt

Nhớ em khi em lấp đầy trong tâm trí

Nhớ em khi em ở trong tim

Tình nguyện tin tưởng chúng ta kiếp trước hữu duyên

Kiếp này chuyện tình yêu xưa sẽ lại không thay đổi

Tình nguyện dùng cả đời này chờ em phát hiện

Anh luôn bên cạnh em chưa bao giờ rời xa

...

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu (Thượng)

Edit: Hanayang

Trước mỗi lần truyền hình trực tiếp, Hạ Dịch Dương đều có thói quen yên tĩnh một mình trong chốc lát.

Khi anh đến cuối hành lang, đứng trước cửa sổ dài sát đất, phát hiện trời đã chập tối, bên ngoài mưa bay giá lạnh. Ở Edinburgh, tháng hai, thời tiết cũng rét lạnh như ở Bắc Kinh, nhưng ban ngày lại ngắn, hiện tại mới hơn 4 giờ chiều.

Anh nhìn trời mưa, chậm rãi nhắm mắt lại, như thể cảm giác được cái lạnh ẩm ướt xuyên qua kính cửa sổ mà ủa vào mặt. Anh biết đây là một loại ảo giác, hiện giờ anh đang đứng trong một khách sạn năm sao ở Edinburgh, nơi này cách trung tâm hội nghị quốc tế rất gần, đài truyền hình đã thuê vài phòng ở đây để sử dụng cho chương trình truyền hình trực tiếp Hội nghị Khí hậu Toàn cầu. Thế nên bên trong khách sạn xa hoa mà vẫn rất thanh lịch này, nhiệt độ ấm áp giống như đặt mình dưới ánh nắng tươi sáng tháng năm

Không biết tại sao, gần đây anh hay gặp ảo giác. Khi đọc sách, khi lái xe, khi đi trên đường, anh đều đột nhiên nghe được một tiếng gọi thanh thúy ngọt ngào, trong đầu lập tức hiện lên khuôn mặt, khoe miệng khẽ nhếch lên, bên môi có hai lúm đồng tiền, mắt loan thành hai mảnh trắng non, đầu hơi hơi nghiêng, mềm mại cười. Anh nhìn khắp xung quanh tìm kiếm, cuối cùng luôn thản nhiên cười khổ.

"Dịch Dương, " có người vỗ nhẹ vai anh, quay đầu lại, là đạo diễn Giang Nhất Thụ, cũng là bạn thân của anh.

"Tiến sĩ Dylan đến rồi sao?" Anh hỏi.

Tiến sĩ Dylan là biên tập tờ « Thế giới », viết rất nhiều bài nghiên cứu, luận văn về đề tài biến đổi khí hậu, ở diễn đàn quốc tế có ảnh hưởng rất lớn, để mời được ông đến phỏng vấn, tổ sản xuất chương trình lần này phải vận động rất nhiều người, rất nhiều mối quan hệ.

Giang Nhất Thụ lắc đầu, "Vừa nói điện thoại với trợ lý ông ấy, đang trên đường đến. Dịch Dương, tôi có chuyện khác nói với cậu." Anh ta chắc chắn lười, mày nhíu lại, tựa hồ muốn nói lại thôi.

Trên người Hạ Dịch Dương có một loại khí chất đặc biệt trầm ổn, cho dù ở trường hợp nào, đều rất bình tĩnh, khí định thần nhân, đây là một loại khí chất mà người biên tập viên tin tức cần có, nhưng anh không dám chắc nghe xong chuyện này, trên gương mặt tuấn tú của Hạ Dịch Dương còn có thể bảo trì nét điềm tĩnh không.

"Chuyện gì?" Hạ Dịch Dương mỉm cười hỏi, không có lộ ra một tia tò mò.

Giang Nhất Thụ do dự, từ trong túi áo lấy ra một tờ giấy đưa cho anh, "Tôi cũng vừa mới biết được, cô ấy ở Edinburgh."

Ai? Hạ Dịch Dương âm thầm tự hỏi, đột nhiên như có một tia chớp xẹt qua không gian, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, tim đập thật nhanh.

Anh nói lòng caravat, khó khăn chớp mắt, "Không thể nào, cô ấy ở New Zealand."

Tin này là trong kỳ họp lớp bốn năm trước, bạn thân nhất của cô - Ngã Ly nói với những người khác, anh đã nghe được. Mọi người hỏi Ngã Ly tại sao cô không tới? Ngã Ly như người oán phụ thờ dãi, nói: bạn bè làm cái gì chứ, đi New Zealand cũng không báo một tiếng, lên QQ gặp được mới một hồi, chào hỏi vài câu, sau đó liền "out". Những người khác nói: cần gì đi New Zealand chịu khổ, với điều kiện của cô, vào đài truyền hình tỉnh không thành vấn đề. Ngã Ly bĩu môi: người ta yêu cầu cao, của cô ấy giấc mộng là vào CCTV. Mọi người xôn xao một chút chớp chớp nhìn về phía anh, khi đó, anh vừa mới vào CCTV, làm phóng viên hiện trường ở kênh tin tức.

Giang Nhất Thụ nhíu mày, "Năm trước đã rời New Zealand rồi, cô ấy làm hướng dẫn viên ở một công ty du lịch. Hồi tết âm lịch, Tiểu Lâu theo phái đoàn đến Edinburgh, chính là cô ấy tiếp đãi."

Tiểu Lâu là vợ Giang Nhất Thụ, là quản lý bộ phận khách hàng công ty du lịch Bắc Kinh Hoàn Cầu, phụ trách tuyến Âu Mỹ.

"Hướng dẫn viên du lịch?" Trong lòng Hạ Dịch Dương có chỗ nào đó oanh một chút sụp đổ.

Giang Nhất Thụ nhún nhún vai, "Tôi nghe xong cũng giật mình không biết nói gì. Đây là địa chỉ nhà, phỏng vấn kết thúc, cậu... có rảnh thì đi gặp cô ấy đi."

Anh đem tờ giấy nhét vào tay Hạ Dịch Dương, cảm giác được đầu ngón tay người kia hơi hơi run lên, anh lo lắng hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Hạ Dịch Dương ngẩng đầu, thoáng cái, trên mặt đã bình tĩnh như nước, "Đương nhiên, tôi ổn mà."

Cửa thang máy, đoàn người nối đuôi nhau đi về phía phòng thu, Giang Nhất Thụ nói: "Ah, tiến sĩ Dylan đến rồi, chúng ta trở về thôi! Đây là lần đầu tiên Kha An Di thu hình trực tiếp, cậu nên hướng dẫn người ta một chút."

Hạ Dịch Dương gật gật đầu, tiến đến bắt tay tiến sĩ Dylan, dùng tiếng Anh thông thạo trao đổi cùng ông ta về tình huống đặc biệt, đề tài trong buổi trực tiếp. Tiến sĩ Dylan thường xuyên được mời phỏng vấn trên truyền hình, nên rất hiểu biết tình hình, thoải mái làm cái OK động tác với Hạ Dịch Dương.

Hạ Dịch Dương mỉm cười, quay đầu nhìn Kha An Di đứng ở ngoài phòng thu, tay cô cầm bản thảo tiết mục còn đang run run. Anh cười nhẹ, "Tiểu Kha, em chỉ cần dựa theo bản thảo tiến hành, trong tiết mục có từ chuyên môn, chỗ chuyên tiếp, hay cần hỗ trợ gì đó, thì để cho anh."

Kha An Di vừa vào kênh quốc tế cuối năm ngoái, tốt nghiệp Đại học Liverpool ở Anh quốc, ngoại hình xinh đẹp, có tài năng, gia cảnh tốt, nên rất được coi trọng ở đài. Những người vào đồng thời với cô, hiện tại không phải làm biên đạo, thì là phóng viên hiện trường, mà cô ngay từ đầu liền được lên hình phát sóng.

"Em sợ em khẩn trương sẽ nói sai từ, tiết mục này có rất nhiều thuật ngữ chuyên môn." Kha An Di đã trang điểm hoàn hảo, gương mặt hơi cứng ngắt, muốn cười cũng không cười nổi.

"Hôm nay đề tài có hơi nghiêm trang nặng nề, nếu nói sai, vừa vận điều tiết không khí. Yên tâm đi, có anh mà!"

Kha An Di hít sâu, ngượng ngùng nhìn Hạ Dịch Dương, "Hạ biên tập, sao anh có thể nói tiếng Anh lưu loát như vậy? Làm em đây ở Anh quốc bốn năm cũng thấy mặc cảm"

Hạ Dịch Dương cười cười, "Anh làm ở quán bar Sanlitun ba năm, nơi đó có rất nhiều người ngoại quốc, là môi trường thuận lợi để học ngoại ngữ."

Kha An Di mở to đôi mắt đẹp, "Ah, vậy từ vựng của anh nhất định không tệ nha!"

"Anh ở đó làm công, cũng không phải đi uống rượu. Từ vựng của anh thực bình thường thôi."

Kha An Di kinh ngạc, Hạ Dịch Dương mới qua ba mươi, đã là biên tập viên chủ chốt trong đài, nên cô cứ nghĩ anh cũng giống cô có gia cảnh lớn làm chỗ dựa.

Xã hội này tuy trọng thực lực, nhưng muốn có thành tựu khi còn trẻ, thường phải có gia thế bối cảnh hỗ trợ tiếp sức.

"Hai vị chuẩn bị tốt chưa?" Trợ lý đạo diễn đi tới giúp hai người chỉnh tai nghe.

Hạ Dịch Dương gật gật đầu, cùng Kha An Di đang đi vào phòng thu. Giang Nhất Thụ chờ ba người ổn định chỗ ngồi, kiểm tra ánh sáng, hô to: "Mọi người vào chỗ, máy quay chuẩn bị, 5, 4, 3, 2..."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-2: Giới thiệu (Hạ)

"Chào buổi tối quý vị khán giả, đây là chương trình truyền hình trực tiếp từ Edinburgh, hôm nay chúng ta vinh dự mời được nhà khí tượng học nổi tiếng thế giới - tiến sĩ Dylan, ngài ấy sẽ cùng chúng ta khám phá những thay đổi của khí hậu toàn cầu, và biện pháp phòng ngừa của các nước..." Giọng nói thanh trầm của Hạ Dịch Dương vang lên, Giang Nhất Thụ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trợ lý đạo diễn huyých nhẹ vai anh, anh nâng mắt lên, nhìn qua phía trợ lý, trợ lý chìa tờ giấy viết: "Hạ biên tập tay phải vẫn nắm chặt, rất kỳ quái."

Giang Nhất Thụ nhìn lại, Hạ Dịch Dương dưới ánh đèn ôn hòa trò chuyện, tay trái cầm bản thảo dẫn dắt tiết mục, nhưng tay phải lại nắm chặt tờ giấy nhỏ, nhìn qua có chút không được tự nhiên.

Anh thờ dài, cô ta đối với Dịch Dương ảnh hưởng thật sự là không nhỏ, một cái địa chỉ mà cậu ta cũng xem như báu vật.

Kha An Di ban đầu hơi gượng gạo cứng ngắt, nhưng càng trò chuyện, cô càng thả lỏng hơn, lời lẽ vui tươi sinh động. Phòng vấn lần này vốn chỉ có một người chủ trì là Hạ Dịch Dương, nhưng vì muốn cô có cơ hội rèn luyện, cũng cho tiết mục tăng thêm chút không khí, mới để cô tham dự.

Đối với biểu hiện của cô lần này, Giang Nhất Thụ xem như vừa lòng.

Thời gian trực tiếp luôn qua quá nhanh, một giờ phóng vấn đã hết, Hạ Dịch Dương đối mặt màn ảnh ôn hòa cười nói: "Tiết mục phóng vấn đến đây là kết thúc, chân thành cảm ơn tiến sĩ Dylan đã đến tham gia cùng chương trình..."

Tiếng vỗ tay vang lên bốn phía, Giang Nhất Thụ bước tới tiễn tiến sĩ Dylan đi ra về. Hạ Dịch Dương tháo xuống tai nghe, đi vào toilet dùng nước lạnh rửa mặt, ngẩng đầu lên, nhìn mình trong gương, nói lỏng caravat, rồi thắt lại, thắt xong lại nói ra. Đã lâu rồi anh không còn bối rối như vậy, ngay cả lúc trước thi phỏng vấn vào học viện phát thanh cũng không như bây giờ.

Rốt cuộc thì hoảng cái gì chứ? Anh tự giễu cười cong khóe miệng, thắt lại caravat.

Lúc đi ra, Kha An Di đang đứng chờ ở bên ngoài, còn chưa tẩy trang, dường như cố ý đợi anh.

"Hôm nay biểu hiện tốt lắm." Anh mỉm cười cổ vũ cô.

"May mắn có anh, nghe anh nói, em tất nhiên không thể khấn trương. Cảm ơn anh, Hạ biên tập." Kha An Di chân thành nói.

"Đều là đồng sự, gọi anh Hạ Dịch Dương được rồi!" Anh xoay người tiến vào phòng thay quần áo lấy áo khoác.

"Hạ... Hạ Dịch Dương," Kha An Di đuổi theo, "Em biết ở Edinburgh có một nhà hàng Ý rất được, chúng ta tới đó dùng thử đi!"

Hạ Dịch Dương dừng lại, "Anh còn có chút việc, em tìm đồng sự khác cùng đi đi."

Nói xong, anh vội vàng đi ra ngoài.

Kha An Di quẩn ở tại chỗ, hai tay mất tự nhiên chậm rãi buông xuống dưới.

Trời hoàng hôn, xuyên qua màn mưa nặng nề nhìn không rõ ngã tư đường đối diện, không khí ẩm ướt lạnh lẽo. Hạ Dịch Dương lên xe taxi, đưa tờ giấy cầm trong tay cho bác tài, "Đi đến địa chỉ này!"

Bác tài quay đầu nhìn, đánh giá anh vài lần, nhún vai.

Hạ Dịch Dương nhắm mắt, tự hỏi bác tài ngồi phía trước có nghe thấy tiếng tim đập của anh hay không. Một người biến mất sáu bảy năm, đột nhiên xuất hiện gần trong gang tấc, hỏi anh có thể nào không kích động? Có thể nào không sợ hãi?

Sáu năm trước, lúc cô bỏ đi, ngay cả một câu tạm biệt cũng không có nói. Nhưng trái đất tròn, đi một vòng lớn, rồi ngày nào đó vẫn là hội ngộ, như anh với cô.

Gương mặt tuấn tú nổi lên một nụ cười sung sướng.

Do Hội nghị khí hậu Toàn Cầu, đường xá ở Edinburgh đông đúc hơn bình thường, lại thêm mưa lớn, xe chạy rất chậm. Nửa giờ sau, xe quẹo vào một cái ngã tư đường lộn xộn, thỉnh thoảng có vài tòa nhà kiến trúc thời Victoria hiện lên ngoài cửa sổ.

"Quý khách, đến nơi rồi!" Xe dừng lại trước một tòa nhà 6 tầng.

Hạ Dịch Dương trả tiền, vừa đẩy cửa xuống xe, một bóng người đột nhiên từ trong sảnh tòa nhà chạy ra, một tay kéo hành lý, một tay cuống cuồng vẫy xe taxi.

Anh theo bản năng ngẩng đầu nhìn, áo khoát đen dài ngang gối, mũ len xám có hai cái lỗ tai, khăn quàng cổ cùng màu che khuất cả khuôn mặt chỉ lộ ra đôi mắt.

"Xe sao tới nhanh như vậy? Minh hôm nay thật may mắn!" Cô đứng bên cửa xe, vui mừng tự lầm bầm.

Giọng Oxford chính tông, ngọt ngào thanh thủy, hai mắt loan thành bán nguyệt.

Lòng anh run lên mãnh liệt, cố gắng chớp mắt, không thể tin được nhìn lại.

Hành lý rất nặng, cô không muốn để trong cốp xe, nên cố hết sức đưa vào băng ghế sau, anh tiến lên giúp cô đưa vào.

"Cám ơn anh đẹp trai!" Cô khẽ cười nhìn anh nháy mắt, "Phanh" một tiếng đóng lại cửa xe, xe taxi nổ máy rồi đi bắn tung tóe bọt nước lên vỉa hè.

Anh ngỡ ngác, mái tóc ướt đầm rối bời, hai mắt mờ hồ.

Lại là ảo giác? Anh dường như nhìn thấy cô. Thật là cô sao? Nếu là thật, làm sao cô có thể không cùng anh chào hỏi?

Không biết đứng bao lâu, trên đầu xuất hiện một cái ô. "Anh à, có cần giúp gì không?"

Anh lau đi nước mưa trên mặt, đứng trước người quản lý tòa nhà, "Xin hỏi... Diệp Phong tiểu thư có phải ở nơi này hay không?" Anh khàn khàn hỏi.

"Lúc trước đúng là ở đây, hôm nay vừa mới chuyển đi rồi."

Anh nhấp mí mắt, nhìn ra ngã tư đường mờ mịt, "Vậy ông... biết cô ấy chuyển đi đâu không?"

"Cô ấy nói muốn kết hôn, không biết chuyển đến thành phố nào, nhưng chắc sẽ không trở về đây nữa. Ah, vài phút trước cô ấy còn ở đây, anh thật là không may." Ông quản lý thông cảm nhìn khuôn mặt vừa mừng vừa khổ sở của anh, "Hay để tôi giúp anh gọi xe?"

Anh khoát tay từ chối, ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà trong mưa. Cô đã ở tầng mấy? Mấy năm nay sống có tốt không? Vì sao bỏ nghề phát thanh viên làm hướng dẫn viên du lịch? Không ai trả lời anh, nhưng kỳ thật đáp án đã không còn quan trọng nữa.

Thật là cô! Sáu năm, gương mặt không thay đổi gì nhiều. Điều duy nhất thay đổi chính là cô không nhớ anh là ai. Hiện tại, bên cạnh cô cũng đã có người cô yêu.

Cho đến bây giờ, anh chỉ là một người vô tình thoáng qua cuộc đời cô mà thôi.

Anh chưa sót thu hồi tầm mắt, vo tờ giấy cầm trong tay thành cục nhỏ, ném vào thùng rác ven đường.

Anh tin tưởng, sau lần ngẫu nhiên thoáng qua này, mặc cho Trái đất có tròn thế nào, bọn họ đã không còn khả năng gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-3: Phỏng vấn

Phỏng vấn thực tế chính là một loại kiểm tra thần kinh.

Diệp Phong hít sâu một lần nữa, giả vờ không nghe hai cô gái bên cạnh bình luận về mình.

Cô trước khi đi, còn đặc biệt trang điểm, chải mascara, đánh má hồng, tô son bóng, ở trước gương soi đi soi lại, tự cảm thấy mình rất hào phóng trí tuệ, lúc đó mới mỉm cười khoát áo ra cửa.

Mỹ phẩm là bạn thân nhất của phụ nữ, nhưng dù là mỹ phẩm tốt nhất, cũng sẽ không nói dối.

Đây là buổi phỏng vấn tuyển vị trí người chủ trì tiết mục tình cảm 《 Đêm khuya khuynh tình 》 của Đài phát thanh Thành Đô, cũng không phải cuộc thi sắc đẹp, vậy mà đến đây một cô so với một cô xinh đẹp, một cô so với một cô thướt tha. Ở giữa một nhóm toàn những cô gái trẻ trung xinh đẹp, người hai mươi bảy tuổi như cô, thật sự xấu hổ vô cùng.

Bi kịch là cô còn mặc trang phục giống với một cô gái khác ở đó. Khi chọn quần áo, cô thầm nghĩ ăn mặc trang trọng một chút để lưu ấn tượng tốt với người phỏng vấn. Bộ váy âu phục vải cashmere màu tím nhạt, cổ áo nhỏ, váy chữ A, đi lại dễ dàng mà không quá cứng nhắc. Đây là ngày thứ hai sau khi trở về Bắc Kinh, cô ở trung tâm mua sắm Xidan mua hai bộ duy nhất.

Trong đại sảnh rất ấm, sau khi cô báo danh xong, liền cởi áo khoác ngoài, mới vừa đi vào hành lang, liền nghe được một tiếng thét chói tai. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái cũng mặc bộ váy giống cô. Cô ta trừng mắt nhìn cô, tức giận muốn khóc. Mấy cô khác cùng chờ phỏng vấn, có người vui sướng khi người gặp họa, có người cảm giận bất bình, có người mặt lộ trào phúng.

Diệp Phong cảm thấy thực bất đắc dĩ, bộ váy này, cô mặc gọi đoan trang, cô gái kia mặc kêu thanh lịch tao nhã, tuổi với tuổi liền so ra. Cô cũng muốn lập tức đem bộ váy này cởi ra, nhưng mà cởi xong cô mặc cái gì?

Cô đành phải nhẫn nhịn ngồi xuống, làm bộ không phát giác chính mình thành cái gai trong mắt cô kia.

May mắn cô không phải đợi lâu, chỉ chốc lát, liền có một người đàn ông mặc đồ Tây đưa cô vào một văn phòng bố trí rất trang nghiêm. Trang nghiêm? Đúng vậy, màu sắc trong phòng không trắng thì đen, ngay cả người phụ nữ ngồi sau bàn làm việc cũng là một thân áo đen.

Trước mặt cô ta đã có vài bộ lý lịch, thấy cô tiến vào, khoát tay về phía ghế sofa, "Mời ngồi." Giọng nói lạnh lùng.

Diệp Phong lễ phép ngồi xuống, lúc cuối người, cô nhanh mắt liếc nhìn bản tên trên bàn: Thôi Linh, trưởng phòng nhân sự.

"Cô tốt nghiệp ở Quảng Viện* sao?" Thôi Linh không có ngẩng đầu, dùng khóe mắt liếc nhìn cô, giọng điệu trầm trầm nghi ngờ.

"Tôi có đem theo bản gốc bằng tốt nghiệp, cần kiểm chứng lại không?" Diệp Phong khóe miệng mỉm cười. Tốt nghiệp ở học viện ra chẳng lẽ trên đầu đều dài hơn hai tấc?

Thôi Linh không cười, mà chậm rãi nhíu lại, "Phẫu thuật thẩm mỹ hả?"

"Không có."

"Thay đổi ghê gớm thật!" Thôi Linh lại liếc mắt đánh giá cô lần nữa, dường như vẫn là chưa tin, nhưng cô không hề bận tâm chuyện này.

"Tôi xem lý lịch của cô, sáu năm trước tốt nghiệp, sau đó xuất ngoại, đã làm viên chức ngân hàng, còn làm hướng dẫn viên du lịch. Cô... vì sao xuất ngoại? Lại vì sao về nước?"

Tốt nghiệp Đại học Truyền thông, cho tới bây giờ đều rất danh giá, có khả năng vào được CCTV, các đài khác cũng nhiệt tình đưa ra lời mời. Mà Diệp Phong, lại xuất ngoại chuyển sang học tài chính.

Vấn đề này chạm đến cực hạn bản thân cô rồi! Nhưng cô vẫn tỏ vẻ hài hước trả lời: "Bởi vì tôi rất yêu nước! Xuất ngoại là để trải nghiệm chính mình, để cho một ngày kia vì tổ quốc mà cống hiến. Hiện tại tôi về nước thực hiện ước mơ của mình."

Thôi Linh mờ to mắt, xem chút bị sắc nước miếng. "Vậy cô cảm thấy ở Đài phát thanh này có thể giúp mơ ước của cô cất cánh sao?"

Diệp Phong còn thật sự gật đầu.

"Bé gái bảy tuổi nói mơ ước thật đáng yêu, thiếu nữ mười bảy tuổi nói ước mơ là có chí hướng, phụ nữ hai mươi bảy nói ước mơ có phải hay không rất... ngây thơ?" Thôi Linh lạnh lùng nhướng đôi lông mày.

Diệp Phong trên trán nhảy ra ba vạch đen, "Ngây thơ không tốt sao? Người ngây thơ ít nhất là chân thành, còn không biết lời đời, sẽ không làm ra vẻ. Ở tiết mục tình cảm, người chủ trì ngoại trừ cần có thanh âm cùng trí tuệ, càng cần sự chân thành thật tâm, mới có thể làm cho người nghe cảm nhận được, mới nguyện ý cùng cô thổ lộ tâm tình..."

"Trưởng phòng Thôi..." Cửa đột nhiên bị một người từ bên ngoài đẩy ra, cắt ngang lời Diệp Phong.

Cô xoay qua, đứng cạnh cửa là một người đàn ông, dáng người cao thẳng, đeo kính, khí chất văn nhã.

"Đang phỏng vấn?" Người đó đi vào.

Thôi Linh đứng dậy, "Còn có ba người nữa là xong."

Anh ta gật gật đầu, thuận tay cầm lấy lý lịch Diệp Phong nhìn xem "Được rồi, vậy cô tiếp tục đi."

"Phòng vẫn xong, tôi qua văn phòng anh."

Người đàn ông nhìn sâu vào mắt Diệp Phong một cái, mở cửa ra ngoài.

Diệp Phong phát hiện người đó tuổi không còn trẻ, tóc bên tai đã có mấy phân bạc.

"Đừng nhìn, có chủ!" Thôi Linh ngẩng đầu, thấy Diệp Phong còn chằm chằm nhìn cửa, lạnh lùng khụ một tiếng.

Diệp Phong trêu chọc nói: "Không có biện pháp, khống chế không được, rất phong độ!"

Thôi Linh sững sốt vài giây, khuôn mặt chậm rãi đỏ bừng, tức giận nói: "Đó là chồng tôi."

"Ah! " Diệp Phong nhún nhún vai, thì ra có gia đình rồi! Cô có chút đồng tình với người phụ nữ trước mắt, phải giữ người chồng tuấn nhã như vậy, thật sự là căng thẳng.

"Trưởng phòng Thôi, chúng ta tiếp tục chứ?"

"Cô có cảm thấy vị trí này phù hợp với cô hay không?" Giọng của Thôi Linh đã không còn bình tĩnh, âm lượng cao vút chói tai lợi hại.

"Không có chút tự tin, tôi tới nơi này làm gì?" Diệp Phong ánh mắt trong trẻo đột nhiên sáng ngời, cả khuôn mặt đều sinh động lên, "Tôi được đào tạo chuyên nghiệp, có một chút từng trải, sai giờ còn không có đảo lại, sẽ thích ứng công tác ban đêm, hơn nữa tôi còn thực... ngay thơ. Tuy rằng, cuối cùng quyền quyết định là do cô, nhưng tôi đã cố hết sức, mặc kệ kết quả thế nào, tôi đều không hối hận."

Nói xong, cô gật đầu chào Thôi Linh, khi xoay người ra cửa, cô dùng sức cắn môi dưới. Nhìn Thôi Linh mặt xanh mét, cô nghĩ phỏng vấn lần này hỏng chắc.

Lại một cô gái khác đi vào, cô quay lại nhìn cửa phòng đóng kín, nhếch môi, lấy áo khoác, đi ra đại sảnh.

"Diệp tiểu thư!" Cánh cửa cuối hành lang mở ra, là người đàn ông có tóc bạc hai bên tai vừa nãy gọi cô.

Cô dừng lại.

"Giám đốc Lâu, anh có điện thoại." Bên trong phòng có người nói vọng ra.

"Tôi chốc nữa đi qua." Anh ta cũng không quay đầu lại, nhìn Diệp Phong cười cười.

Giám đốc Lâu?.

Giám đốc đài phát thanh Lâu Dương? Diệp Phong bắt động thanh sắc hít vào một hơi.

Lâu Dương nhìn nhìn cổ tay, "Sắp đến giờ cơm trưa, để tôi đưa Diệp tiểu thư đi tham quan một chút căn tin của đài chúng ta!"

"Đây cũng là nội dung phỏng vấn sao?" Diệp Phong tìm đập nhanh, tay khăn trương nắm chặt. Cô được chọn sao?

Lâu Dương cao giọng cười to, "Không, bởi vì Bắc Kinh hôm nay không có bụi, thời tiết rất đẹp!"

Thời tiết thật tốt, mưa phùn lơ thơ, mưa từ giữa đêm đến bây giờ cũng chưa dứt.

"Tôi có thể xem đây là vinh hạnh của một viên chức của đài không?" Cô thật cẩn thận hỏi.

"Diệp tiểu thư rất thông minh, bất quá làm viên chức của Đài cũng không tốt như cô nghĩ. Đi, đi hướng bên này." Lâu Dương đi ở mé ngoài, cùng Diệp Phong duy trì khoảng cách một cánh tay.

Căn tin nằm ở tầng hầm của tòa nhà, ra thang máy, liền nghe được toàn mùi dầu mỡ. Bọn họ tới hơi sớm, căn tin còn chưa có ai đến dùng cơm.

"Thực đơn ở đây rất phong phú, cũng có điểm tâm kiểu Tây, tùy cô lựa chọn." Lâu Dương đưa cho Diệp Phong một cái khay, ôn hòa mỉm cười với vị đầu bếp đứng sau quầy "Cho tôi một phần cơm B."

Diệp Phong cũng chọn phần B cơm trưa giống anh ta.

"Ở thành phố này, có khoảng hai mươi bốn đài phát thanh hoạt động. Trong đó có vài cái tiết mục tâm sự đêm khuya như, 《 Bóng đêm ôn nhu 》《 Thành phố thì thầm 》《 Thiên thiên tình 》《 Những ngôi sao đêm 》 đều rất thành công, đài chúng ta thời điểm này không theo kịp, bất kể đề tài là thị trường kinh tế, hay quan hệ lưỡng tính, độ chú ý người nghe đều không cao. Tôi khảo sát rất lâu, cảm thấy điều chúng ta cần là một người chủ trì tài năng. Diệp tiểu thư giọng rất tốt, có kinh nghiệm cuộc sống, lại chuyên nghiệp, biết đâu có thể hấp dẫn được người nghe, tôi rất hy vọng Diệp tiểu thư có thể thay đổi

tình hình hiện nay."

Lâu Dương tướng ăn cũng giống anh ta thật văn nhã, com là từng muống đưa vào trong miệng, ăn canh không phát ra một chút thanh âm. Ngồi dùng com với người đàn ông như vậy, Diệp Phong càng thêm đồng tình với Thôi Linh trưởng phòng.

Diệp Phong gian nan nuốt xuống một ngụm canh, "Giám đốc Lâu, thẳng thắn mà nói, tôi sau khi tốt nghiệp, chưa hề làm phát thanh viên, càng chưa bao giờ làm người chủ trì tiết mục. Hôm nay, tôi đến đây cũng chỉ muốn thử vận khí chút thôi, tự bản thân mình cũng không có nắm chắc. Đối với đề tài tình cảm, tôi có thể... sẽ làm giám đốc Lâu thất vọng." Trong tình yêu, cô cũng là thủ hạ bại tướng, có tư cách gì đến chỉ đạo chuyện tình cảm của người khác? Những lời vừa rồi nói với Thôi Linh, chẳng qua nói mạnh miệng hả hê chút thôi.

"Tiết mục này là 1+1, còn có một vị chuyên gia tình cảm phối hợp với cô. Giọng nói của Diệp tiểu thư rất có sức cuốn hút, hơn nữa... tôi đối với sinh viên của Quảng viện có lòng tin. Diệp tiểu thư, tôi thấy cô rất quen?"

Nếu Lâu Dương trẻ hơn mười tuổi, nếu cô xinh đẹp như hoa, câu hỏi như vậy, cô sẽ nghĩ có ám muội hàm súc. Nhìn Lâu Dương vẻ mặt ôn hòa trưởng bối, cô nghiêm trọng khinh bỉ chính mình có tư tưởng "không tốt đẹp", thành thành thật thật trả lời: "Tôi đến Bắc Kinh nhập học năm 2000, năm 2004 tốt nghiệp đi New Zealand, tôi... có thể bộ dạng rất đại chúng hoá!"

"Tốt nghiệp năm 2004, thành danh cũng không ít người, Hạ Dịch Dương, Hứa Mạn Mạn, còn có..." Lâu Dương phát giác Diệp Phong đột nhiên trầm mặc không nói, ánh mắt bối rối, ngưng lại. Nhưng anh vẫn thấy Diệp Phong quen quen, nhưng ở nơi nào gặp thì nhất thời không nghĩ ra.

Com nước xong, anh ta lại đưa cô đi thăm tầng lầu kế tiếp, 《Đêm khuya khuyên tình》được bố trí ở phòng thu thứ tám. Diệp Phong vuốt ve microphone, loa, vách kính cách âm... Nhẹ nhàng thờ dài, lòng dâng lên một niềm xúc cảm đã lâu không có.

"Ngày mai đến đài hoàn thành thủ tục nhân sự, ngày kia có thể đi làm chứ?" Lâu Dương hỏi.

"Được."

Lâu Dương bận việc đi trước, để thư ký tiễn cô xuống lầu. Ở trong thang máy, gặp được Thôi Linh. Cô mỉm cười chào, Thôi Linh lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó hắt cằm lên.

Diệp Phong không để ý, cô đoán cô được tuyển, nhất định là do ý của Lâu Dương.

Mưa vẫn chưa tạnh, cảnh tượng giống ngày cô rời khỏi Edinburgh. Cô dùng túi xách che đầu, chạy qua bên kia đường đón xe. Phát thanh Thành Đô cách căn hộ cô thuê không bao xa, ngồi xe buýt chỉ mất 5 phút. Lúc xem tivi thấy thông báo tuyển dụng, cô kích động đến độ nhảy dựng lên.

Một chiếc taxi dừng lại trước mặt cô, "Tiểu thư, đi đâu đây?" Lái xe quay đầu hỏi.

Cô rút ra khăn tay lau mặt, "Quảng viện, cảm ơn!"

(*) Quảng viện: một cách gọi của Đại học Truyền thông Bắc Kinh.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nha bộ muội *

* nha bộ muội: ý chỉ cô gái mang niềng răng

Màn cửa sổ kéo kín mít, bên trong tối đen không khác gì nửa đêm. Diệp Phong nằm trên giường mở mắt ra, nhìn trần nhà, chợt hoang mang không biết mình đang ở đâu.

"Rầm", bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa thật lớn. Diệp Phong chậm rãi chống tay ngồi dậy, không cần nhìn đồng hồ cô cũng biết bây giờ nhất định là bốn giờ chiều.

Cô chuyển vào căn hộ này chưa đến một tháng, chỉ cần cô ở nhà, người đàn ông nhà bên cạnh luôn đứng giờ này ra ngoài. Bọn họ cũng chưa bao giờ đối mặt, nhưng trực giác cô mách bảo đó là một người đàn ông, hơn nữa còn độc thân.

Hôm kia, cô từ thang máy đi ra, nhìn thấy bên ngoài thang máy có dấu chân ướt cỡ hơn bốn mươi, trực giác của cô thực chuẩn. Phụ nữ dù cao tới đâu, chân cũng sẽ không lớn tới cỡ đó. Thời gian biểu của anh ta rất cố định, bốn giờ chiều ra cửa, 10 đến 11 giờ tối trở về. Anh ta không có bạn bè đến thăm, cũng không đưa bạn về nhà, lúc ở trong nhà, anh ta cũng rất im lặng. Có khi từ cửa vắng ra một chút âm nhạc. Kỳ lạ, anh ta thích nghe dân ca, chính xác là dân ca vùng núi cao, khi cao vút, lúc nhẹ nhàng uyển chuyển, thêm cuồng nhiệt cảm xúc.

Diệp Phong cảm thấy hứng thú, cô đoán anh ta làm nghề gì. Tác gia? Hay IT? Nghề nhân? Cô có khuynh hướng muốn anh ta làm IT, tác gia cùng nghề nhân tính cách sẽ không thể, cũng sẽ không đúng giờ.

Ngáp dài, kéo ra màn cửa sổ, mặt trời không còn chút chói chang, bầu trời nhợt nhạt, nhìn liền ù rù. Hôm nay là ngày đầu tiên Diệp Phong đi làm, trước 11 đến radio, bây giờ còn cách khoảng bảy tiếng nữa, cô dậy sớm.

Ngày hôm qua đến radio làm thủ tục, Thôi Linh gọi cô vào văn phòng, nói cô chỉ là thử việc, chưa được tuyển chính thức. Ba tháng sau, nếu thính giả phản ứng tốt, cô mới được ký kết hợp đồng. Cô hiểu quy luật, làm gì có bữa tiệc nào ăn mà không phải trả tiền.

Ở radio có vài tiết mục được thu âm trước, đến giờ phát lại, còn có mấy người biên tập chuyên viết bản thảo, ý tưởng. Mà tiết mục tình cảm cần người nghe trực tiếp tham gia, chỉ có thể thu trực tiếp. Người nghe gọi điện thoại đến, câu hỏi là gì không ai có thể đoán trước, cái này phải dựa vào năng lực người chủ trì.

Diệp Phong không phải không có áp lực, nhưng như vậy càng có tính khiêu chiến, nếu thành công, tên tuổi cô có thể nương theo tiết mục mà nổi tiếng.

Đây từng là mục tiêu của Diệp Phong, cái khác là, khi đó, cô hy vọng được đứng ở bên dưới ánh đèn rực rỡ.

Bụng hơi đói, mở ra tủ lạnh thấy trống rỗng. Mấy ngày hôm trước, vì vội vàng tìm việc, ba bữa đều là ở bên ngoài giải quyết, không có dự trữ thức ăn. Cô vội vàng rửa mặt, khoác áo đi xuống siêu thị dưới lầu. Khu nhà này rất tốt, có siêu thị, quán cà phê, quán cơm, còn có một quán bar Italy lãng mạn, khi rảnh rỗi có nơi giải trí.

Khách chờ tính tiền ở siêu thị rất đông, nhân viên thu ngân bận rộn không nhắc đầu lên được. Diệp Phong đẩy xe đẩy, đi quầy thực phẩm đông lạnh trước, chọn một số món khoái khẩu như sủi cảo đông lạnh, cơm chiên. Thực xấu hổ, trước kia đi học là không biết nấu ăn. Ra nước ngoài, là không có điều kiện nấu cơm. Cô lại không quen ăn cơm Tây, nên phải mua chút thực phẩm đông lạnh chống đói. Bạn bè nước ngoài rất bội phục cô có thể ăn mấy năm mà không ngán. Cô thở dài, kỳ thật cô không được lựa chọn.

Không ngờ, trở về nước, vẫn là không được lựa chọn.

Sau này, công tác của cô là ngày đêm đảo lộn, rạng sáng về nhà, ai còn có sức lực vào bếp, ngủ quan trọng hơn.

Đến quầy hoa quả, hồng Fuji trái vừa lớn vừa tươi, dâu tây đóng gói mới vừa chuyển tới. Có mấy bà nội trợ đứng vây quanh ca thán giá quá đắt. Diệp Phong giống như thấy quá rẻ, vội vàng chọn hơn mười quả táo, một gói dâu tây. Mấy thứ này ở nước ngoài, dùng đồng Euro mua, giờ đổi thành nhân dân tệ, rẻ hơn biết bao nhiêu! Huống chi còn tươi mới như vậy?

Tâm tình rất phấn khởi, cười tủm tỉm đẩy xe hàng hóa thông thả bước đi, "Thực xin lỗi!" Xe tắc lư, đụng vào xe đối diện, Diệp Phong vội xin lỗi.

"... A! A!" Cô gái đẩy xe giống như gặp được người ngoài hành tinh, ánh mắt mở to, tiếng hét chói tai.

Mọi người đều nhìn về phía này.

Diệp Phong xông lên che miệng của cô lại, hướng mọi người cười cười giải thích, "A, cô ấy mỗi khi kích động là như vậy... Uy, Ngã Ly, cậu làm gì cản mình?" Cô rút tay về, lòng bàn tay hai hàng dấu răng rõ ràng.

"Đau không?" Ngã Ly trừng mắt lạnh lẽo, khoanh tay lại, đánh giá từ trên xuống dưới người nào đó mất tích sáu năm. "Nữ đại mười tám biến", mặt quá táo biến thành mặt trái xoan, cảm giác rất đẹp.

Diệp Phong xoa tay, liếc Ngã Ly một cái, "Đề mình cản cậu xem!"

Ngã Ly đứng lý hợp tình nhìn cô, giọng oanh vàng vang lên như pháo nổ: "Vay là nhẹ lắm rồi! Cậu xuất ngoại không nói với mình một tiếng, về nước cũng không thêm thông báo chào hỏi, tội mình là kẻ thù sao? Dù gì cũng từng là chiến hữu, ngủ cùng một phòng suốt bốn năm. Cậu dám đối với mình như vậy? Sao, có phải hay không cậu gặp được công tử nhà giàu gì đó, phát lên rồi, sợ mình giống da trâu bám theo cậu, hưởng ké gì chẳng? Nói với cậu, bốn cô nương một thân nồng ngênh lông bông, thả làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lạnh."

Diệp Phong dở khóc dở cười, "Cậu này gì cũng nói được. Được rồi, được rồi, Ngã Ly hiệp, mình có lỗi với cậu, đều là mình không đúng."

Bốn năm đại học, cô cùng Ngã Ly có thể nói là bạn bè thân nhất lớp. Lúc mới vào quảng viện, cô đang chỉnh răng hàm, phải đeo niềng răng. Ngã Ly nhìn thấy cô, liền cười, cho cô cái biệt hiệu "Nha bộ muội". Khi đó, không ai gọi cô Diệp Phong nữa, ai mở miệng đều là "nha bộ muội". Ngay cả giáo khi đặt câu hỏi, ánh mắt đảo đến cô, "Nha bộ muội, em lên trả lời." Cô thật sự là khóc không ra nước mắt.

Ngã Ly sợ lạnh, lại có chứng đau bụng kinh, hàng tháng mấy ngày này, đều phải cùng cô ngủ chung giường. Lên năm hai, Ngã Ly thầm mến một giảng viên tiếng Anh trong trường, cô giúp Ngã Ly đưa thư tình. Người giảng viên thực khách khí mời hai người ăn cơm, hai người vui vẻ đến nơi, phát hiện người tiếp khách là một vị mỹ nữ, giảng viên đó ôn hòa giới thiệu, đây là vị hôn thê của anh ta. Ngã Ly xấu hổ đến nỗi chỉ muốn đâm đầu xuống đất chết cho rồi.

Có một buổi tối, hai người uống đến ngiên ngã, nằm ở trên mặt cỏ ngắm sao. Ngã Ly đập cô một cái, "Nha bộ muội, tình bạn của tội mình nhất định phải thiên trường địa cửu nha! Đề coi, khi mình kết hôn, cậu làm phù dâu cho mình. Đến khi cậu kết hôn, mình lại làm phù... Uy, người kết hôn rồi có thể làm phù dâu hay không?"

"Làm sao mà cậu biết mình nhất định kết hôn sau cậu?" Cô lạnh lạnh hỏi lại.

"Mình so với cậu lớn hơn ba tuổi nha!"

"Lớn hơn thì sao? Cậu ngay cả một người bạn trai cũng không có."

"Có bạn trai thì rất giỏi sao? Hừ, Biên Thành của cậu là mẫu đàn ông xem trọng sự nghiệp, muốn nắm bắt anh ta, khó!"

Một lời thành sấm!

Cô cùng Biên Thành ở đêm trước ngày tốt nghiệp, gặp phải tình biến. Từ đó đến nay, cô ở tây bán cầu, anh ta cùng cô gái khác ở đông bán cầu.

~~~~

"Không đủ thành ý!" Ngã Ly cầm gương lên, không dụ dỗ chút nào.

"Vậy cậu muốn phạt như thế nào?" Cô bắt đầu dĩ cưỡi đầu.

Ngã Ly liếc cô, cười mờ ám "Đề coi!" Cô lấy điện thoại di động trong giỏ ra, đầu ngón tay lướt như bay.

"Cậu gì chứ?" Diệp Phong chồm đến xem.

[Vừa mới bắt được nha bộ muỗi, khi nào xét xử?] Cô còn chưa lấy lại tinh thần, Ngã Ly đã nhấn nút gửi đi. "Điều thông báo cho bọn cùng lớp hết rồi. Hắc hắc, hiện tại mi có chấp cánh cũng khó thoát."

Tin nhắn trả lời rất nhanh liền đến tới tấp, thời gian "xét xử" được ấn định vào chiều Chủ nhật. "Mọi người đều bận làm việc nên bình thường rất khó tụ họp, lần này cũng là nhà người có mặt mũi lớn. Nha bộ muỗi..." Ngã Ly giật mình nhìn Diệp Phong thay mặt biến sắc.

"Đề lần sau đi, hiện tại mình còn có chút việc bận. Chờ giải quyết xong rồi, mình sẽ gọi cho cậu." Diệp Phong muốn nở nụ cười thật tự nhiên, nhưng không thành công, cô thất bại thờ dài, "Cho mình chút thời gian, mình bây giờ còn chưa được..."

"Nha bộ muỗi, sáu năm, hơn hai nghìn ngày rồi, Biên Thành đối với cậu ảnh hưởng còn lớn như vậy? Không thể nào!"

"Mình là người vô dụng như vậy sao? Các cậu ai nấy đều có công danh sự nghiệp, trước mặt các cậu, mình tự ti!" Cô cắn răng, chết cũng không chịu thừa nhận.

"Ai thêm tin!" Ngã Ly hừ một tiếng, "Không thương lượng, cậu không đi, mình trói cậu đem đi. Dù sao, cậu không cần lo lắng, Biên Thành chưa bao giờ tham gia họp lớp."

"Tại sao?" Biên Thành là lớp trưởng, chủ tịch hội sinh viên, trong ban có hoạt động gì, đều lấy anh làm trung tâm.

Ngã Ly nhún nhún vai, "Không biết. Hắc không liên hệ với bọn này, nghe đâu sự nghiệp càng làm càng lớn, hiện tại thuộc tầng lớp doanh nhân nổi tiếng rồi."

"Hắc không làm biên tập viên?" Diệp Phong vỗ vỗ trán, đầu óc mờ mịt.

"Lần khác từ từ nói cho cậu nghe, mình còn có hẹn với người khác, hôm nay trước buông tha cậu. Nha bộ muỗi..." Ngã Ly thờ dài, tiến lên từng bước, nhẹ nhàng ôm lấy Diệp Phong, "Hứa với mình, nếu ngày nào đó lại rời đi, nhất định phải nhớ nói tạm biệt với mình... Mình rất nhớ cậu!"

Tình yêu là ngọn đèn, tình bạn là cái bóng. Khi đèn tắt, bạn sẽ nhìn thấy cái bóng bạn vây quanh.

Diệp Phong yểu hờn cứng lại, hốc mắt nóng lên, cái gì cũng nói không nên lời, cái gì cũng không cần phải nói, chính là dùng một chút lực, đem cái bóng ấm áp này ôm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đài truyền hình

Edit: Hanayang

"Phù, cuối cùng đã xong!" Âm nhạc quen thuộc vang lên, màn hình chuyển sang bản tin thời tiết, Kha An Di tháo mic ra, nhìn Hạ Dịch Dương thờ phào

nhẹ nhõm.

"Vẫn còn khăn trương?" Hạ Dịch Dương sắp xếp lại bản thảo, khẽ cười. Từ Edinburgh trở về, Kha An Di chính thức bước vào phòng tin tức, một tuần có hai lần cùng anh đọc tin tức. Tiếp xúc lâu, cảm thấy cô cũng không phải loại tiểu thư cao quý yếu ớt mà tính cách rất hào phóng, hiền hoà.

"So với trước kia tốt hơn rất nhiều!" Kha An Di nghịch ngợm nháy mắt, "Nhưng em thích loại cảm giác khăn trương này, nó làm cho em không dám lười biếng. Hạ Dịch Dương, anh chính là mục tiêu của em."

"Vây thì mục tiêu này cũng không tính quá xa." Hạ Dịch Dương nâng khóe miệng, đứng dậy, đi ra phòng thu. Văn phòng ở hành lang phía bên phải, anh kẹp một bìa hồ sơ. Tin tức phát sóng chỉ có 30 phút, nhưng trước đó cần chuẩn bị rất nhiều việc, cần họp cùng tổ biên đạo, thuộc nội dung bản tin, còn phải dự phòng có tin tức khẩn. Sau khi kết thúc, bình thường anh còn ở văn phòng xem lại tin tức, lại xem một chút tin thể giới. Khi ra về, trời đã đầy sao.

"Ai nói, anh bây giờ là nhân vật sáng giá trong đài, kênh giải trí còn muốn mời anh làm khách mời không phải sao!" Anh chân dài, bước chân lớn, Kha An Di vừa đi vừa chạy, mới có thể theo kịp.

Hạ Dịch Dương cười cười, những lời này nghe tai này qua tai kia. Sự cạnh tranh ở đài phi thường khốc liệt, một lỗi vô cùng nhỏ cũng không thể phạm. Cho dù là phòng viên bình thường, hay biên tập nổi tiếng, đều phải cẩn thận đối đãi.

"Ngày kia, anh mặc vest màu gì, em sẽ chuẩn bị trang phục phối hợp với anh." Kha An Di hé miệng cười, ánh mắt sáng ngời.

"Xám!"

"Anh thật sự là không biết sáng tạo, vest chỉ có xám với xanh, cùng kiểu áo somi một lần mua sáu cái, ăn cơm vĩnh viễn là phần C."

Hạ Dịch Dương ánh mắt ôn hòa đột nhiên âm trầm một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, "Anh thấy tiện là được rồi, dù sao quần áo đàn ông cũng đâu khác mấy."

"Mỗi năm xu hướng một đều thay đổi rất lớn, hôm nào em với anh ngaoi cùng đi mua sắm, em sẽ tư vấn cho anh. Em là chuyên gia thời trang mà. Chủ nhật này thế nào?" Lo lắng anh sẽ cự tuyệt, Kha An Di nói liền một hơi không nghỉ, nói xong mặt đỏ bừng.

Hạ Dịch Dương này giờ không có ý kiến còn chưa trả lời, một lần hương theo gió bay tới, MC kênh giải trí - hoa khôi Mạc Phi đứng trước mặt. "Hạ biên tập, hôm nay anh hẳn là có thể rút ra chút thời gian nhận phỏng vấn của em rồi chứ!"

"Thời thơ ấu của tôi không có gì đặc biệt, trong lý lịch viết rất rõ ràng, thật sự không có gì để nói." Hạ Dịch Dương thật có lỗi cười nói. Mạc Phi vốn được xưng là biên tập viên xinh đẹp của đài, phong cách chủ trì đặc biệt tình cảm. Bình thường cùng mọi người làm việc, tiếp xúc đều lễ phép khách sáo. Liên hoan năm ngoái, cô trước mặt mọi người, ý vào men say, ngồi lên đùi giám đốc đài, cùng ông ta uống rượu giao bôi so sánh với hình ảnh thần tiên đáng yêu, nụ cười tươi như hoa trên màn ảnh thì như hai người khác nhau. Giang Nhất Thụ ngồi bên cạnh anh, nhỏ giọng nói đây là quy luật "chìm" trong đài. Người đẹp nhiều như vậy, dựa vào cái gì vị trí đó cho cô ngồi?

Anh im lặng!

"Hiện tại cư dân mạng đánh giá anh rất cao, có thể xếp anh vào hàng sao rồi, không cho mọi người nhìn thấy cuộc sống bình thường của anh, sẽ tạo khoảng cách với khán giả. Chuyện phỏng vấn anh thực ra là ý của giám đốc. Em biết Hạ biên tập bề bộn nhiều việc, cũng không dám tùy tiện đến quấy rầy." Mạc Phi đảo đôi mắt đẹp, đáng vẻ quyến rũ, nhưng giọng điệu lại ép người.

Kha An Di nghe thấy rất khó chịu, ánh mắt mang theo mấy phần khinh thường.

Hạ Dịch Dương thân nhiên cười, biết việc này là không thể trốn được, anh gật gật đầu, "Đi thôi, Mạc biên tập đã đến tận đây, tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh. Bây giờ luôn sao?"

"Tổ chúng em vì phối hợp thời gian với Hạ biên tập, luôn sẵn sàng!"

"Vây chúng ta đi thôi!" Hạ Dịch Dương khóa ngăn kéo. Vừa khéo, còn chưa có rửa mặt, đỡ phải bị cái chổi lông xù hoá trang ở trên mặt quét tới quét lui.

"Em cùng anh đi." Kha An Di nghiêm nghị nói.

"Đừng, em về sớm một chút đi!" Làm chuyện không tình nguyện, lại có người quen đứng ở một bên nhìn, càng không được tự nhiên.

Mạc Phi khóe miệng hơi hơi giật, chờ Hạ Dịch Dương ra cửa, cô quay đầu nhìn Kha An Di neho mắt, ném lại một câu: "Tự mình đa tình", rồi quay đầu đuổi theo Hạ Dịch Dương.

"Hạ Biên tập, khi em phỏng vấn bầu không khí luôn luôn nhẹ nhàng, một chút nữa, em muốn hỏi vài câu tế nhị, anh có thể phối hợp không?."

"Em cứ việc hỏi!" Hạ Dịch Dương lấy tay vuốt đầu, quá nhiều keo xịt tóc, vuốt cũng cứng ngắt.

"Thật sao?" Mạc Phi đứng lại, "Em nghe nói chí hướng của anh năm xưa cũng không phải làm biên tập, mà muốn làm giáo viên dạy toán bậc trung học."

Lúc anh tốt nghiệp, đã nhận được lấy báo trúng tuyển học thạc sĩ. Nhưng cuối cùng anh lại thay đổi quyết định, ở lại Bắc Kinh. Có phải vì ai đó đặc biệt không?"

Có lẽ do góc độ hay ánh sáng đèn, người luôn ôn hòa bỗng nhiên lạnh lùng, cảm giác so với người bình thường còn lạnh hơn mấy lần, "Cô nghe ai nói?"

Mạc Phi chớp chớp đôi hàng mi... giả, cười như không cười, "Anh sẽ không cho rằng em chỉ cần trang điểm đẹp, đứng trước máy quay làm dáng, là xong chứ? Trước khi thực hiện tiết mục chúng ta đều phải tiến hành tìm hiểu thông tin về đối tượng phỏng vấn, ai cũng có cách riêng của mình. Nếu đó là chuyện riêng tư trong đáy lòng anh, anh không muốn nói, tự anh đem đề tài lái đi là được. Là người trong nghề, chuyện nhỏ này không cần em dạy anh chứ?"

Hạ Dịch Dương lạnh lùng nhú nhú mày, Mạc Phi có lẽ cũng không phải "bình hoa" như lời đồn.

Làm phỏng vấn, so với đọc tin tức mệt hơn nhiều. Đi ra phòng thu hình, Hạ Dịch Dương cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, giống như người ở trên sa mạc. Nâng tay nhìn đồng hồ, gần mười hai giờ, công việc dờ dang chỉ có thể gác lại một chút. Anh đem tư liệu cần xem bỏ vào cặp, đóng cửa phòng, xuống lầu lấy xe.

Vừa xuống bãi đỗ xe, di động vang lên. Anh mệt mỏi mím môi dưới, đem cặp bỏ vào trong xe, nhấn tiếp điện thoại.

"Hạ Biên tập, điện thoại của anh cũng thật khó gọi!" Ngã Ly giọng điệu hơi oán giận, hiển nhiên đây không phải lần đầu gọi đến.

Anh nghiêng qua ngọn đèn nhìn máy, có mấy cuộc gọi nhớ. "Vừa rồi ở phòng thu hình, không để di động bên người. Cô giáo Ngã có chỉ thị gì sao?" Trong số bạn học, chỉ có Ngã Ly là lưu lại trường giảng dạy. Bạn học có chuyện gì, đều là cô ra mặt liên hệ.

"Buổi chiều không có xem tin nhắn trên diễn đàn sao?"

"Anh... không chú ý." Anh giật mình, trên thực tế, anh đã lâu không vào xem diễn đàn của lớp cũ.

"Biết ngay anh không xem được mà. Trước kia mỗi lần họp lớp, anh dù bận trăm công nghìn việc cũng dành chút thời gian tham gia, cho nên em mới điện thoại báo cho anh. Lần này họp lớp hẹn vào ngày Chủ nhật, anh nếu có thời gian, nhớ tới nha!"

Đêm nay rốt cuộc là có chuyện gì, lúc phỏng vấn đã làm anh nhớ lại cuộc sống bốn năm ở quảng viện một lần, hiện tại họp lớp, chẳng phải sẽ đem ai đó trong trí nhớ anh cùng sự vật đào lên lần nữa. Anh tự giấu nhắm mắt lại, "Hôm đó có mấy tiết mục phải ghi hình, chắc anh không đến được, em thay anh hỏi thăm mọi người."

"Được mà, mọi người sẽ thông cảm cho anh. Buổi tối tốt lành!" Ngã Ly trả lời ngay.

Khép lại di động, anh khởi động xe. Đêm đã khuya, thành phố này từ xưa vẫn chưa bao giờ ngơi nghỉ, trên đường vẫn đầy xe cộ tới lui. Anh hạ kính xe xuống, gió đêm xuân se se lạnh, thổi vào mặt ran rát.

Anh hít sâu vào một ngụm khí lạnh, cảm thấy như vậy mới có thể làm cho chính mình bình tĩnh trở lại.

Nếu anh không trở thành biên tập viên, những người bạn học nhớ tới anh chắc chẳng được bao nhiêu. Bốn năm đại học, đa số thời gian anh đều dành cho công việc làm thêm, đối với việc học, chỉ cần không rớt là được. Anh không có thời gian kết thân với bạn bè, hoạt động trong lớp cũng rất ít tham gia, luôn một mình tới lui. Sau này lại cùng các bạn học liên hệ, họp lớp là muốn có một ngày có thể từ ai đó nghe được tin tức về cô, hoặc là có một ngày, có thể cùng cô gặp mặt.

Bọn họ gặp rồi.

Tin tức của cô, anh cũng đã biết.

Đã không có cô, ở giữa đám người biết về cô, chỉ nhiều hơn một phần mất mát. Đi làm gì chứ?

Trong không khí nồng đậm bụi sương, anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời đêm đen u u. Anh thở dài, chân nhún ga, xe vọt vào dòng xe cộ trên đường.

Lúc này, Diệp Phong đang ở trên đường chạy như điên. Từ căn hộ đến radio, ban đêm cũng có xe buýt. Không ngờ tới xe chạy đến nửa đường, tắt máy. Lái xe dề máy nửa ngày không được, chán nản lắc đầu, bảo mọi người xuống xe đổi sang xe khác. Cô ở trên đường ngăn đón một hồi lâu, chiếc taxi nào chạy ngang qua đều có khách. Cô không có thời gian chờ, phải vất chân chạy bộ.

Bình thường cô là người rất ít vận động, mới chạy hơn một trăm mét, là đã thở hổn hển, mặt mũi đều đầy mồ hôi. Cô dùng tay lau đi, phát hiện dường như cô là người duy nhất đi lại trên đường, đêm quá khuya rồi. Chạy chạy, không biết như thế nào nghĩ tới bộ phim điện ảnh Thái Lan《Đến đây, nói yêu em》, trong phim, nam chính là kỹ sư bảo trì đường bộ. Giao thông ở thành phố tắc nghẽn, công tác bảo trì duy tu đường bộ chỉ có thể tiến hành vào lúc nửa đêm. Anh ta ban ngày ngủ, buổi tối làm việc. Khi quen mấy cô bạn gái cũ, đều vì thời gian công việc mà thất bại. Sau này nữ chính yêu anh, cũng từng vì công tác của anh mà giận dỗi, nhưng bởi vì yêu, cô lén lút đem công tác của mình cũng đổi thành ban đêm. Cuối cùng, người có tình sẽ trở thành quyền thuộc.

Còn cô, chờ đợi cô tiếp theo sẽ là gì đây? Hy vọng cũng là một người đẹp trai phong độ! Thở ra một hơi, cô nở nụ cười, Đài phát thanh cuối cùng cũng hiện ra trước mắt.

Còn có nửa giờ, tới kịp. Cô cẩn thận lau sạch mồ hôi trên mặt, đi về phía cửa, gạt đầu chào nhân viên bảo an, xuất trình thẻ công tác.

Radio ban đêm cùng ban ngày không có gì sai biệt, dọc hành lang đèn đuốc sáng trưng, trong văn phòng tổ biên tập đang thảo luận lớn tiếng, có mấy phòng phát thanh còn sáng đèn, người chủ trì ở bên trong thu tiết mục.

Bước vào cửa phòng thu số tám, cô chạm ngay mặt Thôi Linh, mắt sáng quắc. Bên cạnh cô ta có mấy người đàn ông đang cúi đầu nên không nhìn thấy về mặt. Tiểu Vệ - trợ lý vừa được phân công của cô, đầu cúi thấp gần chạm ngực. Diệp Phong ngừng một hơi thở, rồi chậm rãi thờ ra, cười nói: "Ngại quá, xe gặp chút sự cố, tôi..."

"Đừng nói chuyện xe của cô, tiết mục hiện tại tính sao đây?" Thôi Linh nóng nảy tròn mắt, lớn tiếng hỏi.

Diệp Phong chớp chớp mắt, nhìn những người khác, không hiểu xảy ra chuyện gì.

"Chuyên gia đêm nay tôi không được, cô phải một mình chủ trì tiết mục."

"Tôi? Một mình?" Diệp Phong mở to mắt, ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Giọng nói trầm ấm

Edit: Hanayang

Thôi Linh vờ như không có nghe thấy lời Diệp Phong, xoay người nói với Tiểu Vệ, "Đến giờ rồi, cô vào phòng thu chuẩn bị đi, còn những người khác đều về văn phòng."

"Thôi trưởng phòng..." Diệp Phong nóng nảy, đi đến đối mặt Thôi Linh.

"Tôi biết cô muốn nói cái gì. Đài đã dốc rất lớn khí lực đầu tư cho tiết mục này, bây giờ chúng tôi để cho nó rớt đài sao? Tôi không thể, cô cũng không thể. Cô đem ít sách đi vào, chọn đoạn nào đó hay hay đọc, không còn gì để nói, thì phát mấy bản tình ca, nếu có điện thoại đến, cứ theo tư duy của cô mà trả lời! Không cần nghĩ nhiều nữa, đối phó trước đêm nay như vậy. Tiết mục có sai sót gì, cô không cần chịu trách nhiệm."

Thôi Linh đã nói đến nước này, cho dù phía trước là vực sâu vạn trượng, Diệp Phong cũng chỉ có thể nhắm mắt nhảy vào.

"Chồng của cái cô chuyên gia kia 'kim ốc tàng kiều', bị cô ta phát hiện, cô ta tìm đến nơi chửi bới, không ngờ tới động tay động chân, bọn họ hai người đánh một mình cô ta, cô ta còn không chịu thua? Người hiện giờ còn đang nằm bệnh viện đó! Lúc điện thoại tới đây, Thôi trưởng phòng muốn té xỉu, cô chuyên gia này được Thôi trưởng phòng hết lòng đối đãi." Tiểu Vệ nhìn theo Thôi Linh về văn phòng, ghé sát vào Diệp Phong thấp giọng thì thầm.

Diệp Phong phớt một cái cười ra tiếng, khó trách khuôn mặt Thôi Linh xanh thành như vậy.

"Chị Diệp, chuyên gia cũng chỉ là đèn pha thôi, cũng là một cái tục phụ, chỉ cần dựa vào cái đầu mình nói đạo lý rõ ràng thôi. Không cần sợ, em ở bên ngoài cùng với chị, chị có thể làm được." Tiểu Vệ cười hi hi vỗ vỗ bả vai Diệp Phong, thay cô đẩy cửa vào phòng thu trực tiếp.

Đến khi thật sự ngồi xuống, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, các ngón tay để trên đầu gối không chế không được run run, Diệp Phong không chỉ có tay, chân, thân mình cứng ngắc, liền ngay cả hai má cũng cứng ngắc.

Cô âm thầm hít sâu, đọc nhanh lướt qua vài tờ bản thảo, cảm giác tiếng tim đập vang vọng. Cô chuẩn bị sách, cũng chuẩn bị vài đĩa nhạc. Có người bạn là giáo viên trung học kể với cô, một giáo viên mới ra trường, rõ ràng bài giảng là 45 phút, nhưng không đến 15 phút nói xong toàn bộ, sau đó ngay trên bục giảng tuôn mồ hôi như mưa, co quắp bất an.

Bây giờ cô thật sự có thể hiểu được tâm tình lúc đó của người giáo viên kia.

《Đêm khuya khuyên tình》có thời lượng một giờ đồng hồ, cô nên nói cái gì đây? Cô được huấn luyện làm người chủ trì phát thanh chuyên nghiệp, nhưng cô chưa từng có kinh nghiệm thực tiễn.

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ lo lắng, Tiểu Vệ cách vách thủy tinh báo cô biết đã đến giờ, cô cắn môi dưới, gạt đầu, đeo tai nghe lên.

Trong nháy mắt, cả thế giới chìm vào im lặng, tất cả âm thanh đều biến mất, tiếng cô nuốt nước miếng cũng nghe thật rõ ràng.

Duỗi tay ra, cô đẩy nút âm lượng lớn lên, tiếng sóng biển nhẹ vỗ rì rào, tiếng đàn ghita tiếp nối, âm nhạc vang lên, cô hơi bình tĩnh lại. "Chào buổi tối quý vị thính giả, bây giờ là tiết mục《đêm khuya khuyên tình》của đài phát thanh Thành Đô,... Khụ... Khụ..." Cô sặc nước miếng, ho vào cả mic.

Tiểu Vệ ngồi ở trên ghế than thầm, cảm giác được sáng sớm mai Thành Đô radio phỏng chừng phải treo cờ tang.

"Khí hậu Bắc Kinh thật khô ráo, về nước một tháng rồi, tôi vẫn chưa thích ứng." Mặt cô tuy đồ bưng, nhưng một tiếng khụ này, không làm cô khăn trương mà ngược lại nói chuyện cũng có đầu đuôi hơn. Tệ nhất là cô lại đổi việc khác thôi!

"Vừa rồi có làm mọi người giật mình không? Tôi còn chưa tự giới thiệu bản thân với mọi người, tôi là Diệp Tử, về sau vào mỗi đêm khuya tỉnh mạch, tôi đều muốn ở đây lắng nghe tâm tình của các bạn."

"Hôm nay trên đường đến đài, ngang qua một cửa hàng âm thanh, tôi nhìn thấy bên trong đang mở《Edward Scissorhands》(*), có người nói tình yêu của Edward là tình yêu không thể chấp nhận. Hình dung như vậy thật xót xa, Depp diễn thật sự bay bổng, anh nhìn cô gái bằng ánh mắt ảm áp, chân thành như vậy, dường như yêu nàng là chuyện tuyệt diệu nhất trong đời anh. Trong xã hội hối hả thời nay, tình yêu đã bị chúng ta xem nhẹ, trở thành điều kiện hóa, vật chất hóa, đơn thuần vì yêu mà yêu một người có thể bị người khác gọi là ngốc. Tôi lại hâm mộ những người ngốc như vậy. Lúc còn học đại học, có một tiết học, giáo sư bảo chúng tôi đọc diễn cảm một đoạn thơ, tôi đã chọn bài《Khi em già đi》của Yeats (*), khi tôi đọc: Biết bao kẻ yêu về vui tươi phút chốc / Yêu về đẹp của em, già dôi hoặc chân thành / Nhưng chỉ một người yêu tâm hồn hành hương của em / Và yêu nét buồn dôi thay trên gương mặt/, tôi đột nhiên muốn yêu đương, chỉ vì đến một ngày nào đó có một người sẽ yêu nếp nhăn trên mặt tôi. Tôi đi học sớm, khi đó chưa tròn mười tám tuổi, có phải rất sớm thành thực hay không?"

"Chị Diệp, có điện thoại gọi đến." Tai nghe truyền đến tiếng kêu vui mừng của Tiểu Vệ.

Diệp Phong hướng ra phía ngoài phát tay, "Được rồi, bây giờ chúng ta cùng nghe câu chuyện của một người bạn nhé. Xin chào, tôi nghe được tiếng của bạn rồi, đúng vậy, đây là《Đêm khuya khuyh tình》."

"Em họ Trữ, " người gọi điện thoại là một cô gái, cô họhng khàn khàn, giống vừa khóc xong, "Diệp Tử, giọng nói của chị rất dịu dàng, chị nói đúng, yêu một người quá thật là một chuyện rất đẹp rất diệu kỳ. Nhưng vì sao tình yêu cũng lại đau khổ như vậy?"

"Bạn với bạn trai cãi nhau sao?"

"Không phải bạn trai, là ông xã. Chúng em yêu nhau bốn năm, sau Tết vừa mới kết hôn. Vốn đêm nay em phải trực ban, cảm thấy trong người hơi mệt, trở về nhà, đẩy cửa ra, anh ta cùng với đồng nghiệp của anh ta đang ngủ trên giường tân hôn của chúng em... A... A... Em thật muốn giết bọn họ, nhưng mà... em không làm được!"

Diệp Phong thờ ra, "Anh ta giải thích như thế nào với bạn?" Câu chuyện cũ quen thuộc tục tũn như vậy, nhưng cánh đàn ông làm không bao giờ biết chán.

"Anh ta nói anh ta cùng đồng nghiệp uống rượu, cô ta say lên nằm giường, anh ta ôm sai người. Diệp Tử, hai người bọn họ đúng là uống rất nhiều, nhưng em có 40 kg, đồng nghiệp anh ta 60 kg, ôm có cảm giác giống nhau sao? Chị nói xem 20 kg thịt chạy chỗ nào rồi?" Giọng nói khàn khàn của cô gái làm mắmg tai Diệp Phong ần ần đau.

Diệp Phong xoa xoa huyệt thái dương, giống như nhìn thấy tảng thịt to đỏ chót ở siêu thị, "Có thể anh ta không nói dối."

"Cái gì?"

"Anh ta nghĩ đó là ôm một cuộn chăn thì sao vì thân thể cô gái 60 kg mềm mại mà đàn hồi lại tốt!"

"Có sao? Thật sao? Có thể sao?" Cô gái la to.

"Bạn có yêu anh ta không?"

"Em yêu anh ấy, rất yêu!" Cô gái nức nở nghẹn ngào.

"Chắc khả năng là vậy rồi." Cô nói giọng chắc chắn.

Lời tạm biệt tôi dành cho Tiểu Vệ nói, một đường dây điện thoại khác được chuyển vào, lần này là một người nam, giọng nói thực trầm tĩnh ảm áp, giữa đêm khuya tĩnh lặng, thanh âm như vậy thật dễ làm người ta bị mê hoặc, đúng là ý nghĩ kỳ quái.

Diệp Phong cười nhạt, "Xin chào anh." Cô nghe được đầu kia điện thoại có tiếng còi ô tô, "Anh đang lái xe sao?"

"Tôi đã dừng lại rồi." Ngữ điệu tuy bình tĩnh vô ba lại như sự yên tĩnh trước cơn giông bão.

"Vậy là tốt rồi." Cô không thúc giục, kiên nhẫn chờ anh ta tiếp tục.

Người đó hô hấp thoáng trọng thoáng khinh.

"Anh à, anh có nghe được tôi nói không?"

"Nghe được, giọng nói của cô rất giống một người tôi quen." Trước khi nói, anh ta nhẹ thở dài.

"Cô ấy cũng ở Bắc Kinh sao?"

"Không, " anh ta tạm dừng, dường như đang kìm nén, ức chế một cảm xúc mãnh liệt nào đó, "Cô ấy đã rời khỏi Bắc Kinh rất nhiều năm. Một tháng trước, tôi vô tình gặp được cô ấy, nhưng mà cô ấy lại không nhớ tôi."

"Có lẽ ánh sáng không tốt, cô ấy không nhìn thấy anh?"

"Tuy trời tối, nhưng tôi đứng trước mặt cô ấy, còn giúp cô ấy chuyển hành lý, cô ấy nói với tôi: cảm ơn anh đẹp trai! Sau đó xoay người bỏ đi."

"Hai người là người yêu sao?"

Anh ta hơi run rẩy, nở nụ cười, Diệp Phong nghe tiếng cười kia như tự giễu mình, "Chúng tôi chỉ là bạn học."

"Chỉ là bạn học, vậy cô ấy không cần thiết phải giả vờ không biết anh, nhất định là anh hiểu lầm. Cô ấy... có thể nào là rơi mất kính sát trùng không? Tôi đã từng gặp phải chuyện như vậy, nóng lòng ra thang máy, vấp vào rương hành lý, kính mắt văng ra, xe taxi lại đang ở bên ngoài chờ nên không còn cách nào khác chỉ phải hípc chạy ra bên ngoài. Khi đó cho dù là ba tôi mẹ tôi đứng ở trước mặt, tôi chắc cũng không nhận ra được."

Người đó phát ra tiếng cười khẽ sung sướng, "Vậy tôi đây đại khái là hiểu lầm cô ấy, thị lực cô ấy thực sự không tốt."

"Anh rất quan tâm cô ấy phải không?"

Người đó lại run một chút, thật lâu sau mới nói: "Cô ấy kết hôn rồi."

Giọng nói bị thương của anh ta không hiểu sao làm lòng Diệp Phong nôn nao căng thẳng, cô mở to mắt nhìn thấy Tiểu Vệ nâng tay ra hiệu OK, cô biết thời gian sắp hết.

"Trong cuộc đời sẽ có một lần như vậy, vì một người mà cho đi chính mình, không hy vọng xa vời sẽ có kết quả, không đòi hỏi phải đồng hành cùng người ấy, cũng không yêu cầu sở hữu, thậm chí mặc kệ có hay không có hồi đáp, nhưng có thể ở những tháng năm đẹp nhất trong đời, gặp được người đó, lòng ta đã đủ đầy. Những lời này dành tặng cho anh, cũng dành cho quý thính giả nghe đài tối nay của chương trình 《 Đêm khuya khuyên tình 》. Ngày mai cũng vào giờ này, Diệp Tử xin hẹn mọi người tại Phát thanh Thành Đô, không gặp không về." Cô tháo tai nghe xuống, thế này mới cảm giác được mình thật sự đứng trên mặt đất.

"Chị Diệp, chị đúng là có tiềm năng, em nhìn đúng chị nha!" Cửa phòng thu trực tiếp vừa mở ra, Tiểu Vệ cười tiến về phía nàng.

Thôi Linh đi ra ngoài trước, quét Diệp Phong liếc mắt một cái, "Hiện tại nói lời này còn quá sớm, ngày mai chờ xem người nghe phản hồi. Một thứ nghệ thuật buông chừa."

Tiểu Vệ hướng theo bóng dáng của cô ta làm cái mặt quý, "Cô ta lúc nào cũng bộ dạng như sắp chết, đừng để ý cô ta. Em cảm thấy rất hay, chị Diệp, sao chị có thể nghĩ ra cái chân đề nói, ha ha....."

"Cô gái đó không khổng chế được, em có cảm thấy thực ra cô ấy rất yêu chồng mình, chỉ là muốn tìm cái lý do tha thứ anh ta, chị giúp một chút thôi." Diệp Phong mở nắp một chai nước khoáng, đưa lên miệng, chuyên tâm uống nước.

"Thực dễ tiện, người chết nhiều như vậy, sao không thấy hán chết?" Tiểu Vệ bĩu môi, "Chị Diệp, lần đầu tiên chúng ta hợp tác rất tốt, chị làm cho người ta có cảm giác thực tự nhiên, sau này người nghe nhất định sẽ càng ngày càng nhiều. Còn nữa, em siêu mê giọng nói của người đàn ông gọi đến lúc sau, giống như phát thanh viên."

"Phát thanh viên sẽ không làm việc này, sợ các phóng viên rất nhàn rồi không việc làm sao?" Khi cô vừa nghe cũng thấy như vậy, nhưng rất nhanh liền kiên quyết vứt bỏ ý niệm này trong đầu.

Đi ra radio, xe cộ trên đường rất ít, một cơn gió lớn thổi qua, hất bay vài tờ giấy bướm lượn lơ lửng từ bên này qua bên kia. Cô hất mái tóc dài phủ trước trán, không còn khí lực ngồi chờ xe buýt đến, trực tiếp đón xe taxi trở về. Khi nâng cánh tay, phát giác sau lưng cơ bắp đều cứng ngắc.

Thang máy đang đi lên, ngừng lại ở tầng của cô. Cả tầng chỉ có cô cùng người đàn ông đối diện, anh ta tối nay có hẹn nên cũng về trễ sao?

Nếu cô sớm hơn một bước, nói không chừng hai người liền gặp nhau, cô thật đúng là tò mò anh ta đáng vẻ ra sao, giọng nói thế nào.

Có đôi khi là như vậy, chỉ sớm một bước hay là trễ một bước, cuộc sống sẽ không là như thế nữa. Đêm nay nghe chuyện của người đàn ông có giọng trầm ấm đó, đột nhiên làm cho cô rất là cảm khái.

Cô dùng lời thoại kinh điển trong phim 《 Nhật ký tình yêu 》 tặng cho anh ta, kỳ thật cũng là tặng cho chính mình. Nhưng là thực ít có người có thể làm đến như vậy rộng rãi.

Mỗi một lần tình yêu bắt đầu, ai không chờ mong có thể có một hoàn mỹ kết cục?

Ngày hôm qua, cô ngồi ở cổng Quảng viện đến nửa đêm, nhìn những sinh viên Quảng viện giống như bọn họ năm xưa, cảm ngưỡng cao, đáng vẻ hăng hái.

Mặc kệ là làm phát thanh viên hay là người chủ trì, cũng không phải chí hướng của cô, là ý muốn của mẹ cô. Bởi vì sau khi tốt nghiệp, cô có thể có một công việc tốt, tiếp sau đó có thể gặp được một người nam nhân tốt.

Cô không nghĩ xa như vậy, nhưng cô thấy mẹ giống như phù thủy với quả cầu tiên tri có năng lực tiên đoán tương lai.

Quả thực, cô ở Quảng viện đã gặp gỡ Biên Thành.

(*)Edward Scissorhands: một bộ phim của đạo diễn Tim Button do Johnny Depp đóng vai chính (<https://movie.zing.vn/Movie/edward-sciss...m2635.html>)

(**) William Butler Yeats (13 tháng 6 năm 1865 - 28 tháng 1 năm 1939) là một nhà thơ, nhà soạn kịch người Ireland đoạt giải Nobel Văn học năm 1923.

When You Are Old

When you are old and grey and full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look
Your eyes had once, and of their shadows deep;
How many loved your moments of glad grace,
And loved your beauty with love false or true,
But one man loved the pilgrim Soul in you,
And loved the sorrows of your changing face;
And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how Love fled
And paced upon the mountains overhead
And hid his face amid a crowd of stars.

Bản dịch của Nguyễn Viết Thắng:

Khi em đã già, mái tóc điểm bạc
Một mình em bên bếp lửa, cúi đầu
Em mở cuốn sách này, hãy đọc thật lâu
Có bóng xưa toả ra từ ánh mắt.
Biết bao kẻ yêu về vui tươi phút chốc
Yêu vẻ đẹp của em, giả dối hoặc chân thành
Nhưng chỉ một người yêu tâm hồn hành hương của em
Và yêu nét buồn đời thay trên gương mặt.
Em cúi xuống, giọng thì thảo, khoan nhặt
Đượm vẻ buồn sao tình vội qua mau
Tình vút bay lên tận đỉnh núi cao
Giữa đám đông các vì sao giấu mặt.

Nguồn: https://vi.wikipedia.org/wiki/William_Butler_Yeats

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5: Tuyệt thế võ công

Edit: Hanayang

Ngã Lỵ thăm mền thầy giáo tiếng Anh kia nên ban đêm ngủ không được, bò lên giường Diệp Phong, xao động như sâu bướm thời kỳ trưởng thành. Nàng ta nói: tình yêu là một ngọn lửa, một khi bắt đầu bùng hực thiêu đốt, làm ra chuyện điên rồ gì đó, nói những lời ngu ngốc gì đó đều kêu bình thường. Hiện tại bảo mình chết vì anh ấy, mình cũng nguyện ý.

Diệp Phong buồn ngủ lắm, lại không thể không cố gắng mở to mắt nghe Ngã Lỵ nói chuyện. Ngã Lỵ còn không chịu độc thoại, nói vài câu sẽ lắc lắc cô vài cái, chờ mong cô phụ hợp nói theo.

Cô thật sự chịu không nổi, bật ngồi dậy, nhìn Ngã Lỵ nói: "Tình yêu chính là một môn tuyệt thế võ công trong truyền thuyết, cậu vì người đó không khác gì bị tẩu hỏa nhập ma rồi."

"Hắc hắc, sâu sắc!" Ngã Lỵ ở trong bóng tối hướng cô giơ ngón tay cái lên.

Cô liếc mắt khinh thường, đồng một tiếng thẳng tắp nằm xuống.

Nếu có một ngày, cô bắt đầu luyện tập đến cửa này tuyệt thế võ công, nhất chiêu nhất thức đều phải chuẩn xác đúng chỗ, thu phóng tự nhiên, trăm ngàn lần không thể thất bại để rồi có kết cục giống Âu Dương Phong, thần không ra thần, quỷ không ra quỷ.

Sau này nhìn lại, cô mới thấy ý tưởng đó thật là buồn cười hết sức.

Cô gặp gỡ Biên Thành bắt đầu từ đợt huấn luyện quân sự năm nhất.

Thật ra trước đó, trong lễ khai giảng, Biên Thành đại diện tân sinh viên lên phát biểu, đã làm cho các nữ sinh phía dưới "kinh diễm" một phen. Thượng đế tạo ra con người thực công bằng, cho bạn dung mạo xuất chúng, tất nhiên sẽ không cho bạn tài hoa xuất chúng. Khó được một người có tài có mạo, đó hoặc là con cưng của thượng đế, hoặc là tai họa cho người khác phái.

Biên Thành dường như là người phía trước.

Diệp Phong ngày đó ở bên dưới cũng đứng ngồi không yên, cái túi vải chứa toàn bộ gia sản của cô không thấy đâu. Trên đài người đứng là ai, dưới đài mọi người đang bàn tán ai, hết thấy cô đều không chú ý. Trong đầu như đang chiếu đoạn phim quay chậm, màn ảnh từ cảnh từ cảnh tái hiện, mấy giờ mấy phút, cô đang gặp ai ở đâu, làm chuyện gì.

Túi vải sau đó tìm được ở toilet bên bờ hồ. Cô nghe người khác nói tên Biên Thành, vẻ mặt mờ mịt không hiểu.

Năm đó ở Bắc Kinh, mùa thu, mỗi ngày mặt trời đều lên cao, tân sinh viên tập quân sự kêu khổ thấu trời. Hai ngày đầu là luyện tập tư thế đứng, dọn dẹp sửa sang lại ký túc xá, Diệp Phong còn có thể chống đỡ. Ngày thứ ba, huấn luyện viên bảo mấy cô ở dưới ánh mặt trời chói chang chạy bộ. Diệp Phong chạy xong một vòng mất bắt đầu mồ đom đóm, đầu choáng váng ghê ghớm, cô muốn giơ tay xin phép huấn luyện viên, thân mình lại không chế không được lao đảo ngã về phía trước.

Lúc ấy cô không có ngất xỉu, chỉ cảm thấy rất là mất mặt, vội vàng muốn đứng lên, đến khi chống tay xuống đất nhìn thấy máu đỏ tươi, trước mắt cô chột tối đen.

Khi tỉnh lại người đang nằm ở phòng y tế, bên cạnh vây quanh một đám người. Cô muốn nói gì đó, vừa hé môi, liền đau không thở được.

Bác sĩ khám cho cô, nói cô huyết áp thấp, không nên vận động quá sức dưới ánh mặt trời, có thể không cần tập quân sự. Các nữ sinh ồn ào nói cô lần này té xỉu nhất cử lưỡng tiện, cùng Biên Thành tiếp xúc gần gũi, còn được miễn lao động khổ sai.

"Biên Thành?" Mi tâm hơi hơi nhú lại, cô khó hiểu nhìn mọi người.

"Cậu không biết Biên Thành là ai sao?" Có nữ sinh tức điên lên hỏi.

"Đại diện tân sinh viên lên phát biểu."

Xôn xao một tiếng, mọi người cười ồ lên.

Thì ra Biên Thành là vị anh hùng hôm nay đã cứu cô tới bệnh xá, phụ chú: từ anh tuần này chính là vì thích hợp với anh ta.

Chịu vài giọt ơn nghĩa của người ta, phải làm cả ao hồ hồi báo. Buổi tối, cô đi siêu thị mua mấy cân hoa quả, sang ký túc xá nam sinh nói lời cảm tạ với vị

anh hùng anh tuấn đó. Mấy nữ sinh ở cùng ký túc xá xung phong, yêu cầu được đi cùng, liền ngay cả Hứa Mạn Mạn luôn làm bộ dạng cao cao tại thượng cũng ở trong số đó.

Thật đáng tiếc, không gặp được Biên Thành. Anh là người Bắc Kinh, buổi tối được người nhà đón về nhà. Nhân vật chính không ở đó, cũng không thể ngay lập tức bỏ về. Mấy cô nàng lễ phép ngồi xuống, mấy chàng trai vội vàng gọt hoa quả, dọn đồ ăn, giống như mở tiệc trà, chỉ chốc lát nói chuyện liên quan thuộc lẫn nhau.

"Muốn hay không uống nước?" Một nam sinh ngồi ở bên tay phải Diệp Phong thấp giọng hỏi.

Diệp Phong nhấp nhấp khô ráo môi, gật gật đầu.

Bình thủy để ở hành lang bên ngoài, nam sinh cầm cái cốc tráng men đi ra ngoài. Anh ta mặc áo somi trắng đã hơi ố vàng, quần tây đen, tóc cắt ngắn, dáng cao mà gầy.

Ngã Ly nhỏ giọng nói với cô, anh ta tên là Hạ Dịch Dương, người vùng núi Tứ Xuyên, là sinh viên duy nhất lấy được học bổng năm nay của Quảng viện. Giáo sư phụ trách chiêu sinh nói anh có chất giọng trong sáng tự nhiên, hình tượng vững vàng, thích hợp làm biên tập viên tin tức.

Hạ Dịch Dương đưa cốc nước lại đây, Diệp Phong nói tiếng cảm ơn, đưa tay nhận lấy, chạm vào tay anh, cô nhận thấy lòng bàn tay của anh có một lớp da chai sần.

Nước có chút vị ngọt mát lạnh, cô kinh ngạc ngược mắt nhìn, anh mỉm cười ôn hòa với cô rồi xoay đầu đi.

Nghe nói hôm đó cô chảy máu mũi làm dơ hết áo T-shirt của Biên Thành, Diệp Phong cảm thấy phải gặp mặt Biên Thành nói một tiếng cảm ơn.

Không cần học quân sự, vậy không phải cô có thể cả ngày thảnh thơi nhàn rỗi sao, phụ đạo viên gọi cô đến thư viện dọn dẹp lại sách cũ, coi như là một loại lao động cường chế.

Cô cùng đại bộ phận mọi người ước chừng bị tách ra hai tuần, làm cô gần như quên bằng chuyện báo ân này. Đến một buổi tối cô đi lấy nước, nghe được Hứa Mạn Mạn ôn nhu chào hỏi ai đó: "Biên Thành, anh cũng đến đây lấy nước nha!"

Cô ngẩng đầu lên, chỉ kịp nhìn thấy dáng một nam sinh cao cao mặc T-shirt màu xanh thẫm đã đi xa.

Lần đầu tiên cô chính thức cùng Biên Thành mặt đối mặt là ở trên lớp "Biểu đạt ngôn ngữ phát thanh", ngày đó cô rất lúng túng.

Giáo sư cầm một tập bản thảo - tin Lưu Tường đoạt giải quán quân 110 m vượt rào cho mỗi người đọc thử. Trước đó, bọn họ nhiều lắm cũng chỉ lên đài đọc diễn cảm thơ ca, cũng từng tham gia các loại diễn thuyết, nhưng đối với tin tức thời sự còn vô cùng xa lạ, căn bản là vô phương đọc được chính xác, cũng không có khả năng không chế tốt thanh âm.

Có người đọc làm kích thích bốn phía, khi cao giọng thanh âm vỡ tận trời, làm cho người nghe là một trận buồn cười. Đa số đọc kiểu máy móc, như vùi nước lọc một đường xả xuống. Ngã Ly ngày đó mặc áo bó sát người, T-shirt thắt quanh eo. Giáo sư không nhận xét cô đọc như thế nào, mà nói cô đem ban tin tức thành thi sắc đẹp cá nhân, làm người ta chú ý không phải tin tức, mà là cô với đường cong đầy người. Ngã Ly xấu hổ ngồi tại chỗ của mình, thiếu chút nữa không cầm được nước mắt.

Đến lượt Diệp Phong đọc, vẻ mặt mỉm cười, cả người ngồi ngay ngắn, cảm thấy bản thân làm rất tốt. Đọc xong, cô vui vẻ ngẩng cao đầu. Giáo sư bộ mặt lạnh lùng không chút thay đổi nhìn cô, không nói lời nào.

Trong lòng cô run rẩy, ngó trái ngó phải. "Giáo sư..." Cô sợ hãi gọi một tiếng.

"Lưu Tường là gì của em? Anh ta đoạt quán quân thì liên quan gì đến em? Chia tiền thưởng với em? Em nhìn em mừng rỡ đến độ không thể đóng miệng lại!"

"Chúng ta... đều là người Trung Quốc mà, em tự hào vì anh ấy!" Cô có chút không phục.

"Vậy nếu anh ta đoạt Quán quân Á Vận hội, em có ở trước màn ảnh khua chiêng gõ trống không?"

"Nếu ghi hình trực tiếp cho phép mang chiêng trống, em sẽ nha!"

"Vớ vẩn!" Giáo sư vỗ mạnh cái bàn - "Ba" một tiếng, "Phát thanh viên nhất ngôn nhất ngữ, nhất nhãn mày cười, đều tượng trưng cho sự nghiêm túc cùng quyền uy của bản tin, là sự truyền đạt của chế tác tới người xem đài, không phải là nơi biểu hiện hành vi cá nhân."

"Như vậy phát thanh viên so với con rối bị giật dây có gì khác nhau? Tìm cái người máy không phải rất dễ hơn sao?" Cô cũng không biết dừng khí từ đâu ra, kích động đứng lên nói.

Có tiếng cười khe khẽ, còn có một nam sinh huýt sáo.

"Yêu cầu cơ bản đối với một Phát thanh viên đưa tin là: kinh nghiệm dẫn đầu, thanh âm truyền cảm, em đây là cực đoan." Giáo sư sắc mặt đã khó coi, giọng nói run lên, tóc dựng đứng. "Được rồi, vấn đề này tan học sẽ thảo luận tiếp, giờ đến em tiếp theo bắt đầu đọc."

Người tiếp theo chính là Biên Thành. Đối lập với sự ngây thơ của cô, biểu hiện của anh có thể so với phát thanh viên chuyên nghiệp. Cô tà nghệ liếc anh, hận không thể ở sau lưng anh đắm hai đắm.

Hết giờ, cô chuẩn bị chuẩn đi từ cửa sau thì bị giáo sư gọi lại. Ngã Lỵ đồng tình nhìn cô nhún nhún vai, cô hiên ngang lăm liết vẫy vẫy tay, cho Ngã Lỵ đi trước.

"Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi!" Giáo sư tay cầm sổ ghi chép, cùng cô chậm rãi đi dọc theo hành lang. Giáo sư đầu hói rất lợi hại, một cơn gió thổi qua làm vài ngọn tóc thừa thốt còn lại ngã trái ngã phải. Vì bảo trì hình tượng, ông không thể không vuốt.

"Diệp Phong à, em là một sinh viên rất thông minh, chỉ là em quá thích thể hiện mình..."

Đầu óc cô bắt đầu phiêu bạt, trong một đường hầm tối đen, cô và một ông lão cùng nhau đi, chậm rãi không tiếng động, ra khỏi đường hầm, thời điểm nhìn thấy ánh sáng chói lọi, cô phát hiện... Biên Thành, trong tay anh là túi vải của cô, đứng trước mặt cô.

Biên Thành có làn da rất đẹp, tóc hơi xoăn, nghênh diện đi tới, từ da, máu đến xương tủy của anh đều tỏa mát ra niềm kiêu ngạo.

Đã bỏ lỡ giờ cơm trưa, cô cùng Biên Thành ra bên ngoài học viện đi đến một quán ăn nhỏ gần đó ăn một chén mì sợi. Do đeo niềng răng nên cô ăn cái gì cũng không thể quá nhanh, ăn xong rồi còn phải soi gương kiểm tra cẩn thận. Khi đó, cô còn chưa có thói quen bỏ bóp trang điểm ở trong giỏ xách. Ăn xong, cô hỏi xin người bán một ly nước lọc, tùy tiện rửa sơ mặt. Tính tiền đi ra, đến trước cửa học viện, cô nói lời từ biệt với Biên Thành, Biên Thành nhìn chăm chăm cô, nở nụ cười.

Cô khăn trương sờ sờ mặt, lo lắng trên mặt dính cái gì.

"Há miệng ra, yên tâm, anh có rửa tay rồi." Biên Thành nói.

Cô không biết gì nhưng cũng nghe lời há miệng thật to. Biên Thành từ hàm răng của cô kéo ra một cọng rau xanh. Đầu cô oanh một tiếng, ngay cả cổ đều đỏ hồng, hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống.

Buổi chiều có hai tiết học, đều ở phòng học lớn. Lúc cô vào lớp, Biên Thành đang xem sách. Khi cô đi ngang qua chỗ anh, anh nhắc cái túi ở chỗ ngồi bên cạnh lên, nhìn cô cười cười.

"Quên đi, mình ra phía sau ngồi!" Ngã Lỵ thực thức thời bừa bãi, bước đi.

Hôm đó giáo sư giảng cái gì, cô một chút cũng không nghe thấy, cả người như lơ lửng ở không trung, lần đầu tiên trái tim bối rối như không phải của chính mình.

"Cậu cùng Biên Thành mất đưa mày lại có phải hay không?" Ngã Lỵ lặng lẽ hỏi cô.

"Làm gì có chuyện đó? Tại mình còn không nói được mấy câu." Cô cúi đầu ăn cơm, không dám giương mắt nhìn Biên Thành đang ngồi cách đó một bàn.

Buổi tối lúc đi xuống lầu rót nước, Biên Thành trùng hợp đi ngang qua, đưa cô về, xách giúp cô cái bình thủy.

Việc cứ tự nhiên như thế, từ thư viện đến phòng học, cô sẽ cố định chỗ ngồi bên cạnh Biên Thành. Cuối tuần các bạn học tụ họp đi chơi, ngồi trên yên sau xe đạp của Biên Thành cũng là cô.

Ngã Lỵ lại hỏi cô, cô nói bọn họ là đôi bạn học tập. "Lừa quỷ sao!" Ngã Lỵ hừ một tiếng, lắc đầu không để ý tới cô.

Cô cảm thấy thực oan uổng, Biên Thành chưa từng nói thích cô, không phải bạn học, thì là cái gì?

Cuối mùa thu năm hai, cô vừa tròn mười tám tuổi, ngày đó vừa vặn là thứ Sáu, buổi tối mọi người rủ nhau đi ăn lẩu, chúc mừng cô có được quyền bầu cử công dân cùng quyền được bầu. Có một nam sinh đặc biệt đi gọi món ăn, đi phòng bếp dạo qua một vòng, khi trở về ra vẻ thần thần bí bí nói đêm nay sẽ ăn món độc một chút, vừa ngon vừa bổ dưỡng.

"Rốt cuộc là món gì, có hay không có độc?" Cô khăn trương hỏi.

"Sợ cái gì, có thể thanh nhiệt có thể bổ khí." Nam sinh hào khí vỗ bụng.

Một tô canh lớn được đem lên trước, cô dùng muôi vớt cái ở bên trong xem, "Đây là cái gì?" Trong muôi là mấy miếng thịt nhìn giống như cổ vịt, "Lươn?"

Nam sinh nháy mắt quỷ quyết nói, "Nha bộ muôi quả thật thông minh, đáp án gần đúng, đoán lần nữa!"

Cô hoảng lên buông cái muôi xuống, "không phải là rắn chứ?"

Các nam sinh cười ha ha.

"Mình không ăn cái này." Đối với loài bò sát này, cô chỉ nghe nói thôi mặt cũng biến sắc. Những người khác đều ăn ngon lành vui vẻ, cô chỉ có thể ăn mấy cái bánh bao nhỏ lót dạ.

"Thực xin lỗi, vừa rồi đã quên đem món này đưa lên." Người bán xin lỗi, bung lên một cái đĩa miếng miếng mỏng màu trắng thái sợi.

"Có phải là hải sâm không?" Cô chòm người tới nhìn rồi xoay qua hỏi Biên Thành.

"Giống mà cũng không giống, bắt quá, so với hải sâm dinh dưỡng cao hơn nhiều, ăn rất tốt cho da đó." Biên Thành mặt không đổi sắc trả lời.

Cô tò mò chọn gấp một đĩa cho vào miệng, ngọt ngọt, lạnh lạnh, đầu lưỡi có một hương vị không thể tả được, xem như có thể ăn, cô nuốt đi xuống.

"Ha ha..." nam sinh gọi món ăn chỉ vào cô rồi cất tiếng cười to.

Cô bực mình liếc hắn.

Ngà Ly mặt nhăn thành một đoàn, "Đó là da rắn."

Cô quay đầu chạy ra bên ngoài, đứng dưới gốc cây nôn đến mặt vàng mặt xanh. "Không sao chứ!" Biên Thành vỗ vỗ lưng cho cô, đưa cô một chai nước.

Cô súc súc súc, còn cảm thấy miệng đầy vị tanh. Quay người lại, nắm tay đắm vào người Biên Thành, "Đều do anh, đều do anh..."

Biên Thành cũng không tránh, tùy ý cô vừa đánh vừa đắm. Cô nhìn miệng anh cong cong ý cười, tức đến không thể đánh, đột nhiên hốc mắt đỏ lên, nước mắt liền rơi xuống.

"Được rồi, được rồi, đều là anh không tốt, đừng khóc." Anh cười vươn hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô, cúi đầu, ánh mắt chân tình sâu lắng.

Cô cứng người muốn hóa thạch, một cử động cũng không dám, yên lặng nhìn anh chậm rãi tiến đến gần, nâng cằm cô lên, "Để những mùi lạ đó cho anh!" Anh dịu dàng hôn lên cánh môi cô, cẩn nhẹ, tận tình chiếm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Câu chuyện quá khứ

Edit: Hanayang

Thời tiết điển hình của mùa xuân Bắc Kinh là bão cát, bầu trời là một màu vàng xám, cát bay lượn lờ, cũng may trên đường cái có rất nhiều ô tô đang chạy chứ không phải là cừu, bằng không Diệp Phong sẽ cho rằng đây là hoàng thổ cao nguyên.

Ngà Ly hẹn cô đi ra ngoài uống trà, thuận tiện đi thăm dò nhà hàng nơi sẽ tổ chức họp lớp. "Bọn họ giờ cũng rất oách, làm việc vất vả lắm mới có được ngày hôm nay nên trăm ngàn lần không thể bị phóng viên giải trí moi móc, nên địa điểm hẹn phải vừa thoải mái vừa bí ẩn."

Diệp Phong đang nấu mì gói, không khỏi nở nụ cười, di động kẹp một bên tai thiếu chút nữa rơi xuống. "Làm người nổi tiếng thật mệt! Chờ mình nửa tiếng."

"Minh đâu phải anh chàng đẹp trai, trang điểm làm gì?"

"Không phải, mình vừa ngủ dậy, dù sao cũng phải ăn một chút gì!"

Ngà Ly thét chói tai, "Điện rồi, hiện tại ở Bắc kinh là mười hai giờ trưa, không phải cậu sai giờ còn chưa đảo lại được chứ!"

"Đang bận, cúp trước đây." Không biết tại sao, dù là người bạn tốt như Ngà Ly, Diệp Phong cũng không muốn nói chuyện mình là người chủ trì tiết mục 《Đêm khuya khuyên tình》. Có lẽ công việc này sẽ không được lâu dài, hà tất phải nói.

Trong phòng không có radio, cô cũng không gọi điện thoại đến đài phát thanh, không biết phản ứng của thánh giả tối hôm qua như thế nào. Tâm tình lo lắng bất an, cô an ủi chính mình, nếu có tình huống gì phát sinh, người ở đài nhất định sẽ liên lạc với cô.

Bây giờ, phải thực bình tĩnh.

Căn hộ không lớn, phòng ăn chính là phòng khách, cô ngồi xuống thuận tay mở tivi. Chương trình tin tức 《30" giữa trưa》, biên tập viên về mặt nghiêm túc đọc tin. Con báo tuyết lớn nhất năm mươi năm nay tấn công miền bắc nước Đức, cây cối ngã gãy, nhà sập; mấy quốc gia ở Nam Mỹ bị lũ lụt, người dân nước da đen đúa đứng trên nóc nhà ngược nhìn bầu trời mờ mịt; tàu chở dầu của Mexico bị rò rỉ nghiêm trọng, những đàn cá chết nổi trên mặt biển...

Ăn xong một tô mì, Diệp Phong cũng không nghe được một cái tin tức làm người ta phấn chấn.

Hôm nay không chỉ có cô tâm tình không tốt mà người dân toàn thế giới đều có chuyện buồn.

Rửa xong bát đĩa đi ra, biên tập viên đang đọc tin tức trong nước. Buổi chiều ngày hôm qua, nhờ cảnh sát Anh quốc hỗ trợ, trọng phạm tham ô nhận hối lộ - tiền nhiệm Bộ trưởng phòng Biên Hưởng Quân, sáu năm trước ôm tiền trốn sang Anh quốc, đã bị dẫn độ về nước, giao cho cơ quan kiểm sát tiến hành thẩm tra xử lý. Diệp Phong nghe tên này quen quen, chạy đến xem, màn ảnh đã chuyển sang tin tức tiếp theo.

Xe của Ngã Ly là một chiếc Jetta màu trắng, trên ghế sau và ghế trước bày đầy đồ này nọ, laptop, sách, khăn tay, đồ ăn vặt, thậm chí còn có kem đánh răng, bàn chải đánh răng, dọn một hơi mới có chỗ cho Diệp Phong ngồi.

"Hắc hắc, xe này cũng như một nửa nhà của mình, toàn đồ cần thiết." Ngã Ly ngượng ngùng nhìn Diệp Phong cười.

"Bạn trai cậu nếu nhìn thấy cảnh tượng đồ sộ như vậy, cảm nhận về cậu trong lòng hẳn hình sẽ bị suy giảm." Diệp Phong tốt bụng nhắc nhở.

Ngã Ly chuyên chú nhìn về phía trước, "Mình không có bạn trai."

"Vậy là tình nhân hay là có ông xã?"

Ngã Ly không nói gì. Diệp Phong xoay qua, phát giác trên khóe môi cô một tia cười khổ tự giễu.

"Vương vĩ ly hôn."

"Là vì cậu sao?" Diệp Phong đầu mũi hơi nóng lên. Vương Vĩ chính là thầy giáo năm đó Ngã Ly yêu mà không có kết quả, Ngã Ly giống như trúng tà, tốt nghiệp xong vận dụng rất nhiều mối quan hệ để lưu lại trường giảng dạy, chỉ vì mong có thể ở gần Vương Vĩ một chút.

Ngã Ly lắc đầu, "Mình còn không đến mức không có nhân phẩm như vậy. Vợ hắn đi Canada tu nghiệp, một năm sau hai người họ chia tay trong hòa bình."

"Vậy hiện tại cậu có hy vọng không?"

"Trời mới biết. Nha bộ muội, nói chuyện khác đi!" Ngã Ly thờ dãi. Xe dừng ở chốt giao thông, không ai lên tiếng, nhìn chằm chằm hàng dài xe cộ thành dòng phía trước, cô buồn bực ấn còi xe.

"Ngã Ly!" Diệp Phong nắm tay cô.

"Nha bộ muội, mình tự biết mình rất ngốc, lại không có cách nào để quay đầu lại. Cậu nói mình nên làm cái gì bây giờ?" Ngã Ly nhìn cô, nước mắt chảy ra.

Cô không có khả năng an ủi Ngã Ly.

Nơi Ngã Ly mang Diệp Phong đến là một nhà hàng chay, tên gọi Thức tỉnh Phật ý, thấp thoáng núp sau ba bóng cây cổ thụ lớn, nếu không phải có người cho biết, sẽ nghĩ đó là câu lạc bộ tư nhân. Bước vào bên trong, không khí không hề có mùi dầu mỡ, không gian đơn giản mà thanh lịch làm người ta ngỡ ngàng. Trong đại sảnh có treo một lồng chim nhỏ, âm thanh chiêm chiếp không ngừng bên tai, cứ ngỡ mình đang ở giữa cảnh sắc thiên nhiên.

Nhà ăn có lô ghế dài, có thể ngồi hơn mười người. Ngã Ly rất hài lòng, đặt trước buổi tối Chủ nhật. Hai người họ cũng không đói lắm, chỉ gọi một ấm trà với một đĩa bánh cuốn Thủy tinh được ông chủ giới thiệu. Món đó nhìn qua hơi giống sushi, vị ngọt thanh thúy.

"Còn thói quen ăn cơm Tàu sao?" Ngã Ly nhìn Diệp Phong gắp đĩa.

"Cậu hẳn phải hỏi mình có ăn quen cơm Tây không?"

Ngã Ly nhếch khóe miệng, cười cười, nhìn Diệp Phong không chớp mắt, "Nha bộ muội, thành thật khai báo đi, lúc trước vì sao không nói một tiếng liền xuất ngoại?"

"Khi đó tuổi trẻ, cảm thấy tình yêu rất to lớn. Một khi tan vỡ, ngay cả thở cùng bầu không khí với anh ta cũng rất đau khổ."

Ngã Ly liếc cô một cái, "Còn bịa chuyện với mình! Cậu với anh ta cùng ở một cái Địa Cầu nha, dọn lên sao hoá còn nghe được hơn."

Diệp Phong che miệng cười khế.

"Cậu nhất định có chuyện gì gạt mình, mình nhớ rõ suốt một tuần trước lễ tốt nghiệp, cậu không ở trong ký túc xá, cậu..."

"Bản tính bà tám của cậu một chút cũng không thay đổi. Tốn thời gian ngâm mình ở trong quán trà hoài niệm chuyện xưa y như mấy bà lão, cậu không thấy xấu hổ sao! Đi, theo giúp mình đi mua mấy quyển sách đi!" Cô ngoắc gọi thanh toán.

"Đừng tưởng rằng như vậy là xong, một ngày nào đó mình sẽ tra ra thôi." Ngã Ly hừ hừ quăng cho cô cái nhìn xem thường.

"Tra đi, tra đi, mình sẵn sàng cho Đảng và nhân dân kiểm tra." Diệp Phong tay dứt túi, nhìn lên bầu trời nghiêng ngày xuân, có vẻ vô cùng lạnh nhạt.

Trung tâm triển lãm Quốc tế đang tổ chức Hội chợ sách, hai người liền trực tiếp chạy tới. Diệp Phong nhớ rõ trước kia trong Quảng viện cũng có thư viện, phần lớn là các tác phẩm nổi tiếng thế giới và các loại sách chuyên ngành học. Cô dạo qua vài kệ sách, rồi như phát hiện ra thế giới rực rỡ muôn màu, ngay cả bói toán, giải mộng, chòm sao, trắc vận này nọ loại nào cũng có.

Diệp Phong cảm thấy mấy phương diện này mình cũng cần hiểu biết thêm, lỡ ngày nào đó có người nghe gọi điện đến cần nhân này nọ, cô còn có thể ứng phó! Cô lấy một cái giỏ đựng hàng, chỉ trong chốc lát đã chọn được một chồng lớn.

"Hiện tại bán chạy nhất là sách dạy làm giàu, sức khỏe, còn có sách nuôi dạy trẻ." Khi thang máy lên tới lầu hai, Ngã Ly ngẩng đầu, đột nhiên nhú nhú mày, "Nha bộ muội, tụi mình qua nhà sách khác đi!"

"Sao phải đi, mấy loại sách mình muốn tìm ở đây đều có mà." Diệp Phong hơi ngạc nhiên.

Ngã Ly tự trách cắn cắn môi dưới, từ kẽ răng nhả ra một câu, "Mình quên mất một chuyện quan trọng, công ty của Biên Thành ở đây cũng có chi nhánh, nói không chừng sẽ chạm mặt."

Diệp Phong bối rối vài giây, đầu ngón tay nắm giỏ hàng đều trắng bạch. "Ha, nếu gặp thì nói câu chào hỏi thôi!" Nói xong cô xoay mặt đi.

"Cũng phải, Bắc Kinh thì rộng lớn được bao nhiêu, sớm hay muộn gì cũng phải gặp thôi. Chuyện đã qua lâu như vậy, còn ai để ý?" Ngã Ly nghiêm nghị giương lên mi, giọng điệu phi thường dũng cảm.

Diệp Phong cúi đầu vờ sửa sang lại cái giỏ đựng sách, ánh mắt âm thầm.

Bên cạnh anh ta thiếu gì bạn bè, hiện tại lại có sự nghiệp lớn như vậy, anh cần gì để ý đến cô?

Khi cô hai mươi một tuổi, chỉ biết rằng một người con trai nếu muốn lừa dối bạn, như vậy anh ta đối với đoạn cảm tình này còn có lưu luyến sao, còn quan tâm cảm thụ của bạn sao.

Mỗi câu chuyện tình mở đầu đều là không giống nhau, nhưng kết thúc lại không có gì khác biệt.

Ánh mắt anh ta bắt đầu dao động, trước mặt của bạn thường tán thưởng ưu điểm của cô gái khác. Tính xấu của bạn, anh ta đột nhiên trở nên không thể chịu được. Sau đó là điện thoại gọi không được, vài ngày không nhìn thấy anh ta. Cuối cùng thì giống như con ốc, từ trong miệng người khác biết được chân tướng sự tình.

Năm đó, thời tiết Bắc Kinh đặc biệt khắc nghiệt. Ban ngày nóng như trong lồng hấp, đến buổi tối lại nổi cơn dông tố. Cô đứng bên phía đối diện với đài truyền hình Bắc Kinh, nhìn anh cùng Hứa Mạn Mạn che chung một cái ô đáng vẻ vô cùng thân thiết. Anh ta săn sóc đem ô che cho cô ta, mặc cho hơn nửa thân mình ướt mưa. Một chiếc ô to chạy ngang qua làm bắn tung tóe bọt nước, hai người họ lùi bước né, Hứa Mạn Mạn vô ý trượt chân, ngã vào lòng anh ta.

Cô đứng yên không dám động nhìn anh dịu dàng giúp Hứa Mạn Mạn lau đi nước trên trán, chiếc ô rơi xuống đất.

Hứa Mạn Mạn thấy cô trước, có chút giật mình, anh ta nhìn sang, cách một màn mưa, ánh mắt lạnh lẽo âm trầm, giống như phiền lòng vì cô xuất hiện không đúng thời điểm.

Tiền Hứa Mạn Mạn lên xe taxi xong, anh vòng lên cầu vượt, đi thật lâu, mới đến trước mặt cô. Toàn thân cô đều ướt đẫm, lạnh đến độ đứng thẳng không được.

"Nói cho em biết đi, đó không phải sự thật." Cô run run nắm chặt nắm tay, buộc bản thân cố gắng để có thể nói rõ ràng một câu.

Anh ta không nói được một lời.

Cô đợi đến 10 phút, anh vẫn trầm mặc.

Cô xoay người bỏ đi, anh cũng không đuổi theo.

"Oanh..." Chân trời vang lên một tiếng sấm, mưa càng lúc càng lớn.

"Chính là chỗ này." Ngã Ly lặng lẽ huých cánh tay cô, miệng hướng về một gian hàng phía trước. Cô ngược lên nhìn thấy tám biển hiệu đề "Công ty Văn hóa Hoa thành", có hai cô gái trẻ trung ngồi ở bàn kí tên, phía trước có không ít cô gái nhỏ đứng xếp hàng chờ.

"Tác gia hiện giờ, không chỉ có văn phong, dáng vẻ cũng thật xinh đẹp. Công ty Hoa Thành hình như cũng ký hợp đồng với vài vị tác gia mỹ nữ đó, sách đặc biệt bán chạy. A, công ty bọn họ còn ký hợp đồng với nghệ sĩ nổi tiếng nữa."

Ngã Ly liên tiếp nói tên vài người, thấy Diệp Phong thờ ơ thì cũng buồn bực, "Lĩnh vực này có một ngôi sao nổi tiếng đẳng cấp quốc tế, từng tham gia lễ trao giải Oscar, cậu cũng chưa nghe qua sao?"

Diệp Phong gật gật đầu.

"Điền rồi, điền rồi. Cậu ở nước ngoài sáu năm bộ hai tai không hề nghe tin trong nước sao."

"Mình có chú ý Thế vận hội, động đất ở Ván Xuyên, mình cũng có quyền tiền."

Ngà Ly ra về kính cẩn cầm tay cô, "Diệp Phong đồng chí, tôi đại diện tổ quốc nhân dân chân thành cảm tạ lòng nhiệt tình yêu nước của đồng chí."

Thế giới cũng còn rất rộng lớn, bọn họ không có chạm mặt Biên Thành.

Không thể nói rõ là tiếc nuối hay là may mắn, trên đường đưa Diệp Phong trở về, Ngà Ly luôn luôn thờ dài, còn Diệp Phong cảm thấy như vậy lại hay.

"Chủ nhật mình tới đón cậu." Ngà Ly không có lên lầu, mở cửa kính xe, hét với theo Diệp Phong.

Sách quá nặng, Diệp Phong nghiêng nửa thân mình, vất vả quay đầu khoát khoát tay.

Còn chưa kịp thở, Tiểu Vệ gọi điện đến, hữu khí vô lực, "Giám đốc Lâu bảo chị mười giờ đến đây, tổ tiết mục cùng nhau mở cuộc họp."

"Không nói cái gì khác sao?" Diệp Phong hỏi.

Tiểu Vệ tạm dừng một chút, "Chị đến đài sẽ biết."

Diệp Phong cũng không suy nghĩ nhiều, cô đã chuẩn bị tốt tiết mục tới. Cô vào nhà, thoải mái pha nước ấm tắm, đi giặt quần áo, dọn dẹp gọn gàng phòng ở. Sau đó, cô pha cho mình tách cà phê, lấy sách và đĩa hôm nay mua ra, chọn nhanh mấy bản nhạc cần dùng, nghe Đức Thụy đàn dương cầm, bắt đầu viết bản thảo tiết mục.

Viết xong bản thảo, nhìn lại thời gian đã chín giờ mười phút. Cô bẽ thất lưng, lưu lại bản thảo, nướng hai lát bánh mì, ăn thêm một quả táo. Kiểm tra xong xuôi, cô bước ra cửa vừa vận mười giờ.

Thang máy đang ở tầng dưới cùng, cô ấn nút, có người đang lên lầu. Thang máy thông thả lên, cách mấy tầng liền ngừng một chút, bên trong hình như có không ít người.

Cô nhìn chằm chằm từng con số nhảy lên, hai chân không kiên nhẫn nhích tới nhích lui.

"Đình" một tiếng, cửa thang máy trước mặt chậm rãi mở ra, cô theo bản năng tránh sang một bên nhường đường.

Một người đàn ông trẻ tuổi từ bên trong bước ra, khuôn mặt tuấn tú, sống mũi cao thẳng, mái tóc đen, đôi mắt sáng lạnh có vài tia ôn hòa.

Sao có thể là anh? Diệp Phong ngờ ngác nhìn bóng dáng đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, bàng hoàng đến nỗi quên phải hít thở.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Hàng xóm

Edit: Hanayang

Hạ Dịch Dương sao có thể không giật mình, anh thử nhắm mắt lại, nghĩ rằng bản thân lại sinh ra ảo giác.

Khi anh mở mắt ra, bên dưới ánh sáng đèn diu dịu, bóng dáng gầy gầy nhỏ nhỏ vẫn đang đứng đó, ánh mắt mở thật to, nói cô là giật mình còn không bằng nói cô rõ ràng bị dọa ngây người.

"Diệp Phong, em sao lại ở đây?" Anh cố gắng vượt xuống chấn động trên ngực, khóe miệng trung ra một nụ cười ôn hòa.

"Em..." Diệp Phong còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe "Đình" một tiếng, cửa thang máy đóng lại, đi xuống.

Trong lòng cô không ngừng kêu khổ, lúc này không thể không ngẩng đầu, bày ra biểu tình kinh hi, "Hi, Hạ Dịch Dương, sao khéo vậy, anh cũng ở nơi này sao?"

Kỳ thật khoảnh khắc thấy anh bước ra thang máy, cô đã biết đáp án. Cô không dự đoán được của anh khẳng định, mà dự đoán được của anh phủ định.

"Em cũng ở bên này?" Hạ Dịch Dương chỉ vào cửa lớn nhà cô.

Cô cười mỉa má, "Không nghĩ tới ha, chúng ta cư nhiên thành hàng xóm."

Cô không lùn, nhưng là anh rất cao, cùng anh nói chuyện, không thể không ngẩng đầu, càng cảm giác được khí thế bức người của anh, làm cô không ngừng nảy ra ý niệm trốn chạy. Nói như vậy, thật không có lương tri. Hạ Dịch Dương là người duy nhất trong lớp không gọi thẳng cô là "Nha bộ muội", mà thật sự gọi cô "Diệp Phong".

Bốn năm Quảng viện, số lần bọn họ cùng xuất hiện gặp mặt nhau có thể đếm trên đầu ngón tay.

Anh là người rất bận rộn, lên lớp xong liền chạy ra ngoài làm thêm, nghỉ đông và nghỉ hè cũng không trở về nhà, vì lộ phí, cũng vì kiếm học phí. Việc làm thêm chiếm của anh rất nhiều tinh lực nên chuyện học hành đương nhiên thành tích không được nhiều lý tưởng, điều này làm cho giáo sư đặc tuyển anh vào trường mỗi khi nhắc đến anh, đều lắc đầu tiếc nuối, mà anh lại bình thản chịu đựng mọi khó khăn.

Mới vừa vào năm học, ở ký túc xá nam sinh, anh mời cô một cốc trà; đến năm hai, hai người được phân ở cùng một tổ, hợp tác một tiết mục, đọc diễn cảm « Tháng Tư kỷ niệm »; năm thứ ba, mọi người trong lớp rủ nhau đến Zoo Amoy lùng mua quần áo, kết quả mọi người lạc nhau, còn lại cô với anh cùng đi. Không nghĩ tới, vì tiền của cả hai bị kẻ xấu chôn mất. Hai người đành phải đi bộ trở về học viện. Lần đó, lòng bàn chân cô đều phồng rộp, đến cửa học viện, nhìn thấy Biên Thành, cô chết sống cũng không chịu nhúc nhích, Biên Thành cũng cô về ký túc xá. Còn có một lần... Đường như cũng là chút việc nhỏ, không đáng nhắc tới.

Cô thấy thật kỳ quái, ở trước mặt anh, cô khần trương cái gì chứ? Thế cho nên đầu ngón tay cũng không tự giác phát run, nói chuyện bồi rối đến độ hụt hoi.

Là nhìn thấy anh nên không thể không nhớ đến đoạn tình cảm lưu luyến không có kết quả cùng Biên Thành sao?

Có lẽ, có lẽ, chìm sọt cảnh cong (1)!

"Thật trùng hợp." Hạ Dịch Dương nhìn chằm chằm gương mặt thanh lệ trước mặt, sau đó chuyển ánh mắt, nhìn cô đang xách túi, bận trang phục đi đường, giật mình hỏi, "Em đang muốn đi ra ngoài?"

"Phải, phải, em đang vội đi làm." Thang máy "cứu mạng" lại bắt đầu đi lên.

"Anh đưa em đi." Anh xoay người, cùng đứng song song với cô.

"Không cần, không cần, có xe buýt đến phát thanh Thành Đô, rất thuận tiện." Lời vừa ra khỏi miệng, cô hận không thể cắn đứt lưỡi mình. Quả thực là không đánh đã khai.

"Chỗ đó thật sự không xa! Không cần khách sáo, chúng ta là bạn học cũ." Anh cười cười, thần thái rõ ràng không cho cô cự tuyệt.

Cô đáp lại anh một nụ cười bất đắc dĩ.

Cửa thang máy mở ra, anh nghiêng người, để cô vào trước rồi mới đi vào, đứng ở bên kia thang máy. Trong không gian nhỏ hẹp, dù cho đứng thẳng sát vách, nhưng mỗi cái hít vào thở ra của đối phương, đều có thể nghe rõ ràng. Cô găt gao ôm ngực, sợ tiếng tim đập thình thịch của mình bị anh phát hiện. Chỉ cảm thấy mỗi một giây đi qua đều dài như một năm ánh sáng, mà đây chỉ là mới bắt đầu.

Xe của anh cũng giống con người anh, Passa màu đen, nội liếm* mà lại ổn trọng. Bên trong xe đối lập hoàn toàn với xe của Ngã Ly, sạch sẽ như vừa xuất xưởng. Không có đồ ăn, không có sách báo, không có CD, không có mùi nước hoa, cũng không có khăn giấy. Lúc này đang tiết đầu xuân, vừa ngồi xuống ghế da liền cảm thấy cái lạnh truyền khắp cả cơ thể.

Xe này thật chính xác với cách gọi "phương tiện giao thông", cũng là công năng duy nhất, cô thắt dây an toàn xong, hít vào một hơi.

Có thể là do bão cát, đêm nay trên đường rất ít xe. Đại lộ bằng phẳng rộng rãi dường như trải dài về phía trước, hiện ra con đường thông thoáng mà bình thường khó thấy, cũng bởi vì rộng rãi liền cảm giác có mây phản trong trẻo nhưng lạnh lùng, bởi vì trong trẻo nhưng lạnh lùng, bên trong xe trầm mặc làm không khí càng thêm xấu hổ.

Cô ho vài cái, muốn mình trở nên tự nhiên một chút.

"Cảm lạnh sao?" Anh cũng không giống như bạn học nhiều năm không gặp hỏi han lái nhai không ngừng, anh như kiểu chuyên tâm lái xe để cô nhanh chóng đến nơi.

"Không có, chỉ là cổ họng có hơi ngứa."

"Thời tiết Bắc Kinh so với khi chúng ta vừa tốt nghiệp ngày càng xấu hơn."

"Ân! Về phương diện này, nước ngoài làm tốt hơn nước ta nhiều." Cô rốt cục tìm được đề tài để nói, vì thế từ ánh nắng ở Auckland nói đến kiến trúc Edinburgh cổ, từ công việc đầu tiên của cô nói đến công việc hiện tại. Anh không nói chen vào, chỉ thường ghé mắt nhìn cô, lộ ra nụ cười cổ vũ, hoặc là phát ra một vài tiếng, cho cô biết anh đang lắng nghe.

Cái thay đổi không chỉ là hoàn cảnh, anh cũng thay đổi rất nhiều. Không kể là quần áo hay thần thái, đều đã không giống với cậu nam sinh ôn hòa hay cười rộ lên trước kia. Anh vẫn là ôn hòa, nhưng loại này ôn hòa không hề trống trải, anh biết hợp thời thu phóng tự nhiên, vẫn duy trì vừa đúng khoảng cách, cho bạn cảm giác thân thiết, mà không làm bạn sinh ra hiểu lầm. Mà thanh âm của anh, khi cất cao làm kích tình dào dạt, lúc hạ thấp thật mị hoặc lòng người.

"Em có muốn nghe đài không?" Cô như học sinh tiểu học, đem hết thầy mọi việc trải qua sáu năm nói hết một lần, khi không khí lại lần nữa trầm mặc xuống, anh mở miệng hỏi cô.

"Được!" Chỉ cần có âm thanh là được.

Anh vừa mở radio, giọng người chủ trì hưng phấn như vừa lượm được báu vật làm cô giật mình. Nguyên lai là phát thanh Thành Đô quảng cáo sản phẩm, MC đang ra sức giới thiệu công năng nồi cơm điện, không chỉ có thể nấu cơm, còn có thể nấu canh, hầm cháo, thời gian tùy mình đặt ra, như vậy bất kể khi nào bạn về nhà đều có thể ăn đồ nóng hổi hấp.

"Nghe cũng không tệ." Khi chờ đèn xanh, anh xoay người nhìn cô.

Cô ngỡ ngàng nhìn đèn đường ngoài cửa sổ, đang xuất thần. "Hả?" Nghe thấy anh nói, cô vội quay đầu lại, anh nhìn thấy khóe miệng cô bị cô cắn còn để lại dấu.

"Chủ nhật học lớp, em có rảnh đi không?"

"Em nếu không đi, Ngã Ly sẽ đem em ra chém."

Anh cong cong khóe miệng, cũng không phải cười, nhìn đèn xanh sáng, quay đầu đi chuyên tâm lái xe, qua một đoạn đường đã tới Radio Thành Đô.

Anh cho xe chạy đến cửa lớn, cô nói tiếng cảm ơn rồi mang theo laptop xuống xe.

Anh gọi cô lại dặn dò: "Khi trở về trên đường nhớ chú ý an toàn."

Gió lớn, cô nghe không rõ nên hơi hơi cúi người gần sát cửa kính xe, ánh mắt cũng không nhìn thẳng anh mà nhìn về phía đầu xe, giống như nơi đó có cái gì thú vị.

Anh trợn mắt, "Vào đi thôi!"

"Tạm biệt!" Cô vẫy tay chào anh, quay đầu đi vào trong. Lúc trình thủ công tác cho bảo an, cô cảm thấy lòng canh cánh, đột nhiên nhớ tới một đường đến đây cô đem chính mình đoạn thời gian sáu năm trải qua hết thầy đều nói hết, mà đối với anh cô lại hoàn toàn không biết gì cả.

Cô xoay người ra cửa nhìn dòng xe cộ lui tới trên đường lại tìm không ra bóng dáng xe của anh.

Hạ Dịch Dương hôm nay trở về sớm, là mang theo công việc về nhà, nhưng anh phát hiện anh dường như không thể tĩnh tâm lại. Ngoài cửa sổ là nòng đậm bóng đêm, giống như cái chụp bàn bao phủ tất cả, xa xa từng cái ngọn đèn chột tắt, thành phố sắp chìm vào giấc ngủ.

Anh ở trong phòng đi qua lại một hồi, không quan tâm đã là mấy giờ vẫn bấm điện thoại gọi cho Giang Nhất Thụ.

"Cậu điên hả, không thèm nhìn đồng hồ sao, tôi ngày mai còn phải cùng phóng viên xuất ngoại công tác." Giang Nhất Thụ mới vừa ngủ, tức giận đến phát cuồng.

"Biết, biết, nhưng tôi rất muốn tìm người cùng uống một chén. Anh tới đây hay là tôi đi qua đó?" Hạ Dịch Dương trong mắt tràn đầy sung sướng.

"Cậu uống rượu sao? Cô họng cậu có thể tùy tiện ép buộc vậy sao? Có phải cậu không có người theo đuổi thì không vui, muốn giúp bọn họ làm cái gì giật gân sao?"

"Ngẫu nhiên uống một lần không có việc gì đâu."

"Lấy cái tửu lượng đó của cậu, cùng cậu uống không hứng thú." Miệng tuy nói như vậy, Giang Nhất Thụ cũng đã hoàn toàn tỉnh.

"Không hứng thì nói chuyện phiếm. Nhất thụ, tôi qua chỗ anh bên kia?"

"Đừng, hôm nay trên mạng đăng cái kia cái gì biên tập viên tâm sự tình cảm, cậu đã muốn làm cho đài lý lo lắng đủ rồi, nếu cậu uống rượu lái xe, lại bị chụp ảnh, tôi không gánh nổi trách nhiệm đó đâu. Bất quá cái kia bài viết thật nhảm nhí, chỉ dựa vào thanh âm tương tự, lại dám nghĩ thần nghi quỷ, còn nói muốn truy ra số điện thoại di động người gọi. Bất quá, làm lợi cho tiết mục Thành Đô Radio đó, chỉ một buổi tối liền nổi tiếng."

Hạ Dịch Dương cúi đầu cười, "Mỗi người đều cần một người lắng nghe, biên tập viên cũng là người."

"Cái điện thoại đó không phải là cậu gọi thật chứ?" Giang Nhất Thụ ngây người.

"Đương nhiên không phải, tôi có người bạn tốt như anh, còn cần gọi điện thoại gì gì sao?"

"Cũng đúng! Chờ đó, tôi lập tức đến."

Hạ Dịch Dương lấy ra vài chai bia trong tủ lạnh, làm chút đồ ăn. Giang Nhất Thụ tới, hai người ngồi nghe nhạc, vừa uống vừa tán gẫu, nói chủ yếu là công tác và tiết mục, không nói chuyện gì khác, nhưng Giang Nhất Thụ nhìn ra được Hạ Dịch Dương tâm tình rất tốt, đáng tiếc tửu lượng không cao,

uống được mới hai chai đã gục.

Anh đưa Hạ Dịch Dương lên giường, thu dọn một chút tàn cuộc, bước ra cửa, Diệp Phong đang lấy chìa khóa mở cửa, nghe được tiếng động, sợ tới mức thân mình run lên, kinh hoàng quay đầu lại.

"Thực xin lỗi!" Giang Nhất Thụ cười cười ái ngại, nghĩ rằng này cô gái này sao lại về nhà trễ như vậy? Nhìn khí chất cũng không đến nỗi nào, đoán chừng là làm ca đêm.

"Không có gì!" Diệp Phong nhìn theo anh ta đến cửa thang máy, rồi mở khóa cửa vào nhà.

Giang Nhất Thụ quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhìn nhìn mị, Dịch Dương chẳng lẽ vì nữ hàng xóm xinh đẹp ở đối diện mà tâm tình vui vẻ?

(1) nguyên tác là: "近乡情怯".

(2) nội liêm: hướng nội, sống nội tâm

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thần kinh quá nhạy cảm

Edit: Hanayang

Đóng cửa lại, một mình trong bóng đêm, Diệp Phong lại ngẩn ngơ.

Cô nhận ra người đàn ông vừa mới từ nhà Hạ Dịch Dương đi ra, là đàn anh học trên cô hai lớp, Chủ tịch hội sinh viên, tên Giang Nhất Thụ. Lúc đi học, là người rất nổi bật, có năng lực nói có năng lực lãnh đạo, vừa tốt nghiệp liền vào CCTV, làm bọn sinh viên năm nhất mới vào trường như họ hâm mộ chết đi được.

Biên Thành cùng anh ta chơi rất thân, cô đi theo Biên Thành cũng tham gia cùng họ mấy cuộc tụ họp. Khi đó, anh ta hẳn là không chú ý tới cô, từ biểu tình khi anh ta vừa mới thấy cô là biết.

Cô chỉ thấy có chút quái lạ, lại nói, làm sao anh ta có thể xuất hiện ở nhà Hạ Dịch Dương, còn mang theo một thân mùi rượu?

Hạ Dịch Dương, Hạ Dịch Dương, cô lặp lại, khắc sâu cái tên này, đêm nay, dường như cô cùng cái tên này dây dưa không dứt, suy nghĩ của cô còn đang rối loạn.

Buổi họp tổ tiết mục « Đêm khuya khuynh tình » buổi tối là do Lâu Dương chủ trì. Anh trước tiên khích lệ cô một mình chống đỡ tiết mục từ đầu tới cuối, tinh thần đáng quý, tiếp theo, vừa đòi đề tài, anh ta liền nghiêm khắc chỉ trích cô căn bản là không biết rõ tiết mục này nằm ở nơi nào. « Đêm khuya khuynh tình » giống như một người bạn tri tâm, vì những thói giả có áp lực trong tình cảm cung cấp một cái không gian có thể tận tình phóng thích tâm tư chứ không phải tiết mục văn nghệ cái diễn đàn cho thanh niên dùng để ngâm thơ làm văn, nó không cần có nhiều phong hoa tuyết nguyệt, nó phải là những chuyện thực tế trong nhà, phải cụ thể. Chọn bài hát phải là những bài đang lưu hành, phổ biến, dễ dàng khiến cho người khác đồng cảm. Nếu còn giống như tối hôm qua, tiết mục này sớm hay muộn sẽ có một ngày rớt đài.

Lâu Dương dùng từ nặng nề, thái độ rất nghiêm túc nên từ tổ trưởng đến biên tập, không một ai dám hé răng.

Cô yên lặng ngồi ở bên dưới, không có tranh cãi, mặc dù cô cảm thấy bản thân không làm sai, cô chỉ đứng ở một góc độ khác với Lâu Dương, nên cái nhìn tự nhiên cũng sẽ không giống. Nhưng cô nghe ra được, đối với tiết mục này, Lâu Dương đòi hỏi yêu cầu rất cao, rất cao.

"Không cần nhụt chí, cố cố lên. Lần đầu tuy rất khó khăn, nhưng cũng không hoàn toàn hồng." Tan họp, Lâu Dương gọi cô lại.

Trên mặt cô biểu lộ vài phần lực bất tòng tâm, cô rất lo mình không đạt được yêu cầu của anh ta.

"Cô cùng Hạ Dịch Dương - biên tập viên CCTV tình cảm tốt lắm sao?" Lâu Dương ngẩng đầu, đột nhiên hỏi.

Nhìn ánh mắt sắc bén của anh ta, cô sừng sốt. Hạ Dịch Dương là biên tập viên CCTV?

"Cuộc điện thoại đó là cô nhờ anh ta gọi tới?" Lâu Dương nháy nháy mắt.

"Cuộc điện thoại gì?" Mơ mơ hồ hồ, cô nhìn anh ta nháy mắt lấy làm khó hiểu.

"Tối qua, người đàn ông gọi đến sau đó, cô không biết tin tức trên mạng có thể gây ra họa sao? Giọng nói trong sáng, trầm ấm, có sức hút như vậy, làm cho người ta rất quen thuộc. Điện thoại của anh ta quả thật rất có uy lực, ngay cả biên tập viên tin tức cũng chú ý tới, tiết mục tình cảm « Đêm khuya

khuyh tình 》 chỉ cần một buổi tối, cũng sắp sửa nổi tiếng."

"Có thể là hiểu lầm không? Người có thanh âm tương tự rất nhiều, anh ấy là người của công chúng, sẽ không để người khác một bất được nhược điểm của mình đâu. Yêu cầu số một và cơ bản nhất của biên tập viên tin tức không phải là tuyệt đối không thể có chuyện xấu, càng không cho phép có chuyện gièm pha hay sao?"

"Đài truyền hình đã ra mặt phủ nhận." Lâu Dương cười bí hiểm, "Hai người không phải cùng bạn cùng lớp sao?"

Cô quay mặt đi, giả bộ ngắm nghía một bức tranh phong cảnh trên tường, "Phải, nhưng mà chúng tôi đã rất nhiều năm không có liên lạc."

Lỗi tai không tự giác nóng lên, cô thật đúng là không thể nói dối.

Lâu Dương nghiêng ngả cong lên khoe miệng, "Uh, cô nên đi chuẩn bị, tiết mục sắp đến giờ phát sóng rồi."

Cô đi vào phòng thu, Tiểu Vệ cũng lén lút theo vào, "Chị Diệp, chị nói nhỏ cho em biết đi, người đàn ông đó thật sự là Hạ Dịch Dương hả?"

Cô quàng cho Tiểu Vệ một hơi thở dài mệt mỏi: "Em hy vọng phải, hay là không phải?"

"Đương nhiên hy vọng là phải, đúng rồi, em còn ghi lại số điện thoại của anh ta. Số cuối là 911, là ngày thập đôi ở Mỹ bị tấn công, nên em lập tức nhớ kỹ." Tiểu Vệ từ trong ngăn kéo lấy ra tờ giấy nhỏ.

Cô giút lấy tờ giấy, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp vo tròn ném vào thùng rác, "Việc này nếu để Giám đốc Lâu biết, em chờ đóng gói đồ đạc về nhà rồi ra đường quét rác đi."

Tiểu Vệ le lưỡi, nhếch môi nở nụ cười méo xẹo.

Đêm nay, Tiểu Vệ tiếp điện thoại đến độ tay rụng rời, cổ họng khàn khàn. Còn cô thấy khá thoải mái, phần lớn thánh giả kỳ thật chỉ muốn một người biết lắng nghe thấu hiểu, cũng không cần cô chỉ bảo phương hướng cho cuộc đời thế nọ thế kia, về mặt này, cô dường như khá am hiểu.

Đêm đã rất khuya, gió còn đang thổi thức bên ngoài cửa sổ, cô với tay mở đèn, nhìn cái bóng của mình bị ngọn đèn kéo dài qua sofa đổ lên trên tường.

Ở bên kia bức tường - Hạ Dịch Dương, anh hôm nay tâm tình thế nào có bình tĩnh không?

Nếu cuộc điện thoại đó thật sự là anh gọi đến, đương nhiên, nhất định sẽ không phải vì cô, anh cũng đâu biết cô về nước, anh chỉ là trùng hợp gọi đến thôi, cô gái làm cho lòng anh tràn ngập đau thương là ai?

Cô bật cười vỗ vỗ trán như muốn đẩy những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, đã rạng sáng hai giờ rồi, cô còn không lo ngủ, còn đi quan tâm chuyện này?

Thần kinh quá nhạy cảm mà!

Lần nữa mở mắt ra là mười một giờ. Gió đã ngừng, ánh mặt trời cũng không tệ, ngẩng đầu lên, bầu trời Bắc Kinh lộ ra một màu xanh đã lâu không thấy. Điều này làm cô nhớ tới bầu trời ở Auckland, một năm bốn mùa đều là màu xanh như vậy, cô thật sự rất nhớ cảm giác tự nhiên ở Auckland, tuy rằng lúc đó ban đêm cô thường khóc rống thất thanh vì nỗi nhớ nhà. Trở lại Bắc Kinh mới hơn một tháng, cô lại cảm thấy ngột ngạt khó thở.

Có lẽ cô không nên trở về Bắc Kinh.

Lúc này, Hạ Dịch Dương cũng đang ở nhà. Anh không đến gõ cửa nhà cô, mà cô cũng không có ý đi qua chào hỏi. Bọn họ lại không phải bạn tốt trong lớp, không có nhiều chuyện có thể tán gẫu, lại nói, anh là biên tập viên, chắc là công việc rất bận rộn.

Điểm tâm cùng cơm trưa cộng chung một bữa, cô ngồi xuống ăn, theo thói quen mở tivi làm bạn với mình.

Nhìn trên màn ảnh, người đàn ông đang được cô MC xinh đẹp phỏng vấn, cô phì cười. Thật không biết khi anh làm biên tập viên thì đáng vẻ ra sao, nhưng làm đối tượng được phỏng vấn, anh có chút phong thủ, cũng không tiếp nhận ánh nhìn chăm chú nhiệt tình như lửa của người đẹp MC. Người đẹp hỏi một câu, anh trả lời một câu, đơn giản rõ ràng chặn chỗ hiểm yếu, bằng không thì lắc đầu hoặc gật đầu. Phần lớn thời gian trôi qua, anh chỉ thần nhiên mỉm cười, giống như bản thân chỉ đang ngồi ghế dựa trước máy quay, không có gì quan trọng cả. May mắn người đẹp kia chuẩn bị đầy đủ, không ngừng phát ra lực hấp dẫn, thu hút khán giả.

Mọi chuyện trên đời đều là như thế này, bạn thành công, một chút cố gắng trước kia cũng có thể phát ra hào quang sáng chói. Nếu bạn thất bại, dù có cố gắng lớn lao đi nữa cũng chỉ như một tia sáng lập lờ giữa đêm, có thể sưởi ấm ai?

Anh ở đài truyền hình làm việc linh tinh, đã làm phóng viên, biên tập, biên tập viên ngoại cảnh. Có một lần, bảo đồ bộ ở Chiết Giang Hải Ninh, giữa cơn mưa gió mãnh liệt, anh thất dây thừng bên hông, đứng trước máy quay lau đi nước mưa trên mặt, giờ lên mic, nhưng vừa ngay sau đó, trước màn ảnh đã không thấy người đâu.

"Khoảnh khắc đó, anh có sợ không?" Người đẹp hỏi.

Anh gật đầu, "Sợ chứ!"

"Trong hai ngày anh mất tích, mọi người đã nghĩ đến khả năng anh không còn sống, nhưng anh đã mang kỳ tích trở về. Thời điểm anh được cứu, anh đã nghĩ gì?"

Vấn đề này dường như rất khó, anh trầm ngâm một hồi lâu mới đáp: "Còn sống thật tốt!"

Hiện trường thu hình phát ra một trận cười vui vẻ.

Người đẹp tựa hồ bị câu trả lời của anh chọc tức, nụ cười không ngọt ngào nữa, "Bất quá, rất nhiều người đều nói anh "gặp họa mà được phúc", anh hiện tại là biên tập viên tin tức trẻ tuổi nhất của đài." Ngữ khí không phải không có châm chọc.

"Cô nói như vậy là cổ vũ của chúng ta cùng đi mạo hiểm sao?" Khó được dịp anh cũng hứng thú đáp trả.

"Không dám, không dám!" Người đẹp liên tục xua tay, "Được rồi, Hạ biên tập, tôi hỏi lại một vấn đề nữa. Bạn của anh tiết lộ, làm biên tập viên cũng không phải theo ý nguyện của anh, mà anh lựa chọn con đường này, là vì một người, một cô gái, đây có phải là sự thật không?"

Hiện trường lập tức yên tĩnh ngay cả hô hấp đều nghe như tiếng sấm.

Anh vẫn cười thực nhẹ, "Chỉ cần tôi không tính sống độc thân, tôi sở hữu tất cả đều sẽ muốn cùng một người khác chia sẻ."

Trong bát com thấy đầy, cô thu dọn bát đĩa vào phòng bếp rửa sạch.

Buổi chiều bốn giờ, cô nghe được tiếng đóng cửa của Hạ Dịch Dương lúc đi ra ngoài.

Buổi tối mười một giờ, khi cô thay quần áo chuẩn bị đến radio, cô nghe được tiếng bước chân của anh xuất hiện ở ngoài cửa.

Rạng sáng hai giờ, cô túm áo khoác đi ra thang máy, quay đầu nhìn thấy cửa phòng đối diện đóng chặt, không có ánh đèn lọt ra, anh chắc đã ngủ rồi!

Hai ngày tiếp theo, giống như lúc trước, bọn họ một lần cũng không chạm mặt ở cửa thang máy.

"Chị Diệp, ngày hôm qua hòm thư của 《 Đêm khuya khuynh tình 》 đều bùng nổ nha, em đã chọn mấy bức có ý tứ đánh dấu lại rồi, chị xem tiết mục có cần dùng không?" Tiểu Vệ đưa cho cô một chồng đĩa còn có giấy ghi chú, "Bài hát của Trần Dịch Tấn, thực thích hợp nghe ban đêm."

Cô bỏ đi sáu năm, cái gì cũng lỗi thời, tên tuổi ngôi sao, nhóm nhạc, cô nghe đều thấy xa lạ. Trần Dịch Tấn, cô đã có phần quen thuộc.

Đóng cửa phòng thu trực tiếp, ngồi trước bàn thu âm, đeo tai nghe, cô không cảm thấy khẩn trương nữa, ngược lại cảm thấy rất thân thiết.

"Trước giờ phát thanh, có vị tiểu thư xinh đẹp đề cử với tôi nghe một bài 《 Đã lâu không gặp 》 của Trần Dịch Tấn, tôi rất thích ca từ trong bài hát."

Anh đã đến thành phố của em, đi qua con đường em đã đến, Ngủ đến những ngày không có anh bên cạnh, em cô đơn biết bao... Có khi nào em bỗng nhiên xuất hiện ở quán cà phê nơi góc phố, Anh sẽ tươi cười chào hỏi và ngồi nói chuyện cùng em, Nhìn em thay đổi thế nào, sẽ không nhắc đến chuyện cũ, chỉ muốn nói một câu, đã lâu không gặp!

Lời bài hát này không biết như thế nào, làm cho tôi có chút buồn lòng. Trên thế giới này, mỗi ngày đều trình diễn cảnh chia tay cùng hội ngộ, có cười vui cũng có nước mắt. Eason ca hay như thế nào, tôi là người thường không dám nói nhiều. Về anh, tôi nghe được một ít tin đồn thú vị. Hilary - vợ anh rất thích mua sắm, mọi người nói cô hoang phí. Eason lớn tiếng tuyên bố, tôi kiếm tiền vất vả như vậy, không để cô tiêu thi cho ai tiêu? Nghe thật sự là vừa ấm áp vừa cảm động nha! Câu này có thể cho rằng so với một trăm câu "Anh yêu em" còn có phân lượng hơn. Khó trách con gái trong thiên hạ thích nhất hoa không phải hoa hồng, cũng không phải bách hợp, mà là câu hứa hẹn của ông xã "Tùy tiện hoa". Ha, không nói chuyện dài dòng nữa, chúng ta chào đón vị thính giả gọi điện thoại đến đầu tiên của đêm nay..."

Trước khi tiếp cuộc điện thoại cuối cùng, Diệp Phong mở chút âm nhạc, tranh thủ thời gian uống ngụm nước, mi mắt vừa nhắm liền nhìn thấy Tiểu Vệ tay cầm điện thoại, ở bên ngoài vách kính vừa vẫy tay vừa nhún nhảy.

Cô nhìn ra khẩu hình Tiểu Vệ muốn nói là "Giọng nói lời cuốn".

Một ngụm nước còn ngậm trong miệng, thật lâu sau cô mới chậm rãi nuốt xuống được. "Àn!" Cô gật đầu với Tiểu Vệ.

"Diệp Tử, chào buổi tối!"

"Chào buổi tối, tiên sinh. Anh chắc là người bạn cũ của chương trình."

"Đúng vậy."

"Ngày đó anh làm cho chương trình của chúng ta nổi lên sóng gió trên mạng. Có ai nói với anh rằng giọng nói của anh rất giống với giọng của một biên tập viên nổi tiếng không?"

"Đó là vinh hạnh của tôi. Trên thực tế, tôi thường xuyên gặp chuyện hiểu lầm như vậy, rất phức tạp."

"Có ảnh hưởng đến cuộc sống của anh không?"

"Ảnh hưởng thì không có." Anh ta tạm dừng một chút, "Tôi chỉ là tôi."

"Uhm, vậy đêm nay anh có chuyện gì muốn chia sẻ cùng mọi người?"

"Tôi đã gặp lại cô ấy."

"Là cô bạn học đã kết hôn của anh?"

Anh cười cười, "Là tôi hiểu lầm, cô ấy vẫn chưa kết hôn."

"Vậy là anh sẽ thổ lộ với cô ấy?"

"Có thể thường xuyên nhìn thấy cô ấy đã là quá đổi tuyệt vời rồi, về phần thổ lộ, tạm thời sẽ không, tôi không biết hiện giờ cô ấy có cùng cảm giác giống tôi hay không."

"Nếu cô ấy không có, vậy anh sẽ vẫn giữ im lặng như cũ sao?"

"Cô ấy sẽ có." Anh nói thực khẳng định.

"Hả?"

"Bởi vì cô ấy đã trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hộp lớp

Edit: Hanayang

Bước xuống xe buýt, cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, gió đêm lạnh lẽo quét ngang tấm thân gầy mảnh mai, hoa hồng bên giếng cửa sổ nhà ai đang nở rộ, hương hoa lan tỏa theo làn gió, làm cho toàn bộ bóng đêm trở nên mềm mại đáng yêu.

Cô dường như là người về trễ nhất trong tiểu khu. Bảo an nghe được tiếng bước chân, rời mắt khỏi chiếc TV, liếc mắt nhìn cô một cái, lại quay đầu trở về.

Cô cũng không sợ hãi, chỉ là nghe tiếng bước chân của mình, nhìn cái bóng chột dài chột ngắn, trong lòng liền trào lên một nỗi cô đơn.

Cửa thang máy vừa mở ra, phát hiện hôm nay hành lang đặc biệt sáng ngời. Thì ra là căn hộ của Hạ Dịch Dương để cửa mở, đèn trong phòng khách đều hắt ra ngoài.

Hình như không chào hỏi không được tốt cho lắm.

Cô tăng nhanh bước chân, đang loay hoay tìm cái chìa khóa, túi xách "bịch" một tiếng rơi xuống sàn. Cô xoay người nhặt lên, vừa nhấc mắt, Hạ Dịch Dương đứng ở trước cửa, tay áo sơ mi cuộn đến khuỷu tay, quần dài từ thắt lưng đến bàn chân cơ hồ là một đường thẳng tắp. "Diệp Phong, có thể giúp anh việc này không?" Ánh mắt trong suốt như gương, soi rõ vẻ mặt bối rối của cô.

"Chuyện gì?"

"Em vào trong đi, anh và em nói chuyện." Anh nghiêng người đi vào.

Cô do dự xong, đi theo vào cửa, ngồi co quắp ở trên sofa. Anh pha cho cô tách trà nóng, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, trong tay cầm vài cuộn băng ghi hình, "Anh có người bạn làm ở kênh Du lịch muốn làm tiết mục về Edinburgh, tìm rất nhiều tư liệu cũng không quá vừa ý. Mấy đoạn phim này là anh ấy nhờ người quen ở nước ngoài tìm được, nhưng bên trong giải thích và phụ đề đều là tiếng Anh. Anh ấy muốn tìm một người phiên dịch, anh liền nghĩ tới em. Em có thể dành chút thời gian không?"

"Có cần gấp lắm không?"

"Không gấp, có thể trong vòng một tháng."

"Uh, vậy không thành vấn đề, em dịch xong sẽ báo cho anh." Cô nhận đĩa, đứng lên.

"Đề anh cho em số điện thoại của anh." Anh trở lại giá sách lấy di động, "Số của em là?"

Cô cắn môi, đọc ra một chuỗi con số. Anh nhìn cô, bấm số gọi. Cô mở ra di động, nhìn đến dãy số trên màn hình không ngừng chớp sáng, mười một số lộn xộn, không có một chút quy luật, dù có cố nhớ đi nữa nhưng căn bản là không thể được, nhìn hai số đuôi cô liền thoải mái một chút, 56. Cô nhớ tới con số Tiểu Vệ từng đưa cô, không khỏi nở nụ cười. Cô đã nói mà, người đàn ông đó không có khả năng là Hạ Dịch Dương, chỉ là giọng nói có chút hơi giống mà thôi.

Kỳ thật thanh âm xuyên qua sóng điện, truyền đến tai nghe, cùng với lúc nói chuyện mặt đối mặt còn có điểm khác nhau mà.

"Lưu lại chưa?"

Cô ngẩng đầu, chống lại đôi mắt sáng như sao của anh, "Rồi!"

Anh dường như lo lắng, lấy điện thoại của cô qua xác định đúng mới trả lại cho cô.

"Em thích ứng với công tác ở Radio chưa?" Lúc cô chuẩn bị nói tạm biệt, anh giành trước hỏi.

"Em còn đang cố gắng. Em cảm thấy em hiện tại đặc biệt cần phải đọc nhiều, bằng không thực theo không kịp tư duy của thính giả." Cô ngửi được trong phòng phiếu đăng một mùi hương của thức ăn, "Anh nấu cơm sao?"

"Về nhà cảm thấy hơi đói, nên anh làm chút đồ ăn, sao cả tím và món canh. Cùng ăn nhé?" Anh dặt khước miệng, đôi mắt ôn hòa đột nhiên trở nên thật nồng nhiệt.

Cảm giác không thể hô hấp lại nổi lên, cô nhắm mắt, ra vẻ tươi cười, "Cảm ơn anh, em chưa bao giờ ăn bữa khuya."

Nói xong, cô cơ hồ là từ căn hộ anh chạy ra. Tay cầm chìa khóa tra vào mồi mà không khớp với ổ khóa, cô gấp đến độ sắp khóc, một đôi cánh tay dài từ phía sau vươn đến, từ tay cô lấy ra cái chìa khóa, thay cô mở cửa, mở đèn lên.

"Em làm rơi cuộn băng." Anh đưa trả cái chìa khóa còn kèm theo mấy cái đĩa vừa rồi.

"Ha ha, " cô làm bộ cười cười, nghe thấy tiếng thở dài của anh, trái tim như bị bóp nghẹt, nắm chặt nắm tay, đầu ngón tay đâm vào lòng bàn tay, đau đến run rẩy.

"Làm phiền em. Ngủ ngon!" Anh xoay người.

"Hạ Dịch Dương, em..." Những lời này, cô dường như phải dùng hết toàn bộ khí lực, ngực kịch liệt đập phồng, đôi môi không ngừng run lên.

Anh không có quay lại, chính là tự giấu cười cười.

"Em mệt lắm rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi!" Anh thay cô khép cửa lại.

Cô "Phịch" một tiếng ngã ngồi trên sàn nhà, không phải chỉ giáp mặt uống một tách trà sao, cũng không phát sinh chuyện gì khác, đột nhiên, nước mắt tuôn rơi không cách gì kiềm lại được.

Nửa đêm ngày chủ nhật, là một tuần một lần ra Billboard, cô cũng có một buổi tối không cần ngồi ở bên trong toa xe trống rỗng ngơ ngác nhìn cảnh phố đêm.

Điều này như niềm hạnh phúc nho nhỏ của cô.

Đương nhiên, hôm nay Chủ nhật tâm tình thực không sai.

Ngủ thẳng một giấc đến lúc tự nhiên tỉnh, buổi chiều, Ngã Ly lại đây đón cô. Vào phòng, Ngã Ly liền thẳng thừng nói, "Phong cách của cậu thật đúng là giữ gìn rất khá, luôn có cách đem một cái phòng ở đẳng hoàng biến thành ổ chó. Cậu ở nước ngoài sáu năm có thể sống sót trở về thật sự là kỳ tích."

"Đi!" Cô tức giận đẩy Ngã Ly một phen, đẩy mớ quần áo vứt lung tung trên sofa qua bên cạnh, dành ra một chỗ cho Ngã Ly ngồi. "Đại ca đừng nói nhị ca, cậu xem xe cậu, so với mình còn muốn liều mạng."

Ngã Ly ha ha cười, "Đôi ta thật đúng là ngu tửm ngu, mả tằm mả." "

Cô đá nằng ta một cước, xem đi xem đi còn gì so sánh ngu hơn nữa chứ, còn muốn làm tấm gương tốt gì chứ! (Ngã Ly là cô giáo đó, mọi người nhớ không)

Khóa cửa xong, cô giương mắt nhìn cánh cửa đối diện, không biết có nên gõ cửa rủ anh cùng đi hay không.

"Còn đứng ngơ ngác đó làm gì, thang máy đến rồi." Ngã Ly ở trong thang máy thúc giục.

Cô đáp một tiếng, chạy vào. Quên đi, vẫn là tự đi thôi!

"Hôm nay họp lớp có bao nhiêu người đến?" Trên đường đi, cô lo lắng hỏi.

"Những người ở Bắc Kinh đều đến, còn người ở tỉnh ngoài không có cách nào đi được, nhưng mà bọn họ đều nhờ mình hỏi thăm cậu. À, Hạ Dịch Dương cũng không có thời gian tới đây. Cậu còn nhớ Hạ Dịch Dương không?"

Cô lờm Ngà Ly một cái, "Mình đâu phải già cả lú lẫn, đến bạn học cũng không thể nhớ?"

"Anh ta khi đó rất im lìm, cũng không thân thiết với ai. Haizz, trước kia chúng ta ai đều so với anh ta có tiền đồ hơn, còn bây giờ đó lại là người thành công nhất."

"Mình có xem buổi phỏng vấn anh ấy."

"Các phóng viên đánh giá anh ta là biên tập viên tin tức chuyên nghiệp, không sợ nguy hiểm, cố gắng nhất của CCTV."

Cô bĩu môi, "Biên tập viên tin tức vốn đã là vị trí cao đáng ngưỡng mộ rồi, cậu còn nói vậy làm anh ta càng hoàn mỹ như thần thánh."

"Ha ha, dù là thần cũng phải động phạm tâm. Anh ta cùng Kha An Di, được dân cư mạng xưng là tổ tin tức ảo mộng, nghe nói thật ra hai người họ cũng là tình nhân."

"Thật tốt quá!" Cô hạ thấp lưng ghế, tìm cái tư thế thoải mái ngả lưng, nhắm mắt lại, tâm trạng hoảng loạn trốn chạy mấy ngày nay trong chớp mắt lại tỉnh mịch như mặt nước ao tù.

Năm tháng làm người ta già đi, ai có thể không thay đổi?

Bên ngoài nhà hàng chạy không còn chỗ đậu xe, Ngà Ly để Diệp Phong đi vào trước, còn cô lái vòng sang đường đối diện đậu xe. Diệp Phong đã tới đây một lần, có chút quen thuộc. Nhân viên tiếp đón mỉm cười mở cửa cho cô, cô gật đầu cảm ơn, nói chỗ mình đã đặt trước. Nhân viên đó chuẩn bị đưa cô vào chỗ ngồi lại nhìn thấy một người phụ nữ mang thai từ bên ngoài đi vào nên xoay người mở cửa.

"Nha bộ muội!" Người phụ nữ mang thai theo bản năng nhìn về Diệp Phong đang đứng bên cạnh, bật thốt lên một tiếng.

Diệp Phong vừa ngẩng đầu, cả người liền chấn động, cô nhận ra người phụ nữ mang thai trước mắt chính là người mà trong đêm giông tố hôm đó, cùng với Biên Thành thân mật che chung một cái ô - Hứa Mạn Mạn, cô cũng nhìn thấy cái bụng nhô cao của cô ta.

Bọn họ đã có kết tình tình yêu, không cần phải nói, nhất định là phi thường hạnh phúc. Trên khuôn mặt mượt mà của Hứa Mạn Mạn, cũng ghi rõ hai chữ "hạnh phúc".

Thực không thất vọng mà, ngực từng đợt nhói đau, đau đến đầu ngón tay đều chết lặng.

"Nha bộ muội?" Thấy cô không trả lời, đôi lông mày thanh tú của Hứa Mạn Mạn nhíu lại.

"Hi!" Cô cuống quýt thu hồi lại những xúc cảm của bản thân mình nhưng lại không kịp giấu đi vẻ mặt tái nhợt, giây phút đó đều rơi vào một đôi mắt lạnh lùng khác.

"Hạ Dịch Dương, anh cũng tự tới được sao!" Hứa Mạn Mạn meo meo, chọc ghẹo nói. Nàng ta so với lúc còn đi học thì trông hòa nhã hơn, trước kia kiêu ngạo như chim không tước.

"Bạn học tề tựu, tôi không dám không đến, bằng không lần sau lại bị khu trừ ra ngoài." Anh khoác áo màu đen, thân hình cao gầy, có nhân viên phục vụ nhận ra anh, ở một bên thì thầm.

"Sao lại đứng hết ở cửa, không vào trong à?" Anh hỏi Hứa Mạn Mạn, ánh mắt lại gắt gao nhìn cô.

"Em đang đợi Ngà Ly." Hạ thấp mi mắt, Diệp Phong tránh nhìn vào bụng Hứa Mạn Mạn.

"Vào trong chờ đi! Nha bộ muội, bạn phù mình một tay, tình trạng này làm trọng tâm của mình không được ổn định." Hứa Mạn Mạn không khỏi phân trần túm lấy tay Diệp Phong, thân thiết giống như cô ta chưa từng làm gì làm biến đổi cuộc sống của Diệp Phong.

Tất cả đều đã trôi qua, chẳng lẽ cô lại phui tay mà đi? Diệp Phong cười khò, đành phải phù Hứa Mạn Mạn đi vào. Đã có vài người bạn học đến, nhìn thấy cô, cùng nhau tiến đến, thay nhau oanh tạc, cô phải đem vài năm sống ở nước ngoài báo cáo ngắn gọn.

Có lẽ đều là kiếm kế sinh nhai trên màn ảnh nên cả đám người đều rất chú trọng hình thức, thay đổi cũng không quá lớn, chính là so với lúc trước tinh tế hơn, cũng có thêm mấy phần chừng chặc và lời đời.

Chốc lát sau, Ngà Ly cùng vài người bạn khác cũng đi vào.

Hơn mười người ngồi vây quanh một bàn, anh một lời tôi một tiếng, không khí náo nhiệt đến độ muốn dờ nóc nhà.

Cánh đàn ông bắt tay, ôm, vỗ vỗ đánh đánh, cánh phụ nữ thì vây quanh ở một bên tán gẫu. Bạn học đang ở tỉnh thành khác cũng gọi điện thoại đến,

nhưng cả đêm không ai nhắc tới Biên Thành.

"Anh không phải không rảnh sao?" Ngã Ly nâng ly với Hạ Dịch Dương.

"Còn không phải đều vì nha bộ miệng." Một tên từ trước luôn cùng Diệp Phong đùa giỡn nói.

Hạ Dịch Dương cười cười, nhìn Diệp Phong đang ngồi ở đối diện. Là nhân vật chính hôm nay, cô thực thất trách, không phải ngăn người thì là vui đầu dùng bữa.

"Hứa Mạn Mạn, cô là hoa đán của đài TH Bắc Kinh, sự nghiệp như mặt trời giữa trưa, sao lại bỏ ngang để mang thai?" Một đồng học nữ ngạc nhiên hỏi.

Hứa Mạn Mạn vuốt bụng, "Sự nghiệp tính cái gì, sau này có thể phản đấu, còn nếu lỡ tuổi sinh con thì cái gì cũng không thay thế được."

"Mình vào toilet chút." Cô đại khái uống nhiều nước trái cây, bụng từng đợt trướng đau.

Lúc rửa tay, cô nhìn chính mình trong gương, thờ dài, ánh mắt đại ra, màu da tái nhợt, trên mặt nhéo cũng không nhéo ra một tia đỏ ửng.

Hứa Mạn Mạn đứng đợi ở hành lang, "Diệp Phong, hôm nay cậu không hề nói chuyện với tôi, trong lòng cậu có phải hay không còn oán tôi?"

Cô hạ thấp ánh mắt, "Chuyện đã qua lâu như vậy, ai còn nhớ chứ."

"Tôi cùng Biên Thành... cũng không có bên nhau bao lâu, không tới nửa năm liền chia tay." Hứa Mạn Mạn cúi đầu nói, "Tôi rất xin lỗi cậu, nhưng này..."

"Tôi không thích nhắc lại chuyện cũ." Cô cắt ngang lời cô ta. Tuy biết được đứa bé trong bụng Hứa Mạn Mạn không phải kết tinh tình yêu của anh ta, nhưng cô cũng không có gì vui mừng.

Anh ta vì Hứa Mạn Mạn vứt bỏ cô, chẳng sợ tình yêu ngăn ngừa, cuối cùng cũng do lòng người thay đổi.

Một màn trong đêm giông tố đó, mỗi một lần nhớ tới, cô đều đau đến không thể hít thở.

"Uh, vậy không nói nữa. Ông xã tôi và tôi làm cùng một đài, anh ấy là biên đạo, chúng tôi đã kết hôn hai năm rồi." Hứa Mạn Mạn cẩn thận nhìn về phía cô.

Từ cùng học trở thành bạn bè, có một khoảng cách rất xa, cô tin rằng cô và Hứa Mạn Mạn là khó có thể kéo gần. Cô không nói tiếp, chân bước nhanh hơn lướt qua Hứa Mạn Mạn.

Thứ Hai là ngày bận rộn nên ăn cơm xong không ai dám chuyển chiến trường sang nơi khác, hẹn lần sau lại tụ họp, mọi người liền sớm nói lời từ biệt. Ngã Ly là người triệu tập, ngân quỹ do cô nắm, một đám người hi hi ha ha kéo đến quây tính tiền, chờ cô thanh toán.

"Thưa cô, hóa đơn của cô đã có người thanh toán rồi." Nhân viên thu ngân cười tươi như hoa.

"Hả? Có lầm hay không, chúng tôi đều ở đây mà!" Mọi người xoay mặt nhìn nhau.

"Sẽ không lầm đâu, cô gái đến thanh toán tôi cũng biết, cô ấy là thư ký của tổng giám đốc công ty văn hóa Hoa Thành, họ Thước."

Không khí lập tức lắng đọng, từng đạo ánh mắt nhìn nhìn ngó ngó đều bắn về phía cô.

(1) Billboard là tạp chí âm nhạc hàng tuần của Mỹ

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Phức tạp

Edit: Hanayang

Sương mù phấp phới, mấy ngọn đèn ven đường tỏa ra ánh sáng vàng bàng bạc, trong khoảnh khắc mơ hồ giữa màn sương, người ta dễ dàng lầm lẫn rằng mình đang lạc trên con đường nào đó ở Luân Đôn.

Ngã Ly lái xe rất chậm, bày ra vẻ mặt thâm trầm.

"Đừng nhìn nữa, muốn nói gì thì nói đi!" Diệp Phong từ từ hạ kính xe xuống. Gió đêm thổi vào làm tay cô nổi hết da gà.

Phía trước dường như lại tắc đường, xe chạy còn chậm hơn người đi bộ, Ngà Ly tức mình chửi tục một câu, chớp mắt rồi yên lặng nhìn chằm chằm phía trước.

"Năm đầu tiên sau khi tốt nghiệp, mọi người đều là người mới, ai mà không mang theo cái đuôi làm người, chịu thiệt thòi cũng không dám lên tiếng, chỉ có những lúc họp lớp, mới có thể giải tỏa những âm ức trong lòng. Trong một năm đó tụi mình tụ họp hơn ba lần. Năm thứ hai, công việc của mọi người dần tốt hơn, cũng bận rộn hơn nhiều, có người trở lại Quảng viện tiến tu, chúng mình liền tụ họp, mình nhớ rõ tổng cộng là hai lần. Sau đó nữa, cả đám đều việc như điên như cuồng, đừng nói là gặp mặt, ngay cả nói chuyện điện thoại cũng rất ít, ngẫu nhiên trên diễn đàn lớp gặp nhau, nói không được hai câu, người đã không thấy đâu, nhưng chúng mình ít nhất có thể duy trì một năm họp lớp một lần. Mỗi lần họp lớp mình đều có mặt, lần nào cũng là mình thanh toán, nhiệm vụ này từ đó đến nay không có ai giành hết."

Ngà Ly nghiêng mắt nhìn, gió ngoài cửa sổ lướt nhẹ qua gương mặt không có gì biểu tình gì của Diệp Phong.

"Bạn gái cũ của anh ta đâu chỉ có mình, đêm nay ăn cơm rất nhiều người, không tới phiên mình một người đi cảm kích."

"Hứa Mạn Mạn không phải lần đầu tiên tham gia họp lớp." Ngà Ly nói to lên, bực bội sự cố chấp cứng đầu của cô.

"Có lẽ trước kia anh ta cũng không dư dả, hiện tại có khả năng rồi, đến khoe khoang." Cô nhếch lên khóe miệng, giọng điệu châm chọc.

"Nha bộ mặt, phải nói như vậy cậu mới dễ chịu sao?"

Cô cười cười, "Bằng không cậu bảo mình phải nói như thế nào? Mình đã qua cái thời còn mơ mộng rồi."

Trước hai mươi một tuổi, thực ngây thơ. Ngồi phía sau xe đạp của anh, mỗi khúc quanh, cô ôm lấy thắt lưng gầy gò của anh, chòm người tới phía trước, giành ấn chương. Động tác tuy rất mạo hiểm, nhưng cô không sợ, cô tin tưởng cho dù có ngã xuống, Biên Thành cũng sẽ che chở cô.

Thi cuối kỳ, có môn phải nộp luận văn, bạn học ai cũng vội vàng vàng đi thư viện, lên mạng tìm tư liệu, chọn đề tài, còn cô thì nằm ở trên giường vừa ăn quà vặt vừa đọc tiểu thuyết tình cảm, Biên Thành đã làm luận văn giúp cô từ sớm rồi. Ngà Ly mắng cô giống cái đầu heo. Cô vô cùng tự hào nói, mình thì thích làm "trư" của Biên Thành.

Nghỉ hè, bạn học rủ nhau đi du lịch. Hôm đó trời mưa, mấy người túm tụm tá túc ở nhà dân trên núi. Ngủ thẳng đến nửa đêm, cô cảm thấy bụng quặn đau, "mẹ kè" đến sớm rồi. Cô ngồi dậy lục lọi, trong túi không có băng vệ sinh. Cô lay lay Ngà Ly, Ngà Ly đẩy tay cô ra, nói mớ gì đó rồi xoay người sang chỗ khác ngủ tiếp. Cô mò mẫm chạy qua gõ cửa phòng nam sinh, chỉ gọi một tiếng, anh liền đi ra.

Hai người che chiếc ô vải dầu màu vàng xuống núi tìm siêu thị, đường núi khó đi lại thêm trời tối, anh gắt gao nắm chặt tay cô, lúc xuống đến chân núi, hai người đều ướt đầm. Mưa xong lại trời lên núi, ở bên đường, anh đứng xoay lưng lại, tay đem ô giờ cao cao, cô ở sau lưng anh vội vàng thay băng vệ sinh. Trên đường trở về, hai người nắm tay nhau đặc biệt dùng sức, cô cảm giác được hơi thở nóng bỏng của anh càng lúc càng tăng. Đến trước cửa phòng cô, cô vội nắm lấy góc áo của anh.

"Em muốn ở lại Bắc Kinh, em muốn gả cho anh."

Giọng của cô rất nhỏ, ở trên núi yên tĩnh, giữa tiếng mưa rơi tí tách, câu nói kia lại rõ ràng làm cho anh cảm giác được đó không phải là một yêu cầu, mà là một lời hứa hẹn.

"Được!" Anh gật đầu, kéo cô đến gần, ở trên môi cô in lại sự hứa hẹn của anh.

Chỉ có hồi ức vụn vặt như vậy, trong những đêm tha hương, cô một lần một lần rồi lại một lần vuốt ve, suy nghĩ, cũng không cách nào sưởi ấm nỗi cô đơn trong lòng.

Hồi ức đều là dối trá.

"Anh ta không có liên hệ với bất cứ ai trong đám bọn mình, cũng chỉ có cậu là có thể kinh động tới anh ta - người thanh niên trẻ tuổi tài hoa. Mình nghĩ anh ta sẽ sớm liên hệ với cậu thôi." Ngà Ly nói.

"Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi." Cô cười Ngà Ly có trí tưởng tượng quá phong phú, trả tiền thì có thể nói lên cái gì? Anh ta tự mình tới tham gia họp lớp lại có thể nói lên điều gì?

Hứa Mạn Mạn đi rồi, đến cuối chỉ còn mình anh, có lẽ đã là một cặp Mạn Mạn - Biên Thành, cũng không phải là Diệp Phong - Biên Thành.

Ánh đèn trần trẻ sáng tỏ trước cổng khu nhà, cô nói Ngà Ly, "Không cần đi vào, đứng bên ngoài cho mình xuống được rồi."

Ngà Ly thờ dài, xe vừa mới tấp vào, còn chưa dừng hẳn, một chiếc Passat màu xám xịt qua sát bên cạnh, lao vào giữa bóng đêm.

"Hoa mắt sao, sao mình lại thấy giống xe Hạ Dịch Dương vậy?" Cô lăm bầm lăm bầu.

Diệp Phong ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn.

Lúc nói lời chào tạm biệt mọi người trước cửa nhà hàng, cô chỉ lo che giấu cảm xúc của mình, đã quên mất việc mình ở đối diện nhà Hạ Dịch Dương trụ,

đứng ra phải cùng anh về, không nên phiền Ngã Ly tốn công một chuyến.

Trong đầu loạn thành một đoàn, bụng rất khó chịu, ai nói chuyện với cô, cô liền ráng nờ nự cười, cũng không chú ý Hạ Dịch Dương rời đi khi nào.

"Chẳng lẽ anh ta cũng ở khu này? Chắc không đâu, mình cũng có đồng sống ở đây, mình đã tới mấy lần cũng chưa bao giờ thấy anh ta, chỉ túm được cậu thôi. Nhất định là hoa mắt."

Diệp Phong chợt dạ mếu máo, nếu bây giờ mà nói Hạ Dịch Dương là hàng xóm của cô, Ngã Ly chắc sẽ điên cuồng lên mất. Trời tối rồi, cũng không nên dọa người như thế. "Cậu lấy thời khoá biểu dạy học gửi mail cho mình, mình sẽ không đi quấy rối cậu." Cô ghé vào cửa kính xe, vẫy vẫy tay chào Ngã Ly.

Bước ra thang máy, cô theo bản năng nhìn cửa nhà Hạ Dịch Dương trước tiên, sau đó di chuyển, hạ tầm xuống, trước cửa nhà cô có một chậu lô hội rất tươi tốt, nhánh thật dài, sắc màu xanh biếc, đáng tiếc cái chậu hoa màu trắng rất thô, còn bị mẻ một miếng. Bên dưới chậu hoa có kẹp tờ giấy, Hạ Dịch Dương - chữ cũng giống người, đẹp rõ ràng mạnh mẽ.

"Diệp Phong: có tin tức khẩn cấp, anh phải đi công tác vài ngày, giúp anh chăm sóc nó cẩn thận nhé. Dịch Dương!"

Nhìn chăm chăm vào dòng chữ, qua một hồi lâu cô còn chưa lấy lại tinh thần. Cô bất đắc dĩ nâng lên chậu hoa, thầm nói: "Mày quý giá lắm sao, được người ta quan tâm như vậy? Tao ngay cả bản thân mình còn không chăm sóc nổi, không sợ tao đem mày làm đồ ăn ăn mất?"

Vào nhà, cô vẫn thật cẩn thận đem cái chậu đặt trên bậu cửa sổ, đẹp mấy thứ linh tinh khác đi, bảo đảm nó an toàn.

Đêm hôm qua, một nơi gọi là Ngọc Thụ thuộc tỉnh Thanh Hải đã xảy ra trận động đất mạnh 7,1 độ richer.

Diệp Phong rời giường, sau khi tưới nước cho chậu lô hội, lúc ngồi xuống ăn cơm, nhìn thấy trên TV, Hạ Dịch Dương đứng trên một mảnh phế tích, mặc áo bông thật dày, trầm trọng nói cho khán giả xem truyền hình, trước mắt có bao nhiêu nhà cửa đổ sập, con số thương vong là bao nhiêu, tai đó độ ẩm là bao nhiêu, bao nhiêu....

Cô chớp mắt mấy cái, anh làm tin tức so khi nhận phỏng vấn chuyên nghiệp hơn rất nhiều.

Tiểu Vệ gọi điện thoại đến, bởi vì động đất, tất cả tiết mục giải trí đều tạm dừng, tin tức phát thanh hai mươi bốn giờ đã cử phóng viên đến Ngọc Thụ.

Tuy không cần làm tiết mục, nhưng vẫn phải đi làm, bất quá đổi thành ban ngày. Cô đọc thư của thánh giả gửi tới, cùng với biên tập thảo luận một ít ý tưởng của cô. Có thánh giả gửi thư khen ngợi, khen giọng nói cô dễ nghe, chọn âm nhạc rất hợp với thời điểm, mỗi lời đạo đầu đều đặc biệt cảm động, cũng có người tò mò cô bộ dáng ra sao, hỏi có thể đăng ảnh của cô lên web của đài hay không. Lời phê bình cũng có, nói cô như người phụ họa, chỉ biết ừ, cần bản không thể giúp người nghe tư vấn tình cảm, có người nghe viết bốn bức thư, nói người tiếp điện thoại của đài nặng bên này nhẹ bên kia, anh ta gọi đến mấy lần, cũng không nói chuyện được với cô.

"Em biết làm thế nào, hần ta nói chuyện mập mờ, em dám cho hần vào nói chuyện trực tiếp sao?" Tiểu Vệ trừng lớn mắt, miệng gặm dữ nói "Điện thoại mỗi lần gọi đến, đã nói "cho gặp Tiểu Diệp", em hỏi hần họ gì, hần nói "cô không phải lá cây, nói cho cô lắng phí nước miếng". Chị Diệp, chị nói xem có tức hay không?"

Diệp Phong cười, "Nếu lần sau hần lại gọi tới, em chuyển cho chị, yên tâm, chị sẽ xử lý."

Ánh mắt Tiểu Vệ nhanh như chớp đảo một vòng, nhìn biên tập nhóm đều ở đó, nhìn cô ra hiệu. Hai người đi đến cuối hành lang, Tiểu Vệ nâng tay lên chém vào không khí, "Chị Diệp, chị nói xem tiết mục của chúng ta có thể bị khảm hay không?"

"Em lại nghe được chuyện gì?" Tiểu vệ không giống Diệp Phong - một ngày chỉ ở radio vài giờ, cô ấy nói không sai thì cả ngày đều ngâm mình ở trong này. Thực tập làm trợ lý, là phi thường vất vả.

"Tiết mục của chúng ta vừa mới phát sóng, còn chưa có sinh khí gì, hiện tại xảy ra trận động đất, ít nhất phải ngừng một tuần lễ, em sợ người nghe sẽ quên mất chúng ta. Người ở phòng quảng cáo nói, năm nay rất nhiều nhãn hàng quảng cáo đều chọn kênh giao thông, nói đài chúng ta lượng quảng cáo cần còn rất thấp, cấp trên muốn cắt bớt chi phí bù vào khoảng doanh thu quảng cáo. Em lo lắng sẽ đổ lên đầu chúng ta."

"Sẽ không đâu, cấp trên tìm rất xem trọng tiết mục này, sẽ không làm qua loa vậy đâu. Giám đốc Lâu không phải đã nói rất hy vọng ở chúng ta sao?"

"Chỉ mong là vậy!" Tiểu vệ chu miệng, không mấy tin tưởng lời Diệp Phong.

"Về văn phòng đi, đừng để giám đốc Lâu tóm được chúng ta trốn việc."

"Uhm"

Nhắc giám đốc Lâu, giám đốc Lâu liền đến. Hai người nhìn thấy Lâu Dương sắc mặt xanh mét từ văn phòng đi ra, "Cạch" một tiếng đẩy cửa đi vào văn phòng Thôi Linh, lại "Cạch" một tiếng đóng cửa.

"Nội chiến?" Tiểu Vệ nhìn cô thè lưỡi.

Cô đưa lên một ngón tay, ý bảo Tiểu Vệ chớ có lên tiếng, hai người nhẹ nhàng bước trở lại văn phòng.

Lâu Dương nói rất to, Thôi Linh cũng không chịu yếu thế, lời lẽ tiếng tiếng vút cao từ cửa phòng truyền ra, muốn già bộ điếc cũng rất khó.

"Không có thương lượng gì hết, trực tiếp cắt hợp đồng với cô ta. Một người phụ nữ mà ngay cả chồng mình cũng không quản được, làm thế nào đến thay người khác giải quyết tình cảm phiền não?" Lâu Dương nói.

Thôi Linh nói tiếp: "Anh không cần công tư không phân biệt, công tác là công tác, gia sự là gia sự. Cô ấy viết mấy bài tạp văn tình cảm, nổi tiếng cỡ nào, anh so với tôi càng rõ ràng."

"Tôi nghiêm trọng hoài nghi mấy quyển sách kia có phải hay không là cô ta sao chép."

"Lâu Dương, anh ngoan cố gì chứ?"

"Tôi chỉ là không tin nhiệm cô ta, tôi không cần cô ta đến phá hỏng tiết mục. Tiết mục như bây giờ tốt lắm rồi." Lâu Dương kiên quyết nói.

"Tốt lắm? Anh nghe được mấy kỳ? Anh đọc được mấy là thư của thánh giả? Diệp Phong chỉ nói qua vài câu khiến anh tỉnh ngộ, làm người khai sáng sao?"

Trong văn phòng, mọi người đột nhiên trở nên bận rộn, không có ai rảnh nhìn Diệp Phong liếc mắt một cái.

"Chúng ta đi ăn cơm thôi!" Diệp Phong nhìn đồng hồ trên tường, đã đến thời gian ăn trưa.

Tiểu vệ sụm vai xuống, kéo hai chân theo cô xuống lầu, "Chị Diệp, nếu chị khó chịu, cứ việc nói với em!"

"Chị nên khó chịu sao?" Cô nhún nhún vai, ngẩng đầu lên, mặt trời lúc sáng sớm còn treo ở trên cao đã không thấy đâu, bị một tầng mây rất dày che khuất, trên đầu ngọn cây, khó khăn lắm mới xuyên qua vài tia sáng, làm cho tầm mắt thêm phần vui vẻ. "Chuyên gia đến đây rất tốt, như vậy chị có thể thoải mái chút."

"Không phải chuyên gia, em cảm thấy Thôi trường phòng có thành kiến với chị." Tiểu vệ xắn tay áo lên, giống như đại hiệp ra tay bênh vực kẻ yếu.

"Cô ta cũng vì muốn tốt cho tiết mục. Bọn họ thường xuyên tranh cãi như vậy ở đài sao?"

"Không gọi là thường, từ khi em vào đài có thấy qua hai ba lần. Chị Diệp, chị có cảm thấy rất kỳ quái không, giám đốc Lâu ôn nhã khiêm tốn, trưởng phòng Thôi kiêu căng bừa bãi, hai người làm sao có thể trở thành vợ chồng chứ?"

"Có lẽ bọn họ ở nhà rất ân ái?"

Tiểu Vệ liếc cái xem thường, "Có trời mới tin."

Lúc tan tầm, Diệp Phong còn chưa đi đến sân ga đối diện, di động reo. "Chờ tôi 5 phút, chúng ta cùng một ăn một bữa cơm." Lâu Dương ngừng tốc cực nhanh, không đợi cô trả lời, liền cúp máy.

Diệp Phong cảm thấy nặng nề, cảm giác bữa cơm này nhất định có liên quan đến tiết mục.

Lâu Dương chưa nói địa điểm dùng cơm, không biết là có phải ở nhà ăn không, cô do dự xong, vẫn đi đến đường cái đối diện, chờ Lâu Dương lại gọi điện thoại đến.

Một chiếc Q5 cao lớn từ trong bãi đỗ xe radio chạy ra, chậm rãi dừng lại trước mặt cô. "Lên xe!" Lâu Dương giúp cô mở ra cửa bên phó điều khiển xe.

Cô nhìn lướt qua ghế sau xe, không có ai khác, gạt mình, ngoan ngoãn lên xe.

"Ăn cay được không?" Lâu Dương nhìn nhìn cô, ánh mắt ôn hòa, bình tĩnh.

"Cũng được." Cô bỏ túi xách ra, thắt dây an toàn, khẽ cười nói.

"Vậy là tốt rồi, chúng ta đi ăn món Hồ Nam đi."

Tên nhà hàng rất cá tính, "Mao gia loạn", "Các món đặc sắc ở đây đều là mấy món lúc trước Mao chủ tịch thích ăn, du khách quốc tế đặc biệt yêu thích đến nơi này." Không gian không lớn lắm, bên trong bố trí lại giống như mê cung, đi vòng vo một tầng lại một tầng, ngọn đèn sâu kín trầm trầm, Lâu Dương quay đầu nhìn xem Diệp Phong.

Diệp Phong đang suy nghĩ vào thời Mao chủ tịch, Trung Quốc non trẻ rất nhiều người nghèo, có thể ăn được món ngon gì chứ?

Chỗ ghế ngồi bài trí rất lịch sự tao nhã, bàn ghế làm bằng mây, đối diện với cửa có bức bình phong vẽ cảnh sắc hai bên bờ sông.

"Hai vị là uống trà trước, hay là gọi món ăn ngay bây giờ?" Nhân viên phục vụ cầm thực đơn thiếp vàng trong tay, tươi cười hỏi.

Diệp Phong nghĩ rằng còn có thêm khách khác, nghe Lâu Dương nói gọi món ăn đi, trong lòng bất giác sùng sốt, ngón tay run rẩy.

"Hà? Làm sao vậy?" Lâu Dương ngược mắt nhìn.

"Không có." Cô vụng về chuyển mắt sang tờ thực đơn.

***

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Không thể buông tha

Edit: Hanayang

Đã rất lâu rồi cô không ở cùng người khác phái trong một không gian kín đáo. Lần trước đó nữa là lúc còn ở Auckland, vì công việc cô phải mời khách dùng cơm. Khách hàng là một ông lão người New Zealand, vô cùng mê muội đời nhà Thanh của Trung Quốc. Toàn bộ thời gian dùng cơm, bọn họ luôn bàn về ba trăm năm lịch sử Thanh triều. Đến khi kết thúc, ông lão nhiệt tình ôm cô nói buổi tối nay ông rất vui vẻ.

Đêm nay, ngay từ đầu đã biết sẽ không vui vẻ gì.

Lâu Dương dường như thường đến đây, tất nhiên phải chọn vài món Mao chủ tịch thường ăn, ngoài ra còn gọi thêm cái đầu cá chung tiêu, thịt luộc gì đó. Món ăn vừa dọn lên, theo bản năng, dạ dày Diệp Phong co thắt lại. Thật ra cô không ăn cay được, chỉ có thể ăn một chút thôi.

"Ăn đi!" Lâu Dương đáng ăn uống vẫn rất nhã nhặn, rất nhiệt tình giúp cô gấp thức ăn.

Cô nhìn một đồng "lửa đỏ" trên bàn rồi dùng cảm gấp lấy một miếng thịt, mới vừa vào miệng, liền bị cay thiếu chút nữa ngắt đi. Lâu Dương rung chuông gọi nhân viên phục vụ lấy cho cô ly nước lọc, cau mày nói: "Cô thật là không thẳng thắn chút nào, không biết ăn cay, chúng ta có thể đi chỗ khác mà!"

"Không sao đâu, không có việc gì mà. Tôi ăn chậm một chút là được." Cô hiền ngang lăm liết đem "cục lửa đỏ" trong miệng nuốt xuống, sau đó bùng lên ly nước uống một hơi cạn sạch.

Lâu Dương nhìn cô rồi bĩu môi nói, "Diệp Phong, cô như thế này làm tôi cũng không biết như thế nào mở miệng. Vốn tưởng có mỹ vị trước mặt, tâm tình vui vẻ, nói chuyện cũng có thể dễ dàng hơn."

Cô lau đi nước còn vương trên khóe miệng, gương mặt nhìn có chút khó hiểu.

"Tôi nghĩ lại tìm thêm một người đến chủ trì « đêm khuya khuynh tình ». Cô đừng cắt ngang, không phải 1+1, mà là một người một tuần ba lần, tối ba năm bảy là cô, hai tư sáu là người kia. Một người mà phải chống đỡ sáu buổi tối, không có cách nào nghỉ ngơi lại sức, sẽ ảnh hưởng đến chất lượng chương trình. Cô nghĩ như thế nào?"

"Được như vậy, tôi càng thoải mái hơn, rất tốt mà! Vậy người chủ trì kia là ai?"

"Ah, là một vị chuyên gia tình cảm." Lâu Dương cúi đầu gấp một đĩa rau xào cho cô, đó là món duy nhất trên bàn không cay, khóe mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

Diệp Phong đã hoàn toàn hiểu được. Thật nhìn không ra, Thôi Linh đối với Lâu Dương khản trương như vậy, nhưng trong công việc cũng không hề khiếp nhược. Cô cũng không muốn suy nghĩ nhiều, Thôi Linh không nhượng bộ có lẽ chính là nhằm vào mình. Cô tự thấy là trên người cô cũng không phát ra loại khí thế áp bức người khác.

"Mấy chuyện này đều do cấp trên sắp xếp, cũng không phải phủ nhận năng lực của cô. Trên thực tế, cô làm cho tôi rất kinh ngạc." Lâu Dương chớp chớp mắt, cười thực nhã nhặn.

Cái thìa trên tay Diệp Phong nhẹ run lên, cô cố gắng mở miệng đáp lại, "Tôi sẽ xem những lời này như là lời khích lệ mà giám đốc Lâu dành cho mình."

"Tôi ở radio cũng hơn mười năm, chỉ có cô đem lại cho tôi cảm giác mới mẻ, giống như một người tôi luôn luôn chờ đợi, tìm kiếm thật lâu. Hắc, tôi biểu đạt không quá chuẩn xác, ý tôi là..." Lâu Dương sống mất lưu chuyển có một chút mềm mại quang mang khác thường.

"Tôi biết, giống như Bá Nhạc gặp được thiên lý mã." Hai bên má bắt đầu cứng ngắc đau nhức, cô ra vẻ trêu chọc, "Chỉ mong tôi thật đúng là thiên lý mã, mà không phải giám đốc Lâu nhìn sai."

"Ha ha, tôi đối với ánh mắt của mình luôn luôn rất tự tin. Cô đã thuyết phục được tôi, hiện tại cô còn cần được những người khác tán thành. Chúng ta cùng nhau cố gắng." Lâu Dương nâng lên ly rượu, giong lên nghênh hướng cô.

Cô nhắm mắt, nâng ly đón nhận ý kính của anh.

"Cám ơn giám đốc Lâu!" Cô chỉ cố ý nhấp nhấp môi, vừa hạ ly xuống, cô cầm lấy túi xách, "Tôi đi toilet một chút."

Lâu Dương gật gù đầu, dặn dò nói: "Đền hơi tối, gọi nhân viên phục vụ đưa cô đi."

Đền ở hành lang thực sự như đóm lửa, vách tường lại là gam màu tối, hấp thụ nhiều ánh sáng. Diệp Phong nheo lại mắt, chỉ nhìn thấy hành lang quanh co khúc khuỷu, không biết mình đang ở đâu, cũng không có bảng chỉ dẫn đường nào đến toilet. Thình thoảng vài tiếng động lớn huyền ảo từ các gian phòng khác truyền đi ra.

Ngay lúc Diệp Phong đang loay hoay, cửa phòng đối diện mở ra, Diệp Phong tưởng nhân viên phục vụ đi ra, bước đến hỏi thăm.

"Anh à, xin hỏi..." Giọng nói của cô lạc mất giữa chừng, "Biên Thành?"

Buổi tối từ Edinburgh trở về Bắc Kinh, cô quay đầu nhìn phía xa xa của thành phố bị mưa gió bao phủ, hít sâu một hơi. Cô hơi sợ hãi, cô biết cô lại đứng bên dưới bầu trời Bắc Kinh, cô tất nhiên phải muốn đối mặt với một ít người, một ít việc trước đây.

Nếu có một ngày gặp lại Biên Thành, cô sẽ chuẩn bị mọi thứ kỹ càng, bao gồm chuẩn bị tâm lý, ăn mặc đẹp, thậm chí giọng điệu nói chuyện, ánh mắt nhìn anh, tư thái khi đứng trước mặt anh, ngay cả hơi thở, cô đều luyện tập qua.

Thật sự là ứng nghiệm như lời Ngã Ly nói, bọn họ rất nhanh liền chạm mặt, bất quá Ngã Ly nhất định không nghĩ tới sáu năm sau gặp lại sẽ là tại đây - giữa một cái hành lang u ám.

Cô đã nghĩ rằng cô sẽ bối rối, vô thố, cô chán kinh nhìn gương mặt luôn trong ký ức của mình.

Biên Thành đã có tư thái một người thành công, không cần thấy nhãn hiệu cũng nhìn ra được giá trị xa xỉ của trang phục, tóc vuốt ra sau toàn bộ, lộ ra cái trán cao đẹp, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đôi môi mỏng, ánh mắt lạnh lùng xa cách.

Cô nhớ rõ Biên Thành hẳn phải là tuần lẳng, ôn hòa, như ánh mặt trời, còn đây là một người đàn ông xa lạ. Trong khoảnh khắc, lòng của cô bị thương như nước.

"Diệp Phong?" Biên Thành chấn động, điện thoại di động ở trên tay rơi xuống tầm thâm âm ái, một chút tiếng động cũng không có.

Cô xoay người thay anh nhặt lên, thản nhiên cười cười, không biết nghĩ như thế nào mở đầu giai điệu 《 đã lâu không thấy 》 của Trần Dịch Tấn, đúng vậy, còn có thể nói cái gì, chỉ có một câu "Đã lâu không thấy!"

Biên Thành tựa hồ không thể tin vào hai mắt của mình, tay anh hơi hơi nâng lên, dường như muốn chạm một chút vào khuôn mặt của cô, xác định đây có phải ảo ảnh hay không.

"Biên tổng, Kiểm sát viên Lưu và Thẩm phán Cao phải đi rồi, anh mau vào đi." Cánh cửa phía sau chợt mở ra, tay Biên Thành phút chốc rụt trở về.

"Tôi vào ngay." Anh cúi đầu, thanh âm bình tĩnh không chút biểu cảm.

"Bạn anh hả?" người phụ nữ đi ra mặc một bộ vest công sở gọn gàng, làn da rất đẹp, đường cong ở cổ tao nhã như thiên nga.

"Không phải." Biên Thành chớp mắt, "Chúng ta vào đi thôi!" Anh dẫn đầu đi vào phòng.

Người phụ nữ đánh giá Diệp Phong từ trên xuống dưới, rồi đưa tay đóng lại cửa phòng.

Diệp Phong có thể nghe thấy mạch đập ở cổ tay mình đột đột nhảy lên rất có tiết tấu, giống bị cào xước đến chảy máu. Cô gắng gượng cắn chặt môi, không có nhân viên phục vụ chỉ dẫn, cô cũng tìm được toilet, dùng nước lạnh vỗ lên trán, bọt nước cùng nước mắt, lạnh nóng luân phiên, theo hai má, thành dòng rơi xuống dưới. Cô phải vận dụng toàn bộ khí lực mới kiềm chế được, rồi lấy khăn tay lau sạch dấu vết trên mặt, sau đó trang điểm lại, tô lại chút son.

Đi trở về phòng, cô phát hiện Lâu Dương đang đứng trên hành lang cùng với Biên Thành, còn có người phụ nữ đáng vẻ nóng bỏng như thiên nga nói chuyện với nhau.

Lâu Dương quay đầu lại, ý bảo cô đến gần, "Tiểu Diệp, đến chào hỏi đi, vị này là Chủ tịch Điều của công ty Văn hóa Hoa Thành, còn vị kia là Tổng giám đốc Biên."

"Xin chào Chủ tịch Điều, Tổng giám đốc Biên!" Diệp Phong hạ thấp người mỉm cười.

Điều Hoa lờm lờm Lâu Dương, cười nói: "Giám đốc Lâu, cùng vị tiểu thư xinh đẹp thế này dùng cơm, khó trách anh mặt mày hớn hờ, coi chừng tôi đi cáo trạng anh đó."

"Chủ tịch Điều đừng nói giỡn, Diệp Phong là ngôi sao tương lai của phát thanh Thành Đô chúng tôi, có rảnh thì nghe tiết mục《 đêm khuya khuynh tình 》do cô ấy chủ trì đi, cũng không tệ đâu."

"Ohhh!" Diêu Hoa kéo giọng thật dài, tựa hồ cũng không tin tưởng.

Vẫn làm mặt lạnh Biên Thành nhũn mảy, "Giám đốc Lâu, thật ngại quá, tôi còn có chút việc, mọi người cứ tán gẫu, tôi đi trước một bước."

"Được rồi, lúc khác rảnh thì cùng uống vài ly." Lâu Dương gật đầu.

"Anh uống cũng không ít, để tôi lái xe." Diêu hoa nói.

Biên Thành không nói được, cũng không nói không được, xoay người bước đi. Từ đầu đến cuối, anh ta cũng không liếc mắt nhìn Diệp Phong một cái, hoàn toàn xem cô như không khí.

"Tôi bảo nhà bếp làm hai món điểm tâm khác cho cô rồi, sắp đem tới rồi." Lâu Dương mỉm cười nhìn hai người kia đi khuất mới xoay qua nói với Diệp Phong.

Diệp Phong không biết đang nhìn hướng nào, rất là chăm chú, anh hô một tiếng, cô giật mình ngẩng đầu, nhìn anh ta như nhìn người ngoài hành tinh.

***

"Anh hình như rất tức giận?" Trên xe, Diêu Hoa liếc nhìn Biên Thành vẫn còn trầm mặc không nói. "Đêm nay không phải rất thuận lợi sao? Kiểm sát Lưu cùng Thẩm phán Cao đều đáp ứng rồi, chuyện của trường phòng Biên bên kia bọn họ sẽ hỗ trợ, vận động để phán ít một chút, dù sao người cũng đã cao tuổi."

"Phán nhiều phán ít, thì thế nào? Có thể làm cho mẹ tôi chết mà sống lại sao? Có thể thu lại những thứ tôi đã mất đi sao? Tôi bây giờ còn có cái gì, cái gì cũng không có." Biên Thành thông khổ ôm đầu, găm nhẹ một tiếng, nắm tay dọng vào cửa kính xe.

"Là vì cô ta sao?" Diêu Hoa cau mày, "Tôi vừa nhìn liền nhận ra cô ta, là cô nữ sinh trong tấm ảnh mà anh vẫn đặt ở bên tủ đầu giường."

Anh đau đớn nhắm mắt lại, môi nghiến chặt không ngừng.

Cô đã ở ngay trước mặt anh, gần như vậy, anh chỉ cần duỗi tay ra là có thể ôm cô vào lòng. Nhưng ánh mắt cô nhìn anh sao lại lạnh như vậy, xa như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thà rằng không thương

Edit: Hanayang

Sự chờ đợi lặp lại đã từ lâu cứ như một giấc ngủ chậm chạp mãi không tới được.

Bước vào nhà, Diệp Phong chỉ cởi giày, áo khoác, rồi cứ như vậy lên giường. Cô lấy chăn bông trùm kín cả người, quấn chặt mà vẫn cảm thấy lạnh, từ trong ra ngoài đều lạnh, giống như bị cảm mạo nặng, rằng không ngừng đánh lập cập lập cập. Cả người cảm giác như bị xe cán qua, rụng rời rệu rã, nắn bóp lại cũng không thành khối, mà đầu óc lại thanh tỉnh một cách thần kỳ.

Trong đầu cô cứ thấp thoáng khuôn mặt Biên Thành, lặp đi lặp lại, biểu tình lạnh lùng vô cảm, hờ hững xem cô như không khí đó, làm cô muốn khóc thét lên, nhưng mắt chỉ cay cay.

Thì ra có một người có thể cho bạn thống khoái mà khóc, cũng là hạnh phúc.

Vừa nhắm mắt lại, cảm thấy cổ họng hơi đau, cô chống người ngồi dậy bước xuống giường, không bật đèn, sờ soạn đi ra ngoài rót ly nước. Lúc ra khỏi nhà, cô không chú ý đem ghế ngồi ăn cơm đặt trở về đúng chỗ, giờ còn ở giữa phòng khách, liền va vào, cả người trước tiên va vào ghế, sau đó ngã xuống sàn nhà, đầu gối ê ẩm, gượng ngồi dậy, bật đèn lên liền thấy trên sàn có hai giọt máu, cô vội sờ cái mũi, một tay ấm nóng.

Hết cách, nhớ tới đợt học quân sự năm nhất ấy, cũng là té ngã như thế này, Ngã Ly kể lại, Biên Thành đang đứng ở rất xa lập tức vọt tới, ôm lấy cô chạy đến phòng y tế.

Tối nay, không ai ôm, ngay cả người đưa giúp khăn tay cũng không có.

Trong một lúc, Diệp Phong cảm thấy bi thương, yết hầu gần như co rút, nhưng mà vẫn khóc không được, ngồi co rúm lại ôm lấy hai vai không ngừng run rẩy.

Chăm sóc xong vết thương, cô uống một ly nước, lấy điện thoại gọi cho Ngã Ly.

"Cổ họng sao khàn khàn vậy?" Ngà Ly đang chăm luận vấn, đầu choáng váng, xoa bóp cái mũi, đi đến sofa ngã người, chuẩn bị cùng Diệp Phong tán gẫu dài dài.

"Mình gặp anh ta rồi." Cô tắt đèn, đem gối chưa sốt trên mặt giấu vào bóng tối.

Ngà Ly dừng một chút, "Biên Thành?"

"Uh!"

"Cảm giác thế nào?"

"Nếu có cơ hội làm cho mình trở lại mười năm trước, mình nhất định không vào Quảng viện. Mình hy vọng chưa từng gặp được anh ta, chưa từng yêu anh ta." Cô hít vào một hơi, sóng mũi cay cay.

Ngà Ly trầm mặc một lúc, thở dài nặng nề: "Nha bộ muội, đừng có nói như vậy. Cậu không biết mình hâm mộ cậu nhiều cỡ nào đâu, ít nhất cậu còn có một đoạn hồi ức tốt đẹp cùng anh ta, còn mình cái gì cũng không có, đến bây giờ vẫn tay trắng." Ngà Ly cười khổ.

"Nếu cậu thấy anh ta hôm nay, cậu cũng sẽ tình nguyện không cần đoạn hồi ức này."

"Thay đổi rất lớn sao?"

"Không phải thay đổi, anh ta hoàn toàn thành một người khác."

Ngà Ly khe khẽ thở dài, "Nha bộ muội, trước kia cậu từng tới nhà anh ta, có còn nhớ cha anh ta không? Một vị bộ trưởng?"

"Ngà Ly à, đừng nói nữa, mình cái gì cũng không nhớ rõ, cũng không muốn biết. Giờ mình chỉ muốn ngủ một giấc thật say, sáng sớm mai thức dậy, cái gì cũng không nhớ." Cô khổ sở quá rồi không thể thừa nhận thêm chuyện gì khác nữa.

"Được rồi. Vậy cậu ngủ đi! À, nha bộ muội, ngày kia cậu đi cùng với mình gặp một người đàn ông nha. Là một vị giáo sư ở trường đại học của ông mình, đến Bắc Kinh tiến tu, rất thân với ba mẹ mình, mẹ bắt mình mời người ta một bữa cơm. Tâm tư này của mẹ về điểm này thì mình hiểu rõ lắm, ăn cơm là giả, coi mắt mới là thật. Thật phiền phức mà." Ngà Ly tức giận đến thở hừ hừ.

"Ngà Ly, cậu đừng như vậy, cho người khác một cơ hội, cũng là cho chính mình thêm một cơ hội đi!"

"Nha bộ muội..." Ngà Ly gạt mình nghe giọng nói ưu thương của cô.

"Ai có dừng khi có thể cô đơn đến già chứ?" Cô tự giễu khuynh khuynh khoe miệng, nói câu ngủ ngon, liền cúp máy. Còn chưa kịp nằm xuống, di động ở bên gối lại réo lên. Trừ bỏ người ở đài và Ngà Ly, rất ít người gọi điện thoại cho cô, hơn nữa gọi vào giờ này lại càng ít.

Trên màn hình ba chữ "Hạ Dịch Dương" lóe sáng nhấp nháy, cô ngẩn người, ấn nút nghe máy.

"Oa, lạnh quá đi! " Hạ Dịch Dương dường như đang xoa tay, bên tai nghe được tiếng chà xát xột xột xoạt xoạt." Ở Ngọc Thụ có bão tuyết, âm mười độ, giờ anh đang ở bên ngoài bệnh xá."

"Anh đang thu bản tin sao?" Cô nhắm mắt lại, vuốt vuốt tóc, ngữ điệu chậm rãi.

"Đúng rồi, anh hiện tại đang cùng người chủ trì Diệp Phong kết nối liên lạc. Diệp Phong, tình huống ở Bắc Kinh như thế nào? Lô hội của anh còn sống không?"

"Nó sống còn tốt hơn em, em chăm nó như VIP ấy, nước khoáng không nở uống toàn tươi cho nó."

Hạ Dịch Dương dường như cúi đầu nở nụ cười, "Thật sao?"

"Đương nhiên!"

"Được, chờ anh về Bắc Kinh, anh nấu cơm cho em ăn."

"Vì sao không mời em tới nhà hàng năm sao dùng cơm?"

"Tài nghệ bếp núc của anh là sáu sao đó, có một người từng đánh giá như vậy."

"Người kia có biết thưởng thức không đó." Cô bĩu môi, vẻ mặt khinh thường.

"Anh luôn cho rằng ánh mắt của cô ấy rất rất cao." Giọng anh đột nhiên trầm xuống, lộ ra sự hấp dẫn mê người, "Anh... rất nhớ cô ấy."

Cô chợt cảm thấy tim đập loạn nhịp, hai má nóng lên. Qua một hồi lâu, cả hai người đều không nói gì, chỉ có tiếng hít thở của hai người lúc nhẹ lúc sâu luân phiên.

Cuối cùng, anh mở lời trước, "Thời tiết Bắc Kinh khô ráo, em phải uống nhiều nước, bằng không da rất dễ nổi "đậu đậu"."

"Mặt anh mới nổi 'đậu đậu'!"

Anh cười cười, rất phong độ nói: "Được rồi, 'đậu đậu' toàn nổi trên mặt anh. Đã khuya rồi, em ngủ đi! Ngày mai nhớ tưới cho chậu lô hội."

Cô cúp máy, trong bóng đêm liếc mắt xem thường. Một chậu lô hội thôi, xem anh khẩn trương như vậy!

Sáng sớm rời giường, vừa soi gương, trên trán Diệp Phong nhảy ra ba vạch đen. Không biết do ngày hôm qua ăn cay, hay là uống ít nước, trên mặt cô thực sự nổi lên mấy cái mụn hồng hồng, cái nào cái nấy rõ ràng. Cô tức giận muốn lấy đi động rỗng cho Hạ Dịch Dương một trận! Đáng tiếc anh thật sự đang ở quá xa, nếu là đang thu trực tiếp, thì cấm sử dụng đi động. Cô không muốn tự chuốc phiền phức.

Mang theo tâm trạng buồn bực đến radio làm việc, mọi người trong tổ tiết mục nhìn thấy cô, đều có vẻ mặt đồng tình, cho rằng cô vì tiết mục mà "hỏa công tâm". Cô nhìn nhìn Tiểu Vệ, Tiểu Vệ nhún nhún vai. Thì ra Thôi Linh từ sáng sớm đã tới báo cho tổ tiết mục biết chuyện người chủ trì có sự điều chỉnh.

"Chị Diệp, tìm được chị rồi." Đang nói chuyện, điện thoại bàn không ngừng vang lên, Tiểu Vệ vụng trộm le lưỡi, "Là cái người nói tiết mục nặng bên này nhẹ bên kia."

Cô kinh ngạc tiếp nhận điện thoại.

"Cô là Diệp Từ?" Người đàn ông đó dường như không tin vào vận may của mình, ha ha ngây ngô cười không ngừng.

"Đúng vậy, anh tìm tôi có việc gì?"

"Bây giờ không nói được, tôi muốn nói trong lúc tiết mục phát sóng. Diệp Từ, đến lúc đó cô nhất định phải tiếp điện thoại của tôi!"

"Vì sao nhất định phải nói khi tiết mục lên sóng?"

"Bởi vì tôi muốn cái kia con tiện nhân kia nghe được, để cho tất cả mọi người đều biết cô ta vô sỉ đến cỡ nào." Hắn ta hạ thấp giọng, đột nhiên trở nên dữ tợn âm trầm.

Diệp Phong giữ điện thoại, mày càng nhíu càng chặt, không dám nói nhiều, vội vàng cúp máy.

Buổi chiều, tiết mục họp tổ, chuyên gia tình cảm cũng có mặt tham gia. Phóng viên lẩn lộn thu tin ở Ngọc hai ngày, sau đó tất cả tiết mục khôi phục trở lại bình thường, hôm đó là thứ Sáu, buổi tối 《 Đêm khuya khuyên tình 》 là do vị chuyên gia tình cảm chủ trì.

Chuyên gia đúng là chuyên gia, đài ngộ đương nhiên là không giống nhau, nhà đài phái xe riêng đến bệnh viện đón. Chuyên gia cử động còn chưa thuận tiện, chống một cái nạn khó khăn đi vào phòng họp. Dáng người tong teo, mặt gầy không bằng một bàn tay, mà mở miệng ra thì giọng cũng không nhỏ, vẫn là giọng nói trung tính, bắt ngờ nghe sẽ cho là giọng đàn ông đã hút quá nhiều thuốc lá.

"Diệp Phong, bên phòng quảng cáo có việc cần người phối hợp thu âm, cô đi qua giúp họ đi!" Cuộc họp vừa mới bắt đầu, Thôi Linh liền kêu Diệp Phong đi.

"Tôi họp xong sẽ đi qua." Diệp Phong nhìn thoáng qua phòng họp.

"Cô từ lò chính quy đi ra đâu cần dự mấy cuộc họp thường kỳ này, cô có thể ứng phó mà." Thôi Linh cong lên khoe miệng, trong mắt lại chẳng có ý cười.

Diệp Phong trầm ngâm một chút, gật gật đầu, "Được!"

Phòng quảng cáo ở dưới lầu, Diệp Phong về văn phòng lấy điện thoại di động, vừa đi đến cầu thang. "Bữa cơm tối qua có vui vẻ không?" Thôi Linh đứng sau lưng cô, lạnh lùng hỏi.

Diệp Phong quay đầu lại, từ trên cao nhìn xuống Thôi Linh đang đỏ mặt tía tai, khoe mắt lộ vẻ phẫn uất.

Cấp trên mời nhân viên cấp dưới ăn cơm, quang minh chính đại, cô không có gì phải sợ, "Được giám đốc Lâu cổ vũ, làm cho tôi cảm thấy vô cùng vinh dự." Cô siết tay lại, ngó mắt nhìn Thôi Linh.

"Muốn đứng vững ở đây, ngoài trù thực lực, những tâm tư khác tốt nhất không cần nghĩ đến." Thôi Linh cảnh cáo trừng mắt nhìn cô liếc một cái, uốn éo mong quay đi, cô nghe tiếng giày cao gót đi xa dần, vừa nặng nề vừa chói tai.

Diệp Phong hoàn toàn không còn gì để nói.

Thu âm quảng cáo ở đài phát thanh là việc có thể nói là chẳng người chủ trì nào muốn làm, phải giả vờ như nhìn thấy bảo bối đã tìm kiếm thật lâu, làm cho thính giả sau khi nghe xong, hận không thể tranh nhau đi mua. Diệp Phong thu mấy lần, đều không đạt được yêu cầu của đạo diễn, bảo là thanh âm của cô quá lý tính. Cố gắng đến chiều muộn mới miễn cưỡng thông qua.

Lúc ra về, Tiểu Vệ đang chờ cô, cảm thấy bất bình thay cho cô, "Thôi trường phòng rõ ràng làm khó chị mà. Chị Diệp, chị cũng vừa vào đài thôi, đắc tội cô ta khi nào chứ?"

"Không phải đâu, này chỉ là an bài công tác thôi. Quảng cáo tất nhiên cần người thu âm, chị vừa mới vào đài, chị không đi thì ai đi." Cô đương nhiên thấy được thái độ thù địch mãnh liệt của Thôi Linh đối với mình, nhưng giữa sự cạnh tranh gắt gao trong đài phát thanh, có nhiều chuyện khó nói cần phải giữ bí mật, nếu để nhiều người biết đồn thổi lung tung, đến lúc đó sẽ không biết truyền thành cái dạng gì.

Nhưng mà, cô lại thấy buồn cười. Thôi Linh thật sự quá ghen tuông đến mức khó hiểu!

Xuống xe buýt, nhìn thời gian còn sớm, cô dạo quanh một vòng ở siêu thị dưới lầu. Nhân viên bán hàng đem một lô bánh mới ra, hương thơm từ xa bay vào mũi, cô lấy một túi, lại mua thêm một ít đậu Tò Châu. Về nhà, tưới nước cho lô hội, làm một đĩa cơm rang xem như xong bữa tối. Có vẻ như quá nóng, từ lò vi sóng lấy ra, nóng đến nỗi cô cần răng trứng miệng.

Cái đĩa cơ hồ là bị quăng ở trên bàn, may mắn còn có lớp túi bảo vệ, bằng không bữa cơm coi liền đi tong. Cô xé gói canh hải sản cho vào nồi nước sôi rồi quay trở lại lấy thìa, đang chuẩn bị mở tivi xem tin tức, bên tai nghe được tiếng cửa thang máy "Đình" mở ra.

Ngay sau đó, có người nhẹ nhàng gõ cửa.

Cô quay đầu nhìn chặp lô hội trên bậu cửa sổ, không biết là nên đi lấy nó trước hay là đi mở cửa trước.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lỗi của anh

Edit: Hanayang

Người ngoài cửa dường như rất kiên nhẫn, lẳng lặng chờ đợi, không có một chút tiếng động nào.

Cô bối rối nhưng vẫn đi trước mở cửa.

Quần áo nhàu nhĩ, trên áo thậm chí còn dính một vết bẩn, mái tóc không được nhà tạo mẫu chăm chút, nghiêng ngã tán loạn, vẻ mặt mệt mỏi, môi khô nứt, chỉ có ánh mắt bức người, giống như có thể nhìn thấu linh hồn người khác.

"Hi, anh về rồi đây." Anh thấy cô hồi lâu không mở miệng nên lên tiếng trước.

Hàng mi dài cong cong chớp chớp vài cái, cái mũi cao cao duyên dáng trong ánh đèn tranh tối tranh sáng khẽ hếch lên. "Nhà anh ở bên kia." Tiếp theo, cô lại lẩm bẩm một câu, "Mặt em nổi đậu đậu."

Cô đứng ở ngược sáng, anh đứng đối diện nên nhìn không rõ mặt cô. "Em dời qua đây, để anh xem xem." Anh đang xách hành lý trong tay vừa nói xong liền thả xuống đá tựa vào cửa.

Cô trừng mắt nhìn anh, ngẩng mặt lên, "Anh xem, có bảy cái." Tiểu Vệ đã hớn hỏ trên cô nói như hình sao bắt đầu.

Anh thật sự xem xét, thực nghiêm gât gât đầu, "Không sai, đúng là bảy cái, là lỗi của anh, tối hôm qua không nên nhắc đậu đậu."

"Anh còn nói muốn nổi liền nổi trên mặt anh." Cô thờ khi khi làm mặt giận.

"À, có thể đậu đậu không biết anh đi Ngọc Thụ." Anh nháy mắt ra vẻ biết lỗi.

"Hạ Dịch Dương..." Cô tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, "Đem chậu lô hội của anh về đi."

"Em không biết nước lô hội có thể làm giảm bớt đậu đậu sao?" Anh nhiu mày.

Cô hơi há miệng, ánh mắt đảo đảo suy nghĩ, "Có được hiệu này sao?"

"Có chứ! Anh đi rửa tay giúp em thoa. Khăn mặt ở đâu?"

Tất cả lực chú ý của cô đều dồn vào được hiệu cây lô hội rồi, căn bản đã quên mất nhà người kia ở ngay đối diện. Cô dẫn anh vào toilet, vừa bước chân vào, cô cắn chặt môi dưới. Căn hộ của cô ngoại trừ Ngã Ly, chưa từng có người thứ hai quang lâm quá, cho nên cô cũng chưa từng phải lo lắng thu dọn

gì cả. Đồ vật này nọ cứ thế tùy tiện, cứ thế bừa bãi, trên bồn rửa tay chất đầy đồ trang điểm, ở một bên cái tủ âm tường nhỏ là băng vệ sinh và giấy súc, bên dưới là giỏ quần áo dơ có thể thấy được bộ đồ lót chưa giặt.

"Hay là ra nhà bếp rửa đi?" Cô che cái này, lại giấu cái kia, mặt nóng đỏ bừng.

"Không cần đâu." Anh thản nhiên từ trên tủ lấy xuống một cái khăn mặt, mở ra, nước thật lạnh. Nhưng khoảnh khắc áp khăn lên lau mặt, khóe miệng anh cong lên đầy hạnh phúc.

"Em xem, chính là cái này." Anh chiết một bẹ lô hội, dùng chóp chày ra ít chất lỏng trong suốt.

Anh dùng ngón tay quét vào chất lỏng, "Đến đây!" Ngữ điệu nhỏ nhẹ ôn hòa, không biết vì duyên cớ gì, cô cảm thấy mặt và cổ lập tức nóng lên.

Nhưng đậu đậu vẫn quan trọng hơn, cô đến gần anh, ngẩng mặt lên, chỉ cảm thấy anh cúi đầu xuống, từng đợt hơi thở ấm áp phảng phất qua mặt.

Ánh mắt long lanh, hàng mi dài run rẩy, cái mũi cao, cánh môi hồng, giờ phút này cùng anh gần trong gang tấc, tim Hạ Dịch Dương xôn xao muốn nhảy lên, anh mím chặt môi, khụ khụ hai tiếng, ổn định tâm tình rồi cẩn thận đem chất lỏng xoa lên trên nốt mụn.

"Rất thoải mái." Chất lỏng vừa bôi lên da, cảm giác man mát lành lạnh, còn có một mùi hương thanh khiết, làm cô không khỏi cong lên khóe mắt.

"Ngày mai kiên trì thoa thêm một ngày, ngày kia khẳng định đậu đậu sẽ không thấy tăm hơi." Ngón tay in trên làn da trắng hồng mịn màng, anh lưu luyến vuốt ve, hồi lâu mới tiếc rút tay về.

"Nếu không hết, em không để yên cho anh đâu." Cô mở mắt ra.

"Được thôi!" Anh ôn hòa nhìn cô, khóe mắt đảo đến bữa tối trên bàn, "Uhm, em đang ăn tối sao?"

"Anh ăn tối chưa?" Cô thuận miệng hỏi.

"Anh vừa xuống máy bay."

"Vậy cùng ăn đi?" Cô chỉ là khách khí mời một câu thôi.

"Được!" Anh đồng ý cũng thật quá nhanh rồi.

Nhưng hồi lâu, người đứng trước mặt anh cứng đờ như tượng đá, môi cắn chặt, vẻ mặt thực kì quái. "Làm sao vậy, không cần chuẩn bị cái gì đặc biệt đâu. Em ăn cái gì thì anh ăn cái đó."

"Trong nhà chỉ có một cháo cơm rang, còn có một túi bánh." Bánh là để dành cho bữa điểm tâm sáng ngày mai của cô.

"Vậy anh ăn bánh, em ăn cơm rang." Anh thực ga lăng.

Cô đành nhận mệnh đem cơm dâng cho anh, dâng luôn bát canh hải sản, còn cô vừa uống nước lọc, từng ngụm từng ngụm cắn bánh bao.

"Đây là em viết?" Laptop của cô nằm một góc trên bàn, anh kéo qua nhìn nhìn.

"Tiết mục vừa mới bắt đầu, cần thêm chút cảm xúc, em muốn nói vài lời dạo đầu, thêm chút âm nhạc, để thính giả có thể dung nhập hoàn cảnh." Cô đang nuốt bánh, miệng nói không rõ.

"Uh!" Anh gật đầu, chỉ vào màn hình, "Chỗ này có hơi vụn vặt, có thể bỏ đi. Nói một ít chuyện của mình, là làm cho thính giả cảm thấy sự thăng thấn thành khẩn cùng chân thành tha thiết của em, nhưng dù sao em vẫn là người dẫn chuyện, không thể lấn át tiếng nói của người muốn tâm tình."

Cô chòm sang, nhìn kỹ lại, cảm giác có chút như chính cô mới là người đang tâm tình, "Uhm, em sẽ sửa lại cẩn thận. Nhưng mà thật ra, sau này em không còn áp lực lớn như vậy nữa, có thể để tâm chú trọng hơn vào chất lượng chương trình."

"Sao, cấp trên tìm người giúp đỡ em à?"

Cô nói quanh co một hồi rồi đem những thay đổi của chương trình kể cho anh nghe. Nghe xong, anh nờ nụ cười, "Lâu Dương người này rất hiểu rõ chuyện lấy lùi để tiến."

"Hả?" Cô giật mình.

"Chuyên gia tình cảm bình thường đều thích thuyết giáo, nếu không có người chủ trì ở một bên xe chỉ luân kim, thính giả sẽ vô cùng phản cảm. Cô ta cùng em phân ra chủ trì cùng một tiết mục, ưu thế của em liền hiện rõ, mà em còn có duyên với thính giả qua mấy kỳ trước. Đây là Lâu Dương thông minh nghĩ ra, không muốn cãi vã phiền phức cùng vị trưởng phòng nhân sự kia nên anh ta muốn dùng sự thật chứng minh, làm cho cô ta thua tâm phục khẩu phục."

Cô quả thực chỉ có thể dùng ánh mắt "kính nể" như vậy ngẩng đầu nhìn anh, "Hạ Dịch Dương, anh bây giờ thật là lợi hại."

Anh không cười, mắt không chớp nhìn thẳng cô, "Diệp Phong, thứ sáu tuần sau anh liền tròn ba mươi tuổi rồi, cũng đã công tác được sáu năm, không

còn là cái người mới ra trường bước vào xã hội nữa."

Giọng điệu bình thản, lại hàm ẩn một loại ma lực làm tim cô bỗng đập nhanh hơn.

Cô như bị ánh mắt anh giam cầm, ngay cả thở cũng không thể tự nhiên. Giống như con côn trùng nhỏ mắc vào mạng nhện, không dám giãy dụa, chỉ sợ càng quẩn quại càng bị dính chặt, không còn cơ hội đào thoát.

Hạ Dịch Dương đoán không sai, vào buổi tối thứ Sáu, chuyên gia tình cảm làm chủ trì «Đêm khuya khuyên tình», bởi vì lời nói sắc bén, chọc giận thánh giả, hai người ở giữa tiết mục liền tranh chấp, nếu không nhờ Tiểu Vệ ngắt điện thoại đúng lúc, không biết sẽ gây thành cái dạng gì.

Lâu Dương cùng Thôi Linh tối hôm đó đều đứng ở phòng quan sát.

Ngày hôm sau Diệp Phong đi làm, Tiểu Vệ vừa kể vừa diễn tả cho cô xem cái mặt xanh mét không còn chút sắc của Thôi Linh, mà giám đốc Lâu rất có phong độ, không chỉ không phê bình chuyên gia, còn an ủi vài câu.

Cô không thể không nghĩ Lâu Dương dùng chiến thuật như vậy đến đối phó chính vợ mình, người đàn ông này nội tâm nhất định không giống như vẻ ngoài ôn hòa khiêm tốn.

Cô cầm di động trốn vào toilet gọi cho Hạ Dịch Dương, đem kết quả này nói cho anh, Hạ Dịch Dương cười, "Vậy tối nay em càng phải xuất ra tiêu chuẩn chuyên nghiệp của mình, trăm ngàn lần không được tự cao."

"Như thế nào, sợ em làm hỏng tiết mục, có một ngày, người khác nói chúng ta là đồng học, làm anh mất mặt lắm sao?" Cô tự nhiên hỏi.

Hỏi xong, cảm giác có chút không ổn, vội nói, "Em phải đi họp cùng với nhóm biên tập rồi, tạm biệt!"

Sờ sờ mặt, lại nóng bỏng.

Hạ Dịch Dương nhẹ nhàng khép lại di động, không khỏi mỉm cười.

Anh cũng không lo cô làm hỏng tiết mục, cho dù như vậy, cô hẳn là biết, ở trong mắt anh, cô vĩnh viễn đều là độc nhất vô nhị.

"Dịch Dương, điện thoại gì mà nghe lâu như vậy?" Giang Nhất Thụ nhíu mi hỏi.

"À, là bạn đồng học." Anh mỉm cười ngồi xuống. Ngô Phong ngồi bên cạnh vỗ vỗ vai anh, "Dịch Dương, sáng kiến đó của tôi, anh thấy như thế nào?"

"Tôi cảm thấy rất có chiều sâu, rất nhiều khán giả đối với các ngôi sao đều tò mò, mà đối với lĩnh vực quốc phòng và quân sự lại có sự e ngại, nếu có thể đem một ít chuyện trong quân sự trước đây công khai, từ chính miệng các vị tướng nói ra chuyện bí mật, nhất định làm cho người ta rất rung động." Ngô phong là nhà sản xuất chương trình nổi tiếng của đài truyền hình, ông đối với Hạ Dịch Dương coi như là có ơn tri ngộ. Năm đó, ông mạo hiểm lớn chọn Hạ Dịch Dương - người gặp được kỳ tích, sống sót sau hai ngày mất tích trong cơn bão ở Hải Ninh - làm biên tập viên tin tức, rất nhiều người đều cho rằng không ổn, nhưng ông đã đánh cược, chống lại mọi lời phản đối. Gần đây, ông muốn dàn dựng một chương trình phỏng vấn trên kênh tin tức.

"Tên gọi như thế nào?"

"«Tôi có hẹn với người nổi tiếng», tôi cảm thấy rất tiếp cận chủ đề, giai đoạn tuyên truyền trước đó làm rất tốt, lên sóng sẽ rất hút khán giả. Tiết mục chuẩn bị phát lúc mấy giờ?"

Ngô Phong nhìn Giang Nhất Thụ.

"Loại tiết mục này thích hợp phát lúc qua mười giờ hơn, mọi tiếng động ồn ào huyền ảo đã chấm dứt, khi con người có thể đã bình tâm lại." Giang Nhất Thụ nói.

"Vậy thì phát vào 10 giờ rưỡi tối, một tuần một lần, Dịch Dương, cậu làm chủ trì."

Hạ Dịch Dương cười nói: "Tôi đối với chuyện quân sự hoàn toàn là người thường, ngại phải cho tôi thời gian để chuẩn bị kỹ lưỡng."

"Cậu chưa bao giờ làm tôi phải thất vọng. Ngày mai, tôi đem một ít tư liệu đưa đến văn phòng cậu. Đến, chúng ta vì 《Tôi có hẹn với người nổi tiếng》cụng ly." Ngô Phong hào khí giờ ly rượu về phía hai người.

Ăn xong đi ra, trăng đã lên cao, gió đêm nhẹ phẩy, ba người đều có chút vầng vất. "Tôi đưa Ngô chủ nhiệm về, tự cậu có thể lái xe được không?" Giang Nhất Thụ đưa tay gọi người ta đưa xe chạy tới.

Ngô Phong vẫy vẫy tay, lên xe chờ trước.

Hạ Dịch Dương vén tay áo nhìn đồng hồ, "Tôi đứng hóng gió một lát, chờ mùi rượu tan rồi sẽ đi."

"Uy" Giang Nhất Thụ đột nhiên nắm áo Hạ Dịch Dương, đem anh kéo đến một bên, "Tiểu tử nhà người miệng thực kín nha, từ Edinburgh khi trở về, chúng tôi ai cũng không dám nói chuyện với cậu, thế mà mới hơn hai tháng, cậu liền lừa được nàng từ Edinburgh về nước. Sao phải ở đối diện nhà cậu chứ, hai người một nhà, không tốt sao?"

"Anh gặp cô ấy rồi?" Hạ Dịch Dương đẩy tay anh ta ra, nheo mắt nhìn.

"Hôm cậu kéo tôi đến nhà uống rượu, lúc về tình cờ đứng ở cửa. Khi ở Quảng viện, tôi nhớ rõ cô ấy khá nhỏ nhắn, giống như cái đuôi đi theo Biên Thành... Hắc, có thể nói bây giờ so với lúc trước còn xinh đẹp hơn. Về đến nhà tôi mới nhớ ra cô ấy là ai." Giang Nhất Thụ không được tự nhiên ôm bả vai, bên dưới mắt lạnh lẽ đánh giá Hạ Dịch Dương.

Hạ Dịch Dương thần sắc như thường, anh hít sâu một hơi khí lạnh, cười nói: "Mặc kệ là lúc trước nhỏ một chút, hay là hôm nay mới trưởng thành, cốt cách của cô ấy một chút cũng không đổi."

Giang Nhất Thụ chịu không nổi bầu môi, "Trong mắt người tình xuất Tây Thi. Cậu nói rõ với cô ấy chưa?"

"Ngô chủ nhiệm đang đợi anh kia!"

"Cậu tên tiểu tử này, qua sông đoạn cầu, nhớ ngày đó, là ai cho cậu địa chỉ?" Giang Nhất Thụ trừng mắt nhìn anh, nhưng cuối cùng vẫn không truy hỏi được gì.

Anh hiểu rõ Hạ Dịch Dương, không nắm chắc mười phần, cậu ta sẽ không mở miệng thổ lộ. Tiểu tử này đường tình thật gian nan, anh ta tỏ vẻ nghiêm trọng đồng tình.

Thời gian canh thật chuẩn, tiết mục vừa kết thúc, chỉ trong chốc lát, Diệp Phong xách túi từ bên trong đi ra. Anh ấn kèn, cô theo bản năng nhìn qua, phát hiện là xe của anh, cười chạy tới, "Hôm nay anh về trễ vậy. Á, anh uống rượu?"

Cửa xe vừa mở ra, cô ngửi được trên người anh có nhàn nhạt mùi rượu.

"Cùng nhà sản xuất ăn một bữa cơm, anh chỉ uống một ly, hoàn hảo trong phạm vi anh có thể thừa nhận." Anh đón lấy giỏ xách của cô, để vào ghế sau.

"Vậy cũng là uống rượu, nếu gặp phải cảnh sát, anh - nhân vật lớn ngày mai sẽ lên trên bảng tin tức." Cô nhăn mày.

"Vậy làm sao bây giờ?" Anh sờ sờ cái mũi cười, giờ này trên đường còn có cảnh sát tuần tra sao? "Gửi xe ở đây, chúng ta đón xe về nhà?"

"Em sẽ lái!"

Anh yên lặng nhìn cô một hồi, xuống xe, cùng cô đổi vị trí.

Tay lái của cô hình như không được tốt lắm, có lẽ do cô không quen tính năng chiếc Passat, xe chạy rùa bò trên đường vắng, ở đầu đường, còn lạng lạng một hồi lâu, không rõ là muốn rẽ trái hay rẽ phải.

"Khu này, em không quen thuộc lắm. Đi nhiều thường là buổi tối, lại ngồi xe buýt, không chú ý ven đường như thế nào." Cô phát hiện anh đang nhìn mình, xấu hổ giải thích.

Miệng anh bất giác cong lên, "Về sau chạy nhiều sẽ nhớ rõ."

"Tạm thời em chưa tính mua xe."

Anh chỉnh hạ thấp lưng ghế, một tay chỉ, "Phía trước là vòng xoay."

"Vòng xoay rồi quẹo trái hay phải?" Cô khẩn trương xoay qua hỏi, không cẩn thận nhàm chân ga thành thắng xe mà đạp, xe phóng tới trước ngay lúc đèn vừa chuyển sang đỏ, "A, làm sao bây giờ? Là đèn đỏ, đèn đỏ!" Cô hoảng quá la lên.

Xe cuối cùng dừng lại ngay chính giữa ngã tư đường, tuy rằng dòng xe cộ rất thưa thớt, nhưng những chiếc xe chạy ngang qua đều quay lại nhìn bọn họ.

Cô lau đi một đầu mồ hôi lạnh, khỏe mắt liếc nhìn thấy một người cảnh sát đang hướng bên này đi tới.

Cảnh sát thủ đô thật sự làm đúng phận sự mà, Cô về mặt van xin nói với anh: "Anh chút nữa cái cũng đừng nói, để em đối phó."

Nếu không sợ cô sẽ hiểu sai ý, anh thật muốn cất tiếng cười to. Mở cửa xe, anh nghiêng chào chú cảnh sát.

"Biên tập Hạ?" Cảnh sát chấn động, "Anh như thế nào...?" Tay chào cứng ở bên tai.

"Vừa quay xong tiết mục, đầu có hơi choáng váng, lại uống chút rượu. Bạn tôi mới từ nước ngoài trở về, không biết đường đi, là lỗi của tôi, không đúng lúc nhắc nhở cô ấy, lúc cô ấy muốn đổi hướng đã không còn kịp rồi." Anh đưa tay bắt tay chú cảnh sát.

"Chà chà, biên tập Hạ thật sự là vất vả rồi." Chú cảnh sát vụng trộm liếc nhìn người ngồi ở ghế điều khiển, là một cô gái thanh tú, bạn gái biên tập Hạ?

"Ồ trước mặt các anh, tôi nào dám nói vất vả. Xin cứ mở hóa đơn phạt đi!"

"A, tình huống này có vẻ đặc thù, vậy thì đặc biệt xử lý thôi, lại không tạo thành ảnh hưởng nghiêm trọng gì. Nhưng mà bạn anh còn có thể lái xe được

không?" Người đó đang vui thấp đầu, nhìn như bị dọa không nhẹ, chủ cảnh sát nhìn thấy bất giác cũng nảy lòng thương tiếc.

"Tôi nghĩ chắc có thể." Hạ Dịch Dương cười khẽ, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Vũ điệu hai người

Edit: Hanayang

Ngà Ly chọn một địa điểm gần đó gọi là "Bắc Kinh tâm tình", buổi chiều có cà phê, bánh kem, buổi tối có thể gọi món ăn uống rượu, thức ăn kết hợp cả Trung lẫn Tây.

Ngà Ly đưa xe đi bảo dưỡng, hai người hẹn gặp nhau ở nhà hàng. Từ hơn 12 giờ trưa đến 4 giờ chiều, nàng ta liên tục gọi điện thúc giục Diệp Phong.

Diệp Phong dùng dằng tới 6 giờ, thật sự chịu hết nổi, đón xe đi qua. Mặt tiền nhà hàng cũng không sáng sủa, vào cửa, cô lễ tân tươi cười chào đón, hỏi: "Thưa cô mấy người? Đại sảnh hay là ghế lô?"

"Tôi tìm người."

Nụ cười cô lễ tân chợt tắt ngúm, nhiệt tình lập tức giảm.

Sau cửa lớn là một cái hành lang dài, một bên là đại sảnh, một bên là một loạt ghế lô. Ngà Ly đứng ở cửa ghế lô, nhìn cô dặm chân, "Sao cậu bây giờ mới đến?"

"Giáo sư đã đến rồi sao?" Cô nhỏ giọng hỏi, nhìn vào liền thấy, một người đàn ông mặc đồ tây mang giày da đứng lên, gật đầu mỉm cười chào cô. Đầu không trục, bụng không phệ, không gọi là anh tuấn, nhưng đáng vẻ nho nhã, làm ông ta trẻ ra không ít, nhìn qua rất có cảm giác an toàn.

"Hoàn hảo nha!" Cô ghé vào tai Ngà Ly nói.

"Tốt vậy cho cậu." Ngà Ly trừng cô liếc một cái.

Cô ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Giáo sư cũng tỉnh ý, nhìn ra được Ngà Ly không tình nguyện, để tránh không khí ngưng ngưng xấu hổ, đành phải nói chuyện với Diệp Phong. Diệp Phong nhìn Ngà Ly, cảm thấy bất khoan, liền tận tình thay Ngà Ly làm chủ tiếp đãi, giúp giáo sư gấp thức ăn, lại còn rót rượu. Giáo sư là người khô khan, lời nói dí dỏm, làm Diệp Phong cười không ngừng.

"Tôi đi ra ngoài một chút." Đồ ăn vui hơn phân nửa, Ngà Ly vì hoàn thành lời hứa với ba mẹ, giành trước đi thanh toán.

Ngà Ly tuy rằng không nói lời nào, nhưng cô vừa đi, không khí trong phòng liền khác hẳn. Diệp Phong đêm nay cười rất nhiều, cười đến khoe miệng toan đau, cô lễ phép gấp cho giáo sư nhiều đồ ăn, chính mình thì bụng lý nước trái cây, cái miệng nhỏ nhắn mằn mề.

"Diệp tiểu thư, đây là số điện thoại của tôi." Giáo sư rút từ trong túi ra một quyển sổ nhỏ, rồng bay phượng múa viết ra một dãy số, đưa cho Diệp Phong.

"Lát nữa tôi sẽ chuyển cho Ngà Ly." Diệp Phong tiếp nhận.

Giáo sư đẩy đẩy kính mắt, ho khan hai tiếng, "Đây là đưa cho Diệp tiểu thư. Tôi còn ở lại Bắc Kinh khoảng hai tháng, khi nào Diệp tiểu thư có thời gian rảnh rỗi, tôi muốn mời Diệp tiểu thư... ha ha... dùng cơm, uống chút trà, chỉ có hai người chúng ta."

Không cần nói tiếp câu sau, Diệp Phong cũng hiểu được. "Giáo sư, ngài có phải hiểu lầm gì rồi không?" Diệp Phong dờ khóc dờ cười cảm tò ghi chép.

"Diệp tiểu thư là sự kinh hi của tôi hôm nay, chuyện duyên phận, ai cũng khó có thể đoán trước!" Giáo sư từng câu từng chữ nói.

Người tốt thật sự là không dễ làm, Diệp Phong khóc không ra nước mắt.

Ra khỏi nhà hàng, cô làm bộ không chú ý đến tầm mắt nóng rực của giáo sư bắn về phía mình, ngay cả tạm biệt cũng không nói. Vốn dĩ là không có gặp lại.

"Ha ha, ông ta thực sự nói như vậy?" Ngà Ly nghe cô kể lời mời của giáo sư, thực xấu tính cười đến ra nước mắt ở trên đường về.

"Mình cảm thấy ông ta là dạng người cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng." Cô cười khổ.

Ngã Ly lau đi lệ trên khóe mắt, "Có khả năng là đến từng tuổi này, phạm vi lựa chọn càng ngày càng hẹp, đã không còn biện pháp lựa chọn!"

"Câu nói lời này có ý gì, chẳng lẽ mình tệ lắm sao?" Cô tức giận bất bình, đẩy Ngã Ly một phen, đột nhiên phát hiện Ngã Ly như người mất hồn nhìn chằm chằm bên kia đường. Cô nhìn theo tầm mắt của Ngã Ly, ở cuối làn đường dành cho người đi bộ, Lưu Vĩ nhu tình mật ý nắm tay một cô gái đang cười tươi như hoa, đang chờ đèn xanh sáng lên.

"Ngã Ly, chúng ta đi thôi!" Cô kéo Ngã Ly bước đi.

Ngã Ly thu hồi tầm mắt, cả người ngơ ngác.

"Khi mình là học trò của hần, hần nói học viện cấm thầy trò yêu nhau. Trở thành đồng sự, hần là chồng người khác. Hần ly hôn, lại đi yêu chính học trò của mình. Mình thật sự quá ngốc, kỳ thật mặc kệ hần đang ở thời kỳ nào, người luôn bên hần sẽ là mình. Bởi vì hần không thương mình. Nha bộ muội, cậu nói xem rốt cuộc mình đang chờ đợi cái gì?" Ngã Ly bụm mặt, nước mắt theo khe hở tung toé trào ra.

Cô bất đắc dĩ ôm Ngã Ly, bốn phía hoàng hôn chậm rãi bao bọc cả hai người.

Thiếu nữ yêu thầm, là ngân nga mà nhẹ nhàng, nếu nói là yêu, không bằng nói là sùng bái. Tình yêu đơn phương của người trưởng thành, lại là dài lâu mà chưa sót, cô ấy hy vọng được đền đáp lại, hy vọng được nghe lời hứa hẹn. Từ hy vọng biến thành tuyệt vọng, trừ bỏ yên lặng rơi lệ, có thể thầm oán được ai?

Bạn có tự do yêu người ta, người ta cũng có quyền không chấp nhận tình yêu của bạn.

Vốn com nước xong hai người định thong thả đi dạo phố, Diệp Phong cũng muốn mua thêm vài món thời trang mùa xuân giá rẻ. Thời tiết càng ngày càng ấm, áo ấm sắp không mặc được nữa. Ngã Ly lại khóc đến như vậy, tới đâu cũng thành tiêu điểm khiến người ta chú ý, hai người đành phải đánh xe về nhà. Cô ở chỗ Ngã Ly đến mười một giờ, uống hai ly rượu đỏ, rồi mới về nhà.

Không biết từ đâu mà ra, phòng sách và phòng ngủ của Ngã Ly trưng đầy ảnh Lưu Vĩ, lúc giảng bài, lúc dùng cơm, lúc cười đùa, lúc trầm mặc. Cô càng xem lòng càng chua xót, bảo Ngã Ly ném đi, không cần nhìn nữa.

"Giữ lại đi, như vậy mình mới có thể hết hy vọng nhanh hơn." Ngã Ly cười khổ, "Bởi vì không nhìn thấy hần, mình sẽ càng nhớ nhiều hơn. Nếu con người thực sự có luân hồi, kiếp trước mình chắc hẳn là đạo tặc gian ác giết cả nhà hần."

Cô cười không nổi, giành lấy ly rượu của Ngã Ly.

Cô và Biên Thành cũng từng chụp rất nhiều ảnh chung, nhưng trước khi xuất ngoại, cô đã bỏ hết tất cả. Giờ muốn tìm lại một tấm cũng không có.

Cửa nhà Hạ Dịch Dương hé mở, lại là bản nhạc miền núi, ngân nga, triền miên, giống gió núi thổi qua, giống suối nước chảy qua đầu thôn, lại giống cô gái dưới ánh trăng đưa tình thầm kín.

Cô nhẹ gõ cửa.

Cũng không biết từ ngày nào thì bắt đầu đó đã thành chuyện ăn ý. Khi anh để cửa mở, tất nhiên chính là đang đợi cô. Kỳ thật chỉ cần cô trở về, nếu anh ở nhà, cửa luôn mở ra.

Cô cảm thấy họ ở chung coi như vui vẻ. Bọn họ là bạn học, cô không chỗ nào phản cảm đối với anh. Anh đối với cô thần nhiên bình lặng, biểu tình thông dong, lời nói khiêm tốn đúng mực, rất có phong phạm quân tử, còn thường xuyên ngẫu nhiên giúp đỡ cô trong công việc. Rốt cuộc sau vài năm ăn com trong ngành truyền thông, anh nghiêm nhiên trở thành thầy của cô.

"Về rồi sao?" Anh mặc T-shirt sẫm màu, quần dài màu xám. Phòng khách không mở đèn lớn, có thể anh từ phòng sách đi ra. Dưới ánh đèn vàng trên tường, con ngói đen của anh đặc biệt sâu thẳm hút hồn.

Cô không bước vào nhà, đứng dựa khung cửa, "Đây là ca khúc gì?"

Anh không có trực tiếp trả lời, ngược lại hỏi: "Thích không?"

Cô thành thật lắc đầu, "Có vẻ như, em thích nhạc Pop hơn, có thể em chỉ là một người phạm tục."

Anh cười, "Hội diễn âm nhạc lần trước, khi tổ tài nguyên sinh thái biểu diễn, anh nhờ người ta thu giúp một đĩa, mẹ anh thích nghe."

"Mẹ anh là ca sĩ?"

"Mẹ anh thích xướng son ca, đáng tiếc bà không biết chữ. Em gái anh học ba năm chuyên nghiệp nghệ thuật, sau khi tốt nghiệp thì làm công tác văn hoá ở huyện nhà, hiện tại chuyên thu âm sưu tầm âm nhạc dân gian vùng núi Tứ Xuyên. Ba anh vào năm anh học năm nhất, đã sinh bệnh qua đời."

Quen biết thật nhiều năm, dường như đây là lần đầu tiên cô nghe anh nói chuyện trong nhà. Cô cúi đầu nắm chặt hai tay, "Anh công tác bận bịu như vậy, chắc khó lắm mới được về thăm nhà một lần?"

"Còn đi học, muốn tiết kiệm lộ phí, không thể về nhà. Hiện tại làm việc lại không có thời gian về. Năm sau tưởng nhớ sáu mươi tuổi cha anh, anh trở về một chuyến. À, em gái anh tháng năm này sẽ đến Bắc Kinh chơi, đến lúc đó em giúp anh chiếu cố nó một chút."

"Em?" Cô chỉ vào cái mũi của mình.

"Sao vậy, em không chịu?"

Cô chớp mắt mấy cái, "Không phải, em..."

"Vào đây, anh cho em xem ảnh em gái của anh." Anh hơi hơi mím môi, cười thật rạng rỡ.

Cô vò đầu, nghĩ rằng người này thật sự là được đăng chân lên đăng đầu, chậu lô hội kia còn ở nhà cô, bây giờ còn muốn cô giúp anh chiếu cố em gái, sau nữa, sẽ không phải trực tiếp muốn cô...

Nhưng mà thấy ảnh mặt của anh thành khăn như vậy, cô lại không nở cợt tuyệt.

Anh dọn dẹp sách trên bàn học qua một bên, cô đưa mắt nhìn thoáng qua, đều là các tác phẩm tự truyện của các nhà quân sự vĩ đại, không khỏi chép miệng. Anh đem laptop lại đây, cô ngồi còn anh đứng bên cạnh, một tay đặt trên lưng ghế của cô, tay kia điều khiển con chuột trước mặt cô. Chiếc bàn đặt xoay vào tường, cô liền bị vây ở giữa.

Hình ảnh hiện lên, đầu tiên là ảnh chụp một nhóm người giữa cảnh núi non, phong cảnh thiên nhiên tuyệt đẹp, rừng sâu núi cao, khói bếp lượn lờ, sơn trà hồng như ngọn lửa, một bà lão làn da ngăm đỏ nắm tay đứa bé, miệng không còn răng, cười rất tươi.

"Đây là em gái anh!" Anh chỉ vào màn hình.

Em gái của anh đã là mẹ một đứa nhỏ ba tuổi, người nở nang, đứa bé trai trong lòng xấu hổ ôm lấy cổ mẹ. "Ở quê anh mọi người đều kết hôn sớm, cỡ bằng tuổi anh, đứa nhỏ đã sớm có thể đánh nước tương."

Cô quay đầu lại nhìn anh, sợi tóc vươn trên khóe môi. Cô lần đầu tiên phát hiện, bờ môi của anh, có đường cong quyến rũ như thế, là nét đẹp nhất trên gương mặt anh. Anh dường như đang muốn vuốt ve đầu cô, tay dừng ở giữa không trung. Hai đầu gối nhẹ nhàng mà rung rẩy, cô dùng hết khí lực toàn thân, mới tìm lại được giọng của mình, "Hà Dịch Dương... em nên... về nhà." Giọng nói run run.

"Uh!" Anh đứng lên, sắc mặt bình tĩnh tiến cô ra cửa, "Bắt đầu phiên dịch đoạn phim kia rồi sao?"

"Em gần đây không bận, đã dịch được một nửa rồi." Cô vừa nói vừa lục tìm chìa khóa mở cửa.

"Ngủ ngon!" Chờ cô mở đèn, anh nhìn cô gật đầu. Nụ cười âm áp như là đang đứng ở cạnh giường cô.

Đóng cửa lại, cô hối hận vò đầu bứt tóc, trong lòng vừa hoảng vừa loạn, có cảm giác như mọi chuyện vừa tuột khỏi tầm tay. Giống như một người không biết khiêu vũ, đột nhiên đứng trên vũ đài, người xem phía dưới đều đang nhìn, không thể thoát đi, không thể không nhanh chóng nắm lấy tay bạn nhảy, đi theo sự dẫn dắt của người đó, xoay tròn, bắt đầu nhảy.

"Thật sự là điên rồi, điên rồi..." Cô chạy vội vào toilet, hung hăng trừng mắt với cô gái đầu xù tóc rối đang trừng mắt lại trong gương, lại thất bại ôm lấy mặt, cả người ngồi xồm xoàng.

Trước khi ngủ, cô mở di động lên, không có dãy số lạ nào gọi đến.

Không cảm thấy tổn thương, cũng không có thất vọng, tất cả đều như cô mong đợi. Nam nữ đã từng yêu nhau không có khả năng trở thành bạn bè, Biên Thành hiểu rất rõ điều này, cũng làm rất triệt để.

Tình yêu cũ như một cơn gió, một chút dấu vết cũng tìm không thấy.

Nhưng mà, nhưng mà, vì sao trong lòng còn lặng yên mong đợi cái gì đâu?

***

Cô đến cửa hàng bán đồ gia dụng cũ mua một cái đài radio, để dành buổi tối nghe « Đêm khuya khuyên tình » do chuyên gia tình cảm chủ trì. Tối thứ hai, chuyên gia làm đủ mọi thứ chuẩn bị, lời nói cũng hòa hoãn hơn rất nhiều, mở đầu cũng không tệ lắm, nhưng khi tiếp điện thoại, thánh giả chỉ trích cô ta rất giáo điều, căn bản thể làm thánh giả bộc lộ tâm tình. Cô ta nghe một chút liền nổi giận, thời gian còn lại sau đó đều là kể lể vài mối tình cô ta từng trải qua, đêm nay lại trở thành liveshow của cô ta.

Ngày hôm sau, hòm thư của « Đêm khuya khuyên tình » lại chật ních, thánh giả mắng tiết mục là rác rưởi, người chủ trì bị biến chất. Tổ trưởng và Thôi Linh đang đi báo cáo tình huống này cho Lâu Dương nghe, hỏi anh ta phải xử lý như thế nào, Lâu Dương không nói một lời, Thôi Linh tức giận đến nỗi sập cửa bỏ đi.

Trong bầu không khí nặng nề đó, Diệp Phong chủ trì càng ngày càng thành thạo, dần dần tạo thành một loại vừa lý tính vừa có phong cách của riêng cô.

Có một ngày cô chợt nhớ tới, cái người la hét muốn cô tiếp điện thoại dường như lại không gọi tới nữa.

Bất đắc dĩ là vì bị chuyên gia làm ảnh hưởng, số lượng thỉnh giả của《 Đêm khuya khuyên tình 》giảm xuống rất nhanh, cửa thành cháy, hại luôn cả trong chậu, Diệp Phong dù rất cố gắng, cũng không có tác dụng gì.

Tiểu Vệ cả ngày sầu mi khổ kiểm, sợ hãi tiết mục đột nhiên bị cắt.

Thôi Linh gấp đến độ miệng đều châm lửa, chỉ có Lâu Dương bình chân như vại.

Tiết mục thì có rất nhiều, Diệp Phong thích phối âm quảng cáo, có thể cho bản thân trải nghiệm nhiều phong cách khác nhau, mặt khác cũng có thêm tiền. Cô còn học viết kịch bản, nếu tiết mục thật sự bị cắt, cô còn có thể làm việc khác.

Lúc tan tầm, xe Hạ Dịch Dương lại ngừng ở bên ngoài.

"Anh hôm nay thu kỳ đầu tiên chương trình 《 Tôi có hẹn với người nổi tiếng 》, rất nhiều chỗ cần quay, nên về hơi trễ, thuận đường ghé qua chỗ này, thật sự rất khéo ha!" Anh mở cửa xe, cười nói.

Cô "oh" một tiếng, trước giờ thu tiết mục, cô trong lúc vô ý nhìn thoáng qua phía dưới lầu, đã thấy xe của anh đậu ở bên ngoài. Cô không lật tẩy anh, coi như là thuận tiện cho anh.

"Trước kia anh trở về nhà, nếu không sai thì luôn là người trễ nhất, giờ anh có bạn rồi." Đêm nay anh không uống rượu, xe chạy thật sự nhanh.

Cô ôm hai vai, vô tình nói. "Hôm nay chỉ có bốn thỉnh giả gọi điện thoại đến."

"Là vì muốn nói với em mới gọi điện thoại, hay là đêm dài cô đơn nên tùy tiện tìm một người tâm sự?" Anh hỏi.

"Dường như là muốn nói cho em nghe. Nhưng chuyện này thì có gì khác?" Cô xoay người nhìn anh.

Anh hé môi cười khẽ, "Khác biệt rất lớn, nói lên một điều rằng Diệp Phong là đặc biệt, trừ cô ấy ra, người khác cũng không thể thay thế. Cố gắng chống đỡ một tháng nữa đi, Lâu Dương nhất định sẽ ra mặt xử lý việc này."

"Anh dám khẳng định như vậy?"

"Nếu không thì cá đi?"

"Không cá, em sẽ không thắng được anh." Cô nói thâm lường anh.

"Chúng ta trước kia từng cá cái gì?"

Cô lấp bắp nửa ngày cũng chưa trả lời được, cuối cùng nói đỡ một câu, "Dù sao anh so với em thông minh hơn."

"Lúc đi học, em giỏi hơn anh nhiều."

"Đó là do anh không chịu cố gắng."

"Diệp Phong," gấp đèn đỏ, anh dừng xe lại nghiêng người nhìn thẳng cô, "Sao em không hỏi anh sau này vì lý do gì lại cố gắng như vậy?"

Cô nhún nhún vai, "Kết quả đều bày ra trước mắt mà, anh bây giờ rất oai phong!"

Anh im lặng mím môi, không nói gì.

Cô thấy anh khoé miệng lạnh lùng, cắn cắn môi, cũng không dám lên tiếng.

Hai người vẫn trầm mặc về đến nhà, đều tự mở cửa vào nhà, khi đóng cửa, cô ngược mắt nhìn, cửa nhà anh đã sớm đóng chặt.

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, cô tan tầm trở về, bước ra thang máy, cửa nhà anh vẫn đóng im ỉm.

Buổi tối tưới nước cho chậu lô hội, cô hỏi: "Mi nói thử xem chủ nhân nhà mi là đang tức giận ta sao? Ta ngẫm lại rồi, dường như ta cũng chưa nói sai cái gì. Hiện tại có bao nhiêu oai danh, toàn bộ người Trung Quốc đều biết nói. Cái này không cố gắng có thể có được sao?"

Bọt nước tí tách từ cây lô hội ngấm vào trong đất, đảo mắt đã không có tung tích.

Ngoài cửa sổ, một đường tia chớp xẹt ngang, ầm ầm tiếng sấm kèm theo từ xa xa truyền tới, chỉ chớp lát, màn mưa bụi nhanh chóng bập vào cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bí mật nhỏ

Edit: Hanayang

Đây là cơn mưa lớn đầu xuân ở Bắc Kinh, tiếng mưa rơi như nhịp trống, một trận nhanh như sắp bùng nổ, làm lòng người lắng nghe cũng chóng được kéo lên.

Chắc là do ảnh hưởng của sấm chớp, tín hiệu tivi cực yếu, màn hình cứ giật liên tục, tiếng cũng chẳng có. Diệp Phong khó chịu, đi tới tắt TV. Cô cũng không có tâm tình lên mạng nên đến bên tủ sách lấy một quyển lên sofa nằm xem. Xem một hồi, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, lỗ tai ngóng dài ra, sợ đã bỏ lỡ một chút tiếng động ở bên ngoài.

Ngoài kia trừ bỏ tiếng mưa rơi, chính là tiếng sấm, tối nay, chỉ có thiên nhiên diễn tấu khúc cuồng hoan.

Di động ở trên bàn thỉnh thoảng vang lên, Diệp Phong giật mình một lát, mới đứng dậy cầm lên xem. Vừa thấy dãy số, cô không khỏi cười khổ.

Đây lại là một tràng bão tố khác.

Chưa mở miệng, cười trước đã, khóe miệng cong lên sáu mươi độ, giọng thân thiện, sán sán nói, "Mẹ, trẻ như vậy sao mẹ còn chưa nghỉ ngơi?"

"Diệp tiểu thư, cô có gọi sai người không?" Tô Hiểu Sầm hừ lạnh nói.

"Ách? Ngoài Tô Hiểu Sầm nữ sĩ ra, thế giới này còn có người thứ hai có giọng nói mê hồn người ta như vậy sao?" Cô vụng trộm thè lưỡi.

"Diệp Phong, con bớt nịnh nọt đi, vô dụng thôi. Mẹ hỏi con, nếu mẹ không gọi điện thoại cho con trước, thì có phải con chuẩn bị cả đời không qua lại với mẹ nữa?"

Tô Hiểu Sầm không biết quăng cái gì, đầu dây bên kia truyền đến "Bốp" một tiếng nổ, Diệp Phong dựa vào bàn ngồi xuống.

"Tô Hiểu Sầm nữ sĩ, thân là cán bộ lãnh đạo của Thanh Đài, mẹ không thể tùy tiện phỉ báng người khác. Con vừa về nước, có rất nhiều việc cần làm. Con muốn chờ ổn định xong công tác, sau đó mới báo cáo lại cho mẹ từng việc một."

"Mẹ có thể tin được sao, người có hai văn bằng - cử nhân chuyên ngành phát thanh cùng thạc sĩ quản lý tài chính - Diệp Phong tiểu thư, về nước sắp ba tháng rồi, mà đến bây giờ vẫn là một người vô công rồi nghề trên đường phố Bắc Kinh?"

Diệp Phong dở khóc dở cười bĩu môi, "Có ai làm mẹ mà lại tổn thương con gái mình như vậy chứ? Được rồi, con nói thật, con đã tìm được một phần công tác rồi, làm người chủ trì ở radio, con biết, công việc này không có nhiều lý tưởng, cách mục tiêu của mẹ rất xa, nhưng con sẽ cố gắng gấp bội." Tuy rằng biết rõ Tô Hiểu Sầm nhìn không thấy, cô vẫn là giơ tay lên cao hơn đỉnh đầu, thề thốt.

"Con đã sớm lệch khỏi quỹ đạo mục tiêu của mẹ quá xa." Con tức của Tô Hiểu Sầm dường như giảm bớt, âm lượng cao vút hơi hạ xuống.

"Ha ha, hiện tại sửa chữa cũng không muộn mà?" Diệp Phong thật cẩn thận hỏi.

"Chuyện của con thế nào mẹ có thể quản sao? Lúc tốt nghiệp, mẹ thay con tìm được công việc tốt, con nói muốn ra nước ngoài. Sau khi ra nước ngoài, bắt đầu có khởi sắc, con lại nói phải về nước. Con già đủ chưa?" Tô Hiểu Sầm nói xong, không khí căng thẳng lại kéo đến.

"Đủ, đủ, về sau tất cả mọi chuyện con đều nghe mẹ chỉ huy." Diệp Phong cam đoan.

Tô Hiểu Sầm thật mạnh thở dài, "Nếu biết con làm cho mẹ lo lắng như vậy, lúc mới sinh nên bóp chết con."

"Tô bí thư, giết người phải đền mạng."

"Không cần nói lái nhai. Nếu vẫn còn muốn theo con đường phát thanh này, ngày mai liên hệ với chú Ngô Phong đi, số điện thoại nhà chú vẫn như cũ. Hiện tại cứ tạm công việc này trước, sau này để chú ấy an bài giúp con. Ngày hôm qua, chú còn hỏi thăm con."

"Dạ!" Diệp Phong sợ mẹ nói mãi không ngừng, vội vàng đồng ý.

"Nhớ mua bộ đồ trang điểm mang đi tặng dì Tần. Tháng sau mẹ đi Bắc Kinh công tác, đến lúc đó hẹn chú cùng đi dùng cơm, con cũng phải có mặt."

"Con đi không tốt lắm đâu!"

"Tại sao?"

"Làm bóng đèn hay ho lắm sao? Ha ha, mẹ, ngủ ngon!" Không đợi Tô Hiểu Sầm trả lời, cô đã cúp máy. Nếu cô đoán không sai, Tô Hiểu Sầm nữ sĩ hiện tại nhất định là mắt trừng hình viên đạn, mặt đỏ bừng, đó nếu không phải tức giận, thì chắc là xấu hổ.

Chỉ cần nơi nào có con người tồn tại thì nơi đó có bí mật.

Vào một năm lúc Diệp Phong đang học ở Quảng viện, thông qua tuyển cử, Tô Hiểu Sầm trở thành vị nữ thị trưởng đầu tiên trong lịch sử Thanh Đài, ba của Diệp Phong - Diệp Nhất Châu là Bộ trưởng Bộ Viễn Thông của Thanh Đài. Từ nhỏ đứng ở đại viện chính phủ, Diệp Phong biết, nếu muốn chơi cùng các học sinh khác, phải hạ thấp mình trăm ngàn lần, bằng không các học sinh khác sẽ cô lập bạn. Diệp Nhất Châu nói với Diệp Phong, nếu con và một người khác đạt được thành tựu tương tự, người ta sẽ khinh bỉ người kia, mà con sẽ bị người ta nghi ngờ con là dựa vào quan hệ của ba mẹ. Tô Hiểu Sầm nói, xã hội này rất phức tạp, con là một cô gái bình thường, người con trai thích con là vì con người con. Nhưng nếu con là con cái nhà quyền thế, thì có lẽ hẳn thích không chỉ là con người con mà thôi.

Diệp Phong ở trước mặt bạn học chưa bao giờ nhắc đến ba mẹ mình, ngay cả Biên Thành, Ngã Ly cũng không có ngoại lệ.

Tô Hiểu Sầm cùng Diệp Nhất Châu không có đưa Diệp Phong đến Quảng viện báo danh, cô một thân một mình mò mẫm đến Bắc Kinh, người đón máy bay là Ngô Phong.

Ngô phong là bạn trai, là mối tình đầu của Tô Hiểu Sầm, hai người là bạn học ở Đại học Bắc Kinh. Sau khi tốt nghiệp, Tô Hiểu Sầm thi được vào làm thư ký văn phòng chính phủ Thanh Đài, Ngô Phong thì vào CCTV làm biên tập. Gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, công tác lại bận, không có thời gian chơi trò tình yêu phương xa, một năm sau, hai người vui vẻ chia tay, nhưng vẫn giữ liên hệ. Đó đã không phải tình yêu, mà là thăng hoa thành tình bằng hữu.

Tô Hiểu Sầm bề ngoài nhìn qua thanh tú dịu dàng, làm việc lại mạnh mẽ, lớn mật. Giọng nói cao vút quả thực làm cho người ta khó mà tin được là từ thân mình mảnh khảnh như vậy phát ra. Diệp Nhất Châu thường cười bà nói chuyện có thể không cần phone. Nhìn qua bà so với Diệp Nhất Châu có tiền đồ, nhưng ở trước mặt Diệp Nhất Châu, bà cũng mười phần phụ nữ, thường vì công việc mà khóc nhè. Diệp Nhất Châu ôn tồn dỗ ngọt, lại tinh tế vì bà phân tích, mới giúp bà vui vẻ trở lại.

Mặt dịu dàng phụ nữ này, ở trước mặt Ngô Phong, bà tự nhiên cũng sẽ toát ra.

Ngô Phong rất theo thời đại mới, không chỉ ở quần áo, còn ở tư duy. Ông cùng vợ không muốn có con, hiện tại, ông đã là nhà sản xuất kênh tin tức của CCTV.

Có lẽ là yêu ai yêu cả đường đi lối về, Ngô Phong đối với Diệp Phong như bảo bối. Diệp Phong cũng không muốn phiền toái ông, hàng năm ông đều đến Quảng viện tuyển sinh viên tốt nghiệp vào CCTV. Đến thời điểm đó, Diệp Phong đều nói với ông, chú Ngô, chú trăm ngàn lần phải làm bộ như không quen biết con nha.

Ngô phong hỏi vì sao?

Diệp Phong mày nhăn thành một đường, còn thật sự trả lời: con cũng không muốn bị đặc biệt hóa!

Ngô phong cười cười, cũng nghe theo cô, nhưng chỗ nên ngầm chiều có vẫn phải chiều có.

Diệp Phong chỉ từng nhờ vả ông một chuyện. Năm thứ ba đại học, sau một buổi tối, cô chạy tới nhà ông, hỏi ông có thể nghĩ cách giúp cô ở lại Bắc Kinh tìm việc không! Khi đó đài CCTV kênh kinh tế tài chính đang tiến hành đổi mới chương trình, muốn tìm một khuôn mặt thanh tú, tươi cười ngọt ngào, giống như cô gái hàng xóm làm gương mặt mới, đọc bản tin buổi sáng. Ngô phong đem hồ sơ của cô đưa cho nhà sản xuất. Qua một vòng phỏng vấn, một vòng thi khảo hạch, nên cô suốt mấy tuần cũng không cùng Biên Thành hẹn hò. Biên Thành hỏi cô đang làm việc gì? Cô ra vẻ bí mật nói: đừng hỏi, đến lúc đó sẽ cho anh một niềm vui bất ngờ!

Cô chưa từng cố gắng nhiều như vậy, mỗi ngày đều tập bản thảo đến rạng sáng, nửa ngày ngâm mình trong thư viện, lúc ăn cơm còn xem thêm sách, hoá trang khiến cho làn da bị dị ứng, nhưng cô vẫn kiên trì bôi lên từng lớp từng lớp.

Công việc được xác định bắt đầu vào mùa xuân năm tư.

Diệp Phong đem này tin tức tốt lành này làm bí mật giấu dưới đáy lòng, cô biết CCTV đã chú ý Biên Thành thật lâu, cô muốn chờ đến ngày Biên Thành nhận việc, cô muốn cùng anh chia sẻ tất cả mọi chuyện, sau đó dẫn anh về Thanh Đài gặp ba mẹ.

Thật lâu về sau, Diệp Phong mới biết được thì ra Biên Thành cũng có rất nhiều bí mật.

Đáng tiếc cô không chờ được ngày nói ra bí mật ngày nào đó.

Cô áy náy nói với Ngô Phong, nói không vào CCTV làm nữa. Người cung cô chiều cô lên tận trời như Ngô Phong lần đầu tiên lạnh mặt, nghiêm khắc trách cứ sự tùy hứng, không biết chuyện của cô, cô ngồi ở trên sofa khóc, cắn chặt môi, nhưng quyết không mở miệng thu hồi những lời mình vừa nói.

Bây giờ cô còn mặt mũi nào đi gặp chú Ngô đây? Diệp Phong khe khẽ thở dài, ngẩng đầu, kim đồng hồ chỉ hướng mười giờ, đều đã trễ thế này.

Ngoài cửa vẫn là một chút động tĩnh đều không có.

Cô buông sách, vào trong phòng lấy áo ngủ, vào toilet tắm. Giữa màn hơi nước ấm, cô thoáng nghe được tiếng nhạc chuông điện thoại di động. Vội vàng lấy khăn mặt quần đầu tóc ướt, lạ quàng cái khăn tắm lớn rồi chạy ra.

Có hai cuộc gọi nhớ, đều là từ radio gọi đến. Cô thờ ra, miễn cưỡng gọi lại.

Đạo diễn giống như đứng trên đồng lửa, lo lắng hét lên: "Diệp Phong, giờ cô ở đâu?"

"Ở trong nhà."

"Nhanh đến đài đi."

"Sao vậy?"

"Chuyện gia đêm nay bãi công rồi, giám đốc Lâu nói cô lại đây cứu nguy. Giám đốc Lâu nói cô có ý kiến gì, ngày mai nói với anh ta. Cô mau đón xe tới đây, bằng không tôi phải nhảy lầu đó."

Cúp điện thoại, Diệp Phong vội vàng thay quần áo xuống lầu.

Dưới lầu, đã như đại dương mênh mông.

Mưa quá lớn quá nhanh, cái ô nhỏ nhỏ căn bản không có tác dụng che chắn gì, che đầu không che được chân. Mới đi vài bước, ống quần ẩm ướt đến nhấc chân không được. Gian nan lắm mới đi được đến cổng lớn khu nhà, tay giơ lên vậy như nhánh cây trong gió, xe taxi toàn là xẹt qua bên người.

Diệp Phong nhìn quanh bốn phía, nghĩ rằng có khi nào chỗ này quá tối, người khác nhìn không tới, vừa đi đến gần trạm xe buýt, có chiếc xe dừng lại ở cổng khu nhà.

Bên ngoài xe có dòng chữ "CCTV", là xe đi trực tiếp.

Theo bản năng, Diệp Phong lùi đến sau biển quảng cáo. Cửa xe mở ra, Hạ Dịch Dương che một cái ô lớn màu đen nhảy xuống, xoay người hướng vào trong xe phất phất tay, vừa định đóng cửa, "Dịch Dương, chờ chút!" Thêm một người nhảy vào ô, đứng thẳng lưng, tươi cười dịu dàng.

"Anh quên cái này!" Kha An Di mỉm cười nhìn anh dương dương tự đắc, trong tay cầm một túi giấy.

Anh cười khê lắc đầu, "Thật đúng là làm việc đến choáng váng rồi! Cảm ơn An Di!"

"Thật sự không cùng mọi người đi ăn khuya sao?" Kha An Di có chút oán trách bĩu môi.

"Anh còn muốn tiêu hóa mấy thứ này! Mọi người đi thôi! Ngày mai đến đài gặp!" Anh vỗ vỗ túi giấy, chu đáo đem ô hướng lại gần cửa xe.

"Được rồi, ngày mai gặp!" Kha An Di xoay người, không ngờ trượt chân, cả người hướng ra màn mưa chuẩn bị ngã.

"Cẩn thận!" Hạ Dịch Dương tay nắm lấy cô, cô mất thăng bằng ngã nhào vào trong lòng anh. "Không có việc gì chứ?" Anh chờ cô đứng vững, cẩn thận lui về sau từng bước, mặc kệ nửa thân mình ở trong mưa.

"Không tính là rất mất mặt!" Kha An Di đè lại ngực, xấu hổ nói, ánh mắt dưới hàng mi vùng trộm ngắm nhìn anh, tim đập rộn ràng.

"Hình ảnh rất hoàn mỹ!" Anh ôn hòa nhìn cô.

"Khó thấy được cảnh Kha biên tập yêu thương nhưng nhớ, đáng tiếc vừa rồi không có chụp hình." Trong xe, nhiếp ảnh gia dậm chân bóp cò tay.

Trong xe truyền đến một tiếng cười vang.

"Cô à, đi đâu?" Một chiếc taxi chậm rãi dừng lại ở trước mặt Diệp Phong.

Diệp Phong thu hồi tầm mắt, nhìn đến ghế sau đã có một người ngồi. "Tôi đến phát thanh Thành Đô, có thể đi nhờ xe không?"

Lái xe gật gật đầu, "Quay một vòng nhỏ thôi, đi lên đi!"

Diệp Phong vẩy vẩy nước trên ô, chui vào trong xe, "Đáng ghét!" Cô thấp giọng nói thầm.

Người bên cạnh tò mò, "Đáng ghét cái gì?"

Diệp Phong xoay mặt ra phía ngoài cửa sổ, "Loại thời tiết giống tổ này, thật sự là đáng ghét!"

"Phải rồi, phải rồi! Đi lại thực rất bất tiện."

Lái xe ngồi phía trước nói lại: "Tôi lại ước gì mỗi ngày đều có giông tố, kiếm tiền siêu bạo luôn!"

Chương 16: Vũ khúc

Edit: Hanayang

Vì trời mưa, chú lái xe chu đáo chạy xe đến tận cửa lớn Đài phát thanh. Không đợi xe dừng hẳn, tổ trưởng tổ tiết mục từ phòng bảo vệ lao tới, kéo Diệp Phong chạy.

"Cả đêm nay tôi y như là ngồi trên chảo nóng, cô mà trễ thêm vài phút nữa, trái tim yếu đuối của tôi sẽ chịu không nổi." Hai chân mày tổ trưởng đã nhăn thành một đường thẳng.

Tóc Diệp Phong vẫn còn ẩm, quần thì ướt sũng, ngay cả đôi giày đế bằng phía dưới cũng ngấm nước, khó chịu không tả được, "Tổ trưởng, anh để tôi đi tìm cái khăn mặt lau một chút trước đã, có được không? Còn nửa tiếng nữa mới đến giờ phát sóng mà!"

Tổ trưởng dừng bước, xoay người lại, lúc này mới phát hiện Diệp Phong đang một thân chật vật.

"Đi đi, cô cũng không phải lần đầu tiên chủ trì, cuộc họp thường kỳ sẽ không cần mở. Cô mau đi chỉnh trang một chút, cẩn thận đừng để bị nhiễm lạnh."

"Chị Diệp!" Tiểu Vệ nghe được tiếng Diệp Phong, cười hi hi từ trong văn phòng chạy ra, hai tay giấu ở sau lưng, vừa đến trước mặt Diệp Phong, đột nhiên hai tay giơ ra, "Vừa nãy cửa hàng bán hoa mới cho người đưa tới nè!"

Tiểu Vệ đem một bó hoa hướng dương nhét vào trong tay Diệp Phong.

Một đóa hoa hướng dương, từng bông hoa đang ngẩng đầu nở rộ, đẹp không tả được. Diệp Phong chớp mắt mấy cái, lấy ra tấm thiệp bên trong, "Vất vả!" Số lượng từ rất ít, nét chữ cứng cáp rất đẹp, rất có khí chất đàn ông.

Trong số vài người khác phái ít ỏi mà cô quen biết, chỉ có một người giống như luôn ở trên cao không thể với tới lại làm cho người ta cảm giác có được một sự quan tâm săn sóc tỉ mỉ.

Diệp Phong lẳng lẳng cầm bó hoa.

"Không có kí tên sao, là bạn trai hay là fan của chị?" Tiểu Vệ tò mò ngó nghiêng.

Diệp Phong ngẩng đầu, đang muốn nói, đột nhiên nhìn thấy Thôi Linh cùng một người phụ nữ hấp tấp đi hướng về phía này. Hình như là vừa rời một buổi dạ tiệc tới đây, hai người đều trang điểm tinh xảo, mặc lễ phục cao quý. Đêm mùa xuân ở Bắc Kinh còn có mấy phần se lạnh, lại thêm mưa, may mắn là bên trong đài có mở điều hòa, có thể bảo trì nhiệt độ ổn định, nhưng hai khuôn mặt kia vẫn bị lạnh đến trắng bệch.

Điều làm cho Diệp Phong có hơi ngoài ý muốn là, người phụ nữ đi cùng Thôi Linh là người mà ngày đó Lâu Dương đã giới thiệu - Diêu Hoa, Chủ tịch Hoa Thành.

Diêu Hoa nhìn thấy cô, cũng giật mình lắp bắp rồi lập tức mỉm cười gật đầu.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Thôi Linh mở miệng, mang theo ít hơi rượu.

"Tối nay trong buổi họp, chúng tôi đang nói tới những đề nghị của thánh giả, không biết làm sao lại chọc giận chuyên gia, cô ta vỗ bàn, nói bà đây không chịu tội lỗi này, rồi xoay người bước đi, ai cũng ngăn không được, điện thoại cũng không chịu nghe. Tôi... đành phải gọi điện thoại cho giám đốc Lâu." Tiểu Vệ sợ hãi nhìn Thôi Linh, giọng càng nói càng nhỏ.

Thôi Linh cụp mắt lại, lạnh lùng nói: "Tôi đã biết rồi. Còn các cô đang làm gì? Sự việc khẩn cấp như vậy, các cô không đi chuẩn bị, bây giờ còn cứ nhiên đứng ở chỗ này ngắm hoa đùa giỡn."

"Chúng tôi..." Tiểu Vệ âm ức muốn mở miệng.

Diệp Phong nắm lấy cánh tay cô, âm thầm nháy mắt, "Chúng tôi đi liền đây. Tiểu Vệ, em đi lấy bàn thảo, sẵn lấy giúp chị cái khăn mặt, với ly nước lọc."

"Diệp tiểu thư, cô cũng thật có giá ha!" Thôi Linh khinh khinh nhìn chằm chằm bó hoa hướng dương trong tay Diệp Phong. "Sao lại không phải là hoa hồng thế này?"

"Có lẽ điều muốn biểu đạt không phải là tình yêu!" Diệp Phong cố nén lửa giận, dường như bắt đầu từ ngày phỏng vấn đến nay, Thôi Linh luôn chống đối cô. Cô rút từ trong giỏ ra cái khăn tay lau sơ mặt, tấm thiệp trong tay không cầm chắc, rớt xuống đất, cô vừa cúi người, một cánh tay trắng nõn giành trước nhặt lên.

"Chữ viết thật sự rất có phong phạm!" Diêu Hoa hé miệng cười.

Thôi Linh tầm mắt liếc qua, khuôn mặt nở nang bỗng dưng vắn vẹo méo mó.

Mắt Diệp Phong giục giục mấy cái, nếu ánh mắt là một con dao, giờ phút này, dưới ánh mắt sắc như dao của Thôi Linh, chỉ sợ chính mình tay chân đã sớm đổi chỗ. Cô thân nhiên cúi đầu, "Tôi phải đi làm tiết mục, thứ lỗi." Bó hoa tùy ý gác ở bệ cửa sổ, tấm thiệp kia cô cũng không thu về.

"Cô...." Thôi Linh chỉ vào sau lưng cô, cả người run lên.

"Linh Linh, cô phải bình tĩnh, đừng làm cho nhân viên chế giễu. Hoa này không có ý nghĩa gì đặc biệt đâu, chỉ là cảm ơn cô ta tới cứu nguy mà thôi, tôi cũng thường xuyên tặng quà cho nhân viên cấp dưới làm việc tăng ca." Diêu Hoa giữ chặt cô ta, liên tục lắc đầu.

Thôi Linh đỏ mặt, "Tôi cũng là cấp trên của cô ta mà, suốt buổi tối anh ta đều ở bên cạnh tôi, muốn tặng cũng có thể nói tôi tặng, chẳng lẽ tôi lại tiếc một bó hoa?"

"Cấp độ không giống nhau, anh ta là giám đốc đài."

"Tôi không tin, sẽ không đơn giản như vậy." Trong mắt Thôi Linh trào lên một tia điên cuồng, "Tôi muốn đi tìm anh ta để hỏi cho rõ ràng."

"Linh Linh, cô như vậy sẽ làm anh ta cảm thấy là cô đang cố tình gây sự? Đối phó với đàn ông không thể trực tiếp như vậy, cô..."

Thôi Linh đánh gãy lời cô ta, "Tôi không phải cô, tuyệt đối sẽ không như đứa ngốc chơi trò ôm cây đợi thỏ."

"Linh Linh!" Diêu Hoa hét lên.

Thôi Linh phát hiện mình nói lỡ lời, khó khăn ngậm miệng lại.

"Cô muốn ở lại đây, hay là cùng đi với tôi?" Diêu Hoa hỏi.

"Giận tôi rồi sao?" Thôi Linh lo lắng nắm lấy tay Diêu Hoa.

"Không có! Tôi thấy cô ở lại đây thì hơn!" Nói xong, Diêu Hoa quay đầu bước đi.

Thôi Linh giật mình, nhưng cuối cùng vẫn đuổi theo.

Bên ngoài, mưa to trắng xóa, gió xoay vần vũ như những khúc nhạc điên cuồng.

Thời gian phát sóng chấm dứt, Diệp Phong từ phòng thu đi ra, cảm giác cái mũi hơi nghẹt, yết hầu cũng ngứa, chỉ muốn nhanh về nhà đánh một giấc. Tiểu Vệ xoay lưng về phía cô, chắc đang nói điện thoại với bạn trai, giọng rất nhỏ, cười đến nỗi cả người đều run lên.

Diệp Phong không có kinh động cô, nhẹ nhàng đi qua.

Mưa vẫn còn, có điều nhỏ hơn rất nhiều, hai bên đường đều ngập nước, cô cẩn thận tránh đi mấy vũng nước, chạy vội qua trạm xe đối diện chờ xe.

Ở trạm xe đã có một người, trong tay cầm cái ô lớn màu đen.

"Ách?" Cô vừa nhấc mắt, sừng sốt, bật thốt lên hỏi, "Sao anh lại ở đây?"

Hạ Dịch Dương nhún nhún vai, "Hiện tại không khí rất tươi mát a! Giống như hít thở oxy tinh khiết. Lại yên tĩnh như vậy, trạm xe lớn như vậy mà chỉ có một mình anh, muốn đứng muốn ngồi đều có thể. Loại hưởng thụ này ở Bắc Kinh là thực xa xỉ."

Đáp lời chẳng ai hỏi, Diệp Phong trợn mắt, hít vào một hơi thật sâu ngậm không khí trong trẻo nhưng lạnh giá này, quay đầu đi, khoe môi cong cong.

Không để cho bọn họ đợi lâu, xe taxi rất nhanh đã tới. Hai người đều ngồi ở phía sau, chính giữa là khoảng cách một cánh tay. Hai người giống như người đã tuyên thệ giữ bí mật gì đó, miệng kín mít, dọc theo đường đi đều bảo trì trầm mặc.

Bước xuống xe, cái mũi đột nhiên ngứa, cô xoay người hắt xì vài cái.

Ra thang máy, cô cúi đầu lấy cái chìa khóa, anh nhìn nhìn cô, mặt nhăn nhúm mày, "Trở về pha nước ấm tắm, sau đó qua đây anh nấu cho em chút canh gừng."

Cô quay lại, không nháy mắt nhìn anh vài giây, "Không đi!" Từng chữ nói ra, dường như cô trải qua thận trọng suy nghĩ mới đến kết luận này.

Anh khốn khổ nhăn mày, "Vì sao?"

"Không được tiện lắm!" Mấy ngày nay hai người đều không có nói chuyện, đột nhiên hơn phân nửa đêm lại ở cùng một chỗ, không phải rất kỳ quái sao?

"Uống chén trà có cái gì mà không tiện? Huống chi anh với em còn có việc cần nói!"

"Nam nữ độc thân, rạng sáng hai giờ ở chung một phòng, nếu có người thấy, anh có thể không để ý hình tượng biên tập viên của mình, em thì còn phải bảo toàn danh dự của em với ba mẹ!"

"Tầng này chỉ có hai người chúng ta, vào giờ này, sẽ có ai tới chứ?" Anh bật cười.

"Em nói là nếu." Giang Nhất Thụ lần trước không phải cũng vào giờ này từ trong nhà anh đi ra sao?

"Được, nếu có người đến, anh không cho người ta vào nhà, vậy được rồi chứ!"

"Người ta đòi vào thì sao?"

"Trừ phi người đó đưa ra thẻ công an điều tra, bằng không không có khả năng."

"Không gì là không thể."

Anh mỉm môi, trên trán gân xanh nổi lên, cổ họng giống như bị cái gì chặn ngang, yết hầu gât gât, "Nếu người kia thật sự có lý do không thể không vào, anh sẽ nói với người đó, chúng ta là..."

Cuối cùng ánh mắt cô cũng mở to một chút. Chóp một cái, tròng lớn hơn nữa. Giống như điều chỉnh tiêu cự, để có thể dùng hai mắt chụp lại nội tâm của anh.

"Chúng ta là bạn học." Cô cướp lời anh.

"Uh, trước kia là bạn học, bây giờ là hàng xóm, chuyện tương lai... khó có thể đoán trước." Anh bổ sung thêm, "Như vậy ở cùng nhau, sẽ không phạm pháp rồi chứ?"

"Vốn dĩ không phạm pháp, em chỉ là nói hơi bất tiện, hoặc sẽ khiến cho người khác hiểu lầm không cần thiết."

Hạ Dịch Dương hít sâu, một hồi lâu đều không mở miệng, chỉ yên lặng nhìn cô. Ánh mắt đó ần ần có chút mất mát. "Diệp Phong, em hy vọng anh có người khác sao?" Anh hỏi.

"Sao lại hỏi em? Em..." Ở trong mắt anh, cô giống như đứa trẻ làm sai chuyện, đôi mắt chứa đầy lo sợ, nghi hoặc, bất an. Trái tim không phải nhảy lên, mà là run rẩy.

"Diệp Phong, nếu em không muốn đổi mặt chuyện trước đây, được, anh vĩnh viễn sẽ không đề cập tới, nhưng chuyện về sau, không thể do một mình em quyết định, anh muốn tham dự." Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, nhìn thật sâu vào đáy mắt của cô.

"Hạ Dịch Dương..."

"Nếu đêm nay không xuất chút mồ hôi, ngày mai cổ họng em có thể bị đau, rồi buổi tối tiết mục làm như thế nào? Được rồi, đi tắm đi, anh nấu canh gừng xong sẽ đem qua nhà em, còn có mấy đoạn phim này, là ghi hình mấy chương trình tiết mục phỏng vấn nổi tiếng của đài truyền hình trong nước, em có thể tỉ mỉ nghiên cứu xem chủ trì cùng khách quý trao đổi như thế nào, điều tiết không khí, đi vào chủ đề có những kỹ xảo nào, sẽ giúp được cho tiết mục của em. Chỉ trong nháy mắt thôi, anh đưa xong sẽ quay về nhà ngay lập tức, sẽ không đứng lại. Ài, trong đầu em đã suy nghĩ cái gì!" Anh cười khò vỗ vỗ cái trán của cô, buông lỏng tay ra.

"Hạ Dịch Dương..." Cô lại gọi một tiếng, hàng mi dài thật chậm run rẩy mấy cái.

"Hả?" Anh nâng nâng mi.

"Cám ơn!" Hốc mắt cô hơi hơi đỏ lên.

"Anh sợ nhất là nghe em nói câu này," Anh tự giấu cười cười, "Lần sau, không cần nói nữa. Buổi tối thứ sáu em có rảnh không?"

Cô sợ run một chút, "Không biết tiết mục có bị điều chỉnh hay không, nếu không có, em không có việc gì."

"Không sao, anh chỉ muốn khoảng thời gian trước mười giờ, em dành cho anh?"

Cô nở nụ cười, sau đó gât gât đầu, "Đã biết, em sẽ mua bánh ngọt cho anh."

"Em..." Trong ngực dồn dập đập phồng, trong đầu như có đóa hoa ở nở rộ rực rỡ, anh có hơi không thể tin được vào tai mình.

"Ngày đó anh hét lớn tiếng như vậy, thứ sáu anh tròn ba mươi mốt tuổi, em không điếc, nghe được rất rõ ràng." Cô nghiêng đầu, nhìn thẳng vào anh lờm mắt.

"Đúng vậy, anh nhớ ra rồi." Anh cười to, ý cười nở rộ đến đuôi lông mày, đột nhiên vẻ mặt anh trầm xuống, đôi mắt thâm trầm sâu thẳm như biển đêm.

Cảm giác hít thở không thông lại nổi lên, cô giả bộ trên ghế, "Có phải hay không rất cảm động... Ách..." Giấy tiếp theo, anh đột nhiên vươn tay, ngón

tay nhẹ nhàng lướt qua hai má của cô, tiếng nói trầm thấp đến ám ảnh, giống thôi miên, lại giống cảm thán.

"Anh hiện tại có thể xác định, lần này không phải là ảo giác của anh."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Sau cơn mưa không có cầu vồng

Edit: Hanayang

Thứ Sáu, mấy ngày trời âm u cuối cùng cũng trong xanh, ánh nắng trời chói chang chiếu rọi xuống mặt đường, cách một tấm kính cửa sổ rộng lớn của tiệm bánh Teddy, Diệp Phong cảm thấy không khí sạch sẽ đến nỗi có thể nhìn thấy làn nhiệt khí vô hình bốc lên từ vài ngọn cỏ trước cửa, làm cho quan cảnh phố đối diện nhìn qua thêm một tầng sắc thái mộng ảo.

"Có lúc ở nước ngoài, mình từng có giấc mộng sẽ mở một cửa tiệm như thế này, mặt tiền quán không cần xa hoa quá, nhưng nhất định phải đặc biệt, âm nhạc êm dịu, hương cà phê thơm nồng, vị ngon ngọt của các loại bánh, đủ các sắc màu hoa quả..." Cô quay lại nhìn Ngã Ly cười nói.

"Mở đi, mở đi, sau đó cho mình thẻ giảm giá, thẻ thành viên, bao nuôi ba bữa cho mình, mình không sợ béo." Ngã Ly há miệng cắn một miếng nhỏ bánh quy, nhâm nhâm lấy vị.

"Thẻ giảm giá? Hừ, không bằng cho cậu ăn miễn phí, còn được một cái nhân tình!" Diệp Phong từ trong cái đĩa nhỏ cũng bốc một cái bánh quy bỏ vào trong miệng. Cửa hàng Teddy không chỉ có bánh kem rất ngon mà cả bánh quy cũng rất được, không uống công cô vượt mấy con đường cổ tình đến đây.

Cô dự định đến đặt bánh trước, sau đó đi dạo phố, khi trở về sẽ đến lấy bánh. Nhân viên cửa hàng nói hiện tại không quá nhiều khách, chờ nửa giờ là có thể lấy bánh. Cô dặn dò nhân viên cửa hàng rằng cái bánh không cần quá lớn, vừa cho hai người ăn, kem cũng không cần cho nhiều sữa tươi, thêm nhiều hoa quả là được rồi.

Cô gọi một ly hồng trà, nhân viên cửa hàng tặng thêm cho cô phần điểm tâm nhỏ dùng thử, lúc này Ngã Ly gọi điện thoại tới.

Ngã Ly vào thứ sáu không có giờ lên lớp, muốn rủ cô đi chăm sóc da.

"Mình đang ở bên ngoài, cậu tới đây đi!" Cô nói địa chỉ.

Nhà Ngã Ly cách chỗ này cũng gần, rất nhanh đã tới. "Nha bộ muội, sinh nhật cậu không phải là 911 sao? Bánh này mua cho ai vậy?"

Nhân viên cửa hàng đang đóng hộp bánh kem, hỏi cô muốn để bao nhiêu cây nến.

"Không cần nến!" Mặt cô hơi hơi đỏ lên, tránh đi ánh mắt sấm soi của Ngã Ly, "Chẳng lẽ nhất định phải là sinh nhật mới có thể ăn bánh kem, bình thường không thể ăn sao?"

"Biểu tình cậu là lạ nha. Nha bộ muội, cái bánh này không phải là mua cho mình chứ?" Ngã Ly vỗ vỗ tay lên hộp bánh, nghi hoặc nhìn Diệp Phong.

"Vì vóc dáng xinh đẹp của cậu, mình sẽ không hại cậu. Mình để dành chính mình độc hưởng." Diệp Phong nói nhân viên cửa hàng lấy thêm hai túi bánh bích quy, ngày mai mang đến radio cho Tiểu Vệ nếm thử. Cô nhóc đó rất nhiệt tình với cô.

"Mình còn không lo cho dáng của mình, cậu lo cái gì? Cậu có chuyện gì mới gât mình? Quen bạn trai rồi sao?"

Diệp Phong phớt cái nở nụ cười, "Mình bây giờ thật sự rất muốn nhanh chóng tìm một người bạn trai, không biết ở nơi nào có người chịu cho thuê?" Ngày hôm qua, không khí ở radio dồn ép đến độ làm cho mọi người không thở nổi. Thôi Linh vẫn chưa tới làm việc, Lâu Dương đến nơi, người đàn ông ôn hòa nhã nhặn đó lại mang bộ mặt lạnh băng, ngồi sau bàn làm việc hút hết một điếu lại đến thêm một điếu. Buổi họp cùng với tổ tiết mục, thư ký của anh buổi chiều đến thông báo hủy bỏ. Thư ký rí tai với tổ trưởng là, Thôi Linh yêu cầu cắt bỏ tiết mục 《đêm khuya khuynh tình》, bằng không sẽ cùng Lâu Dương ly hôn, hai người làm âm ỹ một đêm, giám đốc Lâu tâm tình rất không tốt.

Người trong tổ hai mặt nhìn nhau, không hiểu nổi tiết mục như thế nào lại dính tới ly hôn? Nhưng tin tức này cũng làm cho mọi người trong lòng cảm thấy bất an rất nhiều.

Diệp Phong không có tham gia thảo luận cùng mọi người, cô nghĩ, nếu cô có thể đem một người bạn trai đến radio rêu rao một chút, tiết mục có lẽ còn có hy vọng tiếp tục sống sót.

Cho dù là người làm việc độc lập, tài giỏi không kém đàn ông như Thôi trưởng phòng, khi gặp được vấn đề liên quan đến chồng mình, thì cũng không khác gì mấy cô gái bình thường, ngu ngốc mà lại còn ngây thơ.

"Cả con đường ai cũng chịu mà, bằng bộ dáng này của cậu, người ta nhất định không cần tiền thuê, còn cảm tạ trời đất thôi tiền lại cho cậu." Ngã Ly liếc mắt một cái, cũng cười to.

Tính tiền xong đi ra, đem bánh kem để trên xe Ngã Ly. Diệp Phong nhìn thời gian, rủ Ngã Ly dạo qua mấy shop thời trang gần đó.

Thời trang đi trước một bước so với mùa, thời tiết Bắc Kinh vừa ấm không bao lâu, thời trang mùa xuân đã bắt đầu kết thúc, trong tiệm long trọng trưng bày trang phục hè mới nhất. Hai người giống như là nhặt được báu vật, Ngã Ly mua một cái váy dài, một cái khăn lụa, Diệp Phong mua một áo khoác cùng với một chiếc váy cashmere dài đến gối.

Hôm nay là sinh nhật ba mươi tuổi của Hạ Dịch Dương, không thể cứ như bình thường mà tới được, Diệp Phong muốn mua bộ quần áo đẹp cùng dùng cơm với anh. Cái váy này rất vừa ý cô, cổ áo đơn giản, làm lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, màu phấn hồng nhạt, gần như màu trắng, lại so với màu trắng dẹt hơn một chút, làm cho làn da vốn trắng nõn của cô càng phát ra sáng bóng mê người.

Đến trước gian hàng dành cho nam, cô dừng chân nhìn nhìn, nhưng cuối cùng vẫn là xoay người bước đi. Giữa bọn họ không phải loại quan hệ có thể tặng quần áo cho nhau.

"Thực sự không nói cho mình biết người kia là ai?" Trời chấp chận tới, Ngã Ly đưa Diệp Phong đến dưới lầu, cố hỏi thêm một câu.

"Hôm nay không được, về sau mình sẽ thành thực nói cho cậu!" Diệp Phong ha ha cười nói.

"Có trời mới tin! Mình tôn trọng rồi!" Ngã Ly mở to mắt nhìn cô, sau đó lại thân nhiên cười, vẫy vẫy tay, chạy như bay mà đi.

Cố gắng không tạo ra tiếng động trên hành lang, cửa nhà Hạ Dịch Dương đóng kín, lần này truyền ra đến không phải khúc dân ca miền núi cao vút, mà là mấy bản trong album 《Wonderland》 của Bandari.

Diệp Phong ngừng thở, nhẹ nhàng đi tới cửa, động tác mở cửa giống như kẻ trộm, khi đã xác định anh không có phát hiện cô trở về, cô quay người vào nhà, cười khê, đóng cửa lại.

Cô vừa đặt son môi xuống, trước gương xem kỹ một lần cuối cùng, nhìn xem tất cả đều thực hoàn mỹ, di động vang.

"Diệp Phong, xong việc chưa? Anh tới đón em?" Hạ Dịch Dương thanh âm nhu hòa im lặng.

"Được, anh đến đây đi!" Cô lặng yên nhìn chính mình trong gương chớp mắt.

Khi Hạ Dịch Dương cầm cái chìa khóa xe, vội vàng đi ra cửa, nhìn thấy Diệp Phong đứng ngoài cửa, trong lòng nháy mắt bị một loại cảm giác êm ái lấp đầy.

"Sinh nhật vui vẻ!" Cô đưa bánh kem cho anh.

"Rất đẹp!" Anh thấp giọng nói.

Cô làm bộ như không có nghe thấy, lập tức lướt qua anh đi vào nhà.

Anh đi ở phía sau, Diệp Phong biết anh đang nhìn chăm chú vào mình, lập tức cảm thấy sau lưng một mảnh nóng rực.

Anh đã chuẩn bị xong món ăn, một bàn ăn rất long trọng. "Những người khác đâu?" Cô nhìn thấy trên bàn để sáu ly sáu chén, lòng không biết như thế nào, hơi hơi trầm xuống.

"Anh không muốn kinh động đồng sự, nhưng bọn họ lại nháo nhào lên, nói muốn lại đây thăm nhà của anh. Đừng lo, anh cùng bọn họ bình thường cũng khá thân, lát nữa giới thiệu cho em quen, đều là tình anh trong đời đó!"

Hôm nay anh mặc áo somi caro xanh, bên ngoài khoác thêm áo vest màu xám. Cô trêu anh: "Hôm nay anh giống người phục vụ bàn."

Anh giúp cô kéo ghế, nghiêm trang hỏi: "Tiểu thư, xin hỏi cô muốn dùng gì?"

"Uhm, một ly kem hương thảo."

"À, món này không có, có thể đổi món khác không?" Anh đứng ở phía sau lưng cô, tay tự nhiên gác ở trên vai của cô.

Trong nháy mắt, giống như có luồng điện chạy qua, cô không khỏi khép lại đầu gối, xoay lại, nói: "Vây..."

Trong ánh mắt của anh có bao điều làm cho cô cảm thấy hốt hoảng.

Đầu cô hơi chút choáng váng, đưa tay muốn đẩy tay anh ra, không ngờ lại bị anh nắm chặt, "Ba mươi năm nay, anh lần đầu tiên cảm thấy sinh nhật là vui vẻ như vậy."

Cô ngơ ngác nhìn anh, nhìn thấy anh cúi thấp người, đôi môi cách cô càng lúc càng gần.

Tiếng chuông cửa làm cho cô muốn nhảy dựng lên, "Mấy đồng sự của anh đến rồi."

Anh cười khẽ, ẩn tình lưu luyến nhìn cô, "Cái gì kêu sát phong cảnh? Là vậy đây!"

Anh bắt đầu đi chạy đi mở cửa, cô âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nếu tiếng chuông không vang lên kịp lúc, cô thật sự không biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì, mà cô tựa hồ lại vô lực ngăn cản.

"Dịch Dương, sinh nhật vui vẻ!" Giang Nhất Thụ cười đấm Hạ Dịch Dương một cái, "Cậu còn đứng đây, mau cùng tôi gia nhập đại quân bốn người! Á, có người so với tôi còn tích cực hơn sao?"

Giang Nhất Thụ ngẩng đầu nhìn Diệp Phong đang đứng trong phòng vẽ mặt câu nệ, mắt nhắm lại, quay đầu nhìn Hạ Dịch Dương, "Hử?"

"Còn cần tôi giới thiệu sao?" Hạ Dịch Dương cười.

Diệp Phong mặt đỏ hồng đang định đến chào, ngoài cửa lại tới thêm mấy người. "Dịch Dương, mau đến giúp đi!" Kha An Di trong tay xách theo vài cái túi giấy, giống như đang cố hết sức.

"Quà gì lại nặng như vậy?" Hạ Dịch Dương bước lên phía trước tiếp nhận, cười hỏi.

Kha An Di xoa xoa tay đỏ hồng vì xách túi, nhìn sơ khắp nhà, sau đó tầm mắt dịu dàng dừng lại ở trên người Hạ Dịch Dương, "Đều là thứ anh rất cần dùng đến. À, em đã nói áo này rất đẹp mà, hôm đó anh còn không chịu mua, nói là giống nhân viên phục vụ, đạo diễn Giang, anh nói xem, có phải hay không rất tuần tú?"

"Uh, biên tập Hạ của chúng ta anh tuần mà lại lịch thiệp, như quý ông Anh quốc." Giang Nhất Thụ gật gù, khoe mắt dư quang tìm thấy Diệp Phong không biết khi nào đã chuyển mình ra đứng ở ngoài ban công, mái tóc dài nhẹ cong ở trong gió hơi bay lên.

"An Di, quà này quá quý trọng rồi!" Hạ Dịch Dương mở ra túi giấy, bên trong có vài cái áo sơ mi, còn có caravat đi cùng, nhãn hiệu này là Kha An Di thích nhất từ trước đến giờ, giá trị rất xa xỉ. Anh thần nhiên cười đem túi giấy gói lại, "Ngày mai đem trả lại, tôi không dùng được."

"Khẳng định có thể dùng được mà." Sự từ chối của anh, Kha An Di đã dự đoán trước, "Thật sự phần quà này tặng cho anh là do em cũng có tư tâm, quần áo của anh nghìn cái như một, hại em mỗi lần vì muốn phối hợp với anh cũng không dám mặc đồ đẹp. Lúc mua mấy bộ này, em cũng tự cho mình sắm vài cái phù hợp, như vậy sau này lúc đọc bản tin, có thể thỏa mãn chút tư tâm của mình. Hiện tại, anh không còn áp lực tâm lý nữa chứ?"

"Dịch Dương, An Di có lòng như vậy, cậu không nhận là không phải rồi." Một người đồng sự đến cùng Kha An Di cười một cái nói.

"Nếu anh cảm thấy băn khoăn, sau này ở đài có thể mời em ăn thêm nhiều bữa cơm là được rồi." Kha An Di ánh mắt xinh đẹp tuyệt vời chớp chớp.

Hạ Dịch Dương trầm mặc một chút, cười nói: "Vấn đề này tạm hoãn thảo luận, bây giờ ăn cơm trước đi! Diệp Phong, bên ngoài lạnh, mau vào."

"Cô ấy là?" Kha An Di biểu tình cứng đờ.

"Tôi là hàng xóm của biên tập Hạ." Diệp Phong lễ phép về phía Kha An Di mỉm cười chào.

"Dịch Dương ở đâu nhân duyên cũng tốt, ở đài đã như vậy, hàng xóm cũng như vậy. Ồi, đừng đứng, chúng ta đều ngồi đi!"

Kha An Di hô.

Giang Nhất Thụ ho khụ một tiếng, xoa bóp cái mũi. Rõ ràng không có mở điều hòa, trong phòng lại lạnh hơn mấy độ.

Mọi người đều tự kéo ghế ngồi xuống, Diệp Phong ngồi cạnh Kha An Di, bên kia ngồi Giang Nhất Thụ, Hạ Dịch Dương ngồi đối diện với cô, hai vị đồng sự kia ngồi ở đầu bàn ăn.

Mở đầu, chúc tụng vài câu sinh nhật vui vẻ, rượu lên, bởi vì cùng ngành, đề tài trò chuyện liền nói tới chuyện ở đài.

"Dịch Dương, anh ngày mai chương trình phỏng vấn chuẩn bị thế nào? Nghe nói là trường nhóm thiết kế tàu Thần Châu VI." Kha An Di hỏi.

"Bù lại vài ngày, ngày mai phỏng chừng sẽ phải cố hết sức. Chuyên nghiệp thuật ngữ nhiều lắm, căn bản là không rõ." Lúc Hạ Dịch Dương nói, luôn luôn nhìn Diệp Phong. Cô chăm chú ăn mấy cọng cần tây trước mặt, giống như cao lương mỹ vị. Lúc Giang Nhất Thụ nói chuyện với cô, cô chỉ cười cười, cũng không nói tiếp.

"Cô cũng làm ngành truyền thông sao?" Kha An Di phát hiện Hạ Dịch Dương phân thần, đôi mi thanh tú ninh ninh, quay đầu hỏi Diệp Phong.

Diệp Phong nuốt xuống miếng rau cần tây, lắc đầu, "Tôi vừa về nước, học ngành tài chính."

"Tôi cũng ra ngoại quốc lưu học, tôi là đại học Edinburgh, còn cô?" Kha An Di nói đến đây rất phấn khởi.

"Đại học Auckland."

"A, nghe nói thành phố đó rất đẹp, sau cơn mưa có thể nhìn thấy cầu vồng..."

Di động của Diệp Phong như đưa nhỏ bùng tỉnh trong giấc mộng, đột nhiên cất tiếng vang lên.

"Tôi nghe điện thoại." Diệp Phong nghĩ cuộc điện thoại này gọi tới thật là đúng lúc.

Cô cảm di động ra ngoài ban công, màn hình hiện lên là một dãy số lạ. "Này, xin chào!"

"Diệp Phong, là anh!"

"Thực xin lỗi, tôi nghe không rõ lắm, có thể lớn tiếng một chút không?" Trong phòng mọi người đang nâng ly, thanh âm rất náo động ồn ào.

"Anh là Biên Thành."

Cô gắt gao nắm lấy di động, như sợ trong lúc vô ý sẽ làm rơi xuống lầu, "Có việc gì?"

"Anh ở Bar Zero đợi em." Biên Thành thanh âm lạnh lùng xa cách, giống như cách mấy tầng trời vọng tới.

"Chúng ta còn có gì cần gấp nhau sao?" Diệp Phong trong lòng một trận nhanh chát.

"Anh đã đến rồi, trên đường đi không cần gấp gấp, mặc kệ muộn thế nào anh cũng sẽ chờ."

Diệp Phong vừa định nói lời nghiêm khắc cự tuyệt, quay đầu nhìn thấy người ngay cả lúc uống rượu đáng vẻ cũng duyên dáng - Kha An Di, cô nhắm chặt mắt, nhẹ nhàng gật đầu, "Được!"

Cô khép lại di động, vào nhà cười cười thật có lỗi nói với mọi người, "Có chút việc gấp, tôi phải đi qua."

"Được mà, cô tự nhiên! Về sau cùng Dịch Dương đến đài tham quan, tôi sẽ mời cô uống trà nha!" Kha An Di thay mặt mọi người nói.

"Anh đưa em đi." Hạ Dịch Dương đứng lên.

"Không cần, anh tiếp đãi mọi người đi! Sinh nhật vui vẻ!" Cô khoát tay bảo anh không cần đi ra, vội vàng trở về nhà lấy cái áo khoác. Lúc đi ra, Hạ Dịch Dương đứng ở ngoài cửa, cánh cửa sau lưng khép lại.

"Là chuyện ở đài sao?" Anh không chớp mắt nhìn cô.

Cô mơ hồ cười cười, "Vào đi thôi! Tạm biệt!"

Cửa thang máy chậm rãi khép lại, đưa anh ra ngoài tầm mắt của cô. Cô nhìn lên vách thang máy sáng loáng đang phản chiếu bộ váy hồng phấn trên người mình, không nhịn được cười khở.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Không phải ái muội

Edit: Hanayang

Biên Thành gọi điện thoại cho cô giọng điệu vẫn là mệnh lệnh trước sau như một. Trước kia, cô thích, cảm giác nghe qua có bá đạo lại nhu tình. Cô là người cực lười, bất luận là trong học tập hay cuộc sống sinh hoạt, cô chưa bao giờ chịu suy nghĩ nhiều, Biên Thành muốn cô làm sao liền làm sao. Bởi vì anh yêu cô, nghe anh chắc chắn đúng.

Khung cảnh đẹp nhất trong Quảng viện là thời điểm tuyết rơi đầu mùa, thời gian đó có thể coi như còn ở mùa thu, trước thư viện có một cây phong cao ngất. Lá phong như lửa, tuyết bay trắng xóa, không bao lâu sau, sinh viên đều vây quanh đứng chụp ảnh. Cô chỉ mặc chiếc áo len cũng chạy tới góp vui. Biên Thành từ thư viện đi ra, thoáng nhìn liền thấy cô đang lạnh run, lớn tiếng hỏi cô có phải ngốc hay không.

Cô thực vô tội ngẩng đầu lên, "Ngày hôm qua lúc về ký túc xá, anh đâu có nhắc em phải mặc thêm áo."

Anh tức giận đến không biết nói gì.

"Anh bây giờ nói không muộn chứ?"

"Không muộn, em vừa mới cảm giác được hơi lạnh." Cô ngậy thơ lè lưỡi, bị anh túm về ký túc xá lấy quần áo.

Ngã Lỵ cười cô già vờ ngây ngốc, Cô đứng lý hợp tình trả lời: mình đây là đối với anh ấy có trăm phần trăm tín nhiệm, mình thương anh, yêu anh mới có thể đem hết thảy mọi chuyện đều phó thác cho anh ấy.

"Cậu không sợ anh ta một mõi sao?" Ngã Lỵ hỏi.

Cô nháy mắt mấy cái, "Yêu sẽ mõi sao?"

***

Mùng ba tết âm lịch năm ấy, cách ngày về trường một tuần. Ba mẹ đã đi làm, một mình cô ngốc ở nhà lên mạng chơi, đi động đột nhiên vang lên, người gọi đến lại là Biên Thành. Làm cho cô cảm thấy thập phần ngoài ý muốn lại có chút kinh hi.

"Giử chứ?" Sáng sớm lúc rời giường, bọn họ vừa nhắn tin xong.

"Cho em một giờ, đem hành lý thu dọn xong. Hiểu ý của anh không?"

"Quá khó rồi, không hiểu!"

"Ngốc, anh đang ở nhà ga Thanh Đài. Hai tiếng sau xe lửa đi Thái Sơn sẽ khởi hành, em có muốn đi không?"

"Muốn! Muốn!" Cô nhảy dựng lên, cảm giác mềm nhũn ở trong lòng trào lên.

Cô thở hào hển chạy tới nhà ga, anh đứng dưới một gốc cây tuyết tùng, ánh mặt trời rạng rỡ xuyên qua tán lá cây hắt lên vai anh, những tia sáng nhỏ loang lổ, nhìn thấy cô, khuôn mặt anh tuần nở rộ tươi cười.

"Em tới rồi!" Anh đưa tay đón lấy hành lý của cô.

"Biên Thành!" Cô nhỏ nhắn mềm mại gọi anh, âm thanh giống nỉ non, giống thì thầm, "Anh tại sao có thể đến Thanh Đài?"

"Đến bây giờ mới hỏi, ngốc!" Anh nở nụ cười, "Nhớ em nên tới đây!" Lúc nói lời này, anh không có nhìn cô. Khi đó, bọn họ yêu nhau còn đơn thuần là nắm tay, ngẫu nhiên chạm phốt môi một tí. Kiểu thô lỗ trắng trợn như vậy, anh cho tới bây giờ vẫn chưa từng nói.

Anh ngay cả lỗ tai cũng đỏ bừng, cô có chút ngượng ngùng, lại chủ động nắm lấy tay anh, xiết chặt.

Thái sơn đang đổ tuyết, bọn họ không lên được, nên ở lại trong thành phố Thái An vài ngày, mỗi ngày đi dạo phố ăn khoai lang nướng, bắp nấu, buổi tối cầm một túi hạt dẻ rang ngồi ở rạp xem phim điện ảnh. Xem xong đi ra, đêm đã khuya, tuyết đọng ở dưới chân bọn họ kéo kẹt rung động, đi không cẩn thận sẽ té ngã. Bị trượt chân, hai người ngã thành một đoàn, tiếng cười dưới bầu trời đêm vang vọng, kinh động cả mấy chú chim ăn đêm trên cái cây gần đó.

Cô đưa tay lên, áp vào lòng anh, giúp anh phui đi tuyết bám trên người.

Thời tiết rất lạnh, nhưng thật sự rất hạnh phúc.

"Cô gái, đến Bar Zero rồi!" Chú lái xe taxi quay đầu kéo Diệp Phong từ trong quá khứ bùng tỉnh.

"Dạ!" Cô đẩy cửa xuống xe.

Bầu trời trông giống như bị một miếng vải đen hoàn toàn che khuất, vàng trắng tròn trước đó không biết bị dấu đi nơi nào, đêm nay đúng là một đêm đầy áp lực, ngay cả chùm tia sáng từ ngọn đèn đường tỏa ra cũng yếu ớt so với bình thường rất nhiều.

"Bar Zero" là một tòa biệt thự kiểu Châu Âu cũ được cải tạo lại, ánh đèn neon và đêm đen như mực cũng không che lấp được sự xa hoa một thời.

Trong quán bar ánh đèn cũng là âm u. Thời gian công tác ở Auckland, Diệp Phong có người đồng sự từng nói vui rằng, quán bar là một địa phương đầy ái muội. Mỗi quan hệ giữa người nam và người nữ nếu thực rõ ràng, bình thường sẽ không cùng nhau đi đến quán bar. Người nam cùng người nữ chưa có quan hệ gì lại muốn phát triển quan hệ thêm một chút, mới thường đến quán bar.

Biên Thành hẹn cô đến quán bar, là muốn phát triển quan hệ gì sao? Diệp Phong tự giễu cong lên khóe miệng.

Chào đón cô không phải là tiếng động lớn ồn ào náo nhiệt, mà là tiếng kèn Saxophone, đang được chơi bài 《 Lá rụng 》, âm lượng tràn đầy, quyến rũ, giai điệu mon man nhẹ nhàng, u buồn mà tuyệt đẹp. Mọi người đều xoay đầu về hướng phát ra tiếng kèn, mọi ánh mắt đều tập trung vào khuôn mặt người có thân hình cường tráng đó.

Diệp Phong hít thở sâu, xua tay với người phục vụ đang hướng lại tiếp đón, cô tựa người vào cây cột cạnh quầy bar, một cánh tay chống lên mặt quầy, ngẩn cảm, lắng lặng nghe.

Đó là Biên Thành.

Anh là đa tài đa nghệ, không chỉ biết thổi Saxo, còn có thể kéo đàn violon, ca hát cũng rất hay, nhưng chỉ có cô từng được nghe. Cả nhóm bạn học cùng đi KTV điên cuồng hát, anh chỉ ngồi ở một bên uống bia, chưa bao giờ lên hát. Anh nói như vậy nhìn giống tên ngốc, cô lại ngốc hoàn toàn, micro vừa đến tay cô, mặc kệ là biết ca hay không, cô đều có thể hò hét suốt nửa giờ.

Giai điệu đã đến hồi kết thúc, anh nhú nhú mắt nhìn, nhìn thấy cô bên góc quầy bar, đứng lên, trong quán bar vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, có người hô hào đòi anh thêm một bài nữa. Anh giống như không hề nghe thấy, nhìn không chớp mắt đi về phía cô.

"Xin giữ giúp!" Anh đem Saxo giao cho người pha chế ở quầy bar.

Cô ngạc nhiên, anh là khách quen ở đây sao?

Anh kín đáo nhìn cô đánh giá, đưa cô đến phòng đặt riêng. Ở đây ngọn đèn cũng yếu ớt như bên ngoài, anh ngồi xoay lưng với ánh đèn, còn cô xoay mặt ra cửa, toàn bộ biểu tình đậm nhạt xa cách đều thu vào mắt anh.

"Bít tết kiểu Pháp ở đây cũng khá lắm, em muốn mấy phần chín?" Nhân viên phục vụ đi vào, anh nhìn nhìn thực đơn, giương mắt hỏi cô.

Cô không rõ bít tết kiểu Pháp và bít tết kiểu Anh có cái gì khác nhau, ba phần chín và năm phần chín ăn vào miệng có cái gì không giống, cô khép lại thực đơn, lắc đầu, đối người phục vụ nói: "Xin cho tôi một ly trà chanh, cảm ơn!"

Cùng người xa lạ ăn cơm, cô luôn giữ ý, nên thường không thấy ngon miệng.

Anh nhìn cô thật sâu, "Tôi muốn một ly rượu bạc hà."

Nhân viên phục vụ đứng lại một hồi, xác định hai người thật sự không cần gì khác, mới thất vọng đi ra ngoài.

Cô cúi đầu nghịch hộp diêm trên bàn, chờ anh đặt câu hỏi, sau đó chuẩn bị trả lời.

Anh trầm mặc, lẳng lặng nhìn cô, biểu tình trong đáy mắt thoáng thay đổi trong khoảnh khắc, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng, "Công tác có tốt không?"

"Uhm, không tệ." Cô ngẩng đầu, ánh mắt bình thản. Nước chanh hơi chua, lại ấm, uống vào thấy chất chất.

"Em.. Hiện tại em ở đâu?"

"Nhà thuê." Câu trả lời này thật mơ hồ, nghe là biết ứng phó, nhưng cô cảm thấy anh chỉ hỏi vòng vo để vào vấn đề thôi, cũng không cần trả lời chính xác.

Anh cong khóe môi, giống cười khê, lại giống trào phúng, "Em so với trước kia có chút không giống."

"Ai cũng phải thay đổi." Ánh mắt của cô đột nhiên lạnh hơn.

"Thế giới thay đổi, con người không thể không thay đổi." Anh nói một câu triết lý ngụ ý sâu xa, làm cô nhú nhú đầu chân mảy.

"Tôi nghĩ anh không cần vòng vo, có chuyện gì, anh nói thẳng đi, tôi còn phải trở về chuẩn bị ngày mai đi làm."

Mắt anh đột nhiên nhú lại, đáy mắt xẹt qua kịch liệt đau đớn, "Ở cùng tôi lâu một chút cũng khiến em khó chịu vậy sao?"

Cô một chút xú suy nghĩ cũng không có, gật gật đầu, "Đúng vậy!"

"Diệp Phong..." Anh chợt đứng lên, từng bước tới gần, bóng anh bao phủ trước mặt cô. Mặt anh và cô, gần trong gang tấc, hơi thở ấm áp phất quá hai gò má, cô không tự giác ngã đầu ra sau tránh đi, chạm vào vách tường lạnh lẽo. "Nếu vận mệnh chính mình có thể nắm trong tay, tôi..."

"Vận mệnh không thể nắm trong tay, vậy tim thì sao?" Cô quay đầu đi, lạnh lùng nhìn anh.

"Tim?" Anh nhú mày cười lạnh, "Đừng hỏi tôi, tim của em lại ở nơi nào?"

"Anh nói lời này là có ý gì?" cô nâng mi lên.

"Nghỉ làm ở radio đi, không cần đi trêu chọc Lâu Dương. Thôi Linh không phải người yếu ớt như em nghĩ đâu, cô ta sẽ không dễ dàng buông tha Lâu Dương. Em cùng Lâu Dương không thể có kết quả đâu."

Cô há hốc miệng, có hơi mắc cười. Đây là lý do mà đêm nay anh gọi cô đến để cải tạo tư tưởng sao? Là có thiện ý nhắc nhở, hay là muốn xem diễn trò?

"Cần tôi nói cảm ơn anh không?" Cô mỉm cười.

"Diệp Phong, đừng hủy hoại bản thân."

Cô càng cười lớn hơn nữa, "Biên Thành, tôi là gì của anh, hủy hoại hay là giữ mình trong sạch, thì liên quan gì tới anh? À, có lẽ anh thay Thôi Linh đến nhắc nhở tôi, tốt thôi, xin anh nhấn lại với cô ta, tôi sẽ không rời khỏi Phát thanh Thành Đô, cũng sẽ không rời xa Lâu Dương." Cô lời lẽ kiên định, từng chữ một nói ra.

"Dùng cách thức như vậy trả thù tôi, em ngốc quá." Anh trầm mặc một giây, đôi con ngươi hoàn mỹ nhìn sâu thăm thẳm, anh vươn tay muốn sờ hai má của cô, cô hất tay anh ra.

"Chúng ta đã sớm cái gì cũng không phải nữa rồi, vì anh làm chuyện điên rồ, không đáng. Tôi là vì thích mới đi làm."

"Thích một người đã có vợ, có đạo đức sao?"

Trong mắt cô toát lên một ngọn lửa nguy hiểm, "Thay lòng đổi dạ là tục lệ thông thường sao?"

"Diệp Phong..." Lòng ngực như bị va mạnh vào đau đớn, anh rút tay về, nhắm chặt mắt lại.

"Biên Thành," Cô cắn cắn môi, "Thời gian học ở Quảng viện, tôi thích nhất bộ phim 《 Lá thư chia tay 》， tình tiết rất cảm động, diễn viên diễn xuất cũng rất hay, bên trong có một lời thoại: rời xa em thì cũng đừng quan tâm đến em, phải biết rằng mỗi một lần hàn gắn vết thương đều làm cho em đau như bị kim châm xuyên thấu. Tôi không mạnh mẽ như anh, sau này không cần gọi điện thoại cho tôi nữa."

Cô mở cửa, phân biệt phương hướng, đi ra ngoài.

Quán bar vốn chính là chỗ tràn ngập hơi thở ái muội, trên hành lang cả trai lẫn gái kề sát mặt ôm nhau, say thật - say giả, say chũnh choáng - không say, thừa dịp không khí, có thể làm ra những việc mà bình thường không dám làm. Cô lướt qua một đôi nam nữ hôn nhau không phân thắng bại, thẳng tiến đi về phía trước.

"Diệp Phong!" Biên Thành đuổi theo, che chở một bên người cô, hận không thể dùng hai tay bịt kín hai mắt cô lại.

Trong lòng cô chưa xót lại càng chưa sót, anh vẫn xem cô như là cô nữ sinh đơn thuần xuân ngốc sáu năm trước. Thời gian du học ở New Zealand, cô và bạn học đi quán bar chơi. Thường xuyên thấy nam nữ làm tình ở trong toilet, cô nín thở định thần, lướt qua bọn họ, rửa tay xong, chỉnh trang lại, mới thong dong đẩy cửa đi ra.

Sáu năm, thay đổi đâu chỉ có năm tháng?

"Tôi đưa em trở về!" Anh giữ chặt cánh tay cô.

Cô giống như bị phông giựt ra, "Không cần."

Anh giật mình đứng ở ven đường, nhìn cô băng qua đường lớn, bóng dáng mảnh khảnh khuất dần sau những thân cây.

Cô không có đón xe, muốn một mình đi bộ một hồi. Thời gian còn chưa quá muộn, trên ngã tư đường có vài người đi lại, đối diện có một đôi tình nhân ôm nhau đi tới.

Cô vòng tay ôm lấy người, chỉ là bước về phía trước, cái gì cũng không nghĩ, cũng không nhìn lại chiếc ô tô đi theo phía sau.

Anh hạ cửa kính xe, không nói lời nào, cùng cô đi song song.

Dưới ánh đèn đường, bóng xe và người chồng cùng một chỗ, qua một khúc quanh, lại càng lúc càng xa.

Cô đi qua ba con đường, đến trước cổng khu nhà, cô nghiêng người, nhìn anh một cái, sau đó biến mất bên trong cánh cổng.

Anh thu lại tầm mắt, cũng không nóng lòng rời đi, mà rút ra từ trong túi một liều thuốc, chậm rãi châm, hít sâu một ngụm.

Thuốc cháy được một nửa, di động vang lên, "Còn chưa về nhà sao?" Diêu Hoa hỏi.

"Đúng vậy, ở bên ngoài có chút việc."

"Anh... Cha anh ngày mai phải ra tòa, anh có tới tòa án không?"

"Không đi!"

Diêu Hoa tạm dừng một chút, "Phía bên kia hôm nay lại truyền lời đến nói, việc này tình hình ảnh hưởng quá lớn, khả năng... có vẻ khó giải quyết, anh vẫn nên chuẩn bị cho kết quả xấu nhất."

"Biết!"

Anh vội vàng cúp máy, nhìn thấy cửa sổ nhà cô có đèn lóe lên, rồi sau đó sáng hẳn, anh si ngốc nhìn, nhìn không chớp mắt.

Chương 19: Chỉ có thể là nhân vật chính

Edit: Hanayang

Bình thường Kha An Di đều đến đài truyền hình vào khoảng 4g chiều, cô có thói quen đến phòng hoá trang trước chuẩn bị trang phục cho lúc đọc bản tin. Lúc này còn chưa gần đến giờ ghi hình, phòng hoá trang trông trải, chỉ có một dãy bàn hoá trang đặt ở nơi đó. Bởi như vậy, càng thấy rõ hơn mấy tấm poster của các chuyên mục và người chủ trì luôn tạo cho cô cảm giác gấp gáp.

Ở đài truyền hình, phải có ý chí phấn đấu mạnh mẽ kiểu "Không phải nhân vật chính, chính là sắp trở thành nhân vật chính", cạnh tranh phi thường tàn khốc, chỉ hơi vớ vẩn, sẽ bị thay thế, mà hào quang cũng chỉ là vĩnh viễn thuộc về nhân vật chính.

Nhìn tiếp đến ảnh của cô và Hạ Dịch Dương, cô đang cười duyên dáng, anh thì cười nhạt.

Kha An Di nhìn ảnh của Hạ Dịch Dương rồi cười khẽ, mở tủ đồ, sừng sốt, bên trong tủ đặt hai cái túi giấy, là quần áo cô đưa cho Hạ Dịch Dương hôm thứ Sáu.

Bất ngờ một lúc lâu, cô treo áo xong, chậm rãi đóng cửa tủ lại, quay đầu chạy về hướng văn phòng.

"An Di, tới rồi à!" Cộng sự trong tổ 《Bản tin chín giờ》gật đầu chào cô, thấy cô nhìn về bàn làm việc của Hạ Dịch Dương, cười nói, "Dịch Dương đang thu hình 《Có hẹn với nhân vật nổi tiếng》, cấp lãnh đạo đều ở đó cả!"

"Thời gian thu bao lâu?" Cô biết Ngô Phong giao cho Hạ Dịch Dương đảm trách mười kỳ phát sóng, hôm nay thu kỳ thứ nhất. Trong Đài có vài người không tin tưởng việc giao cho Hạ Dịch Dương làm phóng viên. Biên tập viên tin tức ở trước màn ảnh bị hạn chế nên phải có trí tuệ, mà làm người chủ trì lực tương tác phải rất mạnh, hai người trong lúc đó thường không có sự giao hòa tốt.

"Chắc sắp xong rồi!"

Cô cảm ơn, xoay người lên lầu đi đến phòng thu hình, chưa tới trước cửa, chợt nghe đến bên trong tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, cô đứng lại, nhìn thấy cửa mở ra, mấy vị lãnh đạo đài cùng một vị mặc quân trang hàm tướng đi ra. Cô cung kính chào, đợi một hồi lâu, vẫn không thấy Hạ Dịch Dương, cô đẩy cửa đi vào.

Hạ Dịch Dương cùng đạo diễn, Ngô Phong đứng chung một chỗ, microphone trên tai anh còn chưa tháo xuống.

Cô không tiến lên, lẳng lặng đứng ở một bên chờ.

Ngô Phong giọng điệu có chút cảm khái: "Dịch Dương, biểu hiện của cậu phi thường tốt, trạng thái tốt, hỏi vấn đề cũng thực đúng chỗ, lúc trước tôi còn có một chút lo lắng, nhưng không dám cho cậu biết."

Hạ Dịch Dương lại lắc lắc đầu, "Chủ nhiệm Ngô, tôi cảm thấy chương trình này nếu dùng hình thức phỏng vấn, mà không phải hình thức phim phóng sự như hiện nay, khả năng hiệu quả sẽ tốt hơn. Hình thức phim phóng sự, người chủ trì như bị thừa, khách mời cũng giống như vật bài trí, lời nói có hình ảnh, lực đánh vào rất mạnh, chất lượng chương trình cũng tốt, nhưng thêm vài kỳ sau, khán giả sẽ cảm thấy nghìn bài một điệu. Nếu là phỏng vấn, khách mời khác nhau tất sẽ có phong cách khác nhau, đối với chương trình sẽ có cơ sở để tăng cường kéo dài tuổi thọ, rating cũng sẽ tăng cao."

Đạo diễn gật gù đầu, "Tam bộ 《nghệ thuật nhân sinh》nổi tiếng toàn quốc, chính là dùng hình thức phỏng vấn nhân vật, chính là dựa vào người chủ trì, thời điểm máu chốt, biến hóa giọng điệu, biến hóa tiết tấu, biến hóa thanh âm, làm cho khách mời tâm sự bất tri bất giác mở ra."

"Vậy kỳ sau chúng ta liền thử một chút hình thức phỏng vấn khách mời." Ngô Phong tán thưởng nhìn Hạ Dịch Dương, nói, "Để cho ra đời một cái kim bài tiết mục, là phải dựa vào không ngừng quan sát, phân tích. Dịch Dương, cứ theo ý của cậu mà làm đi!"

Hạ Dịch Dương thu dọn bản thảo trên bàn, tháo tai nghe xuống, "Vậy chúng tôi sẽ làm thêm một bản thảo phụ để tham thảo!"

"Đề chúc mừng kỳ đầu tiên 《Có hẹn với người nổi tiếng》của chúng ta tiến hành thuận lợi, buổi tối cùng nhau đi uống vài ly." Đạo diễn đề nghị.

"Hôm nay không được, tôi có hẹn rồi." Ngô Phong xua tay, vén ống tay áo nhìn đồng hồ, "Cuộc hẹn này không thể đến muộn."

"Có hẹn với người đẹp sao?" Đạo diễn trêu ghẹo nói.

Không ngờ Ngô Phong thật sự gật gù đầu, "Quả thật là một người đẹp."

Đạo diễn cười to, "Chúng tôi đây nên thay Ngô chủ nhiệm giữ bí mật, nếu để cho Tần biên tập biết, đêm nay về nhà chắc phải quỳ lên váng giặt đó!"

"Người đẹp này, bà ấy sẽ không ghen, bà ấy so với tôi còn cưng cô ta hơn!"

"Hả?" Hạ Dịch Dương cùng đạo diễn nhìn nhau, đều cảm thấy kỳ quái, "Người đẹp đó là người thế nào chứ!"

"Là cô gái mà tôi yêu thương xếp hàng thứ ba trên thế giới này. Sáu năm không gặp, cũng không biết là mập hay ốm. Thôi, không nói nữa, tôi phải đi trước, phòng hò trên đường kẹt xe."

Ngô phong vẫy vẫy tay, đi trước.

Khi Kha An Di vào cửa, Hạ Dịch Dương liền nhìn thấy, anh và đạo diễn cùng lên tiếng chào, đi về phía cô, về mặt bình tĩnh, "Sao không ở văn phòng xem bản thảo?"

"Muốn đến ủng hộ cho anh, không ngờ vẫn chậm chân." Hai người sóng vai đi về hướng thang máy.

"Hiện tại cũng giống nhau thôi." Hạ Dịch Dương cười nói.

"Dịch Dương," lúc đứng đợi thang máy không có ai, Kha An Di ngẩng đầu, có chút ỷ khuất nhìn anh, "Có phải anh không thích mấy kiểu áo somi kia không? Nếu là như vậy, em giúp anh đi đổi."

Hạ Dịch Dương cười khẽ lắc đầu, "Tôi đối với kiểu dáng quần áo không có gì nghiên cứu, chỉ phân biệt được đồ tây và đồ giản dị. An Di, cảm ơn em! Tôi có rất nhiều quần áo, mấy cái này tôi không mặc đến. Về sau nếu tôi muốn mua quần áo gì, tôi sẽ nhờ em tư vấn."

"Là không thể nhận, hay là anh không muốn nhận?" Kha An Di tức giận, "Dù sao cũng không thể trả lại, anh thật sự không muốn nhận, vậy anh đem quần áo tính thành tiền mặt trả cho em được rồi. Vì mấy cái áo đó, em đã phải đi chọn mắt cả buổi, chân đều phỏng rộp."

Hạ Dịch Dương ôn hòa chớp mắt, nhìn cô như một đứa nhỏ bốc đồng, "Quần áo cũng chưa xé nát, tôi cùng em đi đổi, nói họ đổi cho em mấy bộ trang phục nữ, em rất thích nhãn hiệu này mà."

"Anh..." Kha An Di không khỏi đỏ mặt, trong mắt đã hơi ươn ướt, "Anh chính là không muốn nhận mà! Chỉ là vài cái áo, anh khấn trương cái gì? Em lại không yêu cầu anh chuyện gì khác."

Anh bắt đầu dĩ thờ dài, "Tôi biết!"

"Anh căn bản cái gì cũng không biết." Cô hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, thang máy cũng không đi, xoay đầu chạy xuống thang bộ.

Hạ Dịch Dương xoa xoa trán, thở ra một hơi mệt mỏi. Anh cũng không vào thang máy, mà xoay người đi ra ban công. Hoàng hôn, ánh nắng màu cam từ bên ngoài xuyên thấu qua vách kính, ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời có hơi chói mắt, anh theo bản năng nhắm hai mắt lại, từ trong túi lấy ra điện thoại đi động.

Lúc này, Diệp Phong chắc là còn ở nhà, qua mấy giờ nữa, cô sẽ ngồi xe đến đài phát thanh, đêm nay cô có lịch thu trực tiếp.

Đêm qua cũng không biết cô trở về khi nào, cả đêm, anh cũng không nghe được tiếng mở cửa. Bánh ngọt anh mua cũng không đem ra bàn, muốn chờ cô trở lại cùng nhau ăn. Giữa trưa khi ra cửa, anh đứng ở ban công nhìn thấy quần áo của cô phơi, không biết cô có nghỉ ngơi không, anh không có gõ cửa.

"Đang ở đâu?" Đầu dây bên kia thực ồn ào, giống như tiếng xe ngoài đường.

"Đang ở trên xe. Có việc gì sao?"

"Buổi tối đừng ăn nhiều quá, anh biết một tiệm cháo khá ngon, sau khi kết thúc tiết mục, chúng ta cùng nhau đi ăn?" Cho dù là qua làn sóng điện, chỉ nghe được giọng nói của cô, anh bất giác liền lộ ra vẻ mặt ôn nhu.

"Tôi hôm nay em không làm tiết mục. Không nói nữa, em sắp xuống xe."

"Diệp Phong?" Anh sốt ruột nín giữ cô, "Vì sao không làm tiết mục?"

"Đêm nay nhường gờ cho 《Bảng vàng những ca khúc mới trong quý》."

"Uh, hẹn Ngà Ly đi dạo phố sao?"

"Cúp trước. Tạm biệt!" Cô không nói nhiều, hoặc là không muốn cùng anh nói, liền cúp điện thoại.

Anh nắm di động, nhìn bầu trời thành phố dần dần bị hoàng hôn bao phủ, buồn rầu nhú mày.

***

"Tiểu Diệp Phong, chú Ngô hôm nay biểu hiện được chứ?" Ngô Phong đứng trước cửa trụ sở Thanh Đài ở Bắc Kinh, thấy Diệp Phong xuống xe taxi, liền bước ra đón.

"Chú Ngô vẫn là biểu hiện không tệ." Ở trước mặt trưởng bối yêu thương mình, Diệp Phong kim lòng không đầu lộ ra bộ dạng cô gái nhỏ yếu ớt. "Chú không đợi lâu chứ?"

Ngô Phong vịn lưng cô, đi vào phòng làm việc. "Sáu năm còn đợi được, hưởng hồ một chút thời gian này. Thành thật nói với chú, khi đó có phải bởi vì chú nói con vài câu, nên con mới đổi sáu năm nay cũng không liên lạc với chú?"

"Con là người bụng dạ hẹp hòi như vậy sao? Hưởng chỉ chú rất tốt với con. Hiện giờ mỗi ngày con đều xem tiết mục "Nhị bộ thân gian", rất tuyệt."

"Có hồi hận năm đó tùy hứng hay không?"

Cô lắc đầu, "Con cảm thấy con không có khả năng có làm một người chủ trì giỏi."

"Thật đúng là rất khiêm tốn." Ngô Phong sùng nịch nheo nheo cái mũi của cô, "Nếu cho con làm chủ trì, cũng sẽ rất tốt."

"Tốt lại như thế nào? Đã qua rồi!"

"Mẹ con nói con còn muốn đi theo con đường phát thanh này, phải không?"

"Chú Ngô, trước khi ăn cơm còn nói chuyện công việc, thực ngắn quá, nói chuyện khác đi! Đúng rồi, sao lại muốn tới phòng làm việc ăn cơm, con còn tưởng chú Ngô sẽ mang con đi nhà hàng cao cấp nào ăn tiệc chứ!"

Ngô Phong cười nói, "Đây là mẹ con đề nghị, nói con rồi đi Thanh Đài sáu năm, nhất định rất nhớ đồ ăn đặc sản Thanh Đài, con tạm thời lại không có khả năng về Thanh Đài, đi Tần cũng không biết làm đồ ăn Thanh Đài, cho nên mới mời đầu bếp ở văn phòng làm vài món cho con đỡ thèm, chú Ngô là hưởng lộc của con."

"Hừ, lạm dụng chức quyền!" Miệng nói như vậy, nhưng lại vụng trộm nuốt nước miếng. Nói thật, thực sự điếm thèm.

"Chú sẽ thanh toán lại, phần tử tiêu cộng sản." Ngô Phong ký đầu cô, cô đau đến méo miệng.

Khi nói chuyện, hai người đã tới cửa nhà ăn, chủ nhiệm văn phòng mỉm cười đi ra. Ngô Phong tiến lên bắt tay nói lời cảm ơn, chủ nhiệm đánh giá Diệp Phong vài lần. Thiên kim của Tô bí thư là bộ dáng thế này à, đây lần đầu tiên ông được gặp, một cô gái rất xinh đẹp, hoàn toàn được di truyền ưu điểm của ba mẹ.

Diệp Phong nghĩ là chủ nhiệm cũng sẽ cùng bọn họ dùng cơm, ai ngờ chủ nhiệm đưa bọn họ đến một gian phòng yên tĩnh bên trong, rồi lên tiếng xin rời đi.

Khách chỉ có hai người bọn họ, đồ ăn đem lên rất nhanh. Tuy rằng đều là mấy món hải sản thông thường khắp Thanh Đài đều có, nhưng nguyên liệu tươi mới, tay nghề tinh xảo, hương vị thơm ngon, đồ uống cũng là nước suối trên một ngọn núi gần bờ biển Thanh Đài, vào miệng có cảm giác mát lạnh ngọt lành.

Diệp Phong gấp mấy đũa, vẻ mặt hạnh phúc, "Chú Ngô, dường như thật lâu rồi chưa có cảm giác được ăn cơm là chuyện vui vẻ như vậy." Á, lời này sao có vẻ giống như người nào đó nói trong ngày sinh nhật của mình?

Ngô Phong hiền hòa nhìn cô, "Ăn chậm một chút, chú không giành ăn với con. Tiểu Diệp Phong, ở nước ngoài sáu năm thật sự vất vả lắm phải không?"

"Không phải chuyện vất vả, mà là cô đơn." Cô lột một con tôm lớn, lẩm bẩm nói.

"Lúc ấy, tuy rằng chú không tán thành con xuất ngoại, nhưng cũng không hết sức ngăn trở. Kỳ thật, chú và ba mẹ con khi đó hy vọng con có thể tạm thời rời khỏi Bắc Kinh một thời gian."

"Chú có ý gì?" Cô không hiểu lắm, chớp chớp mắt.

Ngô Phong nhăn mày nói, "Hôm nay 《tin tức buổi chiều》 chắc là sẽ đưa tin, ngày mai báo chí cũng sẽ là đăng tràn ngập thôi, vụ án Biên Hưởng Quân tham ô nhận hối lộ, thất trách hôm nay mở phiên toà, phán quyết... là ở tù chung thân."

"Biên Hưởng Quân?" Cô nhú mày, "Người này con có biết sao?"

Ngô Phong gác đũa xuống, "Con chắc không nhớ rõ, ông ta là cha của Biên Thành."

Chương 20: Mãi về sau

Edit: Hanayang

Biên Thành là người nổi trội, đi đến đâu cũng thành tâm điểm chú ý, bạn gái của anh, đương nhiên cũng vì vậy mà được người người chú ý. Diệp Phong tuy không quá đẹp, nhưng cũng thanh tú đáng yêu, lúc cùng anh hẹn hò, vừa niềng răng xong, cả ngày cùng Ngã Ly đùa giỡn, tính tình vô lo vô nghĩ. Mấy cô gái thăm mếu Biên Thành nghiêm trọng hoài nghi ánh mắt của anh có phải xảy ra vấn đề gì hay không, thay anh cảm thấy không xứng đáng.

Tuy rằng hai người họ rất ít cùng một chỗ tâm tình, nhưng sự cung chiều dung túng của Biên Thành đối với Diệp Phong, làm cho những người khác rất khó bỏ qua.

Bọn họ là đôi tình nhân làm người ta chú ý nhất trong Quảng viện.

Ngô Phong thường xuyên tới lui Quảng viện, rất quen thuộc với các giáo sư ngành phát thanh, nếu hỏi về cô, các giáo sư khẳng định sẽ nhắc tới Biên Thành. Diệp Phong không ngại Ngô Phong biết chuyện cô và Biên Thành hẹn hò. Cô thậm chí đoán ba mẹ cô cũng sẽ từ con đường khác mà biết được, cô không lo lắng chút nào, bởi vì Biên Thành tài giỏi như vậy, yêu cô như vậy, cô nghĩ đây là tình yêu đầu cũng là tình yêu duy nhất, tình yêu cuối cùng trong cuộc đời cô.

Trong suốt sáu năm, không một ai một lần nhắc tới Biên Thành với cô. Vừa trở lại Bắc Kinh, bỗng nhiên có rất nhiều chuyện liên quan đến anh bày ra trước mắt. Giống như giữa bọn họ không hề có khoảng cách sáu năm, cô còn phải tiếp thu từng chuyện từng chuyện xảy ra với anh.

"Con chưa từng gặp cha anh ấy." Đè nén cảm giác chua xót nổi lên trong lòng, cô cười cô đơn, "Giữa chúng con rất ít khi nói chuyện người nhà. Anh ấy từng đưa con về nhà chơi một lần, cha anh đi Châu Phi, chỉ có mẹ và bảo mẫu ở nhà, mắt mẹ anh dường như không được tốt, lúc nhìn con phải đeo kính vào mắt bà ấy, bà dùng tay cẩn thận sờ khắp mặt con, nhưng người rất hiền từ, dễ gần."

"Cậu ta và con giống nhau, có ý giấu diếm cha mẹ và bối cảnh gia đình, không muốn được đối xử đặc biệt. Biên Hường Quân là Bộ trưởng quốc phòng tài chính của chín mươi lăm hạng mục công trình quy hoạch trọng điểm cả nước, đều do ông ta sắp xếp. Quyền lực quá lớn, tham vọng theo đó cũng bành trướng. Khoảng thời gian con học năm tư, có phong phanh tin tức nội bộ truyền ra, nói trung ương muốn phái tổ công tác điều tra một vị cán bộ cấp tỉnh, không ai nghĩ đến ông ta. Ở trong mắt người dân, ông ta là một vị công thần, mấy năm nay đất nước tiến hành xây dựng kinh tế có bao nhiêu phát triển to lớn, đều có công của ông. Tham ô nhận hối lộ đã không còn là cái từ mới mẻ gì, có tin đồn rằng ông ta thành lập một công ty văn hóa, cho một người phụ nữ làm chủ, chuyên đầu tư chế tác điện ảnh, mỗi một nữ diễn viên đóng vai chính trong phim đều là tình nhân của ông ta, ông ta mua xe mua nhà cho bọn họ, cho tiền họ tùy ý tiêu xài, còn thao túng các giải thưởng điện ảnh lớn. Không biết ông ta nghe được tin tức từ nơi nào, ngay tại trước khi tổ điều tra bắt đầu hành động, ông ta cùng người phụ nữ kia trốn qua Anh quốc. Sau tết âm lịch vừa rồi, công an ngành được sự phối hợp trợ giúp của cảnh sát Anh quốc, mới dẫn độ được ông ta về nước, hôm nay mở phiên tòa."

"Ông ta trốn ra nước ngoài, vậy người nhà ông ta có thể chịu ảnh hưởng hay không?" Diệp Phong đầu ngón tay không kiềm được run lên, sau đó một cảm giác đau đớn từ trong tim chậm rãi lan tràn khắp mọi ngõ ngách cơ thể. Biên Thành không đề cập tới cha mẹ bối cảnh, nhưng mỗi một hành động, lời nói, cử chỉ nghiêm nghị luôn luôn tự tin, cao quý, đã muốn nói rõ thân phận của anh. Ngã Ly luôn nói Trung Quốc là nước chủ nghĩa xã hội, nếu là quân chủ lập hiến, cô sẽ khẳng định Biên Thành là con nhà hoàng tộc. Một người cao ngạo như vậy, một khi hai bàn tay trắng, anh phải tiến lên phía trước như thế nào đây?

Ngô Phong thờ dãi, "Trước mặt mọi người trong nhà, ông ta luôn là người chồng, người cha tốt, cũng không ai biết việc xấu xa mà ông ta làm sau lưng họ. Vợ ông ta sau ba tháng đã dùng kéo cắt cổ tay tự sát, mà Biên Thành...cũng phải vĩnh viễn rời khỏi ngành phát thanh này."

"Vì sao?" Tim của cô nhói đau.

Ngô Phong ngẩng lên nhìn cô, "Các giáo sư không phải từng giảng qua cho tụi con sao, điều kiện tiêu chuẩn số một để chọn biên tập viên tin tức là hình ảnh cá nhân trong mắt công chúng không bị đánh giá tiêu cực. Một cái trọng phạm như vậy, chỉ sợ mười năm, hai mươi năm sau, mọi người trong nước cũng sẽ không quên, đài truyền hình nào dám để cho hắn ngồi ghế biên tập viên? Chú từng xem qua cậu ấy đọc tin tức, cũng rất xem trọng cậu ấy, lúc đó CCTV và đài truyền hình Bắc Kinh đồng thời muốn ký hợp đồng với cậu ấy, nhưng khi nghe được tai tiếng đó, đài đã rút lại, cậu ấy đến đài truyền hình Bắc Kinh thực tập. Chú khi đó lo lắng cho con, nếu hai đứa thật sự kết hợp, con sẽ bị ảnh hưởng, ba mẹ con cũng bị. Con không cần nói giờ đã là thời đại nào, Tiểu Diệp Phong, quan trọng chính là như vậy, xử sự phải cẩn thận, kết giao cũng phải cẩn thận. Chúng ta biết con rất quan tâm cậu ta, vào thời điểm đó khẳng định sẽ không bỏ rơi cậu ta, vì thế mới muốn cho con đến đài truyền hình ngoài tỉnh trao đổi một năm, chờ tình cảm hai đứa ổn định một chút. Không nghĩ tới, hai đứa chia tay, con đòi xuất ngoại."

"Chú Ngô..." Suy nghĩ của cô dường như có chút theo không kịp lời của Ngô Phong, cô đưa tay lên, cắt ngang lời Ngô Phong, " Khi con xuất ngoại, ba anh ấy cũng đảo tầu sao?"

"Sau khi con đi nửa tháng."

Cô gật gật đầu.

Nếu Biên Thành dự đoán trước chuyện cha anh muốn chạy trốn, phẫn làm con, anh không thể tiết lộ, chỉ có thể ngầm đồng ý, vì không muốn liên lụy cô, anh rời khỏi cô? Không đúng, anh không biết ba mẹ cô làm cái gì, cô cũng không phải biên tập viên tin tức. Không làm biên tập viên, cô còn có thể làm

biên đạo, đứng ở hậu trường, công chúng sẽ không biết đến cô. Bọn họ trong lúc đó sẽ không liên lụy, nhưng mà thời gian chia tay vì sao lại trùng hợp như vậy?

"Tiểu Diệp Phong, con làm sao vậy?" Ngô Phong nhìn cô vừa nhú mày vừa cắn môi, miệng còn lẩm bẩm lầu bầu.

"Không có gì, chuyện xảy ra quá lâu, con có chút không nhớ rõ." Cô miễn cưỡng muốn ra về tươi cười, không thành công mấy.

"Không cần để ý, chuyện đó với con sớm đã không còn liên quan. Biên Thành cũng xem như có tiền đồ, không làm biên tập thì làm thương nhân văn hóa, không dựa vào cha, cũng trở nên nổi bật giống trước kia. Kỳ thật làm biên tập bị trói buộc nhiều lắm, đài chúng ta có rất nhiều biên tập sau này đều đi quay phim. Ba trăm sáu mươi lần, cũng có lần được vô địch." Ngô Phong cười vang nói.

Cô không cười theo, cái mũi ề ề, hốc mắt nóng lên. Lầu cao chót vót cũng xây từ đất, Biên Thành cũng giống như cô, cũng lớn lên trong tháp ngà, mấy năm trước khi có được thành tựu, anh đã trải qua những gì? Ai cùng anh vượt qua? Có chút niềm vui nào hay không?

"Tiểu Diệp Phong, chú chuẩn bị đưa con vào Quảng viện tiến tu hai năm, sau đó có cơ hội hãy vào CCTV đi! Ở chỗ chú có thể trông chừng, chú sẽ bớt lo."

"Con đã gần hai mươi bảy tuổi, quá già để vào CCTV rồi!"

"Ha ha, ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi vào đài, đều là tay non thôi."

Cô vẫn lắc đầu, "Chú Ngô, con vẫn muốn làm người chủ trì radio trước, về sau nếu có cơ hội mà con cũng có năng lực đó, con sẽ nắm chắc."

Ngô Phong yêu thương xoa xoa đầu cô, "Có vào CCTV hay không hiện giờ không cần suy nghĩ, vẫn nên nạp điện trước đi, thật ra làm người chủ trì radio cũng rất có ích. Thời gian ban ngày đi học, có xung đột với thời gian công tác của con không. Hà?"

Diệp Phong không nói gì gật gật đầu. Xấu hổ biết bao nhiêu, đã từng này tuổi, còn phải để cho người lớn lo lắng sắp xếp cho cuộc đời. Nhưng cô thật sự không tìm được cơ từ chối, cô quả thật cần học tập thêm một cách hệ thống.

"Ngày mai chú phải đi Quảng viện lo chuyện này, trước chọn mấy môn học chuyên ngành. Thời gian làm việc vào đêm khuya, con phải trăm ngàn lần chú ý an toàn cho bản thân." Ngô Phong lại dặn dò.

Ghé qua phòng chủ nhiệm nói lời cảm ơn, hai người rời khỏi văn phòng. Ngô Phong còn phải đến đài truyền hình, nên lái xe đưa Diệp Phong về nhà trước.

"Khu nhà này, hình như có mấy vị biên tập trong đài cũng ở đây, lúc này rất khó mua." Diệp Phong xuống xe, chỉ chỉ vị trí căn hộ của cô.

"Con đây may mắn có thể thường xuyên nhìn thấy danh nhân đó!" Cô không nói mình và Hạ Dịch Dương là hàng xóm.

Chờ xe Ngô Phong biến mất giữa dòng xe cộ mờ mịt, cô mới xoay người, không về nhà, mà đi đến hoa viên nhỏ ở trung tâm khu nhà, nơi đó có cái đình, sáng sớm thường có một nhóm người lớn tuổi tại đây đánh Thái Cực quyền.

Trong đình có cái bàn đá và mấy cái ghế, lúc ngồi xuống, có thể cảm thấy được một cỗ khí lạnh từ phía dưới lúi thẳng lên trên. Đã vào tháng tư, mùa mưa đi qua, độ ẩm tăng lên rất nhiều. Tháng năm, nhiệt độ ở Bắc Kinh có thể dùng tới từ "nóng", muỗi mòng cũng nhiều hơn, lúc này ở bụi hoa bên cạnh có mấy con ong bay tới bay lui, thật tốt, cũng không có tới trêu chọc cô.

Đêm, còn chưa gọi là khuya, cả khu nhà đèn đuốc sáng trưng, chỉ có chỗ này là âm thầm, ngẩng đầu có thể nhìn được trăng rằm ban đêm, rất sáng rất trong, sao cũng đặc biệt nhiều. Thình thoảng, có xe chạy ngang qua, làm xáo động không gian tĩnh lặng này.

Cô lẳng lặng ngồi, cắn chặt môi, nếu không, cô sợ bản thân sẽ khóc mất.

Trong rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình cầu huyết, hai người yêu nhau, một người đột nhiên mắc phải căn bệnh nan y, đều tìm cách đẩy người kia ra xa, hy vọng anh ta / cô ta có thể tìm được hạnh phúc mới, để bản thân có thể vui vẻ ra đi. Kỳ thật cuộc sống so với tiểu thuyết ngôn tình còn cầu huyết nhiều hơn.

Biên Thành rốt cuộc là thay lòng đổi dạ, hay còn lý do khác, nên mới chia tay với cô?

Khi họ yêu nhau, anh là hoàng tử cao quý thanh lịch, đem tất cả yêu thương chăm sóc đều dành cho cô. Vậy mà khi anh suy sụp, người ở bên anh không phải là cô, cô thật sự không biết nên suy nghĩ tiếp như thế nào.

Hứa Mạn Mạn vào Đài truyền hình Bắc Kinh, liền được lên sóng 《Tin tức buổi trưa》, nếu anh biết chuyện cha mình, còn cùng Hứa Mạn Mạn quen nhau, anh không sợ Hứa Mạn Mạn bị liên lụy sao?

Đêm đông tố đó, anh đối với Hứa Mạn Mạn quan tâm săn sóc, triu mến, cô nhìn thấy rõ ràng. Bọn họ không biết có người nhìn, cho nên đó sẽ không phải là diễn trò.

Nếu đó thật là diễn trò, vậy khi anh đã có được thành tựu rồi, trong sáu năm đó, anh vì sao không hề đi tìm cô? Cô vẫn không quen người bạn trai nào khác, trong lòng rõ ràng, cô đang đợi ai? Cô về Bắc Kinh lại là vì ai?

Cô dùng sức vỗ đầu, chỉ cảm thấy cái gì cũng loạn cả lên, không có đáp án.

Cô không biết mình đã ngồi bao lâu, ánh trăng lúc đầu ở giữa trời, sau nghiêng về một bên, sương sớm dính ướt quần áo của cô, cô đứng lên trở về nhà.

Cửa nhà Hạ Dịch Dương vẫn còn mở, cô không ghé chào, mở cửa nhà đi vào.

Hạ Dịch Dương từ nhỏ cũng là người mạnh mẽ như vậy, trải qua nhiều chuyện, ở thời điểm nào cũng có thể an bài rất tốt cho cuộc sống của mình, bọn họ vĩnh viễn là người mạnh mẽ, lý trí, không giống cô, rất lộn xộn.

Di động theo sau tiếng đóng cửa dồn dập vang lên, là Hạ Dịch Dương. Cô vờ như mình đang đứng dưới vòi hoa sen, tiếng nước rất lớn, nên không nghe được âm thanh gì bên ngoài.

Chủ nhật, cô lười ở trong nhà một ngày một đêm, đọc sách, nghe nhạc, viết bản thảo, chỉ nhận một cuộc điện thoại của Ngã Ly. Hạ Dịch Dương có ra ngoài không, cô cũng không chú ý.

Thứ Hai, trời quang đãng. Thời tiết như vậy, trên đường phố Bắc Kinh bình thường đều có rất nhiều du khách. Cô làm chút đồ ăn đơn giản, rồi đến radio.

Thôi Linh vẫn không tới làm, rốt cuộc được như gia đình nhỏ, thật sự là tiêu dao. Cấp lãnh đạo đều đến phòng lớn họp, phận kiến con như họ thì tụ tập trong văn phòng tám chuyện.

Tiểu Vệ thấy cô xem bản thảo, giật lấy, "Chị Diệp, tiết mục sắp bị cắt rồi, chị còn cố gắng cho ai xem?"

"Không phải còn chưa nhận được thông báo sao?" Cô cười cười.

Buổi chiều phải thu âm quảng cáo, là quảng cáo lò vi ba, lời quảng cáo viết rất tốt, cô nghe xong bụng cũng rục rịch, nghĩ hay là mình cũng mua một cái. Đối với đồ ăn lạnh, cô thật sự chán ngấy rồi. Cô cũng nên thu xếp cuộc sống bản thân đang hoang lại rồi, không thể luôn qua loa được.

Buổi tối, chuyên gia không tới, cô trực tiếp 《Đêm khuya khuynh tình》.

Cô dùng bài hát 《Thì ra anh cũng ở đây》 của Lưu Nhược Anh làm bản nhạc mở đầu, "Chuyện tình cảm thật rối rắm, làm cho tinh thần người ta thật áp lực, ngày thứ hai, công việc bận rộn như vậy, chúng ta chơi một trò chơi thoải mái chút đi! Nếu trên đời này có một loại thuốc, sau khi uống xong, có thể quên đi một đoạn trí nhớ, bạn hy vọng là thời kì nào?"

Thính giả rất là kích động, thêm mấy người trong tổ tiết mục giúp đỡ còn không kịp nhận điện thoại.

Có người nói khoảng thời gian đi thi vào trường cao đẳng, có người nói là lần đầu gặp được bạn gái, có người nói là lúc uống say cùng một đồng nghiệp phát sinh tình một đêm...

Trăm lẻ một đáp án kỳ quái, đều là một chút đoạn trí nhớ khó chịu, khiến người ta xấu hổ.

"Diệp tử, cô thì sao, hy vọng có thể quên đi đoạn trí nhớ nào?" Cuối cùng có người nghe hỏi cô.

Cô cười cười, "Thời gian qua thật nhanh, lại là rạng sáng một chút, chúng ta nghe Trà Sữa (1) hát 《Mãi về sau》 đi, thật sự rất thích cô ấy, người thông minh, xinh đẹp mà lại nhỏ nhắn, mềm mại."

(2) Mãi sau này, em mới học được cách để yêu một người

Thì đáng tiếc thay, anh đã ra đi và tan biến vào biển người mênh mông

Mãi sau này, em mới hiểu ra trong những giọt nước mắt

Có những người, khi đã để vuột mất sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Những cánh hoa son trà trắng muốt

Rơi trên chiếc váy màu xanh của em

"Yêu em!" Anh nhẹ nhàng nói,

Em khẽ cúi đầu và nghe những hương thơm dịu dàng.

Cái đêm tháng 5 mùa hạ vĩnh cửu ấy, em 17 tuổi

Cái đêm mà anh đã hôn em!

Cho đến tận bây giờ, mỗi khi em thấy buồn

Đều nhớ về những vì sao đêm hôm đó.

Tình yêu của chúng ta khi ấy

Sao lại có thể đơn giản đến như vậy

Và tại sao? khi còn trẻ

Người ta lại cứ khiến người mình yêu thương nhất bị tổn thương?

Trong những đêm khuya vắng này, phải chăng anh cũng giống em

Đều đang lặng lẽ hối tiếc và hoài niệm

Nếu như lúc ấy, chúng ta không bước bình như vậy

Thì bây giờ đâu phải nuôi tiếc như thế.

Anh vẫn thường nhớ về em ra sao? Mang theo nụ cười hay là sự trầm mặc,

Trong năm này liệu có ai khiến anh vui bớt cô đơn?

"Chị Diệp, hôm nay chị có chỗ rất lạ nha." Tiểu Vệ đem tới cho cô một ly trà, nhìn chăm chú vào mắt cô.

"Tiết mục làm như vậy không tốt hả?"

"Không phải, rất có sáng ý. Nhưng mà em cảm thấy chị dường như rất ưu thương. Chị không sao chứ?"

Cô cười, từng ngậm từng ngậm đem trà uống hết, hơi nước giúp cho cổ họng thoải mái hơn một chút. Quay đầu nhìn tổ trưởng tổ tiết mục đang thu dọn đồ, làm mặt dày đi tới hỏi, "Tổ trưởng, có thể cho tôi đi quá giang xe hay không?" Nhà tổ trưởng và nhà cô nằm ở hai phương hướng khác nhau, nhưng cả tổ chỉ có mỗi tổ trưởng là có xe mà thôi.

Tổ trưởng cũng người là sáng khoái, "Được mà! Tôi tiễn cô!"

Xe ra khỏi bãi đỗ xe, đi ra cổng lớn radio, lướt ngang qua một chiếc Passat màu đen. Cô bình tĩnh nhìn chăm chú phía trước, thân nhiên cùng tổ trưởng trò chuyện về vận mệnh của tiết mục.

**

Cả một đêm loay hoay trong giấc mộng, không biết là có phải do nghe Trà sữa hát, cô như còn đang ở Quảng viện, vẫn là mùa thu, tuyết đầu mùa rơi xuống cây phong đỏ rực, Biên Thành chụp ảnh cho cô, cô muốn chụp chung với anh, lại không tìm được người giúp, cô ủy khuất bĩu môi, Biên Thành nói, về sau lại chụp đi, dù sao chúng ta còn có sang năm, năm sau nữa!

Mở mắt ra, bên gối đều ẩm ướt, cổ họng có hơi đau, ánh mắt đỏ hồng. Ngấm nước ẩm thật lâu, mới khá lên một chút. Đi đến ban công mở cửa sổ, ngoài cửa sổ có cây cỏ thụ xanh biếc, có một chú chim vỗ cánh bay đi.

Cô giật mình, chậm rãi mở ra di động, đây số đó là khi đi họp lớp cô đã lưu lại.

"Hi, tôi là Diệp Phong, có thể gặp mặt không?" Cô có hơi chút khẩn trương, tay nắm chặt chē.

"Được mà, bất quá tôi thân mình công kênh, lười ra cửa, cậu đến nhà của tôi đi, đến đây đi!" Hứa Mạn Mạn trả lời.

Chú thích

(1) Trà sữa: biệt danh của Lưu Nhượng Anh

(2) Lời dịch bài hát được lấy từ nguồn <https://cafe1minh.com/2010/12/sau-nay-%E...9D%A5.html>

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Thì ra yêu cũng sẽ mệt mỏi

Edit: Hanayang

Một lần nữa gặp Hứa Mạn Mạn, biểu tình lần này của Diệp Phong khá bình tĩnh.

Nhà Hứa Mạn Mạn rất lớn, nghe nói còn là hàng xóm của một minh tinh điện ảnh nổi tiếng. Sàn gỗ đỏ sáng bóng vừa được đánh sáp, có thể dùng soi gương. Sô pha bọc vải da màu đen, bộ bàn ăn bằng gỗ chạm khắc kiểu Châu Âu. Rèm cửa sổ bằng vải sa màu trắng được thêu thủ công tinh xảo, thật xứng với khung cửa sổ màu đỏ. Vách tường phòng khách màu trắng như tuyết, ở trên treo hơn mười bức ảnh, đều là Hứa Mạn Mạn trong vai trò chủ trì các tiết mục khác nhau ở đài truyền hình.

Bụng cô ta so với khi họp lớp lại lớn hơn một vòng, trên chân mang một đôi dép lê mềm rộng, cô nói với Diệp Phong do bị phù chân, chân sưng lên, cách nửa giờ lại đi toilet, thật sự không thể đến đây làm việc, chỉ có thể xin nghỉ sớm.

Ông xã cô ta cũng có nhà, vóc dáng trung bình, tóc húi cua, mập mạp, tính tình chất phác, thấy Diệp Phong còn có vẻ ngại ngùng, lên tiếng chào hỏi rồi đi vào bếp gọt hoa quả. Hoa quả bùng lên, anh ta đi vào thư phòng, để lại hai người thoải mái nói chuyện.

Diệp Phong nhất thời có chút không biết phản ứng như thế nào. Gã không được cho người đàn ông như Biên Thành, với điều kiện của Hứa Mạn Mạn, khẳng định có thể tìm được người tốt hơn.

Người đàn ông này hình như cũng quá bình thường trong bình thường.

Sau này, Ngã Lỵ nói cho Diệp Phong biết, ông xã Hứa Mạn Mạn là bình thường, nhưng ông già người ta lại không như vậy, là Giám đốc Phòng quy hoạch kiến trúc đô thị Bắc Kinh. Khi yêu đương muốn chọn người đẹp mắt, lập gia đình lại muốn có lợi ích. Đây là sự thật, đẹp lại như thế nào, có thể mua xe, mua nhà không? Rất nhiều diễn viên nam trước mặt nhìn rất sáng láng, nhưng sau lưng còn không phải bị mấy bà giàu có bao dưỡng sao, bằng không mấy vai diễn chính làm sao tới được tay họ?

Diệp Phong chỉ có thể nói bản thân mình quá ngây thơ, quá nông cạn.

"Tiêu chuẩn hạnh phúc của tôi là, tránh xa mấy anh đẹp trai, gả cho một người đàn ông yêu mình, có điều kiện tốt, có thể cho tôi cảm giác an toàn." Hứa Mạn Mạn nhìn thấy sự nghi hoặc của Diệp Phong, cười tủm tỉm kéo cô ngồi xuống, bản thân mình thì ngã người lên ghế trường kỷ, tay nghịch tóc, tay vuốt ve bụng, rất ra dáng một mệnh phụ phu nhân.

Diệp Phong giả bộ đánh giá nội thất căn phòng, nhằm che giấu vẻ mất tự nhiên của mình. Hứa Mạn Mạn thời đi học mạnh mẽ hơn nhiều, ngay cả nói chuyện cũng phải tranh thế thượng phong, rất khó tưởng tượng được cô sẽ an phận như bây giờ.

"Phụ nữ có thể làm gì, cuối cùng rồi cũng lập gia đình, gả muộn không bằng gả sớm, điều kiện lựa chọn cũng nhiều hơn." Hứa Mạn Mạn đem đĩa hoa quả đến trước mặt Diệp Phong, cười nói.

Diệp Phong nhấp nháy môi dưới, nhột nhạt kéo kéo khóe miệng, "Cô..." Cô mở miệng, đột nhiên phát giác yết hầu giống như bị nghẹn, không thốt nên lời.

"Cậu muốn hỏi chuyện của Biên Thành phải không?" Hứa Mạn Mạn quay đầu nhìn cửa thư phòng, giọng nói cũng hạ thấp xuống một chút, "Chúng ta cũng không coi như bạn thân, chuyện có thể khiến cậu chủ động gọi điện cho tôi, chắc chắn có liên quan đến Biên Thành. À, trước khi cậu tới, tôi vừa cùng anh ấy nói điện thoại, anh ấy không cần an ủi, chỉ là ân cần thăm hỏi bình thường thôi. Đối với kết cục như vậy của cha mình, anh ấy cũng không bất ngờ, có thể nói là buông xuôi được một tảng đá lớn trong lòng! Ít nhất giúp cha anh ấy là rụng về cội. Ông ấy không chịu kháng án."

Diệp Phong nhìn khuôn mặt mịn màng của Hứa Mạn Mạn, trên mặt lộ vẻ ngây ngốc. Hứa Mạn Mạn so với bản thân cô dường như còn hiểu rõ Biên Thành hơn.

"Lúc hai người quen nhau, cô... đã biết chuyện của cha anh ấy sao?" Cô nuốt nước miếng, khó khăn hỏi.

Hứa Mạn Mạn chần chờ một lát mới nói: "Anh ấy... có thể trong lòng có nỗi khổ, tôi cũng không biết. Trước kia chúng tôi chỉ là bạn học, hoàn cảnh nhà anh tôi biết." Nói tới đây, Hứa Mạn Mạn vẻ mặt có điểm kỳ lạ, hai má và trán hơi hơi ửng đỏ, "Lúc tôi học trung học, đã thích anh ấy, vì muốn theo đuổi anh mới vào Quảng viện, không ngờ anh ấy lại thích cậu."

Diệp Phong xiên một miếng hoa quả, thản nhiên cười cười.

"Thật ra chuyện hai người chia tay không liên quan gì đến tôi." Hứa Mạn Mạn đột nhiên nói.

Diệp Phong ngạc nhiên ngẩng đầu.

"Anh ấy có dự cảm trong nhà gặp chuyện không hay, lại vô lực giải quyết, rất khổ sở, thời gian đó anh ấy luôn tràn ngập tâm sự. Dù là người tài giỏi cỡ nào, cũng phải có một mặt yếu đuối, anh ấy cũng cần một người có thể dựa vào, có nơi để nói chuyện. Mà cậu lúc nào cũng nói tới mơ ước của hai người, anh làm biên tập viên tin tức, cậu làm người chủ trì phỏng vấn. Anh ấy đến ngày mai của mình còn không thấy được, làm sao còn có ước mơ? Bởi vì chúng tôi đồng cảnh ngộ, ba tôi cũng từng mở công ty, cũng từng từ trên mây rơi xuống. Cảm giác đó tôi biết, tự nhiên chúng tôi thường cùng nhau tâm sự. Còn cậu vẫn luôn muốn được anh quan tâm lo lắng, mọi chuyện đều ỷ lại anh, căn bản không hề biết anh ấy đã ở tình trạng kiệt sức. Tình yêu cũng sẽ mệt mỏi, đã vượt quá sức chịu đựng của anh. Anh ấy nói với tôi, anh đã không biết có thể lấy cái gì đến yêu cậu, cho nên anh quyết định buông tay."

Đây là nguyên nhân thật sự khiến anh rời khỏi cô, không phải vì người khác, không vì sợ cô chịu liên lụy, mà vì anh yêu cô cảm thấy quá mệt mỏi?

Cô kinh ngạc nhìn Hứa Mạn Mạn, đầu óc điên cuồng mà chuyển động. Cô lần lượt tự hỏi chính mình, khoảng thời gian đó, cô đang làm gì?

"Chúng tôi đi cùng nhau, muốn nói là yêu, còn không bằng nói là giúp sưởi ấm. Anh có chút ý lại tôi, mỗi ngày thực tập xong, chính là đến tìm tôi nói chuyện phiếm, anh ấy sợ về học viện, lại suy nghĩ cậu ở đang ở nơi nào, cũng sợ về nhà, vì không muốn nhìn thấy bộ dạng đáng thương của mẹ. Ngày cha anh ra nước ngoài, anh đến sân bay đưa tiễn. Lúc trở về, anh muốn tôi theo anh đến Thanh Đài chơi hai ngày. Đó là mùa du lịch thịnh vượng của Thanh Đài, nơi nơi đều là người, tôi biết cậu là người Thanh Đài, nhưng chúng tôi đều tránh không nhắc đến cậu, mỗi ngày chúng tôi đều ra bờ biển đi dạo một chút, sau khi trở về, tôi đến đài truyền hình công tác, còn anh thì rời khỏi đài truyền hình. Sau đó, mẹ anh tự sát, chúng tôi khoảng hai năm không có liên lạc. Lúc gặp lại anh, anh đã trở thành tổng giám đốc Hoa Thành."

"Hai năm đó, anh ấy ở đâu?"

"Chỉ có Diêu Hoa biết. Diêu Hoa là thư ký của người phụ nữ cùng cha anh ra nước ngoài, anh ấy... có khả năng ở cùng với cô ta."

"Không có khả năng, cô ta so với anh ấy lớn hơn nhiều lắm." Mặt cô trắng bệch, sau đó lại đỏ bừng.

Hứa Mạn Mạn mỉm cười, "Tôi là nói có khả năng thôi, cũng không nói khẳng định gì. Nhưng quan hệ bọn họ phi thường tốt là chắc chắn, một ít trường hợp tham dự công khai đều là cùng nhau đi, hơn nữa Diêu Hoa vào bốn năm trước đã ly dị chồng. Bình thường trong công ty đều là tổng giám đốc sợ chủ tịch, mà ở Hoa Thành, chủ tịch lại phải nhìn sắc mặt tổng giám đốc. Diệp Phong, khi làm một người với hai bàn tay trắng, anh ta không có tư cách đi soi mói vận mệnh ban cho cái gì, cũng không có năng lực đi yêu bất cứ ai. Sự thật là, anh ấy hiện tại cũng rất tốt, tuy rằng không có làm biên tập viên, nhưng trong số các bạn học, có ai có thể tốt hơn so với anh ấy? Cậu không cần há miệng lớn như vậy, chú ý hình tượng, ha ha, cùng là bạn gái cũ, anh ấy đối với cậu có thể nói là để ý hơn so với tôi. Hôm họp lớp, có biết không, xe của anh ấy ngừng ở bên ngoài, chỉ đơn giản là muốn lén lút nhìn trộm cậu một cái."

"Đừng nói nữa." Cô bối rối lấy tay lau đi mi mắt, nước mắt từ khóe mắt lại chảy ra, rơi xuống đầu gối.

Hứa Mạn Mạn rút ra hai tờ khăn giấy đưa cho cô, khe khẽ thở dài.

Nước mắt của cô làm như thế nào cũng lau không sạch, cô biết không nên để cho Hứa Mạn Mạn chê cười, nhưng không cách nào nhịn được.

Đến thời gian dùng cơm chiều, di giúp việc nhà Hứa Mạn Mạn còn vì cô làm thêm vài món ăn, lúc ông xã Hứa Mạn Mạn đi ra giữ khách ở lại dùng cơm, cô lịch sự từ chối rồi đi về.

Cô lên xe buýt trước, sau đó là xe điện ngầm, dọc đường đi, cô vẫn còn khóc, người đi đường nhìn cô đồng tình, nghĩ chắc cô gặp chuyện gì bất hạnh lắm lắm.

Đau thương đã trải qua từ sáu năm trước, lòng đã sớm bình tĩnh, giờ cô cũng không quá tệ, anh cũng rất khá, vì sao lòng lại đau như vậy?

Ngày nào đó ở Mao gia loan gặp lại nhau, ánh mắt anh nhìn cô giống như là oán hận, là oán cô về trễ, hay là oán cô tại sao lại xuất hiện ở trước mặt anh?

Ở Zero Bar, anh nói cô hủy hoại bản thân, không đáng, anh còn nói nếu vận mệnh chính mình có thể nắm được trong tay, lời tiếp theo anh không nói ra, anh chỉ run lên...

Có thể nắm trong tay lại như thế nào? Tình yêu của cô không làm cho anh cảm thấy vui vẻ, ngược lại làm cho anh mệt mỏi. Cho nên anh không cần cô yêu, anh lựa chọn một đầu vai khác cho anh dựa vào.

Vậy những ký ức ngọt ngào kia là cái gì?

Chẳng lẽ tình yêu chỉ có khi hoa rực rỡ, mà không có trong đêm gió lạnh lùng?

Cô không hiểu, một chút cũng không hiểu.

Đi ra ga tàu điện ngầm, đứng trước nhà ga ồn ào tấp nập, gió lửa quạt mạnh vào áo khoác của cô, làm cô muốn đứng không vững, cô lấy điện thoại gọi cho Ngã Ly. Ngã Ly là người chứng kiến hai người họ yêu nhau, cô muốn Ngã Ly nói cho cô biết, yêu cô thật sự là quá sức anh sao?

Qua một hồi lâu, Ngã Ly mới tiếp điện thoại.

"Tôi nay mình muốn đến chỗ cậu ngủ." Cô thấy hơi lạnh, môi cũng xanh. Kỳ thật mùa xuân sắp đi qua, nhanh đến đầu hạ, cô nữ sinh đứng bên cạnh mặc váy ngắn, đôi chân thon dài làm đàn ông con trai đi qua đều trợn mắt nhìn.

"Minh... ở bên ngoài, ngày mai được không?" Ngã Ly thì thầm nhỏ xíu, còn lấp bắp.

"Cũng được!" Mỗi người đều cần có không gian riêng cho mình, cô tắt điện thoại, đi về căn hộ của mình.

Hôm nay trong thang máy rất nhiều người, đa số là những gương mặt xa lạ, nhìn cô, trong mắt đều lộ vẻ tò mò, cô liền cúi đầu xuống, nghe thang máy ngừng rồi lại đi lên, đến tầng của cô, trong thang máy chỉ còn một mình cô.

Đèn trên hành lang đều mờ, đặc biệt sáng sủa.

Cô vừa bước chân ra thang máy, cùng một lúc, Hạ Dịch Dương từ trong nhà đi ra, dường như đang đợi cô.

Cô không biết nói gì, đành phải gật đầu chào anh, rồi cúi đầu lấy chìa khóa, tay bất ngờ bị anh giữ lại.

"Chuyện gì?" Anh mạnh tay làm cho cô cảm thấy đau đớn, cô ngược mắt lên nhìn anh.

"Diệp Phong, nếu trí nhớ có thể xóa đi, em muốn xóa đi đoạn thời gian nào?" Mắt anh sáng ngời, lời lẽ sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Không thể xóa đi ký ức (thượng)

Edit: Hanayang

Dưới ánh sáng mờ nhạt, một nửa người anh nằm trong bóng tối, cẳng phát ra vẻ thon dài bất mắt, khuôn mặt áp sát cô thật gần đến nỗi nhìn không rõ lắm. Chỉ cảm thấy anh dường như rất tức giận.

Giận cái gì chứ? Cô hoảng hốt nhìn anh, có chút khó hiểu.

Lúc đi học rồi gặp lại nhau sau này, anh đều đối với cô rất ôn hòa, vài lần cố ý đón đưa, anh đều khéo léo không tạo áp lực tâm lý cho cô. Tất cả mọi chuyện cũng không cần quá rõ ràng, đều hợp lý hợp tình, hết thấy bất quá là trùng hợp, không cần tìm hiểu.

Cô hưởng thụ sự trùng hợp này, không muốn chuyện đơn giản thành quá phức tạp.

Ánh sáng là tiếng nói của cả hành lang, cửa thang máy vừa mở ra, đèn tự động sáng lên, 1 phút sau, vì tiết kiệm năng lượng, đèn sẽ tự động tắt.

Trong lúc cô trầm mặc, đèn tắt, thế giới xung quanh bỗng chốc im lặng, chỉ có hơi thở phẫn nộ của anh mang theo hơi nóng phảng phất trên mặt của cô, còn có thoáng qua mùi khói thuốc.

Cô khóc không ra nước mắt, tuy rằng đã trang điểm khéo léo, nhưng nhìn kỹ, lại giống như con mèo ăn vụng còn không biết chùi miệng, đôi mi sợ hãi run rẩy.

"Là cái tuần lễ vào sáu năm trước sao? Em muốn lau, quên sạch sẽ không còn một mảnh? Diệp Phong, em đã muốn quên đi, vì sao, chết tiệt, phải về nước, vì sao muốn đến ở khu nhà này?" Anh buông cổ tay cô ra, hai tay nắm lấy vai cô mà lắc, không có một chút thương tiếc.

"Em..." Cô cắn môi, dựa vào vách tường, muốn đứng vững lại rồi cùng anh từ từ nói chuyện.

Anh tức giận làm cho cô cảm thấy có chút sợ hãi.

"Bác Kính lớn như vậy, nhà cho thuê nhiều như vậy, em dọn đến đây ở, sẽ không phải trùng hợp. Em nói, em vì sao phải chọn chỗ này? Em là tới tìm tìm cái gì, vẫn là muốn nhớ lại cái gì?" Có vài năm kinh nghiệm làm biên tập viên, cho dù đứng trước tình huống nào, anh đã sớm luyện được bình tĩnh.

Giờ phút này, anh thật sự không khống chế được, tiếng hét đau đớn bị đè nén sắp làm anh hồng mắt. Ngón tay bóp chặt, giống như muốn bấu vào da thịt cô, không thèm suy nghĩ xem có thể làm đau cô hay không, chỉ cần xác định có thể giữ chặt cô, không cho cô chạy thoát là được rồi.

Hành lang cũng không có hoàn toàn hắc ám, nhờ có ánh đèn từ nhà của anh hắt ra, cô tròn to mắt, nhìn thấy trong mắt anh hiện lên đau đớn cùng sợ hãi, cô lặng người, tim hơi hơi nhói đau.

"Diệp Phong, cho dù em có thể đem tất cả ký ức xóa đi, nhưng em có thể phủ nhận nó chưa bao giờ tồn tại qua sao?"

Ánh mắt của anh lạnh như băng.

"Em..." Cô ngơ ngác nhìn anh, anh nâng tay lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào bên dưới mắt cô, chỗ có lắm tấm nước mắt, anh đưa tay lau đi, đau lòng đến cực điểm.

"Anh có mệt hay không?" Cô đột nhiên hỏi.

Anh nhíu mày như muốn hỏi rõ.

"Em làm anh mệt mỗi sao?" Cô thì thào nói nhỏ, giống như đang hỏi anh, cũng là tự hỏi chính mình, "Yêu một người sẽ mệt sao?"

Anh lắc đầu, "Yêu không có mệt hay không, chỉ có đáng giá hay không. Bởi vì em, cùng em chia sẻ những hồi ức đó, với anh đều trở nên quý giá..."

Hơi thở của anh đột nhiên trở nên dồn dập, giọng nói nhỏ không thể nghe thấy, tay anh đột nhiên dùng sức làm cô ngã vào lòng anh, môi anh chuẩn xác hạ xuống hôn cô.

Cô giật mình, bối rối muốn tách ra, nhưng anh đã chờ đợi, khắc sâu nụ hôn này thật lâu, trong suốt sáu năm.

Bên tai, đều là tiếng tim đập cuồng loạn của anh.

Cô không tự giác nắm lấy áo anh, đầu ngón tay chạm vào cơ thể nóng rực của anh, than nhẹ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, giống như có một cỗ sức mạnh to lớn, kéo cô về một thời gian khác, càng ngày càng xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trời mưa to, vừa dày vừa nặng hạt, những tia chớp trên bầu trời giống như những con rồng lửa, sau mỗi một lần hiện lên, đều kèm theo một tiếng tiếng sấm thật lớn. Cô sợ nhất là những đêm đông tố, lúc còn nhỏ, nhà bên cạnh có một người bị sét đánh chết, cả người cháy đen, sau khi cô nhìn thấy, liên tục mấy đêm liền gặp ác mộng, từ đó về sau, mỗi lần nghe tiếng sấm, cô sẽ không dám ở một mình.

Tối nay, nỗi đau trong lòng đã che khuất sự sợ hãi, cô bước đi trong cơn dông, ước gì thiên lôi có thể đánh chết mình, vậy thì, cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không cần nghĩ nữa.

Người ta đều nói người yêu quá tài giỏi sẽ làm đối phương lo được lo mất, giống như đi tàu mà không có kim chỉ nam, không biết khi nào, ở đâu mới có thể thả neo. Biên Thành lại chưa bao giờ đem đến cho cô cảm giác đó, cô luôn tin chắc rằng mặc kệ là mưa to gió lớn gì cũng sẽ không làm thay đổi hướng đi của họ.

Giờ cô mới biết bản thân mình có bao nhiêu ngây thơ. Có lẽ nếu bình thường lo được lo mất, một khi chia tay, trong lòng đã sớm có chuẩn bị, cũng sẽ không đau đến mức này.

Trên mặt cô đã phân không rõ là nước mắt hay là mưa, cô nhìn không rõ đường, nhưng trên chân lại như có mắt, không biết lấy khí lực từ đâu, cuối cùng cô cũng đi tới cửa Quảng viện.

Đêm đã rất khuya, những dãy phòng học bị bao phủ trong màn mưa, nước mưa quất vào cây bạch dương giống như hàng vạn sợi tơ nhả ra từ con tằm trên cây dâu, sần sật rung động.

Cô dừng chân lại, đột nhiên mất đi dũng khí tiến về phía trước.

Giờ này, Biên Thành chắc hẳn đã đưa Hứa Mạn Mạn về ký túc xá, cô và Hứa Mạn Mạn cùng chung giường trên giường dưới. Bộ dáng thê thảm này của cô để người khác nhìn thấy, là muốn lấy được sự đồng tình thương hại, hay càng giúp người ta thấy ngọt ngào hơn?

Cắn chặt răng, cô quay đầu đi ra.

Nước mắt và nước mưa vẫn là khác nhau, nước mắt thực nóng, từng đợt trào xuống hai má đã tê buốt, nuốt vào miệng, là mặn chát.

Một bóng người che ô từ phía sau đi đến, kinh ngạc nhìn cô một cái, thất thanh gọi: "Diệp Phong?"

Cô quệt mắt, nhận ra người đó là Hạ Dịch Dương. Cô không thể che giấu sự hoảng loạn của mình, cũng không muốn giải thích vì sao hoảng loạn, cách màn mưa nhìn anh, vai từng trận run lên nước nỡ.

Vào học kỳ cuối năm tư, anh đã thi đậu hệ nghiên cứu sinh chuyên ngành Toán ở Tứ Xuyên, anh rời học viện đã được mấy tháng, bây giờ trở về để chuẩn bị làm luận văn tốt nghiệp. Anh không được ở trong ký túc xá nữa, nên tự mình thuê phòng ở bên ngoài, để bù lại những học phần còn thiếu.

Anh nghiêng người, thay cô chắn mưa, yên lặng nhìn cô một hồi, rồi nói: "Tôi đưa em về ký túc xá."

Cô lắc mạnh đầu, làm nước trên tóc văng khắp mặt anh.

"Vậy em muốn đi nơi nào, tôi đưa em đi? Có muốn tôi gọi điện thoại cho Ngã Lỵ không?"

Cô lại lắc đầu, đột nhiên không nói tiếng nào bỏ đi trước. Anh đuổi theo, giữ cô lại, cảm giác được cả người cô lạnh như nước đá.

Cô quay đầu lại, "Không cần lo cho tôi." Rồi đẩy tay anh ra.

Anh kiềm chặt cô, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời còn mịt mù, nhú mây, "Vậy em đến chỗ tôi ở một đêm đi, được không?" Câu hỏi này thực không thích hợp, nhưng mà vào thời điểm này, anh thật sự không nghĩ ra biện pháp nào.

Cô giống như người đánh mất thần trí, chỉ còn một thể xác trống rỗng đứng trước mặt anh.

Cô chưa nói được, cũng chưa nói không được, nhưng không hề từ chối.

Anh đưa cô về phòng trọ của mình... Một căn phòng rộng được cải tạo từ nhà xưởng nhỏ cũ kỹ *.

Cô không biết rằng quần áo ướt đầm làm cho cơ thể thiếu nữ mê hoặc như ẩn như hiện. Cô cứ như vậy, đi trong đêm khuya mưa gió, có biết bao nguy hiểm.

Không gian chỉ hơn ba mươi thước vuông, 25W đèn chiếu sáng, một cái quạt cũ, một cái giường đơn sơ, một cái nồi điện vừa nấu nước vừa nấu cơm. Sát bên cạnh có mấy tòa nhà đang được xây dựng, công trình đang đẩy nhanh tiến độ, suốt đêm tiếng máy móc không ngừng vang lên, trên đỉnh cần cầu đèn chiếu bốn phía sáng như ban ngày.

Cô rất im lặng, anh để cô ngồi xuống ghế, nói ra ngoài mức nước, muốn nấu cho cô chút nước nóng để lau người. Bớt nước xong, anh nghĩ nên lấy cho cô cái sơ mi nhỏ, cho cô tạm thời có thể mặc một chút.

Trở lại phòng, anh ngáy người. Cô vừa mới yên ổn ngồi trên ghế đó, giờ đột nhiên té ngã trên mặt đất, thân mình nhỏ bé cuộn thành một đoàn, miệng liên tục gọi: Biên Thành, em khó chịu...

Anh chạy tới đỡ cô dậy, thân người cô nóng như lò lửa, môi khô nứt nẻ. Anh cuống cuống công cô chạy đến phòng khám nhỏ gần đó, bác sĩ nói cô mắc mưa, có hơi sốt, trở về pha nước ấm tắm, thay quần áo, làm đổ mồ hôi sẽ khá hơn.

Hôm đó, ở phòng khám có rất nhiều bệnh nhân bị ngộ độc thức ăn, ngay cả một cái giường ngủ cũng không có, anh đành phải công cô trở về.

Anh pha một chậu nước ấm lớn, tắt đèn, nhưng ngọn đèn trên đỉnh cần cầu vẫn từ cửa sổ chiếu vào, anh phải nhắm mắt lại, gắt gao cắn môi, lần đầu tiên trong đời giúp một cô gái cởi áo.

Cho dù anh là người quân tử, nhưng dưới tay là làn da trơn bóng mịn màng như ngọc vẫn đem đến cho anh làn sóng kích thích trước nay chưa từng có.

Anh giúp cô lau người, sấy khô tóc, thay quần áo, nấu một tô canh gừng, dứt cho cô uống.

Trên giường anh ngay cả gối đầu cũng không có, bình thường anh đều dùng mấy quyển sách thay thế. Anh đành phải đem vài món quần áo của mình gấp lại, xếp chồng lên cho cô gối đầu. Cô ngủ thật sự sâu, thích nằm nghiêng một bên, trong lúc ngủ mơ chân mày cô nhíu lại, giống như có khúc mắc gì không giải được. Anh ngồi vào chỗ sáng bên cạnh cô, mắt không chịu nổi nhắm lại một hồi.

Khi tỉnh lại, cô mở to mắt, đảo một vòng, cuối cùng dừng ở trên người anh. Cô không hét lên sợ hãi, cũng không lộ ra cái vẻ mặt kinh hoàng gì, chỉ là nhìn anh cười biết ơn, lúc mở miệng nói chuyện, giọng khàn khàn.

"Mấy giờ rồi?" Cô thấy trời râm râm, mồ hôi làm áo T - shirt mặc trên người lại ẩm ướt.

Quần áo của cô móc trên dây phơi, gió quạt thổi tới, đã khô tốt lắm.

"Buổi chiều hai giờ rồi, em ngủ thật lâu." Anh rót cho cô ly nước, lấy hai viên thuốc, đỡ cô ngồi dậy.

Cô ngửi được mùi mồ hôi trên cơ thể anh, cô cúi nhìn xuống, đem thuốc và nước nuốt xuống, thân mình nhẹ tênh tênh, một chút khí lực cũng không có. Cô dựa vào đầu giường thở dốc.

"Có đói bụng không?" Sắc mặt cô tái xám, môi trắng bệch.

"Em không đói. Cảm ơn anh!" Cô chống dậy bước xuống giường, thân người lao đảo, xem chút nữa té ngã xuống đất, may mắn anh nhanh chân tới đỡ.

"Nằm xuống trước đi! Tôi nấu cho em chút mì, ăn xong tôi đưa em về học viện. Điện thoại của em reo mấy lần rồi, em xem điện thoại trước đi." Anh lấy túi xách đưa cho cô, lại đưa tay lấy quần áo trên dây xuống, rồi xoay người đi ra hành lang nấu mì.

Anh đối với chuyện ăn uống cũng không chú trọng lắm, có thể lấp đầy bụng là được. Nhưng anh biết cô khó ăn, không dưới một lần ở căng tin thấy Biên Thành làm mặt lạnh gắp ra từ trong bát của cô món cô không ăn được.

Anh đã ghé vào cửa hàng tiện lợi mua một số đồ ăn liền, lúc mua gia vị, nhìn thấy cà tím thực tươi ngon, nên tiện tay mua một ít đem về. Anh lấy cà tím thái sợi, rán chín kỹ, cho vào bát, sau đó đổ mì ra tô, rồi phủ cà tím lên trên mặt.

Trời dường như còn muốn mưa, vừa nóng vừa ngọt ngào, động một chút lại đổ mồ hôi. Anh đến bên cạnh bồn rửa mặt, đối diện với cô.

Cô đã thay xong quần áo, ngồi ở bên cạnh quạt máy. Anh cuống quýt kéo cái quạt ra, "Em vừa hạ sốt, giờ lại ngồi quạt, có thể bị sốt lại, ngoan, ăn cơm!" Khẩu khí bất giác giống như đồ đùa nhỏ.

Ở trong mắt anh, cô chính là đứa nhỏ.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô nhe răng cười với anh, miệng niềng răng, anh liền cảm thấy vui vẻ. Bạn học trong lớp, tuy rằng ở ngoài mặt cũng không phân chia bè nhóm, nhưng lúc nhìn thấy anh, ánh mắt cũng có tò vò khác, chỉ có cô, đối với anh vẫn luôn cười rất nhiệt tình, chân thành.

Khi bọn họ hợp tác đọc diễn cảm bài <Tháng tư kỷ niệm>, ở đoạn kết tiết mục, anh nói: anh không phải sỏi đá, cũng không phải dê đập, nhưng nếu em nguyện ý, anh sẽ, sẽ dùng đôi vai không rộng lớn này, vì em mà xây dựng một bầu trời không có phiền muộn.

Bọn họ đứng trên ở bậc giảng, mấy chục ánh mắt đều đang dõi theo anh, anh lại như không hề thấy được, trong mắt anh chỉ có ánh mắt sáng như sao của cô. Anh cảm thấy đó không phải đang đọc diễn cảm, mà là thổ lộ nội tâm của mình, chỉ là không có ai phát hiện. Anh cũng không muốn bị ai phát giác, bởi vì Biên Thành đã vì cô mà xây dựng một bầu trời không phiên muộn.

Cô kinh ngạc nhìn anh một cái, yên lặng tiếp nhận bát mì. Cô ăn thật chậm, giống như rất khó nuốt, hút vài cọng, trên chóp mũi liền chảy ra mồ hôi.

"Khó ăn lắm hả?" Anh ngượng ngùng cười cười.

"Rất ngon! Đạt sáu sao." Cô lộ vẻ nghiêm túc nói với anh.

Anh không khỏi mỉm cười.

Ăn xong, lại nghỉ ngơi một hồi, anh đưa cô về học viện, chính mình cũng đi thư viện tìm chút tư liệu.

Vào học kỳ cuối, có một số sinh viên đi thực tập, có một số vội làm luận văn tốt nghiệp, muốn gặp mặt cũng rất khó. Diệp Phong trở lại phòng ký túc xá, Ngã Ly không ở đó, Hứa Mạn Mạn nằm úp sấp ở trên bàn viết bản thảo, Biên Thành ngồi ở bên giường cô lật xem một quyển tạp chí.

Cô ở ngoài cửa sừng sốt vài giây, vẫn làm mặt không chút thay đổi đi vào.

Biên Thành đứng lên, Hứa Mạn Mạn ngẩng đầu hỏi: "Diệp Phong, tối hôm qua cậu đi đâu? Tôi với Ngã Ly gấp đến độ một đêm cũng chưa ngủ, gọi di động cho cậu cậu cũng không nghe."

Cô à một tiếng, tiện tay lấy vài bộ quần áo sạch ném vào túi xách lớn của cô, xoay người đi ra khỏi phòng.

Bọn họ có tự do yêu đương, cô lại không thể rộng lượng như vậy, mọi thứ trong tim đều lạnh lùng âm đạm.

"Diệp Phong!" Biên Thành đuổi theo, giữ chặt cô.

Cô lạnh lùng đẩy tay anh, không hiểu sao người thay lòng đổi dạ là anh mà còn có thể có khí thế bức người như vậy? Anh ta hẳn phải có vẻ mặt đáng khinh, dữ tợn.

Quả thực không thể trông mặt mà bắt hình dong.

"Em muốn đi đâu?" Anh hỏi.

"Chỉ là bạn học có cần quan tâm nhiều như vậy không?" Cô bình tĩnh mở miệng, chấp nhận bọn họ từ người yêu thay đổi thành bạn học.

"Tự mình... phải bảo trọng!" Anh muốn cười một cái, nhưng không thành công. Buông tay cô, như cảnh phim quay chậm, chậm rãi xoay người.

Cô nhắm mắt lại, chạy xuống lầu.

Bên ngoài nổi lên một trận gió lớn, hạt mưa tí tách rơi xuống, cô lấy ô trong giỏ xách mở ra che, ra khỏi học viện mà không hề có đích đến, vòng vo một con phố, nhìn thấy một chiếc xe tải nhỏ bán hoa kiểng đang vội vàng chuyển mấy chậu hoa trên mặt đất lên xe.

Cô đứng ở đó nhìn.

"Nhìn cái gì vậy?" Bên cạnh đến thêm một người, cô cũng không cử động, "Cái kia là cái gì?" Cô chỉ vào một chậu sứ trắng, bên trong là một gốc cây màu xanh lục vừa giống cây tiên nhân chương* vừa giống thực vật, mà nhánh là thật dài, cũng không có lá.

"Kia gọi là lô hội."

"Thật là đẹp." Cô đi đến gần, ngồi xổm xuống xem, "Á, cái chậu này bị nứt rồi." Cô kêu lên.

Chủ nhân xe tải cúi đầu nhìn thấy, chép miệng, "Cô bé, có thích không?"

Cô gật gật đầu.

"Năm đồng tiền, tương đương tặng không, muốn hay không?"

Cô không nói gì, người bên cạnh đã đưa tiền qua.

Anh nâng chậu lô hội lên, cô giúp anh che ô, hai người hướng về phía nhà xưởng* mà đi.

(*) nhà kiểu Tongzidou: một kiểu nhà xưa của Trung Quốc (mình cũng không rõ lắm nên cứ tạm gọi như vậy)

Chương 23: Không thể xóa đi ký ức (hạ)

Edit: Hanayang

"Em phụ một tháng tiền thuê nhà, ở nhờ một tuần, có thể không?" Cô đứng phía dưới bậc thang, ngưỡng mặt hỏi người đứng trên cô hai cái bậc thang. "Anh cũng biết, trong học viện hiện tại hoàn cảnh thực ảm ỹ, em không thể tập trung mà viết luận văn tốt được... Em sẽ tuyệt đối im lặng, sẽ không quấy rầy đến anh."

Dưới lầu, cái máy trộn bê tông bắt đầu quay, tiếng động ầm ầm vang lên cơ hồ át luôn tiếng của cô. Lý do của cô tệ đến cỡ nào, ngay cả cô nghe xong còn cảm thấy gượng gạo.

Cô thật sự không biết bây giờ còn có thể đi đâu, ở lại học viện, mỗi ngày nhất định sẽ nhìn thấy Biên Thành cùng Hứa Mạn Mạn ra vào có đôi, còn phải nhận lấy sự đồng tình an ủi của những người khác, còn nếu cuốn gói về, buông tha cho cái bằng cử nhân đã học suốt bốn năm, chỉ sợ Tô Hiểu Sầm sẽ rống từ Thanh Đài thẳng đến Bắc Kinh. Mà nhà Ngô Phong càng không thể đến được, cô chuẩn bị rút lui không vào CCTV nữa, làm sao còn mặt mũi nào đối mặt với Ngô Phong. Cùng thi đậu vào học viện Bắc Kinh với cô cũng có mấy người bạn thời trung học, nhưng mà cô yêu sớm, mỗi ngày đều dính theo Biên Thành, thấy sắc quên bạn, đã lâu không liên hệ, nên bây giờ cũng không thể đến ở nhờ. Cuối cùng dường như chỉ có cái nhà xường cũ kỹ này có thể dung chứa cô, giúp cô trốn tránh. Tuy rằng có hơi đường đột, nhưng ngày hôm qua cô chột vật thế nào cũng đã bị Hạ Dịch Dương nhìn thấy hết, mặt mặt thêm lần nữa cũng có sao.

"Mau giúp em mở cửa, em không buông tay ra được." Cô lẩm bẩm, đầu cúi thấp xuống, anh có chút buồn cười, trong lòng chưa bao giờ cảm thấy ngọt ngào như vậy, ánh mắt rất nhanh xẹt qua một tia say đắm, lúc cô ngẩng đầu lên, sắc mặt anh đã trở lại bình thường.

Chìa khóa nằm trong ba lô của anh, lục một hồi, mới tìm được. Cô ngoan ngoãn đứng bên cạnh cửa, giống như người khách rụt rè, chờ chủ nhà dẫn vào, mới dám ngồi xuống.

Anh đặt chậu lô hội và một cái túi giấy trên tay xuống. Cô nhìn thấy bên trong có cái bẹ xanh, còn có dưa chuột, cà chua, bánh mì... và hai gói khoai tây chiên.

Cô hơi ngạc nhiên vì nhìn anh không giống như người thích ăn quà vặt.

"Lúc em đọc sách thích ăn vặt." Anh dọn dẹp máy tính trên bàn đến bên cạnh giường, dành ra một chỗ để đồ của cô.

"Làm sao anh biết?"

"Trong thư viện im lặng như vậy, em không biết em ăn khoai chiên tiếng vang lớn cỡ nào sao."

Cô xấu hổ đến cổ cũng đỏ hồng, "Em... cũng chưa từng để ý."

"Em đọc sách rất chăm chú." Anh cười.

"Em từ nhỏ đã như vậy... Có khi đi học cũng ăn vụng bánh quy, cho nên răng hàm rất xấu."

Anh nhớ tới bộ niềng răng của cô, liền cười.

Thật ra, một nam một nữ ở chung một phòng có rất nhiều điều bất tiện.

Cơm chiều là do anh nấu, vẫn là mì gói, bất quá đổi thành ăn kèm với cà chua. Một bữa cơm xong xuôi, hai người từ trong ra ngoài đều thấm ướt mồ hôi, hai cây quạt cũng không có tác dụng gì. Công trường có rất nhiều muối, không thể không đốt nhang muối. Mùi nhang quá nồng, làm đầu óc cháng váng. Anh giúp cô đun nước ấm, để cho cô tắm ở trong phòng, còn anh ra bên ngoài cạnh bể nước tùy tiện xối vài cái.

Cô ôm áo ngủ của mình, nghe tiếng nước ào ào bên ngoài, chán nản căn môi. Cô chỉ lo cho mình có nơi trốn tránh, không hề nghĩ sẽ mang phiền phức đến cho người khác. Cô còn nghĩ đến Biên Thành và Hứa Mạn Mạn hiện giờ chắc đang ngồi trong phòng mát mẻ, nói chuyện nghe nhạc, lòng càng thêm bi thương, nước mắt lập tức không ngăn được mà chảy xuống.

Anh biết cô vừa mới khóc, tuy rằng lúc anh đi vào, cô đã lau khô nước mắt, nhưng mắt và mũi đỏ bừng làm cô không thể giấu được.

Trong phòng không có dây mạng, hai người chỉ có thể viết luận văn ở trên laptop. Luận văn của Diệp Phong có đề mục là « Ngôn ngữ cơ thể trong việc tạo ra ý nghĩa mới cho ngành phát thanh », viết đã gần xong, hiện giờ chỉ còn sửa lại vài chỗ. Luận văn của Hạ Dịch Dương chỉ mới được cái đề cương, tư liệu chiếm hơn phân nửa bản.

Cô không có cách nào tĩnh tâm đi sửa luận văn, gờ chưa được mấy chữ, mắt lại nhoe lên vì nước mắt. Cô giả bộ nóng nực, cầm khăn mặt đi ra bể nước

nửa mặt. Bể nước nằm ở cửa quẹo đầu cầu thang, nằm lộ thiên, bậc thang bị mưa tạt trơn trượt, cô đi xuống rất cẩn thận mà còn thiếu chút nữa bị trượt chân.

Thời tiết thì khó chịu, tâm tình cô thì trước nay cũng chưa từng u ám như vậy, rõ ràng đã muốn né tránh Biên Thành, vậy mà vẫn là cảm thấy mọi thứ trong không khí đều có liên quan với anh. Mưa bụi lất phất bay vào mặt, cô cắn răng, nước mắt lặng lẽ chảy dài.

"Diệp Phong?" Hạ Dịch Dương từ trong phòng đi ra.

"Ồ đây!" Cô cất tiếng nghèn nghẹn.

Anh vắt khăn, đưa cho cô. Cô kỳ cọ lung tung lên mặt, ngại ngùng nói: "Trong phòng buồn, em ra đây hít thở không khí. Anh đi vào viết luận văn đi!"

"Đêm dài rất! Chút nữa viết cũng không muộn." Anh do dự một chút, đưa tay giữ chặt tay cô. Hai người không về phòng, đứng trên hành lang nhìn sang công trường đèn đuốc sáng trưng.

"Nghe nói nơi này sẽ xây dựng thành một khu căn hộ cao cấp, có trên hai mươi tầng." Anh nói.

Cô gật gù đầu, "Chỗ này cách CCTV không bao xa, sau này nếu ở đây mà đi làm thật sự là rất thuận tiện."

Anh nghiêng người nhìn cô, "Em muốn vào CCTV?"

Cô sâu kín lắc lắc đầu, "Ước mơ trước kia mà thôi. Ở lại Bắc Kinh, vào CCTV trở thành người dẫn chương trình nổi tiếng, anh ấy... làm biên tập viên tin tức, sau đó... ước mơ này thực sự không thực tế, đúng không! Anh thì sao, vì sao phải về Tứ Xuyên dạy học?"

"Vào Quảng viện chẳng qua là chuyện tình cờ mà thôi, anh theo một bạn học đi phỏng vấn, hai chúng tôi đều thông qua, nhưng kết quả thi văn hóa của người bạn học đó lại trượt. Anh chuẩn bị từ bỏ việc vào Quảng viện, nhưng thầy giáo tuyển sinh tìm đến nhà anh, nói sẽ cung cấp cho anh học bổng đặc biệt, rồi anh đến đây, nhưng cuối cùng anh vẫn làm cho người thầy đó thất vọng. Về Tứ Xuyên học, sau khi tốt nghiệp có thể ở quê hương làm giáo viên dạy toán trung học, có thể chăm sóc cho mẹ và em gái anh. Ba anh đã qua đời từ sớm."

"Uhm!" Cô biết gia cảnh nhà anh rất khó khăn, để theo học ngành phát thanh là phải phi thường cố gắng. Con người, thực tế một chút vẫn tốt hơn, lên kế hoạch trước quá sớm, một khi không thể thực hiện được, sẽ có nhiều mất mát. Giống như cô, mới mười chín tuổi, đã lên xong kế hoạch cho cả cuộc đời, giờ cô mới biết bản thân mình ngây thơ biết bao nhiêu.

"Em sau này dự định thế nào?"

"Em?" Cô tự giễu nhếch mép cười, "Lấy được bằng cấp rồi, em sẽ tính tiếp."

"Diệp Phong..." Anh đột nhiên gọi tên cô.

Cô quay đầu nhìn anh.

Anh thân nhiên cười cười, "Không có gì, vào nhà đi đã!"

Anh nhường giường cho cô, rồi trải chiếu nằm trên mặt đất. Anh thật sự không cách nào ngủ được, nên ngồi viết luận văn cho đến rạng sáng. Lúc nằm xuống thấy cô ở trên giường xoay người, còn nghe được cô nhỏ giọng nức nở.

***

Tin tức cô và Biên Thành chia tay cuối cùng vẫn không dấu được, Ngã Ly nổi trận lôi đình nói muốn đi tìm Biên Thành tính sổ, bị cô ngăn lại. "Nếu có thể tính toán rõ ràng, Biên Thành có thể quay về thì sao, mình đã sớm quên rồi! Đừng để mình trở thành trò cười trong học viện, được không?"

Lúc đó Ngã Ly đã đồng ý với cô, nhưng đến giờ cơm trưa, đột nhiên cô ấy bùng lên một bát canh, tạt thẳng vào người Biên Thành, còn úp cả bát lên đầu anh ta, rồi nghênh ngang bỏ đi.

Hứa Mạn Mạn nhảy dựng lên muốn gây với Ngã Ly, Biên Thành kéo cô ta lại, chậm rãi nói: "Đi tắm là sạch thôi, không cần thiết vì việc nhỏ nhặt này mà luống cuống."

Anh ta ngay cả mấy cọng rau trên người cũng không phui, không coi ai ra gì nắm tay Hứa Mạn Mạn, tao nhã rồi đi dưới cái nhìn trân trối nghẹn họng của mọi người.

Chỗ cô ngồi cách bàn bọn họ không xa, từ đầu đến cuối, anh ta cũng không ngoảnh cô một cái.

Luận văn của cô đã đóng tập hoàn chỉnh, cũng đã đưa giáo sư xem qua, không có vấn đề gì, cô chỉ chờ tới ngày đội áo mũ cử nhân nữa thôi. Hạ Dịch Dương chuẩn bị công tác đầy đủ, luận văn viết cũng rất nhanh.

Sau mấy ngày mưa dầm liên tục, trời lại trong xanh. Trong phòng nóng như lò xông hơi, công trường đang chạy tiến độ, tiếng ồn của máy móc làm cho người ta không có biện pháp đi vào giấc ngủ. Cô lấy ghế dựa ra hành lang ngồi ngắm sao.

Cô bị sụt cân đáng kể, thân mình gầy yếu, có thể nhìn thấy mấy cái xương sườn chìa ra.

"Em cũng tin chuyện nguyện ước dưới sao băng hả?" Anh cho cô quả dưa đã rửa sạch, cầm theo chai nước khoáng từ trong phòng ra.

"Nếu ước nguyện thực sự linh nghiệm, thì có hạn hán cũng không cần tuyệt vọng rồi?"

"Nhưng cũng cần phải có một cái nguyện vọng, như vậy phần đầu mới không thấy mờ mịt. Có một cũng vui vẻ." Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt như có rất nhiều điều muốn nói.

Cô không nhìn lại anh.

Ngày anh đem bài luận văn nộp cho giáo sư, hai người hẹn đợi ở cổng Quảng viện rồi cùng về nhà. Anh đợi tới trời tối, cũng không gặp cô, bối rối trở về nhà.

Cô tay ôm hai túi giấy lớn, ngồi trên bậc thềm chờ anh.

"Đi đâu vậy?" Anh lau đi mồ hôi trên trán, che giấu sự hoảng hốt của mình.

"Đi đến bưu điện, đem hành lý ký gửi trước, sau đó đi thăm một người chú." Hôm nay, cô áy náy đến xin Ngô Phong hủy bỏ hợp đồng giữa cô và CCTV, cô quyết định rời khỏi Bắc Kinh. Về sau, tự cô một mình đi tiếp, không còn liên quan gì đến Biên Thành nữa. "Sau đó nữa, em đi mua chút thức ăn, chúc mừng luận văn của anh được thông qua."

Cô dương dương tự đắc giơ túi giấy trong tay, bên trong có món ăn, còn có rượu nữa.

Khỏe môi cô cười khê cong lên, ánh mắt xinh đẹp lưu chuyển không ngừng, nhưng anh nhìn thấy lòng bất chợt nặng nề.

Cô phải đi rồi.

Hiện tại mới cảm thấy đêm thực ngắn, thời gian trôi quá nhanh, trong lòng anh nảy lên chua xót khôn cùng.

Một tuần nay, giống như là trộm được, anh chưa từng vui như vậy, mỗi ngày cùng cô về nhà, nấu cơm cho cô, nghe cô nói chuyện. Ban đêm, cô đã ngưng không còn khóc nữa, nhưng thường xuyên ngồi ngơ ngác.

Anh cố ý từ từ nhắm mắt lại, để cho cô tưởng anh đã ngủ say. Lúc sắp hùng đông, cô không chống đỡ nổi nữa, mới ngủ một chút. Anh ngồi dậy, cho phép chính mình tới gần cô, gần đến nỗi có thể đếm được từng sợi trên hàng mi cong cong thật dài của cô.

Ở một nơi nào đó trong anh, có một loại tình cảm xa lạ mà thần bí, giống như cỏ dại sau cơn mưa, sinh sôi nảy nở không cách nào khống chế được.

Bữa cơm tối hai người ăn thực trầm lặng, rượu cũng chưa khai, cô giành đi rửa bát đĩa, còn xẻ nửa quả dưa hấu.

"Trong laptop của em có một bộ phim điện ảnh, chúng ta cùng xem đi!" Cô nói.

Anh cười cười.

Tom Hanks và Meg Ryan cùng đóng vai chính trong phim 《 You've Got Mail 》, đây là bộ phim kế tiếp mà hai người hợp tác sau phim 《 Sleepless in Seattle 》, thể loại hài lãng mạn, rất ấm áp.

Hanks tuy không đẹp trai, nhưng đôi mắt dường như có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ. "Tuy rằng anh ta diễn vai chính rất nhiều phim, em cũng chỉ thích nhất bộ này." Cô chỉ vào màn hình nói.

Anh không trả lời, cô xoay người nhìn anh.

"Diệp Phong, " anh hít sâu một hơi, trên trán đổ một tầng mồ hôi, đầu ngón tay đang run rẩy, "Ước mơ kia chỉ có thể cùng với anh ta thực hiện thôi sao?"

Lòng của cô bùng một tiếng rối loạn.

"Anh... Hôm nay anh đã đến nhà của giáo sư, xin ông ấy giúp anh hỏi thăm CCTV có cần tuyển biên đạo hoặc là phóng viên ngoại cảnh hay không, anh... không trở về Tứ Xuyên, anh muốn ở lại Bắc Kinh. Em cũng đừng đi!" Hắn dùng lực nắm tay cô.

"Hạ Dịch Dương..." Cô chỉ cảm thấy hơi hơi hoa mắt, hai má nóng lên một chút.

"Thực hiện một cái ước mơ tuy rằng khó, nhưng chắc chắn có thể đạt tới." Anh thực sự bối rối, nhưng ánh mắt nhìn cô rất kiên định. "Tin tưởng anh!"

"Vì sao?"

"Chính là muốn ích kỷ một chút, vì chính mình." Ánh mắt của anh nóng kinh người.

Cô nhất thời hoảng sợ, cái gì cũng nói không nên lời.

Ngày làm lễ tốt nghiệp, các sinh viên vây quanh khắp nơi chụp ảnh lưu niệm, Biên Thành và Hứa Mạn Mạn chỉ chụp chung một tấm tập thể rồi về. Tối nay, Biên Thành trở thành biên tập viên thực tập, lần đầu tiên thực hiện bản tin buổi chiều của đài truyền hình Bắc Kinh, bọn họ phải về đài để chuẩn bị.

Nhìn bóng dáng bọn họ sóng vai đi bên nhau, lòng của cô đau đớn, thân người không đứng thẳng nổi.

Tối hôm đó, các nữ sinh thực điên cuồng, cô và Ngã Ly uống rất nhiều rượu. Ngã Ly khóc, cô cũng khóc. Ngã Ly như thế nào về ký túc xá, cô cũng không biết, cô gắng giữ tinh táo về tới nhà trọ.

Đêm nay hình như không thấy Hạ Dịch Dương?

Hạ Dịch Dương đang hút thuốc, tư thế thực không thuần thực, hút mấy ngậm liền bị sặc ho khò khè.

"Em đã về rồi đây!" Mặt cô đỏ hồng nhìn anh tươi cười.

Anh cau mày tiến đến đỡ cô, cô đột nhiên xà vào trong lòng anh. Đêm nay ngoài công trường phá lệ nghỉ ngơi, tất cả đèn đều tắt, yên tĩnh đến nỗi dường như ngay cả mạch đập cũng có thể nghe thấy.

"Anh đi nấu nước cho em, em tắm trước đi." Cả người của cô nóng bỏng, hơi thở toàn là mùi rượu.

"Không tắm!" Cô không biết xấu hổ ở trong lòng anh xoay tới xoay lui, đầu bỗng nhiên nghiêng qua, ngây thơ hỏi: "Em và Hứa Mạn Mạn, ai xinh đẹp hơn?"

Anh không nói lời nào, về mặt cứng nhắc.

"A, thì ra anh cũng thích cô ta! Ha ha, cho nên người như em không đáng được người khác quý trọng." Cô giống như rất buồn khổ, đầu chậm rãi cúi thấp.

"Em đồng ý để cho anh quý trọng em sao?" Anh thở dài.

Cô nặng nề gật gật đầu, "Em nguyện ý! Nhưng mà anh phải đáp ứng em, từ giờ trở đi, chỉ cho phép anh yêu một mình em, phải cưng chiều em, không thể gạt em, mỗi một chuyện đồng ý với em đều phải làm được, mỗi một câu nói với em đều phải thật tình, không được khi dễ em, mắng em, phải tin tưởng em, người khác khi dễ em, anh phải bênh vực em, em vui vẻ, anh sẽ cùng em vui vẻ, em không vui, anh phải dỗ ngọt em, mãi mãi phải cảm thấy em là xinh đẹp nhất, nằm mơ cũng phải thấy em, ở trong lòng anh chỉ có em, vậy là được rồi!"

Lời thoại trong 《Sur từ Hà Đông》，cô thật sự rất quen thuộc, nói xong, về mặt khiêu khích lại còn chăm chọc nhìn anh.

Về mặt này, lại làm cho anh đau lòng đến thế.

Anh lúng túng, thậm chí còn hơi chút ngại ngùng, cúi đầu xuống hôn lên đôi môi khẽ nhếch lên vì kinh ngạc của cô. Có mấy lần, anh va vào răng của cô, cô đau rít lên, nhưng không có đẩy anh ra.

Không có ai chủ động, cũng không có ai ngụ ý, có lẽ là do thời tiết quá nóng, nhiệt độ cơ thể tăng cao, có lẽ là do ai đó nóng lòng muốn xác định, có lẽ là đêm mùa hạ quá mức tĩnh lặng, có lẽ do cô đã chống đỡ quá lâu, muốn tìm một bờ vai rộng lớn để nghỉ ngơi...

Cô đang run rẩy, anh cũng không thể tự nhiên. Khi cơn đau xuyên thấu cơ thể đột ngột kéo tới, cô thất thanh thở nhẹ, anh cúi đầu, hôn lên giọt nước mắt trên khóe mi cô.

Đêm nay, cô ngủ thật sự sâu, anh lại chong mắt đến hừng đông.

Sáng sớm thức dậy, cô không dám đối mặt với anh. Trong lúc đánh răng, cô nhìn thấy giấy gọi nhập học ở Tứ Xuyên bị xé thành mảnh nhỏ trong giỏ rác.

Anh đi tìm việc không mấy thuận lợi, nhưng anh dường như rất tự tin. Một lần anh kể cho cô nghe chuyện thú vị nhìn thấy trên xe buýt, còn bảo cô làm người phỏng vấn, anh thì ngồi ở trước mặt cô, biên tập tin tức, chủ trì tiết mục, viết bản thảo, đều theo gọi ý của cô.

**

Ngày thứ ba sau khi tốt nghiệp, Tô Hiểu Sâm đến Bắc Kinh đón cô về Thanh Đài, cô ở bên ngoài dùng cơm. Buổi tối, cô nói với mẹ muốn đi chào từ biệt Ngã Ly, nên ở lại bên kia.

Anh không biết cô đi đâu, gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác, lúc nhìn thấy cô, chỉ biết gắt gao ôm chặt, giống như vừa tìm được báu vật bị thất lạc.

Giường chật chội, hai người chỉ có thể nằm cùng một chỗ. Anh để một tay cho cô gối đầu, còn tay kia vòng ôm lấy cô từ phía sau.

Cô ngủ rất nhẹ, ngay cả tiếng ngáy cũng không có.

"Diệp Phong, hôm nay anh xem được một căn phòng, hoàn cảnh tốt hơn so với nơi này, chúng ta qua vài ngày nữa chuyển đến nơi đó, được không?"

Anh ở bên tai cô nói thầm.

Cô như là ngủ say, không có lên tiếng.

"Hôm nay giáo sư gọi điện cho anh, nói ở CCTV tuyển nhân viên làm việc tạm thời, anh đã gửi lý lịch qua rồi."

Cô đột nhiên xoay người lại, vươn tay ôm lấy anh, nhẹ nhàng "Àn" một tiếng.

Anh hôn hôn lên trán cô, vui vẻ chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm tỉnh lại, Diệp Phong không ở trong phòng. Anh nghĩ là cô đi rửa mặt, đợi một lát, vẫn không nghe thấy động tĩnh gì. Anh nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện quần áo của cô hoàn toàn không thấy.

Trên bàn có hai tờ giấy, một cái là giấy báo nhập học đã được dán lại, cái kia là tin nhắn lại của cô.

"Mấy ngày nay làm phiền anh, cảm ơn!"

Bình thản như làn gió, cô cứ như vậy đem chuyện xảy ra trong mười ngày nay tóm gọn trong một câu.

Điện thoại của cô không thể liên lạc, những người quen biết cô cũng không có tin tức gì, giáo sư nói cô là người Thanh Đài. Vé xe đến Thanh Đài một vòng một tiếng đều đã bán hết, anh mua vé đứng, đứng suốt mấy tiếng đồng hồ, rạng sáng bốn giờ đến Thanh Đài, tìm được địa chỉ cô điền trong hồ sơ sinh viên.

Nơi đó cũng là một khu công trường, không còn sót lại chút dấu vết nào trước kia.

Thời điểm cha anh qua đời, anh cũng chỉ đỏ hốc mắt. Mà giờ phút này, đứng trong bóng tối trước bình minh, anh lặng lẽ rơi lệ.

Một lần nữa nghe được tin tức của cô, là khi đến họp lớp, Ngã Ly nói cô đi New Zealand lưu học.

Anh vẫn là vào CCTV, từ ngày làm nhân viên tạm thời cho tới hôm nay trở thành biên tập viên tin tức. Ngôi nhà trọ trước kia bị phá bỏ, anh phải rời đi nơi khác. Sau này khi khu căn hộ mới bắt đầu giao dịch bán ra, anh cũng mua một căn, ngày anh dọn vào, bọn lô hội kia cũng theo tới đây.

Thời gian công tác của anh và người khác tương đối khác nhau, ở đây đã hơn một năm, anh cũng không biết hàng xóm nào. Nhà bên cạnh hình như là để cho thuê, mới mấy tháng liền có tiếng động âm ỉ, giống như có người dọn nhà. Lúc người thuê chuyển đi, anh tình cờ ở trong thang máy gặp được, thăm oán tiền thuê rất đắt.

Chưa được vài ngày, tiếng động âm ỉ lại vang lên. Anh biết lại có người thuê khác dọn vào, anh đứng trên ban công nhìn thấy nhà đối diện phơi quần áo.

Anh thật không ngờ đó là cô.

***

Từ Edinburgh trở về, cô nghĩ cả đời này bọn họ cũng sẽ không có cơ hội gặp lại.

Lý do rời đi vốn rất đầy đủ, đến cuối cùng, cô cơ hồ là chạy trốn chết, giống như thoát được càng xa mới có thể càng an toàn.

Cô tự dấu kín bản thân mình, cắt đứt liên lạc với tất cả bạn bè. Cô không muốn nghe được tin tức của Biên Thành, càng không dám nghe đến tin tức của anh.

Cô không thể giải thích được chuyện phát sinh trong mấy ngày cuối cùng đó, chỉ có thể giống như đà điểu vùi đầu vào trong cát trốn tránh.

Một thoáng trốn tránh đã là bốn năm.

Lúc động đất ở Vãn Xuyên, cô đến trung tâm lưu học sinh quyên góp tiền, vô tình nhìn thấy hình ảnh của anh ở trên tivi. Anh đứng trước trường trung học Bắc Xuyên, dùng ngữ điệu ngưng trọng thông báo số người thương vong và mất tích.

Cô nhìn anh không chớp mắt, anh thành thực hơn rất nhiều, ánh mắt sáng ngời nhưng cũng nghiêm túc lạnh lùng, lúc mím môi còn nhiều thêm vài nếp nhăn.

Khi kết thúc, anh nói đây là Hạ Dịch Dương, phóng viên Đài Trung Ương đưa tin ở Bắc Xuyên.

Cô bặm miệng, sợ hãi quay đầu bước đi, tưởng như anh có thể ở phía sau nhìn thấy cô.

Cô rời khỏi Auckland, đến Edinburgh làm hướng dẫn viên du lịch, chuyên đón tiếp du khách trong nước sang đây. Công việc đó rất nhẹ nhàng, cảm giác giống như ở trong nước, có thể nghe được ngôn ngữ và những cái tên quen thuộc.

Cô cùng đoàn hướng dẫn du lịch đi tham quan rất vui vẻ, người ta hỏi chuyện cô, cô cũng sẽ thoải mái trả lời.

"Cô là sinh viên tốt nghiệp Quảng viện ra sao?" Quản lý công ty du lịch Hoàn Cầu - Lâu Tinh vừa nghe cô nói, ngạc nhiên lấp bắp, "Ông xã của tôi cũng là cựu sinh viên Quảng viện, tên là Giang Nhất Thụ, cô có quen không? Còn có Hạ Dịch Dương cũng ở Quảng viện, cô biết không?"

Cô tròn mắt há hốc miệng, cảm thấy thế giới này sao lại bé nhỏ như vậy!

"Hạ Dịch Dương hiện giờ là biên tập viên tin tức rồi, ở trong nước rất nổi danh. Ai, bất quá, người này có chút hết hy vọng, chỉ yêu thương một người con gái, chờ đợi suốt sáu năm rồi, đến bây giờ vẫn còn độc thân!"

Cô hốt hoảng trở lại nhà trọ, tay chân lạnh lẽo.

Về nước cũng không có lý do gì, khi trả nhà, chủ quản lý hỏi cô, cô có trở lại không? Cô cười cười nói đùa, không được, cháu sắp kết hôn.

Nói xong, chính mình cũng thất thần.

Căn hộ cô thuê bây giờ được chọn khi còn ở Edinburgh, tìm thấy ở trên mạng, chủ nhà đã đăng rất nhiều ảnh chụp căn hộ, cô vừa thấy địa chỉ, lại nhìn hình, lập tức liền đặt cọc một năm tiền thuê.

Đây là chính là ý trời sao?

Nhưng là...

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thiên sơn vạn thủy

Edit: Hanayang

Không biết qua bao lâu, Hạ Dịch Dương mới thả môi Diệp Phong ra. Hơi thở của cô hơi hơi dồn dập, vẻ mặt tưởng là mê ly, lại giống như đang chìm đắm.

Anh lại lấy môi hôn lên hai bên má của cô.

Tình cảnh như vậy, chỉ từng tái hiện lại trong giấc mơ của anh thôi. Giờ lại được ôm cô, cảm giác cô đang run rẩy, cảm giác bối rối của anh, anh ngẩng đầu lên, trong lòng sinh ra cảm giác cay đắng thẳng tắp như người vừa vượt qua thiên sơn vạn thủy.

Cánh môi hôn lên gò má cô cảm nhận được một vị mặn ẩm ướt. Tim, trong khoảnh khắc bị bóp chặt, trên thế giới này, chỉ có một người có thể làm cho cô rơi lệ.

Vậy thì sao chứ? Đôi mắt đen sâu thăm chột tối lại, anh quả quyết nắm lấy tay cô.

"Vào nhà bàn lại!"

"Hạ Dịch Dương..." Cô từ trong mê loạn hồi phục lại tinh thần, muốn nói gì đó.

Anh nhú mày, lẳng lặng chờ cô tiếp tục.

Yên lặng vài giây, nhìn biểu tình lạnh lùng của anh, cô đành nuốt trở lại những lời vừa muốn nói, đầu hơi choáng váng.

"Em yên tâm, sẽ không phát sinh chuyện ái muội gì nữa đâu. Nhưng, một tuần của sáu năm trước, hiện tại sáu năm sau, anh có tư cách yêu cầu em cho anh một lời giải thích." Ánh mắt anh lấp lánh, giọng điệu không cho phép từ chối.

Cô hạ thấp mi mắt, đáy mắt tràn ngập cảm xúc, hàm răng trắng nõn nhẹ nhàng nhay nhay cánh môi hồng nhuận, trong lòng âm thầm tự giấu, thật sự đúng như câu nói, bước ra đi, một ngày nào đó cũng phải về.*

Cả căn phòng mịt mù khói thuốc, cô bị sặc ho lên. Anh ấn cô ngồi trên sofa, đi mở toan tất cả cửa sổ. Anh cũng không thích hút thuốc, trong nhà ngay cả gạt tàn cũng không có, ngẫu nhiên hút một hai điếu, phải dùng chén giấy thay thế.

Chén giấy trước mặt đã có một đồng đầu thuốc lá.

Không khí nặng nề đến anh cũng không thể hít thở được, tiếp đó, pha cho cô ly sữa nóng, bánh mì nướng, "Anh không có tâm tình làm gì khác, em chịu khó ăn đơn giản một chút!" Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Nhìn hơi nóng lượn lơ bay lên, cô có cảm giác không nói nên lời, chỉ là hốc mắt không chế không được nóng lên.

Đêm nay, tuyến lệ hoạt động quá tốt rồi.

"Anh ăn chưa?" Cô hỏi anh.

"Anh không đói." Anh trầm giọng nói.

Cô không lạnh, nhưng ôm cái ly ấm áp trong tay có thể làm cho cô trấn tĩnh một chút, cô hít sâu một hơi, đột nhiên xoay người nhìn anh, "Anh cần giải thích, em có thể nói cho anh biết, anh khẳng định anh muốn nghe thật sao? Thật ra mọi chuyện với anh bây giờ đều rất tốt, tại sao phải muốn thay đổi?"

Anh trầm mặc nửa ngày, ánh mắt sắc bén dò xét gương mặt cô, "Em vẫn giống y như sáu năm trước, thực biết thay anh suy nghĩ. Diệp Phong, em muốn anh cho rằng một tuần kia chỉ là một giấc mộng xuân, phải không?"

"Anh khôn kiếp..." Cô tức đến độ bật ra nước mắt, nước mắt từ hốc mắt mạnh mẽ trào ra.

"Không phải vậy còn gì?" Anh vươn tới gần cô.

"Em không phải không biết xấu hổ như vậy, cũng không hư hỏng, em..." Cô lên tiếng muốn làm cho rõ.

"Chỉ có người trong lòng có nhau mới có thể chia sẻ hành động thân mật như vậy?" Anh giúp cô nói hết.

Cô gạt mình, sau đó yếu ớt nói: "Nhưng... biên tập Kha thật sự rất tốt."

"Biên tập Kha?" Anh không dám tin nhìn cô, "Em, trong đầu em rốt cuộc là nghĩ cái gì, Kha An Di chỉ là người cộng tác với anh thôi."

Nhưng kiểu ăn ý này thực là chói mắt, không phải sao?

"Em tránh anh mấy ngày nay, chính là vì chuyện này?" Anh nhíu mày.

"Em trốn hồi nào đâu?"

"Diệp Phong, " ngữ điệu của anh đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, "Chúng ta kết hôn đi!"

Cô choáng váng cả người.

"Đây không phải là ý thích bất chợt gì, sáu năm trước anh đã chuẩn bị rất tốt rồi, nhưng mà chưa kịp nói. Anh cảm thấy giải thích gì đó không còn quan trọng nữa, kết hôn rồi, giữa chúng ta sẽ không có người thứ ba chen vào, anh cũng không cần lo lắng buổi sáng nào đó thức dậy, trên giường chỉ còn một mình anh."

Lời cầu hôn đơn giản mà lại tài tình như thế, làm cho cô không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có hàng mi dài không ngừng rung động.

Người bình thường không phải toàn nói sẽ yêu em đến suốt đời, có thể đem đến cho em hạnh phúc, cho em vui vẻ sao?

"Không cần ngăn người, cho em nửa giờ suy nghĩ." Trên mặt tràn đầy sắc xuân, anh xoa xoa đầu cô, xoay người đi đến thư phòng.

Trước khi bước vào thư phòng, anh quay đầu lại nhìn thoáng qua cô, cô ngồi thẳng tắp, hai tay đặt ở trên đùi, dường như bị chấn kinh không nhỏ.

Ý cười trên môi chợt tắt, tim đập thành thịch.

Thật là, lần này vội vàng xao động, anh cũng không nắm chắc trăm phần trăm, nhưng anh muốn đánh cược một lần. Anh không biết cách nào để có thể giữ cô ở bên cạnh, dường như chỉ có hôn nhân. Nếu lại để cô một lần nữa biến mất như cách đây sáu năm, anh không biết bản thân mình làm thế nào chống đỡ nổi?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, anh cảm thấy chờ đợi giống như gần cả ngày, kim đồng hồ mới nhích qua nửa giờ.

Hít sâu một hơi, anh chậm rãi mở cửa thư phòng.

Anh sờ sờ cái mũi, dờ khóc dờ cười, cô ôm một cái gối, nằm ngả trên sofa ngủ.

"Em đây gọi là tiêu cực chống cự sao?" Anh thở dài, cúi người ôm lấy cô.

"Không phải. Em buồn ngủ." Cô ghé vào tai anh nỉ non.

"Diệp Phong?" Trái tim anh mất đi không chế đã nhảy đến cổ họng rồi.

Cô vẫn nhắm nghiền mắt, "Chuyện này không gấp được."(*)

Anh nhủ mày.

Cô chậm rãi mở mắt ra, con ngươi lấp lánh sáng như sao trời đêm mùa hạ, "Kết hôn phải làm rất nhiều chuyện, cũng chưa có hẹn hò, sao có thể tùy tiện tiện tiện liền ưng thuận trao cả cuộc đời được?"

Khỏe môi anh kéo lên một đường cong hoàn mỹ, giọng nói có chút khàn khàn cúi đầu gọi tên của cô: "Diệp Phong!"

Cô không lên tiếng trả lời, mặt có cảm giác nóng khủng khiếp.

Anh ôm lấy cô, thẳng hướng về phòng ngủ, không bật đèn, ôm chặt lấy nhau không còn chút khoảng cách nào.

Cô không nhớ rõ mình được thả xuống giường lớn như thế nào, drap giường hơi lạnh, lỗ chân lông trên người lạnh rung động thẳng lên, nhưng anh nhanh chóng bao trùm lên cô, hơi ấm chậm rãi dâng lên. Nụ hôn của anh nóng rực mà lại dịu dàng, lòng bàn tay mỏng manh như có điện chạy qua, làm cho cô bất giác run rẩy. Trong bóng đêm, cô khản trương nhìn gương mặt tuấn tú trước mắt, anh cũng đang nhìn cô, đôi mắt anh chan chứa sự nhiệt tình và âu yếm làm cho cô choáng ngợp.

Cô nửa khép mắt lại, tự nói với chính mình, rất nhiều việc không cần thiết phải đi tìm nguyên nhân vì sao, chỉ cần cảm thấy thoải mái, thân nhiên đón nhận là tốt rồi.

Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, con người đón nhận, đáp trả môi anh, giây phút tiếp theo, anh liền tiến vào thân thể cô, không phải không có đau đớn, dù sao đã qua sáu năm, tiếng hô đau đớn của cô bị nhấn chìm bởi môi anh.

Ngủ đến nửa đêm, ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng sấm rền, tiếp theo là tia chớp, cô hoảng sợ mở mắt ra, muốn ngồi dậy bật đèn, một cánh tay phía sau nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, "Không có việc gì, anh ở đây!"

Cô sững sốt, ở đây không phải căn hộ của cô, cô không chỉ có một mình.

"Àn!" Cô xoay người, gối đầu lên tay anh, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Nếu cứ như vậy, thật sự quá tốt!

Dường như chưa qua lâu, "Rầm rầm!" Tiếng đập cửa ồn ào liên tục vang lên, rất có chiều hướng không mở cửa không dừng lại.

"Là tìm anh phải không?" Diệp Phong giọng ngời dậy. Rèm cửa sổ không ngăn được ánh nắng ban mai xuyên qua, chiếu sáng một giường hỗn độn.

Cô đỏ bừng mặt quay đầu đi chỗ khác.

Hạ Dịch Dương nhíu mày, ánh mắt không ngừng chớp chớp, "Không phải làm chuyện xấu, khản trương cái gì?"

Cô có chút mất tự nhiên cúi xuống nghịch tóc, "Đúng là ngạc nhiên mà! Trước kia cũng không cảm thấy anh có nhiều khách như vậy, bây giờ khách đến thực thường xuyên nha!"

"Phải không? Em xác định người khách này là đến tìm anh?" Bên môi anh lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Tìm em?" Cô vênh tai lắng nghe, "Trời, thật sự!" Cô xốc chân chạy ra.

"Diệp Phong..." Anh muốn gọi cô lại. Cô đi chân trần, trên người chỉ mặc chiếc áo sơ mi của anh, tuy rằng dài gần đến gối, nhưng mà...

"Ngã Ly!" Cô nhẹ nhàng hé ra một cái khe cửa, nhìn người đến gõ cửa đang gõ dần có giai điệu, cô chột dạ gọi.

Ngã Ly quay đầu, kính ngạc chia chia ra phía sau, "Mình... làm nhà sao? Cậu không phải ở bên đây sao? Hèn chi, gõ nửa ngày cũng không có ai ra mở."

"A... A!" Cô tránh ở phía sau cửa, cười giọng gao, "Chờ mình 2 phút."

Ngã Ly liếc mắt xem thường, "Thôi đi, cậu còn xấu hổ cái gì chứ, trước kia ở Quảng viện, bộ dáng gì của cậu mà mình chưa thấy qua. Nha bộ muội, tối hôm qua cậu khóc nức nở trên điện thoại làm cho mình suốt đêm không yên giấc, lo lắng mãi, nên xin nghỉ phép đến thăm cậu. Ế, cậu mở cửa rộng ra, để cho mình vào với chứ!"

Cánh cửa lên tiếng mở ra, Ngã Ly mắt tròn xoe. Một người đàn ông đẹp trai phong độ nhìn cô gật đầu lễ độ: "Cô giáo Ngã, chào buổi sáng!"

"A!" Ngã Ly vươn cánh tay, chỉ chỉ người đàn ông đang nở nụ cười sáng hơn mặt trời, lại chỉ chỉ cô gái đang hèn hèn không thể chui đầu xuống đất, đột nhiên phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

(*) 不带这样玩三级跳的: Không chơi trò nhảy ba bước. Mình đã dịch là "Chuyện này không gấp được" theo sự gợi ý của LamHoa. (Rất cảm ơn bạn LamHoa)

Chương 25: Nhi đồng không nên

Edit: Hanayang

Tiếng thét của Ngã Ly có thể nói là chói tai lợi hại, Diệp Phong không thể không xông lên trước bùm miệng cô nàng lại, đem cô kéo vào trong nhà.

"Bên đây không phải là nhà của cậu?" Ngã Ly vẫn chưa hoàn hồn nhìn quanh một vòng, đẩy tay Diệp Phong ra.

"Ừ!" Diệp Phong cố gắng nặn ra nụ cười mỉu, "Sức phán đoán của cậu thực chuẩn quá."

"Vậy cậu ở chỗ này làm gì?" Đầu óc Ngã Ly thật sự rất đơn giản, cô không có cách nào đem Diệp Phong và Hạ Dịch Dương liên hệ cùng với nhau. Tuy rằng mọi người đều là bạn học, nhưng hai người này vẫn luôn là "kiều về kiều, lộ về lộ" *. Huống chi Diệp Phong mới về nước, không có cơ hội để ngầm ngầm làm việc gì.

Hay là cô đã bỏ lỡ chuyện gì rồi?

Diệp Phong thật sự chịu thua Ngã Ly, sáng tinh mơ, một cô gái quần áo không chỉnh ở cùng một người con trai, còn có thể làm gì? Nghĩ là biết rồi, còn phải hỏi trắng ra như vậy?

"Cậu nói xem?" Khóe mắt trộm liếc Hạ Dịch Dương đang đứng ở bên kia, anh thật là bình tĩnh như nước, kiểu như anh cũng giống cái laptop ở trên bàn, nên ở trong này là đương nhiên.

"Minh cũng không phải cậu, sao mình biết được?" Ngã Ly tức giận trừng mắt nhìn cô.

Diệp Phong nhắm mắt lại, cắn răng một cái, mặt đỏ như tôm luộc, "Đương nhiên làm chuyện nhi đồng không nên biết rồi!"

Tiếng nói vừa dứt, không khí trong phòng đột nhiên tĩnh lặng như nửa đêm.

Hạ Dịch Dương nhấp nhím môi, có chút không tự nhiên, nhưng anh hoàn toàn không để ý, tim anh bị lấp đầy bởi niềm vui sướng mạnh mẽ. Diệp Phong không phải cô gái tùy tiện, cô có thể nói như vậy, tương đương với cô đã muốn vui vẻ chấp nhận quan hệ của hai người.

Lần đầu tiên, anh thật sự thật sự cảm giác được cô thuộc về anh.

"Cái gì... Chuyện khi nào?" Một hồi lâu, Ngã Ly mới từ trong cơn sốc tìm lại được tiếng nói.

"Mẹ mình còn chưa hỏi như vậy." Diệp Phong thật muốn điên đầu, đã nói đến nước này, Ngã Ly lại còn được một tác lại muốn lên một thước.

"Mình là bà nội cậu!" Ngã Ly hai tay chống hông.

"Diệp Phong, về phòng mang dép vào đi, sàn nhà lạnh lắm." Hạ Dịch Dương can thiệp đúng lúc nói chen vào, sau đó xoa mặt ân cần hỏi Ngã Ly, "cô giáo Ngã, em muốn uống trà hay là cà phê?"

"Có rượu không? Đầu tôi có hơi choáng váng, huyết áp không ổn định rồi." Ngã Ly nói.

Hạ Dịch Dương nhếch miệng cười khẽ, "Vang đỏ được không?"

"Mới sáng sớm mà uống rượu gì chứ?" Không đợi Ngã Ly trả lời, Diệp Phong nheo nheo mắt, nói, từ trong giỏ tìm được cái chìa khóa, "Cậu qua nhà mình trước đi, mình sẽ về liền."

Ngã Ly nhìn Diệp Phong, nhìn cả mấy giây, biểu tình mờ ám, cô không nói gì nhận cái chìa khóa, quay đầu đi ra ngoài, lúc đóng cửa, "Rầm" vang một tiếng.

"Cô ấy... có chút thần kinh!" Diệp Phong chỉ chỉ cửa, hít sâu một hơi, "Ồ..." Thân hình mảnh mai bị kéo vào vòng tay ôm ấp mạnh mẽ của Hạ Dịch Dương. Cách lần áo sơ mi mỏng manh, cảm thấy động tác của anh không hề dịu dàng, ôm chặt đến nỗi làm cô sắp nghẹt thở. Anh lùi bước, nhẹ nhàng xoa xoa hai gò má của cô, hơi hơi ngứa, cô ngẩng ra sau né, cười ra tiếng. "Được rồi, anh mau buông tay, bằng không Ngã Ly lại chạy sang đây."

"Cô ấy chỉ là có chút ngác nhiên, nhất thời không thể tin được thôi." Anh hôn nhẹ lên môi cô, rồi mới thả tay ra.

"Không phải ngác nhiên đâu, là cảm thấy như bị em lừa gạt, cho nên mới tức giận như vậy." Từ đầu đến cuối, lúc nói chuyện với anh cô đều cầm đầu nhìn xuống đất. Sau khi vào phòng, cô dựa vào cửa lo lắng, vẫn khóa cửa phòng lại.

Anh thu hồi ánh mắt vẫn dán trên cửa phòng, mỉm cười.

*

Lúc Diệp Phong đẩy cửa vào nhà, nhìn thấy Ngã Ly đang đứng ngoài ban công đưa lưng về phía cô nhìn ra xa xa.

Cô ho nhẹ vài tiếng, Ngã Ly cũng không quay đầu lại. Cô đành phải bước tới, kéo kéo Ngã Ly, ánh mắt lặng lẽ chứa nhiều tâm sự, "Minh thật sự không có ý giấu cậu, nhưng mãi lâu sau mới biết anh ấy là hàng xóm của mình. Sau đó..."

"Nha bộ muội, cậu rất nhân tâm." Ngã Ly bỗng dưng quay đầu, lạnh lùng nhìn cô.

Cô ngáy người.

"Cậu có thể bắt đầu cuộc sống mới, nhưng vì sao phải tìm Hạ Dịch Dương chứ? Không cần lớn tiếng nói với mình là, cậu thương anh ấy. Trong lòng cậu thật sự đã quên Biên Thành sạch sẽ rồi sao? Không có, có phải hay không? Biên Thành đối với cậu vẫn còn lực ảnh hưởng lớn như vậy, tối hôm qua cậu vì ai mà khóc, cậu không nói thì mình cũng biết. Trong lòng cậu một mặt tồn tại Biên Thành, lại cùng Hạ Dịch Dương ở chung một chỗ, làm vậy đối với anh ấy công bằng sao? Đơn giản là hiện tại Hạ Dịch Dương rất thành công, hơn nữa anh ta cũng là người quen với Biên Thành, cậu là vì Biên Thành năm xưa thay lòng đổi dạ mà ăn miếng trả miếng."

Cô hít hít mũi, không khí rất ẩm áp. "Ngã Ly, cậu sai rồi, chuyện cảm tình không phức tạp như vậy. Vì trả thù một người mà lấy cả đời mình ra đặt cược, cũng làm liên lụy cuộc đời người khác, đáng giá sao?"

"Cậu thật sự yêu Hạ Dịch Dương sao?"

Cô trầm ngâm một chút, "Không thể tùy tiện nói tiếng yêu. Yêu, cần thời gian."

"Cậu thực sự quá hồ đồ rồi, nha bộ muội, vậy quan hệ hai người gọi là gì?"

"Cũng không phải là viết luận văn, nhất định phải có luận điểm, luận chứng. Cứ thuận theo tự nhiên, được không? Cậu ăn sáng chưa?"

"Minh ngày hôm qua cơm chiều cũng chưa ăn."

"Hả?"

"Vương Vĩ phải làm phẫu thuật cắt ruột thừa, mình chăm sóc anh ta một đêm."

Diệp Phong cắn môi, nheo mắt lại, "Cô bạn gái sinh viên của hần đâu?"

Ngã Ly cười cười cô đơn, "Phải viết luận văn, không có thời gian đến. Anh ta gọi điện thoại cho mình."

"Vì vậy, cậu liền vui vẻ chạy tới. Ha, thật đúng là lợi dụng triệt để mà."

"Không cần nói như vậy, dù anh ta không gọi cho mình, mình cũng sẽ đến. Yêu thì yêu, không cần đi để ý thiệt hơn nhiều như vậy, nhất thiết phải trao đổi công bằng sao? Được rồi, được rồi, cậu bớt lộ ra cái loại biểu tình khinh thường này đi, cậu tự lo cho chính mình đi, để tay lên ngực mà tự hỏi, cậu rốt cuộc có biết mình đang làm cái gì hay không? Nếu không thể thật sự yêu Hạ Dịch Dương, thì đừng có đi trêu chọc người ta."

Diệp Phong cười khỏ, "Cậu nói mình như tội phạm ấy, kiểu như mình là người rất không an phận."

"Trước kia cậu ở trong mắt mình là cô bé ngoan, hôm nay cậu làm cho mình nhìn cậu với cặp mắt khác xưa!" Ngã Ly nheo mắt, đột nhiên tiến lên kẹp cổ Diệp Phong, "Thành thật khai báo, là ai chủ động trước?"

Cô chớp chớp mắt, "Là mình!"

"Chúa ơi, sáu năm nay, tư bản chủ nghĩa vạn ác rốt cuộc đã giáo dục cậu như thế nào?"

Cô nhún nhún vai, "Là mình tự học thành tài."

Từ lạnh trở không, cô kéo Ngã Ly đi xuống lầu ăn chút gì đó.

"Có muốn kêu Hạ Dịch Dương cùng đi lun không?" Khi khóa cửa, Ngã Ly hỏi.

"Anh ấy phải xem bản thảo, không nên quấy rầy." Cô lắc đầu.

Cửa thang máy vừa mở ra, cô bước một chân vào, "Cậu chờ một lát." Cô vội vàng trở lại, chỉ gõ một chút, Hạ Dịch Dương liền ra mở cửa.

"Em cùng với Ngã Ly đi ăn cơm, sau đó em sẽ đi thẳng đến radio..." Cô lấp bấp nói xong, mặt liền nóng lên.

"Uh, buổi tối gặp!" Anh mỉm cười, đưa cô đến cửa thang máy, nhìn Ngã Ly gật gật đầu, "Cô giáo Ngã, cuối tuần cùng nhau ăn cơm đi!"

"À... Được!" Ngã Ly cứng ngắc gật nhẹ đầu.

Cửa thang máy khép lại, Ngã Ly nhìn trái nhìn phải dò xét cô, "Chắc, hai người dường như thật sự có một chút dấu hiệu yêu đương!"

"Biến đi!" Cô đá Ngã Ly một cái.

Nếu quyết định bắt đầu, cô sẽ xác định rõ ràng quan hệ của hai người. Làm bạn gái của anh, báo anh biết hành trình hằng ngày là đương nhiên, cô không muốn anh vì cô mà mệt mỏi.

Quan tâm một người, sẽ toàn tâm toàn ý vì cảm giác an toàn của người đó, không phải sao?

Tình yêu, là không thể chịu được nghỉ ngơi.

Dịch Dương là lão hồ ly.

Đến radio, liền cảm nhận được không khí nặng nề, ai nấy đều nghiêm túc vui đầu làm việc, liền ngay cả Tiểu Vệ luôn ồn ào, cũng ngoại lệ trầm mặc không nói chuyện.

Văn phòng Thôi Linh đóng cửa mấy ngày nay, hôm nay mở rộng cửa, ở bên trong, tiếng cười cao vút của Thôi Linh vang lên không dứt.

"10 giờ, tổ tiết mục đến phòng họp." Tổ trưởng thông báo cho Diệp Phong.

Diệp Phong ngược mắt nhìn, Tiểu Vệ nhìn cô làm cái mặt quý, dùng khẩu hình nói đến toilet. Hai người một trước một sau đi ra văn phòng, Tiểu Vệ xem xét một vòng từ đầu đến cuối toilet, xác định không có người, mới nhỏ giọng nói với Diệp Phong: "Chút nữa cấp trên muốn bỏ phiếu quyết định xem《Đêm khuya khuyên tình》là giữ lại hay cắt bỏ. Cái loại này, làm cho có lệ thôi, không chừng đã sớm có quyết định rồi, hiện tại chỉ là làm một số động tác nhỏ, để chặn họng chúng ta. Chỉ nhìn trưởng phòng Thôi cười vui vẻ như vậy, đáp án đã rất rõ ràng rồi. Ai, Giám đốc Lâu đúng là sợ vợ mà!"

"Không cần nghĩ mọi chuyện sẽ tệ đến mức đó!" Diệp Phong khóa nước lại, cười cười nói.

"Cũng mong là vậy!" Tiểu Vệ trề môi.

Lúc hai người đi ra, nhìn thấy Thôi Linh đang đi về phía này. Tiểu Vệ nở nụ cười không được tự nhiên, "Chào trưởng phòng Thôi!"

"Uhm!" Thôi Linh lạnh lùng gật đầu.

Tiểu Vệ không nghe được tiếng Diệp Phong, quay đầu nhìn lại, thấy Diệp Phong đang nghiêng người gọi điện thoại.

"Anh yêu, anh đã ra ga đón mẹ rồi hả? Xe đã gần đến trạm rồi? Dạ, em thật sự là hơi khản trương một chút, nếu mẹ anh có ấn tượng không tốt với em thì làm sao bây giờ? Em phải nói trước, mặc cho bà ấy nói cái gì, anh cũng phải đứng về phía em, chúng ta cùng ở một bên. Được, chút nữa chúng ta liên lạc lại. À, ngày mai anh nhớ phải đi xem cảnh quan ngôi nhà lúc mặt trời lặn, xung quanh bốn phía, giá tuy đắt, nhưng nhà cũng rất được! Dạ... Dạ..."

Diệp Phong ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt nghi hoặc của Thôi Linh, tung ra một nụ cười tươi.

"Cô muốn mua nhà sao?" Thôi Linh cau mày hỏi.

"Cũng vừa mới quyết định. Trưởng phòng Thôi có người bạn nào làm bên nhà đất không?"

"Cũng quen biết vài người. Cô ở cùng người nhà, hay là..."

Diệp Phong ngượng ngùng vuốt vuốt tóc, "Chuẩn bị làm nhà tân hôn."

"Á, vậy để tôi giúp cô hỏi thăm vài nơi."

"Cám ơn trưởng phòng Thôi. Tôi phải vào họp rồi." Cô lướt qua Thôi Linh, nghe thấy di động ở trong túi reo vang thúc giục như khóc gọi, cô chò đi vào văn phòng rồi mới tiếp nghe.

"Nha bộ muội, cậu vừa mới nói mê sao?" Ngã Ly hét to.

Cô ha ha cười, "Cho là vậy đi!"

(*) 桥归桥、路归路: một câu thành ngữ, tiếng lóng địa phương thường dùng, đại ý là phân chia hai sự việc tách bạch không liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Em anh một cái ôm

Edit: Hanayang

Đây là lần đầu tiên Diệp Phong tham gia đại hội toàn đài, đa số gương mặt đều là xa lạ, người khác nhìn cô, mỉm cười, xoay đầu, liền thì thầm khe khẽ với người bên cạnh.

"Trên đầu chúng ta mọc thêm sừng sao? Có cái gì đâu mà nhìn." Tiểu Vệ về mặt bình tĩnh nói thầm.

"Đó là tự do của người ta, nhìn thì nhìn!" Diệp Phong nhìn Chủ tịch ngồi phía trên cùng mấy vị lãnh đạo của đài, nhìn qua thấy Lâu Dương dường như là người trẻ tuổi nhất, một thân âu phục màu chàm, làm cho biểu hiện điềm tĩnh của anh có thêm vài tia ý vị sâu xa.

Thôi Linh ngồi ở hàng thứ nhất, nhân viên chạy việc cầm bình nước đi đến định châm nước, cô ta ung dung đẹp đẽ cao quý ngược nhìn rồi khoát tay.

Chương trình hội nghị rất đơn giản, do Giám đốc điều hành Đài chủ trì, sau đó tổ trưởng tổ tiết mục 《 Đêm khuya khuynh tình 》 lên báo cáo cụ thể tình hình tiết mục từ ngày đầu phát sóng tới nay, kế tiếp chính là bỏ phiếu quyết định.

"Thành viên trong tổ tiết mục 《 Đêm khuya khuynh tình 》 và các trưởng phòng ở lại, những người khác tan họp, sau đó sẽ công bố kết quả bỏ phiếu." Lâu Dương trầm giọng nói.

Diệp Phong và Tiểu Vệ ngồi cách ghế chủ tịch cũng gần, không cần chuyển chỗ ngồi. Trước khi vào họp, cô nghĩ đến cuộc họp nặng nề, nên tới phòng tin tức trực tiếp lấy tờ báo xem đỡ chán. Tin đầu đề trên trang chính là cuộc thẩm vấn Biên Hường Quân ở Toà án. Tham quan đều có mấy đặc điểm lớn khá giống nhau: nắm thực quyền, cuộc sống xa hoa vô độ, thân cận với kẻ bợ đỡ nịnh hót, không chống đỡ được sắc đẹp dụ hoặc. Biên Hường Quân bởi vì quan chức địa vị cao, thêm mấy điểm này lại càng khiến người khác ghen hòng nhìn trần trối. Nhìn trên ảnh, ông ta chỉ là một ông lão gầy gò tóc hoa râm, chẳng khác ông bác bán rau xanh ngoài chợ là mấy. Đối với những tội danh mà toà đưa ra, ông từng cái từng cái bực tức thú nhận. Toà phán quyết ở tù chung thân. Luật sư của ông sau buổi xét xử ở toà án đã trả lời phỏng vấn của phóng viên, nói mức hình phạt quá nặng, sẽ xem xét đến việc chống án.

Diệp Phong cầm một góc tờ báo, xem đến xuất thần.

"Diệp Phong, cô lên phát biểu!" Lâu Dương ngồi ở trên đột nhiên nói.

"Chị Diệp, gọi chị kia!" Tiểu Vệ lặng lẽ đá chân Diệp Phong.

Diệp Phong giật mình ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt mọi người đều đang hướng về cô.

"Nếu cô là Ban giám đốc của Đài, đối với《 Đêm khuya khuynh tình 》，cô sẽ đưa ra quyết định gì?" Tiểu Vệ cúi đầu, cơ hồ chỉ dùng để hơi thở đem mấy câu đó truyền vào tai Diệp Phong.

Diệp Phong lấy lại bình tĩnh, "Nếu tôi là giám đốc Đài, tôi sẽ giữ lại 《 Đêm khuya khuynh tình 》."

Trong phòng họp nổi lên một trận xôn xao, Lâu Dương đưa tay lên, ý bảo mọi người im lặng, "Nói ra lý do của cô!" Anh ta ôn hòa cười nói.

Diệp Phong tự nhiên chậm rãi đứng lên, "Giám đốc Lâu từng nói với tôi, tiết mục này, đài đã dồn rất nhiều tâm huyết đi tuyên truyền, cũng tham khảo một ít kinh nghiệm của các đài khác, là đã thận trọng suy nghĩ mới quyết định phát sóng. Nhưng vì hình thức trực tiếp không cố định, làm cho cho ti suất người nghe đài giảm xuống, thế này đã nói lên vấn đề không phải ở chỗ tiết mục không có sáng kiến hay, mà là phương thức chủ trì cần tiến hành một ít điều chỉnh. Chỉ cần chúng ta điều chỉnh thích đáng, tôi cho rằng tiết mục còn có thể xuất sắc."

"Như thế nào mới gọi là điều chỉnh thích đáng?" Khóe miệng Thôi Linh gọi lên một chút châm chọc, "Khung giờ vàng, người dẫn chương trình giỏi giang, chuyên gia tình cảm tận lực hợp tác, tỉ suất nghe đài còn không thể tăng lên, tiết mục này còn thuốc gì có thể trị?"

Diệp Phong nhìn Thôi Linh, "Mỗi một tiết mục đều cần một số lượng thính giả cố định, điều kiện tiên quyết là phải có một tiết mục hấp dẫn được bọn họ. Tiết mục của chúng ta cách vài ngày lại đổi một người chủ trì, cách vài ngày lại thay đổi, hỏi ai có tính nhẫn nại mỗi ngày đều chờ đợi ở bên cạnh radio? Giám đốc Lâu ngay từ đầu nói tiết mục là 1+1 hình thức, nhưng chúng ta chưa từng thử qua."

"Cô cho rằng hình thức 1+1 sẽ giúp tiết mục tăng tỉ suất nghe đài?" Lâu Dương hỏi.

Diệp Phong lắc đầu, "Nếu anh có tâm sự muốn nói tất cả ra, anh muốn nói cho một người nghe, hay là nguyện ý nói cho hai người nghe? Chúng ta đều sẽ lựa chọn một người. Tôi cho rằng 《 Đêm khuya khuynh tình 》nên có một người dẫn chương trình cố định, từ từ hòa hợp với tâm tình thính giả, trở thành người bạn mà họ có thể tin tưởng, mỗi tuần trực tiếp bốn lần, dùng đường dây nóng để trả lời thính giả, vào những ngày thứ Sáu, đài có thể mời một vài chuyên gia tình cảm hoặc chuyên gia tâm lý đến làm khách mời, cùng người chủ trì nói về những vấn đề của thính giả đã kể ra trong bốn ngày qua, cung cấp một ít đề nghị hoặc phương pháp giải quyết. Hiện tại bắt đầu, sẽ còn chút khó khăn, chỉ cần kiên trì khoảng hơn một tháng, tôi nghĩ tiết

mục khẳng định sẽ có khởi sắc."

"Cô có thể cam đoan không?" Lâu Dương chớp chớp mắt, hỏi ra từng chữ.

"Giám đốc Lâu..." Thôi Linh sắc mặt xanh mét thở nhẹ.

Lâu Dương khoát tay, cầm chú nhìn Diệp Phong.

"Đây cũng không phải là chuyện của một người, Giám đốc Lâu nên hỏi tổ trưởng của chúng ta." Diệp Phong cười nhẹ, nhanh nhẹn ngồi xuống.

Lâu Dương ánh mắt lóe lóe, chậm rãi hướng về tổ trưởng.

Tổ trưởng gãi gãi ót, nhìn nhìn tổ viên khác, lại nhìn Diệp Phong, cắn răng một cái, "Tổ chúng tôi tin chắc làm được."

"Tốt!" Lâu Dương đứng dậy vỗ tay, mấy vị phó giám đốc dài liếc nhìn nhau, rồi cũng gia nhập hàng ngũ vỗ tay, các trưởng phòng đương nhiên không thể lạc hậu. Trong phòng họp, lập tức bùng nổ một tràng vỗ tay.

"Tiết mục này cũng giống như đứa con của tôi, bỏ đi thật sự rất đau lòng, trừ phi là vạn bất đắc dĩ. Có những lời này của tổ trưởng, tôi cảm thấy đã không còn vấn đề gì nữa, tiết mục nào chưa từng trải qua xuân hạ thu đông. Tôi hy vọng tiết mục này sẽ trở thành tiết mục tiêu biểu của Phát thanh Thành Đô. Hiện tại, công bố kết quả phiếu bầu đi!" Lâu Dương hướng về phía Giám đốc điều hành gật đầu.

Giám đốc điều hành mỉm cười cầm lấy phone, "Thông qua việc bỏ phiếu của công nhân viên chức toàn đài, quyết định giữ lại 《Đêm khuya khuynh tình》, người chủ trì toàn thời gian vẫn do Diệp Phong đảm nhiệm."

"Chị Diệp, sau này chị là thân tượng của em." Tiểu Vệ vừa vỗ tay vừa nói, "Chúng ta không cần phải nghi thần nghi quỷ nữa, có thể an tâm làm tiết mục."

"Ừ! Làm tốt tiết mục là được, cái khác mặc kệ."

Thôi Linh cầm bản ghi chép, hăm hừ quay đầu bỏ đi, bất quá, lúc này đã không có ai đi để ý thái độ của cô ta.

Cười vui vẻ, mọi người lần lượt đi ra phòng họp. Diệp Phong lạc ở phía sau, lễ phép nhường cho Lâu Dương đi trước.

"Tiểu Diệp, cô đúng là không làm cho tôi thất vọng." Giọng Lâu Dương ôn hòa lịch sự, âm lượng vừa đúng chỉ mình cô có thể nghe được.

"Nếu Giám đốc Lâu có điều muốn thể hiện, vậy tăng lương cho tôi đi, cái này có thể tốt hơn so với hoa tươi." Diệp Phong cười cười.

"Tôi nghĩ các cô gái đều thích hoa."

"Nhưng là hoa do Giám đốc Lâu tặng, không thể thích." Đôi mắt đẹp long lanh bình tĩnh nghe hương ánh mắt sâu không lường được của anh ta.

"Sao nói vậy?"

"Giám đốc Lâu trong công việc có yêu cầu gì, tôi sẽ hết sức đi làm. Nhưng Giám đốc Lâu, anh đừng đem tôi trở thành quân cờ trong cuộc chiến giữa vợ chồng hai người, chuyện đó vượt quá phạm vi năng lực của tôi, tôi không thể đảm nhiệm. Giám đốc Lâu, tạm biệt!"

Đến trước văn phòng anh ta, cô cung kính nghiêng người chào anh, mỉm cười rời đi.

Lâu Dương đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bật cười ra tiếng.

Tổ tiết mục bởi vì chí khí dâng cao, com nước xong mọi người trong tổ tiếp tục họp, mọi người phân công hợp tác, tổng biên đạo phụ trách liên hệ với chuyên gia, những người khác ở lại phòng điều khiển.

Tiết mục đêm nay xem như là lần đầu tiên trực tiếp sau khi tái sinh của 《Đêm khuya khuynh tình》, Giọng của Diệp Phong so với trước kia càng thêm ngọt ngào, mượt mà, cộng thêm vài ngày kinh nghiệm trước đó, cô đã thuận buồm xuôi gió xử lý điện thoại của thính giả. Tiết mục sắp kết thúc, có một cô gái hỏi: "Diệp Tử, chị nói xem phải làm thế nào mới biết được một người con trai thật lòng yêu mình?"

"À, ở cùng người đó, bạn cảm thấy vui vẻ, an toàn."

"Đó là yêu sao? Em ở cùng với ba mẹ, cũng là vui vẻ, an toàn."

"Trái tim sẽ đập loạn không có quy tắc." Diệp Phong nói xong, nở nụ cười.

Cô gái chép miệng, "Lần đầu tiên tim đập thành thịch rộn ràng, sau này ở bên nhau, tim lại đập loạn, trái tim chắc chắn có vấn đề."

"Ha, đúng nha! Vậy bạn cho rằng chân ái là như thế nào?"

"Nếu em giết người, anh ta sẽ thay em chôn xác, hoặc là thay em gánh tội."

Diệp Phong kinh sợ, "Không phải anh ta nên khuyên bạn đi tự thú sao?"

"Giết người phải đền mạng, nếu tự thú, chúng em sẽ vĩnh viễn không thể cùng một chỗ." Cô gái thở dài, "Nếu anh ta thay em gánh tội, em còn có thể hít thở không khí tự do. Yêu, nên quên mình."

"Vậy bạn đối với anh ấy là yêu như thế nào?"

"Em thích được yêu, người đi yêu rất khổ sở."

Ra khỏi phòng trực tiếp, Diệp Phong vẫn mãi suy nghĩ không thể dứt khỏi những lời cô gái kia vừa nói. Tiểu Vệ đang dọn dẹp lại mấy cái đĩa ghi âm điện thoại, toét miệng cười đến mang tai, "Chị Diệp, nhanh đi."

"Gì chứ?"

"Đi tìm người giúp đỡ chôn xác đó mà!"

"Hơn nửa đêm rồi, em đừng làm chị sợ!" Cô cũng đi theo cười.

"Diệp Phong, đêm nay có muốn tôi đưa về không?" Tổ trưởng từ bên ngoài hỏi vọng vào.

"Không cần đâu, tôi muốn từ từ tiêu hóa tiết mục đêm nay, rất dọa người."

***

Sáng sớm nay trời vẫn còn mưa dầm dề lấp lánh, buổi chiều mặt trời ló dạng, đến tối không tìm ra một mảnh trăng sao, thời tiết này thật sự quá thất thường. Hiện tại buổi tối ở Bắc Kinh rất thoải mái, một chiếc áo sơ mi, bên ngoài khoác thêm cái áo gió, không lạnh cũng không nóng. Gió đêm phơ phất, xe cộ qua lại như nước chảy, nhưng so với ban ngày vẫn yên tĩnh hơn nhiều lắm.

Diệp Phong thật sâu hít vào một ngụm không khí thoáng thoảng mùi xăng, cúi đầu chậm rãi hướng về trạm xe, cô còn đang suy nghĩ những lời cô gái kia nói.

Một bóng người phía sau thân cây đi về hướng cô, khi tới gần cô, đột nhiên đưa tay túm lấy cô.

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu, lập tức nở nụ cười, "Anh buổi tối không phải còn làm chương trình phỏng vấn sao?"

Túi xách của cô rất lớn, bên trong có CD, sách còn có một ít tư liệu, luôn rất nặng. Hạ Dịch Dương lấy túi của cô xách một bên tay, tay kia thì nắm lấy tay cô, "Vội vã muốn gặp em, nên thúc giục thu tiết mục trước."

"Không cần như vậy, trở lại nhà là có thể gặp mặt. Á, xe đâu?" Cô không thấy chiếc Passat của anh.

"Đi bộ thay cho đi xe, được không?"

"Được, em cũng muốn đi từ từ." Nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh, tim đập thành nhịp nhanh chóng rạo rực, cô cúi đầu chăm chú nhìn hai cái bóng dáng gầy gao gắn bó.

Hình như đây là lần đầu tiên hai người nắm tay tản bộ. Thật sự quá xấu hổ, hai người chưa từng nắm tay nhau lại phát sinh hành vi thân mật như vậy.

Này mới gọi là tình yêu chân chính sao?

"Loại cảm giác này thật tốt!" Ngón tay thon dài lơ đãng chậm rãi xoa xoa lòng bàn tay của cô, phát ra giọng nói trầm ấm quyến rũ.

"Nhưng anh cố ý chạy tới đây, sẽ mệt lắm. Anh còn phải đọc sách nữa!"

"Đúng vậy, biên tập viên cũng giống tay chơi nhạc, một ngày không luyện đàn, bản thân đã có thể biết, đến ba ngày không luyện đàn, người nghe cũng sẽ nghe ra. Anh phải liên tục trau dồi cho bản thân, như vậy khi trực tiếp đối mặt với khách mời, đối mặt với khán giả mới có thể tự nhiên chống đỡ. Trước kia làm việc là vì sinh kế, hiện nay làm việc là vì sự nghiệp, mỗi ngày đều tốn rất nhiều thời gian cho công việc, anh vất vả như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Là vì một chút cảm giác thành tựu?" Anh nghiêng mặt sang.

"Anh chỉ muốn khi chúng ta ở cùng nhau, cuộc sống có thể khá một chút. Cái này sao có thể gọi là mệt? Đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất, sau một ngày làm việc, đón em trở về, chậm rãi tản bộ, tùy tiện tán gẫu, tay em nắm trong lòng bàn tay anh. Người đi đường nhìn qua đều biết chúng ta là tình nhân. Suốt sáu năm qua, anh vẫn luôn mơ được như vậy."

Thân thể cô hơi hơi chấn động, sống mũi cay cay.

"Em có mang kính sát tròng, đúng không?" Anh đột nhiên dừng chân lại.

"Đúng là có nha!"

"Lấy kính ra đây."

"Em sẽ nhìn không rõ."

"Anh sẽ làm đôi mắt của em. Trong túi xách của em chắc phải có thuốc nước." Nói xong, anh liền túi xách ra tìm kiếm.

Cô không rõ anh muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời anh đứng ở bên đường tháo kính sát trùng bỏ vào hộp. Mọi vật trước mắt trở nên mơ hồ, Ánh sáng của đèn đường nở rộ thành một quang sáng lóa.

Cô rất tự nhiên kéo cánh tay anh.

"Diệp Phong, nhìn anh xem." Anh xoay mặt cô lại, "Nói anh biết, anh đẹp trai không?"

"Á?" Gần như vậy, cô cũng không phải người mù, hoàn toàn có thể thấy rõ khuôn mặt của anh, "Trên đầu anh không cài hoa, không tính là đẹp." Cô trêu chọc nói.

"Không đẹp sao? Đêm mưa ở Edinburgh, anh cũng đứng ở trước mặt em như vậy, giúp em xách hành lý, em ngẩng đầu lên, nhưng lại nói với anh là, anh đẹp trai, cảm ơn anh!"

"Trời..." Cô mở to mắt, "Đó là anh?" Cô nghĩ đến, cô đi ra sân bay, khi lên xe taxi, có một người giúp cô khuôn hành lý, cô chỉ nhìn thoáng qua anh ta một cái, liền chuyển tầm mắt. "Điện thoại cũng là anh gọi?" Người đàn ông có giọng nói trầm ấm quyến rũ có số cuối điện thoại là 911, cũng từng nói qua những lời này. Ngày 11 tháng 9, là sinh nhật của cô.

Anh rút cuộc đã vì cô làm bao nhiêu việc ngốc nghếch rồi?

"Sáu năm không gặp, mặc kệ giữa chúng ta là quan hệ gì, khi chúng ta gặp lại, ít nhất em cũng phải cho anh một cái... ôm, có phải hay không?" Anh nheo mắt, thấy hàng mi cong dài của cô nhẹ nhàng rung động.

Hồi lâu, cô mới chậm rãi gạt đầu, sau đó giang hai tay, ôm lấy tấm lưng rắn chắc của anh, thì thào gọi: "Dịch Dương..."

Ngoài một tiếng gọi tên anh, những từ ngữ khác đều trở nên nhạt nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Anh có tư cách này

Edit: Hanayang

Giang Nhất Thụ rất ngạc nhiên vì Biên Thành đã nhiều năm không có liên hệ đột nhiên gọi điện cho anh, hẹn anh đi ra uống trà.

Mặt trời tựa như một hòn đá lửa nhuộm đỏ rực cả bầu trời phía tây, thành phố Bắc Kinh được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu cam. Chút nữa anh còn phải phụ trách trực tiếp 《Tin tức buổi chiều》，nên lúc này, chỉ có thể uống một chén trà.

Quán trà cách CCTV cũng không xa, lái xe đi qua chỉ mất 10 phút, anh rất quen thuộc, tìm chỗ đậu xe, sau đó xuống xe, bước vào cửa.

Trong quán yên tĩnh ấm áp, đồ nội thất bằng mây tre lá, trên vách treo một số poster phim điện ảnh kinh điển thế kỷ, có lẽ là do ánh sáng mờ, người ta như lạc giữa dòng sông thời gian, không biết lúc này là lúc nào.

Khách không đông lắm, Giang Nhất Thụ vừa vào cửa liền thấy một hình dáng ngồi ở trong góc. Anh ta hơi ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuần tú không chút thay đổi, ánh mắt dường như đang nhìn poster trên tường, lại như đang nhìn về một nơi chốn xa xăm nào đó. Chắc cũng là từ công ty tới đây, mặc đồ tây, thắt caravat, không một nếp nhăn.

"Hi!" Giang Nhất Thụ đi qua, vỗ vai anh, ngồi xuống đối diện.

"Tối rồi à!" Anh thu hồi tầm mắt, giờ tay gọi nhân viên phục vụ.

Anh uống trà Bích Loa Xuân, Giang Nhất Thụ chọn trà Long Tĩnh.

Có lẽ do đã lâu không gặp, hai người đều không có gì để nói, chỉ nhìn nhau cười.

"Gần đây được không?" Giang Nhất Thụ lên tiếng trước.

Biên Thành nâng chén trà lên, nước trà hơi sóng sánh, đem mấy lá trà chìm dưới đáy nổi lên phập phều, "Hơi bận thôi, chuyện khác thì hoàn hảo." Anh nở nụ cười như có như không, "Anh chắc thành nhân vật lớn rồi."

Giang Nhất Thụ bắt chéo hai chân, thả lỏng người ngả lưng lên ghế, "Đúng rồi, giống như con quay vậy, cả ngày không ngừng xoay chuyển, làm như thế giới này thiếu tôi là không được, thật ra là tự đề cao bản thân mình thôi."

Biên Thành nâng mắt nhìn, "Muốn làm trong ngành truyền thông, quá nhàn hạ, sẽ không theo kịp tiết tấu thời đại."

"Nói vậy cũng phải." Giang Nhất Thụ nâng chén của mình, nhấp một ngụm nhỏ, chần chờ một chút mới nói. "Chuyện cha của cậu, tôi có nghe nói. Cha mẹ là không ai có thể lựa chọn, cậu không cần làm khó chính mình, có đôi lúc, phải để lại cho mình một đường lui."

Chùm đèn treo trên trần không biết khi nào đột nhiên sáng lên, soi rõ sắc mặt tái nhợt của Biên Thành, anh khẽ nhếch môi, Giang Nhất Thụ không khỏi có chút hối hận vì đã nói đến đề tài này.

"Sáu năm rồi, tôi đã có thể坦然 nhiên thừa nhận thực tế này. Đã chừng đó tuổi, tháng ngày ông ấy đảo vong ở bên ngoài cũng không dễ chịu gì, trở về nước, thật sự làm ông ấy có thể thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ là kết quả gì, ông ấy đều đã chuẩn bị tốt tư tưởng." Ngữ điệu của Biên Thành bình tĩnh, dường như đang kể chuyện của người xa lạ.

"Muốn kháng án sao?"

"Uhm, luật sư sẽ cố gắng một chút. Cho dù thay đổi bản án, đến cuối đời này ông ấy chắc cũng không thể hít thở không khí tự do được nữa." Anh nở nụ cười mang chút tự giễu.

Giang Nhất Thụ gật đầu, "Chờ phán quyết xong, lại nghĩ biện pháp khác, dù sao người cũng lớn tuổi, có thể xin ân xá gì đó."

"Không cần, ở trong đó, lòng ông ấy mới được bình an. Sư huynh, "Biên Thành xưng hô với Giang Nhất Thụ giống như lúc còn học ở Quảng viện, "Lâu Dương - giám đốc Phát thanh Thành Đô, anh có biết không?"

Giang Nhất Thụ sững sờ, "Đó là anh vợ của tôi. Sao vậy?"

"Sư huynh, những lời này, tôi hỏi có hơi mạo muội, nhưng phiền anh nói cho tôi biết tình hình thực tế, Lâu Dương và vợ anh ta, tình cảm có tốt không?"

Giang Nhất Thụ nhú mày, anh cảm thấy Biên Thành không giống như người sẽ tò mò chuyện người khác, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Biên Thành, anh trầm ngâm một chút, cười nói: "Thật ra chuyện này cũng không có gì bí mật, mọi cả nhà chúng tôi là cái bình dấm chua, cô ta sống chết muốn vào Thành Đô radio, muốn giám sát chặt chẽ Lâu Dương. Từng nữ công nhân viên chức trong Thành Đô radio đều phải trải qua sự soi xét kỹ càng của cô ta, bảo đảm không đáng ngại, mới có thể vào làm việc ở đó. Nếu có một chút dấu hiệu nguy hiểm thôi, cô ta có thể khiến dư luận xôn xao. Hai người này thường xuyên cãi nhau âm ỹ. Hiện tại, Lâu Dương cũng mặc kệ cô ta rồi, chiến tranh lạnh, cô ta sắp bị Lâu Dương chính thành bệnh thần kinh, mấy ngày hôm trước lại gọi điện thoại cho vợ tôi tố cáo Lâu Dương thế này thế nọ! Cậu... Sao lại hỏi chuyện này?"

"Diệp Phong làm việc ở Phát thanh Thành Đô."

"Diệp Phong?" Giang Nhất Thụ giật mình. Anh biết Diệp Phong về nước, nhưng không biết cô vào làm ở Thành Đô.

Biên Thành tưởng rằng anh không nhớ Diệp Phong, còn nói thêm: "Chính là nha bộ muội, trước kia luôn đi theo tôi. Mọi cả nhà anh dường như đối với cô ấy có chút hiểu lầm, tình cảnh cô ấy ở Thành Đô radio có chút khó khăn. Tôi biết Lâu Dương, nhưng mà tôi tìm đến anh ta có vẻ không hay lắm. Diệp Phong cũng là đàn em lớp dưới của anh, nhờ anh tìm gặp Lâu Dương, bảo anh ta nói khéo với vợ. Diệp Phong vừa về nước, tìm được một công việc thích hợp không dễ dàng, cô ấy cũng không phải người xằng bậy, làm cho mọi cả nhà anh phóng khoáng một chút."

Giang Nhất Thụ nhú mày, "Những chuyện này là do Diệp Phong nói với cậu sao?"

Biên Thành lắc đầu, "Chúng tôi đã sáu năm không có liên hệ, chủ tịch Hoa Thành và mọi cả nhà anh là bạn tốt, ở radio nhìn thấy cô ta lên con đối với Diệp Phong."

Giang Nhất Thụ nhìn anh, dò hỏi: "Nếu cậu đến radio, làm rõ quan hệ của cậu và Diệp Phong, mọi cả nhà tôi làm gì còn có lòng nghi ngờ nữa."

"Tôi và Diệp Phong không có chuyện gì." Biên Thành坦然 nhiên tự giễu.

"Vậy cậu..."

"Tôi không muốn cô ấy bị người khác xuyên tạc như vậy. Nếu anh cảm thấy khó xử, tôi có thể hiểu."

"Không phải, việc nhỏ thôi mà, nhấc tay là được, tôi để bà xã của tôi ra mặt là ổn."

"Vậy cảm ơn sư huynh, buổi tối anh còn có công tác, không tiện quấy rầy anh, sau này lại hẹn anh ra uống rượu."

"Được, liên lạc thường xuyên!"

Hai người đứng lên, đi ra thanh toán, đều tự lên xe. Giang Nhất Thụ không có lập tức nổ máy xe, mà hạ kính xe xuống, nhìn theo xe Biên Thành ở giữa

dòng xe cộ chạng vạng khuấy dần bóng dáng, thờ dài một hơi.

Dịch Dương nếu biết Biên Thành còn âm thầm chờ chờ Diệp Phong, trong lòng sẽ thấy như thế nào?

Chạng vạng, giao thông đông đúc, mấy chục km, chạy hơn một giờ, khi chạy ngang qua trước cửa Học viện thể thao, gặp đèn đỏ, Biên Thành bực bội rửa thầm một câu, nhìn sang đối diện, ánh mắt bị thu hút.

Bên ngoài Học viện thể thao treo một cái băng rôn thật lớn, chiều mai, ở cung thể thao Thủy lập phương sẽ diễn ra cuộc thi nhảy cầu thế giới. Trên băng rôn, có mặt nước xanh lam, cầu nhảy cao cao, còn có tuyển thủ ở trên không trung biểu diễn tư thế hào hùng.

Có một số hồi ức, không cần cố ý đi tìm, trong phút lơ đãng sẽ nổi lên.

Diệp Phong thích nhất là đi xem môn thể thao nhảy cầu, cô nói môn đó có thể tạo cho khán giả cảm giác hưởng thụ. Phim điện ảnh cô thích nhất là 《A Room with a View》，nhưng cô lại thích kịch nhiều hơn điện ảnh, cô nói nghệ thuật kịch nói có tiêu chuẩn cao, điện ảnh có thể NG, mà kịch một khi công diễn, sẽ không có thể làm lại. Cô thích ca hát, bài hát ruột của cô, cũng là bài duy nhất là bài ca thiếu nhi 《Hãy cho chúng em động lực》. Cô không ăn món có vẻ kỳ lạ, nếu có dọn lên cô cũng không chạm vào, nhưng cô có thể ăn chua có thể ăn ngọt. Cô nhát gan, tin rằng trên đời có ma quỷ, cho rằng vào đêm đông tố, ma quỷ sẽ xuất hiện nhiều nhất...

Nhưng vào một đêm đông tố, anh lại để cho cô đi một mình.

Biên Thành còn muốn xem kỹ thời gian thi đấu, đèn xanh sáng lên, ô tô phía sau không kiên nhẫn liên tiếp ầm còi, anh bắt đầu đi thu hồi tầm mắt, tiếp tục con đường phía trước.

Cuộc đời cũng là như thế, khi đã lựa chọn một con đường, chỉ có thể tiến về phía trước, không thể quay đầu.

***

Giang Nhất Thụ đi vào văn phòng, tổ biên đạo cùng biên tập đang có cuộc họp thường lệ, đêm nay tin tức ngoại trừ trên đường cao tốc xảy ra sự cố giao thông, nhìn chung những chuyện khác mà nói là thiên hạ thái bình. Còn có một cái tin tức quan trọng, chính là cuộc thi đấu nhảy cầu ngày mai.

"Kênh Thể thao đưa tới mấy cái vé mời, ai muốn xem qua chỗ tôi lấy." Giang Nhất Thụ ngồi xuống nói, ánh mắt ngo sang Hạ Dịch Dương, anh đang xem bản thảo tin tức, vẻ mặt rất chuyên tâm. Kha An Di ở bên cạnh có vẻ rất lơ đãng, ánh mắt mờ mịt.

"Để cho tôi hai vé." Hạ Dịch Dương ngẩng đầu.

"Đi cùng với ai?" Trơ lý tò mò hỏi.

Hạ Dịch Dương ôn hòa cười cười, "Là một người bạn."

"Nam hay là nữ?"

Giang Nhất Thụ đánh anh trơ lý một cái, "Ngày mai đi xem chẳng phải sẽ biết sao, chẳng lẽ người đó có thể tàng hình?"

"Đúng ha, đúng ha, đạo diễn, vậy anh cũng cho em một vé." Trơ lý đá lông nheo.

"Được rồi, mọi người chuẩn bị trực tiếp đi, thời gian sắp đến rồi."

Mọi người đồng loạt đứng lên, chia ra chuẩn bị. Hạ Dịch Dương một mình đi ra hành lang, thói quen muốn im lặng một hồi.

"Dịch Dương, xong việc, chúng ta cùng đi uống một ly?" Giang Nhất Thụ đuổi theo. "Đi cùng Diệp Phong hả?"

Hạ Dịch Dương cười, ánh mắt trở nên nhu hòa.

"Ai, tiểu tử cậu cũng coi như khổ tấn cam lai. Hiện tại rất hạnh phúc đúng không?"

"Có thể nói là vậy." Hạ Dịch Dương gật gật đầu.

Giang Nhất Thụ nhìn anh, do dự mãi, cuối cùng không đem chuyện gặp mặt Biên Thành nói với anh. Nhìn biểu tình của Hạ Dịch Dương, có lẽ này đã không cần biết chuyện này.

"Trực tiếp sắp bắt đầu, biên tập viên chuẩn bị! Bắt đầu đếm ngược..." Từ lúc giọng nói Giang Nhất Thụ bắt đầu vang lên, Hạ Dịch Dương và Kha An Di rất nhanh liền tiến vào trạng thái công tác. 20 phút đầu, chương trình tiến hành thuận lợi. Lúc gần kết thúc, trước mắt mờ ảo xuất hiện những chấm nhỏ li ti, Kha An Di cảm thấy một trận buồn ngủ đánh úp lại, không thể kháng cự trước sức mạnh của nó, cô nhin không được đánh một cái ngáp, vừa vặn Giang Nhất Thụ chuyển máy quay cận cảnh gương mặt của cô.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, Giang Nhất Thụ muốn cứu vớt, nhưng cảnh Kha An Di ngáp trên màn ảnh đã hiện ra trước khán giả cả nước.

Bản tin chấm dứt, cấp lãnh đạo và giám đốc đều chạy tới, hỏi Kha An Di rốt cuộc sao lại thế này, cô chỉ biết khóc, một câu cũng không nói được.

Giang Nhất Thụ cười theo, "An Di biểu hiện luôn luôn rất tốt, lần này có thể là có nguyên nhân, à, trước đó trong người cô ấy không khỏe lắm."

"Không khỏe thì tìm người khác thay thế, bây giờ thành cái gì! Nếu cô buồn ngủ, cô cứ xin phép trở về ngủ đủ rồi đến!" Giám đốc Đài lớn tiếng trách cứ.

"Về sau sẽ không xuất hiện loại tình huống này nữa." Giang Nhất Thụ nói.

"Làm việc bữa bãi, chuyện này trên Internet không biết nào nhiệt thành cái dạng gì. Ngày mai cả tổ hợp tập thể làm kiểm điểm." Giám đốc Đài thờ phỉ xoay người mà đi.

Mọi người trong tổ tiết mục đều mặt xám mày tro.

"Dịch Dương, cậu đưa An Di về đi! Cô như vậy mà lái xe, rất đáng ngại." Giang Nhất Thụ nói với Hạ Dịch Dương.

Hạ Dịch Dương đưa bản thảo tin tức cho trợ lý, "Tôi biết rồi." Chờ mọi người đi khỏi phòng thu, anh đến bàn rút ra mấy tờ khăn giấy đưa cho Kha An Di, nhỏ giọng nói, "Đừng nghĩ nữa, trở về nghỉ ngơi cho tốt một chút, chuyện ngày mai để ngày mai tính."

"Không cần anh lo." Kha An Di nâng lên hai mắt đắm lệ, "Ba" đẩy ra tay anh.

"An Di, " Hạ Dịch Dương hít sâu, "Không ai trách em, em cũng không cần tự trách. Chúng ta là người không phải thần thánh, tất sẽ phạm sai lầm."

"Nếu không tại anh, làm sao em có thể phạm loại sai lầm sơ đẳng như vậy?" Kha An Di đột nhiên đưa tay chỉ vào anh, "Đều do anh, đều do anh, hại em một đêm lại một đêm mất ngủ, cho nên mới chống đỡ không được."

Hạ Dịch Dương nhũn mày, trầm giọng nói: "An Di, tôi nghĩ em thật sự cần bình tĩnh một chút. Một chút nữa, tôi gọi cho đạo diễn Giang đến đưa em về. Tạm biệt!"

"Hạ Dịch Dương, anh quay lại cho em!" Kha An Di dậm chân kêu to.

Hạ Dịch Dương cũng không quay đầu lại.

Cô bụm mặt, cả người ngồi xồm xuống, khóc rống lên.

*

Hạ Dịch Dương trở lại nhà, đã là buổi tối 10 giờ rưỡi. Cửa thang máy vừa mở ra, liền nhìn thấy trong nhà Diệp Phong tỏa ra ánh đèn ấm áp.

Khóe miệng không tự giác nổi lên nụ cười ôn nhu.

Cuộc sống vẫn luôn tiếp tục, lúc trước bình thân vô lo, nhưng chỉ vì có thêm một người, mọi thứ đều trở nên khác lạ.

Bắt đầu từ ngày Ngã Ly bắt gặp cô ngủ lại ở nhà anh, chỉ cần buổi tối không làm tiết mục, cô về nhà trước, sẽ canh lúc anh sắp về đến nhà, mở sẵn cửa ra. Lúc đi làm, cũng sẽ chủ động gọi điện thoại cho anh, nói cơm trưa ăn cái gì, đồng nghiệp nói gì đó mắc cười. Trước giờ thu sóng, còn gửi tin nhắn cho anh, trong vòng một giờ, cô cũng không rảnh cầm điện thoại.

Giống như mỗi một phút một giây của cô, đều chờ cho anh một chỗ, tùy thời tùy khắc, chỉ cần anh ngừng đầu, có thể nhìn đến bóng dáng của cô.

Vì bù lại sáu năm khoảng trống, cô dùng sự chăm sóc của cô, vì anh lấp đầy từng chút một.

"Làm gì đứng ở đây kia?" Cô ló đầu ra.

"Tích tụ khí lực." Anh cười đi đến gần cô.

"Chuẩn bị làm gì chứ?"

Anh vươn cánh tay ôm lấy cô đi vào nhà, "Ôm em!"

"Nghe như em là siêu cấp mập mạp vậy. Được rồi, buông em ra đi. Anh muốn em phiên dịch đoạn phim du lịch Edinburgh, em đã làm xong rồi. Có muốn xem một chút không?"

Laptop đặt trên bàn trà trước ghế sofa, anh đi qua đó. Trên sofa bày đầy sách và quần áo, chỉ còn một chỗ là chỗ cô vừa mới ngồi.

"Em... thu dọn một chút." Cô từ trong lòng anh chui ra, mặt đỏ hồng đem quần áo đẩy sang bên cạnh.

"Không cần, cứ để như vậy đi." Anh ngồi xuống, ôm lấy thắt lưng của cô, kéo cô ngồi lên đầu gối anh.

Cô cứng đờ, vẫn chưa quen cảm giác hai người ở cùng quá thân mật, "Em rất nặng." Cô ám chỉ hàm súc.

"Hừ! Đừng nói nữa, để cho anh xem phim." Anh gác cầm lên vai cô, mở miệng nói chuyện, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng từng đợt phát qua, ngay sau đó, nụ hôn dịu dàng chạm vào tai cô.

"Dịch Dương..." Cô muốn đổi tư thế, cánh tay anh phút chốc quấn chặt, "Uhm?" Anh khép hờ mắt lại, chỉ phát ra một tiếng.

"Phim bắt đầu rồi..." Cô không tự giác phát ra tiếng thở dốc rất nhỏ, ánh mắt mê muội mông lung, thân thể ở trong lòng anh hơi hơi run rẩy, kìm lòng không được nghiêng mặt sang, hé môi đón nhận hơi thở nóng bỏng của anh.

Đoạn phim kết thúc, anh mới buông cô ra hít thở không khí, hai người xoay đầu nói chuyện.

"Anh đưa cho em đoạn phim ghi hình phòng vẫn đã xem chưa?"

"Trong nhà không có đầu VCR, không xem được."

"Qua nhà anh xem."

"Không nên, sẽ gây trở ngại cho anh."

Anh cúi đầu cười một tiếng, từ trong túi lấy ra một cái chìa khóa bỏ vào lòng bàn tay cô, "Vậy chọn thời gian lúc anh không ở nhà qua xem."

"Chìa khóa nhà sao?" Cô giật mình.

Anh nhúm mày, "Uh! Của anh đâu?"

"Của anh cái gì?"

"Anh cho rằng anh có tư cách này, đòi hỏi bạn gái của mình để có một cái chìa khóa nhà cô ấy. Như vậy khi nào anh muốn sang gặp, đều không cần gõ cửa."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Cái khăn che mặt

Edit: Hanayang

"Em cũng vì không muốn cho anh thấy bộ dáng lộn xộn của em thôi." Diệp Phong làm mặt hề nghiêng về phía anh khuynh khuynh khóe miệng.

Nếu lấy cửa thang máy làm cửa lớn, như vậy cả tầng lầu có thể xem là một cái nhà của họ, hành lang là phòng khách, căn hộ của anh và của cô cho là hai cái phòng. Ở trong cùng cái nhà, chỉ cần không ra cửa, muốn khi nào gặp là có thể gặp. Diệp Phong cảm thấy vậy là đủ.

Kỳ thật trong lòng cô cảm thấy tuy rằng hai người hiện tại là quan hệ yêu đương, nhưng cũng cần có một không gian riêng tư cho mình, để cho bản thân một nơi chốn vào thời điểm không muốn bị ai quấy rầy, có thể lẩn lảng ở đó, theo đuổi tâm tình của mình.

"Nhìn thấy thì như thế nào?" Hạ Dịch Dương nâng mi.

"Sẽ làm hỏng hình tượng hoàn mỹ của em ở trong mắt anh."

"Từ sáu năm trước cũng đã phá hủy rồi." Anh chậm rì rì nói.

"Gi?"

"Khi chúng ta cùng ở trong cái nhà xưởng đó, mỗi sáng sớm thức dậy, em đều cầm một cái khăn mặt, mắt híp lại đi qua trước mặt anh, có đôi khi còn không cần thận đáp anh một cái... Em mặc cái áo ngủ nhỏ, sau một đêm nhăn thành một mớ hỗn độn, trên mặt còn bị in vài cái dấu ấn..."

Cô đột nhiên che miệng anh, ngăn cản anh tiếp tục nói, sáng giọng: "Em còn tưởng anh là quân tử, phi lễ chó nhìn chứ"

"Diệp Phong," anh nhẹ nhàng cười, "Em không biết em lúc đó đẹp cỡ nào đâu, anh làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy?" Anh ghé sát vào tai cô, không biết nói cái gì, cô xấu hổ kéo cánh tay anh lên, cắn một ngụm nơi cổ tay anh, một chút đồ ừng lan từ hai má thẳng đến sau tai.

Trong phòng, phút chốc ngay cả không khí cũng trở nên ngọt ngào.

Trước giờ, cô ở trước mặt anh không phải khóc, thì là trốn tránh, hiếm khi toát ra dáng vẻ nữ tính nghịch ngợm như vậy, nhìn cô hai má phồng hồng, lòng

anh không khỏi trở nên ảm áp.

"Dịch Dương, nếu đêm đó, người anh gặp là bạn học nữ khác, anh cũng sẽ đối với cô ấy như vậy sao?"

"Nếu em gặp một nam sinh khác, em cũng sẽ đi với người đó sao?"

Cô ngước mắt lên, bốn mắt nhìn nhau, hai người không hẹn mà cùng nở nụ cười. Đây thật sự là hai cái vấn đề ngớ ngẩn, sớm một khác, trễ một khác, gặp gỡ ai, ông trời đã sớm có an bài.

Nếu nói như vậy, Biên Thành đem đến cho cô tình yêu và thương tổn, đều là bước đệm để cô và anh gặp gỡ nhau sao? Đột nhiên, cô lại cảm thấy có chút khổ sở, đời này đã nhất định cùng với một người bên nhau, vậy thì cứ thẳng tắp mà tới, sao lại phải biến thành gấp gáp khúc khúc như vậy?

Chẳng lẽ yêu một người khác là có thể quên đi mọi chuyện lúc trước, từ nay về sau, liền vui vẻ hạnh phúc?

Vậy thì vì sao, giờ phút này nhắc tới cái tên "Biên Thành", lòng của cô còn đau như dao cắt?

Cô chỉ có một cái chìa khóa, muốn đưa cho anh cũng phải để ngày mai ra ngoài làm thêm một cái. Hai người buổi tối đều phải đọc sách, anh về nhà của anh, khoảng hai giờ sau, anh nấu bữa khuya, hai người ăn xong lại nghỉ ngơi.

Tâm tình có chút bấp bênh, làm sao có thể đọc sách. Cô dẹp gọn gàng quần áo trên sô pha, sắp xếp phân loại mớ sách đang tán loạn, xong vào phòng ngủ lấy áo ngủ đi tắm, ánh mắt thoáng nhìn, đèn trên giường, cô giật mình đứng lại một bên.

Lúc dọn nhà vào, đi mua sắm đồ đạc, vốn nguyên bộ đồ giường ngủ, gối nằm đều là hai cái, cô cố chấp chỉ muốn mua một cái, làm nhân viên bán hàng dờ khóc dờ cười. "Cô à, dù chưa kết hôn, ở trên giường để hai cái gối cũng không vấn đề gì, cô có thể làm gối ôm, cũng có thể làm cái đệm, đều được. Cho dù cô không cần, nhưng vẫn phải trả tiền hai cái."

Cô trả tiền hai cái, nhưng chỉ lấy một cái gối.

Cô cảm thấy trên giường bày hai cái gối, giống như chuẩn bị đem một nửa giường chia cho một người khác. Cô cũng không biết mình đang bảo vệ cái gì, chỉ là cô vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Trên giường Hạ Dịch Dương đã có hai cái gối, vào cái đêm không không chế được đó, cô không nằm trên gối, mà là gối đầu lên khuỷu tay anh.

Tóc gội từ hôm kia, lúc tắm rửa, cô cũng gội đầu luôn. Quấn tóc lên đi ra ngoài, cô ngồi vắt chân trên sô pha gọi điện thoại cho Ngã Ly.

Ngã Ly có thói quen khi ngủ sẽ tắt máy. Nếu gọi được, chứng minh còn có thể quấy rầy.

"Ai đó?" Ngã Ly hừ hừ có vẻ kỳ quái.

"Cậu hy vọng mình là ai nào?"

"Nha bộ mặt, nói cho cậu biết, hai ngày nay mình làm cái gì cũng không yên lòng, đến bây giờ còn không nghĩ ra, cậu và Hạ Dịch Dương làm sao có thể dính líu tới nhau? Anh... Anh ta không phải cùng với cái người họ tác Kha An Di có tình yêu cuồng nhiệt sao? Cậu sao lại thành hàng xóm của anh ta, rồi sau đó lại lên giường của anh ta. Cuối cùng là diễn bao nhiêu?"

"Quán nhiều lắm gì, cậu thừa nhận sự thật là tốt rồi."

"Phải không? Sự thật là vì để loại bỏ hiểu lầm của bà sếp nhà cậu, cậu lấy mình làm tấm chắn, lại đem chân mệnh thiên tử thật sự cất giấu đi. Anh ta cũng không phải ngôi sao thần tượng gì, có cần phải như vậy không? Hay là cậu không muốn ở trước mặt những người khác thừa nhận quan hệ nam nữ của hai người?" Sau khi nói dối trong điện thoại trước mặt Thôi Linh, bị Ngã Ly truy hỏi, Diệp Phong đã đem chuyện đến Thành Đô radio làm việc, bao gồm cả việc Thôi Linh ghen tuông, từ đầu đến cuối kể hết toàn bộ.

"Đúng vậy, mình chuẩn bị một chân đạp mấy chiếc thuyền mà!" Diệp Phong thấy hơi hối hận vì đã gọi cho Ngã Ly, trong lòng như có ngọn lửa vô danh, vù vù bốc thẳng lên trên.

"Cậu không phải là người như vậy, nhưng mà..." Ngã Ly thờ dãi một hơi, "Quên đi, không nói nữa. Sớm tắm rửa rồi ngủ đi, Hạ Dịch Dương đã nói thứ Bảy mời mình ăn cơm, nhắc anh ta đừng có quên đó."

Cô cơ hồ là chán nản cúp máy. Hạ Dịch Dương vào đến, thấy cô ngồi ngơ ngác.

Bữa ăn khuya cũng không ăn được mấy thìa, "Mệt lắm sao?" Anh sờ sờ đầu cô, tóc còn rất ẩm ướt!

"Có một chút."

"Ngày mai buổi tối còn phải thu tiết mục mà!"

"Ngày mai là do chuyên gia giải đáp đề tài tình cảm, không cần thu trực tiếp, trước buổi chiều có thể xong."

"Hôm đó không còn việc gì khác chứ?"

"Có, chiều mai ở Thủy lập phương có cuộc thi nhảy cầu thể giới, còn có nhiều tiết mục biểu diễn bơi nghệ thuật của Nga, radio sẽ đi tiếp sóng, em cùng người dẫn chương trình thể dục sẽ đi xem."

"Uh," anh muốn nói gì đó, con người chậm rãi đảo qua một vòng, cuối cùng chỉ cười cười về thần bí.

**

Sự kiện Kha An Di ngập quá nhiên khiến cho trên mạng internet xôn xao một trận thật lớn, đoạn phim đó bị cư dân mạng điên cuồng đăng lên, may mắn là, đa số cư dân mạng bình luận rất đúng trọng điểm, đều cho rằng biên tập viên tin tức cũng không phải thượng thần ngồi ở ngai cao, áp lực thu hình trực tiếp lớn như vậy, ngẫu nhiên phạm một sai lầm nhỏ là có thể tha thứ.

Tổ tin tức thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lãnh đạo đài vẫn rất nghiêm khắc. Kha An Di ngừng lên sóng tin tức hai tuần, tạm thời làm công việc thu âm hậu đài, cũng vừa vận điều tiết cảm xúc. Hai người cùng hợp tác, Hạ Dịch Dương cũng vất vả không kém, cấp trên tạm thời sắp xếp công việc của anh chủ yếu chuyển sang < Có hẹn với nhân vật nổi tiếng >.

Kha An Di rõ ràng là bị suy sụp, một người bình thường luôn cười cười nói nói đột nhiên trở nên im lặng, suốt ngày mặt mày u ám, thu âm xong, liền một mình đứng lặng một bên, suy nghĩ xuất thần. Ai nói chuyện với cô, cô đều bị giật mình, hơn nữa ngày mới trả lời lại.

Cuộc đời cô từ nhỏ đến lớn luôn luôn thuận buồm xuôi gió, đây là lần đầu tiên cô gặp phải đá kích, lần đầu vấp phải lại là chuyện lớn như vậy. Người khác không biết thật sự trong lòng cô còn có một nỗi chua xót khác.

Cô u oán liếc nhìn Hạ Dịch Dương, anh đóng laptop lại rồi xách đi, sải bước đi ra ngoài, cũng không quan tâm quay nhìn cô lấy một cái.

Mấy kỳ « Có hẹn với nhân vật nổi tiếng » đều thu cùng một lúc, Hạ Dịch Dương thật sự phải chuẩn bị rất nhiều tư liệu, may mắn ở đài có phòng lưu trữ sách báo, các loại tư liệu đều có, nhưng phải tốn công đi tìm.

Người tìm kiếm tài liệu rất nhiều, bình thường rất hiếm khi chạm mặt người chủ trì của các kênh khác, đến chỗ này có thể thường xuyên gặp được. Hạ Dịch Dương muốn tìm một đoạn phim tư liệu có liên quan đến quốc phòng vào năm 2004, anh tìm đến kệ của năm 2004, nhìn thấy phía trước đã có một người đang đứng, là đạo diễn của < Chào buổi sáng >, ở CCTV có thể xem là thuộc hàng nguyên lão, tóc hoa râm, đôi mắt sáng ngời tinh tường.

Anh gật đầu chào hỏi, nhìn thấy đạo diễn cầm trong tay một cuộn phim cũ, "Sao vậy, phải làm một tiết mục hoài cổ sao?"

"Tiết mục < Chào buổi sáng > phát sóng tròn sáu năm rồi, phải chuẩn bị xem lại." Đạo diễn nói.

< Chào buổi sáng > là tiết mục cùng với « Tin tức buổi chiều » của kênh tin tức ở CCTV có số khán giả cao nhất, có thể nói là tương đồng. Tiết mục buổi sáng có vẻ thoải mái, là một ngày mới vui vẻ bắt đầu, những bà nội trợ đặc biệt yêu thích, người đi làm lúc ăn điểm tâm cũng có thể xem, nội dung tiết mục cũng bao hàm toàn diện, có tin tức, tập thể hình, du lịch, làm đẹp.

"Thời gian qua thật nhanh!" Hạ Dịch Dương cười nói, "Tôi từng đọc được một tin, khi tiết mục vừa phát sóng, được đánh giá là cơn gió xuân tươi mát thổi vào CCTV, làm người ta yêu thích."

"Đúng vậy, lúc ấy có can đảm đổi mới, ngay cả biên tập cũng chọn gương mặt mới." Đạo diễn chỉ vào cuộn phim trong tay chép miệng, "Nếu do cô ấy đảm nhận, có thể còn tốt hơn. Cô bé đó thật sự rất xinh đẹp, cười lộ lên ánh mắt giống như mảnh trăng non, miệng lưỡi cũng đặc biệt lạnh lợi."

"Sao? Vậy biên tập hiện giờ là?"

"Là người dự phòng thứ hai được đẩy lên thay."

"Người thứ nhất đâu?" Hạ Dịch Dương thật sự sùng sốt, người nào lại có thể từ bỏ một cơ hội tốt như vậy?

"Đột ngột hủy bỏ, hợp đồng cũng ký rồi, cuối cùng lại đổi ý, nếu không có chủ nhiệm Ngô Phong biện hộ thay, tôi đã muốn khởi kiện rồi."

"Chủ nhiệm Ngô Phong?"

"Uh, dường như là bạn tốt của cô bé đó, hiện tại cũng không biết đi đâu, chỉ là tùy hứng một chút, những điều kiện khác thật sự rất tốt. Đáng tiếc!"

"Tôi có thể xem cuộn phim đó không?" Hạ Dịch Dương hỏi.

"Cầm xem đi, đây là tiết mục < Chào buổi sáng > thu thử một kỳ, là do cô bé đó chủ trì." Đạo diễn đem cuộn phim đưa cho Hạ Dịch Dương.

Trong phòng lưu trữ còn có đầu xem phim, chậm rãi đẩy mạnh cuộn băng vào, trên màn hình hoa tuyết nhấp nháy, đột nhiên nhảy ra một hình ảnh, ngay sau đó lộ ra một khuôn mặt tươi cười, "Chào quý vị khán giả, buổi sáng tốt lành! Tôi là Diệp Phong, hôm nay thời tiết ở Bắc Kinh rất đẹp, chỗ quý vị thế nào? Đang mưa, hay là trời âm u? Dù sao cũng không sao cả, bởi vì chúng ta sẽ cùng mở ra một tờ giấy trắng tinh. Bắt đầu một ngày mới, trước tiên chúng ta hãy xem các nơi trên thế giới đã xảy ra những việc gì..."

Khi đó cô so với hiện giờ hơi béo một chút, nhìn ra được vẻ mặt vẫn còn nét trẻ con, ở trước màn ảnh còn có một chút không được tự nhiên, nhưng bộ

dáng mỉm cười của cô, ngữ điệu nhẹ nhàng thanh thuy, nhìn thấy gì, nghe được ai, không tự chủ được đều bộc lộ ra tâm trạng.

Thì ra cô đã sớm có thể thực hiện ước mơ của cô.

Anh phải thừa nhận lời đạo diễn nói rất đúng, tiết mục buổi sáng giống như vì cô mà làm theo. Nếu là cô chủ trì, hiện tại cô có thể đã là một ngôi sao sáng giá nhất CCTV.

Cô lại từ bỏ tất cả, bởi vì đã không còn tình yêu của Biên Thành, tất cả những thứ này sẽ không có ý nghĩa gì? Ở trong lòng cô, tình yêu vượt lên tất cả sao?

Cô chưa từng nhắc đến chuyện này với anh, không chỉ là một chuyện này, rất nhiều rất nhiều chuyện liên quan đến cô, cô đều không có nói đến. Là do cô cho rằng không cần thiết hay là chưa đến thời điểm, hay là không muốn? Anh không muốn bản thân nghĩ quá nhiều, nhưng tâm tình đột nhiên ảm đạm

Cô đã sớm quen biết Ngô Phong, mỗi khi anh nhắc tới chuyện công tác, cô chỉ lắng nghe, rất ít lên tiếng.

Cô đề phòng anh sao?

**

"Đạo diễn Giang, anh đã nói để dành vé cho em, vì sao giờ lại không có?" Anh trợ lý đạo diễn gấp đến độ chà xát tay, " Còn có một giờ nữa là bắt đầu rồi, anh bảo em làm sao kiếm được vé đây? Em còn muốn nhìn mặt bạn của biên tập Hạ mà!"

"Tôi để tất cả vé ở chỗ này, không biết ai đã lấy nhiều hơn." Giang Nhất Thụ nhún nhún vai.

"Bạn tôi không đi, chỗ tôi còn lại một vé." Hạ Dịch Dương chen vào nói.

"Không đi sao?" Vài người đồng loạt hỏi.

Hạ Dịch Dương cười cười, "Cô ấy bận việc khác." Bất quá, vẫn có thể gặp được.

"A! Chuyện này cũng quá sức đả kích người ta." Trợ lý đạo diễn dài mặt ra.

"Vậy cậu còn lấy vé không?"

"Không cần, em không thích xem nhảy cầu, không cần,"

"Không cần thì cho tôi đi, tôi cũng muốn đi xem." Kha An Di vẫn đang trầm mặc đột nhiên nói.

Hạ Dịch Dương nhắc môi cười, đem vé đưa cho cô, "Đi thả lỏng một chút cũng tốt."

"Em không có lái xe, có thể ngồi xe của anh không?"

"Được! Còn có ai muốn đi nhờ xe?" Hạ Dịch Dương hỏi.

Không ai lên tiếng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cuộc sống cũng là một vở diễn

Edit: Hanayang

Ở Đài phát thanh, quan hệ giao tế của Diệp Phong coi như tạm ổn. Vào đài đã mấy tháng, cuối cùng cũng quen mặt với các đồng sự ở phòng ban khác trong đài. Lần trước, trong hội nghị bỏ phiếu quyết định vận mệnh của 《Đêm khuya khuyh tình》，tuy rằng đa số nhân viên bình thường đã ra ngoài trước, nhưng nhờ các trưởng phòng "tuyên truyền" bốn phía, cả đài đều nói Diệp Phong là cô gái thẳng thắn cương trực, đi tiên phong trong công việc, dám nói dám làm, tối thiểu cũng dám đối nghịch với sự chuyên quyền bạo ngược của Thôi Linh. Tự nhiên, Diệp Phong có thêm nhiều người bạn.

Tiểu Vệ thăm oán Diệp Phong có mới nói cũ, hiện tại ít khi đi cùng với cô, động một chút đã bị đồng sự tỏ khác lời đi.

Cũng rất kỳ quái, sau hội nghị lần đó, Thôi Linh lúc ấy tức giận đến xanh mặt, sau này thái độ đối với Diệp Phong cải thiện được một chút, chưa nói tới về mặt ôn hòa, ít nhất không có vẻ ám khí, nói chuyện với Diệp Phong cũng không hừ hừ trong lỗ mũi.

Diệp Phong không tìm hiểu nguyên nhân, hiện tại toàn bộ tinh thần và sức lực của cô đều đặt vào tiết mục. Số lượng thánh giả tăng lên mới có thể chứng minh tất cả.

Có một hôm ăn cơm, cô ngồi cùng bàn với Tiểu Trữ bên tổ thể thao. Hai người trò chuyện tự nhiên, cô nói mình thích xem môn thể thao nhảy cầu, Tiểu Trữ liền vỗ bàn, nói hiện đang có cuộc thi đấu hữu nghị cấp thế giới, hỏi cô có muốn đi hay không? Cô liền gật đầu không ngừng.

Khi Tiểu Trữ bình luận trận đấu, giống như gà bị cắt huyết, âm lượng cao vút, tốc độ rất nhanh, người khác còn chưa hiểu ý, cậu ta đã kích động không ra dáng người. Cậu ta là người chủ trì toàn năng của tổ thể thao, đối với các luật lệ, quy tắc thi đấu đều thuộc như lòng bàn tay.

Ngoài Diệp Phong, tổ thể thao còn có hai đồng nghiệp đi cùng với Tiểu Trữ.

"Diệp tiểu thư à, cô làm gì giống như Alice lạc vào xứ thần tiên vậy(*)?" Hai người cùng vào Thủy lập phương, Diệp Phong không kiềm lòng được hết ngó đồng rồi lại ngó tây, cậu ta nói chuyện với cô, cô cũng không để ý.

"Đúng là lần đầu tiên đến đây. Công trình kiến trúc này tôi chỉ mới nghe qua đại danh, chưa được nhìn tận mắt." Diệp Phong thành thành thật thật nói.

Tiểu Trữ khinh bỉ trừng mắt nhìn cô một cái, "Còn luôn miệng nói yêu nước, tất cả du khách từ nơi khác đến Bắc Kinh đều đi tham quan Thủy lập phương, cô mỗi ngày đi làm rồi tan tầm đều đi ngang qua đây, vậy mà đối với công trình kiến trúc tiêu biểu của Bắc Kinh lại không thèm nhìn. Hừ, hừ!"

"Cái này còn không phải là chờ cậu mời sao? Chúng ta ngồi chỗ nào?"

"Đương nhiên là ở khu truyền thông, có tầm nhìn tốt nhất, bên cạnh chính là khu khách quý."

"Trong này có bao nhiêu chỗ ngồi?" Diệp Phong cảm thấy giống như đi hội, vừa nhấc mắt, khắp nơi toàn là đầu người.

"Chỗ ngồi cố định có sáu ngàn chỗ, nếu thêm chỗ ngồi tạm thời, sẽ hơn mười ngàn."

Diệp Phong lặng lẽ le lưỡi, chuyên tâm đi theo Tiểu Trữ xuống các bậc thang.

Tiểu Trữ quen rất nhiều người, sau khi ngồi xuống, không ngừng chào hỏi những người ngồi bên cạnh, đồng nghiệp khác thì kiểm tra sổ thiết bị mang đến. Diệp Phong nhìn thấy các vận động viên đã bước ra, có vài người đang ở bên cạnh hồ vận động làm nóng người.

Những cuộc thi đấu hữu nghị thể này tất nhiên tình hữu nghị đứng nhất, thứ hai là phải biểu diễn ấn tượng, cho nên trên khán đài cũng không cảm thấy loại không khí căng thẳng, mắt còn được thưởng thức một bữa tiệc thịnh soạn.

Cuộc thi chia làm hai phần, phần đầu là thi nhảy cầu, phần sau là màn biểu diễn bơi nghệ thuật, giữa buổi có 30 phút giải lao.

Ngồi cạnh những người chuyên nghiệp, Diệp Phong học được rất nhiều kiến thức mới, xem xong phần thi nhảy cầu, cô đã có thể vận dụng tự nhiên những từ chuyên môn của môn này. Giờ giải lao, sự phấn khích còn chưa giảm xuống, cô không ngừng lôi kéo Tiểu Trữ bình luận. Chiều nay, làm nào động không khí nhất đương nhiên là đội nhảy cầu Trung Quốc, phong độ, khí thế cao ngút, lại có lợi thế sân nhà nên phát huy rất tốt. Diệp Phong là nhìn bốn phía đều sôi động, nếu không có Tiểu Trữ kéo lại, cô đã nhảy dựng lên vung tay hét vang.

Tiểu Trữ khinh thường liếc mắt nhìn cô, nói rằng hành động của cô căn bản không hề giống với một thực nữ hai mươi bảy tuổi, làm anh nhìn cười muốn nội thương.

Đang nói chuyện, trước mắt đột nhiên đến thêm một người, không khí xung quanh có hơi khác thường, Diệp Phong cảm thấy vô số ánh mắt phóng xoèn xoẹt về phía bên này, cô ngước mắt lên nhìn, mặt chột đỏ bừng.

"Dịch Dương..." Cô chợt vật đứng lên. Sao anh có thể ở đây?

"Thấy tay em vẫy dử dỗi quá, nhìn kỹ lại, thì ra là người quen." Hạ Dịch Dương ôn hòa nhìn cô, rất tự nhiên khoác lấy tay cô, sau đó lịch sự hướng về phía Tiểu Trữ và mấy đồng nghiệp khác gật đầu chào hỏi.

Cảm thấy chỗ cánh tay tiếp xúc nhiệt độ tăng dần, Diệp Phong mới ý thức được tư thế này thân mật biết bao nhiêu, len lén rút ra, lại bị anh âm thầm giữ thật chặt.

"Diệp Tử, cô không gì nói sao?" Tiểu Trữ ý tứ sâu xa nháy mắt với Diệp Phong, hiển nhiên cũng chú ý đến đôi tay dây dưa cùng một chỗ của hai người.

Diệp Phong cảm thấy phía sau lưng một trận nóng rực, nhìn Hạ Dịch Dương cười nham nhả thông dong, cô khẽ cắn môi dưới, trừng mắt nhìn Tiểu Trữ, "Biết rõ còn cố hỏi." Cô biết tin này, ngày mai ở đài nhất định so với trận đấu chiều nay còn phấn khích hơn.

"Hết cách rồi, chúng tôi đều rất ngốc." Tiểu Trữ và mấy đồng nghiệp liếc nhìn nhau.

"Bạn tôi - Hạ Dịch Dương, còn đây là các đồng nghiệp bên tổ thể thao của đài, đây là Tiểu Trữ, đây là..."

"Chào mọi người!" Hạ Dịch Dương đưa tay ra bắt tay cùng mọi người, nhưng tay đang nắm lấy tay cô vẫn không buông ra. Chào hỏi xong, giống như những đôi tình nhân bình thường, anh ôn hòa hỏi cô có muốn uống chút gì hay không? Có muốn anh đưa cô ra ngoài hít thở không khí một chút không?

"Không cần đâu, màn bơi nghệ thuật sắp bắt đầu rồi." Phía dưới, các cô gái người Nga mỗi người đều mặc trang phục hoa sen mới nỏ như các diễn viên, đang chờ trình diễn, âm nhạc trữ tình cũng đã vang lên.

"Đến chỗ các đồng nghiệp của anh chào một tiếng đi." Hạ Dịch Dương nói.

"Lần sau đi!" Rất nhiều ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào, Diệp Phong sợ đi sẽ dính tay dính chân lại mất.

"Bọn họ đều nhìn thấy em, không qua chào hỏi sẽ không lịch sự, ngoan!"

Tiểu Trữ đã muốn cười rũ rượi hết cả người, "Đi đi, nếu bên chỗ biên tập Hạ còn chỗ trống, cô cũng không cần trở lại đây, tối nay tôi đỡ phải đưa cô về."

Cô bắt đầu đi theo Hạ Dịch Dương đi qua một khu khác.

Mấy đồng nghiệp cùng đi với anh đã sớm đứng lên nghênh đón. Có vài người vào ngày sinh nhật Hạ Dịch Dương cô đã gặp qua, những người khác đều ngàng ngàng nhìn cô cười cười, chỉ có Kha An Di trên mặt phủ thêm một tầng băng giá kín kẽ, nhìn ánh mắt của cô ta, giống như vừa bị ai đó cướp đi con búp bê yêu thích.

Cô để ý thấy chỗ Kha An Di ngồi cạnh bên chỗ Hạ Dịch Dương.

"Xem xong trận đấu rồi cùng nhau đi ăn bữa tối đi, Dịch Dương mời khách." Có người đồng nghiệp đề nghị, lập tức được những người khác hòa theo.

"Được!" Hạ Dịch Dương cười gật đầu.

Kha An Di lạnh lùng cụp mắt lại, nói với Diệp Phong đang đứng ở phía trước: "Phiền cô giúp cho một chút, cô cản trở tầm mắt của tôi."

Hạ Dịch Dương hơi hơi nhú mồm.

"A, thực xin lỗi! Dịch Dương, em về chỗ ngồi đây." Ánh mắt lướt sơ một vòng, bên phía anh không còn chỗ nào trống. Cuộc thi đấu và biểu diễn cao cấp như vậy, một vé cũng khó tìm, sao có thể trống chỗ? Á, cách mấy chỗ, khu khách quý cư nhiên có một chỗ trống.

Hình ảnh trước mắt Diệp Phong bất ngờ đóng băng.

"Là Biên Thành, anh qua đó chào hỏi một tiếng." Hạ Dịch Dương chậm rãi buông tay cô ra, đi đến khu khách quý.

Diệp Phong chỉ cảm thấy đầu óc cô trong giây phút đó có hơi ong ong choáng váng, cô không nghe thấy họ nói gì, chỉ nhìn thấy hai người bắt tay rồi sau đó một đường đi tới chỗ cô.

"Diệp Phong, đã lâu không gặp!" Biên Thành thân nhiên đưa tay về phía cô, ngữ điệu hồ hững.

Có thể lâu cỡ nào chứ? Vào buổi tối sinh nhật Hạ Dịch Dương, bọn họ vừa mới gặp không phải sao? Trước đó còn tình cờ gặp ở hành lang của Mao gia loan, mới đó mà anh có thể quên được, đương nhiên, không tính chuyện này, cô vốn là nhân vật bé nhỏ không đáng kể trong cuộc đời anh mà.

"Bạn của cậu không có tới sao?" Hạ Dịch Dương hỏi.

"Uh, cô ấy luôn không nhớ được thời gian và địa điểm mà chúng tôi hẹn nhau, tôi đã quen giúp cô ấy ghi lại địa điểm, nói không chừng cô ấy khi nào đó đã tới rồi."

"Nghe ra rất có cá tính."

"Đúng vậy, đoán chừng đến già cũng sẽ bừa bãi như vậy, không đổi được." Khuôn mặt tuấn tú của Biên Thành nổi lên một nét mềm mại.

Cô đứng đó luôn mỉm cười máy móc, giống như thực nữ đang cố duy trì cung cách lễ nghi tốt nhất, trong nhà thi đấu mở điều hòa rất lạnh, cô dường như đang run nhè nhẹ. Cũng không biết như thế nào kết thúc câu chuyện, Hạ Dịch Dương làm thế nào đưa cô về chỗ ngồi, các cô gái Nga biểu diễn ra sao, mọi chuyện cô đều không biết. Cô giống như người mất hồn, lơ lửng giữa không trung, mắt lạnh nhìn xuống phía dưới, ngồi thẳng tắp, mắt mở thật to.

Đợi đến lúc hồn về vị trí cũ, cô đã sắp ra khỏi Thủy lập phương, tay nằm ở lòng bàn tay Hạ Dịch Dương, Biên Thành sớm đã không thấy bóng dáng.

Ánh mắt chát chát, trong lòng lạnh lẽo, có thể là do ban đêm độ ẩm giảm xuống.

Nhóm người đồng nghiệp của anh đang bàn bạc đi chỗ nào ăn tối.

"Thực xin lỗi, tôi không được khỏe, tôi không tham gia đấu. Dịch Dương, anh nếu không rảnh tiền em, em tự đón xe về cũng được." Kha An Di chen vào.

Những người khác đồng loạt há miệng, "Nếu không, đòi thời gian đi?" Tất cả mọi người biết Kha An Di hiện tại đang trong thời kỳ nhạy cảm, không thể chịu kích thích.

Hạ Dịch Dương nhướn mày, xoay người nhìn Diệp Phong cười cười xin lỗi, "Được rồi. Diệp Phong, em và biên tập Kha qua đường đối diện chờ anh, anh đi lấy xe."

"A... Được." Cô không chú ý nghe bọn họ đang nói cái gì.

Mọi người tản đi, cô và Kha An Di đi vào đường hầm để sang đường bên kia.

"Cô không xứng với anh ấy." Kha An Di đi tụt lại phía sau lạnh lùng tuôn ra một câu.

Cô quay đầu lại, buồn bực nhìn Kha An Di.

"Một người chủ trì tiết mục lưỡng tính ban đêm của đài phát thanh - một DJ nhỏ nhoi, lợi dụng ưu thế của nhà đối diện, đã muốn trèo cao bám theo anh ấy, cô quá ngây thơ rồi!"

"Biên tập Kha, cô nghĩ sai rồi, tiết mục tôi chủ trì không gọi là lưỡng tính, mà là 《 Đêm khuya khuynh tính 》."

"Thì có gì khác biệt? Không phải đều là chuyện tình yêu, à, loại tình yêu thị hiếu dung tục tầm thường đó sao."

"Vậy cái gì gọi cao cấp thú vị?" Diệp Phong giọng điệu cũng cứng ngắt.

"Người như cô đương nhiên sẽ không hiểu được. Anh ấy đối với cô chỉ là nhất thời mê muội thôi, lâu dần, hai người có thể có tiếng nói chung sao?" Kha An Di nói giọng mỉa mai, hất cằm lên.

Con người thanh lệ ở trong mắt chậm rãi chuyển một hai vòng, Diệp Phong bình tĩnh nói, "Biên tập Kha, bề ngoài giống nhau, bình thường là anh em cùng chung dòng máu. Có tiếng nói chung, bình thường là một chiến hào chiến hữu, cũng có thể là đồng nghiệp. Mà người yêu cũng là vì khác nhau mới có thể hấp dẫn lẫn nhau, bởi vì hấp dẫn, mới có thể bảo vệ tình cảm, thường xuyên đối mới cảm xúc. Nếu cùng với đồng nghiệp yêu nhau, không phân rõ công việc và tình yêu, vậy chẳng phải là quá mệt mỏi? Chủ trì tiết mục tình cảm nên đối với chuyện cảm tình, tôi có thể so với biên tập Kha hiểu rõ hơn, nếu cô có chuyện gì muốn bộc bạch, có thể gọi đến đường dây nóng của chúng tôi, nhớ kỹ, là từ thứ Hai đến thứ Năm, từ khuya mười hai giờ đến rạng sáng một giờ."

"Cô rất tự tin?" Kha An Di bắt giác một trận buồn bực.

"Chẳng lẽ cô không tự tin?"

"Vậy cứ thử xem."

Diệp Phong nhún nhún vai, xoay người sang chỗ khác. Phía trước chính là cửa ra, vừa ra ngoài, xe Hạ Dịch Dương liền đi tới.

Kha An Di giành trước mở cửa trên bên cạnh ghế lái, Diệp Phong thân nhiên cười, ngồi ở ghế sau.

Hạ Dịch Dương lái xe dường như rất chăm chú, thẳng tắp nhìn về phía trước, dọc theo đường đi cũng không nói lấy một câu. Diệp Phong tay chống cằm, giống đang trầm tư, lại như đang buồn ngủ. Người duy nhất nói chuyện là Kha An Di, cô ta chỉ đường cho Hạ Dịch Dương.

Nhà Kha An Di nằm ở một khu nổi danh xa hoa của thành phố Bắc Kinh, không phải chỉ có bên trong xa hoa cùng xa xỉ, mà là những hộ gia đình bên trong khu đó, đều thường xuyên tỏa sáng trong《 tin tức buổi chiều 》được nhiều người yêu mến.

"Đi lên ngồi một chút đi, ba mẹ em còn chưa ngủ đâu?" Cô ta từ trên cao nhìn xuống liếc liếc Diệp Phong. Diệp Phong vẫn vờ nhắm hai mắt, giống như không biết mình đang ở nơi nào.

Hạ Dịch Dương mím môi dưới, đẩy cửa xuống xe.

"An Di, chúng ta cùng hợp tác, rất cần ăn ý với nhau. Tôi vẫn cho rằng giữa chúng ta ngoại trừ cổ vũ động viên lẫn nhau, cũng có thể xem là có chút tình bạn. Chuyện đêm nay, chỉ một lần này thôi. Nếu cô làm không được, tôi đây chỉ còn cách yêu cầu cấp trên đối người hợp tác, như vậy, đối với chúng ta đều tốt." Hai người sóng vai đi được vài bước, chắc chắn Diệp Phong ở trong xe không thể nghe được tiếng của họ, Hạ Dịch Dương ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi nhìn Kha An Di.

"Em làm sai chỗ nào, sao anh lại đối với em như vậy?" Kha An Di tổn thương phe phẩy đầu.

"Tôi rất yêu Diệp Phong, tôi không muốn giữa chúng tôi bởi vì bất luận người nào hay việc gì mà sinh ra một chút hiểu lầm."

"Cô ta có cái gì tốt?"

"Điểm tốt của cô ấy chỉ cần tôi biết là được. Chúc ngủ ngon, tạm biệt!"

"Hạ Dịch Dương..." Kha An Di đột nhiên chạy ngược lại, từ phía sau ôm lấy anh, "Anh không thể cứ như vậy, ít nhất cũng cho em một cơ hội."

"Thực xin lỗi." Hạ Dịch Dương trả lời không mang theo có một tia tình cảm, mở tay cô ra, kiên quyết đem cô ta đẩy ra.

Diệp Phong cúi đầu, giống như đã muốn chìm vào mộng đẹp.

Anh đóng cửa xe, cời áo khoác trên người đắp lên người cô, cô không hề động đậy.

Xe êm ái lướt đi trong bóng đêm, những ánh đèn neon đầy màu sắc thỉnh thoảng lại chiếu vào bên trong xe, chiếu rõ vẻ mặt mờ mịt của Diệp Phong.

"Diệp Phong, đến nhà rồi!" Xe dừng lại, anh xuống xe mở cửa sau, vỗ vỗ vai của cô.

Cô chậm rãi mở to mắt, nhìn xung quanh, che miệng đánh cái ngáp thật to, ngượng ngùng cười cười, "Sao em lại ngủ được không biết?"

Chân cô hơi tê một chút, lúc bước xuống xe thân người lao đảo một cái, xém chút nữa té ngã, may mắn khoát tay vịn được cửa xe, nhưng vẫn bị giật mình toát mồ hôi. "Không có việc gì, đừng khẩn trương như vậy." Cô đẩy tay anh đang đỡ ở bên hông ra, hướng về phía anh chun cái mũi.

"Ồi ôi, mau tỉnh tỉnh, đêm nay còn có rất nhiều việc phải làm mà, phải đọc một quyển sách, viết một cái bản thảo, còn phải nghe mấy chục bài tình ca buồn, làm quen với ca từ và ca sĩ, ai, sợ là phải thức đến rạng sáng mất." Trong thang máy, cô vỗ cái trán, lăm bằm lăm bằm.

Anh yên lặng nhìn cô, con ngươi âm âm

Anh biết cô chỉ viện cớ, viện cớ để đêm nay không phải ở cùng một chỗ với anh, anh thở dài, không có vạch trần cô, chỉ có luyến tiếc sờ sờ mặt của cô, "Đừng làm bản thân quá mệt mỏi, phải chú ý nghỉ ngơi."

"Uhm!" Cô chòm đến hôn nhẹ anh một cái, như chuồn chuồn lướt nước.

Tới cửa nhà, cô rẽ trái, anh rẽ phải, đều tự mở cửa.

"Dịch Dương, ngủ ngon!" Trước lúc đóng cửa, cô cười nói.

Anh nhẹ nhàng chớp mắt.

Cửa lớn vừa khép lại, vai cô liền sụm xuống, cô ngẩng đầu lên, hít sâu, nhưng vẫn có một giọt lệ không khống chế được tràn ra khóe mắt.

(*)nguyên tác là một kiểu ví von của Trung Quốc nhưng mình đổi thành "Alice..." vì mình nghĩ nó sẽ dễ hiểu hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Điểm giới hạn

Edit: Hanayang

Dường như cô lại trở về sáu năm trước, lần đầu tiên từ miệng bạn học nghe được chuyện Biên Thành và Hứa Mạn Mạn cùng vào đài truyền hình Bắc Kinh, có người thấy hai người cùng ăn cơm, nắm tay, liếc mắt đưa tình, mặt kẻ mặt mím cười. Cô không tin, còn trách cứ người khác bịa đặt, nhưng tìm mình lại đập cuốn lên, lòng trống rỗng, giống như con kiến cuồng quít chạy trốn trước cơn mưa, không biết đám mây nào sẽ bắt chợt đổ mưa.

Cô tựa hồ không hiểu biết chút nào về anh.

Anh bởi vì mệt mỏi mà buông tay cô, vừa gặp lại không lâu, còn giả bộ ra vẻ đậm đặc trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn cô nói "Đã lâu không gặp", lại xoay người nói bên cạnh anh còn một chỗ trống là dành cho người bạn gái luôn quên mất thời gian và địa điểm hẹn nhau.

Ấn ý của những lời này thật sự như một quả bom làm nổ tung, nghiêng vụn toàn bộ sự bình tĩnh của cô.

Bữa bãi là tác phong của cô, cô không chỉ là không thể nhớ thời gian và địa điểm hẹn hò, đến giờ lên lớp, cũng hay đi nhầm cầu thang tới phòng học, may mắn có anh sớm đến dành chỗ ngồi, bằng không cô phải đứng ở trên hành lang dự thính.

Bạn gái hiện tại của anh có tính tình giống cô, hay là anh cố ý nói cho cô nghe, nhắc nhở cô rằng con tim anh vẫn còn giữ lại vì cô?

Cô không chấp nhận được chuyện nam nữ chia tay còn có thể trở thành bạn tốt, có lẽ là cô ngốc thật nhưng cô không cách nào có thể đem người yêu xem như bạn bè, nếu không cũng sẽ không bỏ chạy sang New Zealand.

Vì sao những lời này lúc ở Zero bar lại không nói, sau khi nhìn thấy cô và Hạ Dịch Dương dắt tay nhau, anh đột nhiên bỏ thêm vào?

Khóe miệng hơi hơi cười khổ, trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, mất mát, châm chọc, nghi hoặc cùng lúc hỗn loạn cùng một chỗ, không chỉ vậy, còn có Kha An Di vì Hạ Dịch Dương nhảy ra gây chuyện tuyên chiến với cô, cũng làm cho cô cảm thấy phiền chán. Tuy rằng Hạ Dịch Dương luôn cho cô

cảm giác an toàn rất lớn, nhưng có lẽ là tốc độ phát triển của hai người quá nhanh, cho nên vấn đề phải đối mặt dường như cũng rất nhiều.

Không nghĩ nữa, đầu đầu quá, cô lau đi khóe mắt hoeo lệ, cũng không bật đèn, nghiêng ngả lao đảo đi vào phòng ngủ.

Di động reo to giống như chuông báo điểm dừ giữa đêm khuya, cô sợ tới mức không khỏi rung mình một cái. Ánh sáng xanh lam ở trong bóng tối không ngừng lóe lên, dây mười một con số nhìn quen mắt làm lòng của cô đột nhiên thất lại.

Cô sợ chính mình sẽ ngã sấp xuống, chậm rãi ngồi xuống đất, mở ra điện thoại di động, "Alo..." Cô cố gắng để giọng nói không nghe ra vẻ mình vừa khóc nước nớc.

Không ai lên tiếng trả lời, nhưng cô nghe được hơi thở rất rất nhẹ.

Cô hít sâu một hơi, sau đó lại chậm rãi nói, "Anh... Có việc gì sao?"

Đối phương bên kia vẫn không nói gì, như bị ngạt thở, khựng thật lâu, một tiếng rồi lại một tiếng, thở không ra hơi.

"Anh uống rượu sao?" Cô nhớ rõ lúc anh uống rượu vào sẽ ho khan.

Không ai trả lời.

Cô nở nụ cười, cười trào ra nước mắt, "Tôi nghĩ anh say thật rồi, nếu không sẽ không ản nhầm số... Tôi cúp máy..."

"Diệp Phong..." Hít thật sâu một hơi, anh gọi giữ cô lại.

Đã lâu lắm rồi, cách gọi êm ái như vậy, chỉ sau khi anh ta uống rượu, mới có thể nghe được. Cô gất gao che miệng lại, không cho bản thân khóc thành tiếng.

"Đừng cúp máy, đừng nói gì, cùng với anh một lúc, anh lạnh!"

"..."

Trong phòng thực im lặng, dòng lệ nóng bỏng từ khóe mắt tràn ra, cô không thể không đổi điện thoại sang bên tai kia.

"Biên Thành, sao anh lại mở cửa sổ ra? Trời lạnh. Mau vào phòng đi, nước tắm được rồi!" Một giọng nữ đột nhiên từ đầu dây bên kia truyền đến.

Đầu ngón tay phản xạ có điều kiện "Ba" một cái khép lại điện thoại di động, cô ngồi trong bóng tối, người cứng như hóa thạch, khi di động lại vang lên, cô trực tiếp tắt máy, ngay cả pin cũng tháo ra.

Giống như đứa nhỏ không cẩn thận gây ra họa lớn, không dám đối mặt với sai lầm của mình, vội vàng chạy về nhà, lui ở trong góc, sợ hãi lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài.

Có lẽ là vài giây, có lẽ là vài giờ, cô chậm rãi từ dưới đất đứng lên, cảm giác được sau lưng có con đau nhức âm ỉ, nó từng chút một bắt đầu lan ra, giống căn bệnh một mõi đã lâu, lại giống sự căng thẳng không nhỏ.

***

Ngay từ đầu tháng năm, Bắc Kinh hứng mây trận mưa to, thời tiết vừa khô ráo vừa nóng bức 《Đêm khuya khuynh tình》 dần dần bước vào quỹ đạo, chỉ số nghe đài tăng lên tuy không phải rất nhanh, nhưng vẫn có tăng lên, chuyện này như châm cho tổ tiết mục một liều thuốc trợ tim. Ở radio, cái tên Diệp Phong từ từ bị người quên đi, mà Diệp Từ lại càng ngày càng quen thuộc với nhiều người. Cấp trên cho tổ tiết mục tăng thêm một ít kinh phí để tổ có thể mời đến chuyên gia hàng đầu.

"Chị Diệp, hiện tại cấp trên đối với tiết mục của chúng ta vẫn là rất xem trọng!" Tiểu Vệ nói một cách lổ thời.

Diệp Phong đang viết bản thảo, lúc này hầu hết thời gian cô đều ở radio, cô nói với Hạ Dịch Dương rằng ở đây muốn tìm tư liệu gì cũng rất tiện.

Ban ngày, họ sẽ nói chuyện qua điện thoại, gửi tin nhắn, đều là anh/em đang ở đâu... đây đó làm gì gì..., giống như báo cáo công việc.

Buổi tối, họ vẫn ngẫu nhiên cùng nhau ăn tối ở bên ngoài, còn nếu ở nhà Hạ Dịch Dương, anh sẽ nấu, cô phụ trách việc rửa chén. Cô cùng nói chuyện ở radio với anh, cũng sẽ bàn một chút ý tưởng mới cho tiết mục.

Hạ Dịch Dương luôn luôn kiên nhẫn lắng nghe, sau đó cho cô một chút gợi ý.

Cơm nước xong, cô trở về căn hộ của mình đọc sách, anh tiễn cô tới cửa, trên hành lan, sẽ nắm lấy tay cô, đặt lên trán cô một nụ hôn dịu dàng.

Cô cúi thấp mi mắt chúc anh ngủ ngon rồi khép cửa lại trước cái nhìn của anh.

Một lúc lâu, cô mới nghe được tiếng đóng cửa của anh.

Sau đêm đó, cô biết quan hệ của họ dường như đã tới một điểm giới hạn, phải có sự chuyển biến mới có thể tiến triển, nhưng cô không biết phải làm như thế nào.

Họ hiện tại không giống như người yêu, mà giống quan hệ tương thân tương ái hơn.

Anh vẫn dịu dàng săn sóc như cũ, nhưng cô có thể cảm giác được sự thất vọng của anh.

***

"Được xem trọng rồi, tiết mục nổi tiếng, còn kêu chúng ta đi tìm nhà tài trợ quảng cáo thương hiệu." Diệp Phong rời mắt khỏi màn hình, mảy mã lại. Có chuyện thực phiền lòng, năm nay doanh thu từ quảng cáo của Thành Đô không quá lý tưởng, vì thế cấp trên yêu cầu mỗi viên chức phải đạt được chỉ tiêu hai trăm ngàn tiền quảng cáo. Cô vừa về nước, làm sao quen biết được giám đốc này giám đốc nọ, họa may trong đám bạn học thanh cao không biết nhân gian khỏi lửa ấy có được một người thì cô cũng không dám ở trước mặt bọn họ nhắc tới tiền, nhục! Cũng chỉ có thể mặt dày tìm tới Ngã Ly, hỏi cô ấy xem có cách nào hay không.

"Xì, đừng nói là hai trăm ngàn, dù là hai triệu, cậu đến nói với Biên Thành một tiếng là được."

"Mình mới không cần gọi cuộc điện thoại này." Đề nghị bậy bạ gì vậy, cô thất vọng rủa thầm.

"Nếu vậy không được thì tìm Hạ Dịch Dương đi, anh ấy không phải người yêu của cậu sao? Dùng một chút quan hệ của anh ta..."

Không đợi Ngã Ly nói xong, cô liền cúp điện thoại. Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể tìm Ngô Phong.

"Tiểu Phong Diệp, chuyện nhỏ này, chú Ngô làm giúp con. Di Thái nhớ con lắm đó, tối chủ nhật lại đây ăn cơm đi, vừa vặn chú cũng muốn giới thiệu một đối tác tuyệt vời cho con quen biết. Đứng rồi, chuyện vào Quảng Viện tiến tu cũng làm xong rồi, lúc con tới chủ với con sẽ nói chi tiết hơn."

"Đối tác tuyệt vời đó là nam hay là nữ ạ?" Cô hỏi thật cẩn thận.

"Con gặp không phải sẽ biết liền sao. Nói, Tiểu Phong Diệp, có phải con lại có ý kiến gì hay không?"

"Con xin thề trước Mao chủ tịch, không có, tuyệt đối không có. Chú Ngô giới thiệu đối tác cho con làm quen, nhất định là đối với công việc của con có thể giúp ích."

"Không sai, không sai, chiều chủ nhật đến sớm một chút, di Thái muốn trò chuyện với con."

"Dạ!" Diệp Phong nhếch miệng cười khổ, chỉ mong chú Ngô không cần chơi trò mai mối gì đó, vậy rất khó xử.

"Chị Diệp, nhiệm vụ của chị hoàn thành rồi chưa?" Nói đến quảng cáo, Tiểu Vệ cũng sàu mi khổ kiếm.

"Còn đang cố gắng."

"Haiz, của em cũng chưa có cái nào, buồn bực muốn chết đây."

Tổ trưởng ở văn phòng đối diện gọi Tiểu Vệ, Tiểu Vệ lên tiếng trả lời rồi chạy đi qua, mới ra cửa, gặp Lâu Dương đi vào, Diệp Phong đứng dậy chào.

Lâu Dương mỉm cười nhìn thoáng qua màn hình của cô, "Tiểu Diệp hành văn rất đẹp, nếu không làm người chủ trì, về sau có thể đi viết chuyên mục."

"A, Giám đốc Lâu thực biết nói giỡn." Diệp Phong ngẩn mặt lên, chờ Lâu Dương ra lệnh.

Lâu Dương lại có vẻ thật sự nhân rồi, đẩy ghế dựa ngồi xuống, tùy tay cầm lấy một tờ báo trên bàn xem, chậm rãi nói: "Phần chỉ tiêu kia của cô, tôi đã nói chuyện với bộ phận quảng cáo rồi, tính vào phần của tôi, dù sao cô cũng mới về nước."

"Cám ơn Giám đốc Lâu, tôi đã gần hoàn thành nhiệm vụ rồi." Diệp Phong cười nhạt. Cô không muốn nhận ân tình của Lâu Dương, nếu để Thôi Linh biết được, không biết lại gặp phải phong ba gì nữa, cô mới qua được có vài ngày ngày thái bình thôi.

Lâu Dương nâng mi, "Cô biết Lâu Tinh sao?"

Diệp Phong sùng sốt, "Lúc ở Edinburgh có ở chung vài ngày, cô ấy là anh..."

"Em gái tôi! Nó không biết làm thế nào nghe được cô ở chỗ tôi đây, gọi điện thoại đến dặn tôi phải chiều cô cô thật tốt, không cho phép chịu một chút ủy khuất nào."

"Thật vậy sao? Cô thật sự quá nhiệt tình, tôi gửi lời cảm ơn cô ấy. Sau khi tôi về nước cũng chưa có liên hệ với cô ấy." Diệp Phong có chút ngượng ngùng.

"Hiện giờ nó đã dẫn đoàn đi Pháp rồi, chờ nó về đến, tôi thay các cô hẹn thời gian. Tiểu Diệp, " Lâu Dương giống như châm chọc cái gì, ngừng lại một hồi, biểu tình đột nhiên trở nên ấm muội không rõ ràng nói, "Chúc mừng cô!"

"Hả?"

"Biên tập Hạ là người đàn ông tuyệt vời, cần phải nắm chắc." Anh ta cong lên khoe miệng, cười cười, đứng dậy rời đi.

Diệp Phong xoay theo nhìn anh ta, ánh sáng ngoài cửa sổ đã dần dần ngả tối, đèn trên hành lang còn chưa bật lên, bóng dáng anh ta hòa vào trong bóng tối, từ từ trở nên mơ hồ.

Người đàn ông lúc trước gọi điện thoại tới tổ tiết mục la hét muốn Diệp Từ nghe điện thoại đột nhiên lại xuất hiện.

"Diệp Từ, tôi xuất ngoại một tháng, cô có nhớ tôi hay không?" hần ta hỏi thẳng thừng.

"Tôi vẫn rất chờ đợi câu chuyện của anh. Xuất ngoại đi công tác sao?"

"Không phải, tôi đi tìm cái con tiện nhân kia."

"Uhm, anh à, hai từ chỉ người sẽ làm tăng chiều dài của câu, anh có thể dùng từ "Cô" để thay thế."

"Cô ta là bạn gái của tôi, chúng tôi yêu nhau hai năm, sau đó cô ta nói muốn ra nước ngoài lưu học, tôi đem bán căn nhà chuẩn bị để kết hôn, lấy tiền cho cô ta làm học phí lưu học. Lúc mới đi, cô ta nói nhớ nhà, tôi còn bay qua đó thăm cô ta. Ai biết mới một năm sau, cô ta nói cô ta cùng với một thằng quỷ nước ngoài kết hôn. Diệp Từ, cô nói thử xem cô ta như vậy có đạo đức không? Không làm tôi thất vọng sao? Tôi bay qua đó tìm, cô ta còn tránh không gặp. Á tiện nhân này quả thực chính là phiên bản nữ hiện đại của Trần Thế Mỹ mà." Người đàn ông đó dường như tức giận tới cực điểm, nói xong lời cuối cùng đã gần như không thể không chế được, cách một tiếng không biết đập vỡ cái gì.

"Anh à, câu chuyện của anh làm cho mọi người cùng nghe sẽ cảm thấy đồng tình. Từ góc độ đạo đức mà đánh giá cô ấy như thế nào, xin để cho những nhà đạo đức đi nói. Nhưng mà tôi cảm thấy anh cũng có cái sai."

"Tôi sai sao?" Người đàn ông đó kinh hãi, "Tôi sai ở chỗ không nên yêu cô ta như vậy, không nên ngu ngốc vì cô ta mà trả giá quá nhiều?"

"Anh đã đem vị trí của mình đặt sai rồi. Đối với cô ấy, anh tự xem bản thân mình thành một người chủ nợ, cô ấy là con nợ của anh, đến kỳ, anh phải được đền đáp xứng đáng. Hiện tại không có đền đáp, anh mới thương tâm, mất mát."

"Cái gì? Diệp Từ, tôi không rõ ý tứ của cô, vậy cô cho rằng lúc trước cô ta muốn xuất ngoại, tôi không nên cho cô ta tiền, không nên cung chiều cô ta như vậy. Yêu, là sai sao?"

"Tôi không có ý như vậy, tôi chỉ cho rằng không nên xem một người như toàn bộ tiền đặt cược gán vào thân một người. Hạnh phúc, phải dựa vào sự tranh thủ của chính mình mà không phải dựa vào người khác ban cho. Con người, nên có tự tin, phải dành lại một phần để yêu quý nâng niu chính bản thân mình. Tình yêu, là cần sống vai đồng bộ. Trong lúc cô ấy ra sức tiến về phía trước, anh còn đứng lại giằng chân tại chỗ, anh làm cho cô ấy còn cách nào yêu anh? Anh cho rằng anh phải trả giá quá nhiều vì vô tư yêu, thật sự là tình yêu đó đã biến chất."

"Tôi không đồng ý lời cô nói, Diệp Từ, làm sao có thể là tôi sai được, rõ ràng là ả dê tiện, vong ân phụ nghĩa, đứng núi này trông núi nọ, cô... Cô nhất định là cùng một loại người với ả, cho nên cô mới nói giúp ả."

"Đây chỉ là cái nhìn cá nhân của tôi mà thôi, anh à, vào ngày mai giờ này, tôi sẽ mời chuyên gia góp ý cho anh. Được rồi, chúng ta nghe tiếp cuộc gọi sau..."

Có thể là do giọng của người đàn ông đó hét rất to, làm cho đầu óc Diệp Phong bị choáng váng, sau đó nữa là cô nữ sinh trẻ thất tình, khóc hơn 10 phút, cũng chưa nghe được cô ta đang nói cái gì, Tiểu Vệ không thể không ngắt điện thoại của cô ta.

Thật là có ý tứ, tối hôm nay nhận năm cuộc điện thoại, tất cả đều là thất tình, Vào lúc kết thúc chương trình Diệp Phong cố ý mở một ca khúc của Lương Tịnh Như < Chia tay vui vẻ >.

... Nhìn thấu đáo, tâm sẽ sáng sủa, chia tay tình yêu cũ, nói tạm biệt với sai lầm mới có thể gặp gỡ điều đúng, mong em vui vẻ, chia tay vui vẻ... Mong em có thể tìm được người tốt nhất... Không có ai có thể nắm giữ hạnh phúc của người khác... Em tội gì vì hần chờ đợi ở trong mưa, nếu hần lại vì người khác bùng dù... Chia tay vui vẻ!

Cô đợi cho lời ca chấm dứt, mới đi ra phòng thu.

Mọi người trong phòng điều khiển đều chăm chú nhìn cô, "Hôm nay tôi biểu hiện tốt lắm sao?" Cô nhún nhún vai hỏi.

"Diệp Phong, tôi phát hiện cô sắp thành chuyên gia tình cảm rồi nha, phân tích thật đúng chỗ!" Tổ trưởng nói.

Tiểu Vệ sâu kín hít vào một tiếng, "Nhưng mà, chị Diệp nói quá sắc bén, người ta sẽ không tiếp nhận được. Người đàn ông kia đêm nay không chừng sẽ ngã quỵ mất."

"Sụp đổ, rồi xây dựng lại, phòng thủ càng kiên cố." Diệp Phong cười nói.

"Em cảm thấy hần ta, có tố chất thần kinh, giống như muốn cùng Chị Diệp liều mạng vậy. Hần có khi nào tìm đến gây phiền phức cho chị hay không?" Tiểu Vệ lo lắng hỏi.

Diệp Phong bật cười, cô cảm thấy Tiểu Vệ chỉ lo lắng vô cớ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Yêu ai yêu cả đường đi

Edit: Hanayang

Thứ Bảy, tuy không muốn ra ngoài nhưng Ngã Ly trái một lần phải một lần nhắc nhở, Diệp Phong không thể không đứng chín giờ thức dậy rồi giường, tắm rửa, thay quần áo, đi đón cô giáo Ngã Ly ăn cơm. Đây là do Hạ Dịch Dương hứa với Ngã Ly, nhưng tối hôm qua anh trở về quá muộn, anh nói tổ sản xuất chương trình 《Cố hẹn với nhân vật nổi tiếng》phải họp, không biết khi nào thì chấm dứt, còn chu đáo dặn cô ăn cơm tối trước.

Cô trước mười hai giờ đã lên giường, tắt đèn, trong bóng đêm yên tĩnh, nghe Vương Phi hát 《Đậu đỏ》. Giọng hát của Vương Phi thật tuyệt, chất giọng trong sáng, cô hát bất kỳ bài hát nào, dường như còn có một tầng ý nghĩa khác. Đang nghe, không biết khi nào thì ngủ quên. Lúc nghe tiếng đóng cửa nhà Hạ Dịch Dương truyền tới, cô mở hé mắt, Vương Phi còn đang hát, thời gian trên điện thoại di động báo là rạng sáng ba giờ, cô rất buồn ngủ, trở mình một cái, lại ngủ tiếp.

"Ê, sao chỉ có một mình cậu đến đây?"

Đón xe đến nhà Ngã Ly, cô sợ lười không có đi lên, nên chờ ngay trước hoa viên nhỏ bên dưới nhà. Ngã Ly là người thuộc phái hành động, rất nhanh đã đi xuống đến, nhìn thấy cô, rồi lại nhìn mọi nơi xung quanh.

"Anh ấy có việc, mình đến làm đại biểu." Lúc cô đi ra, bước chân nhẹ nhàng, muốn cho anh ngủ nhiều thêm một chút. Có lẽ ngày đó anh chỉ là thuận miệng nói vài câu khách khí với Ngã Ly, mấy ngày nay, cô cũng không có nghe anh nhắc tới.

Ngã Ly không tin, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu từng cô vài giây, "Không phải hai người các cậu cãi nhau chứ?"

"Chúng tớ đều là những người có trình độ, có thể cãi nhau sao?" Cô trừng mắt lại.

Ngã Ly chịu không nổi hừ một tiếng, "Anh ấy không đến cũng tốt. Mặc dù nói là bạn học, bất quá cùng với anh ấy thật sự xem như người quen thuộc xa lạ, cùng ngồi ăn cơm chung, mình còn ngại không được tự nhiên."

Diệp Phong cười cười, mắt liếc Ngã Ly, "Nếu cậu ngại ít người, chúng ta gọi thầy giáo Vương Vĩ tới đi?"

"Cậu không mở miệng không có ai bảo cậu câm, mình vốn tâm tình rất tốt, giờ hỏng rồi." Ngã Ly nhấn mặt, cũng không thèm nhìn tới cô, lập tức bước về chỗ đỗ xe.

Diệp Phong sờ sờ cái mũi, nghĩ rằng Vương Vĩ không chừng lại làm tổn thương lòng Ngã Ly, không dám lên tiếng, ngoan ngoãn theo sau. Trong xe vẫn trước sau như một hỗn độn, trừ ghế lái có thể ngồi, chỗ khác muốn chen chân vào cũng khó. Cô dọn một hồi lâu, mới tìm cho mình được một chỗ ngồi.

"Muốn ăn cái gì?" Cô ôn tồn hỏi cô giáo Ngã, sợ nếu không xuống nước trước sẽ giẫm phải mìn.

Ngã Ly không để ý tới cô, trên đường cứ mạnh chân nhún ga. Đến khi xe dừng lại, Diệp Phong mặt mũi trắng bệch, tựa vào cửa xe, há to miệng thở, thiếu chút nữa là đem ly sữa cô vừa uống lúc sáng tống ra ngoài.

Thật vất vả hồi phục tinh thần, bước vào quán, cô lại tròn tròn mắt.

Tất cả hoàn toàn là phát tiết hận thù cá nhân, biết rõ cô không thể ăn cay, Ngã Ly lại chọn quán ăn —— công xã Thắng Lợi, vừa vào cửa, chính là tượng của Mao Trạch Đông, trên tường dán tranh tuyên truyền thời kì Cách Mạng, bên trên có dòng chữ đỏ viết: "Đối với đồng chí phải như gió xuân ấm áp, đối với kẻ địch phải như gió thu vô tình cuốn hết lá vàng, đối với đồ mọn ngon phải nhanh tay." "Khẩu vị tốt là do đâu mà có? Là từ trong nhà của quần chúng nhân dân mà đến." Lại nhìn kỹ đồ trang trí xung quanh, túi xách hồng quân, bát trà, bàn bốn cạnh, hồng quân phục...

Diệp Phong nhếch miệng, nơi này làm cô nhớ tới Mao gia loan, bất quá chỗ này bình dân hơn chút, cô giáo Ngã lúc xúc động cũng còn có chút lý trí, không có tàn sát túi tiền của cô.

Quán rất đông khách, ấn tượng bởi đa số là các màu da sắc tộc của người ngoại quốc, xem ra công xã Thắng Lợi này ở Bắc Kinh cũng khá nổi tiếng.

Nhân viên phục vụ nở nụ cười chất phác của em gái Hồ Nam, đưa hai người đến chỗ ngồi cạnh cửa sổ, trước tiên rót nước châm trà, sau đó mời xem thực đơn. "Đưa cho cô ấy xem là được rồi, tôi không cần." Diệp Phong lắc lắc tay.

Ngã Ly rất quen thuộc gọi một loạt những món có dòng chữ đỏ, Diệp Phong lặng lẽ liếc nhìn hình ảnh, màu sắc cũng đỏ au, cái miệng nhỏ của cô nhấp

trà, thay cái dạ dày đáng thương của mình đồng tình trước một phen.

Nhân viên phục vụ thu lại thực đơn, mỉm cười nói hai người chờ một chút, xoay người rời đi.

"Thời tiết khô ráo, ăn cay quá nhiều, sẽ nổi đầu đầu đó." Cô thật cẩn thận thay Ngã Ly rót một tách trà.

"Nổi đi, cũng không phải cái bệnh gì bất trị, không chết được." Ngã Ly khẩu khí vẫn chưa dịu xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang một bên. Bên cạnh là một đôi nam nữ trung niên người ngoại quốc ăn vận thoải mái, thái độ vô cùng thân thiết, người đàn ông lấy tay cầm lên một cái cánh gà nướng cay đưa đến bên miệng người phụ nữ, bà ấy không có chuẩn bị, chật vật há mồm lại không kịp, làm cho hai người đều cười đến thiếu chút nữa đem mặt sấp ở trên bàn.

"Anh ta ở trong căn tin trường cũng dứt cô ta ăn như vậy. Có khi, muốn từ bỏ ý định cũng khó." Ngã Ly thờ dãi.

"Không nói chuyện này nữa. Ăn xong chúng ta đi dạo phố hay là đi làm đẹp?" Diệp Phong không đành lòng nhìn đáng vẻ cô đơn của Ngã Ly, liền chuyển hướng đề tài.

"Đi... Mình có điện thoại." Ngã Ly từ trong giỏ lấy ra cái di động đang reo không ngừng, nghi hoặc nhìn nhìn Diệp Phong, "Là Hạ Dịch Dương."

Chén trà trong tay Diệp Phong chao nghiêng, nước trà thiếu chút nữa hắt ra bàn.

"Diệp Phong có đem di động mà! Cô ấy vừa nãy còn gọi cho em. Uhm, chúng em đang ở cùng một chỗ, bây giờ anh đến đây sao? Chúng em ở công xã Thắng Lợi. Địa chỉ em sẽ nhắn tin qua." Ngã Ly tắt máy, "Sao cậu lại tắt điện thoại?"

"Đầu có!" Diệp Phong buồn bực lấy ra di động, ấn ấn vài cái, thì ra đã hết pin.

"Anh ấy gọi mấy cuộc, cậu đều tắt điện thoại, đành phải gọi cho mình. Nè, vị Hạ biên tập này rất biết giữ lời nha." Ngã Ly trên mặt lộ ra mỉm cười.

"Chúng ta đổi chỗ bàn khác đi, tìm phòng riêng?"

"Giữ chứ? Chẳng lẽ biên tập viên thì không biết chuyện nhân gian khói lửa? Lại không có làm chuyện gì mờ ám, không đổi, mình sẽ ngồi trong đại sảnh ăn." Ngã Ly bày ra bộ dáng không thể thương lượng.

Cô bắt đầu dĩ cần cần môi, gọi nhân viên phục vụ lại đây, dặn đồ ăn đem lên chậm một chút, lại cầm thực đơn xem, nhỏ giọng nói, chọn thêm vài món ăn đặc sắc trong quán.

"Nha bộ mặt, mình phát hiện cậu có chút thay đổi." Ngã Ly khoanh tay lại.

"Mập hay là gầy?" Cô nâng mắt lên.

Ngã Ly lắc đầu, "Trước kia khi cậu và Biên Thành bên nhau, cái gì cũng đều do Biên Thành sắp xếp ổn thỏa, cậu chỉ cần hưởng thụ, không cần trả giá. Khả năng là Biên Thành thích ăn cái gì, cậu cũng không biết đi? Nhưng mà cậu đối Hạ Dịch Dương thì không giống vậy, cậu sẽ thay anh ấy lo lắng, sẽ bận tâm cảm thụ của anh ấy, cậu phi thường săn sóc anh ấy! Là vì người trong lòng khác nhau, hay là vì khi xưa tuổi còn trẻ, không hiểu tình yêu?"

Cô không trả lời được, chỉ biết ngồi ngơ ngác sững sờ tại chỗ.

Hạ Dịch Dương tới rất nhanh, anh mặc thật thoải mái, dưới ánh nắng sáng ngời, áo somi trắng có nhân nhật đường vân màu trà, tay áo xắn lên đến khuỷu tay, nếp gấp nhỏ trên vai áo. Thời gian giữa trưa, nhiệt độ tăng lên rất nhanh, khi anh đi vào, tựa hồ có thể ngửi được hương vị của ánh mặt trời.

Anh kéo một cái ghế bên cạnh Diệp Phong ngồi xuống, một mặt nói xin lỗi, "Thực xin lỗi, tối hôm qua ngủ trễ, nên dậy muộn."

Ngã Ly rất nhạy cảm, dường như nhận thấy được cảm xúc giữa hai người có chút kỳ lạ.

Diệp Phong nghiêng đầu đi, làm bộ không thấy được ánh mắt nghi ngờ của Ngã Ly. Dưới chân đầu gối đột nhiên ở bị Hạ Dịch Dương bắt lấy, nhẹ nhàng mà nheo một cái, giống như có ý trách cứ. Khi cô xoay mặt lại nhìn anh, gương mặt tuấn tú bình tĩnh ung dung.

"Gọi món ăn chưa?" Anh nhíu mày, tự nhiên đưa tay lên thay cô kéo áo lại.

Thời tiết ẩm áp, Diệp Phong mặc chiếc áo somi cổ rộng, có lẽ do gần đây hơi gầy, cổ áo trượt, không để ý sẽ lộ ra dây áo trong.

Diệp Phong mặt thoáng đỏ, "Gọi rồi, anh muốn uống cái gì?"

"Lái xe đến, vậy gọi nước trái cây đi! Cô giáo Ngã thì sao?"

"Giống vậy đi."

Trong quán đã có người khách nhận ra anh, cầm lấy di động muốn chụp ảnh, anh mỉm cười nhìn vị khách đó gật gù đầu chào, sau đó khoát tay.

Người khách cũng cười cười, phối hợp bỏ máy di động xuống. Nhưng vẫn hưng phấn nhìn về phía bàn của bọn họ chỉ trỏ.

Món ăn được quản lí của quán đích thân bung lên, còn tặng thêm một đĩa trái cây lớn. Diệp Phong chỉ có ý tứ nâng đôi đĩa, gấp mấy cọng rau dưa, sau đó liền ngồi uống nước ăn hoa quả.

Hạ Dịch Dương nhìn cô, đứng dậy đi đến quầy, khi trở về trong tay thêm một chén nước lọc, còn có một cái đĩa trộn gia vị.

Ngà Ly giống như khiêu khích, nhìn Diệp Phong, ăn thật sự vui vẻ.

Hạ Dịch Dương ăn cũng không nhiều, lúc nói chuyện, anh sẽ các gác đĩa, chuyên chú nhìn Ngà Ly. Rốt cuộc do là người phải nêu gương tốt, Ngà Ly trong lời nói rất nhiều, đều là nói chuyện học trò, rồi lại tán gẫu chuyện buồn cười của các thầy cô.

Diệp Phong nhìn Hạ Dịch Dương từ trong cái đĩa đồ ăn dầu ớt gấp ra một miếng cá, nhúng nhúng qua chén nước lọc, tiếp theo chấm vào đĩa gia vị, rồi gấp vào chén của cô, "Cá rất ngon!"

Ngà Ly ngậm miệng lại, mắt mở thật to.

"Em tự gấp được rồi." Diệp Phong nhỏ giọng nói, cảm thấy lỗ tai cũng bốc khói, nóng như lửa.

"Hiện tại có thể trăm phần trăm xác định, hai người thật sự đang yêu." Ngà Ly thông thả nháy mắt. "Lúc trước, cho dù là mình tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy, mình vẫn là không thể tin chuyện này có thực."

Diệp Phong dở khóc dở cười, "Cậu không thể nhỏ giọng lại một chút sao, người ta đang nhìn kia!"

"Vậy thì người ta sẽ không cần đoán Hạ biên tập cùng với một cô gái muốn làm chuyện mờ ám gì, thì ra đó là bạn gái của anh ta nha! Ai, bộ dạng thực bình thường mà!"

"Biến đi." Diệp Phong ở dưới bàn đá Ngà Ly một cái, phốc nở nụ cười. Trước mặt trên bàn đã có rất nhiều đồ ăn, gia vị kia hơi ngọt, đúng vị cô thích.

Bầu không khí cơm trưa xem như rất vui vẻ, thanh toán xong đi ra ngoài, Ngà Ly đảo vào chỗ có bóng râm mát, trên mặt cười tươi như hoa.

"Quên đi, mình không làm bóng đèn, chúng ta liền ở chỗ này chia ra đi!" Ngà Ly rất rộng rãi hướng về phía hai người vẫy tay.

"Xe em đỗ ở chỗ nào?" Hạ Dịch Dương hỏi.

"Ồ bãi đỗ xe đối diện."

"Anh với Diệp Phong cùng em đi qua lấy xe, sau đó chúng ta tự đi." Ánh mặt trời rất gay gắt, ven đường bóng cây thưa thớt, Hạ Dịch Dương nhích gần từng bước, kéo Diệp Phong áp vào chính mình che cho cô.

Ngà Ly chép chép miệng, đánh giá Hạ Dịch Dương, "Biên tập Hạ à, cùng học bốn năm, trước kia tại sao không cảm thấy anh cũng sẽ biết quan tâm người khác vậy?"

Hạ Dịch Dương chế nhạo khuyếch khuyếch khoe miệng, "Trước kia chính là bạn học, quan tâm nhiều lắm không tốt. Hiện tại em là bạn tốt của Diệp Phong, tự nhiên quan tâm nhiều hơn."

"Á? Vậy ra em là được hưởng kế ánh hào quang của nhà bộ phận?" Ngà Ly thực bị tổn thương.

"Không, là anh hưởng hào quang của Diệp Phong, nếu không làm sao có cơ hội mời được cô giáo Ngà ăn cơm đây?"

"Tốt lắm, em cho anh cơ hội, về sau chỉ cần Hạ biên tập mời, em nhất định rất hân hạnh được đón tiếp."

"Đừng có vừa cho cậu chút sắc liền mờ phờng nhuộm, đi nhanh!" Diệp Phong nhìn cô liếc cái xem thường.

Ngà Ly đột nhiên kéo cô lại, tiến đến bên tai cô nói nhỏ. Trong lúc Diệp Phong còn đang sợ run, cô cười to xuyên qua dòng xe cộ, đi sang đường đối diện.

"Cô ấy dọa em sao?" Hai người lên xe, anh chòm người qua thay cô thắt dây an toàn.

"Uhm!" Cô thân nhiên cười cười, cũng không nói gì.

Ngà Ly nói: nha bộ phận, cậu đừng nhìn chung quanh, ngo trái ngo phải, mình nói cho cậu biết, chuyện đi qua thật sự đã trôi qua, không có gì tốt để lưu luyến, Hạ Dịch Dương là người đàn ông tốt, cậu phải giữ chặt lấy.

Cô nghe xong, tim đập nhanh một chút, đầu ngón tay còn run run, giống như cô tưởng rằng đã che giấu rất tốt một cái bí mật nhỏ, không biết như thế nào lại bị người khác nhìn thấy, muốn mở miệng phản bác, lại không nói được từ nào.

"Giờ về nhà hay là ra ngoài đi dạo?" Anh hỏi.

"Không có chuyện gì quan trọng, chúng ta đi ra ngoài đi dạo đi!"

"Được, đến Hương Sơn được không? Mùa này, du khách không nhiều. Chúng ta không leo núi, ngay tại gần đó đi dạo một chút."

Cô gật đầu, thay đổi cái thoải mái tư thế. Đi Hương Sơn cũng không phải là một chốc mà đến, "Sao còn chưa đi?" Hồi lâu, xe còn đậu ở tại chỗ, cô quay đầu, phát hiện anh đang nhìn cô, ánh mắt tình lặng xa xăm.

"Dịch Dương..." Cô thờ nhẹ một tiếng.

Anh nhắm mắt lại, lúc mở ra, ánh mắt lại thâm thүй trong suốt, "Rất hy vọng là vì Kha An Di hồ nháo, em mới cùng anh không được tự nhiên như vậy; rất hy vọng là trách anh làm không tốt, mới đối với anh xa cách như vậy; rất hy vọng là vì là anh, với anh bướng bỉnh, tính tình như đứa nhỏ đùa nghịch... Đúng vậy, chính là anh, chỉ có anh, mới không có gì sợ hãi mà bộc lộ cảm xúc..."

Anh nở nụ cười, dịu dàng nheo cái mũi của cô, "Được rồi, chúng ta đi Hương Sơn."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Trong gió nỉ non

Edit: Hanayang

Sau giữa trưa mặt trời rực rỡ chiếu vào trước mặt Hạ Dịch Dương, ánh sáng xuyên qua cửa kính xe tuy rằng đã dịu bớt phần nào, nhưng vẫn làm cho sợi tóc, khuôn mặt anh được phủ một vòng sáng bóng. Cô dường như là lần đầu tiên nhìn anh không chuyển mắt như vậy, mặt mày tuấn tú, ý cười ôn hòa, nhưng trong mắt của anh có một tia bất đắc dĩ, đầu óc cô bỗng nhiên trống rỗng mà lại hỗn loạn.

Cô không thể đối diện với ánh mắt của anh, chỉ có thể lặng lẽ đem tầm mắt tránh đi, trong lòng có chút khác thường, bất an, còn có nhè nhẹ đau xót.

Lúc nhỏ học tiểu học, trong lớp có một học sinh chuyển trường, ba mẹ đều bán rau cải ở chợ, luôn mặc quần áo rất cũ, dáng người nho nhỏ. Các bạn nam trong lớp đều thích khi để cô bé, bởi vì cô bé sẽ không dám đi mách giáo viên, cũng không dám khóc thành tiếng.

Cô cảm thấy cô cũng có chút giống với các bạn nam kia, bởi vì tình ý của anh không né tránh không che đậy, cô thấy rõ tất cả, cho nên mới đối với anh như gần như xa.

Không cần suy đoán tình cảm, thì không cần lo lắng giữ gìn sao? Không có chờ đợi, không có lo được lo mất, thì không đáng để cô quý trọng sao? Ở trong tình yêu, người được yêu kia chẳng lẽ chính là chúa tể tình yêu?

Cô đưa tay ôm mặt, đột nhiên cảm thấy không chỗ nào ẩn nấp.

Đường lên núi xe cô thừa thớt, chỉ biết hôm nay du khách thật sự không đông lắm. Vào thu, cả sườn núi Hương Sơn là một màu lá đỏ như biển lửa, trên đường núi đặc kín người. Còn vào mùa này những người đến đây đều là khách ba lô yêu thích leo núi, leo lên Quỷ Kiến Sầu, còn có thể ngắm một góc thành phố Bắc Kinh.

Hạ Dịch Dương lái xe về phía trước, đến một chỗ khá bằng phẳng dừng xe lại, nhìn phía trước phía sau đều không có người ngang qua. Có một đường mòn quanh quanh co co dẫn sâu vào Hương Sơn.

"Oa, gió lớn quá!" Cửa xe vừa mở ra, gió núi tấp vào mặt mà đến làm tóc Diệp Phong bay rối tình rối mù, cô co rúm lại lùi vào trong xe, muốn tìm cọng dây túm tóc lại.

"Đề anh!" Hạ Dịch Dương tiếp nhận dây cột tóc, lấy ngón tay làm lược, giúp cô vuốt tóc, khéo léo lấy dây cột tóc lại.

"Ngay cả việc này anh cũng biết làm?"

"Lúc nhỏ, mẹ phải làm việc đồng áng, tóc của em gái đều do anh thắt." Anh nói thật nhẹ nhàng băng quơ, mà cô liên tưởng đến hình ảnh đó, thiếu niên cao gầy đứng ở sau lưng một bé gái, vụng về thắt thắt bím tóc, hốc mắt không khỏi hơi hơi nóng lên.

Trên núi gió lớn, so với nội thành còn lạnh hơn mấy độ, nhưng mà cũng rất thoải mái.

Không biết sẽ tới tản bộ, cô mang giày không phù hợp lắm, đi mới một chút, chân đã hơi đau, hơn phân nửa sức nặng cơ thể đều dồn lên người Hạ Dịch Dương.

"Đi được nữa không?" Anh nhìn cô nhe răng trợn mắt, ngồi xổm xuống muốn xem chân của cô.

Cô sợ tới mức lui về phía sau vài bước, đầu lắc như trống bỏi, "Không cho phép xem, em rất ớn."

Anh nở nụ cười, "Nơi này không có ai khác, anh xem một chút, sẽ không mất mặt."

"Không!" Cô cũng ngồi xổm người xuống, khăn trương ôm lấy chân, làm như sợ anh sẽ xông lên cướp giày của cô vậy.

"Diệp Phong, em thật sự một chút cũng không thay đổi. Có nhớ lần đó đến Zoo Amoy mua quần áo không?" Anh đỡ cô đứng lên, xoay người đi trở về xe.

Cô đương nhiên nhớ rõ. Ngày đó đi giày cũng không vừa chân, đi bộ mấy giờ liền, lúc nhìn thấy Biên Thành, cô đã bật khóc.

"Em đứng trước mặt anh, dạy anh đeo caravat, chọn lựa phối hợp với áo sơ mi, chỉ cho anh biết nút áo trong đồ tây ở trường hợp nào thì cài mấy cái."

"Uhm, vì giúp anh tìm mua bộ trang phục thích hợp, chạy vài cái tiệm, nên bị lạc mất Ngã Lỵ và các bạn. Tiền của anh dùng hết, tiền của em thì bị mấy kẻ móc túi chôn hết, cuối cùng chúng ta đành phải đi bộ trở về Quảng viện."

"Em cũng là đi không được bao lâu, mặt liền mặt nhăn nhú lại, tư thế có vẻ không được tự nhiên. Anh hỏi em có phải chân đau hay không, em gật đầu, anh ngồi xổm xuống muốn xem thử, em liền giống như thế này ôm lấy cái chân, ánh mắt trừng thật to, nếu anh kiên trì, em chắc cũng sẽ liều mạng với anh."

"Chân thuộc về một bộ phận riêng tư, làm sao có thể tùy tiện cho người khác xem?" Cô phản bác lại đúng lý hợp tình.

Anh cúi đầu nói, "Anh rất muốn mở miệng nói để anh công em một lúc, nhưng nhìn vẻ mặt của em, anh sao dám lên tiếng." Huống chi khi đó cô vẫn là bạn gái của Biên Thành, anh nói cũng không thích hợp.

Cô hờn dỗi khoát cánh tay anh, "Thực ngốc, vì sao không thử một chút chứ? Có lẽ em cũng không rụt rè như vậy."

"Phải không? Vậy đi lên đi!" Anh khom người xuống.

Cô cười vỗ lưng của anh, "Đã đến bên cạnh xe rồi, còn cồng đi đâu? Dịch Dương, không đi tản bộ, chúng ta ngồi ở trong xe hóng gió, được không?"

"Đương nhiên được rồi."

Hai người cùng ngồi ở ghế sau, cửa kính xe mở ra, mặc gió tùy ý thổi qua. Anh chòm người ra phía trước mở nhạc, là một bản nhạc đồng quê của Mỹ, nhẹ nhàng đàn ghita, giọng hát quyến rũ. Bài này cô biết hát, cả người không khỏi nhịp nhàng lắc lư, cũng ngâm nga theo.

Anh âu yếm nhìn cô chăm chú, cảm giác thời gian cứ chậm rãi trôi qua như vậy cũng giống như vẻ đẹp trong thơ ca.

Hát hát, thân mình cô từ từ ngã xuống, cuối cùng đầu gối lên trên đùi của anh, nhắm hai mắt lại. Anh dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai má của cô, từ trán đến đuôi lông mày, lại lên mũi, khóe môi.

Cô đột nhiên hé miệng ra, nhẹ nhàng cắn cắn tay anh, một đôi mắt đẹp vụng trộm hé ra, từ dưới nhìn lên ngưỡng mộ gương mặt của anh, "Uhm? Dịch Dương, anh chỗ này có vết trầy." Cô nâng ngón tay chỉ chỉ cằm của anh.

"Sốt ruột đi ra ngoài, lúc cạo râu không cẩn thận cắt trúng." Anh đem cằm ngưỡng cao cao, làm cho cô thấy rõ ràng miệng vết thương.

Tay cô từ miệng vết thương xoay kéo đến yết hầu của anh. "Nhìn anh như vậy, anh kỳ thật cũng rất cương nghị."

"Trước kia cho rằng anh đẹp kiểu tinh tế sao?" Anh nghiêng ngả như rồng đuôi lông mày lên.

"Không phải, chính là... Có chút cùng hiện giờ không giống." Cô lại nhắm mắt lại, nằm nghiêng một bên, che miệng ách xì một cái.

"Không ngủ được sao?" Anh nhẹ nhàng vỗ về đầu cô.

"Uhm, đã mất ngủ vài buổi tối."

"Công việc làm phiền lòng sao?"

"Không phải."

"Vậy làm sao lại ngủ không ngon?"

Cô không nói lời nào, hô hấp nhọt nhọt. Anh cúi đầu kịp thấy, hàng mi mắt thật dài run rẩy mấy cái, khóe miệng cong lên một tia cười, "Nghịch ngợm!" Anh nhìn không được cúi người hôn xuống môi của cô.

Nhưng một lát sau, cô thật sự đã ngủ.

Anh sợ cô lạnh, kéo cửa kính xe lên. Khi quyền sách trên tay đã đọc được phân nửa, bên trong xe ánh sáng đã tối. Hoàng hôn buông xuống, trên núi

nhật độ càng thấp, anh không thể không đánh thức cô.

"Trời đã tối rồi sao!" Cô mở mắt ra, vẫn còn mông lung buồn ngủ.

Chân của anh có chút tê, chờ hết một lúc mới ngồi lên ghế lái. Cô vẫn ngồi ở phía sau, "Sao đánh thức em làm gì, em đang ngủ ngon."

"Đã đói bụng chưa?"

"Hay quá. Không phải đi về nấu cơm, chúng ta ăn ở bên ngoài đi!"

"Uh!"

Đường núi xe rất ít, xe anh chạy rất nhanh. Khi xe tiến vào nội thành, trước sau như một chậm lại. "Diệp Phong, chiếc áo gió kia của em là mua ở hiệu này sao?" Lúc ngang qua đường Vương phủ tỉnh, có một bảng hiệu quảng cáo viết một chuỗi từ nước ngoài xẹt qua trước mắt anh.

"Không phải chỗ này, nhưng là đúng là nhãn hiệu này."

Anh xem xét khắp xung quanh, nhìn thấy một quán ăn có bãi đậu xe trước cửa, liền lái xe đi qua. "Chúng ta ăn vịt nướng sao?" Cô ngẩng đầu nhìn tên quán.

"Chỗ này hương vị rất nhẹ, chúng ta còn có thể gọi món khác." Anh lôi kéo cô nhưng không đi vào quán ăn, mà là thẳng hướng về cửa hàng quần áo ban nãy vừa nói.

"Sao lại đi vào trong này?" Áo khoác nhãn hàng này rất được, nhưng là trang phục mùa hè quá mức chức nghiệp hóa, cô ngại về người lớn, rất ít quan tâm.

"Áo khoác của em không phải rớt cái nút áo sao? Chúng ta đi vào nhìn xem, xem có thể tìm được cái để thay hay không. Nếu tìm không được, hỏi họ áo khoác kiểu kia còn không, chúng ta mua một cái khác."

Cô kinh ngạc nhìn anh, mở miệng ra, rồi lại khép, rất là rung động.

Cái áo khoác đó, cô mặc hai lần. Có một hôm từ radio ngồi xe buýt trở về, trời bỗng đổ mưa, khi xuống xe, bị một cái ô vướng vào, một cái nút bị móc rớt, đêm mưa, cũng không biết rơi xuống đâu. Khi đó cô buổi tối đều ngủ ở chỗ anh, cô ôm áo khoác, nằm đối với anh, buồn bực nói thậm cả đêm.

Cô cũng đã quên việc này, không ngờ anh lại nhớ rõ.

Trong tiệm không có cái nút nào giống vậy, cũng không có trừ hàng, nhưng nhân viên cửa hàng rất nhiệt tình, đáp ứng họ sẽ đặt nút từ tổng công ty.

Họ vào quán ăn, đúng như lời anh nói, đồ ăn rất nhẹ, món chính còn có cháo, làm cho cô rất là giật mình mà vui vẻ một chút. Cô muốn ăn cháo khoai lang, có chút vị ngọt. Anh không có ăn cháo, vẫn là gọi cháo, bữa trưa kia, anh không ăn gì nhiều.

Trở lại nhà, thời gian còn không gọi là trễ. Ngừng xe lại, anh đã xuống xe vòng đến chỗ cô bên này, cô còn ngồi ở trong xe không nhúc nhích.

"Ăn quá no rồi, không động dậy nổi." Cô thực vô tội nhìn anh.

"Vậy đi dạo một chút, tiêu hóa bớt?"

"Chân đau!"

"Vậy làm sao bây giờ?" Anh xem cô ánh mắt nhanh như chớp không ngừng xoay chuyển, không biết đang có ý định quỷ quái gì đây. Anh cũng không thúc giục, rất có tâm tình cùng cô chơi.

Cô hướng anh vẫy tay, chờ anh gần sát lại, "Cồng em!" Cô nói nho nhỏ.

Tim của anh lạc nhịp một chút.

"Được!" Giọng nói không tự giác trầm thấp xuống.

Cô rất gầy, so với sáu năm trước khi anh công cô đi bệnh viện còn nhẹ hơn. Bãi đỗ xe cách căn hộ có một khoảng cách, anh đi rất chậm, cảm giác được ngực của cô dán phía sau lưng anh, tìm "thình thịch" đập thật sự nhanh.

"Dịch Dương." Cô tựa đầu chôn ở cổ anh, ôn nhu gọi.

"Uh!"

"Không phải đồng điều tây bãi, mà là bên trong con tim cất chứa một người gần mười năm, đột nhiên thay đổi một người khác, cần cho em thời gian thích ứng."

Yết hầu kịch liệt chạy lên xuống, trong lòng đột nhiên trào dâng một luồng nhiệt lưu, tay anh nâng hai chân cô không khỏi càng chặt càng nhanh.

Đứng ở cửa thang máy, cô từ trên lưng anh đưa tay ấn nút gọi thang máy.

"Không cho phép cười em. Rõ ràng là giường của mình, nhưng mà em lại mất ngủ, đó là bởi vì bên cạnh không có anh, thói quen của em.." Chính lúc cô cố lấy hết can đảm muốn tiếp tục thổ lộ làm cho người ta mặt đỏ tai hồng thì nghe được có tiếng bước chân từ bên ngoài đi về phía này đi tới, cô muốn leo xuống, đã không còn kịp rồi.

"Biên tập Hạ, ah? Cô ấy không được khỏe sao?" Người đến là hàng xóm trong cùng tòa nhà, đã gặp qua Hạ Dịch Dương vài lần. Nhìn thấy anh công Diệp Phong trên lưng, kinh ngạc.

Anh thanh thanh cô hòng, "Chính là... Trật chân." Ngữ điệu bình tĩnh, đầu vào đấy, giống như trực tiếp tin tức.

Cô xấu hổ vô cùng đem đầu hướng vào áo của anh cọ cọ, làm bộ hôn mê.

"Có thể bị thương đến xương cốt hay không? Xem cô ấy như vậy, dường như bị thương không nhẹ. Chuyện này cũng không thể qua loa được, đến bệnh viện nhìn xem, chậm trễ thời gian, sẽ rất phiền toái."

"Chúng tôi mới từ bệnh viện trở về, không có việc gì, chỉ là tạm thời không thể đi đường."

"Vậy là tốt rồi!" Hàng xóm thở ra một hơi, liếc nhìn Diệp Phong, vẫn là nhìn không được tò mò, "Cô ấy là?"

"Bạn gái tôi." Người nào đó nở nụ cười, cười đến trong lòng nở hoa, làm cho vị hàng xóm đã gần đến tuổi năm mươi cũng phải trở mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Bảo bối của anh (P1)

Sáng sớm nắng lên, nhắm mắt cũng có thể cảm giác được ánh sáng chói bên ngoài. Diệp Phong không biết lẩm bầm cái gì, trước khi mở mắt, theo bản năng cúi về phía trước, khi chạm làn da ấm áp, cô cong lên khoe miệng, nở nụ cười.

Xúc cảm vẫn quen thuộc như vậy, quen thuộc đến độ làm cho cô cảm thấy trầm tĩnh mà lại an tâm. Không biết là bắt đầu từ lúc nào, trong đêm khuya tầm tối, được bao bọc trong hơi ấm quen thuộc này, cô mới có thể điềm nhiên đi vào giấc ngủ.

Quan hệ nam nữ sau khi vén lên tấm màn bí mật, thì dường như việc hai người cùng chia sẻ một chiếc giường trở thành chuyện đương nhiên. Cô lại không nghĩ như vậy. Trong mấy đêm ở căn nhà xường kia, họ là ngẫu nhiên, rất ngạc nhiên, cũng rất bối rối, không thể giải thích con tình triền đột nhiên mà đến đó được chậm từ môi lửa nào, vì thế, cô chạy trốn. Làm cách xa nhau sáu năm, một lần nữa bị anh ôm vào lòng, khi môi anh nóng bỏng như lửa lan tràn khắp cơ thể cô, cô phát hiện, cô nguyện ý, không phải vì tình dục, mà vì cô vô cùng vô cùng nhớ anh, từ thân thể đến linh hồn.

"Chào!" Lúc trời vừa sáng, anh đã tỉnh, muốn cho cô ngủ nhiều thêm một chút, nên lẳng lặng ở một bên ngắm nhìn cô.

Tóc dài mềm mại xõa ở trên gối, hai gò má đỏ hồng, khi cô ngủ hay nhăng nhặng mũi, có lẽ tối hôm qua vận động quá kịch liệt, khi xoay người, cô dường như bị đau rên một tiếng. Anh nhẹ nhàng luồn cánh tay ở dưới lưng cô, như vậy cô sẽ ngủ thoải mái hơn.

Quả nhiên, cô lại nặng nề rơi vào mộng đẹp.

"Chào!" Cô mở hí mắt, có chút không được tự nhiên nhìn xuống phía dưới, kéo chăn cao lên rồi chậm rãi ngồi dậy, "Mấy giờ rồi?"

"Chín giờ mười lăm." Anh lấy quần áo để ở trên ghế trước giường đưa cho cô, "Đói bụng chưa?"

"Có!" Cô đột nhiên oán giận thở dài, "Buổi chiều còn phải đi ra ngoài."

"Không phải hôm nay được nghỉ ngơi sao?"

"Không phải đến radio, là đi thăm một vị trưởng bối, đã hẹn trước cả rồi, chán ghét, còn phải ăn mặc đàng hoàng nữa chứ." Cô rất là buồn bực, mày nhủ thành một đường.

"Đã đồng ý rồi thì đừng lờ hẹn, đi sớm một chút rồi về sớm một chút. Ngày mai còn phải thu trực tiếp, buổi tối phải làm công tác chuẩn bị một chút!" Anh cau mày.

"Vậy còn anh?"

"Anh đến chiều chàng vạng thời cũng phải đi ra ngoài một chút, cùng người khác bàn chút việc. Giữa trưa em muốn ăn gì?"

"Tự tay làm cho em sao?"

Anh hạ người xuống nhìn cô, trong phút chốc ánh mắt trở nên vô cùng ôn nhu. Anh nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, âu yếm hỏi: "Em nói đi?"

"Làm cho em món cà tím chiên!" Giương mặt kẻ sáo, ánh mắt so với bình thường còn có vẻ lớn hơn nữa, chẳng những trong sáng như pha lê, mà còn sâu hút như vực thẳm.

Không đi dây dưa vào chuyện tình cảm rồi rắm, thật sự tốt lắm tốt lắm. Hiện tại khoảnh khắc này, rất hạnh phúc, vậy vì sao phải cưỡng lại?

Cô chậm rãi ngẩng đầu, hôn mở ra đôi môi anh. Cũng đem đầu lưỡi mềm mại của chính mình, đưa vào trong miệng anh.

Anh chưa hề cử động. Chưa hề cử động là thân thể của anh. Con tim anh lại run rẩy giống như truyền vào một dòng điện mạnh mẽ.

Anh dường như ý thức được nụ hôn này không giống với bình thường, nó là một loại ám chỉ, cũng giống một sự khởi đầu mới.

Cô nhắm lại hai mắt, rúc vào trong lòng anh.

Anh cũng nhắm mắt lại, vờn hai tay nhẹ nhàng ôm cô.

Hai tay nhanh chóng giữ lấy hai tay, thật lâu, thật im lặng đắm chìm trong cảm xúc ngọt ngào.

Trong tủ lạnh không có nấy, nên phải đổi lại làm cơm chiên. Diệp Phong về nhà tắm rửa, thay đổi quần áo, khi trở lại cầm theo cuộn phim ghi hình chương trình phỏng vấn mà anh đã đưa cho cô xem trước đó, "Để buổi tối trở về xem." Cô ngửi được mùi hương cơm chiên thơm phức, chạy tới nói với hạ Dịch Dương - người đang bận rộn đứng trước bếp.

"Em cũng đem laptop qua đây đi, lúc đang xem có linh cảm gì, thuận tiện ghi lại."

"Sau đó có phải anh sẽ bảo em đem cả sách hay đọc và quần áo hay mặc cũng chuyển sang đây luôn hay không?" Cô trêu tức nhìn anh.

Anh từ chỗ đối diện với nồi nước sôi nghi ngút quay người lại, "Đúng vậy! Đôi ta đều bề bộn nhiều việc, dọn dẹp một căn nhà so với dọn dẹp hai căn thoải mái hơn. Em sau này liền tận tình ngoan ngoãn ở lại nhà anh đi, nhà em anh sẽ thu dọn gọn gàng, cho anh mượn dùng vài ngày."

"Cho thuê hả?" Cô chấp hai tay sau lưng, từng bước từng bước nhỏ áp sát về phía anh.

"Xem như vậy đi!"

"Cho ai thuê?"

"Buổi tối nói cho em biết. Ồi, cái gì vậy?" Cô đột nhiên cúi đầu đem một cái gì đó lạnh lạnh nhét vào túi của anh.

"Thành phố Bắc Kinh hiện giờ ở chỗ này cải tạo nhiều quá, chỗ xây lên còn chỗ thì phá đi, muốn tìm chỗ làm cái chìa khóa cũng không dễ dàng. Em không phải là có ý kéo dài không cho. Vui không? Đây là tư cách mà anh muốn."

"Diệp Phong, thật ra không phải vì chuyện cái chìa khóa..."

"Em biết, em biết... Đừng nói nữa, đồ ăn sắp khét rồi." Cô dựa vào sau lưng anh.

Anh cười cười, dùng sạn đem thức ăn đảo lên. Bên tai đột nhiên nghe được tiếng cô tựa như thờ dài nói một câu, "Dịch Dương, ta sẽ quý trọng."

"Cái gì?" Anh không nghe được rõ ràng.

"Không có gì!" Bên ngoài tiếng di động "Reng" vang lên, cô chạy ra, thì ra là một tin nhắn, tin nhắn từ Biên Thành.

Thật sự rất kỳ quái, thời gian gọi tin là rạng sáng một chút, hiện tại đã gần mười hai giờ trưa, tin nhắn này ở trên đường chạy ước chừng mười một giờ mới tới.

"Sau khi mẹ qua đời, anh liền sống một mình, người thân duy nhất là người cô sống ở phía tây thành phố. Cô lo lắng cho anh, có khi chạy qua giúp anh nấu cơm, dọn dẹp một chút nhà ở. Thật sự cũng không cần, anh có thuê người giúp việc theo giờ, nói gì thì cô cũng đã cao tuổi. Nhưng mà cô vẫn thực kiên trì. Có lẽ đây là tình thân, mặc kệ là khi nào, cũng không cách nào bỏ mặc!"

"Đang chơi trò chơi sao?" Hạ Dịch Dương tắt bếp, quay đầu lại, Diệp Phong đưa lưng về phía anh, vẫn không nhúc nhích.

"Không phải." Cô lại nhìn thoáng qua tin nhắn, sau đó chậm rãi ấn nút xóa, mặc kệ trong lòng nhàn nhạt đau đớn, khép lại di động, quay đầu lại, "Cơm xong rồi sao?"

Đây là Biên Thành vì đêm hôm đó đột nhiên xuất hiện giọng nữ mà giải thích với cô. Có cần thiết phải vậy sao? Người phụ nữ đó là cô của anh, hay là

người phụ nữ của anh, thì cũng có liên quan gì đến cô? Trong sáu năm này, sau Hứa Mạn Mạn, có người phụ nữ khác xuất hiện hay không, anh sống vất vả hay là vui vẻ, cô cái gì cũng không biết, cũng không muốn biết. Anh cùng Diêu Hoa, lấy chữ từ tên của hai người ghép thành tên công ty, công ty Hoa Thành, một người là chủ tịch, một người là tổng giám đốc, chủ tịch phải nhìn sắc mặt tổng giám đốc, chỉ điểm này thôi, đã làm cho người ta không thể không suy nghĩ đến cuộc sống hỗn tạp.

Như vậy Biên Thành là dạng người gì, cô không muốn tìm hiểu. Cô chỉ biết chàng trai ôn nhu lúc trước đã từng trân trọng yêu quý cô, đã chìm đắm giữa dòng sông thời gian, cuối cùng không thể tìm lại.

"Làm sao vậy?" Anh nhìn cô khóe mắt hồng hồng, còn không ngừng hít cái mũi.

"Không có." Cô lắc đầu, cố gắng nuốt com trong miệng. Đây là Dịch Dương vì cô làm, một hạt, cô cũng không có thể lãng phí.

Hạ Dịch Dương đề nghị muốn đưa cô đi thăm trường bồi, cô từ chối, tự mình đón xe đi qua. Ngô Phong cùng Hạ Dịch Dương hẳn là quen biết, nếu anh cùng đi, Ngô Phong và di Tàn nhất định sẽ gắng hỏi tới nơi tới chốn, cô thành thật cũng không có vấn đề gì, nhưng mà trong lúc nhất thời, lập tức sẽ truyền đến tai Tô Hiểu Sầm nữ sĩ, người lo chuyện lớn như thế, chỉ sợ Tô Hiểu Sầm dù bận việc, cũng sẽ quăng hết tất cả, bay đến Bắc Kinh điều tra Hạ Dịch Dương, nếu vừa lòng, sau đó nhất định nói cô hai mươi bảy tuổi là quá lớn, thúc giục hai người lập tức kết hôn.

Tuy rằng thật sự không còn nhỏ, nhưng kết hôn, lại như một sự kiện vẫn còn thực xa xôi. Hơn nữa cô tạm thời không nghĩ để cho ba mẹ biết đến Hạ Dịch Dương.

*

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Bảo bối của anh (P2)

Edit: Hanayang

Nhà Ngô Phong nằm trong một khu biệt thự nổi tiếng ở Bắc Kinh, sân vườn rất rộng, có bể bơi, sân cỏ, bốn phía còn có một số cây xanh cao lớn cảnh lá rậm rạp tươi tốt. Bình thường trong nhà rất lạnh lẽo, Ngô Phong thường xuyên đi công tác, di Tàn cũng bận việc, trong nhà chỉ có một người giúp việc giữ nhà. Hôm nay dường như rất náo nhiệt, Ngô Phong đặt một cái lò nướng trên mặt cỏ, bên cạnh cái bàn ăn đã ngoại đơn giản, bày ra một bàn bia, đồ uống, di Tàn và cô giúp việc đã hoàn tất việc xiên thịt, còn có một bàn rau dưa ngon lành đặt ở bên cạnh.

Mặt trời dần ngã về tây, ngồi cạnh bể bơi, ngắm bầu trời hoàng hôn vàng rực, nhìn lại mặt nước xanh lam, nhàn nhã uống một cốc bia, gió đêm thổi qua, có loại cảm giác thư giãn thích thú mà đã lâu không có.

"Hôm nay có rất nhiều khách tới hả di?" Diệp Phong hỏi di Tàn.

Di Tàn không sinh em bé, dáng người được chăm sóc rất tốt, người lại rất thời trang, nhìn qua trẻ rất nhiều so với tuổi tác thực tế. "Chỉ có Tàn Phái, ngoài ra không có ai khác đâu."

"Tàn Phái?" Diệp Phong chớp mắt, "Cái người lúc trước đưa MTV cho cháu xem hả?"

Di Tàn nở nụ cười, "Di còn tưởng rằng cháu không nhớ chứ. Nó hiện giờ không quay MTV nữa, đã vào CCTV rồi, làm đạo diễn chương trình nghệ thuật của đài, có rất nhiều chương trình quy mô lớn đều do một tay nó dàn dựng, năm ngoái, nó còn là phó đạo diễn duy nhất trong chương trình《Liên hoan Tết Nguyên Đán》."

Thật ra Diệp Phong đối với Tàn Phái không có ấn tượng gì mấy. Là do trong thời gian học đại học, cô đến nhà Ngô Phong ăn cơm, gặp được anh ta mấy lần. Mất một mí, còn để chòm râu, đặc biệt có thể khàn. Cứ nhất quyết lôi kéo cô phải xem MTV anh ta quay, muốn cô cho ý kiến. Cha của Tàn Phái là một thương nhân thành công, khi đó Tàn Phái quyết tâm ở Bắc Kinh xông pha lập nghiệp. Chuyện con thích làm, người làm cha đương nhiên là hỗ trợ. Có người tài trợ, không thiếu tiền, MTV anh ta quay vô cùng hoàn hảo. Diệp Phong xem mấy bộ, cuối cùng nhả ra hai chữ "khá đẹp". Tàn Phái khinh thường hừ một tiếng, "Ba" tắt tivi, không mở miệng nữa. Đại khái là cô không thể đạt tới trình độ của anh ta, nên anh ta bị tổn thương.

"Công ty anh trai di vài năm trước đã tham gia thị trường, nên gọi cho nó trở về giúp đỡ. Nó không chịu, kiên trì làm chuyện mình thích. Nhìn nó bình thường hay cười nói, kỳ thật rất quật cường, ngoan cố không muốn nấp bóng anh di, muốn tự mình làm nên sự nghiệp." Trong mắt di Tàn tỏa ra niềm tự hào, "Nó thật sự là rất có tương lai, cũng giống như con vậy, rất độc lập."

"Hiểu Sầm tìm em!" Ngô Phong cầm điện thoại vô tuyến, vội vã từ trong phòng chạy ra.

Di Tàn nhận điện thoại, nhưng lại không ở trước mặt Diệp Phong nói chuyện, ngược lại xoay người đi vào trong.

"Chú Ngô, mẹ con biết con tới đây sao?" Diệp Phong hỏi.

"Ngày hôm qua chú nói với cô ấy là con sẽ tới đây. Đến, giúp chú một tay, chú muốn nhuộm bếp lò." Ngô Phong ngồi xổm trước lò nướng, để cho Diệp Phong chuyển cục than cây củi qua, hướng gió vừa vãn thổi tới đây, không cần tốn công quạt lửa.

Diệp Phong giật mình, cảm giác được đêm nay thịt nướng cũng không thể tùy tiện ăn.

Bên ngoài cổng truyền đến một tiếng kèn xe, một chiếc Land Rover màu bạc bóng loáng đậu ở bên lề, Tần Phái đeo kính râm, giống như một vị bộ trưởng đến thăm người dưới, giờ tay vẫy chào bước đến.

"Tới vừa kịp lúc, nhanh đi rửa tay, chuẩn bị nướng thịt." Ngô Phong châm lửa, ngọn lửa cháy lên tí tách.

Tần Phái không đi vào ngay, lấy kính râm xuống, nghiêng ngẫm nhếch lên khóe mắt, đánh giá Diệp Phong, sau đó hướng lên trời huyệt sáo, "Ăn bánh mì sữa sáu năm, làm thế nào mà còn gầy xơ xương như vậy? Tiêu chuẩn chọn hoa hậu bây giờ, đều là thắt lưng tròn trịa, chân dài..."

"Tôi có nói muốn tham gia thi hoa hậu sao?" Diệp Phong trừng mắt nhìn anh ta, không còn chồm râu nữa, tóc cũng cắt rất sành điệu, nhưng mà đi Tần thật đúng là, nhìn không ra người này trên người làm sao có chỗ nào biểu hiện ra đáng về có tiền đồ đâu.

"Tần Phái, sao có thể nói chuyện đó với Tiểu Phong Diệp chứ? Chú cảm thấy Tiểu Phong Diệp là cô gái đẹp nhất trên thế giới, không phải kiểu dung chi tục phần như cháu nói có thể sánh được."

"Dượng, dượng là bị trúng cổ của Tô bí thư, tim bị lệch từ lâu rồi. Ô, cô đang gọi dượng kia?"

Ngô Phong ngẩng đầu, đi Tần đứng ở trên ban công lầu hai, hướng ông vẫy vẫy tay.

"Vây hai đĩa nướng trước, chú sẽ trở lại ngay."

"Được!"

Tần Phái cũng không chú ý, hạ người ngồi xổm xuống ngay bên cạnh hồ rửa tay, rút khăn tay lau khô, "Muốn ăn ngô hay là thịt?" Anh ta quay đầu hỏi Diệp Phong.

Diệp Phong cầm bình nước trái cây tới đây, mở ra uống, "Ngô đi!"

"Ngô có cái gì ngon mà ăn, ăn cánh gà đi!" Anh ta cầm lấy hai xâu cánh gà đã xiên sẵn, phết gia vị, đặt lên trên vỉ nướng, nhưng đồng thời cũng để một xiên ngô lên. Ánh lửa hừng hực, anh ta không chút khấn trương lật mặt xiên nướng, động tác rất quen thuộc.

"Anh thích ăn đồ nướng lắm sao?" Diệp Phong tránh đi hơi khói, nhìn bốn phía xung quanh từ từ tối dần, vòng quanh bể bơi có bốn luồng sáng bao bọc, đèn trong nhà cũng rất sáng.

"Chưa phải là rất thích, nhưng cũng không ghét."

"Đồ ăn hun khói nhiều quá, sẽ gây ra bệnh ung thư." Diệp Phong lạnh nhạt nói.

Tần Phái mặt nhăn nhúm mày, "Vây cô còn ở chỗ này làm gì?"

"Tôi đến thăm chú Ngô cùng đi Tần, cũng không phải đặc biệt đến để ăn thịt nướng."

Tần Phái cười lạnh, "Cô kín đáo nhìn lại phía sau xem, chú Ngô của cô và đi Tần đang làm cái gì?"

Cô gật đầu nhẹ xoay, khóe mắt dư quang nhìn thấy Ngô Phong và đi Tần đang đứng sát vào trước vách thủy tinh, nhìn chăm chăm về phía bên này, khi ánh mắt của cô sắp lướt qua, bọn họ cuống quýt thu hồi tầm mắt, làm bộ đang nói chuyện.

"Giờ cô đã biết rồi chứ, tiệc thịt nướng này chính là tiệc xem mắt mai mối, thật sự quá lố thời rồi, còn bày ra trò này, làm như không kết hôn thì là đại nghịch bất đạo vậy. Tiểu Phong Diệp, tôi có thể nói cho cô biết, cô đừng thích tôi, hồng nhan tri kỷ của tôi nhiều lắm. Đúng vậy, cô là người rất thích hợp để kết hôn, cười cô là có thể mở rộng cánh cửa vinh quang, nhưng mà thói quen tự do của tôi, cũng không muốn bị một gốc cây trời buộc lại. Nói thật, cho dù một khi tôi đã kết hôn, tôi tuyệt đối cũng không phải là một người chồng chung thủy."

Tần Phái không biết giận ai, đem xiên thịt nướng đã chín "bịch" một cái lên giữa bàn.

Diệp Phong lẳng lặng nhìn anh ta vài giây, không nói lời nào. Tần Phái bị cô nhìn tới sợ hãi, nhắm mắt lại, "Không phải cô thật sự muốn cùng tôi kết giao chứ?" Anh ta nhún nhún vai, cười thần nhiên.

"Tôi rất thấu hiểu nỗi khổ của anh, nhưng mà, anh không cần phải sợ, tôi hiện giờ đang cùng một người bạn trai ở chung, đối với anh, một chút ý định tôi cũng không có."

Tần Phái trừng lớn mắt, chỉ vào cái mũi của cô, "Cô... cùng người ta sống chung? Mẹ cô có biết không?"

"Anh sẽ mặt báo với mẹ tôi sao?" Cô gằn từng tiếng hỏi.

Tần Phái sừng sốt một chút, vỗ vỗ cái trán, "Tiểu Phong Diệp, vậy là chúng ta đã đạt thành chung nhận thức. Tòì là nam nhân, bị mất điểm cũng không sao, cô đi nói với cô tôi là cô không thích tôi, như vậy cô tôi sẽ từ bỏ hy vọng."

"Tôi cũng không phải liễu yếu đào tơ, một chút đả kích cũng có thể thừa nhận được. Anh đi nói, đối với tôi không có hứng thú."

"Ồ trong mắt bọn họ, cô chính là danh môn thực nữ, tìm không ra khuyết điểm."

"Anh thì sao, có tiền đồ, con nhà phú quý, bọn họ lấy anh làm niềm kiêu hãnh."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Ngô chấy." Diệp Phong bình tĩnh nhàn nhạt nuốt xuống một ngụm nước trái cây.

"A!" Chỉ lo nói chuyện, đã quên trở mặt xiên ngô, một mùi khét tản ra giữa sân, hại Tần Phái bị sặc nước mắt nước mũi văng tung toé.

"Hai người tán gẫu chuyện gì mà quên hết mọi thứ như vậy?" Ngô Phong và di Tần cuối cùng cũng từ trong nhà đi ra.

Diệp Phong nở nụ cười am hiểu, "Tần Phái kể cho con nghe chuyện tình lãng mạn của anh ấy cùng mấy vị ngôi sao ca nhạc, thật vui vẻ, con nghe mà mê mẩn nên đã quên nhắc nhở anh ấy trở đồ ăn."

"Tần Phái..." Di Tần chỉ hận không thể xông lên cho Tần Phái một bạt tai.

Tần Phái trong lòng đem Diệp Phong nắn xối xả, trên mặt còn phải mở miệng tươi cười, "Cô ơi, cô đừng hiểu lầm, chỉ là..."

"Di thật sự bị con làm tức chết." Di Tần tức giận liếc mắt nhìn, vừa mới rồi còn cùng Tô Hiểu Sầm trò chuyện, còn liêu mạng khen nó, Tô Hiểu Sầm thật đúng là bị cô thuyết phục, giờ nó lại tung ra chiêu này.

Ngô Phong thờ ơ đứng bên lề nhìn Diệp Phong, khẽ thở dài một tiếng. Đứa nhỏ này cùng mẹ cô giống nhau như đúc, vĩnh viễn cũng không chịu người khác bày bố.

"Tôi đi thịt nướng đây!" Ông phát tay làm cho Tần Phái mặt xám mảy tro tránh ra, còn chưa đến gần lò nướng, nghe thấy di động ở trong phòng khách vang lên không ngừng.

Tần Phái nóng lòng muốn trốn khỏi di Tần còn đang nhieếc móc, liền nói: "Dượng, con đi vào nghe giúp cho."

"Cũng không phải việc gì lớn, cần gì tức giận đến như vậy?" Ngô Phong xót bà xã, dùng lời nhẹ nhàng trấn an.

Di Tần chỉ có thở dài.

"Dượng, là Hạ Dịch Dương. Dượng muốn vào nghe không?" Tần Phái ở trong phòng kêu lên.

"Cháu đem lấy lại đây." Ngô Phong bước đến nhận di động, "Dịch Dương, ở đâu vậy? Sao, đêm nay trong nhà có khách, tôi đi không được. Cậu có việc muốn nói? Uh, như vậy đi, cậu đến nhà của tôi đi... Không có việc gì, là con cháu trong nhà thôi, cậu tới đi! Chúng tôi đang mở tiệc thịt nướng! Chờ cậu đến!"

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Lý do giận dỗi

Ngô Phong là cao thủ thiêu nướng, trước khi Hạ Dịch Dương đến, đã nướng đầy một bàn thịt bò, thịt dê, còn có mấy xiên ngô. Diệp Phong không ăn thịt dê, thịt bò chỉ ăn vài xâu, sau đó cầm xiên ngô ngồi qua một bên hóng gió, vừa ăn ngô vừa uống nước chanh do di Tần pha.

Bên ngoài biệt viện có một con đường trải sỏi rộng rãi, rất ít xe lui tới, xe khách đến liền đậu ở ven đường. Ánh đèn xe chiếu vào trong viện, di Tần quay đầu vừa thấy người xuống xe là Hạ Dịch Dương, liền thế chỗ của Ngô Phong, để cho ông ấy đi tiếp đón khách.

Tần Phái và Hạ Dịch Dương tuy rằng tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng là người quen, giờ tay lên xem như là chào hỏi. Hạ Dịch Dương vẫn một thân đồ tây như cũ, giống như vừa thu trực tiếp xong, anh lễ phép xoay về phía di Tần gật đầu, tầm mắt dừng ở người đang ngồi bên bàn gặm ngô, gặm đến vui vẻ - Diệp Phong, gương mặt tuấn tú bỗng dưng cứng đờ.

Diệp Phong lau miệng, đứng lên cười ha ha, ở góc độ chỉ có anh nhìn thấy, cười khẽ hướng về anh nháy mắt, dùng khẩu ngữ hỏi: "Anh theo dõi em sao?"

Hạ Dịch Dương khoe miệng không dấu vết giật giật.

"Dịch Dương, có thể cậu không rõ ràng lắm, Tần Phái là cháu vợ của tôi, à, chúng tôi ở đài cũng không nhắc đến quan hệ này với mọi người. Còn đây là Diệp Phong, chính là tiểu mỹ nữ lần trước có hẹn với tôi, ha ha! Mới từ nước ngoài trở về." Ngô Phong đột nhiên dừng lại, nháy mắt mấy cái, "Hai người cũng coi như là bạn học."

"Chú Ngô, còn mạnh miệng nói sẽ chăm sóc cháu, ngay cả điểm ấy cũng không biết, chúng cháu thế nào gọi là coi như bạn học, chúng cháu chính là bạn học cùng lớp đó!" Diệp Phong thật vất vả đem một miếng dăm ngô nuốt xuống, ra vẻ ủy khuất chu chu miệng.

Ngô Phong ngạc nhiên, "Hai người là bạn học? A, đúng đúng, haiz, ở trong mắt chú, chú vẫn xem Tiểu Phong Diệp là đứa nhỏ, mà Dịch Dương tạo cho chú cảm giác, rất thành thực trầm ổn, chú không có cách nào đem hai đứa đánh đồng với nhau."

"Vốn chính là bất đẳng thức, tuy rằng là bạn học, nhưng mà con so với cậu ấy nhỏ hơn mấy tuổi mà!"

Ngô Phong cười đến thực hiền lành, "Nói đến chuyện này chú đối với mẹ con có ý kiến, nhớ ngày đó, con nhỏ xiu như vậy, mà phải đeo cặp táp lớn như vậy đi đến trường, nhìn thật xót xa."

"Chú còn lâu mới như vậy, chú đến Thành Đài công tác, cháu đến khách sạn muốn đi chơi với chú, chú lại lừa cháu đưa đến trường học, sau đó liền chạy mất, cháu ở trường học khóc thật lâu."

"Ách, Tiểu Phong Diệp cư nhiên ghi thù?"

"Đó là đương nhiên!"

Hạ Dịch Dương nghe hai người cháu một lời chú một câu, mày không khỏi giật giật, lần trước ở phòng lưu trữ nghe đạo diễn chương trình < Chào buổi sáng > nói Diệp Phong là con gái người bạn cũ của Ngô Phong, còn tưởng rằng gần quan hệ cũng bình thường, không ngờ Ngô Phong đối với Diệp Phong lại yêu thương, cưng chiều như vậy, giống như viên minh châu nâng niu trong lòng bàn tay.

"Chúng ta đi qua bên kia uống rượu!" Tần Phái vỗ hai cái lên vai anh, "Dượng tôi mà bắt đầu nói chuyện này, liền không dứt. Thật là buồn cười, cô tôi làm thế nào mà lại không hề khó chịu vậy chứ?"

Hạ Dịch Dương bưng lên hai đĩa đầy đồ ăn, nghi hoặc nhìn Tần Phái.

Tần Phái cúi đầu cảm mấy chai bia, ghé sát vào anh, "Anh không tin chứ gì, cô nhóc này là con gái của mối tình đầu của dượng tôi, hắc hắc, yêu ai yêu cả đường đi!"

Khó trách cưng lên tận trời! Hạ Dịch Dương nói thầm trong bụng, nghiêng người nhìn Tần biên tập đang đứng bên bếp lò, nghe hai người kia nói đùa vui vẻ, cong lên khoe miệng, cười vô cùng sung sướng.

"Có lẽ trong lòng nghĩ thoáng một chút, tình yêu có thể biến thành tình thân." Anh ngẩng cổ lên uống một ngụm bia, phát hiện quá lạnh, nhất thời có điểm chịu không nổi, ngâm trong miệng một hơi, mới chậm chậm nuốt xuống.

Tần Phái thích ăn thịt dê, ăn đầy một miệng nói không rõ lặc lặc đầu, "Tôi không quá tin tưởng loại cảnh giới này. Người con gái mình yêu thành vợ người khác, nghĩ thôi cũng buồn nôn. Đúng rồi, Hạ Dịch Dương, anh và cái cô Kha An Di kia thật sự đang hẹn hò sao?"

Hạ Dịch Dương bình tĩnh đặt chai bia xuống, giương mắt nhìn. Tần Phái ở trong đài nổi tiếng là phong lưu, niềm vui mới gần đây nhất của anh ta chính là MC Mạc Phi bên kênh giải trí. Hai người ở trong đài che giấu rất tốt, nhưng bị đồng sự khác ở trong quán bar vài lần bắt gặp hai người cử chỉ vô cùng thân thiết. Nhóm biên đạo rất thích tán dóc mấy chuyện nhảm nhí đó, Hạ Dịch Dương trong lúc tình cờ nghe được.

"Anh muốn hỏi chuyện gì?"

"Cả đài đều nói, hai người là cặp đôi hoàng kim, tôi cũng hiểu kì. Nhưng mà, cô ta nhìn qua quả thật rất tích cực, tôi từng hẹn cô ta vài lần, cô ta ngay cả câu từ chối cũng không thềm ném cho tôi." Tần Phái tự giễu cười cười, "Tôi còn tưởng rằng bản thân mình ở trong đài đánh đầu thắng đó không gì cản nổi chứ!"

Hạ Dịch Dương không nói gì, chỉ giơ chai bia còn phân nửa về phía Tần Phái, hai người cùng một cái rồi im lặng uống.

Ở bên kia hai người tán chuyện này giờ chắc là khát nước, đều tự cảm chai bia hướng bên này đi tới. Di Tần nướng đồ ăn đã đầy mấy đĩa lớn, tạm thời tắt bếp, cũng đi qua đây.

Lần này có rau dưa, di Tần đã trộn thêm gia vị, Diệp Phong cầm một đĩa, ngồi bên người Hạ Dịch Dương, chân ở dưới bàn nhẹ nhàng đá chân của anh, cái đĩa dịch một chút về phía bên anh.

Anh xoay người lại, "Ăn không?" Cô nhìn anh thân nhiên cười.

Anh cầm lên một xâu, nhả nhai nuốt.

"Tiểu Phong Diệp, không nên chỉ ăn rau dưa, cũng phải ăn thịt chứ. Thịt dê này đi xử lý qua rồi, không có mùi đầu. Con nếm thử đi!" Di Tàn đem một xiên thịt dê đưa cho Diệp Phong.

Diệp Phong nhếch miệng, bắt đầu đi nhận lấy.

Thừa dịp người khác đều cúi đầu lấy đồ ăn, Hạ Dịch Dương cầm lấy xiên thịt dê trong tay cô, đưa phần rau củ anh đang ăn đến miệng cô.

"Tần Phái, anh quen biết không ít nhà quảng cáo chứ!" Ngô Phong hỏi.

"Dạ có tiết mục gì cần tài trợ?"

"Không phải ta, là Tiểu Phong Diệp cần hai trăm vạn chi tiêu quảng cáo, anh tìm khách hàng giúp cô ấy hoàn thành đi."

Hạ Dịch Dương rút ra khăn tay lau khóe miệng, tà tà liếc Diệp Phong.

Diệp Phong còn đang mâu thuẫn nên ăn một xiên ngô hay là một phần rau dưa, không phát hiện ra anh nhìn chăm chú đầy bụng nghi vấn.

Tần Phái hừ một tiếng, "Kim ngạch nhỏ như vậy còn mở miệng nhờ người khác?"

"Cũng không hướng anh mở miệng, không giúp thì bỏ đi!" Diệp Phong thẳng thắn nói.

"Giúp thì có thể giúp, chính là... cô muốn như thế nào cảm ơn tôi?"

"Có thể như thế nào cảm ơn? Mời anh ăn một bữa, dưới hai trăm đồng." Diệp Phong quyết định vẫn là ăn ngô. Ngô đặt bên cạnh lò nướng, cô đứng đây, Tần Phái theo cô đi qua.

"Ăn cơm thì miễn, cô nói cho tôi biết, người đàn ông sống cùng cô là ai?" Tần Phái cười đến thực bao dung, rộng lượng.

Giọng của anh ta không lớn không nhỏ, nhưng bị gió đêm thổi qua, vẫn là có thể bay ra không xa. Diệp Phong quay đầu trừng mắt, "Anh điên rồi..."

"Ai bảo cô vừa mới rồi ở trước mặt cô tôi làm cho hình tượng của tôi bị hủy hoại, tôi đương nhiên muốn báo thù. Nhưng mà, tôi là thật sự tò mò, cô mới về nước có bao lâu, từ nơi này tìm được người đàn ông sống cùng cô? Được được, cô đừng trợn mắt, vậy cô nói cho tôi biết, người đàn ông kia là người phương Đông, hay là phương Tây?" Tần Phái giờ lên hai tay.

"Phương Bắc." Diệp Phong tức giận từ trong miệng nhả ra hai từ.

Tần Phái hắc hắc cười, "Không phải là cô làm ám chỉ nào đó với tôi chứ?"

"Anh thật đúng là đầu óc của Trư Bát Giới, mặc kệ anh."

"Sáu năm không gặp, hai người một chút không xa lạ, Tần Phái vẫn thích chọc ghẹo Tiểu Phong Diệp." Di Tàn nhìn Diệp Phong cùng Tần Phái đang đầu chụm đầu, không khỏi cười nói với Ngô Phong.

"Đúng vậy, đáng tiếc hai người không hợp nhãn, chúng ta đã tính sai rồi!" Ngô Phong bật cười thờ dài.

Hạ Dịch Dương yên lặng ngồi ở một bên, uống thêm một chai bia, sau đó không động vào gì khác.

"Tiểu Phong Diệp, tư liệu nhập học của con chú để ở trong thư phòng, một chút về nhớ cầm theo. Thứ Năm tuần sau đi Quảng viện đăng kí, giáo viên chú cũng giúp con tìm xong rồi." Ngô Phong gần cổ họng lên nói.

Diệp Phong nghe được thực vang dội, chọn cây ngô nhỏ, ngồi trở lại chỗ ngồi.

Tần Phái như bị khơi mào hứng thú, không ngừng tiến đến bên tai cô nói chuyện, cô dùng mắt liếc nhìn anh, ý tứ cảnh cáo.

"Chộp mất một cái, đã trưởng thành rồi, như thế nào còn giống cái đứa nhỏ?" Di Tàn nhìn thấy bắt đầu, cười trách cứ Tần Phái.

Khi ăn uống đã gần xong, Ngô Phong và Hạ Dịch Dương đi vào thư phòng bàn việc. Diệp Phong và Tần Phái ngồi theo di Tàn hàn huyên một hồi, Hạ Dịch Dương ngồi ở trong thư phòng, nghe thấy tiếng cười cả hai người một trận lại một trận truyền vào trong.

"Sao vậy?" Ngô Phong thấy anh mày giãn ra rồi nhăn lại, giống như đang rất rối rắm.

Hạ Dịch Dương thân nhiên cười cười, chính chính thần sắc, "Chủ nhiệm Ngô, tôi mong thời gian sau có thể giúp tôi đổi người hợp tác hay không?"

"Bởi vì chuyện Kha An Di đang trên sóng ách xì một cái sao?"

"Không phải! An Di là người mới, tôi cũng không thể xem như tiền bối. An Di hẳn là nên tìm một vị biên tập giàu kinh nghiệm hợp tác, như vậy cô ấy mới có thể học được nhiều hơn, kinh nghiệm trưởng quay cũng có thể tăng thêm, khi gặp phải một ít chuyện ngoài ý muốn, có thể xử lý khéo léo. Trong sự

kiện lần trước, tôi cũng có chút trách nhiệm."

"Nhưng mà hai người vẫn phối hợp rất tốt mà! Một tuần nay ngừng không để hai người lên sóng trực tiếp, còn có khán giả hỏi hai người đi đâu? Hai người rất có duyên với khán giả. Đọc tin tức là một chuyện nghiêm túc, cần một ít ánh sáng đến điều tiết không khí, nhưng hai người là sự thay đổi lớn của tôi, đừng làm cho tôi thất vọng. Dịch Dương, cậu tuy rằng tuổi không lớn, nhưng không thua kém gì biên tập viên giàu kinh nghiệm. Chuyện cái ngáp đó sẽ nhanh trôi qua thôi, làm cho khán giả quên đi, cách một tuần là hai người có thể tiếp tục lên sóng trực tiếp. À, tổng biên đạo《Cố hẹn với nhân vật nổi tiếng》có nói với cậu hay không, điểm số thu hút khán giả rất tốt đó!"

"Uhm, ông ấy có gọi điện thoại cho tôi." Hạ Dịch Dương nhú mày, biểu tình hơi hơi căng thẳng. Anh không thể nói với Ngô Phong tình hình thực tế, nhưng nếu còn tiếp tục cùng Kha An Di hợp tác đi, anh không biết Kha An Di có thể hay không vẫn hành động giống như trước.

"Thời tiết càng ngày càng ấm, buổi tối mười giờ rất nhanh sẽ trở thành giờ vàng. Đến lúc đó điểm số thu hút khán giả sẽ rất cao. Dịch Dương, tôi nghe được một tin tức, bây giờ còn không đối ngoại công bố đâu! Thành phố mới Thanh Đài có thể sẽ được nâng lên thành thành phố trực thuộc trung ương."

Hạ Dịch Dương gạt mình ngược mắt lên, "Đây chính là một tin tức lớn."

"Ai nói không phải đâu? Trung Quốc có thể có mấy cái thành phố trực thuộc trung ương chứ, hắc hắc, đến lúc đó hoạt động chúc mừng nhất định rất nhiều, vào ngày vinh danh đó, đài sẽ chuẩn bị cử một tổ tin tức đi Thanh Đài, cậu cũng trong số đó. Mặt khác, tôi còn có cái ý tưởng, cậu ở Thanh Đài lại làm hai kỳ《Cố hẹn với nhân vật nổi tiếng》."

"Khách mời là ai?"

"Bí thư tỉnh ủy hiện nay của Thanh Đài - Tô Hiểu Sầm."

Hạ Dịch Dương nhẹ nhàng hít vào một hơi, anh từng nghe nói qua về Tô Hiểu Sầm, nữ lãnh đạo cấp tỉnh bộ trẻ tuổi nhất Trung Quốc, anh cũng xem qua ảnh chụp của bà, vóc dáng nhỏ nhắn, diện mạo thực thanh tú. Nếu Thanh Đài trở thành thành phố trực thuộc trung ương, có thể mời được Tô Hiểu Sầm làm phỏng vấn, rất có sức cạnh tranh.

"Khi đó bà ấy rất bận, không biết có thể hẹn được hay không?"

Ngô Phong nở nụ cười, hai mắt ôn nhu, "Dù bận, bà ấy cũng sẽ dành ra thời gian. Hiện giờ chúng ta chuẩn bị trước, còn một khoảng thời gian!"

"Được!"

"Muốn dùng thêm trà không?" Di Tàn đẩy ra cửa thư phòng đi vào.

Hạ Dịch Dương nâng lên cổ tay nhìn xem giờ, "Không cần đâu, tôi cũng nên cáo từ."

"Được, ngày mai đến đài gặp! Tàn Phái và Tiểu Phong Diệp đâu?" Ngô Phong hỏi.

"Về được một lúc rồi, thấy hai người đóng cửa nên không muốn vào quấy rầy hai người. Em bảo Tàn Phái đưa Tiểu Phong Diệp về, yên tâm, nhất định sẽ đưa đến cửa nhà." Di Tàn nhìn Ngô Phong nhú mày lại, liền nói.

"Cũng không phải bàn chuyện quốc gia cơ mật gì, có cái gì không thể quấy rầy, khó được gặp mặt một lần."

Di Tàn tà nghệ liếc ông, trêu ghẹo nói: "Không bằng chúng ta bảo nó dọn đến đây ở?"

Ngô Phong khoát tay, "Người trẻ tuổi đều thích tự do, tôi không làm khó người khác."

Hai người tiễn Hạ Dịch Dương ra xe, Hạ Dịch Dương biểu đạt lòng biết ơn sau đó lên xe rời đi.

Không biết là có phải do uống bia lạnh không, ngực hơi tức tức, anh sờ sờ túi trước, muốn tìm điều thuốc, phát hiện không có mang, cắn cắn môi, tay nắm tay lái không khỏi nắm thật chặt.

Xe ra khỏi khu biệt thự, xuống dưới là ngọn đồi nhỏ, ven đường không có nhà cửa công trình gì, chỉ có cây cỏ thụ, mấy ngọn đèn đường cách nhau một khoảng cách cũng rất xa, ánh sáng dịu dịu âm trầm, bên cạnh một cây to phía trước có một bóng người đang vung hai tay gây chú ý vô cùng, từ rất xa đã thấy được.

"Nói chuyện gì chứ, nói lâu như vậy? Em ở chỗ này bị muỗi cắn mấy phát." Diệp Phong lên xe cúi đầu, xắn ống quần lên, lẩm bầm nói, "Trời, đã nổi lên mấy cái mụn hồng, thảo nào ngứa như vậy."

Không ai nói gì, cô chậm rãi ngừng đầu, đôi mắt đen sâu thẳm như đêm tối của Hạ Dịch Dương, chớp cũng không chớp nhìn trừng cô.

Cô mất tự nhiên phát phát mái tóc bị gió thổi loạn, "Em... muốn chờ anh cùng về, nhưng mà Tàn Phái có việc, di Tàn thúc giục anh ta đưa em về, em... đành phải lên xe, đến chỗ này, em nói em có chút đồ để quên ở nhà chú Ngô, phải trở lại lấy..."

"Là cái này sao?" Anh lấy từ ghế sau đưa cho cô một cái túi hồ sơ đề "Quảng viện Bắc Kinh".

"Chú Ngô nói anh đưa cho em hả?"

Anh rất thông thả chớp mắt, "Không phải, là ông ấy thấy em để quên, đang muốn gọi điện thoại cho em, anh chủ động nói sẽ giúp ông ấy đưa cho em."

"Dịch Dương... giận em sao?" Cô cúi thấp mi mắt, từ khe hở giữa lông mi lên nhìn anh.

"Tức giận cái gì? Chuyện em vào Quảng viện tiến tu? Hay là quan hệ giống cha và con gái của em và Ngô Phong? Vẫn là Tần Phái giúp em hoàn thành chỉ tiêu quảng cáo hai trăm vạn?" Anh nở nụ cười, khóe miệng gợi lên một chút cô đơn.

Cô gắt gao cắn môi, trầm mặc xoay đầu hướng ngoài cửa sổ.

Anh đợi một hồi, thấy cô không có ý nói gì, vô lực phát động xe. Xe đi qua khoảnh rừng cây tối đen như mực, sau đó quẹo ra đường lớn, phía trước đèn đuốc rực rỡ, sáng ngời như ngọn đèn hải đăng, vô biên vô hạn.

*****

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Khoảng cách vô hình

Edit: Hanayang

Dọc theo đường đi, bên trong xe dĩ thường nặng nề. Trên bầu trời đêm, mây dày đặc, cho dù mở cửa sổ vẫn cảm thấy không khí vô cùng oi bức. Diệp Phong chỉ cảm thấy trong lòng rất hỗn loạn, đột nhiên sinh ra loại cảm giác cô đơn giữa biển người, cảm giác bất lực. Giống như năm đầu tiên cô đón tết âm lịch ở New Zealand, bên cạnh có người đồng hương, cũng nhận được quần áo ba mẹ gửi sang, âm nhạc ầm ầm vang, có người hát, có người khiêu vũ, cô chỉ yên lặng ngồi ở trong góc không nói được một lời, trái tim yếu đuối không chịu nổi một va chạm, ai hơi xôn xao chút, cô sẽ rớt nước mắt.

"Sao dừng ở chỗ này?" Xe dừng lại, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện xe dừng ở trước cửa khu nhà.

Hạ Dịch Dương thân nhiên nói: "Chuyến tàu lửa của em gái anh còn một tiếng rưỡi nữa đến ga, anh muốn đến nhà ga đón cô ấy. Em về trước nghỉ ngơi đi!"

Cô đột nhiên nhớ tới anh sáng sớm bảo cô đem sách và quần áo thường dùng dọn dẹp lại một chút chuyển sang căn hộ của anh, muốn mượn căn hộ của cô dùng vài ngày, thì ra người đến ở là em gái anh.

"Em cùng đi với anh!" Cô à một tiếng, tiếp theo cổ gồng nở nụ cười nhiệt tình.

"Không cần, một mình anh là được. Mấy cái mụn trên chân, tắm xong thoa một chút dầu lên sẽ không sao nữa." Anh bình tĩnh nhìn cô, ngữ điệu không nhanh không chậm, nghe không ra bất kỳ cảm xúc không vui nào, nhưng mà cũng không giống vui vẻ.

Cô mím môi, gật gật đầu, đẩy cửa xuống xe, muốn nói với anh cô về thu dọn nhà cửa, chưa kịp lên tiếng, chiếc Passat đã đánh một vòng ngoạn mục, hòa nhập vào dòng xe cộ ngược xuôi.

Cô cắn môi dưới, đứng tại chỗ giặt mình, cuối cùng quay đầu đi đến siêu thị nhỏ gần đó. Trong nhà tù lạnh trống không, hoa quả không có, điểm tâm cũng không có, không biết cục cưng của em gái anh có đến hay không, nếu đến, phải mua thêm một ít bánh kẹo loại mà trẻ con thích. Trong lòng cô nghĩ, thôi thì cái gì cũng mua một ít, bao gồm mấy bộ đồ dùng rửa mặt và dép đi trong nhà. Lúc tính tiền, chất đầy hai cái túi lớn. Xách ở trong tay đi ra siêu thị, cô không tự giác cắn chặt răng, thật sự nặng quá mà.

Bên ngoài trời nổi gió, kéo theo cơn mưa nhỏ lất phất, đánh vào trên mặt, hơi lạnh, rất thoải mái.

Đèn trước hành lang đi vào thang máy dường như bị hỏng, bên trong tối đen, Diệp Phong thở ra một hơi, đang định mò mẫm đi vào, cánh tay phải đột nhiên cảm thấy nhẹ hẫng, túi giấy trong tay bị một bàn tay thon dài giành lấy.

Cô theo bản năng quay đầu lại, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc, hồi lâu, mới chậm rãi lên tiếng chào hỏi, "Hi!" Cô đem một cái gói to khác ôm ở đằng trước, "Anh làm thế nào lại ở đây?"

Tuy rằng không có đèn, cô nhìn không thấy khuôn mặt của anh, nhưng hơi thở nhẹ nhàng thoảng qua đây, cô nhắm mắt lại, cũng biết người đứng ở trước mặt cô là ai.

Có chút trí nhớ thật sự đã ăn sâu vào không thể lay chuyển được.

"Đến đây thăm một người bạn, nghe nói em cũng ở khu này, thuận tiện ghé qua thăm em."

Cô nhẹ nhàng cười. Anh tại làm sao mà biết số điện thoại của cô, anh lại là nghe ai nói cô ở khu này, cô một chút cũng không tò mò, cũng không có cảm giác thỏa mãn khi bị người ta chú ý. Giữa họ đã như gió thổi mây bay, anh nói cái gì, cô đều tin tưởng.

"À, thật sự là không khéo, buổi tối tôi đến nhà một người chú dùng cơm. Bây giờ thời gian hơi trễ rồi, tôi còn phải viết bản thảo, nếu không cũng nên mời anh đi lên uống ly trà." Cô dùng giọng điệu thừa thớt lạnh nhạt hạ lệnh đuổi khách, không muốn, cũng không thể dây dưa cùng với anh, cho dù trong lòng cô lúc này đang nổi sóng, ngay cả hô hấp còn không thể vững vàng.

Cô nhớ tới khoảng thời gian bốn năm tốt đẹp mà họ cùng nhau trải qua, nhớ tới đêm mưa anh đưa cô xuống núi mua băng vệ sinh, nhớ tới anh mong sớm gặp lại cô, ngồi xe đi Thanh Đài, hai người ở lại thị trấn Thái An một tuần... Từng hình ảnh giống như tia chớp xẹt qua trong đầu cô. Có lẽ khi đó là thật sự có tình yêu, vậy đem tất cả chôn trong trí nhớ đi, không cần lật lên xem lại.

Trong lòng một trận đắng chát, trong miệng như ăn khổ qua.

"Công việc vất vả lắm sao?" Anh nghe hiểu lời của cô nhưng cũng không muốn để ý tới.

Có người đi tới, anh tự nhiên kéo cô qua một bên, tay chống ở bên hông của cô, để cho người ta đi vòng qua bên kia.

Cô nhẹ nhàng phát tay anh ra, nhích từng bước sang bên cạnh.

Tay anh chạm đến không khí ẩm ướt, nắm lại, đút vào trong túi.

"Hiện giờ đã có thể thích ứng được." Túi lớn không có cột lại, cô lo lắng đồ đạc rơi ra, lại đem túi xách ở trong tay.

"Cấp trên ở Đài đối với em được không? Nhóm đồng nghiệp làm chung có vui vẻ không?" Anh như đang ngồi thoải mái giữa quán cà phê, chậm rãi suy tư nói việc trong nhà.

Mưa dần dần nặng hạt, hạt mưa quất vào lá cây trên cao, sần sật rung động. "Biên Thành, tôi sống rất tốt!" Mưa xối lên tóc, cô mất tự nhiên lắc đầu, dứt khoát lấy về túi giấy kia cũng xách ở trong tay, "Cảm ơn sự quan tâm của anh, tôi phải đi lên rồi."

"Sao không trả lời tin nhắn của anh?" Anh lại đoạt lấy túi giấy của cô, cùng cô vừa đi vào vừa nói.

"Tin nhắn gì?" Ánh sáng nhàn nhạt trước thang máy chiếu ra về mặt xa cách lạnh nhạt của cô.

"À!" Anh liếc nhìn cô một cái thật sâu, thay cô ấn gọi thang máy. Đợi cho cửa thang máy mở ra, nhìn cô đi vào, mới âm thầm gật đầu.

Trước khi cửa thang máy khép lại, cô nhìn thấy anh xoay người đi chỗ khác, bóng dáng cao gầy chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Cô nhắm mắt lại, cơ thể chống đỡ hết nỗi dựa vào tấm vách phía sau.

Vừa ra thang máy, liền ngửi được hương hoa thanh nhã. Tập trung nhìn lại, trước cửa nhà đặt một bó hoa loa kèn, một túi xoài Đài Loan, trên mặt đất còn vương vài ba bốn cái tàn thuốc và một ít tàn thuốc, hẳn là anh ta đã ở chỗ này đợi cô một lúc lâu, chỉ vì muốn hỏi cô một câu vì sao không trả lời tin nhắn?

Kỳ thật anh gọi cú điện thoại là được rồi. Cô có chút buồn cười, khoe miệng lại không thành công kéo lên được.

Anh là kiểu người hướng nội, vào ngày lễ tình nhân, đối diện trường học có một cửa hàng bán hoa, hoa hồng và hoa bách hợp cả ngày đều bán chạy. "Thích một người để ở trong lòng là được rồi, lấy hoa để biểu lộ, dường như có hơi ngốc." Anh khinh thường nghĩ đến hình ảnh một người con trai cầm một bó hoa trên tay.

"Vậy nên anh cái gì cũng không tặng em sao?" Trái tim cô gái trẻ vốn hy vọng vào ngày lãng mạn này có thể làm ít chuyện lãng mạn, mới mặc kệ ngốc hay không ngốc!

Anh sờ sờ cái mũi, "Vậy em suy nghĩ thích cái gì?"

Cô thờ dãi, liếc trắng mắt, xem xét xem xét trong tiệm mãi không tìm được mấy bó ra dáng, duy nhất một bó hoa loa kèn ngâm ở trong nước còn vô cùng tươi tốt, "Lấy bó kia đi!"

Về sau, ngày đặc biệt nào, anh đều tặng cô một bó hoa loa kèn, cô cũng thích hoa loa kèn cao cao duyên dáng, hương thơm nhẹ nhàng thoang thoảng.

Còn có xoài, cô thích nhất hoa quả, còn phải là xoài Đài Loan, thời tiết đầu xuân, quý đến nỗi không có hàng, những tiệm hoa quả nhỏ đều khó nhập được hàng, mà anh sẽ có biện pháp nhất từng hộp từng hộp mua đến, để cho cô ăn từ mùa xuân ăn đến đầu hạ.

Hồi ức như con đại hồng thủy, lại một lần cuộn cuộn đánh úp lại.

Ngực thốt nhiên thắt chặt lại, đau không có cách nào, chìa khóa tra vào ổ khóa mãi thật lâu mới khớp, cô mới mở cửa ra.

Đem đồ mua về phân loại xong, loại cho vào tủ lạnh thì cho vào tủ lạnh, để ở toilet thì cho vào toilet, cô thay đổi drap giường, bao gối mới. Bó hoa loa

kèn kia, cô tìm một cái bình thủy tinh, đổ nước, cắm vào. Cô lại lấy quần áo mình muốn mặc trong một tuần, sách để đọc... sắp xếp lại, lúc chuẩn bị chuyển sang nhà Hạ Dịch Dương, nghe thấy tiếng thang máy mở ra, cô liền mở cửa.

Hạ Dịch Dương một tay ôm một đứa nhỏ, một tay kéo theo một cái valy to tướng, đứng sau lưng anh là một cô gái mặt mày có mấy tương tự với anh, hai mắt mở to, ngạc nhiên nhìn cô.

"Đây là em gái anh Hạ Doanh Nguyệt, cô ấy là Diệp Phong." Hạ Dịch Dương buông valy, đem đứa nhỏ đổi sang bà vai kia. Đứa nhỏ vừa rồi có lẽ đang ngủ, lúc này bị động, tỉnh giấc, hai mắt đồng tử to đen láy như thủy tinh nhìn quanh Diệp Phong đảo vòng vo vài cái, đột nhiên mắc cỡ cúi đầu vào trong lòng Hạ Dịch Dương.

"Anh, cô ấy là... bạn anh hả?" Hạ Doanh Nguyệt dùng khuỷu tay húc nhẹ vào Hạ Dịch Dương, có chút kích động đỏ bừng mặt.

Hạ Dịch Dương cười gật đầu, nhưng ý cười nhạt đến độ làm cho người ta không bắt giữ được.

"Anh, anh cũng thật là, vừa rồi ở trên đường cũng không hé ra chút gì." Hạ Doanh Nguyệt hờn dỗi nhìn Hạ Dịch Dương liếc mắt một cái, vội vàng đổi với Diệp Phong cười nói, "Chị dâu, chào chị, gọi em là Doanh Nguyệt đi!"

Diệp Phong sững sốt, mặt cũng đỏ, không quá tự nhiên co lại mười ngón tay, "Bên ngoài trời đang mưa, không bị lạnh chứ!"

"Anh có lái xe mà, làm sao mắc mưa được." Hạ Doanh Nguyệt lặng lẽ ghé sát bên tai Hạ Dịch Dương, "Chị dâu thật khá nha, em muốn gọi điện thoại nói cho mẹ. Lúc em đi, bà còn muốn em nói với anh không cần cả ngày đều làm việc, sớm nhanh chóng tìm kiếm một đối tượng! Không nghĩ tới... Hắc hắc, em... thích chị dâu."

Mặt Diệp Phong càng bừng lên đỏ hồng như ánh nắng chiều, ánh mắt cũng không biết phải nhìn về phía nào cho tốt.

"Đừng đứng ở bên ngoài, mau vào trong đi! Đến, em bỗng cục cưng." Diệp Phong mở ra hai tay.

"Tuấn Tuấn, đừng chui ở trong lòng cậu nữa, mau xuống dưới, chào mẹ đi!" Hạ Doanh Nguyệt từ trong lòng Hạ Dịch Dương ôm lấy đứa nhỏ, chỉ vào Diệp Phong nói.

Đứa nhỏ cắn ngón tay, xấu hổ xấu hổ hạ thấp mi mắt.

"Không gọi cũng không sao." Diệp Phong mềm nhẹ vẫy tay với đứa nhỏ.

"Gọi đi được rồi!" Hạ Dịch Dương đang mở cửa đột nhiên xoay lại nói một câu.

"Anh, Tuấn Tuấn mới biết nói, anh đổi tới đổi đi như vậy, nó sẽ loạn đó. Đã gọi mẹ." Hạ Doanh Nguyệt tỉnh tỉnh cũng rất thẳng thắn, ngữ tốc nói chuyện cũng vô cùng nhanh.

"Mẹ!" Tuấn Tuấn thỉnh linh mở miệng, vừa nói xong, lại mắc cỡ trốn ra phía sau Hạ Doanh Nguyệt.

"Ha, Tuấn Tuấn nhà ta thật thông minh." Hạ Doanh Nguyệt chep một cái hôn đứa nhỏ một ngụm.

Diệp Phong ngượng ngừng cười, nói một câu "Thực ngoan!", khom người ôm lấy Tuấn Tuấn, đi vào nhà.

"Diệp Phong, lát nữa em còn phải đọc sách, viết bản thảo, Doanh Nguyệt và Tuấn Tuấn sẽ không quấy rầy, buổi tối ngày mai chúng ta cùng ăn cơm, được không?" Hạ Dịch Dương gọi cô lại.

"Anh, đây không phải nhà của anh?" Hạ Doanh Nguyệt kinh ngạc nhìn hai người.

"Anh ở bên này, đối diện nhà Diệp Phong. Tuấn Tuấn, mau vào, nhìn xem nhà cậu."

Tuấn Tuấn từ trong lòng Diệp Phong giãy xuống, một đường chạy vọt đi qua.

"Không phải nhà ở Bắc Kinh rất đắt sao? Hai người sao không sống chung, còn một người một căn!" Hạ Doanh Nguyệt nói nhỏ, vừa nhắc mắt, nhìn thấy Diệp Phong đang ngăn người, "Chị dâu, chị đừng để ý, em nghĩ gì thì nói vậy. Hắc hắc, em ở Bắc Kinh chơi một tuần, chị có rảnh mang em đi dạo phố, được không?"

"Đi, ban ngày chị đều có thời gian. Dịch Dương, bên anh có đồ rửa mặt không?" Cô bình tĩnh lại hỏi anh.

"Đều có rồi. Doanh Nguyệt, em đi vào trước sắp xếp hành lý đi."

Chờ Hạ Doanh Nguyệt cũng vào nhà, anh nhíu mày, hướng về cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô, "Tuấn Tuấn đã hai bữa không ăn cơm đang hoảng rồi, anh cũng muốn nghe Doanh Nguyệt kể một ít chuyện nhà, anh đi vào đây! Vài ngày sau có lẽ phải làm phiền em giúp anh bầu bạn với Doanh Nguyệt."

"Uhm! Anh có việc cứ gọi em một tiếng là được, không sao hết. Vậy anh đi làm việc của anh đi, em cũng tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút." Cô kiễng chân, hôn nhẹ lên môi của anh.

Đóng cửa lại, tất cả âm thanh đều bị chặn ở bên ngoài. Cô tìm cái túi giấy đem dép lê cùng đồ dùng rửa mặt cất vào, bỏ vào tủ bát, lại đem quần áo và sách đã sắp xếp xong từng món từng món trở về vị trí cũ. Tiếp theo, cô đem drap giường và bao gối vừa thay ra đem giặt sạch phơi ở trên ban công, xé một gói bánh cho trẻ em ra ăn, lắng nghe mưa gió bên ngoài, tiếng nhai bánh rộp rộp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Kỳ thật anh không hiểu lòng em (thượng)

Edit: Hanayang

Trẻ con đến chỗ lạ, thường vô cùng hưng phấn. Tuấn Tuấn nháo đến rạng sáng, Doanh Nguyệt phải liên tục dọa hống nó mới bằng lòng ngoan ngoãn tắm rửa lên giường ngủ. Bên này so với nhà Diệp Phong nhiều hơn một phòng, phòng khách cũng rộng hơn rất nhiều. Căn phòng dư kia, Hạ Dịch Dương đã sửa thành thư phòng. Trong nhà cũng hiếm khi có khách đến nên không cần thiết phải chuẩn bị phòng cho khách.

Anh để phòng của mình cho Hạ Doanh Nguyệt và Tuấn Tuấn ngủ, trong thư phòng có cái sofa có thể kéo ra để nằm, anh tìm thêm cái chăn, chuẩn bị ứng phó qua mấy đêm.

Sofa không gọi là hẹp, cũng đủ dài, nhưng vóc dáng anh cao lớn như vậy lại nằm ở trên đó, vẫn khá chật vật, muốn duỗi thẳng chân cũng không được. Anh đành phải nửa nằm trên sofa, mở chiếc đèn bàn, cầm quyển sách đến xem. Một trang giấy đọc tới lui mấy lần cũng không biết viết cái gì, anh nhắm mắt lại, ần ần cái trán, thờ dài thật sâu.

Doanh Nguyệt lên giường rồi, anh tắt đèn phòng khách, nhìn thấy laptop của Diệp Phong còn ở phía trước TV, đối với người chủ trì mà nói, laptop so với túi trang điểm còn quan trọng hơn. Cô buổi tối phải viết bản thảo, anh muốn đi qua đưa cho cô. Mở cửa ra, anh đứng trên hành lang hút hết một điếu thuốc, cũng không nghe được một chút động tĩnh nào, lại trở vào nhà, đi ra ban công nhìn sang hướng nhà cô bên kia, không còn chút ánh sáng nào, có thể cô đã ngủ rồi. Anh đem laptop vào thư phòng.

Laptop của cô rất nữ tính, vỏ màu hồng phấn, có hoa văn tinh tế màu bạc, cô thường bọc một cái bao da màu nâu nhạt ở bên ngoài. Anh từng đùa với cô, nói cô chỉ biểu hiện ở bên ngoài, không chú trọng nội hàm, nhãn hiệu laptop này chỉ có lợi thế về kiểu dáng bên ngoài, những tính năng khác rất bình thường.

Cô trả lời dứt khoát, "Nữ giới mới không phức tạp như nam giới, vẻ ngoài xinh đẹp không tốt sao? Nếu em có hình thù kỳ quái, anh sẽ thích sao?"

Anh vẫn là lần đầu nghe có người dùng "hình thù kỳ quái" để hình dung diện mạo một người, tưởng như là ba đầu sáu tay, không khỏi bật cười, cũng vì trong giọng nói của cô toát lên sự tự tin đối với bề ngoài của mình, lại cảm thấy một chút đáng yêu, con người chợt lóe, bế cô lên hôn.

So với sáu năm trước, cô thật sự duyên dáng hơn, thời trang hơn, nhưng anh cảm thấy anh say mê cô không phải do diện mạo của cô, ở đài truyền hình tuần nam mỹ nữ rất nhiều, nhìn nhiều quá cũng sẽ chán ngán, mà cô, mặc kệ là lúc trước hay là bây giờ, dễ dàng có thể khóa trụ tầm mắt của anh, toàn bộ.

Cô có một khí chất thanh thuần, trải qua năm tháng mới có thể từ từ nở rộ, mà cô mặc kệ là đối mặt với hoàn cảnh xa hoa hay bần hàn, được nuông chiều hay là xa lánh, cô đều có thể xem nhẹ. Anh đoán rằng hoàn cảnh cuộc sống của cô cũng không tệ chút nào. Bằng không sẽ không làm được như vậy.

Nghe Ngô Phong kể những chuyện thú vị trong tuổi thơ của cô, hẳn là cô được rất nhiều người nâng niu trong lòng bàn tay, thế nhưng cô không có chút nào ra vẻ được nuông chiều hư. Mà khi một người đến gần cô, sẽ phát hiện được sự khác biệt của cô. Khác biệt như vậy, làm cho anh sinh ra một loại cảm giác quan tâm, phóng phật có chuyện gì, vượt qua tường tượng của anh.

Cô ở nước ngoài sáu năm, nỗi nhớ của anh là vô hạn, tùy ý, tràn đầy. Ở những năm đó, cô hoàn toàn thuộc về bản thân mình.

Nhưng cô đã trở lại, anh thật sự có được cô, họ thân mật như thế, gần sát như thế, anh ngược lại càng cảm thấy lo lắng hoảng sợ.

Anh biết, giờ đây, anh đã không có cách nào thừa nhận nỗi đau mất đi cô nữa.

Anh hy vọng cô có thể giúp anh giải trừ nỗi lo này biết bao, mà cô mỗi một ngày càng làm tăng thêm nỗi lo sợ đó, anh giận cô, nhưng cũng không muốn cô giận mình.

Không biết khi nào thì ngủ quên, lúc mở mắt ra, nhìn thấy Tuấn Tuấn đi chân không chạy tới chạy lui ở trong phòng, Doanh Nguyệt đã làm xong điểm tâm sáng.

"Tuấn Tuấn, làm gì vậy?" Doanh Nguyệt bưng mấy đĩa thức ăn để lên bàn.

"Mợ đâu?" Tuấn Tuấn đã tìm hết tất cả các phòng, phát giác trong nhà thiếu một người.

"Mợ không ở nhà này, bây giờ mợ dắt con đi gọi mợ qua đây ăn cơm." Doanh Nguyệt ôm Tuấn Tuấn lên.

"Đừng đi, Diệp Phong buổi tối phải thu âm trực tiếp, để cho cô ấy ngủ nhiều một chút." Hạ Dịch Dương từ trong toilet vươn đầu ra, gọi lại hai người đang chuẩn bị ra cửa.

"Tuấn Tuấn, ra ban công chơi đi." Doanh Nguyệt dụ đứa nhỏ đi chỗ khác, tựa vào khung cửa nhìn Hạ Dịch Dương cười mỉm, "Anh, khi nào anh có thời gian rảnh nghỉ phép, đưa chị dâu về nhà ra mắt mẹ đi! Anh cũng nên đến chào ba mẹ chị dâu đi?"

Hạ Dịch Dương úp mặt ở trong nước, ông ông trả lời: "Tụi anh cũng vừa mới quen nhau chưa bao lâu."

Doanh Nguyệt hừ một tiếng, "Gạt ai chứ, chưa bao lâu mà đã sống chung? Em ở phòng ngủ của anh nhìn thấy váy ngủ của chị dâu."

Hạ Dịch Dương xoát một cái mặt đỏ thắm, cũng không dám đưa mắt nhìn Doanh Nguyệt, cảm thấy cô em này mới trước đây rất nhu thuận, như thế nào vừa kết hôn, liền thành chị hai của anh rồi.

"Anh, anh cũng không phải người tùy tiện, đều cùng với người ta tốt như vậy, dù sao cũng phải chịu trách nhiệm với người ta."

"Ngoài ban công tron, mau đi xem chừng Tuấn Tuấn, để ý kéo nó té ngã." Anh phủ khăn mặt, tỏ vẻ bình tĩnh đi ra ngoài, Doanh Nguyệt ở phía sau anh thè lưỡi, nở nụ cười.

Ăn xong điểm tâm, Tuấn Tuấn lại buồn ngủ, Doanh Nguyệt cũng không muốn ra ngoài, liền ở trong nhà tiếp tục nghỉ ngơi, anh đến đài làm việc, đồng ý buổi tối trở về sớm một chút, dẫn bọn họ ra ngoài ăn cơm, dạo phố.

Nhà Diệp Phong vẫn đóng cửa, anh ngạc nhiên, vẫn đi vào thang máy, trong một giây cửa thang máy khép lại, anh nhìn thấy trước cửa nhà Diệp Phong có vài cái đầu thuốc, mảy nhú lại.

Thứ Hai là ngày công việc rất bề bộn, anh đi đến phòng tin tức trước để cập nhật thông tin, sau đó tổ tiết mục « buổi chiều tin tức » họp, thông báo anh và Kha An Di vào Chủ nhật này chuẩn bị lên sóng tin tức. Từ phòng họp đi ra, một vị biên đạo bên kênh giải trí bối rối hoang mang chạy tới, nói tiết mục chuẩn bị bắt đầu ghi hình.

Anh đột nhiên nhớ tới mình đã đồng ý làm giám khảo mấy kỳ « Cuộc thi người dẫn chương trình », bận quá làm anh quên mất việc này, vội vàng đổi trang phục, hoá trang. Khi đi ra phòng hoá trang. Kha An Di đối diện đi tới, cô ta cũng đờ người. Anh thần nhiên gật đầu.

"Dịch Dương" cô trước mở miệng nói chuyện, lông mi run rẩy, cúi đầu. "Ngày đó,..... Thực xin lỗi, em có chút không khống chế được."

"Không sao," anh cười cười, "Tôi phải đến phòng số hai ghi hình."

"Em biết chuyện tình cảm phức tạp mà kì diệu, không thể có nửa điểm miễn cưỡng, nếu... không có duyên phận đó, em hy vọng có thể làm đồng sự tốt của Hạ Dịch Dương, một người hợp tác tốt."

"Hiện tại chúng ta đã đúng như vậy rồi!" Anh ôn hòa nhìn cô chớp mắt, "Cô cũng sắp ghi hình rồi, đi chuẩn bị một chút, tôi nếu không đi qua, biên đạo sẽ đuổi tới đây giết tôi."

Cô ta cố gắng lộ ra một cái mỉm cười hoàn mỹ, "Được!"

Chờ anh đi rồi, cô ta từ từ bắt đầu nắm tay lại, sao, tay đầy mồ hôi, cô tự giấu nhủ mảy, nhưng ngay sau đó, quay đầu, nhìn theo hướng anh vừa đi.

Buông tha cho, nói dễ hơn làm!

Thực trùng hợp, tổng đạo diễn tiết mục là Tần Phái, ánh mắt xuyên qua đám người, nhìn anh nhún vai. Trong khán phòng đã ngồi đầy người, máy quay vòng chung quanh, ánh đèn sân khấu chiếu sáng mặt người chủ trì - Mạc Phi. Bàn giám khảo sắp xếp ở hàng đầu, phía sau có các chuyên gia, nhà sản xuất trong đài truyền hình. Kết thúc cuộc thi, thí sinh có cơ hội ở lại CCTV đảm nhận vai trò của lính mới, cũng có thể về đài truyền hình cấp tỉnh làm nhân vật chính.

Vừa ngồi xuống ghế, chương trình đã bắt đầu. Người chủ trì đến dự thi đã được trải qua nhiều vòng tuyển chọn, có thể đi vào vũ đài của CCTV, đều là những người kiệt xuất trong số nhân tài.

Nhưng vẫn có một số ít thí sinh còn chút khản trương, tới khi sắp diễn thuyết, lắp bắp, lắp từ, trên khán đài phát ra vài tiếng cười thiện ý, bọn họ cũng cười cười theo, trấn định một chút cảm xúc, sau đó tiếp tục.

Ban giám khảo đều cổ vũ và khích lệ thí sinh, rất ít người phê bình nghiêm khắc nặng nề. Hạ Dịch Dương là người trẻ tuổi nhất trong các giám khảo, Mạc Phi quả nhiên chọn anh cho nhận xét đầu tiên.

Những trường hợp này, Hạ Dịch Dương vô cùng thuần thực, nhưng anh cảm thấy, nếu trước đây để cho anh tới tham gia cuộc thi như vậy, anh khẳng định là sẽ bị loại sớm nhất. Anh ngoại trừ có chất giọng tốt, bề ngoài trầm ổn, thành thực, cũng không giỏi ứng biến tình huống, bây giờ chẳng qua là đã

từng trải hơn, kinh nghiệm tích lũy nhiều hơn mà thôi, nếu tự kỷ đem chính mình so sánh với một khối ngọc, khối ngọc này lúc ban đầu là thô kệch, phải có thời gian mài dũa, mới có thể phát ra hào quang.

Mà có người vốn là minh châu trời sinh, cho dù bị bụi bặm phủ đầy, cũng không che lấp được tinh hoa, như là Biên Thành.

Vô luận là diễn thuyết, ứng xử tình huống, mệnh đề thí nghiệm, đại hội giải trí hay là tin tức nghiêm túc. Chỉ cần có mặt Biên Thành, anh ta vĩnh viễn đều là số một.

Đáng tiếc vận mệnh trêu người.

Tiếng vỗ tay vang lên bốn phía, anh thu hồi suy nghĩ tự do, phát giác các thí sinh dự thi đứng một loạt trên sân khấu, Mạc Phi ở trên sân khấu cúi người về phía ống kính nói lời chào tạm biệt với các bạn xem đài, hoa giấy, ruy băng bay đầy trên sân khấu, âm nhạc vang lên khắp khán phòng, còn có mấy vòng thử thách ở phía sau, hẹn một tháng sau tiếp tục cuộc thi.

Kênh giải trí vì các giám khảo, phóng viên... chuẩn bị cơm trưa phong phú, ăn xong đi ra, đã là 3 giờ chiều, anh gọi điện thoại cho Doanh Nguyệt, điện thoại đầu bên kia đặc biệt ồn ào, "Anh, chị dâu đưa tụi em đi Vương Phủ Tinh ăn vịt nướng, một lát nữa tụi em sẽ đến Thiên An Môn tham quan."

Anh quay đầu đi hướng ra hành lang, sau một đêm mưa gió, ánh mặt trời vô cùng chói chang, "Bên ngoài trời nóng như vậy, ra ngoài thì làm thế nào?"

"Không có việc gì, tụi em hiện tại đang ngồi hóng điều hòa đây! Anh có muốn nói chuyện với chị dâu hay không?"

"Được!"

Điện thoại chuyển đến tay Diệp Phong, anh thở dài một hơi, ôn nhu nói: "Mệt lắm phải không?"

"Không mệt, Tuấn Tuấn rất ngoan, trên đường đi đều do Doanh Nguyệt bế. Thử Hai nên du khách vắng một chút, trên đường không đông lắm." Giọng của cô rất nhỏ, như là cách rất xa.

"Tối hôm qua ngủ ngon không?" Anh chuyển điện thoại sang nghe bên tai kia.

Cô ngừng một chút, "Có!"

"Em để cho Doanh Nguyệt tự đi chơi, lát nữa anh đi đón cô ấy, em mau về nhà nghỉ ngơi một chút, buổi tối còn phải trực tiếp nữa!"

"Biết rồi."

Đầu dây bên kia lại đổi thành giọng nói rõ to của Doanh Nguyệt.

Buổi chiều tiết mục 《 Có hẹn với nhân vật nổi tiếng》hợp tổ, vì làm chuẩn bị cho kỳ phỏng vấn sau, Ngô Phong cũng tham gia, khi kết thúc, ông hỏi anh đã đưa tư liệu Quảng viện cho Diệp Phong hay chưa, anh gật gật đầu.

"Cô nhóc kia, nhận được rồi cũng không gọi điện thoại cho biết." Ngô Phong sủng nịch cười cười, xoay người rời đi.

Chạng vạng thời điểm, anh lại gọi điện thoại cho Doanh Nguyệt, hai mẹ con đã về đến nhà, tắm rửa, ăn cơm xong. Hai khuôn mặt một lớn một nhỏ, phơi nắng đỏ rực.

"Chị dâu mua cho em kem chống nắng, còn mua hai cái váy. Nói em mặc quần áo dây quá, à, cô ấy còn mua cho Tuấn Tuấn rất nhiều món đồ chơi, chúng em buổi tối ăn pizza, em cảm thấy hương vị là lạ, Tuấn Tuấn rất thích ăn."

Doanh Nguyệt đặc biệt điện váy mới, ở trước mặt anh xoay mấy vòng, Tuấn Tuấn ngồi trên sàn nhà chơi ô tô, cũng không giương mắt nhìn anh.

"Diệp Phong đâu?"

Doanh Nguyệt chớp chớp mắt. "Đi làm. Anh, chị dâu ăn rất ít, như mèo ăn vậy, chẳng trách gầy như vậy."

Anh không trả lời, xoay người cầm cái chìa khóa đi mở cửa nhà Diệp Phong, bất ngờ phát hiện, người luôn luôn tùy tiện như cô đã thu dọn nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, trên bàn cơm bày biện hoa và hoa quả, trên bàn trà trước sofa bày đầy đồ ăn vặt cho trẻ con, ngoài ban công drap giường, bao gối, đang phơi nắng, mùi hương nước xả vải theo gió bay vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Kỳ thật anh không hiểu lòng em (trung)

Edit: Hanayang

Đã thành thói quen, mặc kệ là đang lái xe hay đứng trong phòng làm việc, đến mười hai đêm, Hạ Dịch Dương sẽ mở radio, chỉnh đúng tần số kênh, ôn nhu cười khẽ, lắng lắng chờ giọng nói của Diệp Phong vang lên.

Cô chủ trì càng ngày càng có phong cách cá nhân của riêng mình, hàm chứa một tia ưu thương trong tiếng nhạc. Mỗi một lời dạo đầu của cô đều đặc biệt phấn khích. Mà cô trò chuyện với thính giả càng thêm thành thạo.

Nâng lên cò tay nhìn đồng hồ, sắp đến mười hai giờ, anh cúi đầu điều chỉnh kênh, di động đột nhiên reo lên.

Nhìn trên màn hình di động hiện lên ba chữ "Diệp của tôi", anh giật mình.

"Không phải bây giờ đã phải vào phòng thu trực tiếp rồi sao?" Anh thắc mắc hỏi.

"Còn 5 phút nữa, Dịch Dương, giờ anh đang ở nhà sao?"

"Uhm!"

"Hôm nay đi dạo phố đi đến đau chân luôn, anh chút nữa tới đây đón em về đi." Vì muốn chứng minh lời nói của mình, anh còn nghe được tiếng cô dậm dậm chân.

Đây là Hồi 1: cô mở miệng yêu cầu anh làm một việc gì đó.

Anh ngẩng đầu nhìn lên mái nhà Thành Đô radio đang phát ra nhiều ánh đèn màu, không nói cho cô biết xe anh đang nằm đối diện đài, chỉ ôn tồn nói: "Được!"

*

Bản nhạc đầu tiên của đêm nay, cô chọn một bản hòa tấu đàn ghita, hòa tấu đàn dương cầm có thể rung động đến tâm hồn, còn hòa tấu đàn ghita khi nghe lại thêm một tia uyển chuyển, thanh linh.

"Xin chào buổi tối các bạn thính giả thân mến, Diệp Từ gặp lại các bạn trong tiết mục 《Đêm khuya khuynh tình》, tối hôm qua, xem Ngô Quân Như diễn vai chính trong《Kim kê》. Bộ phim nhựa này từng dành được giải thưởng, dùng một góc độ đặc biệt để nhìn sự thay đổi và phát triển ở Hongkong. Đây là một bộ phim hài, nhưng mà xem đến cuối cùng cái mũi có chút ê ẩm. Thật ra mặc kệ là những dạng người nào. Sâu bên trong nội tâm của mỗi người đều có lòng khao khát tình yêu, mà tình yêu dù ở trong hoàn cảnh nào, nó mang đến đều là ngọt ngào, ấm áp, còn có tan nát cõi lòng. Nói đến Ngô Quân Như, tự nhiên sẽ nhớ tới cô nhếch môi lên, vẻ mặt vô tội, nhìn bạn cười ngây ngốc, phim điện ảnh của cô tôi xem qua mấy bộ, hầu như là lẽ thường, con người rất khó vượt qua chính mình. Nghe nói những năm mới vào nghề cô ở vòng giải trí cũng rất vất vả, bất kể là dung mạo hay lòng dạ cũng không bằng người khác, cho nên chỉ phải làm lá cây cho hoa hồng. Nhưng đến một ngày, trong 《Ái quân như mộng》 diễn chính cùng Lưu Đức Hoa, lá cây thành hoa hồng, có phong hoa tuyệt đại Mai tỷ (Mai Diễm Phương) làm bạn diễn phối hợp, không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung Mai tỷ, của cô phong tình, của cô quyền rũ đã thành có một không hai. Chỉ có thể nói trời ghét hồng nhan. Nhưng tôi cảm thấy, cùng với cô được tuyệt thế phong tình như Mai tỷ, không bằng làm Ngô Quân Như - cô gái ngây ngô. Hiện nay Ngô Quân Như, sự nghiệp thành công, có một cô con gái với đạo diễn Trần Khả Tân, tuy rằng đã đến tuổi trung niên nhưng kịch bản phim không ngừng đưa đến, mà ý thức về Mai tỷ của ngày hôm qua đã trở thành huyền thoại, à, có điện thoại gọi đến rồi."

"Diệp Từ, xin chào, tôi đang ở bên ngoài, tôi dùng điện thoại công cộng gọi cho cô." Người gọi đến là một cô gái, đang cố nén nước nỡ, như là ghen ngào.

"Có phải bạn trai đã ỡ hẹn với bạn không?"

"Hắn nói hắn phải tăng ca, nói tôi rủ bạn bè tự đi chơi, tôi mua bánh cuốn nhân thịt mà hắn thích ăn đem đến công ty hắn, rồi tôi nhìn thấy hắn cùng một cô gái tay trong tay lên xe, tôi đi theo sau bọn họ... Bọn họ vào một cái nhà nghỉ, sau đó một cái phòng trên lầu 6 sáng đèn."

"Bạn chuẩn bị đi lên sao?"

Cô gái khóc thành tiếng. "Không, tôi không dám đi, tôi ở bên dưới chờ hắn ta đi xuống. Nhưng mà mỗi một phút mỗi một giây chờ đợi đều như tra tấn tim tôi, tôi sợ tôi sẽ chống đỡ không được, tôi liền gọi điện thoại cho cô."

"Lý do bạn chờ đợi là gì?" Diệp Phong âm thầm thở dài.

"Tôi phát hiện tôi rất thương hắn, so với tôi tưởng còn nhiều hơn rất nhiều, nếu tôi đi lên, tôi thật sự sẽ mất hắn. Tôi làm bộ hắn đang tăng ca, làm bộ cái gì cũng không nhìn thấy. Như vậy hắn còn có thể trở lại bên cạnh tôi."

"Nếu lần sau bạn lại nhìn thấy thì sao?"

"Lần sau... Lần sau... Tôi không biết, Diệp Từ, tình yêu không phải vô hạn, nếu không quý trọng, có một ngày, cô sẽ lãng phí hết những điều tốt đẹp hết, có phải hay không?"

"Phải, yêu là vô hạn, chỉ có phản bội và bất trung, bạn gọi điện thoại cho các bạn đi, bảo họ tới đón bạn. Đêm nay có lẽ bạn nên ở cùng một chỗ với bạn"

bè."

...

"Ồi, cuối cùng được giải phóng rồi." Tiểu Vệ đứng vắn vẹo thắt lưng không có chút thực nữ nào, "Vì sao không chuyển tiết mục của chúng ta đến cùng thời gian với《 Phát sóng tin tức 》, như vậy em cũng có thể cùng các bạn đi ra ngoài chơi."

"Đối với truyền thông mà nói, trước mười một giờ chính là ban ngày ban mặt, loại tiết mục tình cảm này thổ lộ tiếng lòng, đêm khuya mới là thời gian hoàng kim, quen rồi là ổn thôi, Diệp Tử, mua một chiếc xe đi. Trễ như vậy còn ngồi xe công cộng, rất không an toàn." Tổ trưởng nói với Diệp Phong đang dọn dẹp bàn thảo trong phòng thu trực tiếp.

Tiểu Vệ lại ách xì một cái, đem đĩa thu âm cất vào ngăn kéo. Nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, nhếch miệng nói, "Có gì mà không an toàn, người ta có bảo tiêu."

"Ha ha, thì ra là bảo tiêu nhả nhận như vậy nha!" Mọi người ngẩng đầu lên, đều nở nụ cười.

Diệp Phong từ phòng thu trực tiếp đi ra, nhìn thấy Hạ Dịch Dương, "Sao anh lại tới đây?" Lòng, không hiểu rung động, đoán chừng là vui mừng.

Hạ Dịch Dương đặt xuống hai cái túi to đựng trà sữa và điểm tâm đang xách trong tay, "Đến thăm nơi em làm việc mà!"

"Nơi này cùng với trường quay trực tiếp của CCTV sao có thể so kịp." Tổ trưởng nói đùa vờn tay.

Hạ Dịch Dương bắt lấy, "Nơi đó là do phương thức truyền bá khác nhau mà thôi."

Tiểu Vệ ánh mắt mở thật to, nhìn Hạ Dịch Dương nhìn không chuyển mắt, oa, so với trên màn ảnh còn bắt mắt hơn. Lần trước nghe người bên tổ thể dục thêm mắm thêm muối nói ở Thủy Lập Phương gặp được, cô còn bán tín bán nghi.

"Cô chắc là Tiểu Vệ rồi, Diệp Tử nói cô thích ăn bánh bích quy nhân dâu tây, nhìn xem loại này thế nào, cô thích không?"

"A... A... Anh cũng biết tên của em sao?" Tiểu Vệ quả thực là vui mừng đến kinh sợ.

"Bởi vì tên của cô rất dễ nhớ." Ở trước ánh mắt mọi người, Hạ Dịch Dương tự nhiên nắm tay Diệp Phong, cười nhìn mọi người, "Không ngại tôi mang chiếc lá này đi chứ?"

"Không ngại, đi nhanh đi nhanh!" Mọi người cùng nói.

Hai người đi ra radio, băng qua đường lớn, đến bên cạnh xe, anh mới buông tay cô ra. Kéo mở cửa xe, cô nâng tay chạm vào mặt mình, nóng bỏng tay, lỗ tai cũng vậy.

"Em không có phần ăn sao?" Cô quay đầu hỏi.

"Đương nhiên là có." Anh lên tiếng. Nhưng không có động tác gì. Chỉ là ần ần đưa tình nhìn cô, một lát sau, anh vờn tay, cách chỗ ngồi, chòm người sang ôm lấy cô.

"Hôm nay đặc biệt nhớ đến anh! Cho nên... muốn gặp mặt sớm một chút." Người nói lời này là Diệp Phong, giọng nhỏ như thì thầm.

"Uhm!" Anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, cảm giác lo sợ bất an trong lòng suốt một ngày một đêm đột nhiên tan biến.

Có một chiếc ô tô Tây âu vượt qua sát bên chiếc Passat, người lái xe chính là tổ trưởng, bốn cột ần còi xe, hai người thế này mới buông nhau ra, liếc nhìn lẫn nhau, cùng nở nụ cười.

"Doanh Nguyệt vừa mới làm lúc tối, vẫn còn ảm, nó ca cẩm mãi rằng em ăn quá ít." Anh đưa cho cô một cái hộp giữ ảm. Vừa mở ra xem, một hương thơm xông vào mũi.

"Ngon quá!" Cô chờ không kịp lấy tay bóc một miếng nhét vào miệng, giòn giòn, dẻo dẻo, còn có hương thơm của đậu phộng, "Đây là món gì?"

"Điểm tâm vùng nông thôn Tứ Xuyên... bánh gạo chiên, tay nghề Doanh Nguyệt cũng bình thường, mẹ anh làm so với cái này còn ngon hơn. Nè, ăn như vậy rất béo, uống chút trà xanh, sẽ ngon miệng hơn." Anh lại đưa tay lấy cho cô chén trà, xong rồi mới chuyên tâm lái xe.

"Anh đã ăn chưa?" Doanh Nguyệt rất cẩn thận, bánh gạo chiên được cắt ra thành những miếng nhỏ, vừa vụn một ngụm cho vào miệng.

"Anh ăn rồi... Ô..." Trước khi anh khép miệng lại đã bị nhét vào một miếng bánh.

"Hôm nay làm việc thế nào?"

"Làm giám khảo cuộc thi người dẫn chương trình. Sau đó chính là công tác hằng ngày thôi."

"Tần Phái làm đạo diễn cuộc thi kia phải không?"

"Đứng rồi! Anh lại chạm mặt anh ta."

"Thì sinh có được mấy người tiềm tàng tố chất ngôi sao tương lai."

"Nói không tốt, cuộc thi chính là cuộc thi. Làm đủ thứ chuẩn bị, mà tin tức, mỗi một ngày đều là mới mẻ."

"Nếu em đi tham gia, nói không chừng em cũng có thể chen vào ba thứ hạng đầu, em đây năm xưa cũng là quán quân kể chuyện ở Thanh Đài."

Anh cười to, "Anh cũng hiểu được em so với bọn họ vĩ đại rồi, vậy tại sao không đi ghi danh?"

"Khi em về nước đã hết hạn ghi danh rồi, bắt quả em cũng lớn tuổi, già rồi."

Phía trước vừa vắn là đèn đỏ, anh bấm cái trán của cô, "Người trẻ tuổi, ít ở trước mặt người già nói chữ già. Biết chưa?"

Cô cười khẽ khịt mũi, "Anh nói như vậy, em thấy tự tin hơn, Dịch Dương, thật ra trước kia em... đã từng tham gia cuộc thi cùng loại như vậy ở CCTV, thành tích cũng vô cùng tốt."

"Sau đó thế nào?" Anh bất động thanh sắc nhìn cô, anh biết cô nói đến là chuyện trước khi tốt nghiệp tham gia thi tuyển người chủ trì tiết mục《Chào buổi sáng》.

"Sau đó em đến Auckland ngắm cầu vồng. Anh biết không, sau cơn mưa, bầu trời sẽ xuất hiện cầu vồng, ở trên đường cầm máy ảnh chụp thật hưng phấn chính là du khách đến từ nơi khác, dân bản xứ chỉ ngó một cái, rồi mỉm cười."

"Thật sự là đáng tiếc." Đèn xanh sáng lên, anh nhả thắng, tăng tốc.

Cô lắc đầu, "Không thể tiếc, mỗi một giai đoạn sẽ có một tâm tình, không nên vì chuyện trước kia mà hối hận. Nếu em hiện tại làm tiết mục đó, chúng ta muốn gặp mặt nhau sẽ rất khó. Hiện tại chúng ta đều làm việc vào buổi tối, hầu hết đều khá nhất quán, không tốt sao?"

Ban đêm ánh sáng đầu đường bằng bạc mà lạnh lẽo, bầu trời đêm như bị đèn đuốc bịt kín bởi một tầng vải sa nong nằng, ánh trăng có chút mờ nhạt như một đồng sắp sắp hòa tan.

Anh quay đầu nhìn cô. Trong lòng có một cảm giác không tên hi hỏ không kèm được dâng lên, nhưng anh không thể xác định.

"Biên tập Hạ, xin chuyên tâm lái xe." Cô ôm cái hộp giữ ấm. Nhắc nhở anh.

Vào thang máy, cô cũng gấp liên tục một cái lại một cái. "Đêm nay không đọc sách, trở về lao vào tắm liền lên giường." Khuôn mặt thanh lệ lộ ra vẻ mệt mỏi, cô như là đứng không nổi, cả người dựa vào vai anh.

"Đi dạo phố mệt lắm phải không?"

"Phải nha. Da dường như cũng bị cháy nắng, qua hai ngày nữa phải rửa Ngả Ly đi chăm sóc da, anh xem, có đen hay không?" Cô ngẩng đầu lên, biểu tình thư thả mà nhu hòa.

Cánh tay ôm quanh thắt lưng cô bỗng dừng xiết lại, cùng lúc đó, môi anh dừng lại ở trên môi cô, trong miệng đều là hương vị của bánh gạo.

Cô ôm lấy vai anh, đáp lại nụ hôn này.

Có phơi nắng đen hay không, đáp án này đã không còn quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Kỳ thật anh không hiểu lòng em (hạ)

Edit: Hanayang

Đi ra thang máy, Diệp Phong muốn chào hỏi Doanh Nguyệt, nên theo Hạ Dịch Dương vào nhà.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có duy nhất ngọn đèn tường cạnh bàn ăn là còn sáng, cửa phòng ngủ đóng kín, Hạ Dịch Dương nhẹ nhàng đẩy ra, Doanh Nguyệt và Tuấn Tuấn đều đã ngủ say, Tuấn Tuấn ngáy thật to. Diệp Phong cũng ngó vào nhìn một chút, che miệng lại, sợ tiếng hít thở đánh thức hai người.

"Laptop của em đâu?" Cô nhìn quanh khắp phòng.

Hạ Dịch Dương chia chia thư phòng, hai người nhẹ nhàng nhắc chân đi qua, vừa nhắc mắt lên, Diệp Phong liền nhìn thấy chiếc xô pha dựa sát tường, khoe miệng của cô nhanh nổi lên một tia tươi tắn. Khi ôm laptop quay người lại, biểu tình đã trở lại bình thường.

"Em về phòng, anh cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Anh gật gù đầu, không nói gì, nhưng trong ánh mắt có ẩn ý sâu không lường được. Nhìn thấy cô vào nhà, anh mới đóng cửa lại.

Cô ra ban công mở cửa sổ, ban ngày nóng bức đến ban đêm vẫn không giảm xuống chút nào, ngoài trời không một chút gió, dị thường oi bức, thời tiết tháng ba nóng bức ở Bắc Kinh đã chính thức bắt đầu.

Cô làm ba mươi cái động tác gấp bụng, lại nhảy dây hai trăm cái. Cảm thấy cả thân mình đều ướt đẫm, cô mới đi đóng cửa sổ, vào phòng tắm tắm rửa, mơ hồ nghe được ở bên ngoài có tiếng mở cửa đóng cửa. Cô đóng nước vòi sen lại, quần đầu tóc ẩm ướt, khoác áo choàng tắm đi ra.

"Anh làm em giật mình." Nhìn Hạ Dịch Dương đầu tóc ướt đẫm giống mình, cô ghen ngào phát ra tiếng hờn dỗi từ cổ họng.

"Trừ anh ra còn có thể là ai?" Ngọn đèn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt âm thầm chiếu vào trên mặt của cô, cái mũi cao thẳng, vàng trán cao, góc cạnh rõ ràng.

Anh lướt qua cô, đi vào toilet lấy khăn mặt. Ấn cô ngồi xuống ghế dựa, nhẹ nhàng giúp cô lau khô tóc, cô rất ít dùng máy sấy, nói hơi nóng từ điện sẽ làm tổn thương tóc, mỗi lần tắm rửa, cô đều không ngại dùng khăn lau, đến khi tóc hơi khô.

"Anh buổi tối không cần đọc sách sao, thế nào mà còn qua đây?" Cô có ý hỏi, hô hấp rất nhanh mà ngăn ngui, hai người cũng không phải lần đầu tiên ở cùng một chỗ, nhưng mà anh quả thật là lần đầu tiên vào đêm khuya đến nhà của cô.

"Em không cảm thấy cái xô pha đó rất chật hẹp sao?"

"Em không chú ý. Chật hẹp thì thế nào?"

"Em nói xem?" Nghe ra ý cười cợt của cô. Anh cúi đầu trừng phạt cắn cắn cái lỗ tai xinh đẹp của cô, tóc đã gần khô, anh ôm lấy cô.

Cô nhìn thấy trong đôi con ngươi tuần lã của anh có hai ngọn lửa nhỏ, tận trong sâu thẳm, như ngôi sao phương xa, làm cho người ta mê say.

Đột nhiên, tất cả cứ trở nên tự nhiên như vậy.

"Đối quý!" Cô cười khê.

Giường của cô không rộng rãi như giường anh, lại chỉ có một cái gối nằm, nhưng đối với họ mà nói, đã đầy đủ.

Khăn mặt, áo choàng tắm... vô số thứ rơi đầy đất, từ phòng khách đến giường ngủ, môi anh vẫn quần quýt gần bó giữa môi và răng cô, lưu luyến không rời. Thân thể của cô giống như trứng độc, đưa tay ôm lấy thất lung trần trụi của anh, một tắc một tắc gần sát đón ý nói đùa. Cơ thể, da thịt cô ở dưới ngón tay linh hoạt của anh nhanh chóng trở nên nóng ấm, từng chút một như lửa cháy lan tràn ra đồng cỏ.

Cô giống một cô gái nhỏ nhu nhược, khát khao sự che chở tình tế của anh. Lại khát vọng anh bá đạo nắm bắt thân thể của cô, đây là hai loại yêu cầu mâu thuẫn, cũng là một loại thể nghiệm, mà anh lại xem như trân bảo nâng niu yêu chiều, dường như càng làm cho cô trở thành một cô gái nhỏ yếu đuối bất lực.

Khi cô xoay mình chợt nhớ tới một câu "Nhất giang xuân thủy". Đúng vậy, giữa những cái hôn dày đặc từ nhẹ đến sâu của anh, khi anh hòa nhập cùng thân thể của cô, choáng váng, nóng rực, kích thích... đủ loại cảm giác, làm cho cô cảm thấy chính mình du nhập vào trong nhất giang xuân thủy.

Có lẽ, cái khoảng cách lúc trước, khoảng cách bé nhỏ không đáng kể kia, đều là chất xúc tác thiêu đốt trong giờ phút này.

Anh mang theo cô, đưa lên cao ngất, sự bùng nổ như thế làm cho cô có cảm tưởng như được thoát khỏi tất cả những trói buộc, thân mình nhẹ như lông vũ, cô lo lắng mình sẽ rơi xuống nên chỉ có thể ôm chặt lấy anh, ở bên tai anh thì thảo rên rỉ, anh đem tất cả rên rỉ của cô nuốt vào trong miệng, ồ ồ hô hấp dần dần trở nên dịu đi, "Diệp..." Giọng anh khàn khàn ngay cả tên cô đều không thể kêu đủ, có lẽ đây là cách gọi độc nhất thuộc về anh.

Cơ thể cực kỳ mệt mỏi, hai người cũng không chịu ngủ, anh kéo tấm chăn qua bao lấy thân mình cả hai, nghiêng người ôm lấy cô, bị hạ thân trần trụi da thịt quần quít lấy, ai cũng luyến tiếc rời ra trước.

"Buổi tối em đều nghe nhạc sao?" Anh chợt cảm thấy nơi cổ lạnh lạnh. Từ bên gối lấy ra một cái máy MP3.

"Dạ." Cô ở trong lòng anh xoay người, mở máy MP3 cho một người một cái tai nghe, "Có bài hát rất đặc biệt, anh nghe thử một chút."

"Hum?" một âm thanh trung tính mạnh khỏe có cả nam lẫn nữ vang lên. "Ngoại trừ nhớ em, ngoại trừ yêu em, bất kể việc gì anh đều nguyện ý..."

"《 Không đáng 》Mộng phi thuyền, có hay không?"

"Hoàn hảo," anh tháo tai nghe của cô xuống. "Em khi thu trực tiếp mang tai nghe, nghe nhạc lại dùng tiếp, đối với thính lực không tốt đâu."

"Em sợ ảnh hưởng đến nhà hàng xóm cách vách, phải biết anh ấy là một biên tập viên lớn tiếng lắm lắm." Cô cau cái mũi.

"Nghịch ngợm!" Anh nằm thẳng lại, nhẹ nhàng mà kéo tay cô đặt lên bụng ở vị trí dạ dày của anh, nói: "Giúp anh xoa xoa."

"Làm sao vậy? Dạ dày không khỏe sao?"

"Có thể ăn không đúng cách, dạ dày lên tiếng rồi."

"Vì sao lại không ăn đúng cách?"

Anh cười cười, "Em xoa nhẹ xong, nó sẽ ngoan hơn."

Cô đột nhiên hiểu được là vì cô làm cho anh lo lắng, cô yên lặng thay anh xoa nhẹ một hồi, đột nhiên ngồi dậy. "Sữa đối với dạ dày rất tốt, em đi pha sữa."

"Không cần!" Anh lôi kéo cánh tay của cô, làm cho cô nằm xuống ngủ.

Cô làm sao có thể ngủ. Đứng dậy mặc áo ngủ, rồi mở đèn, đi xuống giường.

Nếu thức dậy trước chín giờ, cô có thói quen uống sữa thêm trứng, chính là trong sữa bò cho thêm trứng gà, nấu sôi rồi lọc một chút, chờ tới lúc trứng gà sắp đông lại lại chưa kịp đông là lúc hương vị ngon nhất. Cô không biết anh có thích hay không, nhưng cũng tự chủ trương làm cho anh, khuấy lên, đưa đến trước mặt anh.

Anh nhận lấy, nhìn nhìn cô, đặt ly ở đầu giường, đem cô kéo lên, dùng chân và cơ thể bao bọc cả người cô, chỉ vừa bước xuống giường một chút, cơ thể của cô liền lạnh ngắt.

"Diệp Phong, anh nghĩ nên đến ra mắt cha mẹ của em một chút." Anh nâng cằm của cô lên, nhìn vào cô thật sâu thật chăm chú. Sự ôn nhu trong mắt anh có thể làm cô chìm đắm, nhưng mà cô lại giật mình khẽ nhếch miệng.

Anh muốn cầu hôn sao?

"Anh nghĩ nên trực tiếp gặp họ để bày tỏ lòng biết ơn của anh, bởi vì họ, sau đó có em, mà bởi vì có em, mang cho anh tràn đầy khoái hoạt, hạnh phúc."

"Dịch Dương..." Mắt tiếp thật dài thong thả chớp một chút, cô nở nụ cười. "Cảm thấy hạnh phúc, trước tiên lấy sữa uống hết đi."

"Được!" Anh bụng ly lên, uống không còn một giọt.

Chờ anh một lần nữa súc miệng rồi nằm lên giường, anh nhìn thấy cô đang mở to mắt nhìn chăm chăm trần nhà, chớp cũng không chớp, anh không có kinh động cô. Chỉ đem cô ôm vào khuỷu tay, tắt đèn, lặng lẽ chờ đợi.

"Nếu anh là một người con trai mà em vừa mới quen biết, có một số việc có lẽ có thể cam đoan trầm mặc, nhưng là ở trước mặt của anh, về đoạn cảm tình mà em đã trải qua, em nghiễm nhiên chính là một cái vật trong suốt, khi đó em, có bao nhiêu ngây thơ, tùy hứng, ý lại, anh đều thấy qua, bởi vì như vậy, em làm cho anh ấy cảm thấy mệt mỏi, vào thời kì anh ấy khó khăn nhất, anh ấy đã đẩy em ra, lựa chọn đem sự thống khổ cùng mệt mỏi của anh ấy đặt ở trước mặt một người khác. Em chỉ thừa nhận em làm người thực thất bại. Sau đó, em hy vọng chính mình có thể độc lập, trưởng thành một chút, để khi hai người ở cùng một chỗ, chỉ đơn thuần bởi vì thích, động lòng. Mà không phải trở thành sự trói buộc của người kia, chỉ tiêu quảng cáo là do em đến tìm chú Ngô Phong, ông ấy là trưởng bối mà em tôn trọng, rất thương em, giống như trưởng bối trong nhà, giúp em làm việc, em mới không có gánh nặng."

Anh thờ dài, cảm thấy người ở trong lòng có hơi vô lý, "Vậy về sau chúng ta ở chung, có hẳn là nên theo chế độ AA hay không?"

"Em không phải có ý đó..."

"Nếu anh kiên trì tập thể hình, làm cho thân mình có cơ bắp, chẳng lẽ chỉ là vì muốn cơ bắp đẹp một chút? Diệp Phong, em có nghĩ tới hay không, có lẽ là anh hy vọng anh cường tráng hơn, mới có thể có năng lực cho người anh yêu có cảm giác an toàn không? Lần trước anh đã nói với em, đón em tan tầm, nấu cơm cho em, lúc đêm khuya chờ em, đó đều là hạnh phúc, cố gắng công tác như vậy, chính là muốn khi chúng ta sống bên nhau, có thể có cuộc sống thoải mái, nếu chuyện gì em cũng không ý lại anh, chúng ta làm sao là người yêu, người yêu đó. Chỉ có thể xem như một người sống cùng không khác biệt mấy mà thôi, ở trong lòng em, anh không đáng giá tin nhiệm so với người nhà của em sao? Có phải anh nên tỉnh lại một chút hay không, làm bạn trai của em, ở thời điểm em cần giúp đỡ, người đầu tiên nghĩ đến không phải anh, anh thật sự là đủ thất bại." Anh đột nhiên tạm dừng một chút, giọng điệu hơi mang chút tự giễu nhợt nhạt, "Trừ phi là em không muốn nợ anh chút gì. Về sau... đối với anh cảm thấy có lỗi..."

"Đồ xấu xa!" Cô đỏ hốc mắt. Tức giận đến gãy khỏi cánh tay anh, bả đầu xoay hướng một bên.

Anh kéo vai cô lại, nhìn chăm chăm cô, "Diệp Phong, chăm sóc em là trách nhiệm của anh, trách nhiệm này anh tự tin có thể gánh vác nổi, không cần người khác chia sẻ."

Cô bị sự kiên định trong mắt anh làm giật mình kinh hãi, cái loại sức mạnh mà phỏng chừng không có ngoại lực gì có thể tác động được, cô giống bị thôi

miễn, nhẹ nhàng gật đầu.

"Ngày mai gọi điện thoại cho Tần Phái, xin miễn sự giúp đỡ của anh ấy. Hôm nay anh đã đi tìm nói chuyện với một công ty vệ sinh, họ sẽ chủ động liên hệ với em."

"Anh... thì ra anh đã sớm quyết định... Vậy tối hôm qua anh còn đối với người ta dữ như vậy..." Cô thực úy khuất.

"Anh không có lý do tức giận sao?" Anh nở nụ cười.

Cô bị chọc tức cong lên mũi chân, gãi gãi chân của anh, anh sợ ngứa đem cô ôm chặt, hai người cùng lăn ra cười.

Chờ bình tĩnh lại, cô giống như con mèo nhỏ cuộn mình ở trong lòng của anh, tiếp tục thẳng thắn. "Đến Quảng viện tiến tu, là ý của ba mẹ em. Kỳ thật họ cũng không phải muốn em phải có tiền đồ như thế nào, chỉ là hiện tại em trở lại ngành phát thanh này làm người chủ trì, dù sao đã bỏ đi sáu năm, họ cho rằng em cần học nâng cao, bằng không sẽ bị lạc hậu, làm một chuyện gì thì phải làm thật tốt."

"Ba mẹ em có ý nghĩ như vậy anh rất tán thành."

"Chuyện này cũng không cần giấu diếm anh, lúc chú Ngô Phong nói đến, em cũng không để ở trong lòng, để đóng học phí xong rồi, em sẽ nói với anh, không ngờ tới anh sẽ biết trước." Cô hít sâu một hơi, lắng nghe tim anh đập mạnh mẽ, "Về phần chú Ngô Phong, em biết hai người ở cùng một ngành, em thật sự là cố ý không muốn cho anh biết."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thực tập làm mẹ

Edit: Hanayang

Đối với một người nam nhân như Hạ Dịch Dương, gia cảnh khó khăn, điểm xuất phát không cao, có thể có được thành tựu ngày hôm nay, phải trả giá vất vả hơn so với người bình thường không biết nhiều bao nhiêu lần, cốt cách của họ là rất thanh cao. Đột nhiên cùng một người thân có thân thế, địa vị cao dính líu quan hệ, trong lòng họ có thể sẽ cảm thấy rất nhiều điều không phù hợp, không phải thụ sủng nhược kinh, mà là sẽ cảm thấy có chút thua thiệt.

"Cái đầu nhỏ bé này của em thật sự là nghĩ quá phức tạp mà. Chủ nhiệm Ngô là dưỡng của Tần Phái, anh ta không phải cũng làm đạo diễn lớn của anh ta sao, con người ta là phải lên tiếng bằng thực lực của mình, ai đi quản em là cái gì của ai. Về phần anh phải cần chủ nhiệm Ngô đặc biệt chiếu cố sao? Diệp Phong, em lo lắng con người dễ bị vật chất đè lấp sự đơn thuần lương thiện, cho nên em cố ý đem tài phú của mình che dấu, nhưng em có thể dấu cả đời sao? Em sai rồi, con người là theo hoàn cảnh thay đổi mà thay đổi, những tham quan này, khi bọn họ còn trẻ, lúc đó chẳng phải là thanh niên dốc lòng, nỗ lực làm cho đất nước giàu mạnh, làm biến chất con người là vì địa vị của bọn họ đã thay đổi, lòng người là tham lam, nếu nghĩ đời bại, là ngăn cản không được. Nhưng đây chỉ là số ít vài người thôi, có phải hay không? Em ở trên thế giới này không phải một thân một mình, yêu em, anh khẳng định có thể tự nhiên tiếp nhận tất cả những điều có liên quan cùng em. Doanh Nguyệt nếu không phải em gái anh, em sẽ đối tốt với cô ấy như vậy sao?"

Cô nở nụ cười ngán ngùi một chút, khoe miệng cúi xuống dưới.

"Em hiểu rõ anh, chỉ là em muốn tìm một cái cớ, kỳ thật là em sợ thừa nhận chúng ta quen nhau, sẽ bị ba mẹ em bức hôn, mà em còn chưa có chuẩn bị?"

"Dịch Dương..." Cô cười khỏ, thật là cái gì cũng không giấu giếm anh được.

"Không sao cả, anh có thể chờ em từ từ chuẩn bị." Anh sủng nịch vỗ vỗ phía sau lưng của cô.

"Ba mẹ em rất khủng bố." Cô ở trong bóng tối vụng trộm lè lưỡi. Nói ra lời này, thực sự đã bẻ cong Tô bí thư cùng Diệp cục trưởng, nhưng mà... nếu sau khi Hạ Dịch Dương biết được, không biết trong lòng anh sẽ nghĩ như thế nào?

"Xã hội đen sao?" Anh bật cười.

"Không khác là mấy." Bất quá, không phải đen, mà là hồng. "Như vậy, anh vẫn còn thích em sao? Em nói thật."

"Nếu vậy, chuyện tình yêu của chúng ta đây sẽ trở thành một đoạn giai thoại cảm động lòng người, anh ở trên đường tiến công về phía trước, cũng không sợ hãi, anh cưới được một thiên kim của hắc bang làm vợ!"

"Anh đây là đang viết kịch bản phim Hàn quốc."

"Ha, bị em nhìn thấu rồi. Bộ phim điện ảnh đó, vào ngày nghỉ anh đã xem ở kênh điện ảnh, rất có ý nghĩa. Diệp Phong, mặc kệ ba mẹ em là làm cái gì, họ, về sau đều là hai vị thân nhân mà anh vô cùng tôn trọng cũng như vô cùng quan trọng. Đối với người thân, em sẽ soi mói sao?"

Trong phòng đột nhiên lặng im xuống, chỉ có chút tiếng hít thở phập phồng rất nhỏ của họ.

Hồi lâu, nghe được cô khẽ thở dài một tiếng, "Dịch Dương, Thanh Đài sắp đến là mùa du lịch thịnh vượng, tìm một ngày nghỉ, chúng ta đi Thanh Đài ở vài ngày."

"Được!" Anh không nói với cô chuyện sắp đi Thanh Đài công tác, hy vọng lúc đó có thể cho cô một niềm vui bất ngờ.

Nói chuyện dài dòng chấm dứt, hai người cuối cùng ôm nhau chợp mắt.

*

Sáng sớm, loáng thoáng tiếng đập cửa làm hai người bừng tỉnh. Diệp Phong mở mắt ra, nhìn thấy bản thân đang trong vòng ôm của hai cánh tay thon dài.

"Là Ngã Lỵ sao?" Một chân cô run lên, giật giật, mặt xoắn lại đến độ thay đổi hình dạng.

"Sẽ không, cô ấy có thói quen ấn chuông cửa. Người gõ cửa này dường như còn không với tới chuông cửa." Đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại, vẻ mặt của anh trở nên mất tự nhiên.

Ánh mắt Diệp Phong đột nhiên mở thật to, "Sẽ không phải là... Tuấn Tuấn chứ?"

Hạ Dịch Dương cười cười, "Em mặc quần áo trước đi, để anh đi xem."

"Cậu... Mợ..." Vừa dứt lời, liền truyền đến giọng sữa của Tuấn Tuấn găng sức kêu to.

"Trời... lại mất mặt..." Diệp Phong ôm lấy áo ngủ vọt vào phòng tắm, anh vừa cài nút áo xong, đột nhiên nghe được cô lại phát ra một tiếng kêu hoảng hốt, "Dịch Dương, làm sao bây giờ?"

Anh đi qua đó, cô đứng trước gương, chỉ vào một dấu hôn ngân trên cổ. Hai người họ đều là người nhả nhặn, tối hôm qua chính là có chút không khống chế được, khi kích tình bùng nổ, ai sẽ chú ý những chuyện đó.

"Có khăn lụa mỏng không?"

"Có, nhưng mà vào thời tiết này... Cái này không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?"

"Sẽ không, người ta sẽ cảm thấy em rất cá tính."

Cô quyết miệng, xem ra chỉ đành như vậy.

Hai người nhanh chóng rửa mặt chải đầu xong, khi ra mở cửa, liền nhìn thấy Tuấn Tuấn mếu máo đến độ mau khóc, "Cậu hư... Mợ hư... không để ý tới Tuấn Tuấn."

"Không phải, là cậu cùng mợ đang làm chuyện quan trọng..." Diệp Phong phút chốc chột im lặng, hiện giờ dường như có vẻ thích hợp trầm mặc, nói cái gì đều làm người ta liên tưởng.

"Tuấn Tuấn, mau kêu cậu mợ vào nhà ăn cơm." Bên nhà kia, Hạ Doanh Nguyệt kêu lên.

"Không có việc gì, mặt hai người hợp lại rất lớn, không mất đi đâu được." Anh xem mặt cô đã nhăn nhíu lại, nhẹ giọng trấn an.

Hạ Doanh Nguyệt vừa thức dậy liền phát hiện Hạ Dịch Dương không ở trong thư phòng, liền đoán ra anh ở chỗ nào. Cô làm xong điểm tâm, đem quần áo giặt sạch, còn dứt Tuấn Tuấn ăn xong điểm tâm, nhìn thời gian sắp đến mười giờ, lúc này mới cho Tuấn Tuấn đi gọi người.

Diệp Phong thức thoi đi đến phòng bếp giúp đỡ dọn bát, "Chị dâu, không phải là em cố hù, cũng không phải làm muốn phá đám, mà do anh có hẹn hôm nay đưa em đến học viện âm nhạc, em muốn ghi một đĩa CD dân ca Tứ Xuyên, anh nhờ một giáo sư giúp em nhìn xem nhạc phổ, em sợ người ta chờ lâu sót ruột." Hạ Doanh Nguyệt thấy Diệp Phong xấu hổ đến mức cũng không dám ngước lên, bản thân cũng thấy bản thân khó khăn.

"Thật sao, tất cả đều là các ca khúc nguyên sinh?"

"Dạ, có hơn phân nửa, mẹ em cũng sẽ xướng. Em đến Bắc Kinh cũng không phải là chỉ dạo chơi đơn thuần như vậy nha."

"Vậy thật tốt quá. Em là chủ xướng sao?"

Doanh Nguyệt lắc đầu, "Những bài này đều rất cao, cỡ hạng của em không được, chỗ chúng em có một cô xướng rất khá, cô ấy cũng từng tham gia Cuộc thi tiếng hát Thanh niên ca, bên này thu xếp ổn thỏa, đến lúc đó mời cô ấy đến ghi âm."

"Ừ, vậy chúng ta nhanh đi ăn cơm, thật sự không thể làm cho giáo sư người ta phải chờ đợi. Chuyện tốt như vậy, Dịch Dương cũng không nói cho chị biết." Diệp Phong thật tình cảm thấy vui lây với Doanh Nguyệt.

"Anh ấy còn có tâm tình này sao?" Doanh Nguyệt hướng Diệp Phong trên đũa nháy mắt.

Diệp Phong ở lại trong bếp thêm 2 phút mới dám đi vào phòng ăn. Mặt của cô đỏ bừng lên như là máu khổng lồ không được đều dồn lên mặt.

Hạ Dịch Dương cùng Doanh Nguyệt đi học viện âm nhạc bàn chuyện, không tiện mang theo đứa nhỏ, Tuấn Tuấn đương nhiên ở nhà với Diệp Phong. Tuấn Tuấn dường như đối với sự sắp xếp này rất vừa lòng, ngoan ngoãn vẫy tay chào cậu và mẹ, khi Diệp Phong rửa sạch bát đĩa xong, thằng bé đang im lặng ở trong phòng khách chơi mấy món đồ chơi một mình.

"Tuấn Tuấn, sang nhà mẹ được không?" Diệp Phong lau khô tay, từ bếp đi ra, nghĩ tới hôm qua sách gì cũng không xem được, "Mẹ cho con xem 《Cửu Vui vẻ và Sói Xám》."

Cô không có kinh nghiệm trông trẻ nhỏ, ngày hôm qua cùng với Doanh Nguyệt, Tuấn Tuấn đi dạo phố một chuyến, cảm thấy Tuấn Tuấn rất ngoan, cho nên hôm nay mới dũng cảm nhận nhiệm vụ này.

Tuấn Tuấn gật gật đầu, để cô bé trở lại nhà. Cửu Lười đáng yêu vừa lộ cặp sừng trên đầu ra, điện thoại của cô vang lên, bắt điện thoại, là số ở Thanh Đài.

Cô cầm di động chạy vào phòng ngủ nghe, "Tô bí thư, hôm nay người có chỉ thị gì?" Cô thực ghi hận ngày đó ở nhà chú Ngô Phong, mẹ cùng dì Tần hợp tác muốn đem cô và Tần Phái kết đôi.

"Như thế nào, không muốn cùng tôi nói chuyện? Diệp Phong, bây giờ không phải từ thứ Sáu đến Chủ nhật đều có thể nghỉ ngơi sao, Thanh Đài chẳng lẽ xa tận chân trời mù mịt, trở về rất khó?" Tô Hiểu Sâm cũng không có một chút lòng áy náy, thật sự rất cao giọng.

"Không khó, nhưng vé máy bay rất đắt, con tiếc."

"Tôi trả cho cô được chưa."

"Tiền của người về sau cũng là của con, lòng con đau."

"Tôi không thể phoi tiền quyền tặng sao?"

"Phoi tiền quyền tặng thì có ý tứ gì, bất quá nếu người "phoi" cái khác, nhân dân Thanh Đài có thể càng cảm thấy hứng thú."

"Diệp Phong, con muốn chết hả?"

"Hắc hắc, mẹ thân yêu, đây chỉ là vui đùa giữa mẹ và con gái thôi, đâu có hại gì. Nhớ con sao? Người khi nào thì đến Bắc Kinh?"

Tô Hiểu Sâm cũng cười, "Vốn chuẩn bị tháng này đi, hiện giờ xem ra không được, việc bận ngay cả thời gian ngủ còn không có, cho nên cũng là con trở về đi, chỉ ở một buổi tối thôi cũng không sao. Mẹ và ba ba nhớ con lắm, dì Tần nói con rất gầy."

"Rất khỏe mà," cô cúi đầu đánh giá chính mình, ngày hôm qua người nào đó ôm thắt lưng của cô, còn quyến luyến hết xoa bóp lại ả ả, một đêm cũng chưa buông ra được, "Được, con ủng hộ công việc của người, hy sinh thời gian của chính mình vậy."

Tô Hiểu Sâm vui vẻ, "Ngày nào trở về?"

"Bây giờ còn chưa xác định, dù sao con sẽ gọi điện thoại trước cho mẹ."

"Tốt, mẹ sẽ nói bà làm đồ ăn ngon cho con."

"Tại sao không phải mẹ làm chứ?"

"Chẳng lẽ con sẽ?"

"Hắc, cũng vậy!"

Thu xếp xong đi ra, Diệp Phong tròn tròn mắt. Cô thật vất vả thu dọn gọn gàng ngăn nắp phòng khách, hiện tại nghiêm nhiên trông như một mảnh chiến trường bừa bãi, sách trên ngăn tủ toàn nằm trên đất, đồ ăn vặt từ bàn ăn đến ban công, dọc theo đường đi giống như rải hoa, đóa hoa loa kèn kia bị ngắt ra từng cánh một, chiếc bình thủy tinh ngã ở trên bàn, may mắn có mấy quả trái cây xanh xanh chặn lại, nhưng mà nước thì đổ đầy bàn đầy đất.

"Cửu Lười đi rồi, không có ai chơi với con." Tuấn Tuấn vô tội chỉ vào TV đang chiếu quảng cáo.

Diệp Phong có vẻ muốn khóc, chính thử mấy đài khác, nhưng mà ngay vào giờ này, cũng không có phim hoạt hình khác, "Tuấn Tuấn, con tự xem sách được không?" Cô lấy cái ba lô của thằng bé lại đây, bên trong có mấy quyển sách cho trẻ.

Tuấn Tuấn lắc đầu, cắn cắn ngón tay, "Mẹ, Tuấn Tuấn đói bụng."

Diệp Phong sừng sốt, nhớ tới thằng bé ăn điểm tâm từ sớm, "Được, mẹ đi nấu cho con."

"Không cần, con muốn ăn bánh mỳ mua bên trong có tôm."

Đó là pizza hải sản của Pizza Hut.

Diệp Phong nhìn lướt sơ một vòng quanh phòng, sờ sờ khăn lụa trên cổ, bắt đầu dề dặt đầu, "Được, chúng ta đi ăn bánh pizza."

"Mợ bé!" Vừa xách túi lên, Tuấn Tuấn đã vươn mở cánh tay.

Cô dờ khóc dờ cười ngồi xồm xuống ôm lấy Tuấn Tuấn, tư thế có chút không chuyên nghiệp, đứa nhỏ ở trong lòng cô không thoải mái xoay tới lui, đột nhiên đưa tay đè xuống bộ ngực của cô, dường như rất tham lam nuốt nuốt nước miếng, thì thảo nói: "Sữa của mợ..."

Máu cả người Diệp Phong đều thẳng hướng lên đỉnh đầu, cả người đều cứng lại, khóc không ra nước mắt nhìn vật nhỏ trong lòng. Cô làm sao có thể cảm thấy nó rất ngoan đâu, rõ ràng là một tiểu ác ma.

"Tuấn Tuấn lại động nữa, mợ sẽ ngã sấp xuống, sau đó sẽ không thể đi mua bánh pizza." Cô một thân đỏ mề hời.

Tuấn Tuấn lập tức ngả đầu lên vai cô, ôm lấy cổ của cô, không động loạn nữa.

Cô hít vào một hơi, khóa cửa đi xuống lầu.

Mặt trời trên cao như lửa thiêu, lá cây không chút lay động, cô đứng ở ven đường đón xe, người qua đường thấy chiếc khăn lụa trên cổ cô đều có vẻ nghi hoặc có cái nhìn ái muội. Cô tự thôi miên bản thân rằng mình là mỹ nữ, nên mới nhiều người quay lại nhìn.

Khu vực gần nhà không có Pizza Hut, ngồi xe thật lâu mới tìm được một tiệm PapaJohn. May mắn bên trong điều hòa đủ lạnh, cô gọi cho Tuấn Tuấn một cái pizza mang đi, còn gọi thêm một phần kem, chỉ gọi cho mình một món đồ uống. Biết được ăn, Tuấn Tuấn biểu hiện rất tốt, yên lặng tự mình ăn, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay ngắt một miếng đưa cho cô, muốn cô nếm thử.

Cô cười khan, không dám cảm kích.

Gọi điện thoại tỏ khó với Ngã Ly, Ngã Ly không có một chút đồng tình, ngược lại còn cười đến sặc sụa không thở được, "Đương nhiên, cậu cho là mợ dễ lừa như vậy sao? Nha bộ mũi, xem tình hình này, tin vui của cậu cùng Hạ Dịch Dương là sắp rồi hả?"

"Chưa có chuyện đó." Cô tránh né.

"Giữ chứ, giữ chứ, còn làm bộ đạo đức giả? Ai, lúc ấy còn ở Quảng viện, như thế nào lại không phát hiện ra Hạ Dịch Dương là tiềm năng để hỗ trợ đầu tư chứ, bằng không làm thế nào đến phiên cậu?"

"Ánh mắt kia của cậu luôn luôn rất độc mà."

Ngã Ly cười khò, "Quả thật là độc."

Diệp Phong nói tuần sau sẽ đến Quảng viện học chuyên sâu, Ngã Ly nghe xong tin này, rất vui vẻ, "Tốt, như vậy chúng ta có thể thường xuyên gặp nhau."

"Mợ, con muốn đi tiểu..." Tuấn Tuấn đột nhiên nắm góc áo của cô lôi kéo.

Cô nhìn trên chiếc áo somi trắng như tuyết in rõ ràng một cái dấu tay, có hơn nửa ngày cũng chưa hoàn hồn lại. "Được, chúng ta đi toilet."

Cô còn chưa kịp nói tạm biệt với Ngã Ly, liền nắm tay Tuấn Tuấn chạy hướng vào toilet.

"Hình trên kia là chị mặc váy, không thể vào, Tuấn Tuấn là nam nhi, ở bên cạnh." Tuấn Tuấn ngẩng đầu lên, gằn từng tiếng, nói vô cùng rõ ràng.

Cô khổ không nói nổi đứng ở bên ngoài ho khan vài tiếng, nghe thấy không có hồi âm, giống như kẻ trộm rình đẩy cửa ra.

"Mợ không thể nhìn lên nam nhi đi tiểu." Cô giúp Tuấn Tuấn cởi quần, Tuấn Tuấn đẩy tay cô ra, trinh trọng thanh minh. Cô phát điên mặt đỏ bừng, xoay lưng lại, đem mặt hướng ra ngoài.

Khi đi ra, ở bên ngoài gặp một tiểu nam sinh mặt đầy trứng cá, ánh mắt nhìn cô như nhìn một kẻ có bệnh rình trộm.

Tuấn Tuấn ăn no rồi, lại có khí lực vọt vịnh, làm thế nào cũng không chịu trở về. Cô nhớ có một trung tâm thương mại ở lâu một là nhạc viên nhi đồng, đành phải mang Tuấn Tuấn đi qua đó để cho chính mình được thở một cái.

Vừa xuống xe, từ vách kính thủy tinh rộng rãi có thể nhìn thấy trẻ con ở trên giường nhún nhảy vui đùa, Tuấn Tuấn hưng phấn mà rút tay khỏi tay cô, liền chạy hướng về phía trước.

"Tuấn Tuấn, chậm một chút!" Cô ở phía sau đuổi theo, vẫn là không kịp ngăn Tuấn Tuấn va vào một người phụ nữ mới từ thang cuốn bước xuống.

"Thực xin lỗi!" Cô giữ chặt Tuấn Tuấn, ngẩng đầu xin lỗi.

"Aa, là Diệp Phong." Giọng cô ta không cao không thấp, trên người mơ hồ tản ra hương hoa hồng nhẹ nhàng, váy màu đen đơn giản nhưng sang trọng chỉ phối hợp một chiếc vòng cổ tròn châu thuần trắng, cả người tràn ngập sức quyến rũ nữ nhân thành thực.

"Chủ tịch Điều, thật khéo!" Diệp Phong thật ngoài ý muốn, ở giữa trưa thứ Ba bận rộn, Điều Hoa cứ nhiên rảnh rỗi đi dạo trung tâm thương mại.

"Con nhỏ của bạn cô à?" Điều Hoa đôi tay xách đóng gói túi to nhỏ, phiêu mắt nhìn Tuấn Tuấn.

"Đúng vậy. Tôi muốn cho mua vé cho cháu, chủ tịch Điều, tạm biệt!" Diệp Phong và cô ta chỉ có thể xem như không phải người xa lạ, không nói nhiều, chào hỏi qua là được.

Điều Hoa trầm ngâm một chút, ý tứ sâu xa nhìn khăn lụa ở cổ cô, "Tôi chờ cô đưa đứa nhỏ đi vào, sau đó xin cô giúp tôi làm tham mưu, Thôi Linh và Lâu Dương ly hôn, tôi muốn tặng quà an ủi an ủi cô ấy, nhưng mà không biết tặng cái gì thì tốt?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Sự phấn đấu của bọn họ

Edit: Hanayang

Diệp Phong lẳng lặng nhìn người phụ nữ toát ra khí chất cao quý hư hư thực thực trước mắt, không khỏi kinh ngạc, cô tạo cho người ta cảm giác mình như cô gái hướng dẫn mua sắm sao? Cô nghĩ cô nhất định là nghe lầm.

Cô dịu dàng nắm tay, không nhìn lại Điều Hoa, ôm Tuấn Tuấn đến chỗ bán vé mua vé, cho cời áo khoác cho thằng bé, sau đó nói với Tuấn Tuấn cô sẽ đợi ở chỗ nào. Vườn trẻ thật sự là dễ thuận tiện cho các phụ huynh có thể yên tâm mua sắm, mới có ý thiết lập một cái nhà trẻ lâm thời, trong đó có quản lý viên chuyên môn, các phụ huynh không nên đi theo vào, ở bên ngoài có mấy băng ghế dài, cho các phụ huynh nghỉ ngơi, uống trà. Tuấn Tuấn là lần đầu tiên tới chỗ này, Diệp Phong lo thằng bé sẽ sợ, nên sắp xếp tìm vị trí ở hàng đầu, như vậy Tuấn Tuấn vừa nhấc mắt có thể nhìn thấy chính mình.

Vừa ngồi vào chỗ của mình, trước mặt có thêm một ly trà hoa quả, cô nghiêng mặt sang, Điều Hoa trong tay bụng một ly trà quả giống vậy, ở bên cạnh cô ngồi xuống, trong tay đeo giỏ xách Hermes, thuận ý đặt ở một bên.

"Chủ tịch Điều, tôi nghĩ tôi không có khả năng giúp được cô." Thính lực của cô xem ra không có vấn đề, cô nhắm mắt, mặt không chút thay đổi hướng về Điều Hoa, thẳng lưng nói, "Trường phòng Thôi chỉ là cấp trên của tôi, cũng không phải là bạn của tôi, tôi không biết sở thích của cô ấy. Mặt khác, cô ấy và Giám đốc Lâu ly hôn, là việc riêng nhà bọn họ, tôi đối với chuyện bọn họ cũng không biết gì, không thể biểu đạt nên đồng tình ai hoặc an ủi ai!"

Nói xong, cô quay đầu đi quan sát Tuấn Tuấn, khi khuôn mặt Điều Hoa chợt lóe mà qua, cô đã không bỏ lỡ cú "sốc" trên mặt Điều Hoa.

Đã rất nhiều năm không có ai dùng loại giọng điệu lạnh lùng lại có chứa nửa phần trào phúng này nói chuyện cùng Điều Hoa, địa vị cùng vẻ đẹp của cô, dù là nam nhân hay nữ nhân, đều là làm cho người ta ngưỡng mộ. Cô cùng Diệp Phong qua hai lần chạm mặt, cũng không thấy cô có cái gì đặc biệt, vừa mở miệng nói chuyện, thế nhưng như thế sắc bén, trực tiếp, không cho đối phương chút đường sống nào.

Như vậy lời đạo đầu tựa hồ đã thất bại, mà biểu hiện của Diệp Phong thế nhưng không có tỳ vết nào, quả thật là việc nhà của thủ trưởng cùng cô thì có cái quan hệ gì đâu?

Điều Hoa vì sự mạo muội của mình mà bật cười.

"Chuyện bọn họ, người ngoài đứng là không tiện bình luận." Cô ngưng ngừng tìm cho chính mình cái bậc thang đi xuống, "Kỳ thật sáu năm trước tôi đã biết đến Diệp tiểu thư, có thể Diệp tiểu thư không nhớ rõ tôi."

Những lời này thành công thu hút lực chú ý của Diệp Phong quay lại, "Chúng ta đã gặp qua ở nơi nào?"

"Quảng viện." Điều Hoa không chạm đến ly trà trước mặt, hai chân tao nhã bắt chéo, bảo đảm chiếc váy sẽ không để lộ cánh xuân ra ngoài.

"Khi đó còn chưa có thành lập Hoa Thành, tôi chỉ là trợ lý Công ty Văn hóa Cửu Thiên, Biên... Biên trưởng phòng và chủ tịch của chúng tôi có quan hệ khá tốt, tôi thường xuyên theo chủ tịch đến nhà họ Biên làm khách. Có một hôm, Trưởng phòng đến Quảng viện thăm Biên Thành, chúng tôi cũng đi theo. Là vào mùa thu, mùa Bắc Kinh đẹp nhất, đến vào thời điểm chạng vạng, hai người đang ăn cơm chiều. Dường như đồ ăn không hợp khẩu vị của cô, cô đem đồ ăn đẩy cho Biên Thành, miệng quyết cao cao, đứng dậy bỏ đi, Biên Thành mỉm cười đi theo sau cô, ở cửa gặp được chúng tôi. Biên Thành tuy theo nói chuyện chúng tôi, nhưng ánh mắt luôn nhìn ra bên ngoài, chưa nói được mấy câu, anh ấy liền vội vàng bỏ đi, hẳn là đi đỡ dành cô. Tuổi của tôi so với các bạn lớn hơn nhiều, công tác so với người cùng lứa tuổi thuận lợi hơn, rất ít hâm mộ người khác, nhưng mà vào ngày hôm đó, tôi vô cùng hâm mộ cô, tuổi trẻ tươi đẹp, tương lai rộng mở, quan trọng nhất là có một Biên Thành yêu cô như vậy."

Tiếng ồn ào nhốn nháo của bọn trẻ vang vọng ở bốn phía, dội vào bên tai Diệp Phong ông ông, mặt lúc trước hơi hơi nhăn mi từng chút buông lỏng, sau

đó thân nhiên à một tiếng.

Lúc đó, lúc này, sớm đã cách xa một trời.

Có cái gì thật hăm mộ, cười đáp người cuối cùng mới là người chiến thắng chân chính.

"Thế sự khó liệu." Diêu Hoa cũng không thêm đề ý thái độ Diệp Phong, cô ta thờ dài, giống như vì chuyện cũ mà ra một tia sầu não, "Sau đó, Biên trưởng phòng cùng chủ tịch của chúng tôi chạy trốn ra nước ngoài, Biên phu nhân tự sát, Biên Thành rời khỏi đài truyền hình, không biết đi nơi nào, tôi thành chủ tịch trên danh nghĩa gánh vác món nợ lớn của Cửu Thiên... Đoạn ngày đó thật sự là gian nan, tôi da mặt dày, mở miệng khẳng định với các khách hàng cũ rằng Cửu Thiên tiếp tục nghiệp vụ cho họ, có vài việc đều rất khó vượt qua, nhưng giống như có kỳ tích, cắn răng mà đi tới. Đúng lúc này, tôi gặp Biên Thành. Trong nhà ở toàn bộ bị tịch thu, anh ấy thuê một gian nhà trọ cũ, làm phóng viên chụp ảnh cho một tạp chí, buổi tối trở về, thay báo chiều viết bài. Tôi trong lúc theo người mẫu có hợp đồng đi chụp ảnh nhìn thấy anh, ấn tượng về anh ấy luôn là tuần lẳng mà lại như ánh mặt trời, nhưng anh ấy trước mắt đen gầy, âm trầm, quần áo nhàu nhum, nhìn qua làm cho người ta rất khó chịu. Tôi hỏi hán có nghĩ đến Cửu Thiên làm việc, anh ấy hỏi tôi có thể cho anh thù lao gì. Anh ta vô cùng cần tiền, Biên trưởng phòng xuất ngoại có vẻ vội vàng, chưa kịp dời đi tài chính, chủ tịch chúng tôi lại mang đi ra ngoài mấy chục ngàn đô la bỏ chạy, ông ấy từng ấy tuổi, ở nước ngoài kiếm cơm cũng là vấn đề, nhờ người vụng trộm gửi thư cho Biên Thành, nhờ Biên Thành nghĩ cách. Tôi nói đưa tôi cho anh 20% cổ phần công ty, Biên Thành nghiêm túc hỏi tôi hiện tại ký hợp đồng sao? Sau khi ký hợp đồng, anh ấy thành tổng giám đốc Cửu Thiên, cũng vì Cửu Thiên mang đến cơ hội mới, trong một năm đó chúng tôi quay một bộ phim nhiều tập vô cùng thành công, nghệ nhân có hợp đồng nhảy một bước thành ngôi sao toàn quốc, hợp đồng quảng cáo không ngừng đến, tiếp theo chúng tôi lại ký với vài ca sĩ thần tượng, sau đó nữa, chúng tôi tiến vào với ngành công nghiệp xuất bản, tạp chí mới... Cửu Thiên có thể bước ra thị trường, trước khi ra thị trường, chúng tôi đổi tên Cửu Thiên thành Hoa Thành."

Diệp Phong tin tưởng quá trình phấn đấu của Diêu Hoa và Biên Thành, nếu chuyển thành kịch bản phim, sẽ không thua kém so với bộ phim《Phấn đấu》do Tống Đại Vệ và Mã Y Lợi diễn. Nhưng mà cô vốn không thích xem phim nhiều tập, rất tốn thời gian.

Rất kỳ quái, Diêu Hoa có hứng thú nói nhiều chuyện như vậy, nhưng cô vào ban ngày cũng không phải một thánh giả biết lắng nghe, huống chi cô còn vương bạn Tuấn Tuấn đang ở bên trong chơi đùa muốn ướt sũng. Bé trai chính là bé trai, trò nào cũng đều muốn thử, làm mấy bé gái hăm mộ sững sờ.

"Thứ Tư tới, Biên trưởng phòng nhị thẩm. Mấy ngày nay sức khỏe ông không tốt lắm, có thể là lo lắng phán quyết. Ngày hôm qua, khi tôi cùng Biên Thành đến thăm, ông ấy dường như lú lẫn, một câu cũng không nói. Diệp tiểu thư, cô đã đến Biên Thành căn hộ mới của Biên thành rồi sao?"

Diệp Phong cảm giác bên tai chấn động.

"Tại sao tôi phải đến căn hộ mới của anh ta?"

"Hai người không phải đồng học sao? Biên Thành thích yên tĩnh, không chào đón người khác đến làm khách, có hôm tôi gọi điện cho anh ấy, nghe được bên trong có rất nhiều người đang nói chuyện, tôi hơi chút tò mò, anh ấy nói là các bạn học họp mặt."

"Trưởng phòng Thôi xem qua lý lịch của tôi, không có nói cho Chủ tịch Diêu, tôi mới từ Edinburgh về nước không lâu sao?"

Diêu Hoa biểu tình cứng đờ.

"Cám ơn trà của chủ tịch Diêu." Tuấn Tuấn đại khái là chơi mệt mỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng chạy về phía cửa, Diệp Phong cầm lấy quần áo đi đón Tuấn Tuấn.

Ly trà hoa quả còn đầy để ở trên bàn, cô ngay cả tay cũng chưa chạm vào một chút.

"Mợ, con khát." Tuấn Tuấn chếp chếp cái miệng nhỏ nhắn.

Diêu Hoa trừng lớn mắt, nhìn đứa bé trai đầu đầy mồ hôi nhào vào trong lòng Diệp Phong, hai tay bản lem luot cứ như vậy túm lấy vạt áo trước ở trái phải hai sườn Diệp Phong.

"Được, mợ đưa Tuấn Tuấn ra ngoài uống nha. Là nước dưa hấu hay là nước dâu tây?" Diệp Phong ngồi xổm xuống, rút ra khăn tay giúp Tuấn Tuấn lau mồ hôi.

"Không thể được cả hai sao?"

Diệp Phong nở nụ cười, "Đương nhiên có thể."

Cô ôm lấy Tuấn Tuấn, dịu dàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé. Khi đi ngang qua băng ghế dài, cô phát hiện Diêu Hoa đã đi khỏi.

*

Diêu Hoa không tiếp tục đi dạo phố, trực tiếp lái xe về công ty. Hôm nay công ty chuẩn bị ký hợp đồng với hai người mẫu muốn chuyển làm diễn viên, Biên Thành sau khi phỏng vấn sẽ quyết định.

Hoa Thành đã có được một tòa nhà văn phòng hai mươi bốn tầng, khi lên lầu cô gặp Tiểu Mễ - thư ký của Biên Thành, đang cầm một chồng hình ảnh thật cao, khi hướng cô chào hỏi còn đang thờ hào hển.

"Phòng vấn đã xong chưa?" Cô giúp Tiểu Mễ cầm một ít, Tiểu Mễ hít một hơi dài, "Người mẫu đã tới rồi, nói trên đường kẹt xe. Tổng giám đốc Biên còn đang ở phòng họp!"

Cô vẻ mặt lạnh lùng, trong lòng đã là không hài lòng, còn chưa có ký hợp đồng đã chơi trò cao giá. Ra thang máy, liền đi hướng về phòng họp, đẩy cửa ra, bên trong Biên Thành đang ngồi cùng vài vị quản lý nghiệp vụ, hai cô người mẫu duyên dáng quyến rũ ngồi ở đối diện, đối với Biên Thành liếc mắt đưa tình.

Đáng tiếc Biên Thành đáp lại là vẻ mặt lạnh lùng băng sương.

Khi có một nghệ sĩ mới vào công ty, đối với vị tổng giám đốc tuần lã phi phàm này, rất dễ dàng động tâm. Nhưng mà còn chưa kịp đợi các cô bắt đầu nỏ rộ phong tình, nhắc tới Biên Thành, đã không rét mà run. Trong công việc, Biên Thành là người nghiêm khắc mà lại lạnh lùng, thậm chí là không nói đến tình cảm, bất luận là đối với ai.

Biên Thành thấy cô tiến vào, đứng lên, cô khoát tay, lui trở ra. Biên Thành tự chủ trương mọi chuyện, cô cũng không muốn nhúng tay.

Đi vào văn phòng, thư ký sốt ruột đem mấy công văn cần phê duyệt đặt lên bàn, cô ngồi xuống xem vài lần, dường như không có cách nào chuyên tâm làm việc, cô đẩy công văn qua một bên, nhủu mày trầm tư một hồi, ngắt lại gọi điện thoại cho Thôi Linh.

Giọng Thôi Linh là lạ, trong miệng như đang ngậm cái gì, mồm miệng không rõ.

"Làm sao vậy?"

"Vừa đáp mặt nạ, là điện thoại của cậu mới nghe đó."

Cô nở nụ cười, "Tâm tình dường như rất khá nha?"

"Không vui cũng không buồn. Mình nghĩ thông suốt rồi, thay vì làm một bà vợ cả ngày nghi thần nghi quỷ, còn không bằng làm một đại cổ đông có thể điều vô dương oai với anh ta, bắt anh ta làm công cho mình."

"Cậu bỏ xuống được sao?" Cha Thôi Linh là người sáng lập Thành Đô radio, có 60% cổ phần công ty, chỉ có mình Thôi Linh là con gái độc nhất.

"Không bỏ cũng phải bỏ. Lâu Dương là một người quản lý tài ba, cũng là một ông chồng đáng sợ. Sao mình có thể yêu thương người như thế chứ?" Ngừ khí Thôi Linh buồn bã, giống như hồi hận không thôi.

"Cậu... cùng anh ta ly hôn, chỉ là vì vậy?"

"Mình thực sự hy vọng anh ta ở bên ngoài có tình nhân, có thể cho mình mượn cơ để bắt giữ. Nhưng anh ta rất thông minh, mình không túm được nhược điểm của anh ta. Dường như là cười nhạo mình lúc trước ngu xuẩn, 《Đêm khuya khuynh tình》 hiện tại rating là cao nhất toàn đài. Mình sao có thể không thừa nhận thua chứ?"

Diêu Hoa cùng Thôi Linh thờ dài, vừa nhắc mắt, Biên Thành từ bên ngoài đi vào, thấy cô đang tiếp điện thoại, anh bước ngược trở ra.

"Tổng giám đốc Biên, phòng vấn có tốt không?" Diêu Hoa vội vàng ngắt điện thoại, gọi anh lại.

"Chỉ ký với một người, còn người kia tâm kế thâm sâu, trong khi cùng Hoa Thành bàn bạc, còn lên đến công ty khác lấy lòng, sáng sớm hôm nay còn chụp ảnh cho bên kia." Biên Thành đưa tay để tư liệu lên trên bàn của cô.

"Vậy người mới ký này anh chuẩn bị cho cô ấy đi con đường nào?"

"Trước tiên nhận mấy hợp đồng quảng cáo, sau đó chọn một bộ phim tình cảm gia đình hiện đại đang hút khán giả, cho cô ấy diễn vai thứ chính, để xem phản ứng thế nào, sau đó sẽ có kế hoạch cụ thể." Biên Thành cứ thế đơn điệu không nóng không ấm, ánh mắt nhìn Diêu Hoa cũng là lạnh nhạt không một gợn sóng. Người như vậy, làm việc như cái máy, vô tình vô cảm.

Diêu Hoa gật gù đầu, "Vậy ký đi! Biên tổng, hôm nay muốn đi trại tạm giam sao?"

Biên Thành nâng nâng đuôi lông mày, "Tôi sẽ lo liệu."

Biểu tình xa cách cô độc, Diêu Hoa mỉm cười, "Hôm nay tôi ở trên đường gặp được Diệp Phong, dắt theo một đứa nhỏ, kêu cô ấy là mẹ, cô ấy... có vị hôn phu sao?"

Lúc này đây, khuôn mặt bình tĩnh Biên Thành chấn động kinh ngạc tạo nên một vòng gợn sóng, "Đây là chuyện cô quan tâm sao?" Anh hỏi cứng ngắt.

"Tôi không quan tâm, nhưng anh rất quan tâm, không phải sao?" Diêu Hoa cong lên khóe miệng, đáy mắt cũng là một mảnh lạnh băng.

Chương 42: Anh lấy gì để yêu em (thượng)

Edit: Hanayang

Khi Hạ Dịch Dương cùng Hạ Doanh Nguyệt rời khỏi học viện âm nhạc, đứng vào thời gian tan tầm, dọc trên đường đi xe chạy chật như nêm cối, vượt qua một cái đèn xanh đèn đỏ đều mất hơn mười phút. Doanh Nguyệt không khỏi lầu bầu, thành phố Bắc Kinh này ngoại trừ nhiều người nhiều xe thì có cái gì tốt đâu, trở về nhà mà cũng khó khăn như vậy.

Cô lo lắng không biết Diệp Phong có trông được Tuấn Tuấn không, Tuấn Tuấn có khóc đòi mẹ không, lòng cô se thắt lại.

Hạ Dịch Dương giữ tay lái, liếc nhìn Doanh Nguyệt, cười an ủi: "Nếu có việc gì, Diệp Phong sẽ gọi điện thoại cho chúng ta."

"Chị dâu chưa từng sinh con nhỏ, hôm nay thật sự là làm khó cho chị ấy rồi. Anh, em cảm thấy chị dâu rất yêu anh." Doanh Nguyệt nhìn dòng xe cộ như một hàng dài phía trước, ngã mình nằm ra sau, thả lỏng lưng.

"Tại sao?" Mặt trời ngã về tây xuyên qua kính thủy tinh chiếu vào trong xe, anh nheo mắt lại, khoe môi nhẹ nhàng cong cong.

"Chính là trong lòng cảm thấy như vậy." Doanh Nguyệt cười tò mò, "Anh, anh cùng chị dâu gặp nhau như thế nào?"

"Tụi anh là bạn học đại học."

Doanh Nguyệt há miệng thành hình chữ O rất là kinh ngạc, "Anh này công phu giữ bí mật thật sự là lợi hại, còn nói lúc anh đến trường làm việc vất vả, thì ra là yêu đương vất vả! Bất quá, anh, tình yêu của hai người sắp thành chạy Marathon rồi."

"Đừng có nói bừa, Diệp Phong xuất ngoại sáu năm, tụi anh năm nay mới hẹn hò."

"Chị dâu là lưu học sinh à!" Doanh Nguyệt lại cả kinh, "Vậy thời điểm học đại học, hai người có từng mất qua mây lại không?"

"Doanh Nguyệt, em đã làm mẹ rồi, làm thế nào mà nói chuyện còn giống như đứa nhỏ vậy?" Hạ Dịch Dương giọng điệu có hơi trách cứ, nhưng trên mặt lại lộ ra mỉm cười.

"Không có? Em không tin. Chẳng lẽ mối tình đầu của chị dâu không phải anh?"

"Hôm nay em cùng giáo sư nói nhiều như vậy, miệng không mỏi sao? Được rồi, đem miệng ngâm lại, anh muốn chuyên tâm lái xe."

Doanh Nguyệt lén nhìn Hạ Dịch Dương, chớp chớp mắt, nhép miệng nói thầm, anh trai đỏ mặt rồi.

Xe tiến vào khu nhà, đứng vào thời khắc ngày đêm chuyển giao, đèn đường đã sáng lên, gió phất phất thổi tới vẫn mang theo cái nóng rực giữa trưa.

Diệp Phong cùng Tuấn Tuấn không ở bên nhà Hạ Dịch Dương, Doanh Nguyệt xoay người định gõ cửa nhà Diệp Phong, Hạ Dịch Dương giữ lại, đương đương tự đắc khoe với cô cái chìa khóa trong tay.

Cửa mở ra, vừa nhìn thấy, hai người đầu tiên là sững sốt, sau đó là buồn cười đến phải bật cười.

"Hừ!" Hạ Dịch Dương dựng thẳng ngón tay, bảo Doanh Nguyệt cười nhỏ tiếng một chút.

Căn phòng như vừa mới bị kẻ cướp tấn công, ly đồ chén nghiêng, đến chỗ chen chân vào cũng đi không lọt.

Trên sofa, Diệp Phong đang nửa nằm nửa ngồi, Tuấn Tuấn nằm gối lên bụng của cô, trong lòng hai người đều ôm một cái gối dựa, dường như một mối đến cực điểm nên ngủ thật say, tiếng mở cửa cũng không kinh động đến bọn họ. Một đầu ẩm ướt dán trên trán Diệp Phong, áo sơ mi màu trắng thành cái bảng pha màu, bên dưới là quần áo dính dầu mỡ, trên mặt lem luot sôcôla. Cô ngủ sâu như vậy, còn không quên co nửa chân lên, phòng hờ Tuấn Tuấn lấn xuống đất.

Hạ Dịch Dương liếc mắt ra hiệu cho Doanh Nguyệt, Doanh Nguyệt hiểu ý gật gật đầu, nhẹ chân nhẹ tay đi tới, thật cẩn thận ôm lấy Tuấn Tuấn.

"Mợ, con còn muốn chơi." Tuấn Tuấn chếp chếp miệng, đột nhiên nói ra một câu.

Doanh Nguyệt vỗ nhẹ con, ôm Tuấn Tuấn xoay người hướng về nhà Hạ Dịch Dương.

Hạ Dịch Dương đóng cửa lại, chậm rãi ngồi xổm xuống ở trước sofa. Diệp Phong ngủ như vậy, tư thế không được thoải mái, nhưng mà anh cũng

không muốn làm cô giật mình.

Áo somi vốn mỏng manh, bình thường nằm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng trước ngực phập phồng. Cô không thích dùng nước hoa, hương thơm trên người chủ yếu là mùi hương sữa tắm, bây giờ còn thêm chút mồ hôi. Tuấn Tuấn tính lực dư thừa, cô lại chiều nó, hôm nay sợ là bị tên nhóc kia quậy một rồi.

Anh vén qua tóc mái ẩm ướt, cúi người xuống đặt lên trán cô một nụ hôn dịu dàng. Khi anh luồn cánh tay ra sau cổ cô, cô chậm rãi mở mắt, nhìn thấy anh, đầu tiên là cười, "Dịch Dương... A, Tuấn Tuấn đâu?" Cô thấy trên bụng trống trơn.

"Được Doanh Nguyệt ôm đi rồi."

"À, " cô nhẹ nhàng thở ra, lại nhắm mắt lại, bắt lấy tay anh, "Em mệt mỏi quá."

"Ngủ đi, lát nữa anh gọi em dậy đi làm."

"Uhm!"

Cô lại chìm vào giấc ngủ.

Anh ôm lấy cô đi vào phòng ngủ, "Như vậy ngủ thoải mái hơn." Anh ở bên tai cô ôn nhu nói. Cô xoay người nằm nghiêng một bên. Anh thay cô đắp chăn, ngồi một hồi lâu ở bên mép giường mới đứng dậy.

Còn ngồi tiếp nữa, anh chỉ sợ sẽ không khống chế được đem cô ôm chặt vào trong lòng, muốn khám nhập vào cơ thể của chính mình. Khi quen biết cô, anh đã trưởng thành, là trụ cột trong nhà, cũng không ý lại vào bất cứ ai, mà cô miệng còn niềng răng, cười rộ lên vô cùng ngây thơ, cảm giác như là cô bé chưa trưởng thành. Anh chiều cô cô, yêu thương cô là tự nhiên, cô chỉ cần hưởng thụ tình yêu của anh là được. Trong khoảnh khắc vừa mới mở cửa ra lúc này, anh bị sự hấp dẫn tàn mạt ra từ trên người cô làm rung động. Thì ra cô thật sự đã trưởng thành, cô cũng có một đôi vai có thể cho người khác ý lại, cô cũng có năng lực bảo vệ người khác.

Doanh Nguyệt làm xong bữa cơm chiều đơn giản, chỉ có hai người họ ăn, hai người kia còn đang ngủ say. Ăn xong, anh sang dọn dẹp lại nhà Diệp Phong, hôm nay cô không có thời gian viết này nọ, nhưng anh vẫn thay cô đem laptop, mấy quyển sách thường xem cùng sổ tay, một ít CD, cho vào trong giỏ xách. Ví tiền của cô nửa lộ ra ngoài, tiền lẻ cũng vậy, đoán chừng là tiền thói lại lúc chiếu cố Tuấn Tuấn, luống cuống tay chân, cô liền ném ví vào trong giỏ xách. Anh mỉm cười thay cô kiểm tra chìa khóa, túi trang điểm nhỏ, sau đó đem tiền lẻ cho vào ví. Khi anh xếp tiền vào, phát hiện ở ngăn trong cùng hé ra tấm ảnh chụp, là ảnh Diệp Phong chụp cùng Biên Thành, phía sau là lá phong đỏ rực như lửa.

Hai người tư thế cũng không thân mật, chỉ là đứng sóng vai, cô còn đeo niềng răng, Biên Thành cười rất trầm ấm, nhìn qua ảnh còn thấy được ánh mắt ôn nhu như vậy. Lúc này, họ hẳn là còn chưa có yêu đương, chỉ là chỗ bạn học rất thân. Anh nhớ rõ khi học quân sự, Biên Thành đưa cô khi đó bị té xỉu đến phòng y tế, sau đó, hai người thường xuyên như hình với bóng, đương nhiên, còn có Ngã Lỵ nữa.

Anh nhắm mắt lại, tâm tình vô cùng bình tĩnh, không có một tia gợn sóng.

Ký ức của cô cùng Biên Thành, từng có bao nhiêu tốt đẹp, anh rất rõ ràng. Anh chưa từng nghĩ mình sẽ thay thế vị trí của Biên Thành ở trong lòng cô, anh cũng sẽ không ích kỷ muốn đi xóa sạch bóng dáng Biên Thành.

Tấm ảnh này, chỉ là một cái ảnh thu nhỏ của hồi ức, lưu giữ không có nghĩa là tiếp tục yêu, mà là quý trọng.

Anh yêu cô, cũng sẽ cùng cô quý trọng này đoạn hồi ức này, anh sẽ mang đến cho cô hiện tại mới cùng một tương lai khác.

Cái này thì có gì để tức giận và đổ kị đâu?

Anh đem ảnh để lại chỗ cũ, khóa kéo lại, nhìn xem thời gian, 9 giờ 30. Anh vào phòng đánh thức cô dậy, cô tắm rửa, ăn cơm tối xong, anh đã xách theo hai cái túi đứng đợi trước cửa thang máy.

"Dịch Dương, trăm ngàn lần không nên quá chiều em, sau này nếu anh đi công tác, em đây phải làm sao bây giờ?" Ngủ dậy lại được ăn no, tinh thần cô dường như rất khá.

"Có thể gọi di động nhắc nhở."

"Nếu di động hết pin thì sao?"

"Vậy thì tâm linh tương thông."

"Chúng ta có tương thông sao?" Cô nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn anh.

Anh gật đầu.

"Vậy anh có biết em bây giờ đang nghĩ gì không?"

"Em đang suy nghĩ, là muốn chúng ta có em bé, em nhất định sẽ là một người mẹ xứng đáng."

"Xì, không dám đâu. Em cũng không dám sinh em bé, Tuấn Tuấn quả thực chính là một tiểu ác ma. Anh không biết nó có bao nhiêu đáng sợ, nó... còn phi lễ em..." Vừa tắm xong, thời tiết lại nóng, mặt của cô vốn đã hồng bây giờ càng đỏ.

Anh giật giật lông mi, làm ra vẻ tò mò, "Á? Như thế nào phi lễ?"

Cô trừng mắt nhìn anh, che miệng của anh lại, "Anh còn hỏi..."

"Đương nhiên phải hỏi rõ ràng, lát nữa khi phạt nó, nên nói rõ lý do." Anh cầm tay cô.

"Đi, đi..." Cô hèn dỗi đẩy anh, nhưng vẫn là tiến sát đến bên tai anh lắm bả nói nhỏ.

Anh cười đáp khoe miệng đều run rẩy.

Cô cảm thấy kẻ ngón tay hơi hơi xuất mồ hôi, trong lúc làn da ma sát đó, có chút dính, có chút nóng, có chút hạnh phúc.

"Anh cũng đến đài, tiết mục của em sau khi kết thúc, anh gọi điện thoại cho em, nếu không có việc gì, anh rất nhanh sẽ tới đây, nếu có, em ở ngay tại chỗ chờ anh một lát. Không cho phép em một mình đi về, nhất định phải chờ anh." Chiếc Passat đến trước cửa Thành Đô radio dừng lại, cô đã sắp đến chỗ bảo vệ, anh còn gọi cô lại dặn dò.

Cô hướng về phía anh vẫy vẫy tay, nhìn thấy bóng xe ở dưới đèn đường ngược sáng, cũng không chói mắt. Cảm giác chân thật gần gũi như vậy làm cho cô cảm thấy vô cùng an tâm.

*

Trực tiếp chấm dứt, mới ra khỏi phòng trực tiếp, điện thoại của anh đã tới, "Cùng nhóm biên đạo tán gẫu chút việc, em đợi anh thêm lát nữa."

"Trên đường lái xe cẩn thận, em sẽ chờ anh." Ở Đài còn có đồng sự khác, chuẩn bị làm tiết mục tiếp theo, cô hiện tại vô cùng thanh tĩnh, vừa vặn có thể làm chút chuyện.

Đồng sự ở tổ khác lục tục đi về, Tiểu Vệ là người cuối cùng ra ngoài, lần nữa đối với cô nói thực xin lỗi, "Chị Diệp, em có người bạn học ở cùng, cô ấy nhát gan lắm, em chưa về, cô ấy không dám ngủ. Cô ấy lại là dân văn phòng 9 giờ rưỡi đi làm"

"Chị không sao, mau trở về đi thôi!" Cô cười cười, xoay người tiếp tục đối mặt với màn hình máy tính.

Chuyện Lâu Dương ly hôn, trong đài có rất nhiều người đều đã biết. Mọi người chính là ngó nhau nhún nhún vai, giống như đã sớm đoán trước kết quả này, hiện tại chỉ là được chứng thật, không có gì quá ngạc nhiên.

Đang xem mấy trang web, màn hình đột nhiên tối sầm lại, một chiếc bóng che khuất ánh sáng từ ngoài hành lang chiếu lại đây, cô theo bản năng ngừng đầu.

Biên Thành lặng im đứng ở sau lưng cô, môi mông khê nhếch, ánh mắt nhìn về phía cô dường như đã trải qua nhiều lần tang thương trầm trọng.

"Anh... tìm tôi sao?" Đầu óc Diệp Phong có chút không nghe lời, chỉ đành dựa vào bản năng mà hỏi như vậy. Anh ta chậm rãi gật đầu.

Cô lấy lại lý trí, vội vàng đóng laptop lại, không biết anh vào bằng cách nào, nhưng mà văn phòng tuyệt đối không phải là nơi tốt để nói chuyện, "Anh đến đường cái đối diện chờ tôi, tôi lập tức đi qua."

Anh vẫn nhìn cô không chớp mắt, thần sắc trong đáy mắt thay đổi trong nháy mắt, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng, gần từng tiếng nói: "Anh đã ở bên ngoài đợi em 6 giờ."

Cô đứng bên cạnh bàn ngạc nhiên giật mình.

"Em là mười một giờ một phút đến radio, khi qua cổng, em còn xoay người phát phát tay, sau đó ngẩng đầu lên nhìn trời. Tiết mục hôm nay, em tổng cộng tiếp sáu cuộc điện thoại, ca khúc kết thúc chương trình là 《Colors of the wind》trong phim 《Pocahontas》, đây là bài hát em thích nhất."

"Chúng ta đi thôi!" Cô cũng không kiểm tra xem có quên tư liệu gì không, không đợi anh đáp lại, vội vàng mang theo giỏ xách đi hướng ra ngoài.

Dọc theo đường đi không có gặp phải đồng sự nào, phòng trực ban bảo vệ đang xem một bộ phim nhiều tập, khi cô đi qua, cũng không nâng mắt nhìn, khó trách anh có thể trực tiếp đi vào như vậy.

"Kia là xe của anh." Anh muốn cầm lấy túi xách trong tay cô, cô nhẹ nhàng tránh đi.

Ngon gió rạng sáng mang theo sương sớm có chút ẩm ướt, thổi tới trên tay có một chút cảm giác mát lạnh. Đây là một đêm hè rất đẹp, ánh trăng sáng bạc, đầy sao nhấp nháy.

Cô đem túi để ở ghế dài của trạm xe, chậm rãi xoay người, trấn định nhìn chăm chú vào anh, "Anh nói đi, tôi nghe."

"Diệp Phong..." Ánh mắt của anh bỗng nhiên sáng lên một chút, tiến lên một bước, cô cũng đi theo lui ra phía sau một bước, anh không tự giác nắm thật chặt tay, đầu đón hỏi: "Em sợ anh?"

Cô lắc đầu, "Không phải, tôi chỉ là cảm thấy cách một khoảng cách như vậy thì tốt hơn."

"Diệp Phong, đừng dùng loại giọng điệu lạnh như băng này nói chuyện với anh." Anh đột nhiên vươn tay nắm lấy cổ tay cô, "Làm sao anh có thể thương tổn đến em chứ?"

Diệp Phong không có giấy dựa, khóe miệng xả ra một tia cười trào phúng: "Anh là người sẽ giữ đúng lời hứa sao? Xin buông tay."

"Diệp Phong..." Biên Thành trầm mặc một giây, sau đó buồn bã buông lỏng cổ tay cô ra, thông thả nói, "Người không phải là thánh thần, luôn luôn có thời điểm yếu ớt."

"Tôi không muốn nghe anh giải thích." Cái đêm đông tố đó, khi cô chất vấn anh, anh d lựa chọn trầm mặc. Sáu năm trôi qua, hiện tại mở miệng, đã quá muộn rồi.

Trong lòng Biên Thành từng trận co thắt lại, anh đem mặt xoay đi, không để cô nhìn thấy nỗi đau khổ khắc trên mặt anh, "Tất cả xảy đến quá bất ngờ, thế giới mà em từng nghĩ vĩnh viễn sẽ không thay đổi bỗng long trời lở đất, lập tức, cái gì cũng không có. Diệp Phong, tình yêu là món hàng xa xỉ, một người ngay cả ngày mai còn không nhìn thấy, anh ta lấy cái gì đi yêu người khác? Em sẽ nói người yêu nhau hẳn là phải cùng chung hoạn nạn, à, hai người thuê ở trong một gian nhà trọ cũ nát, vì muốn mua nhà, tất cả tiền lương đều phải cẩn thận dành dụm, không thể sinh bệnh, không thể chi quá nhiều cho thức ăn, hôm trời mưa, vì tiết kiệm tiền, phải đứng ở trong mưa chờ xe buýt, mà không thể đưa tay đón xe taxi vừa chạy qua. Còn phải suy nghĩ có thể tìm thêm việc thứ hai hay không, kiếm thêm ít tiền. Những ngày đặc biệt, nói thức ăn gì đó ở nhà hàng không hợp khẩu vị, vẫn là mua chút đồ này nọ về nhà làm có lợi hơn. Về phần mua hoa, hoa quả nhập khẩu, ăn mặc đúng mốt, nghỉ phép đi du lịch, đó căn bản là chuyện không thể tưởng. Trong cuộc sống như vậy, em nói còn có tình yêu sao?"

"Anh chưa thử qua, như thế nào biết sẽ không có?" Ngắc đầu, nhìn đến chiếc bóng của cô đứng ở sau lưng của anh, đáy lòng chợt lạnh, cô cố gắng kiềm chế không cho giọng nói run rẩy, "Hoa tươi dù đẹp, anh có thể đứng ở bên ngoài cửa hàng bán hoa thường thức, không nhất định phải nhìn thấy nó ở trước mắt anh tàn úa. Ăn không được hoa quả nhập khẩu, dưa chuột và cà chua cũng giống nhau có thể dưỡng nhan, giải khát, quần áo Dorset và Kim Ưng rất đẹp, nhưng chỗ vườn bách thú cũng có thể tìm đồ vừa với anh. Nhà trọ rách nát thì thế nào, mỗi ngày vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy người trong lòng, không tốt sao? Nghèo lại như thế nào, nhà là thuộc về hai người, đồng tâm hiệp lực có cái gì không đúng? Trên thế giới người phải sống như vậy có rất nhiều."

"Dù nhiều cũng là chuyện người khác, anh không thể... để em sống cuộc sống như vậy." Anh đột nhiên xoay lại, gương mặt anh tuần bởi vì bị thương thống khổ mà méo mó.

"Đúng vậy." Cô nhìn thật sâu vào anh, tự giễu cười nói: "Anh làm được rồi, tôi hiện tại sống rất tốt. Anh đến để xác định một chút sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Anh lấy gì để yêu em (Hạ)

Edit: Hanayang

Bóng đêm thâm trầm, cô ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn lên bầu trời, mạnh mẽ đè nén lại những giọt nước mắt sắp tràn mi.

Sao phải khóc chứ, cô không có nói sai, năm đó thừa nhận sự tuyệt tình của anh, cô xuất ngoại, đi đến rất nhiều thành phố, qua rất nhiều con đường, bây giờ còn có một phần công tác khá tốt, gặp được một người đàn ông vô cùng yêu thương cô, cô thật sự sống rất tốt. Mà anh cũng không tệ, tổng giám đốc Hoa Thành, công thành danh toại, tuy rằng cô đối với xe không có nghiên cứu, nhưng cũng biết anh lái chiếc xe kia ít nhất là bảy con số.

Nếu năm đó anh không đẩy cô ra, bọn họ sẽ không có hoàn cảnh như hôm nay, cô chỉ trói buộc anh, còn anh sẽ làm cô thống khổ, cho nên nói chia tay là chuyện vô cùng thông minh!

Năm thứ hai cô ở nước ngoài đã từ chối tiền sinh hoạt ba mẹ gửi cho, không phải cô muốn thể hiện, mà là thời gian rảnh rỗi không biết phải trải qua như thế nào. Khi có một mình, cô sẽ hồi tưởng lại tới nỗi khó thở. Cô đi làm thêm, đến nhà hàng chạy bàn, đến quán bar tiếp thị rượu chia hoa hồng. Năm tốt nghiệp, cô vào ngân hàng thực tập, thường xuyên tăng ca đến rạng sáng. Sau đó lại đến Edinburgh làm hướng dẫn viên du lịch, có vài đoàn viên quý cô thường cho ít tiền, cô tiếp nhận, nhẹ nhàng nói lời cảm ơn. Trở về nhà trọ, cô đem tiền mặt bày ở trên bàn, sắp xếp lại theo từng mệnh giá, sau đó tính toán, nào là phí điện nước, nào là tiền thuê nhà, nào mua bánh...

Cô không phải hoa trong nhà kính, chỉ là một hạt giống bình thường mà thôi, dù rơi ở chỗ bùn đất thế nào cũng có thể sinh trưởng. Dù là ở Thành Đô radio, bị Thôi Linh nhục nhã, làm khó, Lâu Dương thờ ơ mặc kệ, cô không thấy oan uổng sao? Một cô gái vào đêm khuya đứng ở trạm xe, chẳng lẽ không thấy sợ hãi?

Nhưng mà cô đều vượt qua được.

Mà những chuyện này, anh lại biết được bao nhiêu?

Lấy cái gì để yêu cô? Yêu cầu của cô cũng không cao, chỉ cần tình yêu của anh là đủ rồi, nhưng mà anh đã thu lại.

Cô quay đầu lại nhìn Biên Thành, anh so với mấy ngày hôm trước khi gặp mặt ở thang máy có vẻ gầy hơn, mắt có quầng thâm, chân mày nhíu chặt, râu trên cằm đã chuyển màu xanh nhạt. Đường như, anh rất mệt mỏi.

"Trở về nghỉ ngơi đi, Biên Thành." Cô hạ thấp mi mắt, ngày mai cha anh bị đưa ra xét xử nhị thẩm, tâm tình của anh hẳn là sẽ không được bình tĩnh. "Sáu năm đã trôi qua, những ngày sau còn có gì đáng ngại nữa chứ?" Những lời này là nói cho anh nghe, cũng là nói với chính mình.

Đêm chia tay đầy đông tố đó, cô cũng không muốn nói điều gì nặng nề với anh, những lời nói giận dữ đó hiện giờ lại không cần phải nói, đã không còn là gì của nhau nữa.

Biên Thành cũng không trả lời cô, ánh mắt lưu luyến trên gương mặt thanh tú đang ở trước mặt.

Hồi lâu, cô nghe được anh thân nhiên thờ dài, "Nếu chưa từng trải qua một số chuyện, trong tình yêu, chúng ta đều có thể nói ra rất nhiều lời nói hùng hồn, thậm chí phó mặc sinh mệnh của bản thân, hơn nữa còn tin tưởng chắc chắn chúng ta có thể làm được đến cùng. Kỳ thật việc đó rất ngây thơ, con người tới thế giới này, không chỉ là vì tình yêu, còn có nghĩa vụ khác..."

"Không cần nói thêm nữa, Biên Thành. Tôi không hận anh, dù sao trước kia chúng ta đều quá trẻ, không có kinh nghiệm xử lý chuyện ngoài ý muốn..."

Anh đột nhiên cắt ngang lời cô, "Diệp Phong, nghe anh nói thêm câu nữa thôi." Trong tầm mắt anh xuất hiện một chiếc Passat màu đen, khi đèn xe chiếu tới trạm xe, đèn tắt, xe dừng cách đó khoảng trăm thước, lặng lẽ cùng hoàng hôn hòa hợp thành một thể.

"Được!" Cô mấp máy môi, giống như có vẻ khô.

"Bởi vì không có năng lực che chở người yêu dấu của chính mình mà không thể không buông tay cô ấy, tại thời điểm đó, anh ta đã muốn chết, đứng ở chỗ này bất quá là một thân xác mang tên anh ta mà thôi. Xin em đừng nghi ngờ bốn năm thời gian bên nhau, anh ta là thật sự thật sự..."

Anh không nói được nữa, đưa tay lên, lui ra phía sau từng bước, kiên quyết đi về phía xe của anh.

Cô đứng sững sốt một chút, nhìn bóng dáng cao gầy trong bóng đêm đi càng ngày càng xa. "Diệp Phong, đang đợi anh sao?" Phía sau truyền đến tiếng Hạ Dịch Dương ôn nhu khẽ gọi.

Cô chậm rãi xoay người, nâng tay lên cảm thấy một mảng ẩm ướt, mới phát hiện bản thân đang khóc, vội vàng dùng ống tay áo lau mấy cái, "Thực xin lỗi, chính là có... một chút xúc động. Biên Thành chạy đến radio, đột nhiên nói mấy chuyện..."

Hạ Dịch Dương nhìn thẳng vào mắt của cô, tĩnh lặng vài giây, rồi sau đó một tay vịn thắt lưng của cô, một tay lấy giỏ xách trên băng ghế để vào ghế sau xe. "Không cần phải nói, mình em yên tĩnh mà suy nghĩ thôi, anh nghe xong sẽ nhin không được mà ghen tỵ." Anh mỉm cười hôn lên ánh mắt ướt sũng của cô.

Cô đi theo khuynh khuynh khước miệng, vô lực cắn cắn môi.

"Kỳ tiếp theo 《 Có hẹn với người nổi tiếng 》 khách mời có việc xuất ngoại, nên phải thay đổi người, tổ tiết mục lại gấp rút liên hệ một lần nữa, lại chuẩn bị tư liệu phỏng vấn. Lần này là nhà khoa học nông nghiệp, em xem anh lại mang về một đồng sách, có hai cuốn là của ông ta viết." Anh chia chia một cái bao lớn khác để ở ghế sau, "Có đói bụng không?"

"Anh thì sao?" Cô có chút không yên lòng, nhưng giọng điệu nhẹ nhàng của anh làm cho cô dần dần từ trong sự xúc động vừa rồi bình tĩnh trở lại.

"Anh ăn cơm chưa hả? Đường như ăn rồi, nhưng mà không biết tại sao lại đói như vậy?"

"Em cũng muốn ăn một chút gì."

Anh đến ngã tư kế tiếp rồi thay đổi phương hướng. Quán ăn này hai người trước kia cũng đã tới một lần, mặt tiền quán không lớn, nhưng là rất sạch sẽ, đáng quý nhất là mở cửa 24/24. Lúc này trong quán có không ít người, mùi cháo nồng đậm bay khắp nơi.

Không có người phục vụ đến để gọi món ăn, chén cùng đũa đều để ở trên quầy, mọi người tự đến lấy. Nồi cháo đặt ở trên bếp lò, bữa ăn sáng bày ở trên bàn dài, điểm tâm ở trong lồng hấp, giống như ăn tiệc đứng vậy, thích cái gì thì lấy cái đó, khi ra cửa nhớ rõ để tính tiền là được.

Cô thấy anh cầm chén đứng trước nồi cháo ngô, liền ngăn lại, "Mấy ngày hôm trước vừa đau dạ dày, cháo ngô đói dạ dày không tốt lắm, ăn cháo nếp thơm đi, làm ấm dạ dày." Cô giành lấy chén, thay anh múc một chén.

Hạ Dịch Dương dùng ánh mắt mỉm cười ngầm đồng ý lựa chọn này của cô.

Hai người cũng chưa muốn ăn điểm tâm, cô ăn một chén cháo, anh ăn xong lại ăn thêm một chén, trong lúc đó, cũng giống như những người khách khác, thực chuyện chú ăn, không có nói chuyện gì với nhau.

Lúc tỉnh tiền, di động Hạ Dịch Dương reo lên, là Doanh Nguyệt gọi tới, ngáp một cái rồi lại một cái, "Anh, sao anh và chị dâu còn chưa về tới nhà? Trên đường không xảy ra chuyện gì chứ?"

"À, đang về. Em đi ngủ trước đi, không cần chờ cửa."

"Không phải em chờ cửa, em là muốn khóa trái cửa, dù sao anh cũng ở chỗ chị dâu. À, em làm cho hai người một nồi món hầm làm bữa ăn khuya, để ở chỗ chị dâu đó. Cúp!"

Di động âm thanh lớn, hai người ngồi gần, cái gì Diệp Phong cũng nghe được. "Làm sao bây giờ, chúng ta ở bên ngoài ăn, Doanh Nguyệt có khó chịu không?"

"Không có việc gì, cái kia chúng ta để dành làm bữa sáng ngày mai."

"Uhm, chuyện thu âm hôm nay thế nào?"

"Cần tìm một nhà đầu tư chế tác, những phương diện khác giáo sư đều đồng ý giúp đỡ, hoàn hảo, có vẻ thuận lợi. Tìm kiếm tài trợ không khó, hiện tại mọi người đều thích trở về thiên nhiên, đối với âm nhạc nguyên sinh cảm thấy rất hứng thú."

"Muốn em đi tìm Tần Phái hay không, anh ấy ở kênh giải trí, quen biết rất nhiều nhà đầu tư."

"Để anh nghĩ biện pháp trước, nếu không thể thực hiện được, anh sẽ tìm anh ấy."

Cô gật gật đầu.

Về nhà, hai người không kinh động đến mẹ con Doanh Nguyệt, trực tiếp vào nhà Diệp Phong. Quả thực, ở trên bàn cơm nhìn thấy Doanh Nguyệt hầm một nồi hỗn loạn, vẫn là ngũ cốc hoa màu, chắc là mua ở siêu thị dưới lầu, mặt khác, Doanh Nguyệt còn làm hai phần ăn sáng. Bên dưới nồi, Tuấn Tuấn vẽ một bức tranh, nếu Doanh Nguyệt không thêm thuyết minh ở bên cạnh, hai người thật đúng là nhìn không ra vẽ trong đó là con người, vẫn là người mẹ - trong miệng Tuấn Tuấn.

Diệp Phong rất quý trọng nâng niu, kẹp ở trong cuốn sách.

"Anh ở bên ngoài xem sách, em vào phòng ngủ đi. Chúng ta đừng để ảnh hưởng." Hạ Dịch Dương đem túi đưa cho cô.

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã gần ba giờ, muốn anh nghỉ ngơi sớm một chút, vừa nhìn lại, anh đã xắn tay áo lên, ngồi bên bàn ăn mở laptop ra.

Làm biên tập viên tin tức áp lực vô cùng lớn, anh không thể có một tia lơ lửng. Sự kiện Kha An Di ngáp vừa rồi, đối với anh cũng có một chút ảnh hưởng. Chủ nhật này sẽ trực tiếp, anh cần phải nâng cao tinh thần.

Diệp Phong rót cho anh ly trà, tắm rửa xong liền lên giường.

Bình thường vào buổi tối, cô sẽ lên mạng xem các diễn đàn tình cảm ở các trang web lớn, nghe nhạc, xem chuyên mục do chuyên gia tình cảm viết, còn có thể đọc vài lá thư mà mình thích.

Công tác ở đài phát thanh so với đài truyền hình thì thoải mái, tự do hơn rất nhiều, nhưng vì cô muốn thể hiện phong cách riêng của bản thân nên cũng phải cố gắng nhiều.

Máy tính đã mở một hồi lâu, nửa giờ sau, cô chớp mắt, phát hiện trang web vẫn là màn hình khởi động máy, MP3 cũng không nạp điện, cô nhún nhún vai, tắt máy tính, chỉ để lại một ngọn đèn bàn, nhắm mắt lại muốn ngủ.

Cho dù nhắm mắt lại, vẫn có thể hiện ra rõ ràng gương mặt Biên Thành vô cùng bi thương khi bỏ đi.

Sau khi trở lại Bắc Kinh, cô đã vài lần gặp mặt anh, không biết vì sao, mỗi lần đều là tan rã trong không vui. Bọn họ hiện tại muốn làm người xa lạ lịch sự cũng rất khó.

Anh luôn nói với cô những lời kỳ lạ lại có thể làm lòng cô xúc động đau đớn, rốt cuộc là anh có ý gì? Thật ra dù là có ý tứ cũng không thể miệt mài đi theo đuổi.

Nếu cô không trở về nước, anh sẽ nói gì?

Nếu bên người cô không có Hạ Dịch Dương, anh sẽ nói gì?

Cô thật sự không biết anh, không thể tin, cũng không đi nghỉ ngơi.

Có lẽ như lời anh nói, chỉ có ký ức là thật...

Mơ mơ màng màng, giống như nửa tỉnh nửa mê. Bên cạnh giường trầm xuống, cô mông lung mở mắt ra, thân mình đã bị Hạ Dịch Dương ôm vào trong

lòng.

Anh ta vừa tắm xong, trên người thân nhiên có mùi bạc hà lạnh lạnh thơm ngát, là hương vị sữa tắm cô mua cho anh.

"Mấy giờ?" Cô nhắm mắt lại, thuận thế ôm trở lại, chui vào trong lòng anh nơi vững vàng mà ấm áp, dịu dàng an ủi suy nghĩ lộn xộn của cô.

"Còn sớm, ngoan ngoãn ngủ." Anh cười dùng răng nhẹ nhàng cắn cắn cánh môi của cô.

"Dịch Dương..." Trong bóng tối, cô khẽ thở dài một tiếng, muốn nói lại thôi.

"Gi."

"Đêm nay có không vui hay không?" Ở trước mặt của anh, vì một người đàn ông khác không không chế được mà rơi lệ, cô có một tia áy náy.

"Em có biết một người đàn ông ở trong tình cảm tự tin là đến từ đâu không? Không phải bề ngoài, không phải sự nghiệp, cũng không phải nhiều tiền, mà là người trong lòng anh ta quan tâm đến anh ta. Diệp Phong, em cho anh loại này tự tin, em quan tâm Doanh Nguyệt cùng Tuấn Tuấn, em vì dạ dày của anh mà theo anh đi ăn cháo, em dặn dò anh lái xe cẩn thận, em thấy anh đọc sách thì pha cho một ly trà... Giờ phút này, ở trong lòng anh, nếu thật sự không vui vẻ, anh không biết trên đời này còn có chuyện gì khác để vui vẻ. Không cần nghĩ lung tung, nếu như yêu một người phải cho cô ấy thư giãn, vui vẻ, mà không phải làm cho cô ấy hít thở không thông, ngay cả không gian tự do hô hấp cũng không có. Muốn anh cường điệu một chút sao, anh rất vui, anh là một người đàn ông rất vui vẻ."

"Chán ghét!" Cô phốc nở nụ cười, sau đó bắt đầu mơ màng chớp mắt mấy cái, hai tay ôm lấy anh chặt rồi lỏng dần, lặp lại vài lần, cuối cùng ở trong lòng anh tìm được vị trí thoải mái, vui mừng đi vào giấc ngủ.

Anh nhìn bóng đêm thở ra một hơi dài.

Khi chiếc Passat đến gần trạm xe, mơ hồ xuất hiện hai bóng người, anh giật mình. Tuy rằng cách xa hơn một trăm thước, nhưng trên mặt cô bắt đầu đi cùng chua xót, anh đều thấy rõ ràng.

Tâm tình không có lo lắng, đó là gạt người. Anh không có xúc động tiến đến trách hỏi bọn họ, anh chỉ lẳng lặng đợi, anh biết Diệp Phong và Biên Thành cũng không phải là người thích chơi trò mập mờ, bọn họ chính là đang làm rõ ràng hoặc là quay lại với nhau.

Anh cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể chờ đợi, chờ đợi Diệp Phong chậm rãi từ trong quá khứ bước ra, đi về phía anh, đây là một quá trình phải trải qua.

Ở tiệm cháo, khi Diệp Phong giành lấy chén của anh, ngăn cản anh ăn cháo ngô, nỗi lo lắng phập phồng trong lòng anh liền bình tĩnh.

Anh còn đòi hỏi Diệp Phong thêm nữa, chính là tham lam.

Diệp Phong gần đến giờ cơm trưa mới tỉnh dậy, người bên cạnh đã không thấy đâu, áo ngủ của Hạ Dịch Dương treo trên giá áo trước giường.

Cô nhẹ dụi mắt, nghe được bên ngoài có tiếng động, Hạ Dịch Dương đã thay một bộ đồ tây từ bên ngoài đi vào, thấy cô đã dậy liền đi tới, đặt một cái hôn khẽ lên giữa mày cô.

"Hôm nay biên tập viên trực tiếp bị cảm, anh phải thay anh ấy một buổi, bây giờ phải đến đài. Cháo anh đã ăn hết rồi, Doanh Nguyệt đã làm rất nhiều món ngon khác, đang cùng Tuấn Tuấn chờ em đi qua đó!"

Cô ôm lấy chân ngồi dậy, hai tay vươn ra ngoài muốn lấy quần áo trên ghế, anh đã thay cô cầm lại đây, lưu luyến ôm cô, "Buổi tối gặp!"

"Buổi tối gặp!" Cô còn chưa tỉnh hẳn, giọng hơi khàn khàn.

*

Hạ Dịch Dương tới đài truyền hình, trường quay đang thu hình trực tiếp 《Tin tức buổi trưa》, anh không có đi vào, trực tiếp đi đến văn phòng, ở trên đường, một biên đạo đầu đầy mồ hôi thiếu chút nữa va vào anh.

"Thực xin lỗi, biên tập viên Hạ, tôi có tin tức khẩn cấp báo cáo." Biên đạo thật có lỗi nói.

Hạ Dịch Dương dừng chân lại, ôn hòa cười cười, sau đó, anh cũng xoay người đi trường quay.

"Thật sao?" Đạo diễn dùng khẩu hình kinh ngạc hỏi.

"Đây là đoạn phim vừa gửi tới, tôi viết tạm mấy câu bản thảo, chữ viết ngoáy, biên tập viên hẳn là xem được."

Đạo diễn nghiêm khắc đưa mắt nhìn về phía trợ lý cùng nhóm quay hình, nói vào phone với biên tập viên: "Chuẩn bị phát một cái tin tức, phóng viên hiện trường vừa mới từ phiên xét xử nhị thẩm của Biên Hưởng Quân báo lại, ở toà án trong quá trình thẩm vấn, Biên Hưởng Quân đột nhiên té xỉu, hiện tại đang trên đường đưa đến bệnh viện."

Giọng nói chưa xong, lại có một biên đạo từ bên ngoài chạy vào, "Đạo diễn, Biên Hường Quân ở trên đường đi đã chết, bác sĩ cấp cứu điều trị phỏng đoán là cơ tim tắc nghẽn."

Đạo diễn nhắm mắt, "Mau sửa chữa bài viết, chuẩn bị liên lạc với phóng viên hiện trường."

Hạ Dịch Dương kéo biên đạo lại, "Hôm nay là phóng viên nào phụ trách đưa tin hiện trường?"

Biên đạo nói cái tên.

Anh đi ra trường quay, lập tức gọi điện. "Phóng viên Ngô, tôi ở trường quay, vừa mới nghe nói chỗ anh có tin tức khẩn cấp..."

"Đúng vậy, biên tập viên Hạ, sự việc xảy ra rất đột nhiên, quan tòa vừa tuyên bố mở phiên tòa, luật sư còn chưa có mở miệng, Biên Hường Quân bỗng nghiêng ngã, thân mình ngã về phía trước, tòa án khi đó rất hỗn loạn."

"Người nhà của ông ta có ở hiện trường không?"

"Tạm thời còn không rõ ràng lắm. Nhưng mà, hiện tại chắc là đến bệnh viện. Không biết có đồng ý nhận phỏng vấn của chúng ta hay không?"

"Không cần quấy rầy anh ta, chuyện này đã rất tàn khốc rồi."

Ngô phóng viên ngăn người, thờ dài, "Quả thật vậy, tôi phải chuẩn bị truyền tin, cúp trước."

"Được!"

Hạ Dịch Dương nắm di động, muốn gọi điện thoại cho Diệp Phong. Nhưng mà Diệp Phong sau khi nghe được, trong lòng sẽ nghĩ như thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Lòng bàn tay ấm áp

Edit: Hanayang

Diệp Phong cũng không ở lại nhà ăn cơm, cô vừa bị Lâu Dương gọi điện thoại đến kêu đi rồi. Lâu Tinh từ nước Pháp đã trở về, nghe Giang Nhất Thụ nói Diệp Phong ở Thành Đô radio làm việc, giống như lửa cháy đến nơi liền gọi điện thoại cho Lâu Dương, làm cho anh ta thay cô hẹn Diệp Phong ra ngoài ăn cơm.

Lâu Dương muốn lại đây đón cô, cô từ chối, Lâu Dương chậm rãi hỏi: "Có phải muốn xin chỉ thị của biên tập viên Hạ hay không a?"

Cô giật mình, nói cho anh ta địa chỉ khu nhà.

Cô không ở cổng lớn chờ, mà là chạy đến trạm xe gần đó chờ. Thời tiết hơi âm u, vẫn oi bức như cũ, lá cây ven đường chỉ có lúc xe chạy quá mạnh mới lắc lư vài cái lá cây. Hít nhẹ một hơi cũng có thể cảm giác được nhiệt độ hơi thở.

Lâu Dương đến rất nhanh, gương mặt quét ngang phía trước khu nhà, giúp Diệp Phong mở cửa xe.

Diệp Phong nói lời cảm ơn. Bên trong xe điều hòa mở thật lạnh, vừa ngồi vào, Diệp Phong liền cảm thấy lỗ chân lông khắp người đều dựng đứng run rẩy.

"Sợ lạnh sao?" Lâu Dương hỏi, hết mức nhã nhặn lịch sự. Ly hôn, đối với anh ta mà nói, dường như chỉ là nhẹ nhàng phui đi một ít bụi bặm không cần thận bảm vào quần áo, nhìn không ra có ảnh hưởng gì.

"Hoàn hảo." Cô ôm chặt hai tay, cười cười, "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

Lâu Dương nhìn cô, không có trực tiếp trả lời, mà là ý vị thâm trường nâng nâng lông mi, "Tiểu Diệp, cô có cảm khái thế giới này thật sự là quá nhỏ không?"

"Đúng vậy!" Diệp Phong thực đồng ý quan điểm này, "Sớm biết Lâu Tinh là em gái của anh, lúc trước còn một vòng luẩn quẩn làm gì chứ, trực tiếp tìm anh đi cửa sau cho rồi."

"Hiện tại đi cũng không muộn mà, cô nghĩ muốn cái gì?"

"Hiện tại xin mời Giám đốc Lâu đem xe chạy nhanh chút đi, nói thật, tôi cũng rất đói. Lúc nhận được điện thoại của anh, tôi vừa rời giường thôi."

"Aa, yêu cầu này là rất bình thường, được!" Lâu Dương dưới chân nhún chân ga, xe thay đổi vận tốc, lập tức vượt qua mấy chiếc xe chạy phía trước. "Thế giới tuy rằng nói là rất nhỏ, có thể đạt tới thời điểm cũng là vô biên vô hạn, có người chỉ cách một con phố, lại cả đời cũng không biết, tôi nghĩ giữa người với người mà nói vẫn là có duyên phận, Tiểu Diệp, cô nghĩ sao?"

"Giám đốc Lâu cao kiến!" Diệp Phong bĩu môi, cười đến nhột nhột, một tay nắm chặt tay vịn trên cửa xe, xe vừa mới thắng gấp một cái, làm nhộn nhạo dạ dày của cô, cô cư nhiên say xe, trong bụng giống như đang ngập sóng lặn biển.

May mắn nhà hàng không xa, nhưng khi mở cửa xe xuống, mặt của cô không còn chút máu. Đứng ở ngoài nhà hàng, hít sâu vào mấy hơi thở, cảm giác mới tốt hơn một chút.

Đây là một nhà hàng com Tây, tên là Hồng Tụ Phụng, không gian bên trong ngoài dự đoán mọi người nhìn tốt hơn nhiều, bàn gỗ chắc chắn, ngồi không thể nói rõ là thoải mái, nhưng không khí rất náo nhiệt. Món chính thuần túy là đặc sản của Đức, cùng món ăn Trung nửa này nửa nọ. Lâu Tinh đã đến rồi, cả người mặc đồ thoải mái đang ngồi nghiêng cứu thực đơn.

"Anh, em là em gái anh, Diệp Phong là nhân viên của anh, cũng không phải đối tượng có thể làm chuyện gì ái muội, anh cùng bọn em ăn com rất đẹp rất thú vị, anh... đi hẹn người khác đi, được không?" Cùng Diệp Phong chào hỏi qua, không đợi Lâu Dương ngồi xuống, Lâu Tinh lên tiếng.

Lâu Dương dờ khóc dờ cười, "Chẳng lẽ đi ra ăn com là muốn làm chuyện ái muội? Em không thể qua sông đoạn cầu như vậy chứ!"

"Cầu ở Bắc Kinh đều là vãn vật, em cũng không dám tháo dỡ. Sự thật là, chúng em - hai cô gái muốn nói chuyện thầm kín, là cho bọn em một cái không gian riêng đó biết không?"

Lâu Dương bắt đầu dĩ, nhún nhún vai, "Quên đi, anh về đài làm việc rồi ăn com luôn. Bất quá, Lâu Tinh, em nợ anh một bữa com."

"Ghi lại đi, em sẽ trả. Anh, cảm ơn!" Lâu Tinh tính tình thật thẳng thắn, cười khề đối với ban công dương dương tự đắc thủ.

"Tôi cũng muốn có một anh trai." Hai ngày nay, nhìn thấy Hạ Dịch Dương đối với Doanh Nguyệt yêu thương và quan tâm, bây giờ, lại nhìn thấy Lâu Dương đối với Lâu Tinh cưng chiều, Diệp Phong cũng sinh lòng cảm khái.

"Cô không có sao?" Lâu Tinh hướng nhân viên phục vụ đưa tay, hỏi ý Diệp Phong, gọi chút đồ ăn, xúc xích Munich, salad còn có bia.

"Tôi là con gái một." Diệp Phong thả lỏng người tựa vào lưng ghế.

Đồ ăn dọn lên rất nhanh, phân lượng cũng vừa phải, bọt bia tinh tế, mang theo mùi thơm ngát.

Lâu Tinh nháy mắt mấy cái, trêu chọc nói: "Hạ Dịch Dương không phải tình ca ca của cô sao?"

Mặt Diệp Phong đỏ hồng như cà chua, giả bộ cắt bớt bớt, nhưng mà tay cầm dao dĩa như không thấy gắng sức.

Lâu Tinh cười to, lướt qua bàn ăn, với tới tay cô, "Diệp Phong, tôi nghe Nhất Thụ nói cô với Hạ Dịch Dương đang quen nhau, tôi cũng vui thay cho cô. Vào dịp Tết âm lịch, tôi ở Edinburgh gặp được cô, chúng ta cũng chỉ là tùy ý trò chuyện, nói tới Hạ Dịch Dương, cô cũng không nói các người có quen biết. Sau khi về nước, tôi cũng liền quên mất việc này. Thắng đến Nhất Thụ bọn họ đến Edinburgh làm chương trình, tôi đột nhiên nhớ tới tôi ở Edinburgh còn có một người bạn, bảo anh ấy thay tôi đi thăm cô, Nhất thụ hỏi cô tên là gì, tôi nói, Nhất Thụ kêu lên, em như thế nào đến bây giờ mới nói, sau đó vội vàng cúp điện thoại. Không nghĩ tới, cô chính là người Hạ Dịch Dương đợi sáu năm. Cô là vì anh ấy mới về nước, đúng không?"

Cô chớp chớp nâng lên mặt tiếp, "Tôi vẫn rất muốn về nước, chính là cần sức mạnh nào đó đẩy tôi một chút, tôi mới có dũng khí trở về."

Lâu Tinh nhăn cái mũi, "Nói thật thâm sâu, bất quá, cô trở về khẳng định là đúng. Cô xem, hiện tại người có tình sẽ thành thân thuộc, hạnh phúc biết bao!"

Cô nhẹ nhấp một ngụm bia, nhắm mắt lại, hơi hơi cong lên khóe miệng, như là tự giễu.

Com nước xong, Lâu Tinh cũng không chịu tha cô trở về, kéo Diệp Phong lại đi spa mát xa chân, "Làm hướng dẫn du lịch là không chỉ cần đôi mắt, còn khóc một đôi chân, mỗi lần dẫn đoàn về nước, tôi đều phải đến chỗ này mát xa thư giãn." Lâu Tinh đưa Diệp Phong đến chỗ mát xa mà mình thường đến, phong cách Ấn Độ, ngọn đèn âm trầm, phong vị âm nhạc nước khác nhẹ nhàng ôn nhu phiêu đảng ở bên trong.

"Ta sợ cái này." Diệp Phong nhìn quanh bốn phía, thấp giọng cười nói, "Sự phụ mát xa đều nói lòng bàn chân có rất nhiều huyết vị, nhấn một cái sẽ biết chỗ nào trong người cô không khỏe, tôi từng mát xa một lần, nghe muốn rớt tim, cảm giác bản thân mình dường như toàn thân không có chỗ nào là khỏe."

"Đó là bọn họ muốn quảng cáo với cô thôi, cô đừng để ý"

Hai người vào phòng riêng, bên trong có hai giường nằm, mặt trên phủ khăn xếp, nhân viên bưng lên hai bồn gỗ tràn đầy nước ấm, trong nước có các loại thảo dược, trên mặt nước còn rải một lớp cánh hoa hồng.

Lúc ngâm chân, nhân viên sẵn sóc cho hai người ngọn đèn hương tinh dầu, rồi lui trước ra ngoài.

"Hương thơm hoa oải hương có thể thanh tâm dưỡng thần" Lâu Tinh hít mạnh vào một hơi.

"Hoa oải hương hiện giờ rất được chuộng, có người dùng nó uống trà, có người dùng nó làm nước hoa, có người còn đặc biệt chạy tới Pháp, Nhật Bản ngắm cánh đồng chuyên trồng hoa oải hương, nhưng tôi thấy bình thường, tôi thích hương hoa nhài thơm ngát" Diệp Phong nói.

"Cô có biết ý nghĩa của hoa oải hương không?" Lâu Tinh cười nhìn cô.

Diệp Phong lắc đầu, "Tôi đối với chuyện này không có nghiên cứu".

"Chữ tri tiết mục tình cảm, mấy cái này cũng cần biết chứ! Chẳng lẽ Hạ Dịch Dương chưa từng tặng hoa cho cô?"

"Anh ấy tặng cho tôi một chậu lô hội", chậu lô hội kia thật sự là trường thọ, sáu năm, mọc tươi tốt, xanh tươi ướt át.

Lâu Tinh liếc mắt xem thường, chịu không nổi rung mình một cái, "Tôi thật sự là không thể tin Hạ Dịch Dương sẽ làm chuyện như vậy? Bất quá, nam nhân kiệt xuất còn biết lãng mạn ước chừng rất hiếm, khi tôi cùng Nhất Thụ yêu nhau, bó hoa duy nhất nhận được là hoa cỏ đầu giường kết hôn, anh tôi càng không cần nói, muốn cỡ nào chán nản thì có bấy nhiêu chán nản... Diệp Phong, cô có biết chuyện anh tôi với Thôi Linh ly hôn không?"

"Có, nghe đồng nghiệp nói đến" Diệp Phong cẩn thận trả lời.

Lâu Tinh dùng chân tát bồn cánh hoa hồng trong bồn, thở dài: "Tuy rằng chúng tôi là anh em, nhưng tôi so với cô cũng không hiểu biết anh ấy bao nhiêu. Anh ấy kết hôn với Thôi Linh, cả nhà chúng tôi đều không đồng ý, cảm giác hai nhà cách xa quá lớn, ba mẹ tôi chính là tầng lớp viên chức bình thường, mà Thôi Linh là người kế thừa Thành Đô radio, nhà bọn họ đi ra ngoài ăn một bữa sáng cũng đủ cho nhà chúng ta một tháng tiền sinh hoạt phí, hơn nữa Thôi Linh vô cùng kiêu kỳ, nói chuyện cùng chúng tôi đều là một bộ dáng cao ngạo, đối với anh tôi cố ý cười cô ta, rồi anh ấy nói ly hôn đối với một số người mà nói, là kết thúc tình yêu tốt đẹp, đối với anh tôi mà nói, chỉ là một cái cầu. Nghe xong lời của anh ấy, tôi cảm thấy rất đau xót. Quả nhiên bọn họ vừa kết hôn, mâu thuẫn liền xuất hiện, Thôi Linh giống như không phải muốn một người chồng mà là muốn một con người hoàn toàn bị cô nắm trong tay, cô ta nghĩ đến cô có thể thu phục anh tôi, mà anh tôi đối với cô ta như là mèo vờn chuột, thật sự không thuộc về cô ta, lại làm cho cô ta tìm không ra lý do đến khúc lóc om sòm. Bọn họ kết hôn có bảy tám năm, anh tôi tựa hồ đã muốn thực hiện được mục tiêu của anh ấy, sau đó hợp tình hợp lý, bọn họ ly hôn. Tôi có khi cũng có chút đồng tình với Thôi Linh "

"Bọn họ không có con sao?"

Lâu Tinh cười khổ, "Anh tôi làm sao có thể để cho đứa nhỏ đến trói buộc chính mình? Anh ấy mặt ngoài ôn hòa, đáng vẻ thư sinh, trong bụng lại rất máu lạnh. Tôi thực may mắn là em gái anh ấy, mà không phải người nào khác. Anh ấy đối với nhân viên cũng rất được chứ?"

Diệp Phong gật gù đầu, "Anh ấy là một lãnh đạo tốt" cô không có nói với Lâu Tinh chuyện bị Lâu Dương xem như quân cờ.

"Hy vọng hôn nhân tiếp theo của anh ấy là cô gái mà anh ấy thích chân chính, bằng không lại là một cái bi kịch" Lâu Tinh nghe sự phụ mát xa ở bên ngoài gõ cửa, lên tiếng, nhắm hai mắt lại.

Mát xa quả thật rất thoải mái, trên đường Diệp Phong đều có hơi buồn ngủ. Khi đi ra, thời gian còn có hơi sớm, hai người tìm quán cà phê uống trà chiều, sau đó tạm biệt, Lâu Tinh về nhà, Diệp Phong đến radio.

Mới ra thang máy, chợt nghe thấy bên trong phòng quảng cáo tiếng cười không ngừng, cô đi qua xem, thấy Tiểu Vệ cũng ở bên trong.

"Chị Diệp, chị thích mùi hương gì?" Tiểu Vệ cầm trên tay hai chai dầu gội, vui vẻ hướng cô khoa tay múa chân.

"Vậ được không?" Bên trong dường như còn nhiều chai dầu gội cùng hiệu này, còn có sữa tắm.

Tiểu Vệ mở to mắt, "Không phải chị kéo đến khách hàng quảng cáo này sao? Người ta hôm nay đến ký kết hợp đồng, thuận tiện tặng mấy chai cho chúng ta dùng thử, hiệu này ở siêu thị bán rất chạy, này đồ đều là sản phẩm mới vừa ra mắt, em thích".

"Vậ đều cho em, chị ngày hôm qua vừa mua dầu gội" Diệp Phong nhớ tới Hạ Dịch Dương nói qua chuyện này, không nghĩ tới công ty Bảo Khiết không cùng mình liên hệ, liền trực tiếp tìm tới cửa.

"Thật sao?" Tiểu Vệ giống cái đứa nhỏ, vui rạo rức đem hai chai dầu gội ôm vào trong ngực.

Diệp Phong cười gật đầu, thay Tiểu Vệ cầm một chai, xoay người đi ra ngoài về văn phòng, tổ trưởng cùng vài người biên tập cũng đã đến, đang ngồi nói chuyện.

"Ài, từng ấy tuổi nếu ở trong tù đến chết, đó mới là chân chính bi ai, tôi cảm thấy hiện tại ông ta giải thoát rồi" tổ trưởng nói.

"Ai đã chết?" Diệp Phong kinh ngạc hỏi.

Biên đạo trả lời nói "Không xem tin tức giữa trưa?"

"Tôi buổi trưa ở bên ngoài, có cái tin tức gì oanh động?"

"Hôm nay là cái người đại tham quan Biên Hướng Quân ra xử nhậm thẩm, ở toà án, ông ta đột phát tắc nghẽn cơ tim, tử vong trên đường đến bệnh viện."

"Đồng!" Một tiếng, chai dầu gội trong tay Diệp Phong rơi xuống nền, cô run run không đứng thẳng được, ngã ngồi xuống ghế, hai mắt đăm đăm, thì thào lặp lại: "Làm sao có thể? Làm sao có thể?"

"Phải đó, quá đột nhiên! Đãi chúng ta cũng có phóng viên ở đó, tận mắt nhìn thấy".

Diệp Phong liều mạng cắn môi, dường như vô cùng bối rối nhìn cái này, nhìn cái kia, đột nhiên, cô lấy di động từ trong túi ra.

"Chị Diệp làm sao vậy, sao phản ứng lớn như vậy?" Tiểu Vệ khó hiểu nhặt lên dầu gội từ bên dưới lên.

Mọi người hai mặt ngó nhau.

Diệp Phong chạy đến một nửa hành lang, cô liền đứng lại, quá mức dùng sức nắm di động, lòng bàn tay đều chảy ra vô số mồ hôi, cô từ từ ngồi xổm xuống đất, tay cầm điện thoại chậm rãi mở ra, lại chậm rãi khép lại.

Cũng không biết ngồi bao lâu, thẳng đến khi Tiểu Vệ lại đây kéo cô, hỏi cô có phải không thoải mái hay không? Cô thần sắc đã bình tĩnh, nói không có.

Khi họp với biên đạo, tiếng của cô cùng mọi khi bình thường, buổi tối trực tiếp cũng vô cùng thuận lợi. Tiết mục chấm dứt, vừa nhắc đầu, Hạ Dịch Dương đã đứng ở hành lang bên ngoài.

Mọi người chào hỏi qua, cùng anh nói vài câu vui đùa. Anh thay cô cầm túi, tay trong tay đi về phía chiếc Passat màu bạc ở đối diện.

Lên xe, anh nhấp hé miệng, nghiêng người đi qua nhìn cô, bốn mắt đối diện, anh nhẹ giọng nói: "Anh cùng em đi thăm Biên Thành, hôm nay cha cậu ấy đã qua đời".

"Không, chúng ta về nhà đi!" Miệng cô phỉếm ra thần nhiên chưa sót.

"Diệp Phong, không cần cố kỵ ý nghĩ của anh. Chúng ta vẫn là bạn học của cậu ấy, mẹ cậu ấy năm xưa cũng là đột ngột ra đi, bây giờ lại là cha... Cậu ấy một người chống đỡ không được".

"Anh ấy chịu đựng được" cô hút hít cái mũi, âm thầm nhả ra một hơi, "Cùng học suốt bốn năm, đối với gia đình của mình, anh ấy vô cùng điệu thấp, chúng ta cũng không đoán được anh ấy lại có một người cha quyền quý như vậy. Đó là do anh ấy rất kiêu ngạo, hy vọng người khác chú ý đến anh ấy là vì sự kiệt xuất của chính anh, mà không phải do anh là con của Biên Hường Quân. Biên Hường Quân thành tội phạm, anh ấy liền tránh xa tầm mắt của mọi người, mặc kệ là thống khổ hay là bất đắc dĩ, mờ mịt, anh ấy trầm nghĩ tự mình trải qua, không muốn bị người quen nhìn thấy. Nếu anh ấy muốn lại đây, anh ấy sẽ làm cho chúng ta nhìn thấy anh ấy. Đồng tình, an ủi, đối với anh ấy mà nói, đều là cảm thấy hổ thẹn. Hiện giờ, để cho anh ấy một người im lặng tiễn bước cha mình đi! Em nghĩ, đối với kết cục như vậy, anh ấy hẳn là đã sớm có tư tưởng chuẩn bị."

"Diệp Phong, em thật hiểu rõ cậu ấy". Anh chậm chạp hạ ánh mắt xuống.

Cô thấp mi mắt, đúng vậy, cô hiểu rất rõ anh ấy, nhưng mà anh ấy lại không hiểu cô.

Bọn họ từng cùng là một loại người, từng vì muốn thể hiện mình, mà giấu diếm thân thể chính mình, trên người bọn họ tản mát ra cùng loại hơi thở, cho nên bọn họ mới có thể hấp dẫn lẫn nhau.

Nhưng mà, đây đều là chuyện xưa đã đi qua. Chính là, cô không biết dùng thứ kiêu ngạo ấy bao lấy vết thương tận trong tim.

Trước khi trực tiếp, cô vẫn là không ức chế được, gọi vào số của anh ấy, nhân viên tổng đài nói cho cô, điện thoại của anh ấy đã tắt máy.

Anh ấy quả thật là không cần người khác trấn an, bao gồm cả cô.

Lúc anh ấy oai phong vô hạn, anh có thể nắm tay cùng cô sóng vai đứng thẳng, mà ở trong khốn cảnh, anh lại đem cô đẩy ra ngoài vòng tròn của anh.

Đây là tình yêu vĩ đại mà anh nghĩ đến.

"Một sao?" Anh đưa tay ra sờ sờ đầu cô.

"Có một chút." Cô đem tay anh kéo xuống, nắm thật chặt, "Một bàn tay có thể lái được xe không?"

"Hình như có thể".

Hai tay cô bao lấy bàn tay anh, ngón tay anh rất dài, lòng bàn tay rất nóng, giống như trong cơ thể vĩnh viễn có nguồn năng lượng phát ra vô cùng vô tận. "Dịch Dương, cảm ơn anh!" Cô đột nhiên nói một câu.

"Cảm ơn anh cái gì?" Anh rất ngạc nhiên.

"Cảm ơn anh ở bên cạnh em".

Khi lòng của cô mệt mỏi, muốn một bờ vai dựa vào, anh ở đó.

Khi cô mờ mịt luống cuống, mất đi phương hướng, anh ở đó.

Cô muốn im lặng một mình, nhưng mà chỉ cần vừa nhấc mắt, sẽ nhìn thấy, anh ở đó.

Có lẽ, anh cũng không phải là người cô thích lúc ban đầu, nhưng giờ phút này, anh lại là chỗ dựa chân thật ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Mắt trái giật giật (thượng)

Edit: Hanayang

Mùa hè năm nay ở Bắc Kinh, từng cơn mưa to này tiếp nối cơn mưa trước, mưa tạnh, mặt trời lên cao lại chiếu nắng chói chang, hơi nước bốc hơi lên ngùn ngụt giữa không trung, toàn bộ thành phố dường như bị bao phủ một tầng sương mù lấp lờ, nhìn cái gì cũng đều mờ mờ lung lung.

Doanh Nguyệt và Tuấn Tuấn chỉ ở Bắc Kinh có 5 ngày rồi trở về Tứ Xuyên. Tuy rằng Doanh Nguyệt rất muốn ở lại thêm vài ngày, nhưng còn phải chuẩn bị việc ghi âm ca khúc. Cô và Diệp Phong chụp chung rất nhiều ảnh, cô nói muốn mang về cho mẹ xem, còn muốn Diệp Phong cùng Hạ Dịch Dương cũng chụp riêng vài tấm, địa điểm chọn là ban công nhà Hạ Dịch Dương, sau lưng là bồn cỏ hội xanh biếc.

Diệp Phong siêu mất tự nhiên, nhưng lại hết cách với Doanh Nguyệt. Nhưng Hạ Dịch Dương lại thoải mái ôm eo của cô, trước khi chụp, phát hiện áo sơ mi của cô có chỗ hơi nhăn, xoay người giúp cô phui thẳng, chính vào lúc này, Doanh Nguyệt nhanh tay bấm máy.

*

Thứ Sáu, Diệp Phong đến Quảng viện báo danh, buổi tối phát 《Đêm khuya khuynh tình》là được thu vào buổi chiều ngày hôm qua, như vậy, cô có thể nghỉ ngơi liên tục ba ngày.

Xuống xe taxi, cô đứng trước cổng lớn của Quảng viện, chân có chút không nhấc nổi.

Sau khi về nước, cô đã tới Quảng viện một lần, là vào buổi tối, ngồi ngay trước cổng một hồi, sau đó bước đi, cô cảm thấy cổng lớn Quảng viện giống như là một cánh cổng thời gian, mở ra bước vào, hồi ức giống như gió xuân không cách nào ngăn được, cứ đập vào mặt mà đến.

Đứng lâu, sinh viên ra ra vào vào đều tò mò quay đầu nhìn về phía cô, ngay cả bảo an cũng nhìn qua vài lần. Cô hít sâu một hơi, cố gắng làm cho chính mình có vẻ thực bình tĩnh thẳng bước.

Vừa vào cổng, đập vào mắt là một hàng cổ thụ vườn cao, ngay trên con đường rợp bóng cây này, vào cái đêm mưa đó, cô gặp Hạ Dịch Dương.

Cây cao vẫn là màu xanh lá mạ như trước, gió thổi qua, sần sật rung động. Con đường dưới hàng cây có một lịch sử lâu đời, một viên gạch phiến đá đều đã chuyển màu trắng bệch, có vài cọng cỏ nhỏ xuyên qua khe đá vươn lên, ở trong gió lay động đung đưa, trong Quảng viện hoa ít, cây nhiều, nhiều tượng điêu khắc danh nhân, từng thứ từng thứ nhìn lại, giống như chính mình chưa từng rời đi.

Giáo viên phụ trách đăng ký có việc đi ra ngoài, giáo viên trong văn phòng nói Diệp Phong buổi chiều quay lại. Diệp Phong đến phòng giáo vụ xem thời khóa biểu, Ngã Ly có lớp, cô tìm được cầu thang lên phòng học, bên trong còn có rất nhiều chỗ trống, cô từ cửa sau đi vào, ngồi ở hàng cuối cùng.

Ngã Ly đang dạy môn 《Cơ sở phát thanh》，cô đang viết bảng, quay người lại, gương mặt nhìn thấy Diệp Phong ngồi sau cùng. Diệp Phong nhìn cô nháy mắt, cô nhếch miệng, ý tứ giữ gìn tấm gương tốt uy nghi.

Diệp Phong buồn cười.

Gian phòng học này, Diệp Phong cũng từng lên lớp học ở trong này. Bất quá, cô luôn sắp xếp ngồi ở hàng thứ ba, Biên Thành thích vị trí đó, cách bục giảng gần, mà bên chỗ anh ngồi luôn có cô. Cô đi học thích thất thần, nghe không được 10 phút sẽ nhích tới nhích lui trên ghế ngồi, bạn học ngồi sau đối với cô rất bức. Mỗi khi cô đứng ngồi không yên, Biên Thành đang chuyên chú nghe giảng bài, ở dưới bàn lặng lẽ nắm lấy tay cô, làm cho cô không động đậy. Cô có khi sẽ thỏa hiệp, có khi sẽ đùa dai bắt lấy tay anh, dùng ngón tay viết chữ trong lòng bàn tay anh, anh không sợ ngứa, tùy ý cô muốn viết như thế nào, cứ để mặc cô. Có lần, cô viết viết, đột nhiên hợp thành viết bốn chữ "Tôi yêu Biên Thành", tay anh khép lại, bao lấy tay cô, tựa hồ lo sợ vài chữ vừa rồi sẽ bay đi. Ngày hôm đó, đến lúc đi vào nhà ăn, anh mới buông tay cô ra.

"Này, nha bộ miệng, cậu muốn đánh lên sao!" Tan học, Ngã Ly thực không có hình tượng từ chỗ bục giảng lên thẳng đến hàng cuối, đẩy Diệp Phong một cái.

Diệp Phong cười rộ lên, "Minh xem cậu có làm học trò không?"

"Cậu bớt coi thường người ta! Đăng kí chưa?" Ngã Ly nhìn thấy túi hồ sơ Diệp Phong cầm trong tay.

"Không có gặp được người, buổi chiều quya lại, vì thế cứ tới đây xem cậu"

"Tốt lắm, chúng ta đi ăn cơm trước."

Diệp Phong gật gù đầu, dưới các ánh mắt kinh ngạc, hai người sóng vai đi ra ngoài.

"Có phát hiện Quảng viện thay đổi rất nhiều hay không?"

"Thêm mấy tòa giảng đường. Ách, ký túc xá ban đầu chúng ta ở đâu?" Diệp Phong nhìn phía trước hồ nước nhỏ có một tòa nhà kiến trúc như nhà hát, ngăn nắp cả người. Cô nhớ rõ, nơi này ban đầu là ký túc xá nữ sinh, nhà gạch nhỏ xây hai tầng, cầu thang gỗ thô, bên ngoài có cái sân, cửa vào sân có hình ảnh trắng, một người phụ nữ trung niên họ Giang quản lý trông coi cả ngày đều nhìn chằm chằm vào cửa ánh trắng, canh phòng nghiêm ngặt sợ có tên nam sinh nào trà trộn đi vào.

May mắn ký túc xá của cô cách xa cửa ánh trắng, phía dưới cửa sổ có cây tuyết sam cao, khi Biên Thành tìm cô, đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu, kêu khẽ một tiếng, cô liền nghe thấy được.

"Phá rồi, để xây một thính phòng diễn thuyết, cuối tuần, nơi này có khi chiếu điện ảnh, có khi có diễn xuất". Ngã Ly chần chờ nhìn Diệp Phong, "Là Hoa Thành... công ty tài trợ toàn bộ".

Diệp Phong giống như bị nghẹn không khí, một hồi lâu cũng không phát ra tiếng nào.

Đồ ăn trong nhà ăn dành cho nhân viên trong trường xem như ngon miệng, tây cần xào bách hợp vô cùng thơm, Diệp Phong ăn mấy ngụm, buông chiếc đũa, vỗ vỗ mí mắt.

"Có sâu hả?" Ngã Ly hỏi.

Diệp Phong lắc đầu "Từ sáng sớm tới giờ, mắt vẫn gật liên tục"

"Là mắt trái sao, mắt trái hay là mắt phải gật? A, mình nhớ học trò có một bài hát, mắt trái nhá nhá, chuyện tốt cũng đến đây, bằng không muốn phát tài. Oa, nha bộ muội, chúc mừng cậu!"

"Đi, mình đang khó chịu muốn chết". Diệp Phong buông tay, trừng mắt nhìn Ngã Ly liếc một cái.

Ngã Ly ha ha cười vui vẻ, "Bất quá, hôm nay mình thực sự nghe được một chuyện tốt, Hứa Mạn Mạn sinh rồi, là con trai nha, về sau mẫu bằng tử quý, cô ấy ở nhà chồng địa vị giống như là ngồi tù. Cái cô đó, thật đúng là vận khí không sai".

Diệp Phong nghe ra khẩu khí Ngã Ly không phải không có hàm mộ, "Đó là do cô ấy hướng đến đều rất bình tĩnh rất lý trí biết bản thân mình muốn là cái gì, còn cậu?"

Ngã Ly còn không có trả lời, Vương Vĩ đã bụng khay đồ ăn đi tới, thấy Diệp Phong, vuốt cằm, "Hi! Diệp Phong, đã lâu không thấy!" Anh ta huých vai Ngã Ly, "Ngồi vào trong đi"

Ngã Ly xích vào, anh ta ngồi xuống cạnh Ngã Ly.

"Chào thầy Vương!" Diệp Phong nhìn hai người đó, Vương Vĩ thật tự nhiên hào phóng, còn Ngã Ly lại là xấu hổ đến mí mắt đều đỏ, bả đầu chôn ở trong chén canh, cầm đầu ăn canh.

"Nghe Ngã Ly nói, em hiện tại ở Thành Đô radio làm người chủ trì". Ông trời thật sự là thiên vị nam nhân, sáu năm thời gian ở trên mặt Vương Vĩ không có lưu lại một tí dấu vết nào.

Diệp Phong ý vị thâm trường nhìn Ngã Ly, "Đúng vậy, thầy Vương năm nay dạy lớp nào?"

"Năm ba, mặt khác tôi còn có cái công tác nữa, đang biên soạn giáo trình truyền thông chuyên nghiệp tiếng Anh, Ngã Ly là trợ thủ của tôi" Vương Vĩ từ trong khay của Ngã Ly gấp đi một miếng thịt bò.

Diệp Phong ở dưới bàn dùng sức đá một cái, Ngã Ly nâng lên mí mắt, chột dạ nhìn cô bữu môi.

"Vậy thật sự là rất vất vả." Diệp Phong cười cười, cũng không tìm đề tài khác, chuyên chú ăn cơm.

Wương Vĩ quay đầu cùng Ngã Ly nói chuyện biên soạn giáo trình, Ngã Ly vừa đáp vừa nhìn Diệp Phong. Vương Vĩ chưa có ăn xong, liền đứng dậy chạy lấy người, hẹn Ngã Ly buổi tối cùng ở lại văn phòng tăng ca.

"Cậu và hán khi nào thì gần gũi như vậy?" Diệp Phong gõ gõ chiếc đũa của Ngã Ly.

Ngã Ly cười nhún nhát "Anh ấy muốn thăng chức, cần sáng tác một quyển sách, mình chỉ là giúp đỡ anh ấy mà thôi".

"Là hần nhờ cậu?"

Diệp Phong liếc mắt xem thường, "Ngã Ly, cậu rớt cuộc bao lớn, còn chơi loại trò yêu thầm này? Cậu chẳng lẽ còn không nhìn ra được sao, hần biết cậu thích hần, nhưng hần chưa bao giờ đáp lại cậu, cũng không cách xa cậu, hần đây là lợi dụng. Không cần bởi vì chút ít ái muội, cậu vui tới tìm không ra đường, hần..."

"Anh ấy không có lợi dụng mình, anh ấy... hiện tại thích mình".

Diệp Phong ngạc nhiên giương miệng, "Vây... Cô học trò kia đâu?"

"Bọn họ chia tay."

Cô buông chiếc đũa, vén vài sợi tóc lòa xòa ở phía trước ra sau tai, nhìn không chuyển mắt nhìn Ngã Ly, "Hai người đã đến... giai đoạn nào rồi?"

Ngã Ly đỏ mặt, lặng lẽ nhìn nhìn bốn phía, hoàn hảo hai người ngồi ở trong góc, đồng sự khác đã muốn đi hết rồi.

"Này, trường hợp này có thể nói loại chuyện này sao?"

Diệp Phong cắn môi, không cần đáp án nữa. Ngã Ly yêu Vương Vĩ nhiều năm như vậy, hiện tại rốt cục nắm bắt được cái quay đầu của hần, tất nhiên sẽ như thiêu thân lao đầu vào lửa đón nhận rồi.

"Mình không biết nói cái gì nữa, Ngã Ly, cậu vui về không?"

Ngã Ly gật đầu thật mạnh.

Cô chớp nháy mắt lại, lộ ra một cái mỉm cười thật tình, "Vây là tốt rồi!" Cô cầm tay Ngã Ly.

Ngã Ly buổi chiều còn có giờ lên lớp, hai người ở trong trường học dạo một hồi, sau đó liền tách ra. Diệp Phong đăng kí xong, phải đi nhận sách giáo khoa, gặp giáo sư của mình, nói chuyện sắp xếp việc học sau này, giáo sư là bạn của Ngô Phong nên đối với Diệp Phong đặc biệt nhiệt tình, học kỳ này có vài khóa đã muốn mở lớp, Diệp Phong trước đến nghe giảng, sau đó đi theo giáo sư làm đề tài nghiên cứu. Giáo sư còn lấy riêng cho cô thời khoá biểu nghe giảng, đưa cô đi gặp vài vị giáo sư.

Khi Diệp Phong cùng giáo sư chào tạm biệt, đã là lúc hoàng hôn.

Cô đi qua nhà ăn sinh viên, ký túc xá nam sinh, lễ đường, sân thể dục... Chỗ gọi là thánh địa tình nhân - rừng cây nhỏ, cuối cùng cô đi tới trước thư viện.

Lúc này, lá phong vẫn màu xanh, nhưng do ánh tà dương chiếu lên cây phong một vòng kim quang, lá cây óng ánh, giống như trên ngọn cây cất giấu vô số vì sao.

Cô nhìn xem thất thần, cũng không biết nhìn bao lâu, khi thu hồi tầm mắt, hoàng hôn đã buông xuống.

Cô nâng mắt lên, nhìn đến một bóng dáng cao gầy hướng bên này đi tới, anh đi đến dưới một ngọn đèn đường, ánh sáng màu cam nhạt làm hình dáng tuấn lãng của anh phủ thêm vẻ ôn nhu, mái tóc ngắn của anh trên đường đi hơi hơi hất lên, ánh sáng lập tức chia thành rất nhiều mảnh vụn lóe sáng.

Dường như gặp được người quen, anh dừng lại bắt tay hàn huyên. Rõ ràng còn có chút khoảng cách, nhưng mà cô có thể cảm giác trong tầm mắt của anh chỉ có một mình cô.

"Không phải phát sóng tin tức sao?" Chờ anh và người khác nói xong, cô đi qua đó. Khi cô từ nhà đi ra đã nói đăng kí xong trực tiếp về nhà.

"Còn có hai tiếng mấy nữa. Anh đột nhiên nhớ tới em, dường như anh rất lâu rồi không về Quảng viện, nó có còn ở Bắc Kinh hay không?" Anh mỉm cười nhìn cô.

Cô cười phốc ra tiếng, "Vây anh hần là nên gọi điện thoại hỏi em chứ!"

"Qua điện thoại lại nhìn không thấy em" anh nhỏ giọng, nắm tay cô, "Anh đã bỏ lỡ bốn năm thời gian em học đại học, hôm nay là ngày đầu tiên em học cao học, anh không thể lại bỏ qua"

Ánh mắt của cô có chút bối rối, giống như nhất thời không thể thừa nhận, "Vây... cũng không thể bỏ công việc chạy đến chứ!"

"Uh, cho nên anh bây giờ phải chạy về đây"

Hai người xoay người hướng đến cổng lớn, lúc này, trên đường có nhiều sinh viên nhất, cô là bình thường, anh cũng rất chói mắt.

Có sinh viên chủ động tiến lên cùng anh chào hỏi, anh ôn hòa gật đầu một cái đáp lại.

Cô thoải mái đứng ở bên người anh, tay bị anh nắm thật sự nhanh. Cô nghiêng người nhìn anh, vẻ ôn nhu trong mắt anh không chút nào che giấu.

"Em và anh đi hai hướng, em đón xe trở về được rồi!" Ra đến cửa, cô nói.

"Theo anh đến đài đi" Anh nhấn chìa khóa, mở cửa xe.

"Em?" Cô lắp bắp kinh hãi.

"Đi xem nơi anh làm việc đi! Đồng nghiệp của anh em đều gặp qua rồi" Anh vịn vai của cô, đem cô đẩy lên xe.

"Nhưng mà... sẽ quấy rầy đến anh đó!" Cô cảm thấy làm vậy dường như không tốt lắm.

"Sẽ không, chỗ anh có sách, cũng có băng đĩa, còn có thể giới thiệu với em người dẫn chương trình nổi tiếng, em vừa văn học tập luôn, chỉ là buổi tối không rảnh đưa em ra ngoài ăn cơm, tối khi trực tiếp chấm dứt xong! Ghế sau có bánh, em ăn trước lót bụng"

"Anh đã ăn chưa?"

"Anh bình thường trước khi trực tiếp không muốn ăn quá no"

Cô cũng không có khẩu vị gì, nhìn đến phía sau còn có nước, cầm bình lên uống mấy ngụm.

Đường đến CCTV không quá đông, không bao lâu, hai người đã đến, xe trực tiếp tiến vào bãi đỗ xe, từ dưới sảnh đi thang máy đến tầng văn phòng anh. Kha An Di đang ở trong phòng cùng nhóm biên đạo, họp và đọc trước tin tức đêm nay, hai vị chủ biên khác cũng đã có mặt, Hạ Dịch Dương giới thiệu Diệp Phong, sau đó anh để Diệp Phong ngồi xem sách, còn mình đi trước đến phòng họp.

Diệp Phong vốn quen thuộc CCTV, cô cũng không câu nệ, chỉ là có một tia bất an.

"Tiểu Diệp Phong?" Ngô Phong vừa vịn đi ngang qua bên ngoài, vừa liếc mắt một cái liền nhìn thấy một hình dáng quen thuộc, thật sững sốt.

Diệp Phong cắn cắn môi, đành trung về mặt tươi cười, "Chú Ngô, chú còn chưa tan tầm sao?"

"Cháu sao có thể ở chỗ này?" Ngô Phong nhìn quanh bốn phía, có một biên tập lên tiếng nói, "Chủ nhiệm Ngô, cô ấy là bạn của Dịch Dương"

Ngô Phong sững sốt, mắt hơi hơi nheo lại, lại lập tức mở ra, cười to, "Xem trí nhớ của chú kia, chú đã quên cháu và Dịch Dương là bạn học, đi, đến văn phòng chú ngồi, chỗ chú có hoa quả."

"Chú Ngô, cháu đi nói một tiếng với Dịch Dương" Diệp Phong chia chia phòng họp.

"Chú và cháu cùng đi" Ngô Phong khoát vai Diệp Phong, đẩy ra cửa phòng họp, một phòng đầy người đồng thời ngược mắt lên, nhìn thấy Diệp Phong, người biết thì chiếu cố lễ phép cười cười, người không biết thì về mặt mờ mịt nhìn nhau.

Kha An Di biểu tình lạnh lùng liếc mắt.

"Mọi người tiếp tục đi, Dịch Dương, Tiểu Phong Diệp tôi mang đi rồi" Ngô Phong hướng mọi người phát tay.

Hạ Dịch Dương đứng lên, lễ phép gật đầu.

Ngô Phong đóng cửa, trong phòng họp nổ tung lên, "Vị mỹ nữ trong lòng Ngô chủ nhiệm là ai vậy?" Có người nhin không được hỏi, "Trước kia chưa thấy qua nha!"

"Bạn gái của Hạ biên tập" đồng sự từng gặp qua Diệp Phong ở Thủy Lập Phương nở nụ cười.

Người nọ kinh ngạc, không dám tin nhìn Hạ Dịch Dương.

"Cô ấy và chủ nhiệm Ngô quan hệ dường như không bình thường đâu" Kha An Di lạnh lạnh sắp một câu, "Khó trách trở thành bạn của Hạ biên tập!"

"Có thể là thân thích"

Hạ Dịch Dương không có nói tiếp, cúi đầu viết ghi chú những điểm chính trên bản tin tức, có điều đôi tai ở dưới ngọn đèn đã đỏ bừng đỏ bừng.

Cửa phanh một tiếng lại bị đẩy ra, lần này là Tần Phái.

"Hạ Dịch Dương, tôi nghe nói nhóc con kia đến đây, ở đâu rồi?"

"Hắn là ở văn phòng của chủ nhiệm Ngô" Hạ Dịch Dương bình tĩnh trả lời.

Tần Phái hướng anh giơ ngón tay cái lên, "Tiểu tử cậu giỏi lắm, xuống tay nhanh thật!"

Một phòng đầy người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trao đổi thật nhiều ánh mắt, chỉ có Hạ Dịch Dương cầm lấy bản thảo tin tức, trấn định tự nhiên nói: "Thời

gian đến rồi, chúng ta nên đến trường quay thôi."

**

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Mắt trái giật giật (trung)

Edit: Hanayang

Làm sao có thể che giấu nỗi đôi mắt của Ngô Phong chứ?

Sau năm giây bị Ngô Phong nhìn chăm chăm, Diệp Phong gờ tay đầu hàng, "Được rồi, chú Ngô, con thừa nhận, con cùng Dịch Dương không chỉ là bạn học" cô xoay mặt nghiêng đi, không cho ông phát hiện vẻ mặt đỏ bừng của mình lúc này.

Văn phòng Ngô Phong rất lớn, có phòng khách riêng biệt, sau khi tiến vào, ông chỉ cô ngồi lên sofa đối diện cửa phòng, ông rót trà cho cô, mang ra một chùm nho Tân Cương, sau đó liền ngồi dựa vào bàn làm việc, tay chống cằm, như là nghiên cứu, hoặc như là đang suy tư, ánh mắt như ngưng tụ thành một tia X-quang, thẳng tắp nhìn vào cô.

"Chuyện này bắt đầu từ khi nào? Trước hôm ăn thịt nướng, hay là sau hôm ăn thịt nướng?" Ông vẫn duy trì tư thế vừa rồi.

Diệp Phong chau mày, đột nhiên quay lại, đứng lên, đi đến trước mặt ông, "Chú Ngô, Dịch Dương không phải người như vậy, anh ấy căn bản là không biết con và chú biết nhau."

Ngô Phong khẽ hé môi, "Chú có nói cậu ta là loại người nào sao? Chú chỉ cảm thấy chú và dì của con dường như có chỗ lo lắng không đâu rồi, à, còn có ba mẹ con nữa."

Diệp Phong vô lực nhắm mắt lại, "Chú Ngô, chú hẳn là so với con còn hiểu biết Dịch Dương rõ hơn, anh ấy có bao nhiêu cố gắng chú đều thấy được. Nếu chú hiểu lầm anh ấy, con cảm thấy vậy... rất không công bằng."

Ngô Phong vui vẻ, "Tiểu Phong Diệp, sao con lại nói mấy chuyện này? Ha, xem ra con rất thích cậu ta, ừ, quả thật cậu ta so với thằng nhóc Tần Phái kia đáng tin cậy hơn. Chú chưa từng nhìn nhầm bất kỳ ai, phẩm chất và tính cách Hạ Dịch Dương như thế nào, chú rất rõ ràng. Chú chỉ buồn, con mới về nước bao nhiêu ngày đâu, hai đứa là như thế nào gặp gỡ nhau chứ? Chẳng lẽ lúc trước còn có liên hệ?"

"Chú Ngô, con nói rồi tụi con là bạn học."

"Nhưng mà lúc trước, con..." Ngô Phong đóng miệng lại, quay đầu đi, "Được rồi, cho qua chuyện này, chú biết con hiện tại lại quen bạn trai thì tốt rồi. Tiểu Phong Diệp, chuyện tốt như vậy vì sao lại muốn gạt chúng ta chứ?"

Diệp Phong trở lại ngồi trên sofa, dường như cảm thấy vô cùng hứng thú với hoa văn trên ghế, ở trên mặt sờ soạng thật lâu, "Chú Ngô, chuyện này, con nghĩ... Xin chú giúp con giấu ba mẹ, bao gồm cả dì Tần nữa." Bên khế môi cô nổi lên một tia cười khổ, "Con nghĩ chờ sau này sẽ tự mình nói cho họ. Được chứ chứ?"

Trong ánh mắt của cô ngoài khẩn cầu, giống như còn có chút gì khác nữa, điều này làm cho Ngô Phong cảm thấy khó hiểu.

"Ý của con là hiện tại còn chưa tới thời điểm, con còn chưa xác định bản thân mình có yêu cậu ấy hay không?"

Diệp Phong cúi đầu, "Chú Ngô, chú sẽ giúp con chứ?"

Hồi lâu, Ngô Phong mới chậm rãi gật đầu, ở bên người cô ngồi xuống, yêu thương cảm lấy tay cô, "Đương nhiên, chú Ngô cùng con là người một nhà. Nhưng mà, Tiểu Phong Diệp, con dường như còn có chút rối rắm, cô gái trong tình yêu thì không nên như vậy."

"Con rất tốt, nhưng có thể tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, con có hoàn cảnh đặc biệt, lúc ấy... không dám đi xác định."

"Ừ, những lời này, chú Ngô tin tưởng. Bất quá, chú Ngô thẳng thắn nói với con, thật ra chú Ngô hiện giờ thấy rất vui, nhưng đồng thời lại có chút thương tâm, bởi vì sau này có một người đàn ông ở trong lòng con quan trọng hơn so với chú Ngô, còn có cha con nữa."

Diệp Phong nở nụ cười, "Cái này không giống nhau mà! Hai người vĩnh viễn là trưởng bối mà con tôn trọng nhất."

"Còn tôi?" Tần Phái vừa mới trực tiếp đẩy cửa vào nghe được Diệp Phong trả lời vội lên tiếng.

"Anh chính là anh." Diệp Phong nhìn anh nheo mắt, "Sao anh lại tới đây?"

Tần Phái liếc mắt xem thường, "Thật sự là lòng người bạc bẽo, cô nói tôi đến làm gì chứ? Tôi ha ha chạy tới nghênh đón cô."

Ngô Phong chỉ vào sô pha đối diện bảo Tần Phái ngồi xuống, "Ta một hồi sẽ đến trường quay giám sát, cháu không bận việc gì, dẫn Diệp Phong đi dạo chung quanh."

"Cô còn nợ tôi một bữa cơm phải không? Liên hôm nay đi, kế bên có quán thịt nướng cũng được lắm."

"Còn ăn thịt nướng sao!" Diệp Phong chịu không nổi nhún nhún vai.

Lát sau, thư ký của Ngô Phong cầm trong tay văn kiện đi vào, Tần Phái dẫn theo Diệp Phong đi ra ngoài, ở trong thang máy, anh ta đột nhiên dón Diệp Phong vào trong góc, tay gác lên vai Diệp Phong, "Thành thật khai báo, người đàn ông cùng cô ở chung có phải Hạ Dịch Dương hay không?"

"Anh nói bậy bạ gì đó, khi đó... tôi chỉ là nói đùa thôi."

Tần Phái bán tín bán nghi, "Quý mới biết cô có phải nói thật hay không, nhưng hiện tại cô cùng Hạ Dịch Dương là quen nhau, đúng vậy chứ?"

Diệp Phong thành thành thật thật gật đầu.

"Cô... thực sự chưa từng suy nghĩ đến tôi?"

Diệp Phong còn chưa trả lời, cửa thang máy mở ra, Mạc Phi từ bên ngoài đi vào, ánh mắt chiếu vào cánh tay Tần Phái đang gác ở trên vai Diệp Phong, mày nhăn thành một đường thẳng, ánh mắt lạnh lẽo từ từ nâng lên.

"Tần đạo diễn, giới thiệu một chút đi, vị này là?"

Tần Phái cất tiếng cười ha ha, đột nhiên trong bụng nảy ra trò đùa dai, "Em nói thử đi" anh ta buông Diệp Phong ra, cười cười.

"Tôi thật sự suy nghĩ rồi, tôi có thể xác định trước kia chúng ta chưa từng gặp, anh nhận làm người." Diệp Phong đứng thẳng người, thấy cửa thang máy lại mở, nhìn hai người kia cười dịu dàng, cổ tình bỏ đi.

Tần Phái tay nắm cầm, bĩu môi, mỗi lần anh muốn bắt cô nhóc này nhận thua, là lần đó cũng bị cô tóm gọn.

"Ahh... Đau!" Mạc Phi thỉnh linh đá cho anh ta một cái, đá anh ta la lên thất thanh.

"Anh là bụng đói ăn bậy sao? Ở trong thang máy liên lập tức trêu ghẹo con gái xa lạ, anh không biết trong thang máy có camera theo dõi sao?"

"Tôi nào có trêu ghẹo cô ấy? Uy... Tôi muốn đi ra ngoài" Tần Phái hoảng lên không ngừng mạnh tay ấn nút mở cửa, Mạc Phi một phen kéo lấy cánh tay anh, "Anh còn cứng miệng cãi lại, anh muốn đuổi theo cô ta sao?"

"Cô ấy sẽ lạc đường." Tần Phái phát điên nhìn cửa chậm rãi khép lại.

"Lạc đường thì có can hệ gì đến anh? Anh là quý tộc Anh sao?"

Tần Phái nhắm mắt lại, ngẩng mặt thờ dài.

Tần Phái tìm được Diệp Phong ở phòng tập múa thiếu nhi. Sắp đến ngày 1/7 (*), đài chuẩn bị tổ chức đêm lễ hội, nên ở đây có rất nhiều bạn nhỏ tập luyện vũ đạo, Diệp Phong xem thật nhập tâm, bài múa kết thúc, khi xoay người, nhìn thấy Tần Phái há hốc miệng chạy tới, đáng đi là lạ, cô phốc cười ra tiếng.

Tần Phái trừng mắt nhìn cô, nhưng vẫn dẫn cô đi từ trên xuống dưới vòng vo một vòng lớn, ở trước văn phòng tiết mục《 Chào buổi sáng 》, Diệp Phong dừng bước, nhớ tới sáu năm trước chính mình xông pha cố gắng, nhẹ thờ dài.

Nếu quay trở lại lúc ấy, không biết chính mình còn dũng khí đó hay không. Có lẽ chỉ có khi yêu một người, mới có thể sinh ra kỳ tích.

Yêu, là cái dạng gì? Cô từng nghĩ đến nó giống như là toàn bộ sinh mệnh của cô, hơi thở của cô, nguồn suối ấm áp của cô, vui vẻ cùng bi thương của cô, ý nghĩa sống còn của cô.

*

Mười giờ, Hạ Dịch Dương gõ mở cửa văn phòng Ngô Phong, Diệp Phong đang ngồi ở trên sô pha xem tạp chí, Ngô Phong ngồi sau bàn công tác phê duyệt văn kiện.

"Chủ nhiệm Ngô, tôi đến nhận người" anh đi đến bên cạnh Diệp Phong, "Chờ sốt ruột không?"

"Không có, ở chỗ chú Ngô, tuyệt đối không buồn."

Ngô Phong đi đến, vỗ vỗ Hạ Dịch Dương, cười đến ý vị thâm trường, "Chuẩn bị đi trở về sao?"

"Hôm nay Diệp Phong đến Quảng viện đăng kí, sau đó bị tôi trực tiếp đưa đến đài, còn chưa có ăn cơm!"

"Tiểu Phong Diệp vừa rồi cũng không nói, nga nga, cùng ông già này ăn cơm, nào có khẩu vị gì so với cùng Hạ Dịch Dương của chúng ta ăn cơm chứ?" Ngô Phong vờ giận.

"Chú Ngô, chú như thế nào giống như đang ghen vậy?" Diệp Phong trêu ghẹo nói.

"Không phải giống, rõ ràng chính là vậy." Ngô Phong nghiêm trang trả lời, chọc Hạ Dịch Dương cũng nở nụ cười.

Ra khỏi CCTV, mở ra cửa kính xe, phát hiện gió đã nổi lên, giữa đêm mùa hạ khó gặp cơn gió mát mẻ, Diệp Phong để gió thổi phát mái tóc dài, nhìn bóng đêm phồn hoa lấp ló bị đẩy lùi về phía sau, "Dịch Dương, em nghĩ về nhà ăn." Giờ này, đa số quán ăn đều là tiệm ăn nhanh hoặc là quán ăn đêm, có những quán đồ ăn được một chút, thì lễ tiết lại cực kì rườm rà, đi vào nghiên cứu thực đơn, chờ dọn đồ ăn, ăn xong, 《Đêm khuya khuyên tình》 đều nhanh đã phát xong.

"Không được, đêm nay phải ăn đàng hoàng một chút" nhưng Hạ Dịch Dương thực kiên trì.

"Hôm nay là ngày gì đặc biệt sao?" Cô kinh ngạc hỏi.

Anh chỉ cười không đáp.

Anh đưa cô đến một nhà hàng Italy, quản lí ở cửa lớn chào đón, nói rằng bàn dành cho họ vẫn còn, bây giờ liền chuẩn bị dọn món ăn.

Cô quay đầu nhìn anh, "Lúc chiều anh đã đặt trước." Anh nheo mắt, nắm tay cô hướng vào bên trong.

Trong sảnh đã thấy không còn mấy bàn, khách lịch sự nói chuyện thanh âm hạ rất thấp, trên sàn lót thảm cực xốp, khi đi lại cũng không phát ra tiếng vang, chỉ có âm nhạc dịu dàng hướng vào từng góc.

Anh gọi một chai rượu đỏ, không để hai người chờ lâu, đồ ăn lục tục được dọn lên.

"Hôm nay rốt cuộc là ngày gì?" Cô nghĩ nóng đầu, cũng chưa nhớ được, sinh nhật của anh đã qua, của cô còn chưa tới, chẳng lẽ là vì cô đến Quảng viện học cao học? Sẽ không, đó không thể xem như ăn mừng được.

"Chính mình nghĩ." Anh không gấp gáp, nâng lên ly rượu, cùng cô cụng ly.

Suốt bữa cơm, cô ăn có chút không yên.

Tính tiền đi ra, đứng ở bên đường chờ anh đi lấy xe, cửa xe vừa mở ra, anh như ảo thuật gia từ ghế sau lấy ra một bó hoa hồng đưa cho cô, nhiều đóa hoa nở rộ, bên trong xe mùi hoa nồng đậm.

Cô ôm hoa hồng đứng ở bên đường, khăn trương nhìn anh, sợ anh ngay sau đó sẽ từ trong túi lấy ra một chiếc nhẫn, đây là trong phim thường thấy, cũng là kiểu cầu hôn kinh điển, người khác xem đều rất cảm động, chỉ có mỗi cô thấy mắc cười, cô cảm thấy cảnh này rất giả tạo, rất làm ra vẻ, cũng rất cổ lỗ, không quá phù hợp với hành vi phương thức người đàn ông Trung quốc.

"Không quay về sao?" Anh hỏi.

"Về chứ!"

Cô hít sâu, thật cẩn thận ôm bó hoa hồng, lên xe, "Hoa này là vì hôm nay mới đưa sao?"

Anh gật đầu.

Cô thở dài "Có thể cho chút gợi ý hay không?"

"Chính em có thể nhớ được."

Cô hiện tại căn bản không trở về nhà của mình, đa số đồ đạc này nọ đều chuyển sang nhà anh bên này, đòi mạng mà, vào phòng tắm, gội đầu, cô vẫn không nhớ ra hôm nay là ngày đặc biệt gì!

Hạ Dịch Dương mặc áo ngủ ngồi ở trên sofa, trước mặt là một chồng sách quảng cáo kinh doanh bất bất động sản, anh xem thực chuyên chú, cô đi tới cũng chưa phát hiện ra.

Cô đưa tay ra ở trước mặt anh phát một cái, "Muốn nói chuyện với ông trùm bất động sản sao?"

Vừa dứt lời, cổ tay đột nhiên bị Hạ Dịch Dương nắm lấy, đôi mắt đẹp có con ngươi tối như đêm đen nhìn cô, khiến người ta sa vào, anh nhẹ nhàng kéo, đem cô kéo vào trong lòng, ngồi ở trên đùi anh, thường thức một chốc những sợi tóc ướt sũng, lại đem mặt tiến đến bên gáy của cô, hít vào thật sâu, "Thơm quá." Thanh âm trầm thấp đến ám muội.

Diệp Phong đỏ mặt, chụp lấy cánh tay mà các ngón tay đã muốn chui vào vạt áo ngủ, nhẹ trách: "Nói đứng đắn."

"Anh rất đứng đắn" anh xoay người, dễ dàng đem cô đặt ở dưới thân, ngữ điệu không chút để ý, ngón tay sớm linh hoạt mở ra nút áo của cô.

Lòng bàn tay anh ấm áp, chạm vào làn da cô lộ ra bên ngoài đang lạnh lẽo, khiến cho thân thể cô không tự chủ được run lên, cô khó thở dựa vào một bên sô pha, ngọn đèn treo thẳng tắp chiếu lại đây, cô nhìn khuôn mặt tuấn tú của anh dần dần lan nhiễm sắc thái nhục dục, hai tay không khỏi bám lấy vai hắn, móng tay hơi hơi bám vào.

"Dịch Dương, trở về phòng đi." Đèn rất chói mắt, sô pha cũng quá chật, trước khi mất đi năng lực suy nghĩ, cô ý thức được nơi này không phải chỗ tốt để triển miên.

Ánh mắt thâm thúy đã quay cuồng trong cuồng nhiệt cùng kích tình, hơi thở cũng dần dần ồ ồ lên. Anh nhìn cô, hai tay cơ hồ phủ hết lần lượt mỗi một tác da thịt. Khúc dạo đầu sung túc, ôn nhu mà hết sức kiên nhẫn, nhưng là, năng lượng của anh, sức mạnh của anh, còn có da thịt nóng bỏng, ở khoảnh khắc tiến vào trong cơ thể cô, cô không kìm được kêu ra tiếng.

"Nhớ ra chưa?" Hai tay cô ôm chặt lấy lưng của anh, trong giây phút đang lên đỉnh cao đó, cô nghe thấy anh ở bên tai cô cúi đầu hỏi.

Cô mở to mắt, chậm chậm run lên.

Thế lực có chút cạn kiệt, mồ hôi hai người quện cùng một chỗ, từng giọt tích tụ chậm rãi chảy xuống, anh nằm ở trên người cô, hôn hôn cô, sau đó mới rời khỏi, ôm lấy cô đi vào phòng ngủ.

Khi anh muốn đi tắm một chút, cô đột nhiên từ phía sau ôm lấy anh, hôn lên tấm lưng trần của anh từ trên xuống.

"Lại một lần nữa?" Anh cười, quay người đem cô ôm chặt trong lòng.

Cô chôn đầu trong ngực của anh, ngăn cản hai tay anh di động. "Em nhớ ra rồi, Dịch Dương."

***

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Mắt trái giật giật (Hạ)

Edit: Hanayang

Không nên quên.

Sự thật là, cô cố ý đem một tối này của sáu năm trước vui lấp. Căn phòng oi bức, cây quạt nhỏ quay ồ ồ, bên ngoài công trường xây dựng trắng đêm ầm ầm rung động, chiếc giường nhỏ hẹp đơn độc, bên dưới cửa sổ là chiếc đèn bàn nhỏ. Cô đã cùng anh ở chung mấy hôm, không biết như thế nào lại nổi lên giấc mộng này.

Anh hỏi: "Nhất định phải cùng cậu ấy thực hiện giấc mộng kia sao?"

Tuyển lệ không biết tại sao lại hoạt động tốt như vậy, động chút liền rơi lệ, vừa khóc, là không kiềm được. Giấc mộng của cô giống cơn mưa đêm, qua ngày sau đã bị mặt trời chói chang làm bốc hơi lên không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Anh vắt cái khăn đưa đến cho cô lau mặt, cô nâng cặp mắt sưng đỏ lên, nhìn đến thấy anh ngại ngùng hơi hơi nâng tay lên, chần chờ một chút, rồi dừng cảm sờ lên mặt của cô, "Tôi... sẽ ở lại Bắc Kinh, tôi sẽ trở thành biên tập viên tin tức tài giỏi, tôi vẫn sẽ luôn luôn ở bên cạnh em."

Anh đỡ lấy đôi vai yếu ớt của cô, cảm giác được cô đơn bạc như vậy, cô độc như vậy, đơn bạc đến nỗi anh hận không thể đem cô ôm vào trong lòng, ôm thật chặt, nếu như vậy mang đến an toàn cho cô. Ánh mắt cô mở thật to, không biết tại sao nhưng cô tin tưởng anh là thật sự, mà không phải xúc động nhất thời.

Anh cũng không phải bạn trai của cô, cô chưa từng nắm quá tay anh, chưa từng cùng anh lần lượt lên lớp ngồi nghe giảng bài, chưa từng cùng nhau ăn cơm, thăm thi to nhỏ, chưa từng ở trong mộng ngày ngộ nhớ tới anh... Vì sao anh lại nói lời này với cô chứ?

Cô còn chưa có tìm được đáp án, cơ thể so với lòng của cô còn yếu ớt, cô chỉ là muốn ôm lấy anh một chút, biểu đạt sự cảm động của chính mình.

Đêm quá nóng, khi cơ thể của cô run run tiến sát vào lòng anh, hết thấy liền đã xảy đến tự nhiên như vậy.

Cô không phải giận dữ, cũng không hoàn toàn làm theo bản năng thân thể, đầu óc của cô cũng không có nóng đến choáng váng, cô biết bản thân mình

đang làm gì, cô không nghĩ sẽ ngăn cản con tình triều kéo đến từ nụ hôn của môi anh.

Hiện tại mới hiểu được, thì phải là ý trời.

Bọn họ đều không có kỹ xảo, dẫn đường cho họ là ngọn lửa nóng rực bên trong và đầy người mồ hôi, khi anh thành công tiến vào cơ thể cô, gương mặt tuần tú của anh co rút, anh cắn môi, phũ ở bên tai cô nhìn thấy cô gất gao nhắm lại hai mắt nói, "Diệp Phong, nhìn anh."

Phía dưới bụng truyền đến đau nhức làm cho cô sinh ra một tia hối hận, cô muốn kêu đau, khi cô mở to mắt, nhìn thấy anh vì chờ cô thích ứng mà nhăn nhín, mồ hôi rơi như mưa, cô không nói gì, chỉ là đưa tay ôm lấy thắt lưng anh đã thấm ướt mồ hôi, môi mở ra, tùy ý anh bao lấy đầu lưỡi của cô quấy đảo, mút vào.

Thời điểm anh ôm lấy vai của cô tiến lên, khí lực lớn kinh người, giống như sợ buông lỏng tay, cái anh trân trọng yêu thương nhất, sẽ biến mất không thể tìm thấy, hoặc là, sợ hãi có một ngày như vậy, anh cuối cùng sẽ mất đi cô.

Sau khi kết thúc, anh đứng dậy nấu nước cho cô tắm rửa. Hai người đều rất ngượng ngùng, anh cố gắng làm cho chính mình có vẻ tự nhiên một chút. "Xin lỗi em, lần đầu tiên của chúng ta lại trong hoàn cảnh đơn sơ như vậy." Cô tắm xong, vẫn là vẻ mặt nóng đỏ bừng.

"Không có gì." Trừ phi là cha mẹ cho hoàn cảnh dư dả, bằng không, ai có thể khi vừa tốt nghiệp liền ở nhà đẹp lái xe thể thao?

"Ngày này sang năm, nhất định sẽ so với năm nay tốt một chút, năm sau nữa sẽ lại so với sang năm tốt, năm sau sau nữa, lại năm sau năm sau, sẽ, một năm so với một năm tốt hơn, tin tưởng anh."

Anh triều mến nâng hai tay của cô lên, hôn lên từng ngón tay cô. "Ngày này, là ngày kỷ niệm tình yêu của chúng ta."

Cô không để ý đến lời anh nói, chỉ tưởng rằng đây là một giấc mộng, tiếp qua vài ngày nữa, mộng sẽ tỉnh. Anh có phương hướng của anh, cô có đường của cô, sẽ không bao giờ giao nhau nữa.

"Hàng năm vào tối nay, anh lại nghĩ đến buổi tối hôm đó, đều cảm thấy bản thân mình thực may mắn. Anh cái gì cũng không có cho em, lại có được toàn bộ của em." Một lần nữa tắm xong, hai người nằm ở trên giường, nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

Ấm áp hơi thở phát quá lỗ tai, tay bị anh kéo dán vào trong ngực, cô hơi mệt, ánh mắt nhắm lại, "Nếu em không trở lại thì sao?" Cô nói đùa hỏi.

"Nếu không có đêm đó thì sao?"

Cô nở nụ cười, "Xem ra là em không chạy thoát được rồi."

Anh dùng cằm cọ xát lên má của cô, hơi có chút nóng, ngứa, chọc cô cười không ngừng. "Ngày mai không cho phép ngủ nướng đâu, chúng ta đi xem nhà."

"Ai muốn mua nhà?"

"Chúng ta cần hai phòng đọc sách, còn cần một cái phòng để quần áo." Đồ đạc của cô chuyển sang đây xong, hai người đều phải xem băng hình, nghe ghi âm, còn có rất nhiều sách phải xem đều chất thành từng đống từng đống, cần phải có một cái không gian im ắng độc lập. Hiện tại, cô chiếm dụng phòng khách, anh ở thư phòng. Quần áo của anh không tính là nhiều, nhưng đều cần bảo quản cẩn thận, nhưng quần áo của cô thì không ít, hành lý từ nước ngoài mang về đây còn có hai cái thùng lớn chưa có mở ra, liền để ở bên ngoài tủ, trong tủ quần áo là loại mùa này thường mặc, còn chất tràn đầy.

"Không cần, nhà đối diện trống, chúng ta có thể tạm dụng tốt."

Cô đột nhiên có một loại cảm giác thời gian đảo ngược, ngày đó, bọn họ dường như cũng nói tới nhà ở, anh nói nhà này quá nóng, anh muốn thuê một căn hộ, như vậy hoàn cảnh tốt hơn, buổi tối cô có thể ngủ ngon.

Mặc kệ là khi nào, anh luôn cố gắng cho cô điều tốt nhất.

"Nhà kia trả! Về sau em giận đối với anh, sẽ không tìm được lý do trốn tránh anh, thì thế nào, đều cùng ở chung một nhà."

"Thì ra là anh có chủ ý này. Như vậy xin hỏi, anh sẽ chọc em tức giận sao?"

"Sẽ không!"

"Nhưng mà hiện tại nhà ở Bắc Kinh rất đắt đỏ..."

"Dù đắt, nhưng là có em giúp anh. Anh phụ trách mua nhà ở, em tới phụ trách ba bữa cơm, như thế nào?"

"Tốt!" Cô chậm rãi mở rộng nụ cười, ách xì một cái, lúc nhắm mắt lại ngủ, lòng của cô thực an tĩnh.

Hạ Dịch Dương được cung cấp tư liệu phong phú, ngày hôm sau ra cửa, cũng không có gì thay đổi, đến một công ty bất động sản, bất kể là nhà ở, cấp độ, hay là địa điểm, hai người đều rất vừa lòng, công ty đó lại là chỗ anh quen biết, cho giá cũng khá tốt, hai người thương lượng xong, liền thanh toán tiền đặt cọc.

Rời khỏi công ty bất động sản, anh đi đến đài, cô muốn đi nhà sách mua mấy quyển sách. Chọn sách xong, ngang qua một quầy sách, ma xui quẻ khiến, cô dừng lại chọn mấy quyển sách hướng dẫn trang hoàng bố trí phòng và nhà ở. Sách chất lượng rất tốt, có hình ảnh màu minh họa khá lớn, còn có dòng chữ thuyết minh, cô tìm một chỗ vắng lặng nhìn xem đến quên thời gian. Xuống lầu tính tiền, khoe mắt hơi hơi vừa nhắc, nhìn thấy quầy sách Hoa Thành xuất bản độc quyền, có một người con trai đáng vẻ tự tin đang ngồi ở bàn kí tên, có rất nhiều fan đang đứng xếp hàng lần lượt không ngừng kêu lên cuồng nhiệt.

Biên Thành không ở đây, việc này không cần đến tổng giám đốc ra mặt.

Biên Hường Quân mất sắp mười ngày, tang sự chắc cũng gần như xử lý xong, cô không có điện thoại hỏi anh có ổn không, cũng không hỏi thăm từ chỗ người khác.

*

Ngà Ly kéo cô đi thăm Hứa Mạn Mạn. Cô không mấy tự nguyện đi, Ngà Ly nói các bạn học nữ ở Bắc Kinh đều đi thăm, hai người bọn cô lại không đi, dường như rất keo kiệt.

Cô đành bất đắc dĩ, hai người mua hoa tươi và quần áo trẻ con đi đến biệt thự nhà Hứa Mạn Mạn. Cha chồng Hứa Mạn Mạn xin cho cô một tháng nghỉ dưỡng, mẹ ruột Hứa Mạn Mạn đã ở đó, cô bảo dưỡng rất khá, châu tròn ngọc sáng, có con trai mọi sự đều phúc hậu.

"Này là vì là bạn học cũ, mới không giấu nấy trò hề này, đổi làm người khác, tôi cũng không gặp." Hứa Mạn Mạn có thể xuống giường đi lại, bên trong điều hòa mở rất cao, bên ngoài là ba mươi bảy ba mươi tám độ cực nóng, nói vài câu, liền nóng đến không còn hơi khí.

Ngà Ly như là rất thích trẻ con, lại ở phòng trẻ, mắt nhìn xem cũng không chớp. Diệp Phong không dám chạm vào đứa bé mới sinh nho nhỏ, làn da hồng hồng, mắt nhìn thoáng qua một cái liền đi ra.

"Đã gặp mặt Biên Thành chưa?" Hứa Mạn Mạn lau mồ hôi, bởi vì nuôi con bằng sữa mẹ, bộ ngực to giống như ngọn núi. Cô ngồi xuống uống một ngụm trà ướp lạnh, "Đúng vậy."

"Có... nói trước kia chuyện hay không?"

Cô thực kinh ngạc khi Hứa Mạn Mạn hỏi những lời này, "Chuyện trước kia thế nào?"

"Không... không có gì, tôi chỉ là muốn, hai người cũng chưa kết hôn, có lẽ còn có thể đi đến với nhau?" Khi nói lời này, Hứa Mạn Mạn như có một chút khẩn trương, nín thở, chờ cô trả lời.

Cô lạnh nhạt cười cười, không có đáp lại.

"Ai, baby mũm mĩm, khiến cho mình cũng muốn sinh một đứa để nựng." Trên đường về nhà, Ngà Ly vẫn là chưa nói hết.

"Sớm một chút cùng thầy Vương kết hôn đi!"

"Hắn hiện tại toàn bộ tinh lực đều đặt ở bình chọn chức danh, cái gì khác cũng không nghĩ." Ngà Ly cười khở.

"Chức danh có quan trọng như vậy sao?" Diệp Phong nhú mày.

"Đối với hắn thì phải, thầy giáo cùng năm vào gần như đều thành giáo sư, hắn có hơi gấp. Không có việc gì, tám năm đều đợi được, không thêm để ý đợi thêm một hai năm nữa."

Cô không nói gì.

*

Ngày giống như cô đọc một quyển sách, một tờ một tờ bay qua, đảo mắt, đã là nửa tháng trôi qua, thời tiết càng phát ra nóng bức, dự báo thời tiết của CCTV cũng không dám xem nhiều, mỗi ngày đều là ba mươi lăm độ trở lên, cực nóng, ngược lại phía nam có nhiều mưa, nhiệt độ không khí vô cùng mát mẻ, ở MSN gặp được bạn học, nói ra cửa phải mặc áo dài tay, cô nghe xong thực hâm mộ.

"Thật muốn đi về miền nam." Sáng sớm thức dậy, kéo rèm cửa sổ ra, vừa ngược mắt, nhìn thấy mặt trời chói lọi trên cao, cô nói với Hạ Dịch Dương.

"Được, muốn đi nơi nào?"

"Đài CCTV các anh từng quảng bá tuyên truyền Ô trấn đó, Lưu Nhược Anh làm đại sứ phát ngôn, ngôi nhà vàng nhạt, màu đỏ khăn quàng cổ, ngồi che ô ở đầu thuyền, sau lưng là ngõ nhỏ mưa bụi Giang Nam, lời thuyết minh: Đã tới, là không thể rời đi. Nghe thật sự là tình thơ ý họa, đi Ô trấn đi, nghịch nước Giang Nam."

"Chờ anh làm xong một kỳ tiết mục quan trọng nữa, chúng ta liền xin nghỉ phép đi Ô trấn."

"Vẫn là 《 Có hẹn với người nổi tiếng》?"

Anh lắc đầu, thu thập mấy bản ghi chú. Mấy ngày nay, anh đều là sáng sớm phải đến đài, rạng sáng cùng cô về nhà. Có lẽ là trời nóng, người gầy đi một chút, nhưng tinh thần rất tốt.

"Buổi tối nay họp là gần như có thể quyết định xong, trở về sẽ nói cho em biết." Anh có chút hưng phấn.

Cô không có truy hỏi, lời anh đã nói qua với cô sẽ không nuốt lời.

Buổi tối, cô kết thúc buổi phát sóng, nhận được điện thoại của anh, hội nghị còn chưa có chấm dứt, có khả năng họp suốt đêm, nói cô nhờ tổ trưởng giúp một chút. Cô đồng ý rồi, lại không nói với tổ trưởng, trước kia, không phải cô đều ngồi xe công cộng, hơn nữa, hiện tại thời tiết nóng, cho dù rạng sáng, trên đường vẫn có rất nhiều người.

Thu dọn túi xong đi ra, băng qua đường cái đi hướng đến trạm xe, một chiếc Bentley màu bạc đặc biệt đẹp mắt hiện ra trước mắt cô. Cô giật mình, nhìn không chớp mắt rồi đi lướt qua. Đi được vài bước, cô quay lại nhìn, xe vẫn lẳng lẳng nằm dưới ánh đèn đường.

Cô lại bước về phía trước, đi đến sân ga, cô liếc mắt, kia chiếc xe vẫn còn đó, không có ai bước xuống, cũng không có khởi động xe.

Xe buýt có vẻ chậm, đợi nửa giờ cũng chưa thấy bóng dáng, cô phiền chán đi vòng tại chỗ. Rạng sáng, độ ẩm nóng với ban ngày không thua bao nhiêu, cô cảm giác được quần áo ẩm ướt dính ở trên lưng, ngực thắt chặt không thể hít thở.

Xe buýt còn chưa có đến.

Cô nôn nóng ngẩng đầu lên, cắn môi thành hai dấu răng trắng, đột nhiên, cô quay đầu đi hướng về chiếc xe Bentley, nếu cô nhớ không lầm, chiếc xe này đã là lần thứ sáu đậu ở đài điện radio, chẳng qua, vài lần trước đậu cách xa một chút.

Cô đã đi đến bên cạnh, cửa xe vẫn đóng im ỉm.

Cách tám kính, ánh sáng đèn đường lại tối, cô thấy không rõ lắm tình hình bên trong, cô gõ xao cửa kính xe.

Cửa kính từ từ hạ xuống, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, "Anh uống rượu sao?" Cô la lên.

Biên Thành không nói lời nào, cũng không có biểu tình gì, ánh mắt phiếm ra tơ máu, sắc mặt tái nhợt như ma cà rồng.

"Anh điên rồi, uống nhiều rượu như vậy còn dám lái xe?" Cô lại lên án mạnh mẽ.

Anh ta giống như người máy thật chậm chớp mắt, sau đó chậm rãi đưa tay, bắt lấy tay cô đang gác ở trên cửa kính xe, gắt gao nắm chặt, cô giật mình tròng lộn mắt, trong đêm tối hơn ba mươi độ, tay anh lạnh băng không có một chút độ ẩm.

"Có phải anh không khỏe hay không?"

Anh lắc đầu, môi run run không ngừng, vừa mở miệng, cổ họng dĩ nhiên là khàn khàn.

"Không còn nghĩa vụ và trách nhiệm, cái gì cũng không có, không có ngày mai, không có giấc mộng, anh... chỉ có thể xác. Chồng đỡ không nổi nữa, Diệp Phong... trở về bên anh, được không? Anh chưa từng thay đổi, anh chỉ... yêu một mình em."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Thổ lộ muộn màng

Edit: Hanayang

Cô co rúm lại muốn rút tay về, dường như không thể thừa nhận chuyện vui kinh ngạc như vậy, nếu đây thật là chuyện vui.

Tình cảm giữa bọn họ, ngay từ khi bắt đầu, anh đều có biểu hiện tự phụ mà lại tự tin, không hề có chút do dự và không xác định, ngay cả việc chia tay, anh cũng không có dây dưa, dứt khoát vùng kiếm chặt đứt dây tình. Về nước mấy tháng, vài lần gặp mặt, anh cũng không cho cô một chút hy vọng nào nữa. Cho dù ở lần trước, vào lúc đêm khuya, cũng tại nơi này, anh chỉ nói hời ức là thật, chưa từng đề cập đến hiện tại cùng tương lai. Giống như đang ám chỉ với cô, hiện tại cùng tương lai của anh không quan hệ gì với cô.

Tất cả quyết định của anh, cô đều tôn trọng, cô cũng không nhiều loạn cuộc sống của anh. Như anh mong muốn, cô cũng đã đi được rất xa.

Giờ phút này, thần trí của anh không được tỉnh táo. Nếu trong lúc tỉnh táo, anh sẽ không nói với cô những lời này. Anh đang say, không thể xem vài câu rượu nói là thật được.

"Biên Thành, anh say rồi." Cô chớp mắt, như bị một tảng đá lớn đè trên ngực, nặng nề đến nỗi không thể hô hấp.

Nhưng mà, trên mặt anh toát ra đau đớn cùng bất lực, trong ánh mắt khẩn cầu cùng tuyệt vọng, là điều cô chưa bao giờ thấy qua. Trái tim không phải nhảy lên, mà là run sợ. Giống như ở giữa dòng sông chảy xiết, cô là tấm ván gỗ mà anh đã bám víu vào, nếu cô buông tay anh, anh sẽ chết đuối.

Đây là người con trai kiêu ngạo mà cô từng yêu, từng xem anh như chúa tể trong cuộc sống của cô, sao cô có thể nghĩ ra ý như vậy chứ?

"Anh ngồi ra ghế sau đi, tôi lái xe đưa anh về." Lời của anh, cô cự tuyệt dứt ở trong lòng, bây giờ đây cũng không đành lòng, không thể xoay người bỏ đi.

"Sẽ không rời khỏi anh, có phải hay không? Chúng ta sẽ ở bên nhau, vĩnh viễn ở cùng một chỗ?" Khuôn mặt tái nhợt không khỏi vui vẻ, hai tròng mắt ảm chột toả ra thần thái loá mắt, anh càng thêm dùng sức bắt lấy tay cô đặt tại ngực của chính mình, nơi đó bùm, bùm, tim đập như ngựa phi, đầu ngón tay cô đồng thời cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng manh.

"Anh đang sốt?" Cô hoảng hốt sờ đầu của anh, quả thực, nóng đáng sợ, mà bờ môi của anh cũng trắng bệch, tím tái.

Anh như là ngai bàn tay trên trán phiền toái, lắc đầu, "Không có vấn đề gì, Diệp Phong, chỉ cần em không bỏ đi, anh cái gì đều cũng tốt lên, hết thấy... Tất cả..." Anh còn muốn nói nhiều nữa, đột nhiên phát hiện bản thân không có hơi sức lên tiếng.

"Biên Thành, anh làm sao vậy..." Bên tai, giọng nói Diệp Phong êm ái như vậy, anh nở nụ cười, chống vào cửa xe cử động thân mình, mới vừa động, một trận trời đất quay cuồng, thân thể không tự chủ được ngã về phía trước, trong một tiếng thét kinh hãi, anh cuối cùng đem được Diệp Phong ôm vào trong ngực.

Trong trí nhớ mềm mại, trong trí nhớ hơi thở tươi mát, sợi tóc như nước này, này... Một bàn tay ấm áp xoa hai má của anh, anh biết đó là Diệp Phong, bờ môi anh gật gật, mỉm cười để mình rơi vào bóng tối, mất đi ý thức tồn tại.

Khi Diệp Phong đưa anh đến bệnh viện, mồ hôi chảy ròng như người vừa leo từ dưới nước lên.

Bác sĩ chịu trách nhiệm tháo khẩu trang xuống, khuôn mặt lạnh lùng nói, "Anh ta sốt cao bốn mươi độ, cô còn để mặc anh ta uống say không còn biết trời trăng gì, còn nữa, anh ta chắc đã vài ngày không ăn cơm đường hoàng?"

Diệp Phong vẻ mặt đau khổ, lắc đầu, "Tôi... không rõ lắm." Cô nhìn Biên Thành đang được truyền dịch nằm trên giường bệnh, đã mê man thành như vậy, tay phải lại còn có thể chính xác nắm lấy cổ tay cô, y tá đành phải châm kim ở bên cánh tay trái.

"Không thể chỉ muốn được bạn trai săn sóc, yêu thương, cô gái đồng thời cũng phải dịu dàng quan tâm bạn trai như vậy." Lời nói của bác sĩ có ý trách cứ Diệp Phong. Diệp Phong thở dài, không có tranh cãi, "Truyền dịch xong có thể ra về không?"

"Nhiệt độ rất cao, phổi có tạp âm, ít nhất phải ở bệnh viện ba ngày, mấy ngày nay chỉ có thể ăn những thức ăn nhẹ dễ tiêu hóa."

Diệp Phong gật gật đầu.

Bác sĩ kiểm tra xong, mở cửa phòng bệnh đi ra ngoài. Trong phòng bệnh chỉ có một ngọn đèn đặt trong góc tường tản ra ánh sáng vàng nhạt, tĩnh lặng mà lại tối tăm. Diệp Phong ngất ngất giữa hai hàng lông mày, cúi đầu nhìn Biên Thành, di động trong túi đã reo lên hai lần, cô đều không có bắt máy.

Di động lại vang lên, cô nhẹ nhàng từ lòng bàn tay Biên Thành rút tay về, mở cửa đi đến cuối hành lang nghe điện thoại.

Giờ này, người gọi điện thoại chỉ có Hạ Dịch Dương.

"Diệp Phong, em đang ở đâu?" Giọng Hạ Dịch Dương không nghe thấy bối rối, nhưng mà cô lại có thể cảm giác được sự khẩn trương của anh.

"Em..." Cô muốn nói thật, nhưng vừa ra khỏi miệng lại biến thành, "Em ở chỗ Ngã Lỵ, cô ấy tâm tình không tốt, em đến bầu bạn với cô ấy."

Hạ Dịch Dương tạm dừng một chút, "Uhm, cô ấy hiện tại khá hơn chưa?"

"Rồi, em ở thêm một lúc nữa rồi trở về nhà, anh hợp xong rồi sao?" Sờ mặt một cái, nóng bỏng nóng bỏng.

"Anh đã về nhà rồi. Anh đến đón em?"

"Không cần, anh ngủ trước đi, em tự đón xe trở về."

Thái độ của anh hơi khác thường - không có kiên trì, chỉ dằn dò một câu, "Trên đường cẩn thận." Sau đó, anh cúp điện thoại trước.

Diệp Phong nắm di động, không biết hình dung như thế nào tâm tình của mình trong giờ phút này, rắc rối phức tạp, sóng mũi cay cay toan chảy, trong mắt đọng một vầng nước mắt, cô không dám lộn xộn. Đẩy ra cửa phòng bệnh, Biên Thành còn đang ngủ, một bình nước truyền đã sắp thấy đáy, cô ấn chuông, cho y tá đổi bình khác, bình tiếp theo, là đường glucô đơn thuần, truyền vào có thể hòa tan chất còn trong cơ thể anh.

Y tá mới vừa đi, cô vừa xoay đầu, cảm giác bên trong có tiếng ồ ồ. Cô tìm một hồi lâu, mới phát hiện tiếng động là từ trong cặp Biên Thành truyền đến.

Từ trên xe đi xuống, cô tiện tay đem theo cặp của anh, phòng hờ bác sĩ muốn giấy chứng minh gì đó.

Là tiếng di động rung lên, vang một hồi lại im lặng. Cô giật mình, mở cặp, lấy di động ra, muốn tìm bạn bè của anh hoặc là thư ký tới trông chừng anh.

Trên màn hình di động có bốn cuộc gọi nhỡ, đều là Diêu Hoa, thật sự là cố chấp, cũng có thể là do thói quen, vào lúc rạng sáng này, còn có thể kiên trì lần lượt gọi đến. Điện thoại của anh phân loại rất rõ ràng, khách hàng, đồng nghiệp, bạn bè, còn có người nhà, khách hàng là không thể làm phiền, trong đồng nghiệp, cô không biết thư ký của anh gọi là gì, xem mấy lần cuối cùng đành phải từ bỏ. Bạn bè, cô không rõ lắm là quan hệ bạn bè thế nào, cô cũng bỏ qua. Cuối cùng cô chọn người nhà, vừa mở ra, cả người liền ngây dại.

Người nhà của anh chỉ có một, chính là cô.

Nước mắt, đột nhiên liền như vậy tuôn ra, không tiếng động rơi xuống, lau cách nào cũng không được.

"Diệp Phong?" Biên Thành tỉnh, vừa mở mắt ra, liền sốt ruột nhìn khắp xung quanh.

Trời đã hơi ửng sáng, ánh rạng đông từ ngoài cửa sổ thấu tiến vào, anh nhìn thấy Diệp Phong hai tay ôm vai, xoay lưng về phía anh, dường như đang ngăn người.

"Cảm thấy khá hơn chưa?" Cô quay đầu, trên mặt sau khi thức đêm có vẻ trắng xanh, mệt mỏi.

"Tốt hơn nhiều, em một đêm cũng chưa chợp mắt sao?" Truyền dịch đã gần hết, trên người cảm giác nặng nề cùng với suy yếu không thốt ra tiếng không còn nữa, anh chống tay ngồi dậy, hơi thở hơi hỗn hển.

"Tôi quen rồi. Hôm nay và ngày mai còn phải truyền dịch hai ngày nữa, anh không được phép xuất viện, phòng ngừa nhiệt độ tăng trở lại. Gọi điện thoại tìm người đưa quần áo đi giặt, còn nữa phải đúng giờ ăn cơm, cố gắng ăn đồ ăn nhẹ." Cô hạ thấp mi mắt, đeo túi lên vai.

"Em phải về sao?"

"Uhm, tôi phải đi về ngủ một lát, buổi tối còn phải đi làm." Ngữ điệu của cô không mang theo một chút cảm xúc khác lạ nào.

Anh xóc lên chần lén, chuẩn bị xuống giường, "Được, anh đưa em về."

"Anh điên rồi, anh là một người bệnh." Cô tiến tới cản anh lại, tay lại bị anh nắm lấy. "Em không muốn, phải không?" Anh hỏi một câu không đầu không đuôi.

Cô vừa nghe đã hiểu, người cứng lại một chút.

Anh từ trong túi lấy ra một điều thuốc, cô muốn nói trong phòng bệnh nghiêm cấm hút thuốc, lời nói đến miệng lại nuốt xuống, anh chậm rãi phun ra một vòng sương khói, ánh mắt rơi xuống nơi nào xa xôi, tựa hồ hơi hơi xuất thần, cách một hồi, anh phát một chút khói, gờ tay đem thuốc dí tắt, "Anh dù uống nhiều rượu, nhưng không có say, anh biết anh nói cái gì. Diệp Phong... đồng ý với anh, cẩn thận suy nghĩ, được không? Cho tới bây giờ vốn không có Hứa Mạn Mạn... Càng không có ai khác, anh chỉ là nhờ Hứa Mạn Mạn cùng anh diễn một vở kịch, bởi vì anh biết em đối với anh như thế nào, nếu không có chuyện gì xảy ra làm cho trái tim em băng giá, em sẽ không rời khỏi anh..."

"Tôi đã đi rồi, bây giờ vì sao anh lại muốn nắm kéo trở về?" Cô dùng ánh mắt u uất nhìn anh.

Anh nhắm mắt lại, khước miệng nổi lên nụ cười khô yếu ớt, "Còn có thể vì cái gì?"

"Tôi thật sự cần phải đi rồi." Không nên vào sáng sớm cùng một người bệnh thảo luận vấn đề làm người ta tan nát cõi lòng như vậy, kỳ thật, anh hẳn phải biết, cô vốn đã không còn ở tại chỗ cũ chờ anh nữa rồi.

"Truyền dịch xong, anh đưa em đi ăn cơm?"

Cô vì sự cẩn thận trong giọng nói của anh mà lòng chưa xót, từ trước, anh đều là bá đạo, Diệp Phong, chúng ta đi nơi nào, chúng ta nên làm cái gì cái gì, rất ít khi hỏi ý kiến của cô.

Cô hút háp cái mũi, "Anh nghỉ ngơi cho tốt, đỡ một người có thể trọng so với tôi nhiều hơn mấy chục kg thật sự là đã cố hết sức."

Anh nở nụ cười, "Uh, em cũng mau trở về ngủ đi! Ngủ dậy gọi điện thoại cho anh, anh chờ!"

Cô giật mình, cái gì cũng không nói, bước đi. Ngày mùa hè, hừng đông tới sớm, bây giờ còn chưa tới sáu giờ, những người đi làm ở công ty xa đã ra cửa, trạm xe đầy người xếp hàng, một chiếc xe bồn phun nước chậm chậm ngang qua, hy vọng có thể hòa tan một ngày thời tiết nóng tăng vọt.

Đến cửa một tiệm bán điểm tâm sáng, cô nói xe taxi ngừng lại, mua sữa đậu nành cùng bánh bao, bánh xếp chiên, còn có mấy cái cơm nắm, mấy thứ này cô và Hạ Dịch Dương bình thường rất khó ăn được. Giờ này, tương đương với lúc nửa đêm của họ.

Nhẹ nhàng mở cửa ra, phát hiện cửa phòng ngủ đang mở, bên trong như là không có ai, lại nghiêng đầu, nhìn thấy Hạ Dịch Dương đứng ở trước phòng sách, trên người còn mặc quần áo khi ra ngoài ngày hôm qua.

"Anh không có ngủ sao?" Cô giật mình hỏi.

Anh nhú mày, xoa xoa đôi mắt đau nhức, "Có một chương trình tiếp sóng phải viết, thời gian gấp rút, phải thức đêm. Trong tay em cầm cái gì?"

"Là bữa sáng!" Cô đem gói to thả trên bàn cơm, bước lên, thể lực như chống đỡ hết nỗi ngả vào trong lòng của anh, "Dịch Dương, mệt quá, anh ôm em một lát."

Anh cúi đầu, mỉm cười ôm lấy cô, ôn nhu nói: "Đi tắm rửa một cái, sau đó ăn một chút, rồi lên giường ngủ đi!"

Cô từ từ nhắm hai mắt, "Uhm. Dịch Dương, tối hôm qua anh nói có chuyện muốn nói với em, là chuyện gì?"

"Em muốn nghe?" Anh dịu dàng hôn hôn cái trán của cô.

"Muốn!"

"Sau khi nghe xong, cần phải tuân theo đó!"

Cô ngẩng đầu, hàng mi dài run run.

"Quốc hội đã phê chuẩn Thanh Đài thành thành phố trực thuộc trung ương, thứ Hai tuần sau có chương trình hoạt động chúc mừng và nghỉ thức thành lập, đài chuẩn bị tổ chức hoạt động một tuần tiếp sóng, anh là biên tập viên hiện trường, phải ở Thanh Đài khoảng mười ngày! Ngày mai sẽ lên đường. Ngày mai vừa vặn là thứ Sáu, em cũng xin nghỉ phép ngắn hạn, trở về thăm ba mẹ em. Thấy thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thời cơ không thích hợp

Edit: Hanayang

Diệp Phong hơi hơi hé miệng, muốn nói gì đó, lại khó khăn nuốt xuống.

Thanh Đài thăng cấp thành thành phố trực thuộc Trung Ương, Tô Hiểu Sầm từ khi nhậm chức Thị trưởng Thanh Đài xong, tiếp nhận chức vụ Bí thư Tỉnh Ủy Thanh Đài như mục tiêu đã định, bà ấy không chỉ làm cho Thanh Đài thành thắng cảnh du lịch nổi tiếng thế giới, mà các hạng mục vệ sinh thành thị, lâm viên thành thị, Thanh Đài cũng được xếp hạng cao ở Trung Quốc.

Hiện tại chính là mùa du lịch thịnh vượng ở Thanh Đài, lúc này tiến hành chương trình hoạt động chúc mừng, nhất định sẽ làm cho không khí ở Thanh Đài náo nhiệt bùng bùng.

Khi cùng nói điện thoại với Tô Hiểu Sầm, bà nói gần đây rất bận, không rảnh đến Bắc Kinh, bảo cô trở về. Giờ cô mới biết thì ra là vì chuyện này.

Cô đã đồng ý với Hạ Dịch Dương xin nghỉ phép về Thanh Đài, thuận tiện thăm ba mẹ.

Nhưng mà, sao lại là lúc này?

"Chủ nhiệm Ngô còn giúp anh hẹn gặp Bí thư Tỉnh Ủy Thanh Đài - Tô Hiểu Sầm làm khách mời trong «Có hẹn với người nổi tiếng», tụi anh cũng đòi địa điểm phỏng vấn đến Thanh Đài, còn muốn quay một ít hình ảnh về cuộc sống hằng ngày, trong lúc làm việc của bà ấy."

Cô biểu tình hơi lạ đảo đảo mắt, đứng thẳng thân mình, hướng đến bàn ăn.

"Dịch Dương, anh lần này phải đi làm việc, em không đi theo sau quấy rầy đâu. Sau này chúng ta lại chọn lúc khác đi." Cô ngồi xuống, mở nút thắt bích sữa đậu nành, đổ ra ly cho hai người.

"Không có vấn đề gì, có thời gian cùng em đi dọc bờ biển, bơi lội, hóng gió biển, buổi tối dạo chợ đêm, ăn quà vặt." Anh nhận lấy cái ly cô đưa qua.

Trong phòng khách không có mở điều hòa, không đề phòng sữa đậu nành quá nóng, một ngụm uống vào miệng, cô bị nóng đến run rẩy.

Anh trở vào trong lấy từ tủ lạnh ra vài viên đá cho vào ly của cô, khe khẽ thở dài.

"Nhưng là... em hiện tại không dành ra thời gian, tiết mục ngày thứ Sáu chưa có thu, Chủ nhật tới phải đến Quảng viện học, mặt khác, em còn có chuyện khác..." Cô lấy dừng khí, nói ra, tay lặng lẽ ở trên ống quần chà chà, mồ hôi tuôn đến nỗi bùng lên cái ly còn muốn trượt.

"Chuyện khác kia rất tốn thời gian sao?" Anh bình tĩnh hỏi.

Cô có chút bối rối chuyển ánh mắt đến cái bánh bao trước mặt, xé một nửa, chậm rãi nhấm nuốt, cảm giác vô cùng khó ăn, nhưng cô vẫn là cố gắng nuốt. "Kha khá."

"Được, vậy em liền đi làm đi, chúng ta lúc sau lại đi Thanh Đài, cố gắng để có thể đi trước mùa thu. Mùa thu Thanh Đài tiêu điều, mùa đông ẩm ướt rất lạnh."

"Anh đối với Thanh Đài rất quen thuộc?"

Anh ngược mắt nhìn cô, "Anh vẫn đều rất chú ý Thanh Đài, bởi vì em là người Thanh Đài."

"Dịch Dương, nếu có một ngày, anh phát hiện em kỳ thật không như anh nghĩ tốt đến như vậy, anh có hối hận đã vì em trả giá nhiều như vậy không?"

"Diệp Phong, cách nói của em không đúng, anh không phải trả giá vì em, anh làm cho anh, vì chính mình. Thuận theo chính lòng mình mà đi làm, làm sao có thể hối hận chứ?"

"Chỉ mong là em đáng giá." Cô sâu kín cười cười, "Em đã sáu năm không về Thanh Đài, từ Edinburgh về nước, trạm thứ nhất chính là Bắc Kinh, từ đó cho tới bây giờ. Mẹ em đều luôn nói em bạc tình. Dịch Dương, anh biết không, anh là mẫu người mà ba mẹ em rất thích, cũng đánh giá cao nhất, tự lập, mạnh mẽ, nhiệt tình, kiệt xuất. Em nghĩ chỉ cần họ nhìn thấy anh, tất nhiên họ sẽ lập tức ép chúng ta kết hôn, để phòng ngừa em bỏ qua anh."

"Nhưng em không muốn kết hôn?"

Cô làm sao có thể không nghĩ đến chứ? Vừa tốt nghiệp, cô liền muốn kết hôn, còn muốn có con. Hứa Mạn Mạn có câu nói vô cùng chính xác, sự nghiệp về sau có thể chậm rãi làm, con cái thì phải ở năm tháng thanh xuân khỏe mạnh mà sinh. Sự nghiệp tốt cuộc là mây khói thoáng qua, mà con cái lại vĩnh viễn cùng chính mình như không khí không thể thiếu.

Không biết như thế nào, tuổi càng lớn, ngược lại càng không có dũng khí năm xưa, đối với hôn nhân lại cảm thấy e ngại. Hạ Dịch Dương sẽ xứng đáng cương vị một người chồng, người cha, có thể cho cô cảm giác hôn nhân an toàn, cô sẽ không nghi ngờ gì, nhưng mà, hiện tại... Cô không có cách nào trao cho anh lời hứa hẹn như vậy.

"Dịch Dương, đừng nói chuyện này nữa được không? Em muốn ngủ." Cô đẩy cái ly ra, trong lòng mỗi một không chịu nổi.

"Được rồi." Anh đứng lên, đi phòng tắm mở ra vòi hoa sen, chỉnh nước ấm, "Tắm qua rồi ngủ sẽ thoải mái hơn." Anh đem cô đẩy mạnh vào phòng tắm, khép cửa lại.

Cô không có phản đối, trong đầu hỗn loạn, chỉ mong hơi nước nóng hầm hập có thể làm cô buông nhẹ hết thảy, nhẹ nhàng đi vào giấc ngủ.

Vừa nằm xuống giường, anh cũng đi theo tiến vào, cẩn thận đem rèm cửa sổ kéo kín lại, sau đó ở bên người cô nằm xuống.

Cô ngủ được trên người anh có hương bạc hà mát lạnh, hẳn là cũng vừa tắm qua. Anh hình như đang chỉnh đồng hồ báo thức, quay một vòng, cô nghe được anh xoay người kéo cô vào trong lòng.

Bờ vai anh thực rộng, trong ngực ấm áp, tim đập mạnh mẽ, cô từ từ nhắm hai mắt lại, tìm kiếm tư thế ngủ thoải mái. Bình thường, chỉ cần vừa dựa vào anh, cô rất nhanh sẽ đi vào giấc ngủ, hôm nay, cô cố sức nhắm mắt lại, nhưng cách nào cũng không thấy buồn ngủ.

Cuối cùng vẫn là ngủ thiếp đi, tỉnh lại đã là buổi chiều ba giờ, anh đã đi rồi. Rất lạ, cô thế nhưng không có nghe tiếng chuông đồng hồ báo thức.

Anh đã làm com chiên hải sản, canh súp rau củ, để ở trong lò vi sóng, ghi giấy để lại dặn dò cô phải hâm nóng lại rồi mới ăn.

Cô không có ăn com trước, mà là lấy điện thoại mở ra xem, bên trong có một cuộc gọi nhỡ, còn có hai cái tin nhắn. Cô xem số, tin nhắn đều là Biên Thành gửi tới, chỉ hỏi "Dậy chưa?", điện thoại là Ngã Ly gọi tới, buổi sáng lúc mười giờ.

Cô gọi lại, Ngã Ly có khả năng đang trên lớp học không có nghe máy. Cô ăn com xong, vào toilet đem quần áo hai người thay ra giặt sạch, Ngã Ly gọi điện tới.

"Cậu tối hôm qua không xảy ra chuyện gì chứ, Hạ Dịch Dương gọi cho cậu không được, đành phải gọi cho mình, hỏi mình xem cậu có liên lạc với mình hay không? Mình ngủ mơ mơ màng màng, bị anh ấy dọa cho sợ đến hừng đông cũng chưa ngủ được."

Cô ngẩng mặt tự giễu, còn nhọc lòng soạn ra một lời nói dối kia, thì ra anh đã biết cô đang nói dối.

"Biên Thành phát sốt, lại uống rượu, mình đưa anh ấy đến bệnh viện." Cô thẳng thắn bẩm báo với Ngã Ly.

Ngã Ly hít vào một ngụm lạnh khí, "Mình nói cậu chạy đi đâu được, Hạ Dịch Dương không biết chứ?"

"Mình không biết nên nói với anh ấy như thế nào?"

"Cũng đúng, việc này chỉ có thể gạt, anh ấy biết sẽ nghĩ lung tung. Biên Thành hiện giờ ra sao rồi?"

"Ở trong bệnh viện."

"Anh ta... có nói với cậu chuyện gì khác không?"

"Nói chuyện khác thì thế nào, chúng mình đều đã không phải là Biên Thành cùng Diệp Phong lúc trước nữa, chúng mình cũng không có thể làm bộ sáu năm qua cái gì cũng không có xảy ra. Nhưng mà Ngã Ly, nhìn thấy anh ấy, lòng của mình đặc biệt đau, mình tựa như ôm anh ấy mà khóc cho thỏa." Cô nháy mắt mấy cái, hốc mắt không tự giác đỏ lên.

Ngã Ly cùng cô thờ dài, tìm không ra lời nói để an ủi, chỉ có thể trầm mặc. Ngã Ly từng chứng kiến qua Biên Thành có bao nhiêu cung chiêu Diệp Phong, hiện tại anh ta cô đơn lạc lõng trên thế giới này, không cha không mẹ, chỉ có tình yêu là ánh sáng và sự cứu rỗi duy nhất của anh.

"Mình làm không được việc đối với anh ấy làm như không thấy..."

"Hạ Dịch Dương làm sao bây giờ?"

Dịch Dương... Diệp Phong thì thảo nhớ kỹ tên này, "Ngã Ly, như lời cậu nói, mình... đã muốn yêu người đó mất rồi."

"Ách?" Ngã Ly buồn bực.

Cô cười, không cần giải thích nhiều lắm, cảm tình kỳ thật sẽ thật sự biến chuyển, nói cô bị anh đá động, bị anh thuyết phục đều có thể, cô chính là đã yêu anh. Yêu thương anh, mới có thể sợ anh sinh nghi, nghĩ lung tung, cho nên nghĩ ra lời nói dối thiện ý, ở vào lúc mệt đến mắt mờ không nổi, còn muốn mua cho anh bữa sáng.

"Dịch Dương chính là Dịch Dương, Biên Thành chính là Biên Thành, mình không có làm lẫn lộn, chính là có điểm không biết làm sao. Hiện tại Biên Thành cần mình, mình không thể bỏ lại mặc kệ anh ấy, mình muốn đi giúp đỡ anh ấy tỉnh lại, đứng lên, vượt qua thời kì này."

"Vậy cậu phải giữ miệng cẩn thận với Hạ Dịch Dương, đàn ông cũng không hào phóng lắm đâu, đặc biệt là đối mặt với vấn đề bạn trai cũ. Ài, quá phức tạp, mình phải đến văn phòng Vương Vĩ, cúp trước đây!"

*

Chạng vạng, Diệp Phong đi dạo phố. Cô lật xem tủ quần áo, Hạ Dịch Dương cũng không có mấy bộ quần áo thoải mái thích hợp mặc ở bờ biển mặc, còn có giày nữa. Đồ lót của anh, cô bây giờ vô cùng quen thuộc. Cô không có đến mấy shop đồ hiệu nổi tiếng quốc tế, mà chọn những tiệm chuyên bán quần áo nam giới, mỗi loại chọn hai bộ. Khi trở về, ngang qua tiệm bánh kem, mua bánh và trà sữa, để dành buổi tối trở về cho hai người làm điểm tâm.

Cô không có đến bệnh viện, chỉ gọi cuộc điện thoại, giọng của Biên Thành so với ngày hôm qua nghe có tình thần hơn, thư ký đem quần áo đến cho anh, đặt cơm cho anh ở một nhà hàng dinh dưỡng. Cô nói phải chuẩn bị cho buổi tối trực tiếp, còn phải thu một tiết mục ở đài, buổi tối không có cách nào đi được.

"Ngày mai thì sao?" Biên Thành hỏi.

"Ngày mai tôi không có tiết mục, buổi chiều đến thăm anh. Muốn ăn hoa quả gì?"

"Xoài rất tốt."

*

Từ sau khi ly hôn vốn không có xuất hiện - Thôi Linh, buổi tối chợt xuất hiện ở văn phòng. Lâu Dương có buổi xã giao tiếp khách, hai người không có chạm mặt. Cô ta vẫn bình thường giống như trước, cảm ngênh ngênh, nhìn người khác là liếc mắt, cái miệng nói chuyện cao ngạo ở trên trời. Cô ta đi vào văn phòng Diệp Phong, Diệp Phong đang kiểm tra CD và tư liệu buổi tối cần dùng.

Hai người nhìn nhau gật đầu.

"Gần đây tiết mục nghe đài cũng được lắm." Thôi Linh thấy Diệp Phong lại cúi đầu làm việc không nói gì liền tìm chuyện nói.

"Tôi có nghe tổ trưởng nói. Thôi trưởng phòng sắc mặt rất tốt nha!"

"Thật sao?" Thôi Linh sờ sờ hai má, "Có thể có liên quan đến tâm tình đi, hiện tại tôi có thời gian kiên trì chăm sóc dưỡng da. Ngày hôm qua cùng với Hoa Thành Chủ tịch Điều đi trên đường, hai người chúng tôi bằng tuổi, người ta lại nói cô ấy là chị của tôi."

Diệp Phong cười khê, Thôi Linh có khung xương to, dù cho có bảo dưỡng chăm sóc, cũng đâu không được tuổi, nhưng thật ra Điều Hoa xinh xắn lạnh lợi, nhìn không ra đã thấy cùng Thôi Linh gần như trẻ hơn rất nhiều.

"Ông xã của Chủ tịch Điều là làm cái gì?" Cô chỉ vì không muốn lạnh nhạt, thuận miệng hỏi.

Thôi Linh yên lặng trừng mắt nhìn cô vài giây, "Cô ấy ly hôn bốn năm rồi."

Diệp Phong kinh ngạc ngẩng đầu, mở to mắt nhìn, "Này có lẽ không phải đề tài tốt rồi, thực xin lỗi, tôi không nên hỏi."

Thôi Linh hào phóng, "Không có gì, ly hôn cũng không phải chuyện gì gièm pha. Bất quá, cô ấy và tôi khác nhau, tôi là cùng với Lâu Dương ly hôn, mà cô ấy là cùng với ông xã cô ấy tách ra. Đoạn hôn nhân kia chỉ duy trì hai năm, giống như phù dung sớm nở tối tàn. Trước lúc cô ấy kết hôn, mấy người bạn chúng tôi đều khuyên can cô ấy, bởi vì giữa hai người khoảng cách quá lớn. Tôi ghét nhất loại đàn ông ăn bám."

"Ahh." Diệp Phong thấy Thôi Linh nói chuyện vô cùng hứng thú, nhưng mà cô sắp vào phòng thu trực tiếp, không thể không dụi dụi mắt cắt ngang cô ta, "Thôi trường phòng, tôi phải đi rồi."

"Được, cô cứ việc đi đi!" Thôi Linh dừng câu chuyện.

Diệp Phong đi tới cửa, cô ta ở phía sau lưng đột nhiên hỏi một câu, "Nghe nói cô mấy ngày trước đây cùng với Lâu Tinh ăn cơm hả?"

Diệp Phong quay đầu lại, thân nhiên cười, "Đúng vậy!"

*

Có thể do đột nhiên phải cách xa Hạ Dịch Dương mười ngày, Diệp Phong có chút mong muốn về nhà, tiết mục vừa chấm dứt, cô không có bình thường như mọi khi thu dọn chậm rì rì, mà là lung tung nhét tư liệu vào trong túi, vội vàng bỏ chạy ra ngoài.

Trên đường, dòng xe cộ xuyên suốt, cô không thấy màu đen Passat, cũng không thấy màu bạc Bentley.

Cô ở ven đường đứng thẳng lặng yên một hồi, nhắc chân đi bộ hướng về trạm xe, hôm nay thực khéo, vừa đi đến, xe buýt cũng tới. Đêm hè Bắc Kinh, đèn đuốc mê người, một cái trung tâm thương mại thật lớn chắc vừa mới khai trương, vô số khí cầu cùng dải băng nổi lơ lửng ở cửa, dưới mấy cái cây to ven đường có thể nhìn thấy mấy đôi tình nhân đang gắn bó thân mật.

Về nhà, cô trước tiên mở cửa căn hộ của mình, mở ra cửa sổ, làm cho toàn bộ căn nhà thông gió. Không nghĩ sẽ đem đồ đạc này nọ đưa đến chuyển đi, Hạ Dịch Dương không có ở Bắc Kinh, cô vẫn chuẩn bị ở bên kia.

"Diệp Phong?"

Cô đang ở dọn dẹp lại tủ trong toilet, nghe được tiếng Hạ Dịch Dương, chỉ việc xoay đầu, "Em ở đây."

"Làm sao đi gấp như vậy, anh chỉ bị đèn đỏ ngăn lại, đã không thấy người đâu nữa." Anh đi vào.

"Vội vã muốn gặp anh, một ngày không gặp như cách ba thu." Cô chế nhạo nhìn anh chớp mắt, "Chúng ta về thôi, anh buổi tối còn phải chuẩn bị hành lý nữa!"

Mở cửa ra, anh liếc mắt một cái liền nhìn thấy cô để ở trên sofa vài cái túi giấy, mở ra xem, anh hơi chút sững sờ.

"Sao lại có cái loại biểu tình này chứ, chẳng lẽ em lại đem loại cơ hội này để dành cho vị đồng sự nào đó của anh phát huy sao?" Cô trêu chọc nói.

Anh nở nụ cười, tha thiết hôn nhẹ rồi đem cô vòng vào trong ngực, cảm ơn nhu dán vào trên trán cô, "Lo lắng như vậy, liền đi theo giúp anh đi?"

"Lần sau, được không?" Giọng của cô mềm nhũn ra, anh không đành lòng kiên trì.

"Thật sự là cơ hội rất tốt, anh đã mong chờ thật lâu, nghĩ là... có thể nghĩ phép, lại có thể ghé thăm ba mẹ em một chút."

"Anh nói anh phỏng vấn khách mời lần này là Bí thư Tô Hiểu Sầm?" Ánh mắt cô cười khẽ vòng vo chuyển.

"Uhm!"

"Vậy anh có thể phỏng vấn ông xã bà ấy hay không?"

"Có quyết định này, muốn hỏi một chút rằng trong mắt ông ấy, Tô Hiểu Sầm là người vợ như thế nào?"

Diệp Phong thần bí cong lên khóe môi, "Tiết mục đó thực đáng giá chờ đợi, anh phải biểu hiện thật tốt, em muốn xem."

"Em đến Thanh Đài, anh cho em vào trường quay xem." Anh còn chưa từ bỏ thuyết phục.

Cô xoay người, tinh nghịch mấy cái cúc áo, lờ lờ thâm ý nói: "Ngoại trừ việc em không ở bên cạnh anh, nhưng mà Dịch Dương, anh lần này nhất định sẽ viên mãn hoàn thành nhiệm vụ."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Bà xã thiên kim hắc bang của tôi

Edit: Hanayang

Hôm sau, Hạ Dịch Dương lên đường đi Thanh Đài, đồng hành cùng hơn hai mươi người tất cả, gần như đều là những đồng sự cùng đi Edinburgh làm chương trình trực tiếp hồi tháng hai, bao gồm Giang Nhất Thụ và Kha An Di.

Máy bay khởi hành vào buổi sáng mười giờ, Hạ Dịch Dương rời giường có vẻ sớm, anh còn phải ghé qua đài. Anh muốn cho Diệp Phong ngủ nhiều thêm một chút, khi anh vừa nhẹ nhàng xoay người chuẩn bị lặng lẽ xuống giường, Diệp Phong xoa xoa mắt cũng đã muốn ngồi dậy.

Váy ngủ của cô là chiếc váy dây quai màu trắng rộng thùng thình, sau một đêm ngủ dậy, váy lật lên đến hông, dây áo cũng rớt xuống, bình thường mái tóc như mặt nước thẳng mượt, giờ phút này cuồng loạn xòa trên đầu vai, ánh mắt mê muội đầy sương mù, thêm một phần không tương xứng với tuổi, như cô gái ngây thơ, còn có thoáng gọi cảm như ẩn như hiện.

Lúc sáng sớm, khi thần kinh nam giới vô cùng nhạy cảm, cộng thêm thời gian ly biệt sắp tới. Diệp Phong như vậy, làm cho Hạ Dịch Dương chỉ cảm thấy máu cả người nóng bừng lên, nhanh chóng thẳng hướng lên đỉnh đầu. Ngay sau đó, anh trở lại bên giường, ôm lấy Diệp Phong, nhẹ nhàng đem cô đặt dưới thân mình, "Diệp Phong..." Anh một bên hôn lên cô phỉm hồng cánh môi, một bên trầm thấp gọi tên cô.

"Em chưa có đánh răng!" Diệp Phong mềm mại đáp lại nụ hôn của anh, lại như có điểm bất khoan.

Anh nhú mày, tuy rằng tay anh đã đang khấn cấp gây ra sóng gió, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ nghiêm trang, "Cái này có liên quan sao?"

Cô còn thật sự suy nghĩ rồi lắc đầu, "Đường như không có."

"Thì vậy." Trong sáng tuần mâu nhất thâm, bờ môi anh thuận thế từ cánh môi của cô trượt hướng về phía xương quai xanh xinh đẹp, đường cong duyên dáng của bộ ngực, sau đó dọc theo cái bụng bằng phẳng đi xuống phía dưới...

Đây không phải là lần đầu tiên hai người thân mật nhưng cũng là lần đầu tiên ở vào ban ngày mà đam mê lại bắn ra bốn phía như thế, quên hết tất cả. Như vậy cuồng dã, tùy ý, vượt qua mỗi một lần trước đó, cô không không chế được ở bên dưới anh run rẩy, rên rỉ, cả người anh giống như tằm trong mồ hôi, từng cái tế bào khắp toàn thân đều đang cuồng nhiệt kêu gào, nói với cô, anh yêu cô.

Sau cơn triền miên, niềm đam mê thật lâu không phai nhạt, ai cũng không nói gì, chỉ là gắt gao ôm. Một hồi lâu, anh mới ôm cô đi vào phòng tắm. Tắm xong đi ra, hai người chen chúc ở trước bồn rửa mặt đánh răng, cô nhìn trong gương một nam một nữ chỉ bọc khăn tắm, miệng đầy bọt kem đánh răng, không khỏi đỏ mặt hé miệng.

"Thật muốn chụp lại giờ phút này." Anh nhìn gương nói.

"Trăm ngàn lần đừng nha, mặc kệ là để trong di động hay là máy tính, không cần thận để rò rỉ ra ngoài, thanh danh cả đời của anh sẽ bị phá hủy."

"Sao lại hủy?"

"CCTV cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy." Ảnh khóa thân của một biên tập bị hacker tung lên mạng, từ đó về sau, người biên tập kia ở trong CCTV mai danh ẩn tích.

"Chúng ta cùng người kia không giống. Nắng sớm ấm áp như vậy, người khác nhìn chỉ biết hâm mộ."

"Oa, thì ra anh có chứng nghiện để trần." Cô cười khê đem bọt kem đánh răng quẹt lên cánh tay anh.

"Anh chỉ muốn để cho người khác chứng kiến anh cùng bà xã thiên kim hắc bang của anh đang hạnh phúc." Anh cưng chiều mặc kệ cô tùy ý.

"Này, uy, ai là bà xã của anh?" Cô cố ý trừng to hai mắt.

Anh mở vò, lấy khăn mặt rửa mặt, "Sau này không phải sao?"

Hàng mi dài cong cong như cánh bướm, chớp vài cái, thẹn thùng hạ thấp mi mắt, miệng cũng không biết đang lẩm bẩm cái gì nhưng nghe lại không giống như là phản bác.

Hành lý, rạng sáng đã chuẩn bị xong cả. Anh chỉ phụ trách lấy những tư liệu cần dùng cùng laptop, trang phục khi ra sân bay và mặc hàng ngày, đồ dùng cá nhân, đều do Diệp Phong chuẩn bị, anh chỉ hỏi một câu, cô sẽ bãi công. Anh sờ sờ cái mũi, không hề hỏi nhiều, nhìn hành lý thể nào mà dường như so với lần đi ra nước ngoài còn nhiều hơn rất nhiều.

Anh muốn để chiếc Passat lại cho cô dùng, như vậy buổi tối trở về không cần ngồi xe công cộng. Đối với tài nghệ lái xe của chính mình, cô rất tự giác hiểu rõ, kiên trì ngồi xe công cộng thoải mái hơn. Anh đem xe chạy đến CCTV, lúc đi ra, thời gian vẫn còn sớm, bảo cô lên giường ngủ tiếp. Cô gật gật đầu, tiễn anh đến cửa thang máy.

Khi cửa thang máy sắp khép lại, cô liếc mắt nhìn anh trên, "Anh... có sẽ nhớ em hay không?"

Anh chưa kịp trả lời, thang máy đã muốn đóng lại.

Cô đối với cửa thang máy giả làm cái mặt quỷ, hôm nay, sáng sớm cô cũng muốn đến đài thu tiết mục, buổi chiều đến Quảng viện học một buổi, chạng vạng đến bệnh viện thăm Biên Thành.

Cùng anh ở chung một chỗ, cô bị buộc phải chịu khó một chút, dọn dẹp phòng ốc xong xuôi, mở tủ chọn quần áo, nghe được âm thanh di động có tin nhắn gửi tới.

"Anh sẽ vô cùng vô cùng nhớ bà xã thiên kim hắc bang của anh."

Anh rời khỏi còn chưa đến nửa giờ, chắc vẫn chưa tới đài, có thể là anh trong lúc chờ đèn xanh vội vàng nhắn tin. Cô xem một hàng chữ kia, thần nhiên mỉm cười, "Hạ biên tập, anh không biết anh sắp sửa gặp mặt lão đại hắc bang, biểu hiện cho tốt nha! Làm hồng, em cũng không biện hộ giúp anh được."

*

Thời tiết không đẹp lắm, ánh mặt trời khuất dạng giữa tầng mây dày đặc, nhìn không thấy một chút bóng dáng, giữa trời và đất là một khoảng mịt mờ. Trên bầu trời xám xịt bỗng vang lên một tiếng sấm nặng nề tựa như hòn đá từ trên cao rơi xuống, theo sau là tia sét điên cuồng, ánh sáng xanh nhá sáng bầu trời như một guồng quay nước, một cái tiếp theo một cái, sấm sét kéo theo mưa đến, mưa to xối xả không phân được trời và đất.

Chuyến bay của Hạ Dịch Dương định lúc mười giờ nhưng thẳng đến qua đầu giờ chiều một chút mới cất cánh.

Đến Thanh Đài lại khác hẳn, ánh mặt trời tỏa chiếu khắp nơi, trời xanh lam như mảnh tơ lụa thượng hạng, biển ở xa xa hơi cuộn cuộn nổi lên sóng nhỏ, núi đồi xanh một màu lá mạ, hít sâu một hơi, lập tức cảm thấy vui vẻ sáng khoái. So với thời tiết ở Bắc Kinh hiển nhiên là khác nhau, Thanh Đài là mát mẻ, thoải mái.

"Hiện tại các nơi trên cả nước đều như là cái lò lửa lớn, nên Thanh Đài đúng là thắng địa để làm nơi nghỉ hè, lúc này ai tới đây sẽ đều yêu thích Thanh Đài. Thật ra công văn phê duyệt cho thành phố nâng cấp lên trực thuộc trung ương tháng trước đã gửi đến đây, Tô Hiểu Sầm lại kiên trì để đến bây giờ mới tổ chức hoạt động chúc mừng, anh đã hiểu chưa!" Đài truyền hình Thanh Đài gửi xe tới đón Hạ Dịch Dương cùng đoàn công tác, Hạ Dịch Dương và Giang Nhất Thụ ngồi cùng một băng ghế.

"Một người phụ nữ có thể lên đến cấp tỉnh bộ, bản thân sẽ có chỗ hơn người." Hạ Dịch Dương dành thời gian gửi cho Diệp Phong một tin nhắn, nói cho cô biết anh đã đến Thanh Đài.

Diệp Phong rất nhanh đã trả lời tin, khuôn mặt tươi cười vui tươi hơn hờ, "Thanh Đài đẹp phải không?"

"Đúng vậy, rất đẹp!"

"Đó là đương nhiên, là quê hương ai chứ?" Giọng điệu rất kiêu ngạo.

Anh buồn cười, vừa nhấc đầu, chống lại ánh mắt bốn cột của Giang Nhất Thụ, ngại ngần chớp mắt, "Nhất Thụ, anh vừa rồi mới nói cái gì, tôi ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ ngắm thất thần."

"Cậu xác định là phong cảnh ngoài cửa sổ?" Giang Nhất Thụ trêu chọc nói.

"A, chúng ta tiếp tục. Hoạt động chúc mừng ở Tòa Thị Chính Thanh Đài là vào bốn ngày sau, có ba ngày là trực tiếp hiện trường, hai ngày này tôi nghĩ một bên làm công tác chuẩn bị, một bên đem 《 Có hẹn với người nổi tiếng 》 thu trước, chỉ là không biết thời gian bên phía Tô bí thư có thuận tiện hay không?"

"Cái này phải đợi liên hệ với thư ký của bà ấy đã, bắt quá trước đó anh phải cùng bà ấy tiếp xúc trước, như vậy lúc bà ấy lên tiết mục mới có thể thả lỏng."

"Bà ấy không phải lần đầu tiên lên truyền hình, chắc là không có vấn đề gì, hy vọng là ngày mai vẫn có thể xin gặp được bà ấy một chút."

Giang Nhất Thụ gật gật đầu.

Đường phố Thanh Đài khắp chốn đều là cảnh tượng vui mừng, nơi nơi là hoa tươi và bong bóng, trung tâm thương mại và cửa hàng giống như ngày tết, xúc tiến rất nhiều hoạt động ưu đãi. Mùa này, vốn cũng là mùa du khách tấp nập, hiện tại trong thành phố nửa bước cũng khó đi. Kỳ lạ là, xe kẹt thành một hàng dài, nhưng không có ai trên mặt lộ ra vẻ nóng, cũng không có người lái xe nào vội vàng xao động ấn còi xe, mọi người nhàn nhã trò chuyện, nếu không liên nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài.

Thanh đài là một bán đảo, ba mặt giáp biển, vừa nhấc mắt, chỉ thấy trời và biển một màu.

"Nơi này thật sự là thắng địa nghỉ dưỡng, làm cho em nhớ đến Provence của nước Pháp, thời gian ở nơi này là thong thả chày xuôi." Ngồi ở hàng trên vẫn luôn bảo trì trầm mặc - Kha An Di xoay lại nói một câu.

Giang Nhất Thụ nở nụ cười, "An Di biết bơi hả?"

"Đương nhiên."

"Thanh Đài có một bãi tắm, mở cửa cho du khách, khách sạn chúng ta ở ngay cạnh bên bãi tắm đó, em cần phải hưởng thụ ánh mặt trời, bờ cát thật nhiều vào."

Kha An Di cười tươi như hoa, "Em đây nhất định phải bắt lấy cơ hội này." Đôi mắt đẹp kín đáo đảo một vòng, tầm mắt nhìn quét đến Hạ Dịch Dương khoe miệng còn cười cười, đang cúi đầu nhìn đi động.

Đoàn người ngủ lại ở khách sạn Hải Tinh, bởi vì hoạt động chúc mừng, các khách sạn lớn ở Thanh Đài sớm đã chật ních. Có khả năng khách sạn lo lắng Hạ Dịch Dương và Kha An Di là người nổi tiếng, nên sắp xếp cho hai người ở lầu 20, những người khác ở tại lầu 19, dẫn theo hành lý đi lên phòng, Hạ Dịch Dương phát hiện phòng của anh là bên cạnh phòng Kha An Di.

Kha An Di dịu dàng hướng anh nhún vai, "Vách tường này cách âm thế nào đây? Anh buổi tối ngủ sẽ không ngáy chứ, em rất khó ngủ."

Hạ Dịch Dương dứt thê phòng vào, đẩy cửa phòng ra, cười nói: "Tôi đây sẽ tận lực dùng chăn che đầu."

Từ sau sự kiện cái "ngáp" kia, Kha An Di chưa nói lời nói khác lạ nào nữa, đối xử với anh cũng như những đồng sự khác, lễ phép kiềm chế, không xa không gần, ngoại trừ nói chuyện công tác, hai người rất ít nói chuyện khác. Anh vốn liền bình thân ôn hòa, cũng sẽ không đem chuyện kia để ở trong lòng.

Đài an bài hai người đồng thời đến Thanh Đài làm chương trình, anh tìm cô chuẩn bị đề tài, cùng đến phòng tư liệu tìm tư liệu về Thanh Đài, cùng đến cùng về, vô cùng tự nhiên.

Mở cửa sổ ra, ủa vào mặt chính là hơi thở của đại dương, cách đó không xa là Quảng trường Âm nhạc Đài phun nước của Thanh Đài, phía dưới là bờ cát, tháp thoáng bên cạnh bờ cát bên dưới hàng cây lay động là biệt thự nhỏ phong cách Âu Châu.

Những chuyến công tác trước đây, đến khách sạn liền ngập đầu vào công việc, rất ít nghĩ đến chuyện đi hưởng thụ cảnh đẹp, món ngon, mà lúc này đây, lòng của anh có điểm bất đồng. Bởi vì Diệp Phong, Thanh Đài đã trở thành một tòa thành quan trọng trong sinh mệnh của anh, anh bất tri bất giác yêu thương nơi này, bình thường giống như quê hương của chính mình.

Chỉ là, nếu giờ phút này Diệp Phong có thể ngồi ở bên cạnh anh thì tốt rồi.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Kha An Di đứng ở bên ngoài, đã tắm rửa, gội đầu xong thay một bộ váy liền áo màu xanh alm, "Em quên mang kem đánh răng, đồ của khách sạn em lại dùng không quen, anh có đem theo không?"

"Đề tôi tìm xem." Anh còn chưa có sửa soạn lại hành lý nữa là! Mở valy hành lý ra, nhìn thấy Diệp Phong đem quần áo ẩn vào hết lớp này đến lớp khác, đồ rửa mặt là để riêng ở trong một cái bao nhựa trong, trên mặt bao còn in mấy đóa màu hoa nhỏ màu xanh lam, Kha An Di méo miệng, "Đây là của anh sao?"

Anh nào có đi chú ý mấy chuyện như vậy, đồ dùng đều luôn nhét lung tung vào một cái túi nylông, đây là kiệt tác của Diệp Phong.

"A, cũng gần như vậy. Tôi có mang kem đánh răng, em cầm lấy dùng đi, tôi dùng của khách sạn." Anh lấy kem đánh răng đưa cho Kha An Di.

"Anh cũng chuẩn bị đi bơi sao?" Valy hành lý mở ra, quần bơi và kính bơi để ở mé ngoài rơi ra.

"Để xem tình hình thế nào, có rảnh sẽ đi."

"Vậy chúng ta cùng nhau đi, à, em kỳ thật bơi không thành thạo, đến lúc đó anh đừng cười em."

"Sẽ không đâu." Anh nhìn cô thân nhiên cười nói.

Cô cảm ơn xong liền trở về phòng mình, lúc này anh mới cẩn thận mà kiểm tra lại hành lý, khó trách chất đầy như vậy, cô quả thực đã đem nửa tủ quần áo của anh nhét hết vào đây.

Đến buổi tối, Hạ Dịch Dương liền gặp được Tô Hiểu Sầm.

Đài truyền hình Thanh Đài vì bọn họ mở tiệc đón gió, tổ chức ở khách sạn Hải Tinh, khai tiệc không lâu, ở cửa trở nên ồn ào xôn xao, Thị trường Thanh Đài cao giọng nói: "Tô bí thư đến đây kính rước các vị."

Đêm nay Tô Hiểu Sầm ở Hải Tinh chiêu đãi một nhóm khách tình lân cận, nghe nói nhân viên công tác và biên tập của CCTV đến, nên đi qua lên tiếng chào hỏi.

Giám đốc Đài lần lượt giới thiệu từng người với bà.

Hạ Dịch Dương đã từng thấy qua nhiều bức ảnh chụp của Tô Hiểu Sầm, nhưng mà nhìn thấy người thật, cảm thấy có một chút không giống. Có đoạn văn bản kèm theo nhận định, trong ảnh chụp chọn góc độ lại có thể hỗ trợ thêm khí chất cho bà ấy, làm cho người ta cảm giác thấy bà ấy rất sắc bén, mạnh mẽ. Nhưng khi bà đứng ở trước mặt anh, anh lần đầu tiên phát hiện bà ấy vô cùng nhỏ bé, bất quá là trên 1m6 một chút, không có mập, đáng

người vừa phải, tóc ngắn, ánh mắt trong suốt, khiêm tốn, khi cười lộ lên... Điền rồi, anh thế nhưng cảm thấy bà cùng Diệp Phong có vài phần giống nhau.

Anh nhớ Diệp Phong.

Tô Hiểu Sầm không quá giống người trong chính trường, càng giống một người học giả.

"Hạ biên tập so với ở trên tivi còn anh tuần hơn." Khi giới thiệu đến anh, Tô Hiểu Sầm vươn tay cùng anh bắt tay, ánh cười trong suốt.

Anh cung kính gật đầu, giờ lên ly rượu, phát hiện trong ly rượu Tô Hiểu Sầm là rượu đế, sừng sốt, "Tôi xin kính Tô bí thư, xin tự nhiên." Anh liền ngửa đầu, đem rượu trong ly uống một hơi cạn sạch.

"Tôi chỉ có thể tùy tiện," Tô Hiểu Sầm tỏ vẻ xin lỗi, "Tháng trước có cái chỉ tiêu hơi thấp một chút, ông xã không cho tôi chạm vào rượu, đêm nay tôi vùng trộm uống một chút."

Cô nhấp một ngụm nhỏ rượu, giống như không có bao nhiêu tửu lượng, mày nhăn thật chặt.

"Tô bí thư, không biết bà ngày mai có thời gian hay không, có liên quan đến chuyện phỏng vấn, tôi nghĩ nên cùng bà nói chuyện trao đổi một chút."

Tô Hiểu Sầm chau mày, "Sáng mai tôi phải họp, thời gian hội nghị cũng sẽ không ngắn, cùng nhau ăn cơm trưa có thể được? Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, nhưng chỉ có thể ở nhà ăn tòa thị chính, buổi chiều tôi còn có hội nghị."

"Đương nhiên có thể."

Tô Hiểu Sầm cười cười, "Hạ biên tập, khi phỏng vấn, cậu đừng nghiêm túc như khi đọc tin tức vậy, tôi sẽ khẩn trương. Khi căng thẳng, tôi sẽ quên từ ngữ."

"Tôi sẽ tận lực." Anh cười nói.

Mọi người đi theo cũng cười to.

"Tô bí thư, điện thoại!" Thư ký của Tô Hiểu Sầm tách ra đám người, đi tới.

"Ai?"

Thư ký bí mật tiến đến bên tai Tô Hiểu Sầm, cúi đầu nói cái tên, Tô Hiểu Sầm lập tức về mặt tràn đầy nhu tình, "Thực xin lỗi, xin thất lễ trước, là lãnh đạo nhỏ nhà tôi, tôi cũng không dám đắc tội." Cô đem ly rượu đưa cho Hạ Dịch Dương, "Làm phiền cầm giúp tôi một chút." Sau đó, lướt qua đám người, đi ra bên ngoài nghe điện thoại.

"Là con của Tô bí thư hả?" Có tiếng người hỏi nhỏ.

Thư ký khẽ ừ nhẹ một tiếng, liền mím môi lại.

Trường hợp nơi công chúng, mọi người cũng thức thời không nên nói chuyện nhiều, chuyện nhà lãnh đạo, thuộc loại riêng tư cá nhân.

Tô Hiểu Sầm nghe xong điện thoại quay trở lại, tiếp nhận ly rượu trong tay Hạ Dịch Dương, sừng sốt.

Rượu đế trong ly đã muốn biến sắc, bà lắc lắc ly rượu đỏ, mỉm cười.

Hạ Dịch Dương nhìn bà sờ sờ cằm

Đi đường mệt nhọc, đi công tác thời gian dài, buổi tối cũng không có người đề nghị cùng đi dạo trên đường, cả nhóm người sớm trở về phòng nghỉ ngơi. Hạ Dịch Dương mở laptop ra, xem vài trang web, gọi điện thoại cho Diệp Phong.

"Đang ở trên đường sao?" Anh nghe được phía bên cô vô cùng nhón nháo.

"Mới ra khỏi xe điện ngầm."

"Trễ như vậy còn ngồi tàu điện đi đâu?"

"Đã lâu không có ngồi tàu điện, muốn ngồi thôi. Có mệt hay không?"

"Không quá mệt, uống vào chút rượu, đầu có điểm choáng váng choáng váng."

"Uống bia sao?"

"Không phải, rượu đế. Tô bí thư của Thanh Đài kính rượu đế, anh chỉ có thể uống rượu đế."

"Bà ấy còn có thể uống rượu đế?"

"Xã giao, không có cách nào mà! Không cần ở bên ngoài khuya quá, về nhà sớm một chút."

"Uh, trở về liền ngay lập tức."

"Diệp Phong, thích vị dâu tây nhiều hơn, hay là vị vani?" Trước khi tắt điện thoại, anh mơ hồ nghe được một giọng nam đang hỏi Diệp Phong.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Mỗi tình đầu là chuyện nhỏ

Edit: Hanayang

Biên Thành đề nghị ngồi tàu điện ngầm đi dùng cơm chiều.

Lúc nói ra lời này, anh đang ngồi trên ghế dựa trong phòng bệnh, bên ngoài cửa sổ trời còn chưa sụp tối, phía chân trời tầng tầng lớp lớp mây bị những tòa nhà cao tầng cùng với cây cối che khuất một nửa.

"Giờ này có rất nhiều người đi tàu điện ngầm." Diệp Phong mới từ Quảng viện chạy tới, lên lớp học nửa ngày, đầu choáng váng nặng nề. Ở cửa bệnh viện, cô mua một giỏ xoài, còn mua thêm mấy quả đào mật.

Sắc mặt Biên Thành vàng như sáp, khi anh cười, nếp nhăn nơi khóe miệng như dùng dao khắc nên, cô nhìn thấy, lòng chợt se thắt lại. "Thư ký anh hôm nay không tới sao?" Trong phòng bệnh không có người thứ ba, ngay cả lẵng hoa cũng không có, vách tường màu sắc lạnh lẽo, một màu trắng ảm đạm.

"Cũng không phải bệnh nặng gì, còn có, em sẽ đến mà."

"Xung quanh bệnh viện có không ít quán ăn, chúng ta không cần đi nơi khác."

"Anh xin một ngày đi, không muốn ngửi mùi thuốc sát trùng này thêm nữa đâu. Đi thôi!" Anh không nán chỉ nhìn cô.

"Vậy em đi lấy xe?" Cô nhường một bước.

"Anh bảo thư ký đem xe đi rồi."

Cô bắt đầu dĩ thử dài, không biết anh vì sao lại kiên trì như vậy. Mùa hè mà đi tàu điện ngầm cũng không phải là loại hưởng thụ gì, đầy mùi đều là mùi mồ hôi. Bên cạnh bệnh viện có một ga tàu điện ngầm, hôm nay là thứ Bảy, lúc này không phải rất sớm cũng không phải quá khuya, không vào giờ tan tầm cao điểm, trên tàu còn có mấy chỗ ngồi. Cô sợ anh không chống đỡ nổi, vẫn nhẹ nhàng kéo cánh tay anh, bàn tay kia của anh đưa qua, cầm lấy tay cô vẫn đang nắm lấy khuỷu tay anh. Anh không quan tâm đến mọi người ở trong toa, cũng không có nghe thông báo trạm dừng sân ga nào, anh nhìn cô, nhìn không chớp mắt.

"Làm gì cứ nhìn em như vậy?" Cô bị anh nhìn đến mắt tự nhiên.

"Trước kia, khi chúng ta đi tàu điện ngầm, em cũng nhìn anh như thế này. Năm không tới tay vịn phía trên, em liền ôm thắt lưng của anh. Có lần tàu điện ngầm dừng lại quá nhanh, anh đứng không vững, cả hai chúng ta cùng nhau té trên mặt đất, đầu gối của em bầm tím một mảng lớn." Anh đáp.

Cô xoay đầu về một bên, một ông lão ăn mày tóc hoa râm từ toa khác đi qua, trong tay cầm một cái bát sành, miệng nói nhỏ, có người nhìn thấy cho một đồng tiền xu, có người xoay mặt đi, giả vờ không thấy. Lão ăn mày cũng thức thời, không cho cũng không dưng đưa.

Diệp Phong lấy ví từ trong túi xách ra, lấy năm tờ tiền giấy cho ông lão, khi cất ví vào, nghe được Biên Thành nói: "Tầm ảnh đó, anh cũng còn giữ."

Cô mỉm cười, không có trả lời.

Ra khỏi tàu điện ngầm, làn sóng nhiệt nóng như lửa. Cô không biết nên khóc hay cười đứng ở cửa ga tàu điện ngầm, cô tự nhiên lại nhớ tới Quảng viện.

Anh lôi kéo cô đi vào một con phố nhỏ, buổi tối ở ngã tư đường, ánh sáng ngọn đèn phát ra màu sắc cô đọng, cây liễu thỉnh thoảng theo con gió vờn cành lá, dưới ánh đèn đường để lại bóng dáng nhỏ nhoi.

Các quán ăn xung quanh trường học từ chiều đến khuya đều buôn bán rất tấp nập, sinh viên năng lượng tràn trề tụ tập hết tốp này đến tốp khác. Bên cạnh thính phòng biểu diễn có quán ăn Hong Kong, bên trong có cơm rang, cũng có các loại điểm tâm, hoàn cảnh so với các quán ăn khác sạch sẽ hơn rất nhiều, trong đó cơm chiên tôm lột cùng trà sữa là món cô thích nhất, lúc còn ở trường mỗi tuần đều phải đến hai lần. Khi ăn cơm, có thể nghe được cách vách bên kia có người đang luyện đàn, ca hát. Có một nam sinh tập âm đặc biệt tốt, cậu ta rất thích luyện một đoạn ngắn trong « Đám cưới của Figaro », cô ghé vào bên cạnh, đối với bức tường nhìn khắp nơi tìm tòi, Biên Thành hỏi cô nhìn cái gì, cô nói em muốn nhìn nam sinh ca bài đó đẹp hay

không đẹp. Biên Thành hỏi nếu đẹp thì sao? Cô chớp chớp mắt, đẹp thì tốt, thế mới không làm khán giả thất vọng.

Mấy quán cà phê vẫn còn, bắt quá đã thay đổi chủ, quán cà phê biến thành quán lẩu.

Máy lạnh mở ở mức thấp nhất, nồi lẩu không ngừng bốc hơi lên giữa anh và cô, không ngừng có sương trắng do hơi nước bốc lên tụ lại rồi tán đi trước mắt họ, từng đĩa từng đĩa đồ ăn đủ các sắc màu rực rỡ biến thành một nồi canh màu sắc ảm đạm, chung quanh là âm thanh ồn ào huyền ảo cùng với tiếng lẩu sôi sùng sục.

Diệp Phong vẫn cúi đầu ăn, giống như mấy thứ dùng muối vớt lên kia từng món từng món mãi cũng ăn không hết.

Biên Thành đặt cạnh cái chén của cô một ly ô mai đá, "Đổi món khác, ăn thêm nữa, sẽ đầy bụng." Anh gấp một con tôm vào đĩa đồ ăn của cô.

Anh không có khẩu vị gì, chỉ ăn hai đĩa rau dưa, một cái bánh bí đỏ.

"Ai kêu anh gọi nhiều như vậy?" Cô cố ngẩng đầu lên. Kỳ thật cô cũng ăn không vô, nhưng mà dừng lại, lại không biết nên nói cái gì cho tốt, chỉ đành vùi đầu chịu khổ.

Anh nở nụ cười, "Luật pháp cũng không có quy định phải ăn sạch sẽ."

"Vậy bây giờ em nói no rồi, anh sẽ không trách em lãng phí chứ?"

"Anh làm sao nỡ trách em được?" Anh hỏi ngược lại.

Cô thuộc điển hình của loại người con mắt to hơn cái bụng, đi ra ăn cơm, nhìn thấy tên những món ăn lạ sẽ gọi, mỗi lần gọi lên một bản, chính cô kiêng ăn không ăn hết, sau đó toàn đẩy cho anh, anh cũng không phải là dùng tướng gì, lúc ra về, một bản đầy đồ ăn luôn luôn không nhúc nhích được bao nhiêu.

Bỗng chốc giữa hai người lâm vào trầm mặc kì lạ.

Tính tiền đi ra, hai người đi sát phía trong, chậm rãi đi tới. "Còn nhớ tòa nhà kia không?" Anh chỉ chỉ một tòa nhà cao tầng cách đó không xa.

Cô gật đầu, đó là tòa nhà chính của khoa phát thanh.

"Thi học kỳ thường tổ chức ở phòng học lầu 4, em thích ngồi dựa vào cửa sổ, nói chỗ đó không khí lưu thông tốt, sẽ không có chuyện hít thở không thông. Em bình thường ham chơi, đến lúc thi lại đặc biệt khẩn trương. Nói mình có chứng hạ huyết áp, trước cuộc thi, sẽ muốn ăn một chiếc bánh donut. Người khác đều vào trường thi, anh và em còn đứng ở đầu cầu thang, chờ em ăn donut. Donut rất nhiều dầu, em lại nhét ở trong cặp anh, mùi dầu đó có đến nửa tháng còn chưa tản đi."

Đúng vậy, cô thường khẩn trương nhất lúc thi cử, tuy rằng thi xong thành tích cũng không tệ. Anh trả lời nhanh, làm xong liền ở một góc từ từ chờ cô. Bởi vì vừa nhìn thấy anh nộp bài thi trước, cô sẽ càng hoảng lên.

"Tật xấu của em thực sự không ít." Cô tự giễu cong cong khóe miệng, cúi đầu nhìn bóng anh soi trên mặt đất, tựa hồ muốn tìm lại trong trí nhớ hình dáng của anh cùng sự sai lệch bây giờ.

Anh giữ lấy tay cô, lòng bàn tay nóng bỏng, giống như trong cơ thể còn nóng sốt.

Cô nói muốn đưa anh trở về bệnh viện, anh không chịu, nói rất lâu rồi không đi xem phim.

"Gần đây không có phim gì hay." Cô sau khi về nước chưa từng đi đến rạp xem phim, nhưng ở trên mạng cũng xem qua giới thiệu tóm tắt mấy bộ phim, không phải loại cô thích.

"Chúng ta đi xem điện ảnh cũ."

"Biên Thành, để sau đi!" Thời tiết nóng như vậy, cô không muốn nhìn anh kéo lê thân mình suy yếu chuyển động ở bên ngoài. Cô hiểu được dụng ý của anh, hận không thể ở trong một ngày, đi hết tất cả những nơi lúc trước hai người thường đi, đem những chuyện thường làm đều làm hết một lần, cứ như vậy, tưởng như giữa họ không hề có sáu năm khoảng cách.

Nhưng, mặc kệ cố gắng như thế nào, thời gian là không thể bù lại, mất đi chính là mất đi.

Anh không nói lời nào, cô cũng từ bỏ. Hai người lại nhớ tới từ ga tàu điện ngầm, qua năm trạm, có một rạp chiếu phim, nơi đó quanh năm chiếu phim điện ảnh cũ kinh điển.

Mới ra tàu điện ngầm, điện thoại của cô reo, anh chỉ chỉ tiệm bán đồ uống lạnh ven đường, rồi đi vào.

"Diệp Phong, em thích vị dâu tây hơn hay là vị vani hơn?" Anh quay đầu hỏi cô.

Cô đóng máy lại, khóe miệng mỉm cười, "Vị dâu tây."

Anh mua một cây kem ốc quế vị dâu trở lại trước mặt cô, cũng không đưa cho cô, mà nhử mày, "Hôm nay thật sự có thể ăn đồ lạnh sao?"

Cô trốn tránh ánh mắt của anh, đầu ngón tay không tự giác run run. Cô dường như người được một hơi thở nguy hiểm, hơi thở này làm cô cảm thấy khủng hoảng. Nếu bọn họ một lần nữa trở về bên nhau, giữa họ từng ăn ý, sẽ có vẻ càng thêm hòa hợp, so với phía trước chỉ có hơn chứ không kém.

Cô tham ăn kem, tới kỳ sinh lý cũng không ngừng miệng, thế cho nên đến nửa đêm đau bụng ở trên giường lăn qua lăn lại, có một lần còn nửa đêm nhờ Ngà Ly đến phòng y tế lấy thuốc giảm đau. Việc này bị anh biết được, dữ dằn mắng cô một trận, sau đó anh ghi nhớ kỷ ngày sinh lý của cô, hàng tháng vào mấy ngày này, anh sẽ trông chừng cô. Kỳ sinh lý kết thúc, cô thành thành thật thật báo cáo với anh, anh sẽ mua kem cho cô, hơn nữa còn thêm một câu "Hôm nay thật sự có thể ăn đồ lạnh sao".

Không biết là cô nhớ rõ, giữa họ có bao nhiêu ngọt ngào, anh một chút cũng chưa từng quên đi.

"Hôm nay có thể." Cô gật gật đầu.

Gương mặt nhẵn mịn của anh giãn ra, khóe mắt nhộn nhạo gọn sóng ôn nhu, ý cười từ từ mở rộng, từ khóe miệng thẳng đến đuôi lông mày. Cô không khỏi nhìn ngây người, trước nụ cười tươi giờ phút này, cô như thấy được Biên Thành sáu năm trước, anh tuấn, ánh mặt trời, khí khái hiên ngang.

Cô có một khắc thất thần, vươn tay muốn đi bắt lấy nụ cười tươi kia, khi ngón tay chạm vào trên mặt anh ảm áp, cô phút chốc rút tay về, xoay lưng lại, nhưng lệ nóng đã hoen ướt bờ mi.

Đã lâu lắm, Biên Thành, trong trí nhớ cô, người con trai anh tuấn, ảm áp mà cô yêu thương sâu sắc.

Cô xoa bóp thất lưng, dựa vào cột đá ven đường, cảm thấy sắp không thể thở nổi, ngay sau đó, bà vai bị nhẹ nhàng nắm lấy, cô khoát tay, "Anh đi mua phiếu, em ở ngay chỗ này hóng gió."

"Được!" Anh đưa kem ốc quế nhét vào lòng bàn tay cô, có thể anh cũng ý thức được giờ phút này cô đang bấn loạn, không có bao nhiêu chuyện muốn nói.

Đúng là bộ phim điện ảnh rất cũ, bộ phim kinh điển mà Hepburn đã đóng 《Roman Holiday》. Lúc tan rạp còn khoảng nửa giờ, hai người ngồi ở bậc thang bên ngoài nhìn cảnh phố đối diện.

Điện thoại của anh reo, anh làm như không nghe thấy, vẫn không nhúc nhích.

"Biên Thành, điện thoại anh đang reo." Cô đã bình tĩnh trở lại.

Anh miễn cưỡng từ trong túi trước lấy điện thoại di động ra, về mặt ôn hòa vui vẻ xoay 180 độ, "Chủ tịch Diêu, rốt cuộc là cô muốn nói cái gì? Tôi đã nói rồi, tôi không phải người máy cả năm không nghỉ, ngoại trừ công việc vẫn là công việc, bây giờ tôi muốn xin vài ngày phép, không thể sao?"

Hiển nhiên đây không phải cuộc gọi đầu tiên hôm nay.

Cô có hơi giật mình, giọng điệu Biên Thành không chỉ có lạnh lùng, thậm chí còn có vài phần thô bạo.

"Không phải tôi muốn bàn chuyện công tác, tôi nghe Tiểu Mễ nói sức khỏe anh không tốt lắm, muốn hỏi thăm anh một chút xem anh hiện tại thế nào rồi?" Diêu Hoa dường như đã quen, lời lẽ nhỏ nhẹ từ tốn, không vội không nóng nảy.

Biên Thành đang muốn đáp lời, không ngờ, màn hình di động lóe lóe, hết pin.

"Anh dùng của em đi!" Diệp Phong đưa di động của cô cho anh.

"Không cần." Biên Thành lắc đầu.

"Như vậy dường như không quá lịch sự."

Biên Thành chăm chú nhìn cô vài giây, nhận lấy điện thoại bấm số, "Cám ơn Chủ tịch Diêu quan tâm, qua ba ngày tôi sẽ về công ty đi làm, hiện tại tôi rất tốt." Giọng điệu vẫn là cứng rắn.

Diêu Hoa cười khẽ nói: "Thì ra là đi cùng với bạn à, vậy thôi, chơi vui vẻ."

Anh khép di động trả lại cho cô, thuận tay đem cô kéo đứng lên, bộ phim sắp mở màn.

Năm đó Hepburn cắt tóc ngắn xinh đẹp, nụ cười duyên dáng xuất hiện trên màn hình, Diệp Phong cảm thấy hơi thở ảm áp của Biên Thành như có như không phất qua sau gáy.

Cô quay sang, ánh mắt của anh trong bóng đêm sáng kinh người.

"Không..." Cô xoay đi, nụ hôn khẽ của Biên Thành dừng ở đầu vai cô, hơi thở từ nhẹ nhàng chuyển sang nặng nề, "Lo lắng anh lây bệnh cảm mạo sang cho em sao?"

Anh tự giấu cười khỏ, nhưng trong đáy mắt có ngàn vạn nhu tình, "Nếu bị cảm, liền theo anh cùng nhau bệnh đi! Diệp Phong, anh muốn ích kỷ chút, anh

thật sự... không thể buông em ra. Anh yêu em!"

Cô nắm tay chặt chẽ, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay khẽ đau.

Môi anh chạm vào đôi má của cô, cảm được một tia mặn chát, đó là nước mắt của Diệp Phong, không biết là vui sướng, vẫn là bất đắc dĩ.

Xem xong phim, anh kiên trì tiễn cô đến nhà, hẹn ngày mai gặp lại, sau đó mới về bệnh viện. Ở trong thang máy, cô nghe được di động ở trong túi leng keng leng keng reo lên, mở ra thấy một dãy số xa lạ.

"Alo?" Cô nhíu nhíu mi mắt.

"Cô là... Diệp Phong?"

Diệp Phong nghe ra giọng của Diêu Hoa, "Đúng vậy. Có việc gì?"

"Không có chuyện gì lớn. Biên Thành sức khỏe không tốt, tôi muốn nhắc nhở anh ấy trở về nghỉ ngơi sớm một chút, di động anh ấy tắt máy, tôi liền gọi sang số này. anh ấy đi cùng cô Diệp, tôi yên tâm rồi."

"À! Vây Chủ tịch Diêu, tạm biệt!" Diệp Phong giật mình, tắt máy, đột nhiên cảm thấy đưa đi động cho Biên Thành mượn hình như là một sai lầm.

*

Lên giường, đã là buổi tối mười hai giờ, vào lúc này đối với cô còn là giữa trưa, không có một chút buồn ngủ, một mình một người ở trên giường lăn qua lộn lại, vẫn là ngồi dậy, lấy điện thoại ra gọi.

Đội có một hồi, đường dây mới chuyển được, tín hiệu không tốt lắm, giọng Hạ Dịch Dương nghe qua sần sật, anh nói: "Diệp Phong, về nhà rồi sao?"

"Ồ trên giường. Anh ở đâu?" Cô nghe được tiếng gió vù vù.

"Thính Hải Các."

Cô sững sốt, "Tại sao lại chạy tới Thính Hải Các?" Đó là một quận nhỏ sa hoa ở Thanh Đài, nhà bà ngoại cô vốn cũng ở đó, sau này nơi đó phá bỏ quy hoạch nên rời đi nơi khác, chỗ đó xây dựng lại thành Thính Hải Các. Nơi gần biển, bên cạnh còn có núi rừng, lúc còn nhỏ cô và các bạn rất thích đi lên núi vào rừng chơi trốn tìm.

"Về thăm chốn cũ." Hạ Dịch Dương rộ cười nhẹ lên, cúi đầu chậm rãi cất giọng, "Trong sáu năm qua, hàng năm tết âm lịch anh đều phải đến đây một chuyến."

"Á? Anh có bạn bè ở chỗ đó sao?" Cô ngây người.

"Phải nha! Cô ấy cho anh địa chỉ này, nhưng mà không biết tại làm sao, anh chính là tìm không ra cô ấy."

Trong đầu đột nhiên sáng ngời, cô ngừng thờ, bỗng dưng nhớ ra trong bản lý lịch của mình điền địa chỉ đúng là nhà bà ngoại lúc trước, "Dịch Dương.."

"Anh nghĩ có khả năng cô ấy viết sai địa chỉ rồi. Nhưng vào tết âm lịch, cô ấy có thể về nhà mừng năm mới, đây là thành phố mà cô ấy sống, anh đến đây có thể cùng cô ấy không hẹn mà gặp hay không?"

"Gặp chưa?"

"Uh, vận khí của anh dường như rất tốt." Anh cao giọng cười to.

Cô đưa tay đi ấn đèn ngủ trước giường, dưới ánh vàng yếu ớt của ngọn đèn, hàng mi một mội nửa khép hờ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Không liên quan đến hoa hồng

Edit: Hanayang

Về những chuyện diễn ra trong sáu năm đó có liên quan đến Diệp Phong, Hạ Dịch Dương từng nghĩ sẽ dành đến thật lâu thật lâu sau này, chờ anh cùng

Diệp Phong đều già đi, trở về Thanh Đài, sóng vai nhau đi trên bờ cát, anh sẽ từ từ kể cho cô nghe.

Việc này, anh không muốn để Diệp Phong nghe xong rồi, trong lòng vì cảm động mà nóng lòng muốn hỏi đáp cho anh, cũng không nguyện làm cho Diệp Phong cảm thấy một tia áy náy, anh thầm nghĩ hiện tại Diệp Phong có thể cảm giác được tình yêu của anh cũng là một loại hưởng thụ, vui vẻ. Nhưng khi đi trên ngã tư đường quen thuộc này, nghe thấy giọng của Diệp Phong, vậy là tự nhiên mà buột miệng nói ra.

Tết âm lịch ở Thanh Đài, ẩm ướt, lạnh lẽo, bình thường anh là mừng hai đáp máy bay đến, ở một đêm, đầu mừng ba trở về Bắc Kinh. Anh đang từ ngoài cửa lớn Thính Hải Các chậm rãi đi vào, từ giữa trưa vẫn đi mãi đến đêm khuya, luôn luôn suy nghĩ Diệp Phong có thể bỗng nhiên xuất hiện hay không? Cô có thể đứng dưới ngọn đèn nơi góc đường, tầm mắt mông lung cách ánh hoàng hôn nhìn anh mỉm cười hay không? Cô nói anh đi cùng cô được không, cô dẫn anh đi dạo những khu náo nhiệt ở Thanh Đài, ăn ăn vặt ở Thanh Đài...

Những người đi ngang qua bên người anh, đều dùng ánh mắt khác thường nhìn anh. Anh mặc áo khoát, khăn quàng cổ thật dày che hết nửa khuôn mặt, không ai nhận ra anh.

Hoàng hôn cũng thâm trầm như giờ phút này, từng ngọn từng ngọn đèn ở Thính Hải Các đều tắt đi, anh bắt đầu đi trở về khách sạn. Rất nhiều thời điểm, anh cũng tự hỏi đã biết là chờ đợi vô vọng mà vẫn cố tình cuối cùng sẽ có kết quả sao? Anh đã cho ra trăm ngàn cái đáp án, nhưng cuối cùng luôn bị chính mình phủ định. Anh muốn chờ, anh phải đợi, rõ ràng bên trong, anh dường như dự cảm được, có một ngày, Diệp Phong sẽ giống như trong đêm đông tổ kia, xuất hiện ở trước mặt của anh, thay đổi cuộc đời anh.

Hạ Dịch Dương thức dậy cũng không trễ. Là bị tiếng sóng biển có quy luật ngoài cửa sổ kia đánh thức. Sóng biển tiến vào rồi lại lui xuống bên bờ cát, trừ cái đó ra thì một chút tiếng người cũng không có. Gió cũng không lạnh, thổi vào rèm cửa sổ thuần trắng sắc hơi hơi lay động, xuyên qua kính cửa sổ rộng dài sát đất, có thể nhìn thấy cảnh biển lặng lẽ buổi sáng sớm.

Anh khóa cửa phòng, Kha An Di mặc đồ thể dục từ cửa thang máy đã chạy tới, trên cổ tay cầm cái khăn mặt, tóc túm thành một cái đuôi ngựa, ở sau đầu lúc ẩn lúc hiện.

"Chào!" Cô nhìn anh gật đầu mỉm cười, trên trán đầy mồ hôi.

"Chạy bộ sao?" Kha An Di có làn da đẹp đặc biệt, không phải cái loại trắng như bệnh bạch tạng, mà là trắng như ngà voi, lại lộ ra hơi hơi ửng đỏ, cô không trang điểm so với trên màn ảnh nhìn qua trẻ tuổi hơn một chút.

"Uhm, bằng không quá lãng phí bờ cát xinh đẹp như vậy. Ngày hôm qua anh đến khuya mới trở về. Đi đâu vậy?"

"Đi ra ngoài dạo vòng vòng thôi, làm ồn đến cô sao?"

"Không có!" Cô che miệng, đánh cái ngáp thanh tú, "Anh đến nhà ăn trước đi. Em tắm xong sẽ đi xuống."

Nhà ăn đối diện bãi biển, bên ngoài tốp năm tốp ba người ở trên bờ cát tản bộ, có vài người trong tay xách theo giỏ. Có người trong tay cầm là cái xẻng nhỏ và xô nhỏ.

Nhìn cảnh trí như vậy dùng com. Tâm tình và khẩu vị mỗi người cũng khá tốt.

Com nước xong, lãnh đạo phụ trách lần này triệu tập mọi người mở cuộc họp ngắn, mọi người chia làm ba tổ, một tổ phụ trách trực tiếp tình hình thực tế lễ chúc mừng cùng động thái của chính quyền Thanh Đài, tổ thứ hai tiến hành phỏng vấn mấy công ty nổi tiếng ở Thanh Đài vừa đưa ra thị trường, tổ thứ ba lấy trọng điểm là giới thiệu cảnh quan Thanh Đài, bộ mặt thành phố cùng với cái nhìn của người dân Thanh Đài đối với việc Thanh Đài trở thành thành phố trực thuộc trung ương.

Đài truyền hình Thanh Đài dành ra ba cái trường quay cho các tổ trực tiếp, ngoài ra còn điều thêm mấy chiếc xe tiếp sóng làm phương tiện giao thông để dễ dàng cho việc đi lại hơn.

Hạ Dịch Dương và Kha An Di cùng ở một tổ trực tiếp. Còn có Giang Nhất Thụ.

Các tổ lại phân công nhau mở họp, sau đó đều tự bận rộn. Hạ Dịch Dương cùng Tô Hiểu Sầm có hẹn giữa trưa gặp mặt. Anh đến văn phòng chính phủ Thanh Đài trước một giờ, Kha An Di cùng đi với một biên đạo khác.

Đến trước cửa văn phòng chính phủ Thanh Đài, bảo vệ điện thoại vào văn phòng Tô Hiểu Sầm, cô thư ký lập tức tới đưa ba người đi vào.

"Hội nghị vẫn chưa kết thúc, các vị biên tập xin chờ một chút." Thư ký đưa lên trà lên, nói thật có lỗi.

Hạ Dịch Dương liền nói: "Là do chúng tôi đến sớm."

"Xin hỏi Hạ biên tập là người ở nơi nào?" Thư ký lấy ra một cuốn sổ nhỏ.

"Tôi là người Tứ Xuyên." Hạ Dịch Dương có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn lập tức trả lời.

Cô thư ký ghi nhớ, lại quay đầu hỏi Kha An Di và biên đạo kia. Sau đó xoay người đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Tô Hiểu Sầm từ phòng họp đi ra, vừa mở miệng, cổ họng có chút khan, "Mấy ngày nay bận việc nhiều lắm, ngủ không tốt. Ông trời phù

hộ, trăm ngàn lần không cần cảm mạo tiếp sau."

Ba người nhìn cô, đều không khỏi nở nụ cười. Nói thật ra, Tô Hiểu Sầm thật sự không có chút về lãnh đạo nào, thân thiết như người đi nhà hàng xóm.

"Có đi tham quan một chút văn phòng của chúng tôi chưa?" Tô Hiểu Sầm ngồi xuống sofa bên cạnh Hạ Dịch Dương.

"Trước khi đến, chợt nghe nói nơi này cũng là trong những cảnh quan đẹp nhất Thanh Đài, mặt hướng ra biển lớn, lưng dựa vào núi, phong cảnh như tranh họa. Khi vừa mới tiến vào nhìn quanh mới phát hiện tận mắt nhìn thấy càng đẹp hơn so với nghe nói vài phần." Hạ Dịch Dương nói.

"Hạ biên tập có cảm thấy xây văn phòng chính phủ ở một nơi tốt như vậy quá lãng phí không?"

"Thật ra tôi cảm thấy như vậy rất có đại biểu ý nghĩa, làm cho người ta vừa nhắc mắt có thể nhìn đến Thanh Đài đẹp ở đâu!"

Tô Hiểu Sầm cười to, "Nếu chuyển vùng dân cư sinh sống và làm việc đến vùng ngoại thành xa xôi, những cảnh đẹp đều xây làng du lịch, khách sạn, phố buôn bán, công viên trò chơi, có lẽ sẽ làm cho nguồn thu tài chính của Thanh Đài gia tăng không ít, nhưng mà Thanh Đài sẽ không còn là nhà của nhân dân Thanh Đài. Mục đích kiếm tiền là vì muốn cải thiện cuộc sống, để chịu cuộc sống, kết quả thế nào? Tôi hy vọng Thanh Đài là một nơi mà mọi người, chúng tôi ở nơi này, đều quý trọng, vui vẻ, khách du lịch đã đi qua Thanh Đài, đến đây cũng cảm nhận được không khí như vậy."

Lời nói này của Tô Hiểu Sầm không khỏi làm Hạ Dịch Dương thật lòng kính trọng. Anh từng tiếp xúc với rất nhiều cấp lãnh đạo tỉnh bộ, bọn họ trong công tác cũng rất cẩn trọng, nhưng vẫn làm cho anh cảm thấy chính là vì chức trách, còn thật sự làm tốt chuyện trước mắt thì sẽ không nghĩ đến rất xa rất xa sau này, mà Tô Hiểu Sầm lại đem tương lai Thanh Đài quy hoạch tốt đẹp như vậy.

Cách giờ cơm trưa còn một chút thời gian. Hạ Dịch Dương tóm tắt những trọng điểm trong bài phỏng vấn cùng trao đổi với Tô Hiểu Sầm, bà xem sơ qua bản tóm tắt, "Quay hình văn phòng không thành vấn đề, về phương diện công tác của tôi, ở trường học trải qua những gì, tôi đều có thể phối hợp, nhưng tìm người nhà phỏng vấn, chuyện này thì giám đốc! Các anh chính là phỏng vấn bí thư Tô Hiểu Sầm, không phải phỏng vấn người phụ nữ Tô Hiểu Sầm"

"Đây là cùng một người mà!" Kha An Di chen vào nói, "Bà có thể có được thành tựu như hôm nay. Nhất định không tách rời được sự ủng hộ động viên của người nhà, chúng tôi chính là muốn cho họ cùng chia sẻ thành tựu với bà."

Tô Hiểu Sầm thẳng thắn xua tay, "Một người thì có thể diễn xướng gì chứ. Tôi chưa gọi là thành tựu, chỉ là công tác mà thôi."

Biên đạo nhìn Hạ Dịch Dương. Hạ Dịch Dương trầm ngâm một chút, "Ý của Tô bí thư, chúng tôi ghi nhận. Nhưng có thể mời Tô bí thư ở trong lúc phỏng vấn, nói chuyện nhà của bà không?"

"Có thể chỉ nói ông xã không?"

"Tô bí thư không phải còn có một vị tiểu lãnh đạo sao?" Kha An Di tối hôm qua nghe được lời của Tô Hiểu Sầm.

"Tiểu lãnh đạo nhà tôi cũng có cuộc sống riêng của mình, từ nhỏ tôi cũng rất ít chăm sóc nó, hiện tại tôi làm sao có thể tự ý quấy rầy nó chứ."

"Tô bí thư thật sự là rất khiêm tốn." Kha An Di cảm thán.

"Không phải khiêm tốn, mà là tấm lòng của người mẹ thôi." Tô Hiểu Sầm ngẩng đầu nhìn thời gian, "Chúng ta đến nhà ăn đi!"

Nhà ăn chính phủ là một tòa nhà liền kề cạnh tòa nhà chính, đi một đoạn ra đến. Một đường đi qua, thỉnh thoảng có nhân viên chính phủ công tác ghé đi tới, cung kính gật đầu về phía Tô Hiểu Sầm. Rất ít nhìn thấy người nào cúi đầu khom lưng cùng với vẻ mặt tươi cười.

Nhân viên phục vụ đẩy ra cửa một lô ghế riêng, nội thất bên trong rất thanh lịch. Chỉ có Tô Hiểu Sầm cùng thư ký tiếp khách, cũng không giống ở địa phương khác. Trưởng phòng này, trưởng phòng nọ đều đến, đông đúc tấp nập.

"Buổi chiều vẫn còn cuộc họp, chúng ta nên uống chút nước trái cây đi!" Tô Hiểu Sầm hướng về nhân viên phục vụ nói.

Đồ ăn có lẽ đã sớm chuẩn bị, rất nhanh liền được dọn lên. Ba người không hẹn mà cùng ngẩng ra, ở trước mặt ba người, nhân viên phục vụ đều tự mang lên hai đĩa đồ ăn đặc sắc ở quê nhà.

"Đầu bếp nhà ăn chúng tôi có tay nghề tốt lắm, các vị nếm thử xem, cùng với món mọi người thường ăn thấy thế nào? Đây đó đều là hải sản Thanh Đài, vừa vớt lúc sáng sớm, vô cùng tươi ngon." Tô Hiểu Sầm chỉ vào giữa bàn ăn đang bày vài món ăn.

"Tô bí thư thật sự là rất chu đáo." Hạ Dịch Dương vội cảm tạ, đã hiểu ra vừa rồi thư ký vì sao phải hỏi quê hương của mọi người.

"Nên làm mà!" Tô Hiểu Sầm thân nhiên cười.

Nhân viên phục vụ từ bên ngoài bưng tới một chén cháo đặc, đồng thời đưa lên hai viên thuốc. Ghé vào bên tai bà, nhỏ nhỏ giọng nói: "Diệp cục trưởng gọi điện thoại lại đây bảo chúng tôi làm, nói Tô bí thư tối hôm qua đau dạ dày. Cần phải uống thuốc trước khi ăn."

"Á? Hôm nay ông ấy không phải đi Chiết Giang công tác rồi sao?" Tô Hiểu Sầm cầm viên thuốc, nhìn cô thư ký.

"Trước khi đi công tác đưa tới." Thư ký dường như đã quá quen rồi, cũng không ngẩng đầu lên.

"Ai, nhìn xem thực nhanh tay, tôi sợ nhất uống thuốc mà." Tô Hiểu Sầm cau mày. Mắt nhắm lại, đem thuốc nhét vào miệng, vụn phần thống khổ nuốt xuống.

Khi mở mắt ra, chống lại ba cái ánh mắt kinh ngạc, tự giễu nói: "Tôi ở nhà là cô dâu nhỏ, không dám không nghe lời ông xã, bằng không kết cục sẽ rất thảm."

Ba người đều nở nụ cười, không khí trong phòng lập tức thoải mái lên.

Tô Hiểu Sầm thật sự vẫn chưa chạm chút nào vào thức ăn trên bàn, chuyên tâm ăn chén cháo hoa không có mùi vị gì cả, bà nhìn đến Kha An Di gấp đầu cua xào đặt vào đĩa của Hạ Dịch Dương. Nhường mấy nột cái, ý vị thâm trường nở nụ cười, "Hai vị biên tập đều tốt nghiệp ở Quảng viện sao?"

"Dịch Dương thì phải, tôi không phải. Sau khi tốt nghiệp trung học, tôi phải đi Anh quốc, nên học ở đại học Edinburgh." Kha An Di nói.

Tô Hiểu Sầm mở to mắt nhìn, "Edinburgh? Là thành phố xinh đẹp nhất của Anh quốc, chỉ có điều mùa đông rất không thoải mái."

"Tôi bí thư từng đến Edinburgh sao?" Kha An Di hưng phấn hỏi.

"Không có, tiểu lãnh đạo nhà tôi từng đến, gửi về cho tôi rất nhiều hình ảnh, nhìn qua thấy rất đẹp."

"Cô ấy cũng học ở đó sao?"

"Tôi cảm thấy chính xác mà nói là đi tu hành!" Tô Hiểu Sầm khước miệng nổi lên một nụ cười hiền lành, trong mắt toát lên tràn đầy nhu tình.

Kha An Di sửng sốt, không biết nên nói tiếp như thế nào, đành phải vùi đầu dùng bữa.

Cơm nước xong đi ra, ba người không tiện ở lại quấy rầy Tô Hiểu Sầm, nên hẹn sẽ liên hệ điện thoại đến sau, liền cáo từ về khách sạn. Buổi chiều, lại đi đài truyền hình Thanh Đài, xem tình hình dàn dựng bối cảnh trường quay trực tiếp, thử tín hiệu, làm việc đến chạng vạng mới trở về khách sạn.

Xe chạy đến trước quảng trường âm nhạc, tốp năm tốp ba du khách đang tản bộ, tiếng suối phun ở trong tiếng nhạc biến hóa bất đồng, gió biển thổi lại đây, mát mẻ hợp lòng người.

"Tôi muốn đi xuống đi dạo." Hạ Dịch Dương nói với người biên đạo đang lái xe.

Biên đạo nhìn nhìn chung quanh, "Chỗ này không tiện dừng xe."

"Mọi người về trước, lát nữa tôi đón xe đi về." Hạ Dịch Dương nói.

"Em đi với anh." Kha An Di đi theo xuống xe.

Hạ Dịch Dương lướt mắt nhìn đôi giày cao gót sáu tắc trên chân cô, lắc đầu, "Cô đừng làm khó dễ ngón chân đáng thương của mình."

"Chỉ là tản bộ thôi, cũng không phải chạy bộ, em có thể." Kha An Di hất tóc. Phong thái xinh đẹp duyên dáng hấp dẫn người qua đường ghé mắt.

Hạ Dịch Dương cười cười, hít sâu một ngụm gió biển, khoe môi cong cong.

Trên đường, đèn đường đã thấp sáng lên. Dọc theo hai bên đường là vành đai xanh nhỏ hẹp mà lại thẳng tắp, ngọn đèn màu đỏ từng cái từng cái vẫn còn phân tán đi tia nắng mỏng manh yếu ớt còn sót lại. Không khí ẩm ướt chậm rãi chảy qua. Ngồi ở chỗ này, thành phố vùng duyên hải xinh đẹp trong ánh hoàng hôn luôn hấp dẫn và quyến rũ.

Trên quảng trường có một sân khấu. Vì hoạt động chúc mừng, bên công viên Thanh Đài mời mấy ban nhạc đến biểu diễn. Hôm nay lên biểu diễn là nhóm nhạc thanh niên trẻ. Bảo an đứng thành tường bảo vệ, vẫn không ngăn được sự nhiệt tình dâng trào fan hâm mộ bên dưới đài.

Hạ Dịch Dương nhìn ca sĩ hát chính ở trên sân khấu ăn mặc giống như cây chổi lông gà đang cầm ghita điện vừa nhảy vừa hát, không khỏi cười ra tiếng.

"Anh cũng thích trò này?" Kha An Di bĩu môi.

"Không phải, tôi nghĩ đến Hugh Grant đóng trong 《Music and Lyrics》，nam ca sĩ hết thời, lớn tuổi, vì kiếm tiền, mặc đồ ôm bó sát người, ở trên sân khấu vừa nhảy vừa hát, bên dưới một nhóm các bà mẹ hào hứng hú lên, ha ha!"

Kha An Di nhún vai, "Loại phim kinh phí nhỏ như vậy, em nghĩ là anh sẽ không xem."

Hạ Dịch Dương nhìn lướt qua đám người, sờ sờ mũi, "Trước kia tôi cảm thấy khó coi, hôm đó Diệp Phong tải về, tôi cùng cô ấy xem, cảm thấy bộ phim như vậy xem rất vui về thoải mái."

Nhạc dạo trong phim《Tìm lại tình yêu》(1) phi thường, tuyệt đẹp, động lòng người, Diệp Phong lấy máy sấy tóc làm micro, biểu diễn một phen sống động như thật cho anh xem.

Em vẫn đang sống với những hình bóng ám ảnh trong đầu

Em vẫn đang ngủ dưới những đám mây u tối

Em đã từng sống cô đơn như vậy trong một thời gian dài

Luôn nghĩ về quá khứ, và dường như em chẳng thể tiếp tục đi tiếp

Anh vẫn đang che giấu tất cả những hy vọng và những giấc mơ của anh

Chỉ để đề phòng đến một ngày nào đó... (2)

Anh đầu tiên là hé miệng cười khê, khi nghe xong, anh đem Diệp Phong kéo vào trong lòng, cảm giác trong lòng mềm mại nóng lên.

"Hạ Dịch Dương, có cần thiết vào lúc này lời Diệp Phong ra nói không? Em nói rồi, em đã từ bỏ anh rồi." Tên Diệp Phong giống như một cái gai, đâm Kha An Di đau nhói, cô đột nhiên thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nhìn anh, xoay người đi về phía bờ biển.

Hạ Dịch Dương bất đắc dĩ mặt nhăn nhu mày, ngẩng đầu nhìn trời, đột nhiên mất cả hứng thú đi tản bộ.

Anh đang muốn đề nghị quay lại khách sạn bỗng ven đường có một cô bé bắt quá là mười tuổi xách theo lồng hoa chạy đến, níu lấy góc áo của anh, "Chú, chộc chị gái tức giận rồi, mua bó hoa cho cô ấy, cô ấy sẽ vui về."

Hạ Dịch Dương thấy đứa nhỏ nhỏ như vậy lại nói ra lời nói quý quái linh tinh như thế bất giác chấn động. Anh sờ sờ đầu cô bé, "Chú hôm nay không mua hoa."

"Mua đi, mua đi, năm tệ một cành, rất rẻ." Đứa bé gái cố chấp chắn ngang đường đi của Hạ Dịch Dương, khuôn mặt tươi cười bình thường hồn nhiên giống thiên sứ.

"Chú thật sự không cần." Hạ Dịch Dương lướt nhìn trong rổ lý một cành một cành hoa hồng đỏ dùng giấy bóng kính gói lại, vẫn lắc đầu.

Cô bé ánh mắt chớp vài cái, "Chú chê mắc sao? Nếu chú mua hết, con tính chú bốn tệ một cành. Mua đi, con hôm nay một cành hoa cũng chưa bán được!"

Hạ Dịch Dương nhăn mày, "Loại hoa này không thể tùy tiện tặng người khác, chú về sau..."

Kha An Di đang đi ở phía trước đột nhiên xanh mặt quay người lại. Từ trong túi xách lấy ra hai tờ giấy bạc mệnh giá lớn ném vào giỏ hoa, "Đù mua cả giỏ hoa chưa?"

Cô bé nhỏ không có trả lời Kha An Di, nhìn Hạ Dịch Dương le lưỡi, "Chú, mua hoa còn muốn bạn gái trả tiền à!"

Hạ Dịch Dương cười khổ, cầm lên tờ tiền mệnh giá lớn đưa cho Kha An Di, nhéo cái mũi cô bé, ""

Cô bé cười tùm tùm vươn tay, "Được."

Hạ Dịch Dương thanh toán tiền, cô bé đem tất cả hoa hồng cột thành một bó đưa cho Kha An Di, "Chị, chị cười một cái cho chú xem đi!"

Kha An Di nhận lấy, hờn dỗi nhìn nhìn Hạ Dịch Dương, đỏ mặt rồi thực sự nở nụ cười.

Cô bé cầm giỏ, vô cùng vui vẻ chạy đi. Một lát sau, Hạ Dịch Dương nhìn thấy trong giỏ của cô bé lại đựng đầy hoa, xách đi hướng về một đôi tình nhân cách đó không xa.

Anh khe khẽ thở dài, xoay người, thân mình lập tức cứng lại.

Kha An Di nhanh chóng ở trên môi anh in một nụ hôn, lại nhanh chóng lui ra phía sau một bước, đuôi lông mày bay lên, cười tươi như hoa, "Cái này chính là cảm ơn anh tặng em bó hoa này, không có ý gì khác. Anh không cần nghĩ nhiều."

(1) Tựa tiếng Anh là: Way back into love

(2) Lời dịch bài hát lấy từ trang loidich.com, người dịch: thangkho_no1.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Kết thúc câm lặng

Edit: Hanayang

Chạng vạng, trời đổ một trận mưa to. Ban ngày nhiệt độ còn chưa tan hết, không khí ẩm ướt nặng nề lại ủa đến hòa quyện cùng cơn mưa thành một mảng sương trắng loăng. Bên dưới lầu loài cây nhiệt đới không biết tên bị mưa tắm quất, cành lá phát phơ rào rạt, ngọn đèn đường lặng im hắt bóng.

Diệp Phong đứng ở ban công, cô vừa mới thức dậy, ý thức còn chưa tỉnh táo hẳn.

Cô rất ít khi ngủ thẳng đến chiều tối. Nhưng hôm nay thật sự quá mệt mỏi. Ngày hôm qua ở bệnh viện cùng Biên Thành một ngày, sáng sớm hôm nay lại chạy tới giúp anh làm thủ tục xuất viện.

Tối hôm qua lúc tạm biệt, cô uyển chuyển nói với anh, tối hôm nay cô phải đến radio làm việc, bảo anh gọi điện thoại cho thư ký tới đón.

Anh ngồi xe taxi đưa cô trở về. Anh chăm chú nhìn cô một hồi, xoay người lên xe.

Cô đứng ở ven đường chờ anh đi khuất.

Xe taxi thông thả lui về phía sau, tìm kiếm phương hướng thích hợp quay về đường cũ rồi đi. Anh ngồi ở ghế sau kéo cửa kính xe xuống, nhìn cô vẫy tay, "Đi lên đi, nghỉ ngơi thật tốt." Giọng của anh dần dần biến mất trong tiếng động cơ, xe rời khỏi tầm mắt của cô.

Lúc đó là buổi tối mười một giờ, vào chủ nhật không xem là quá muộn. Nhưng đối với một người bệnh mà nói, nên sớm nghỉ ngơi. Cô bắt taxi đi thở ra một hơi dài, lên lầu.

Đèn trong thang máy không biết bị làm sao mà lúc sáng lúc tối. Cô dựa vào sát vách, yên lặng nhìn chăm chăm cái đèn, sợ rằng nó ngay sau giây tiếp theo sẽ không hoạt động nữa.

Khi cô ở Edinburgh, sống trong một khu chung cư cũ kỹ lạc hậu, thang máy thường xuyên "đình công". Có một hôm cô trở về lúc đêm khuya, đã bị nhốt ở bên trong thang máy thẳng đến rạng sáng ba giờ. Tuy rằng biết sẽ có người đến giúp cô mở cửa thang máy ra, nhưng mà nỗi sợ hãi cùng bối rối khi bị kẹt trong bóng đêm chật hẹp là không thể dùng lời nói hình dung được. Cô không sợ hãi bóng ma gì đó, nhưng một mình đứng trong thang máy, cô đều hồi hộp vênh tai, làm cho chính mình nghe thấy rõ ràng thang máy khi nào thì có động tĩnh gì, sau đó đề phòng tình huống biến cố.

Cô cúi đầu, không dám nhìn vào ba mặt gương trong thang máy. Cô biết giờ phút này biểu tình trên mặt cô sẽ là vô cùng hoảng sợ.

Cửa thang máy mở ra khi, cái đèn kia vẫn còn kiên cường tỏa sáng. Cô lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Trong phòng một mảnh tối tăm. Mở đèn lên, chỉ thấy dép lê của chính mình đặt ở trước cửa, của Hạ Dịch Dương, sáng sớm cô đã cất vào tủ giày. Trong phòng bếp không có bữa ăn khuya đã nấu sẵn sàng, trong tủ lạnh không có trà đá mật ong, không ai thúc giục cô nhanh đi chuẩn bị nghỉ ngơi, không có ai hỏi cô ngày hôm nay như thế nào.

Đứng ở phòng khách trống rỗng, Hạ Dịch Dương mới đi hai ngày, cô bất giác đã thấy nhớ anh.

Buổi tối hôm nay, Hạ Dịch Dương không có gọi điện thoại, cô nghĩ có khả năng anh bận rộn triển khai công tác, cũng không gọi lại.

Sáng sớm ngủ mơ mơ màng màng, di động để ở trong phòng khách reo lên, cô đi chân trần chạy ra.

"Anh bây giờ bắt đầu truyền dịch, khoảng chừng một tiếng rưỡi thì xong. Chừng nào thì em tới đây?" Biên Thành hỏi.

Cô nghĩ không thể nào nói nổi, lời vừa ra khỏi miệng lại biến thành "Em lập tức đi tới."

Lực ảnh hưởng của Biên Thành đối với cô, vượt qua sự tưởng tượng của cô, khó có thể ngăn cản. Anh quen thuộc mỗi một động tác của cô. Mỗi một thói quen nhỏ, mỗi một cái phản ứng theo bản năng, trong lòng có chút rối bời. Anh nhìn thấy rõ, sáu năm nay, cô không có thay đổi gì.

Chen chúc giữa dòng người đi làm, lại là xe điện ngầm, lại là xe buýt, chạy tới bệnh viện, anh đã sắp truyền dịch xong, cũng làm xong thủ tục xuất viện, trên giường bệnh cũng đã thay drap giường mới tinh. Anh ngồi ở trên ghế, mặt hướng ra cửa phòng, bên người đặt một cái túi xách lớn, nhìn thấy cô, liền cảm thấy vui vẻ.

Anh từng là một ngọn núi cao vĩ đại trong sinh mệnh cô, hiện tại, cô lại thành một gốc cây đại thụ mà anh gặt gao gấn bó, xoang mũi cùng trong ngực nhói nhét một khối cứng rắn đau nhức.

"Đề cho em!" Cô đưa tay định xách túi.

"Chút sức lực ấy anh còn có thể." Anh nắm túi lên, tay kia thì đi nắm tay cô, đầu ngón tay vẫn là một mảnh lạnh lẽo, cô khăn trương lấy lòng bàn tay đi sờ trán anh.

"Trong phòng để nhiệt độ thấp." Anh nói, cảm giác tay cô vừa ấm vừa mềm, không khỏi lại nắm lấy.

"Bác sĩ có kê thêm thuốc gì khác hay không?"

"Sáng sớm đã làm kiểm tra, phổi không có gì bất thường, vẫn cần phải uống thêm một tuần thuốc. Anh đã lấy thuốc về đây."

"Thuốc là mấy ngày này cũng không cần hút."

"Em không thích, anh có thể bỏ, này không phải việc khó." Anh dùng ánh mắt ôn nhu nhìn khuôn mặt đang nhú mày lại.

Cô cắn cắn môi.

Buổi sáng mười giờ, ánh nắng mặt trời đã muốn biến Bắc Kinh thành một cái lò lửa nóng bỏng, không khí oi bức, không có một ngọn gió.

Hai người đón xe về nhà của anh.

Trên xe taxi máy điều hòa giống như hồng rỗi, đặc biệt chán nản.

"Anh thấy nóng không?" Cô từ trong túi lấy ra khăn giấy đưa cho anh.

Anh rút ra ị vào trên trán cùng chớp mũi chính mình, trên giấy in lại dấu nước. Áo somi cũng thấm ướt đầm. Cô chuyển mắt hướng ra phía ngoài xe.

Anh ở một mình trong căn hộ kép hơn hai trăm thước vuông, màu sắc chủ đạo là trắng đen. Trên tường treo mấy bức tranh phong cảnh thật lớn, như là phong cảnh nhiệt đới đảo Baly, có mặt trời mọc, bờ cát, còn có rừng mưa. Trên kệ trang trí trưng bày vài món đồ sứ tinh mỹ, phía sau chính là sofa, vài món đồ điện gia dụng, tạo cho người tới cảm giác đặc biệt đông cứng, trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như không phải đi vào nhà ở, mà là một gian nhà triển lãm.

Trong phòng bếp có đầy đủ mọi thứ dụng cụ, mỗi cái đều sáng bóng đến có thể phản chiếu ánh ngược, rõ ràng chỉ là bài trí thuần túy mà thôi.

Chỉ có trong phòng ngủ có chút dấu vết sinh hoạt, giường không có sắp xếp lại, quần áo thay ra còn quăng bừa bãi bắt trên lưng ghế dựa, trên tủ đầu giường, có một khung hình ở cạnh bên đèn bàn, trong đó cô cười đến giống nhật được bảo vật gì đó, miệng gương thật lớn.

"Anh muốn lên giường nghỉ ngơi, hay là ăn một chút gì trước?" Cô rất nhanh đảo qua khung hình, về mặt lạnh nhạt.

"Hơi đói." Trong phòng mở điều hòa, trên mặt anh hết thấy khô nóng, lại hiện ra vài tia tái nhợt.

"Gọi thức ăn nhanh đi!" Cô nói rất thực tế.

Khi cô đi xem phòng bếp đã kiểm tra tủ lạnh, bên trong chỉ có mấy chai bia lạnh.

Anh gạt gạt đầu, chỉ chỉ điện thoại trên bàn, đọc một cái dãy số. Cô đặt hai phần cơm rang, một phần rau cải xào, còn thêm một phần canh bí đao.

Hai người nam nữ trưởng thành đứng ở trong phòng ngủ, trước mặt có một chiếc giường siêu lớn, có chút không được tự nhiên. Anh nếu không muốn nghỉ ngơi, cô xuống lầu trở lại phòng khách.

Anh chưa cùng đi xuống.

Mở ra tivi, theo thói quen mở đến kênh tin tức, trùng hợp là chuyên đề đưa tin về Thanh Đài, Kha An Di chủ trì, giới thiệu Thanh Đài lịch sử, văn hóa, danh lam thắng cảnh, chỗ ăn vặt đầu đường. Kha An Di không có như bình thường vẫn mặc đồ công sở, mà mặc chiếc áo phong mỏng cùng với quần jean trắng quần, đặc biệt trẻ trung, xinh đẹp.

Chuông cửa vang, Diệp Phong chạy tới mở cửa, là một người đàn ông đội mũ đầu bếp, kinh ngạc nhìn cô, lại ngửa đầu nhìn lên số nhà trên cửa, chần chờ hỏi: "Nơi này là nhà của Biên tổng đúng không?"

"Dạ thưa, làm phiền quá". Biên Thành từ trên lầu đi xuống, mỉm cười tiếp đón.

Người được gọi là Dạ thưa phụ nữ cười, sờ sờ đầu, "Tôi còn tưởng rằng đi nhầm cửa." Anh ta lặng lẽ đánh giá Diệp Phong vài lần, nhận lấy tiền Biên Thành đưa trả, xoay người rời đi.

"Anh là khách quen của tiệm này." Nhận thấy sự ngạc nhiên của Diệp Phong, anh cười nói.

Diệp Phong à một tiếng, đem đồ ăn đi vào phòng ăn. Cơm cùng đồ ăn đều còn nóng, canh được nấu từ xương sườn, ngửi thấy mùi rất thơm.

Hai người vừa ngồi xuống, chuông cửa lại vang.

"Anh đi mở." Biên Thành giành trước đứng lên.

Cô nắm chiếc đĩa, có một tia co quắp.

Từ góc độ này nhìn không thấy người tới, chỉ nghe biết là một giọng nam, cùng Biên Thành nói vài câu, Biên Thành tiếp nhận vài cái túi giấy thật to từ bên

ngoài, dòng chữ bên ngoài là một thương hiệu thời trang nữ. Thương hiệu này không chỉ có trang phục, còn có giày, túi xách. Trên các tạp chí thời trang, các nữ minh tinh cùng các cô gái nhà giàu ở Bắc Kinh rất yêu thích nhãn hiệu này.

"Người mẫu đại diện cho nhãn hiệu này là nghệ sĩ ký hợp đồng quản lý với Hoa Thành, hợp tác rất lâu rồi, những thứ này cũng không tệ lắm." Lúc ăn cơm, Biên Thành nói.

Có thể do trời nóng, ăn cái gì cũng không ngon, cô cố ép chính mình nuốt xuống nửa chén cơm rang, liền gác đũa. Biên Thành ăn hết cơm cùng canh súp, bát đũa bỏ vào trong bồn, anh không rửa, cũng không cho cô chạm vào.

"Người làm công theo giờ mỗi hai ngày đến một lần, để cô ấy dọn dẹp đi!" Anh kéo cô đi ra phòng khách ngồi lên sofa.

Cô không có ngồi xuống, xoay người xách túi lên. "Em buổi tối có trực tiếp, bây giờ phải đi về chuẩn bị."

"Đợi lát nữa đi." Anh đi lấy vài cái giấy túi cầm lại đây, bên trong có hai bộ trang phục nữ, một đôi giày, còn có một túi xách màu xanh nhạt. "Size quần áo em mặc, anh nhớ rõ, thử xem, nhìn xem có thích hợp không. Màu túi xách nếu không thích, ngày mai anh lại đổi một cái."

"Không cần, em có quần áo, cũng có túi xách rồi." Vài món đồ trong mấy túi giấy đó tính ra giá, là một con số làm người ta cứng lưỡi, làm quà cảm ơn, quá mức quý trọng rồi.

"Anh biết ba mẹ em có thể cho em tiền tiêu xài, nhưng họ là họ, anh là anh, không giống nhau." Hai người vừa mới quen nhau, anh lần đầu tiên tặng quà cho cô, là một chiếc váy rất đẹp, mặt cô hồng hồng không chịu nhận, cũng là nói không cần như thế này, em có, anh cũng cười trả lời với cô như vậy.

Chính là cái váy mua ở Zoo Amoy đó, bất quá chỉ hơn hai trăm một chút, hơn nữa khi đó bọn họ mới yêu nhau, hơi rụt rè một chút, liền vui mừng nhận.

"Biên Thành, em thật sự không cần đâu. Em làm việc ở phía sau màn, không cần lên đài, không có cơ hội mặc quần áo như vậy, bình thường em cũng không thích ăn mặc quá ràng buộc." Cô nhợt nhạt cười "Bây giờ còn chưa xé nhãn, trả lại đi!"

Biên Thành không nói lời nào, chỉ nhìn chăm chăm không nháy mắt. Sau đó, anh ngượng ngùng đem túi giấy thả xuống bàn, ngón tay lập cập rút ra điều thuốc từ trong túi, run run muốn châm, vừa nhắc mắt lên chạm phải ánh mắt của cô, anh bẻ điều thuốc thành hai đoạn, một môi ngồi xuống.

"Bởi vì không phải là bạn trai bạn gái, cho nên không thể nhận, có phải hay không?" Anh tự giễu nhủ mày. "Anh chưa từng tặng quà cho cô gái nào khác, chỉ là... trong lòng thật sự rất vui, không biết là nên biểu đạt như thế nào, ước gì đem những điều tốt nhất đều đưa cho em, không hơn."

Cô hít sâu, trầm mặc không nói, thái độ lại vô cùng kiên trì.

"Nói cho anh biết, anh nên làm như thế nào?" Anh đưa tay nắm lấy cánh tay của cô, đem cô kéo đến bên người.

"Cái gì cũng không cần làm, Biên Thành." Cô cúi thấp mi mắt, không nhìn tới vẻ mặt đau đớn của anh, "Thuận theo tự nhiên, được không?"

Anh cười khổ, "Em làm cho anh bối rối."

"Ngày mai có muốn đi làm hay không?" Cô không muốn nói tiếp chuyện này nên chuyển hướng đề tài.

Anh nhăn mặt, "Anh sẽ suy nghĩ. Diệp Phong, anh có thể sẽ chuẩn bị rời khỏi Hoa Thành, tự mình đi ra làm chủ, ở phương diện này, anh có vẻ am hiểu."

Cô kinh ngạc, "Nhưng mà anh ở Hoa Thành có cổ phần mà, đi được sao?"

"Em làm sao biết được anh có cổ phần công ty?" Anh so với cô càng giật mình.

Cô chán định lại, "Tổng giám đốc... không có cổ phần công ty sao?" Cô nhớ rõ Diêu Hoa từng đề cập qua, số cổ phần ở công ty của anh là 20%. Hoa Thành là công ty đã ra thị trường, 20% giá trị hẳn là quá hàng triệu.

Anh dường như nhẹ nhàng thở ra, cười cười, "Tổng giám đốc chính là một người làm công cao cấp, chỉ có cổ phần, sau này lấy chia hoa hồng cũng tốt lắm, sẽ không chịu ảnh hưởng."

"Uhm, vậy anh cần thận suy nghĩ đi, đây là chuyện lớn."

"Nếu chuyện làm ăn thất bại, em có thể nào không còn để ý tới anh hay không?"

"Có thể nha!" Cô nhìn anh liếc xem thường.

Anh sùng nịnh nheo nheo cái mũi của cô, "Vấn nghịch ngợm giống như trước đây. Yên tâm, vì em, anh nhất định sẽ không thất bại. Ngoan, đi lấy quần áo thử mặc một chút, không cần tra tấn anh."

"Biên Thành..." Cô thở dài.

"Hôm nay không muốn mặc, vậy để tạm ở chỗ này. Ngày mai anh sẽ cho người ta đem đồ trang điểm, đồ lót, áo ngủ cái gì đều đưa tới, sau này em đến đây, nếu ở lại, sẽ không phải lo lắng không có quần áo thay đổi." Anh tìm cái bậc thang để xuống.

Ở lại đây? Cô ngạc nhiên chân động trùng lớn mắt, miệng hé ra rồi ngậm lại, cuối cùng nhún vai, cái gì cũng không nói, đứng dậy chào tạm biệt.

Anh muốn đưa cô về.

Giờ này là sau giữa trưa hai giờ, là thời gian nóng nhất trong ngày, cô quả quyết cự tuyệt, anh cũng không quá mức kiên trì.

Đi ra tòa nhà, mặt trời đã khuất qua đầu, ánh mặt trời sáng chói làm cô không mở mắt ra được, nhưng cô vẫn nhìn thấy anh đứng ở trước cửa sổ phòng ăn, ánh mắt nhìn theo cô.

Cô có chút muốn khóc.

Cô vô cùng vô cùng rõ ràng, kiếp này, anh và cô đã không có khả năng ở cùng một chỗ, không phải vì Hạ Dịch Dương.

Anh ở vào lúc Biên Hường Quân gặp chuyện không may, kiên quyết đẩy cô ra, lựa chọn một mình gánh chịu tất cả, cô khi đó còn trẻ, có lẽ nhìn không thấu, hiện tại, cô hiểu được, anh làm ra chuyện như vậy cũng không kỳ quái, bởi vì anh rất kiêu ngạo. Kiêu ngạo như anh, luôn thể hiện một mặt tốt nhất cho cô thấy, không thể nhìn người trong lòng vì chính mình mà hổ thẹn, không thể làm cho cô ấy đi theo chịu bất công, chịu khổ.

Anh lần này đem một mặt nhu nhược của chính mình ra bày tỏ ở trước mặt cô, thật là đã đạt đến cực hạn. Bởi vì yêu, anh xé đi lớp áo khoác kiêu ngạo.

Nhưng nếu có một ngày anh biết được mẹ cô là Tô Hiểu Sầm, ba cô là Diệp Nhất Châu, đem Bí thư Thanh Đài cùng tội phạm tham ô của cả nước cùng so một lúc, anh sẽ như thế nào?

Anh hiện tại là Tổng giám đốc Hoa Thành, bản thân có giá hàng triệu, anh làm như thế nào từ một sinh viên tốt nghiệp đại học đi lên đến vị trí hôm nay, anh không có cho cô biết, mà là dùng sức che giấu. Nếu có một ngày bị cô biết được chân tướng, anh sẽ như thế nào?

Anh là Biên Thành kiêu ngạo, anh còn có thể lựa chọn dùng sự tuyệt tình đến che lấp miệng vết thương máu chảy đầm đìa.

Cho dù không có Hạ Dịch Dương, cho dù cô có thể kiên định bắt lấy tay anh, anh sẽ lại đem cô đẩy ra.

Lúc này, cô cũng lén gạt đi bí mật của cô, anh cũng lén gạt đi, nhưng có thể giấu giếm được bao lâu?

Có đôi khi, không phải không thương, mà là không có biện pháp đi yêu.

Cô biết chính mình sẽ không ở bên cạnh anh được bao lâu, về sau, anh sẽ đem cô che chắn ở ngoài cuộc sống của anh, cô có thể tưởng tượng sự cô đơn cùng thê lương của anh, khi đó, ai tới an ủi anh đây?

Cô đau lòng lại vô lực, mỗi người đều có con đường chính mình phải đi.

Có lẽ đây là ông trời bắt công, nhưng mà, nếu anh không kiêu ngạo như vậy, kết cục cũng sẽ không giống như bây giờ.

Chỉ là, anh là Biên Thành, cô là Diệp Phong.

Có thể cô ở những năm tháng ngây ngô nhất hồn nhiên nhất, gặp được anh, cũng yêu nhau, đã muốn là ông trời lớn nhất nhượng bộ.

Trón đi sáu năm, là do cô đối với đoạn tình cảm này đặc biệt cố gắng, cố chấp, kết quả cũng không có gì thay đổi.

Lòng đau như cắt.

Cùng so sánh với anh, cô may mắn hơn, cô đã có Hạ Dịch Dương.

Từ trong bồn tắm lớn đứng lên, nước ấm bao lấy cơ thể, trên trán đổ ra một tầng mồ hôi mỏng manh.

Lò vi sóng sau khi "Đinh" một tiếng ngừng xoay, ngọn đèn màu đỏ nháy mắt đã tắt. Cô lấy bát đồ ăn nhanh ra, mở nắp, hơi nước trong nắp đọng thành giọt chảy nghiêng xuống, kết lại một tuyến.

Lúc ăn cơm, thuận tay lấy ra điện thoại, bên trong có hai tin nhắn, một cái là từ Tiểu Vệ, nói thấy người không được khỏe, đã xin phép với tổ trưởng rồi, nên từ liệu mà cô chuẩn bị đành phải nhờ Diệp Phong tự mình làm, một cái tin khác là từ tiệm giặt quần áo, báo với cô là áo somi cùng âu phục đã giặt xong, tức thì có thể tới lấy. Đều là quần áo của Hạ Dịch Dương, đưa đi đã được vài ngày.

Miệng còn nhai cơm, cô bấm tới số của Tiểu Vệ, muốn hỏi thăm một chút, còn chưa kịp gọi, điện thoại của Ngã Ly đã tiến vào.

"Đang làm gì đó?" Ngã Ly nhẹ thở ra một hơi, giọng điệu thật cẩn thận.

"Đang ăn cơm, một chút phải đi làm việc. Cậu nếu muốn đi dạo phố hoặc quấy rầy mình, thỉnh ngày khác." Cô mím miệng cười.

"Không lương tâm, đi." Ngã Ly khụ một chút, "Hôm nay có lên mạng không?"

"Không, trên mạng có chuyện gì hay sao?" Cô hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Tinh quang của một người

Edit: Hanayang

Ngã Ly áp úng một hồi lâu, có vẻ khó nói, "Nếu cậu muốn bảo trì tâm tình tốt thì hôm nay cũng đừng lên mạng. Nếu trái tim của cậu đủ mạnh mẽ... thì nhìn xem cũng không sao, nói không chừng chỉ là hiểu lầm..."

"Trang web nào?" Diệp Phong nuốt com xuống hết, chậm rãi uống một ngụm trà, khóe mắt lướt qua màn hình máy tính bên cạnh.

"Tin tức oanh động như vậy, trang nào mà chịu bỏ qua?" Ngã Ly âm thầm than nhẹ, "Nha bộ muội, mình cũng không biết nên an ủi cậu như thế nào... Bảo trọng!"

Cô ngậm một miếng trà thiếu chút nữa phun lên màn hình, "Yên tâm, mình so với cậu tương tượng còn rất kiên cường." Cô ha ha cười cúp điện thoại, mở ra mấy trang web mới, đọc nhanh như gió lướt, tin tổng hợp, cả người sẵn sàng... Tất cả tin tức đều không có cái gì nổi bật, thẳng đến tin giải trí,,,,, nha, thấy rồi, cô cong lên khóe miệng, mi mắt chậm rãi chớp chớp mấy cái.

"Cặp đôi hoàng kim, chuyện vui sắp thành", tiêu đề thực rõ ràng, hình ảnh lại không rõ lắm, có thể thấy được là chụp bằng di động.

Số lần xem rất nhiều, miễn cưỡng có thể nhìn ra địa điểm chụp ảnh, nhân vật cùng thời gian, một câu chuyện xưa đầy đủ ba yếu tố lớn, cho nên câu chữ tự nhiên như thiên lý mã hành không, không gian phát huy rất lớn. Đại để ý tứ là: cặp đôi biên tập viên Hạ Dịch Dương cùng Kha An Di được khán giả yêu thích, quả thực đúng như mọi người suy đoán, trên màn ảnh là hợp tác, sau màn ảnh là tình nhân, lần này đến Thanh Đài làm chương trình trực tiếp hoạt động chúc mừng, hai người nắm tay nhau đi dạo ở quảng trường âm nhạc, bầu trời hoàng hôn, Hạ biên tập vì muốn bạn gái vui vẻ, tặng cô một bó hoa hồng đỏ, tâm tình Kha biên tập tốt, chủ động hiến hôn...

Có bạn đọc ở trên mạng bình luận, nói là Hạ biên tập hướng Kha biên tập thổ lộ tâm ý, cũng có người nói là cầu hôn, mặc kệ kết quả thế nào, hầu như tất cả đều nhất trí cho rằng, hai người chuyện tốt gần kề, CCTV lại thêm một đôi vợ chồng vàng cùng hợp tác.

Bình luận nhiều lắm, Diệp Phong nhấp đến trang ba xem liền thấy một mội, trong lòng vương bận buổi trực tiếp đêm nay, nên trực tiếp tắt trang web. Cô ngẩng đầu lên túm tóc lại, dùng dây cột lên, hít vào thật sâu mấy hơi, đứng dậy pha cho mình ly cà phê, sau đó ngồi vào chỗ cũ, mở ra bài viết mình đang làm.

Đến 9 giờ rưỡi, cô đứng dậy, ly cà phê bên cạnh còn có một ngụm nhỏ, uống vào lạnh ngắt. Cô lấy túi xách ra, bỏ máy tính vào, CD và sách đêm nay cần dùng cũng lựa sẵn sàng.

Đi toilet, dọn dẹp bát đĩa ăn buổi tối đưa vào phòng bếp, rửa xong cho vào tủ khử trùng. Ở trong nhà, có lúc cô sẽ đeo kính, khi ra ngoài lại nhất định phải thay kính sát trùng. Cảm giác ánh mắt có chút khô, cô tìm lọ thuốc nhỏ mắt, nằm thẳng ở trên sofa, dùng ngón cái và ngón trỏ kéo căng mí mắt của mình ra, nhỏ vào mắt một giọt.

Mắt bởi vì thuốc nhỏ mắt kích thích không tự giác chớp chớp, lông mi hơi hơi run run, mí mắt rất nhanh liền dịu lại, bình yên bao lấy đồng tử đen thẳm.

Sau khi chuyển sang ở nhà Hạ Dịch Dương, bình thường nhỏ thuốc nhỏ mắt đều là anh làm giúp cô. Trước khi ngủ, sau khi tắm xong, anh ngồi ở bên mép giường, cô gối lên trên đùi của anh. Nhỏ thuốc xong, anh theo thói quen đưa tay xoa xoa cái trán của cô, ngón tay nhẹ nhàng chải vuốt mái tóc dài của cô.

Có khi, ngay tại lúc anh đang vuốt ve, cô liền ngủ quên.

Dường như lại có một tia buồn ngủ, cô chớp mắt cố không ngủ quên, đến mười một giờ, cô phải ra cửa đến radio.

Điện thoại di động để trên bàn trà lúc này vang lên, cô không có mở mắt, chòm người đi qua, sờ soạng một hồi lâu mới lấy được, lung tung ấn nút, vừa khéo, không ấn sai.

"Đang làm gì?" Nghe tiếng Hạ Dịch Dương tưởng như anh chỉ đứng ở cửa thư phòng.

"Vừa nhỏ thuốc nhỏ mắt, bây giờ nằm nghỉ ngơi. Anh thì sao?"

"Đứng ở trên sân thượng của Đài truyền hình Thanh Đài, 《Có hẹn với người nổi tiếng》một lát nữa chuẩn bị thu hình."

"Tại sao lại thu vào buổi tối?"

"Tô bí thư thật vất vả mới rút ra được thời gian. Diệp Phong, Thanh Đài buổi tối rất mát mẻ." Thanh âm của anh trầm thấp, giống như thổi miên.

"Em cảm giác hơi lạnh, có thể do máy lạnh mở quá thấp." Cô ôm lấy gối trên sofa ngồi dậy, sợ ngay sau đó sẽ ngủ quên.

"Nhanh tắt máy lạnh đi, lát nữa em phải ra ngoài, từ quá lạnh đến quá nóng, rất dễ dàng cảm mạo."

"Uhm!" Cô mở mắt ra, cầm lấy điều khiển từ xa, tắt máy lạnh.

"Hôm nay cùng các đồng nghiệp lái xe dạo qua một vòng ở Thanh Đài, đến vài cái quảng trường cùng bãi tắm, cũng không phải đi chào mừng, tui anh là đi xem hoạt động chuẩn bị. Đến buổi tối chính thức tiến hành, còn có thể đốt pháo hoa."

"Em lại không xem được." Cô có chút buồn bực.

"Anh thay em xem, sau khi trở về nói cho em nghe."

"Chỉ nói chuyện này thôi?" Cô bồn chồn hỏi.

"Cần giải thích một chút sao?" Anh nở nụ cười, tâm tình bỗng nhiên vui vẻ, tiếng cười càng phát ra trầm thấp sung sướng.

Cô hừ hừ ha ha nửa ngày, cuối cùng nói câu, "Miễn đi! Loại tình tiết này, tiết mục của em lại không dùng được."

"Nói như vậy là tin tưởng anh, hay là không thêm đề ý anh?" Anh trêu chọc ý tứ thật hàm xúc.

"Sai, này hoàn toàn toàn là do sự tự tin của em." Miệng cứ như thể tự kỷ, chính mình nghe xong còn cảm thấy thẹn thùng, nâng tay sờ một cái, mặt nóng lên.

"Hạ biên tập, kỳ thật anh rất không có phong độ, khi con gái chủ động hiến hôn, mang giày cao gót cao như vậy đã rất vất vả, thân mình lại khuynh về phía trước, anh ít nhất cũng nên đỡ một chút, miễn cho người ta ngã sắp xuống, nhưng mà anh lại đem hai tay giấu ở sau lưng, còn nữa, sau khi bị hôn dùng bày ra vẻ mặt cứng ngắc cùng chần chừ đó, giống như anh thực sự bị thương vậy."

"Diệp Phong, nếu giờ phút này có em ở bên cạnh anh, thì tốt biết bao." Thanh âm của anh nhỏ như thì thầm, hô hấp dường như càng mạnh hơn.

Tìm đáp nhanh một chút, "Anh muốn làm gì?" Cô hờn dỗi hỏi.

"Anh nghĩ đến hôn em, hôn đến khi em không thể hô hấp."

"Không được, môi của anh bị người khác chạm qua, phải muốn thanh rửa mới có thể hôn em."

"Được, dùng nước khử trùng sao?"

"Đương nhiên, ít nhất khử trùng mười lần."

"Hậu quả nghiêm trọng như vậy?"

"Uhm, của em... làm sao có thể để cho người khác tùy tiện nhúng chàm?" Cô nói được cực nhanh, chính giữa có hai cái từ lẩm bẩm một chút liên lút qua.

"Của em cái gì?"

"Không có nghe rõ thì quên đi, em không thích lặp lại. Anh mau đi xuống, đừng làm cho Tô bí thư đợi lâu."

"Được! Diệp Phong, em thật lâu không về Thanh Đài, anh thay em mua lễ vật gửi ở chỗ quầy tiếp tân khách sạn, em gọi điện thoại cho ba mẹ em ghé qua một chút để lấy, không cho phép nói chen vào, đây là em phải làm."

"Nhưng mà..." Diệp Phong bĩu môi, âm thầm nghĩ người này thật sự rất mưu mô.

"Nào có cái gì nhưng mà, anh sẽ không chủ động tiến lên chào hỏi, đối với nhân viên tiếp tân cũng chỉ nói tên của em."

"Được rồi!" Cô miễn cưỡng đồng ý.

"Vậy đi thay quần áo, chuẩn bị đến radio, anh cũng nên đi xuống."

"Dịch Dương..." Cô chần chờ một chút.

"Uhm!"

"Em biết anh không thích nghe em nói cảm ơn, nhưng mà... sáu năm trước, cái đêm đông tố đó, anh không có bỏ lại em, thật sự... Cảm ơn..." Ngay cả tạm biệt cũng chưa nói, cô vội vàng cúp điện thoại, lỗ tai thực nóng, mặt thực nóng, cái trán cũng thực nóng.

Thăng đến radio, cả người còn đắm chìm trong một loại phấn khởi vô danh, ông chủ ở phòng thư tín gọi cô vài tiếng, cô mới quay đầu lại.

"Có một cái chuyển phát nhanh cho cô, buổi chiều đưa tới đây, người kia muốn cô tự mình đi ra ký nhận, tôi phải lớn giọng nói, anh ta mới miễn cưỡng tin tưởng cô phải tới khuya mới lại đây đi làm." Ông chủ đem thư chuyển phát nhanh cho Diệp Phong.

Diệp Phong ở trên sổ ký nhận ký xuống tên của chính mình, bên ngoài bì thư không có ghi địa chỉ người gửi, phong thư rất lớn, bên trong lại giống như không có gì nội dung.

Cô đi vào văn phòng, ánh mắt mọi người trong tổ tiết mục nhìn cô đều chất chứa đồng tình, tổ trưởng rất quan tâm đề nghị: "Diệp Phong, nếu cô đêm nay không muốn thu trực tiếp, chúng ta có thể đem mấy kỳ trước cùng chuyên gia tình cảm phân tích lấy ra phát lại."

"Tôi không có việc gì, vì sao không trực tiếp?" Diệp Phong buồn bực nhìn xem mọi người.

Kỹ sư âm thanh nuốt nước miếng, muốn nói lại thôi, vỗ vỗ cái trán, "Tốt lắm, chuẩn bị họp đi!"

Diệp Phong gật gù đầu, nhanh chóng xé mở phong thư, trút trút ra cả nửa ngày, ngay cả mảnh giấy ghi chép cũng không có, kỳ quái, chẳng lẽ người gửi thư đã quên?

*

Rạng sáng giữa hè Bắc Kinh, độ nóng cũng không so với ban ngày thấp hơn là bao, chính là ngẩng đầu lên, trong màn trời thỉnh thoảng có thể nhìn đến sao sáng đầy trời.

Nơi cổ áo bị một tia gió nhẹ thổi vào, làm cho người ta tỉnh thần lâm vào chấn động, lại hít thở, vẫn là hương vị khô ráo của nhựa đường.

Diệp Phong ở cửa radio nói lời tạm biệt với đồng sự, thông thả đi hướng về trạm xe ở đường cái đối diện, cách đó không xa một chiếc Bentley màu bạc chậm rãi chạy về hướng cô.

"Mau lên đây." Biên Thành mở cửa xe, đưa tay đón lấy túi xách trong tay cô, cái mũi hơi hơi cau.

Cô cắn môi, chần chờ một chút, tiến vào bên trong xe.

"Ngần người nghĩ cái gì vậy? Tâm tình dường như không tốt lắm?" Anh đau lòng xoa xoa đầu tóc cô.

"Biên Thành, anh vừa mới xuất viện, thân thể còn chưa hồi phục, anh không biết bây giờ mấy giờ sao?" Cô bắt lực nhìn Anh.

"Vậy ý là sau khi hồi phục có thể mỗi ngày lại đây?"

"Cũng không cần, thời gian công tác của chúng ta là hoàn toàn trái ngược, ở công ty anh nhiều việc như vậy, anh còn có các loại xã giao, nếu buổi tối lại không nghỉ ngơi, là muốn một đống bệnh lại vào bệnh viện?"

"Anh chỉ nên nghĩ là em quan tâm, săn sóc anh, chứ không phải không muốn nhìn thấy anh xuất hiện ở cửa Thành Đô radio." Biên Thành mỉm cười khỏe miệng hẳn xuống, biểu tình lập tức giống như hạ nhiệt vài độ.

Ánh sáng của ngọn đèn đường từ ngoài cửa kính xe chiếu vào bên trong, đường nét cái cổ và bờ vai anh như lớp phác họa mờ ảo.

"Nói theo cách của em, chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại. Ban ngày anh đi làm, em lại nghỉ ngơi, buổi tối em đi làm, anh lại muốn nghỉ ngơi. Dường như Hạ Dịch Dương mới là thích hợp với em nhất?" Anh trừng mắt nhìn cô, thanh âm vừa lạnh lại vừa cứng.

Anh lần đầu tiên ở trước mặt cô nhắc tới tên Hạ Dịch Dương, đề tài mà hai người vẫn lảng tránh không nói cứ như vậy bức đến trước mắt.

Thấy cô không nói lời nào, anh phiền chán vỗ xuống tay lái, "Diệp Phong, em thành thật nói cho anh biết, có phải em không muốn nhìn thấy anh hay không? Nếu phải, anh hiện tại ngay lập tức biến mất trước mặt em, về sau sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Nếu không phải, em cảm thấy không tiện mở lời với Hạ Dịch Dương, anh sẽ đi nói với anh ta."

"Biên Thành, anh bình tĩnh một chút. Em cùng Dịch Dương..."

"Em cùng Dịch Dương?" Anh tức giận cắt ngang lời cô, lạnh lùng cười, "Em đã quyết định chọn anh ta, vì sao khi anh muốn em trở lại bên cạnh anh, em lại không cự tuyệt anh?"

"Anh uống say, lại đang bị bệnh." Cô bật thốt ra lời.

"Vậy em hiện tại đã quyết định, có phải hay không?"

Bên trong xe bỗng nhiên yên lặng xuống, trong không khí khô khốc tràn ngập mùi xi măng và bụi. Diệp Phong cảm thấy khó thở, cô cầm lấy túi xách đầy

cửa xuống xe.

Ngay sau đó, cô nghe tiếng cửa xe sập lại dữ dội, tiếp theo, một thứ gì đó bay về phía cô, cô né theo bản năng, di động của Biên Thành rơi trên mặt đất nát tan.

"Diệp Phong, anh sẽ không... sẽ không điện thoại cho em lần nào nữa, cũng sẽ không... sẽ không gặp lại em."

Chiếc Bentley như con ốc cuốn, xoát một chút từ bên người cô thổi qua, đảo mắt đã không còn bóng dáng.

Cô để lại vấy phiếu động, ngồi xỏm xuống, muốn nhìn một chút xem điện thoại còn có thể ghép lại hay không, cuối cùng, cô đành từ bỏ.

Đêm khuya không khí trên xe buýt, trái phải mọi người trầm mặc không nói. Cô để túi ở trên đầu gối, cố gắng không nghĩ đến cái xác di động tan nát nằm trên đất kia, trong cái thế nhớ đó, danh sách người thân của Biên Thành, chỉ có tên một mình cô. Đường phố thực tế vẫn còn đèn đuốc đủ sắc màu lộng lẫy, một vài pano hình ảnh quảng cáo ngẫu nhiên bay nhanh xẹt qua, vừa lướt qua chưa bao xa lại thấy một cái khác, giữa mỗi hai cái đều cách một đoạn đường đen tối lạnh lẽo.

Cô nghe thấy tiếng hát trong máy MP3:

Anh có bao nhiêu ngày thơ muốn cho em toàn bộ thế giới, một khắc anh cũng không nguyên chờ

Muốn trái tim em lại sợ không thể thành sự thật

Bởi vì anh có cuộc sống của anh, em có lẽ trình của em

Ở phía trước còn có người chờ em

Tuy rằng anh đối với em thật sự chân tình cũng cảm động vạn phần

Anh cuối cùng không thuộc loại người của em

...

Cô cúi đầu ép xuống rất thấp, tay chân luống cuống tìm khăn giấy trong túi, nước mắt chảy xuống đến bờ mi, khăn giấy từ dưới mí mắt lau ra một mảnh đen sì sì.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Lòng người khó đoán (thượng)

Edit: Hanayang

Tiệc rượu chúc mừng của Văn phòng chính phủ Thanh Đài cử hành vào buổi tối bảy giờ ở câu lạc bộ quốc tế.

Cả tổ trực tiếp đều len lén thở ra một hơi dài, toàn bộ ngày hôm nay là hành trình, nhiệm vụ chặt chẽ nhất, trực tiếp kết thúc, công tác lần này đã đi qua hơn phân nửa, 《 Có hẹn với người nổi tiếng 》 cũng đã thu xong, cho nên đêm nay là có thể thả lỏng, thoải mái uống một chút, dễ chịu chút, chơi đùa vui vẻ.

Buổi chiều năm giờ, mọi người vì buổi tối tiệc rượu mà đi chuẩn bị. Trong hành lý các cô gái ở đã sớm chuẩn bị lễ phục, chỉ cần trang điểm, làm tóc, có thể nói là, nam giới đơn giản hơn, một bộ tây trang có thể đi từ nam ra bắc.

Giang Nhất Thụ tà tà dựa lưng ở cửa, nhìn Hạ Dịch Dương đứng trước tủ quần áo, cầm trong tay hai cái caravat, dường như không quyết định được nên dùng cái nào.

Anh ta ngắt mũi, chạy tới, "Dùng cái này đi!" Anh chỉ vào cái màu xanh có những ngôi sao trắng nhỏ.

"Tôi đối với việc phối hợp quần áo này vĩnh viễn bó tay." Hạ Dịch Dương cười cười.

"Lúc trước cậu đi công tác dường như không rối rắm như vậy." Giang Nhất Thụ trêu chọc nói.

"Đúng vậy, trước kia tôi vẫn đều là một áo somi cùng caravat, chỉ cần nhìn qua hài hòa, liền mua thêm vài cái thay đổi, không cần phải nghĩ động não. Lần này hành lý là do Diệp Phong thu xếp, tôi cũng không biết cô ấy cho tôi xách theo nhiều quần áo như vậy, mà caravat này dường như mới mua."

"Hắn gọi là hạnh phúc. À, cô ấy còn nhét cho tôi một lọ kem chống nắng, đại khái là để cho tôi thoa khi bơi lội. Khi tôi tìm dao cạo râu mới phát hiện ra, lọ nhỏ màu xanh, anh nói tôi làm sao dùng loại đó? Hừ, đâu mất rồi?"

Hạ Dịch Dương đi hướng về phía bồn rửa tay, muốn lấy lọ kem chống nắng kia cho Giang Nhất Thụ xem. Loại đó không phải chuyên dùng chống nắng cho nam, mà là khi mua đồ trang điểm được tặng kèm, nên khi anh cầm lên, buồn cười chết đi được.

"Tôi sáng sớm còn nhìn thấy..." Hạ Dịch Dương loay hoay tìm hai lần, cũng chưa tìm ra lọ kem kia.

"Như thế nào, cậu muốn bôi nó sao?" Giang Nhất Thụ cười co rút khóe miệng, trong mắt hiện ra vẻ trêu chọc.

"Không phải vậy." Hạ Dịch Dương lắc đầu.

"Thật ra tôi cảm thấy cậu không nên quan tâm cái lọ nhỏ kia, mà hẳn là nên nghĩ cách sau khi về Bắc Kinh, làm thế nào giải thích với Diệp Phong chuyện bó hoa hồng kia!"

"Chuyện này tôi đã cùng Diệp Phong nói rõ rồi."

"Cô ấy biểu hiện thế nào?"

"Lạnh lùng làm tôi thấy rất tổn thương."

Hai người đối diện nhau, ha ha cười lên.

"Có cá tính như vậy?" Giang Nhất Thụ có chút ngoài ý muốn. Là người của công chúng, nhất cử nhất động đều phải vô cùng kiểm điểm, cẩn thận, nhưng vẫn là có thời điểm khó lòng phòng bị. Vào lúc đó, đều rất khát vọng người nhà có thể thông hiểu, ủng hộ. Nhưng là áp lực ngôn luận, tin trên mạng, vẫn làm cho người bên cạnh gặp một chút thiệt thòi, rất ít người có thể thần nhiên đối mặt. "Dịch Dương, cậu có cảm thấy Diệp Phong về phương diện này có chút không phù hợp so với độ tuổi đó không?"

"Có lẽ là do hoàn cảnh trưởng thành của cô ấy ảnh hưởng." Hạ Dịch Dương nhún nhún mày.

Anh mua quà gửi ở quầy tiếp tân khách sạn ngày hôm sau đã được lấy đi rồi, khi đó, anh đang ở đài truyền hình trực tiếp. Trở lại khách sạn, quản lý khách sạn nói cho anh biết. Anh hỏi là ai lại đây lấy? Quản lý nói là tổng giám đốc công ty bất động sản Thái Hoa - Diệp Thiếu Trữ, anh ta đang ở khách sạn mở tiệc chiêu đãi khách hàng, nên thuận tiện ghé lấy.

Công ty bất động sản Thái Hoa có trang web riêng, anh kiểm tra tư liệu về Diệp Thiếu Trữ, mới qua ba mươi, đẹp trai phong độ, bắt đầu đi lên từ một kỹ thuật viên nhỏ, không có bối cảnh gia đình gì, công tác kiên định, tác phong ôn hòa. Diệp Phong dường như là con gái một, theo họ mà phỏng đoán, Diệp Thiếu Trữ có thể là anh họ gần hoặc bà con xa của Diệp Phong.

Anh không tiện mạo muội đi tìm Diệp Thiếu Trữ, xem ra lần này chỉ có thể tiếc nuối rồi khỏi Thanh Đài.

Ở khách sạn Hải tình không chỉ có nhân viên công tác của CCTV, còn có khách mời từ các nơi khác đến tham dự lễ, chính quyền Thanh Đài điều ba chiếc xe từ câu lạc bộ tới khách sạn, qua lại tới lui tiếp đón khách mời.

Câu lạc bộ Quốc tế đêm nay đèn đuốc huy hoàng, khách quý như mây.

Tô Hiểu Sầm buổi sáng ở nghi thức chúc mừng mặc một bộ vest màu đỏ, cài hoa trước ngực, buổi tối thay đổi một bộ lễ phục màu bạc, không có thêm trang sức cầu kì gì, chỉ có trên tai đeo đôi hoa tai kim cương nhỏ, dưới ánh đèn thủy tinh, bà là một hình ảnh khác đầy hương vị phụ nữ mềm mại, đứng bên cạnh bà là một người đàn ông trung niên, tóc hơi xám trắng, đeo kính mắt không gọng, thư cuộn vị đặc biệt nùng. Tô Hiểu Sầm mỗi một câu nói, khóe mắt tự nhiên nâng lên, dịu dàng nhìn về phía ông. Ông ấy nhẹ ôm cả thắt lưng của bà, hoặc gật đầu, hoặc mỉm cười.

Đoàn người Hạ Dịch Dương vừa mới tiến vào, bà ấy giương mắt nhìn thấy, tươi cười ra chào đón.

Chào hỏi xong, mọi người đều tự tản ra, bà gọi Hạ Dịch Dương lại.

"Người yêu tôi - Diệp Nhất Châu." Hiện tại Tô Hiểu Sầm cùng Hạ Dịch Dương đã rất quen thuộc, nói chuyện tự nhiên mà thêm một phần ưu ái của trường bối.

Hạ Dịch Dương cung kính cùng Diệp Nhất Châu bắt tay, "Xin chào."

"Hạ biên tập cũng tốt nghiệp ở Quảng viện." Tô Hiểu Sầm nhỏ giọng nói.

Diệp Nhất Châu nghiêng đầu nhìn nhìn Hạ Dịch Dương, "Thật sao?" Tay ông bắt tay Hạ Dịch Dương càng thêm chặt hơn.

"Đúng vậy, tôi là học khóa thế kỷ kia(*)." Biểu tình trên mặt Hạ Dịch Dương còn rất trấn định.

Ánh mắt hai vợ chồng họ không tránh khỏi đồng thời mở lớn, dường như rất kinh ngạc. Đề tài còn không có khai mở, một lần sóng khách từ bên ngoài tiến vào, hai người hướng Hạ Dịch Dương gật gật đầu, tạm thời đi thực hiện chức trách của mình.

Hạ Dịch Dương ngẩng đầu tìm kiếm đồng nghiệp của mình, Kha An Di từ phía bên trái đã đi tới. Cô mặc một chiếc váy hở cổ màu đen, trên cổ tay đeo một chiếc vòng tay hiệu Tiffany phiên bản số lượng giới hạn, ăn mặc không quá đặc biệt để gây chú ý, nhưng khí chất của cô lại đủ để khiến người ta để ý.

"Có một hay không?" Cô từ bàn bên cạnh bung lên một ly sâm banh.

"Có một chút."

Hình ảnh cô khẽ hôn anh ở trên mạng sau khi điên cuồng truyền đi, mọi người trong tổ biết Hạ Dịch Dương là người đã có bạn gái, này hình ảnh là chuyện gì xảy ra, mọi người tự hiểu trong lòng không hỏi không đề cập tới một chữ, thái độ Kha An Di bằng phẳng tự nhiên, Hạ Dịch Dương vẫn bình thường như trước, ôn hòa tự nhiên.

"Em mệt mỏi quá." Cô nhìn nhìn đôi mày thanh tú, dựa vào cây cột đại sảnh, lặng lẽ chịu cùng đôi giày cao gót một ít sức nặng. "Nếu không bạn tâm lễ tiết, thực tế em muốn ở khách sạn ngủ một giấc cho thoải." Ở góc độ chỉ có anh nhìn thấy, cô cười khẽ lẽ lười.

Chính thức tiến vào trạng thái trực tiếp, hai người ngủ thật sự ít, không phải ở trường quay trực tiếp, thì chính là ở ngoại cảnh.

Hạ Dịch Dương cũng mệt mỏi, cái gì bơi lội, nghịch nước, đã sớm bay đến sau đầu.

Tối hôm qua khi cùng Diệp Phong trò chuyện, nhắc tới cô giúp anh mang đồ tắm, anh than thở không có cơ hội thử mặc một lần. Bình thường nghe anh nói như vậy, Diệp Phong hoặc là sẽ trêu chọc anh, hoặc chính là sẽ bị anh chọc cười không ngừng. Diệp Phong nghe xong, chỉ là ah một tiếng, tâm tình giống rất tệ. Anh hỏi làm sao vậy, cô nói Bắc Kinh nóng đến nỗi làm cho cô toàn thân không có khí lực.

Cô hiện tại ban ngày phải dành thời gian đến Quảng viện nghe giảng bài, buổi tối đến radio đi làm, hai cái địa điểm ở hai phương hướng trái ngược nhau, thời tiết ở Bắc Kinh như vậy mà phải xuyên qua xuyên lại, vô cùng mệt mỏi.

Chưa nói vài câu, anh nghe được cô vẫn đánh ngáp, mà cô lập tức còn phải đi ra cửa đến radio, anh cảm di động, lòng đau thắt lại.

Nếu ở Bắc Kinh, lái xe đưa cô, ít nhất ở trên xe, cô có thể nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

"Còn hai ngày nữa là anh trở về Bắc Kinh."

"Uhm, em có chút nhớ anh." Khi gác điện thoại, cô đối nói với anh, giọng điệu rõ ràng.

"Anh có nghe được em nói không?" Kha An Di uống một hơi cạn sạch sâm banh trong ly, tựa tiểu phi tiểu nhìn anh, ánh mắt khó dò.

"Thực xin lỗi, mời cô lặp lại lần nữa." Người trong đại sảnh nhìn hai người bọn họ đứng chung một chỗ, tươi cười không tự giác trở nên thật ám muội, anh nhìn chời mắt, vẻ mặt thần nhiên.

"Chúng ta ở đây một lát, rồi tìm một chỗ ăn một chút gì đi. Em không thích loại tiệc đứng này lắm."

"Tôi cảm thấy rất được mà!" Dạ dày hơi hơi co thắt một chút, anh biết là vài ngày không có ăn cơm đảng hoàng, xoay người đi tới bàn dài bày biện thức ăn.

Kha An Di càng cảm thấy chân đau đến lợi hại, đang muốn đuổi theo, lại bị một người đàn ông ngăn trở, "Kha biên tập, có tiện không?"

Kha An Di ngẩng đầu nhìn, nhận ra người đàn ông nửa trăm tuổi trước mắt là Thi Nhân - Chủ tịch một công ty hàng đầu Thanh Đài vừa đưa ra thị trường, một bộ dáng trầm tĩnh của người phát đạt.

"Xin hỏi có việc sao?" Cơ bắp trên mặt Kha An Di cười đến có vài phần gượng gạo.

"Tôi là khách giả trung thành của Kha biên tập, tôi rất thích phong cách chủ trì của Kha biên tập. Trong đại sảnh hơi buồn, chúng ta đi ra bên ngoài hóng gió, uống một ly đi!" Thi Nhân cầm chai sâm banh, hai cái ly, chia chia hoa viên bên ngoài.

Kha An Di do dự một chút, quay đầu nhìn Hạ Dịch Dương cùng Giang Nhất Thụ song song đứng ở cạnh bàn ăn, vừa uống rượu đỏ, vừa ăn cơm, trong lòng bất giác nổi giận, vốn không muốn để ý tới tên Thi Nhân quái lạ này, vì giận dữ liền gạt đầu.

Câu lạc bộ được xây dựng ở giữa sườn núi, dưới núi chính là biển rộng, trông về phía xa xa, chỉ thấy hải đăng ở trên mặt biển chiếu rọi một vòng ánh sáng. Cũng không biết tại làm sao, Kha An Di bị hơi buồn, Thi Nhân đưa qua ly rượu, cô nhận lấy, một ngụm lại uống cạn.

"Kha biên tập có tâm tình không tốt sao?"

"Không phải, chỉ là mệt mỏi."

"Muốn tôi đưa cô về khách sạn không, xe của tôi liền đậu ở bên ngoài." Thi Nhân áp chế trong lòng mừng như điên, ra vẻ bình tĩnh hỏi.

Kha An Di làm sao nhìn không thấu trong đầu Thi Nhân dấu cái gì, cái loại này gọi là người đàn ông thành công, tự cho là có vài đồng tiền, cái dạng nữ nhân gì đều ở trước mặt bọn họ cúi đầu nghe theo.

"Chủ tịch Thi còn có thể lái xe sao?" Cô ngồi được trên người Thi Nhân phát ra mùi rượu, trong mắt xẹt qua một tia trào phúng.

"Kha biên tập không cần lo lắng như vậy, lái xe của tôi theo tôi nhiều năm, sớm biết rằng cái gì hẳn là nên nhìn, nên nghe cái gì."

"Sao?" Kha An Di cất giọng cao lên, cảm thấy buồn cười, "Vậy thì Chủ tịch Thi sẽ làm cái gì?"

"Chỉ cần Kha biên tập vui vẻ, tôi cái gì cũng có thể làm."

"Phải không?" Kha An Di nở nụ cười, xoay người một cái, chỉ vào biển lớn đen như mực dưới núi, "Nếu Chủ tịch Thi từ chỗ này nhảy xuống, nhất định chơi vui vô cùng."

Thi Nhân là miếng gừng già, như thế nào bị cô bắt thóp, "Kha biên tập ở trên màn ảnh nghiêm nghị, không thể tưởng được ở sau đài lại đáng yêu như vậy. Vì giúp Kha biên tập cười, tôi nhảy xuống cũng không lo, nhưng là ai sẽ theo giúp Kha biên tập chứ?"

"Tôi nhìn qua rất cần người theo sao?" Kha An Di giương cằm lên, tầm mắt đảo lướt tìm Hạ Dịch Dương bên trong.

"Hạ biên tập vừa đi khỏi, trên mặt Kha biên tập tựa như đứa nhỏ bị vứt bỏ, đầm đìa đáng yêu."

Lời này trong nháy mắt làm cho Kha An Di đau đớn, cơ hồ là theo bản năng, cô đối với Thi Nhân, một chút sấm bành trong lý liền hất đi qua.

"Đây một chút vui đùa đều buồn cười, thứ lỗi." Cô nhìn cũng không nhìn Thi Nhân đứng cứng ngắc, buông ly rượu, nghênh ngang mà đi.

"Kha An Di, cô sẽ vì hành vi của cô hôm nay mà trả giá đại giới." Thi Nhân ở phía sau cô lạnh lùng nói.

Kha An Di nhún nhún vai, ngoái đầu nhìn lại cười, "Phải không, tôi đây chờ."

Tất cả chuyện phát sinh trong hoa viên, mọi người trong đại sảnh đều thấy được. Dưới ánh nhìn trần trối, ghen hờn của mọi người, Kha An Di không coi ai ra gì, lướt qua, thẳng đến trước mặt Hạ Dịch Dương, "Em muốn về khách sạn, ai đưa em?"

Hạ Dịch Dương ánh mắt lạnh lùng, giống như không có nghe thấy, Giang Nhất Thụ rũ mày, "Tôi đưa tôi đưa."

Kha An Di nghiêng chặt răng đem môi cắn ra một vòng sắc trắng, "Hạ Dịch Dương, anh thật sự quá vô tình." Cô dùng âm lượng chỉ có anh nghe được nhỏ giọng nói, sau đó quay đầu bước đi, cũng không xem Hạ Dịch Dương ở phía sau là cái biểu tình gì.

(*) khóa thể ki: khóa năm 2000

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Lòng người khó đoán (hạ)

Edit: Hanayang

Giữa tiệc rượu có biểu diễn, đều là những gương mặt tích cực trên màn ảnh, Hạ Dịch Dương chào hỏi qua loa, không ở lại bao lâu, liền cùng một vị biên đạo đang vội viết kịch bản có lái xe tới về khách sạn nghỉ ngơi.

Ngày mai, còn có trực tiếp, buổi tối ở Quảng trường âm nhạc có phát sóng trực tiếp chương trình ca múa nhạc, ngày kia là có thể thu dọn hành lý về Bắc Kinh.

Bởi vì Diệp Phong, lần đầu tiên anh đối với Bắc Kinh có tâm trạng háo hức muốn quay trở về.

Anh muốn đi tới chào hỏi Tô Hiểu Sầm một tiếng, nhưng thấy bà bị người vây quanh chặt như nêm cối liền từ bỏ ý định. Đêm nay có rất nhiều khách quý, bà ấy sẽ không chú ý ai ở ai không.

Mở cửa sổ xe, gió đêm có điểm lạnh, có lẽ dựa vào bờ biển duyên cớ, may mắn đều mặc nhiều áo, cũng không lạnh lắm. Đưa tay nhìn thời gian, buổi tối mười giờ, Diệp Phong lúc này hẳn là đang trên đường đến radio.

"Dịch Dương, cậu có thấy được biểu tình trên mặt Chủ tịch Thi hay không?" Biên đạo cũng là người trong tổ « Tin tức buổi chiều », quen biết với Hạ Dịch Dương đã lâu. "Mắt mũi đều đảo lộn, tức giận đến sắc mặt xanh mét, bộ âu phục Italy làm thủ công trên người đoán chừng cũng bị hồng mắt, chủ yếu là An Di làm cho ông ta mất mặt trước công chúng, ha ha! An Di thật sự là rất cá tính, nữ trung hào kiệt a!"

Hạ Dịch Dương chăm chú nhìn ngoài cửa sổ, xe đang chạy trên con đường lớn ven biển, bên tai nghe được âm thanh sóng đập bờ đê, trên bến tàu, một

chiếc tàu thủy họ còi hơi chậm chạp cập bờ.

Nếu không có cái hôn trên quảng trường kia, khi Kha An Di theo Thi Nhân đi hướng ra hoa viên, anh sẽ thiện ý tiến lên ở bên cạnh giúp cô. Tình huống như vậy trong những trường hợp giao tế gặp nhiều lắm, cho nên Thi Nhân mới không kiêng nể gì, thành thạo.

Anh không thể làm như vậy.

Kha An Di vẫn còn tình cảm đối với anh, cô cũng không khác chế, chỉ là che giấu đi. Sự quan tâm của anh sẽ chỉ làm loại tình cảm này càng thêm này nọ, anh thà rằng bị cô cho rằng vô tình, lãnh huyết.

Đồng thời ở trong lòng, anh cho rằng Kha An Di đêm nay cũng không đủ tự trọng. Đàn ông có cái tính gì, trong đầu tồn tại cái ý niệm xấu xa gì, Kha An Di thông minh như vậy, hẳn là phải biết tránh xa, nhưng cô lại tạo cơ hội như vậy cho Thi Nhân. Tuy rằng Thi Nhân bị mất mặt, nhưng ở đó có nhiều chính khách quyền thế đều nhìn thấy, thu vào trong mắt rồi, lại sẽ nhìn cô như thế nào?

Biên đạo về phòng viết kịch bản, anh đi vào tắm rồi lên mạng xem tin tức. Tin đồn về anh từ vị trí đầu trên các trang web lớn đã bị đẩy xuống, đương sự không có đáp lại gì, lại không có gì tiếp theo, cũng không còn ý tứ gì, chỉ là làm một hồi giải trí cho thiên hạ.

Đúng lúc này di động reo, là Diệp Phong phát đến tin nhắn, cô nói: "Dịch Dương, trong lòng rầu rĩ, cũng không biết là tại sao?"

Anh liền gọi lại, đợi một lát, cô nhận điện thoại, "Đang mùa khô nóng, em như thế nào?"

"Không phải bị cảm nắng, chỉ là trong lòng không thoải mái, giống như có chuyện gì không tốt sắp xảy ra, lo sợ bất an. Chắc là sốt rồi."

"Có gặp phải chuyện gì hay không?"

Cô trầm ngâm một chút, thanh âm càng ngày càng thấp, giọng thờ dài, "Em hơi mệt, Dịch Dương, chờ anh về Bắc Kinh, chúng ta lại nói đi."

Lòng anh hẫng một chút, giọng điệu lại không có gì thay đổi, "Được! Buổi tối nhờ tổ trưởng đưa em về, đừng một người chờ xe."

"Tổ trưởng đi công tác."

"Vậy đi cùng xe với Tiểu Vệ."

"Không cùng phương hướng. Ngồi xe không có việc gì, thời tiết nóng như vậy, rạng sáng đúng là thời gian tốt cho mấy đôi tình nhân tản bộ."

"Em cứ nhiên đoán xem."

Cô ha ha cười, "Em nên đi vào. Ngày kia mấy giờ lên máy bay?"

"Cũng là sáng sớm, có thể kịp về cùng ăn cơm trưa với em."

Cô ừ một tiếng, "Em cúp máy đây!"

"Được, em cúp trước đi!"

"Uhm!"

Cúp điện thoại, phát giác di động đang báo hiệu, pin không còn đến một vạch. Kéo ra ngăn kéo tìm cục sạc pin, tìm thật lâu cũng chưa tìm được, cuối cùng anh ý thức được mình mở sai ngăn kéo, tâm tình không hiểu tại sao đột nhiên bức bối.

Đi vào toilet lấy nước lạnh rửa mặt xong, phát hiện di động có một tin nhắn mới: "Anh thật sự ngay cả một câu an ủi cũng không nói với em sao?" Là Kha An Di. Trên mặt, nước từng giọt từng giọt từ lỗ tai nhỏ xuống, lạnh lạnh, anh nâng tay nhẹ lau đi, đem tin nhắn xóa bỏ, xoay người tiếp tục xem máy tính. Trong phòng điện thoại bàn điên cuồng vang lên.

Anh nhấc máy, "Alo?"

Trong máy có tiếng khóc nức nở, một lát sau, tiếng khóc từ một chỗ cách vách tường truyền tới. Loại khách sạn năm sao này thật sự không có cách âm.

"Hạ Dịch Dương, em chưa từng trải qua chuyện khó xử như vậy, anh rõ ràng nhìn thấy, cũng không giúp em một chút, ở trong mắt của anh, em không đáng giá như vậy sao?"

"An Di, muộn rồi, nghỉ ngơi sớm đi! Ngày mai chúng ta còn bận rộn một ngày đâu!" Anh thản nhiên trả lời.

"Không, em có thể ngủ được sao? Trong lòng em thật sự rất khó chịu, em không biết tại sao Diệp Phong kia có thể vừa xuất hiện, anh đột nhiên giống như cả người đều thay đổi... So với cô ta, em kém chỗ nào chứ? Dịch Dương, đàn ông đều sẽ bị lạc lối, em có thể lý giải, nhưng mà chỉ có người cùng chung chí hướng mới có thể cùng nhau đi tới càng xa, lâu hơn, không phải sao?"

"Trong chuyện cảm tình, không có có vẻ, chỉ có yêu cùng không yêu."

"Yêu là có điều kiện, nếu anh là cái kẻ nghèo hèn nghèo rớt mồng tơi, cô ta sẽ yêu anh sao? Cô ta... chỉ là tham mộ danh tiếng của anh, muốn hưởng thụ thành tựu hiện tại của anh, mà em lại có không gian lựa chọn rất lớn, những người mà em tiếp xúc đều là tình anh, xuất sắc, nhưng chỉ đối với anh... chỉ thích anh..."

Hạ Dịch Dương có chút dở khóc dở cười, "An Di, tôi còn có việc, ngủ ngon."

"Không cho phép cúp, không cho phép cúp, em muốn anh ở bên em. Nếu anh cúp máy, em liền... cắt cổ tay tự sát, khách sạn này trang bị lưỡi dao cạo râu dường như rất sắc bén..."

Hạ Dịch Dương sắc mặt thay đổi, anh đứng dậy, đối mặt bóng đêm ngoài cửa sổ, "Kha An Di, sinh mệnh thuộc về chính cô, cô muốn như thế nào thì làm như thế nấy, ngủ ngon."

Anh cạch một cái đặt máy xuống, buồn bực đấm xuống mặt bàn, bình tĩnh một hồi lâu, mới một lần nữa ngồi trở lại trước máy tính.

Điện thoại bàn lại vang lên, anh không hề động đậy, ánh mắt chậm rãi chớp chớp.

Tiếng chuông một lần lại một lần chấn động ở bên trong, giống nhau cùng anh góc thượng kính, anh lấy tay rút dây điện thoại, trong phòng rất cực im lặng. Nhưng là ngay sau đó, di động đang nạp điện vang lên.

Anh lãnh nghiêm mặt muốn tiến lên nhấn tắt, chưa từng muốn nhận cuộc gọi.

"Nói cho anh biết, Hạ Dịch Dương, em thật sự... cắt cổ tay... " Kha An Di hữu khí vô lực hét lên.

Anh nhú mày, gạt mình, tiếp theo lỗ mũi di chuyển, bối rối rút ra cửa phòng, đi về phía phòng Kha An Di.

Cửa phòng hờ khập, không có bật đèn, ánh trăng sáng xuyên thấu vào bên trong, chiếu đến trên giường giống như một người đang nằm.

"Kha An Di..." Tim anh đã nghẹt trên cổ họng, sờ soạng tìm bật đèn.

Sắc mặt Kha An Di cũng giống như tấm drap giường bên dưới - trắng bạch, cô bình tĩnh nhìn anh, khóe miệng kéo ra một tia cười yếu ớt.

"Cô... có ổn không?" Anh cúi người, nhìn xem cổ tay cô.

"Anh rút cuộc cũng không bỏ mặc em, vẫn đến đây, không có gì, rất đáng giá." Ý cười một vòng một vòng mở rộng, cô đột nhiên vron hai tay, vòng ôm lấy cổ anh.

Anh nhìn thấy một dòng chất lỏng đỏ tươi từ cánh tay của cô thấm xuống drap giường.

"Cô thật sự điên rồi..." Anh cắn răng nhắm mắt, dùng drap giường bao lấy cô, quấn lại.

Bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, thẫm rất dày, bình thường hẳn là nghe không được, nhưng giờ phút này, toàn thân anh thần kinh đều buộc chặt, một chút tiếng vang đều giống như kinh lôi.

"Kha biên tập ở phòng này sao? Hẳn là chưa ngủ, ở cửa còn thấy ánh đèn." Tô Hiểu Sầm khi nói chuyện ần ần mang theo ý cười. Đợi cho tân khách tán đi, bà vội vàng tới đây, nhìn xem Kha An Di, trên đường còn làm cho thư ký mua giỏ hoa quả. Thi Nhân phong lưu có tiếng ở Thanh Đài, bà không nghĩ tới ông ta ở tiệc rượu thế nhưng tán tỉnh Kha An Di. Làm chủ nhân, bà cảm thấy có chút áy náy, nói lời xin lỗi là tất nhiên. Bà không làm cho thư ký đi theo, đồng hành chỉ có Diệp Nhất Châu.

Nhẹ nhàng gõ cửa, cửa liền lên tiếng trả lời mở ra, "Kha biên tập.... Ai, thực xin lỗi!" Bà cả kinh, nháy mắt kịch một tiếng đóng lại cửa phòng.

Bà xem được Hạ Dịch Dương chỉ mặc áo ngủ cùng Kha An Di ở trên giường quấn thành một đoàn, trời, như thế nào gấp đến độ ngay cả cửa đều đã quên khóa? Bà bật cười, kéo kéo Diệp Nhất Châu, "Chúng ta đi thôi!" Xem ra Kha An Di đã muốn có người an ủi. Diệp Nhất Châu đặt giỏ hoa quả xuống, "Làm sao vậy?"

"Đừng hỏi, anh và em cũng từng qua thời tuổi trẻ." Bà cười quyến rũ, kéo cánh tay Diệp Nhất Châu, xoay người rời đi. Cái tin tức trên mạng kia, xem ra không phải giả rồi, bất quá hai người đó nhìn qua thật sự rất xứng đôi.

"Thiếu Trữ gọi điện thoại nói đã đem đồ gì đó Diệp Phong gửi đến đưa đến chỗ mẹ rồi." Diệp Nhất Châu nói.

"Cũng không phải lễ tết gì, nó lại vô cớ gửi quà cái gì? Con bé trước giờ dường như không có lạ như vậy."

"Ai nói, Tiểu Phong Diệp vẫn đều hiếu thuận."

"Anh đây là bất công, không nói lời nói thật, rất hiếu thuận cũng không đi về thăm mẹ nó, một mối như con chó." Tô Hiểu Sầm bĩu môi.

"Có ba nó giúp nó trong chừng, chó sẽ sinh long hoạt hổ(*)."

"Đều nói gì vậy chứ!" Tô Hiểu Sâm phốc cười ra tiếng.

Hạ Dịch Dương bên này đều bán điên rồi, anh cũng nhìn thấy Tô Hiểu Sâm, nhưng là vào phút đó anh đã cố để không tạo thêm ảnh hưởng gì nữa.

Kha An Di khí lực không lớn, trên cổ tay miệng vết thương cắt không sâu, nhưng vẫn cần lập tức xử lý. Cô ta giống như người thắng trong một trò chơi, vô cùng vừa lòng với thành quả của chính mình, mỉm cười nhìn anh run run bấm điện thoại.

"Nhất Thụ, cái gì cũng đừng hỏi. Mau đến phòng Kha An Di." Anh cũng không tạm dừng, một hơi nói xong.

Giang Nhất Thụ rất nhanh liền chạy tới, hai người cũng không dám kêu xe cứu thương, bằng không chuyện này bị truyền ra, cuộc đời biên tập viên của Kha An Di sẽ sụp đổ, mà Hạ Dịch Dương cũng sẽ chịu ảnh hưởng sâu sắc. Giang Nhất Thụ dùng drap giường dính máu bọc Kha An Di lại, Hạ Dịch Dương trở về phòng thay quần áo, hai người xuống lầu, đón xe đến bệnh viện tư nhân.

Bác sĩ chịu trách nhiệm cũng không giương mắt nhìn bọn họ, băng bó miệng vết thương Kha An Di xong, chích một mũi thuốc an thần, còn chích thuốc uốn ván, bảo phải theo dõi một giờ rồi xoay người vào trong phòng xem bóng đá.

Kha An Di nằm ở trên giường bệnh, gương mặt lúc ngủ điềm đạm xinh đẹp, an tĩnh.

Hạ Dịch Dương nhìn nhìn cô, cùng Giang Nhất Thụ đi ra phòng bệnh, đứng ở trên hành lang hút thuốc, mặt của anh xám ngắt, "Nhất Thụ, sau khi trở về, chuyện này nhất định phải cùng cấp trên nói chuyện một chút, tôi và cô ta không thể cùng hợp tác nữa."

Giang Nhất Thụ thở dài, "Tôi không nghĩ tới cô ta sẽ cố chấp như vậy. Trước kia, tôi rất xem trọng cô ta, vô cùng hiểu chuyện, đoan trang, không có vẻ kiêu ngạo của con nhà danh gia, thì ra kiêu ngạo giấu ở trong xương tủy, chỉ biết có bản thân mình coi trọng thì nhất định phải lấy được. Tách ra cũng tốt, loại tình huống này, hai người không thể lại cùng một tổ, cô ta có loại này cá tính cũng không thích hợp làm biên tập viên tin tức, rất không lý trí, rất không điềm tĩnh."

"Thiên kim tiểu thư đều có căn bệnh công chúa đáng sợ, haizz, phải gần mà xa chi." Hạ Dịch Dương cười khò.

Giang Nhất Thụ cười cười, "Cho nên cậu lựa chọn Diệp Phong là sáng suốt."

Hạ Dịch Dương về mặt bắt giác trở nên ôn hòa, "Tôi không có lựa chọn, tôi là nhận định."

Trở lại khách sạn, trời đã sắp sáng, Giang Nhất Thụ thông báo cho trợ lý của Kha An Di đi tới trông cô, một bước cũng không được rời đi, những chuyện khác chờ trở lại Bắc Kinh rồi xử lý.

Ngày mai trực tiếp chỉ có một mình Hạ Dịch Dương diễn chính, anh muốn tranh thủ thời gian ngủ một hồi. Ngủ, nhìn nhìn đi động, có cuộc gọi nhờ của Diệp Phong, hình như là không lâu sau khi cô kết thúc chương trình trực tiếp.

Anh gọi trở lại, điện thoại đi động tắt máy, anh nghĩ cô có thể đang ngủ, cũng liền nhắm mắt lại, ra lệnh chính mình cũng phải ngủ. Chỉ là vừa nhắm mắt lại, đã nghĩ tới khuôn mặt Tô Hiểu Sâm kinh ngạc, không tự giác vô cùng ảo não.

Sáng sớm thức dậy, lúc ăn điểm tâm gấp được Giang Nhất Thụ, anh nói Kha An Di còn đang ngủ.

Có một số khách quý hôm nay liền chuẩn bị cáo từ, người trong tổ hội nghị tòa thị chính sáng sớm liền chạy tới đưa tiễn. Hạ Dịch Dương không gặp được Tô Hiểu Sâm, chỉ có Thị Trường ra mặt, thư ký của Tô Hiểu Sâm cũng có mặt.

Ở trong đại sảnh, anh hướng thư ký gật đầu, làm bộ lơ đãng hỏi: "Tô bí thư đâu?"

"Đi Bắc Kinh."

Anh gạt mình, tiệc tối đêm nay, Tô Hiểu Sâm hẳn là phải muốn tham dự chứ. "Đi Bắc Kinh họp sao?"

"Nói có việc gấp, Diệp cục trưởng cũng đi cùng, có thể là chuyện nhà, tôi lúc nửa đêm nhận được điện thoại, bọn họ ngồi chuyến bay sớm nhất, hiện giờ tất cả hoạt động đều do thị trường chủ trì."

"À!" Anh nhìn thấy Giang Nhất Thụ đang hướng chính mình ngoắc ngoắc, vội ngừng hỏi, chạy đi qua.

(*): sống khỏe mạnh sôi động

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tri âm

"Lắng nghe tiếng nói từ đáy lòng của bạn, chia sẻ niềm vui của bạn, chia sẻ ưu sầu của bạn, hoan nghênh các bạn thính giả đón nghe 《 Đêm khuya khuyên tình 》 của Thành Đô radio, tôi là Diệp Từ. Hôm nay là ngày hai mươi tháng bảy, tôi viết xuống ngày này, vẫn còn không dám chắc chắn, phải hỏi những người khác một lần lại một lần, không thể tưởng tượng được tôi đã cùng với mọi người trải qua một trăm năm mươi buổi tối. Thời gian đúng như nước chảy, vội vàng lại vội vàng. Bắc Kinh đêm nay đang mưa, trước khi vào phòng thu trực tiếp, tôi đứng ở bên cửa sổ, nhìn mưa rơi tạt vào cửa sổ, bụi bặm theo nước mưa, hòa vào nho nhỏ dòng nước, dần dần nhỏ giọt xuống dưới, trong lòng đột nhiên có một tia vi lạnh. Trên thế giới này kỳ thật cũng không tồn tại vĩnh hằng, mặc kệ là mùa, sự vật, hay là cảm tình đều sẽ thay đổi, chính là có khi chúng ta không muốn thừa nhận mà thôi."

"Ngày hôm qua, tôi ở học viện cũ gặp được giáo viên tư vấn trước kia, cô ấy cười hỏi tôi còn nhận ra cô hay không. Tôi đương nhiên nhận ra, có điều dường như không còn giống người trong trí nhớ nữa, cũng như những người quen thuộc trước, không gặp nhiều năm, trải qua rất nhiều việc, vẫn là người đó, cái gì cũng không có thay đổi, nhưng là chung quy vẫn có chỗ nào bất đồng. Tôi nghĩ ở trong mắt của cô ấy, tôi cũng bất đồng như vậy. Đây là một chuyện bất đắc dĩ, có đôi khi, chúng ta khát vọng nắm chặt lấy một thứ gì đó, cuối cùng chỉ có thể bắt lực như cát nhuyển nắm trong tay, từ trong khe hở từng chút một chảy mất. Làm sao bây giờ đây? Các bạn thính giả đang muốn cười Diệp Từ thuyết giáo, đúng vậy, quý trọng trước mắt, quý trọng ngay lập tức. Uhm, tôi sẽ ngừng làm bầm lâu bầu, lập tức đón nghe điện thoại, trước đó, có một tin tức tốt muốn thông báo một chút, có thính giả điện thoại đến, nói muốn nghe phát lại một tiết mục mấy tháng trước, nguyện vọng này qua hai ngày nữa sẽ thỏa mãn mọi người. Radio đêm 《 Đêm khuya khuyên tình 》 đã phát mấy tháng qua phân thành chuyện xưa, chuyện tình cảm, chuyện hoài niệm, ghi thành CD. Thính giả muốn nghe có thể đăng ký mua trên trang web của chúng tôi, cũng có thể đến những shop âm nhạc mua, radio cũng sẽ sắp xếp thời gian để phát lại. Được rồi, bây giờ xin giao thời gian lại cho các bạn nghe đài, Diệp Từ ở trong này làm bạn của bạn, lắng nghe bạn..."

"Cái chuyện CD kia là khi nào?" Tiểu Vệ chuyển tiếp một cuộc điện thoại vào cho Diệp Phong, quay đầu ra hỏi kỹ sư âm thanh.

"Vì cái nói biên tập cái CD kia, chúng ta đều tăng ca một tuần."

Tiểu Vệ ánh mắt chớp lia lịa, "Em chỉ là xin nghỉ hai ngày phép, ở đài đã có thể biến hóa như thế trong một ngày, oa, thật sự là một ngày trên trời, nhân gian đã trăm năm. Ha ha, đài vừa muốn gia tăng doanh thu đầu vào, chúng ta có thể được phát tiền thưởng hay không?"

Kỹ sư âm thanh nhún nhún vai, "Anh cũng muốn mà, đoán là được nếu lượng tiêu thụ khả quan, em xem xem chỉ số nghe đài mỗi ngày đều hướng thẳng lên trên, Diệp Từ sẽ trở thành DJ tình cảm nổi tiếng nhất Bắc Kinh. Thư ký của Giám đốc Lâu nói, đã muốn có nhà đầu tư quảng cáo nhắm vào Diệp Từ, muốn tìm cô làm đại diện phát ngôn, nhưng Giám đốc Lâu thường từ chối, anh đoán chừng anh ta muốn giữ cho Diệp Từ thần bí, sau này có thể nâng giá lên."

"Nghe thật sự là hâm mộ quá." Tiểu Vệ thán phục.

"Chúng ta cũng sẽ đi theo, nước lên thì thuyền lên, đừng chảy nước miếng, mau làm việc." Kỹ sư âm thanh cười.

Tiểu Vệ giả cái mặt quỷ, tiếp tục nghe điện thoại.

Diệp Phong kháp khi điểm cùng người nghe nói lời từ biệt, lại một lần trực tiếp kết thúc thuận lợi. Sau đó, người trong tổ tiết mục đều thả lỏng vai, trên mặt lộ vẻ thư thái, uể oải thu thập cho xong, vội vàng muốn chạy về nơi chốn của mình.

Tiểu Vệ trở lại văn phòng một chuyến, đeo túi xách đi ra, nhìn thấy trong phòng phát thanh còn sáng đèn, đi qua xem thấy Diệp Phong đang nằm sấp trên bàn trong phòng trực tiếp, không thấy nhúc nhích.

"Chị Diệp, làm sao vậy?" Tiểu Vệ đẩy cửa ra, khăn trương lác lác Diệp Phong.

Diệp Phong ngẩng đầu, "Không có gì, chỉ là muốn nghỉ một lát."

"Muốn em đi với chị không?"

"Không cần." Diệp Phong đứng lên, "Em đi trước đi, chị lát nữa cũng đi. Bên ngoài trời còn mưa hay không?"

"Nhỏ hơn rồi, không bung dù cũng không sao. Chị Diệp, em đi đây! Ngày kia Hạ biên tập sẽ từ Thanh Đài trở lại chứ?"

"Uh!"

"Ha ha, Chị Diệp nở nụ cười, trong lòng sợ là đã nở hoa rồi."

Diệp Phong xấu hổ đỏ mặt, giả bộ trừng mắt nhìn Tiểu Vệ liếc một cái, Tiểu Vệ hi hi cười vẫy vẫy tay, vui tươi hơn hờ chạy xa.

Mới một lát, văn phòng đã vắng vẻ không còn tiếng bước chân. Diệp Phong cười khẽ lắc đầu, rót ly nước chậm rãi uống xong, lúc này mới không chút hoang mang thu dọn này nọ. Hạ Dịch Dương không ở nhà, về sớm về cũng không có gì khác nhau.

Ngà Ly gọi điện thoại tới hỏi cô có cô đơn hay không, muốn lại chơi với cô hay không?

"Hiện giờ ở trong lòng cậu còn có mình sao?" Cô hỏi. Ngà Ly hiện đang trong kỳ nghỉ, vốn chuẩn bị cùng đồng sự đi Nhật Bản chơi, bởi vì Vương Vĩ sáng tác, Ngà Ly hủy bỏ tất cả sắp xếp, thậm chí cũng chưa về nhà thăm ba mẹ.

"Này, cậu là đang ghen với ai đây?"

"Cậu cho mình cơ hội ghen sao? Trần ngập đầu óc đều là thầy giáo Vương Vĩ của cậu." Cô rầm rì, tỏ vẻ bất mãn.

Ngà Ly vì bày tỏ thành ý của mình, giữa trưa đã chạy tới kéo cô ra ngoài ăn cơm. Thật sự là bi ai, biểu hiện của cái gọi là hữu tình của hai cô gái hiện tại chính là ngẫu nhiên cùng nhau ăn một bữa cơm.

Diệp Phong không muốn nhúc nhích, gọi hai phần ăn ngay tại nhà hàng dưới lầu.

"Vương Vĩ về quê rồi." Cơm ăn được một nửa, Ngà Ly lăm bắm một câu.

Chiếc đũa trong tay Diệp Phong đứng hình giữa không trung, hồi lâu mới chậm rãi rơi xuống bàn, gấp một đũa cá chưng thịt băm, thịt băm sao dai quá, nhai hoài không xong.

Thì ra người cô đơn không phải cô.

"Hắn trở về một mình sao?"

"Uh, sức khỏe mẹ anh ta không tốt, anh ta trở về thăm."

"Cậu vì sao không nói với hắn rằng cậu đồng ý cùng theo hắn về quê?"

"Lúc này dường như không quá thích hợp!"

Cô thở dài, "Cậu luôn đứng ở đằng xa chờ Vương Vĩ triệu hồi, chưa bao giờ chủ động, mình còn sốt ruột thay cậu. Cậu hiện tại là bạn gái hắn, vô luận là lễ tiết hay là trên đạo nghĩa, cậu hắn là phải theo hắn về, hướng chỉ cậu còn có ngày nghỉ, vừa vặn làm như kỳ nghỉ phép. Cậu không biết kỳ nghỉ phép có thể làm cho cảm tình nguội lạnh trở lại nóng bỏng hay sao?"

"Mình có ám chỉ rồi, anh ta không để ý đến."

Cô nhìn Ngà Ly, dường như thấy con người cô tùy tiện, hấp tấp, giống như cái gì cũng sẽ không để ở trong lòng, kỳ thật bên trong là một người sợ hãi nhất gan.

"Vậy trực tiếp làm cho rõ."

"Làm rõ, nếu anh ta cự tuyệt, sẽ làm hỏng tình trạng hiện nay. Chúng mình.... thật vất vả mới có hôm nay."

"Cậu là lừa mình dối người." Cô tức đến không thở được.

Ngà Ly chưa sót nhếch miệng, "Được rồi, đừng nói nữa, chuyện của mình mình có cách. Cậu đã nói thật cùng Biên Thành sao?"

Cô vui đầu trong chén canh, uống đến sạch sẽ, đến giữa chừng mới phát ra tiếng "Uh" không rõ ràng.

Biên Thành cuối cùng kiêu ngạo, nói lời giữ lời, không từng xuất hiện ở trước mặt cô nữa, cũng không có gọi điện cho cô, đương nhiên muốn gọi cũng không có cách nào, di động đã tan nát. Mua một cái thì dễ dàng, nhưng mà số điện thoại của cô khẳng định sẽ bị anh xóa đi.

Cô cười khổ, lại nhớ tới ngọn nguồn tất cả. Hai ngày này cùng nhau gặp mặt, cũng như làm một giấc mộng liên quan tới chuyện trước kia.

Một ngày bình tĩnh như mặt hồ không gió, ngay cả một tia sóng gợn cũng không có.

Không khí văn phòng lúc này vô cùng nhẹ nhàng, Tiểu Vệ có một đối tượng mai mối, toàn bộ mọi người trong văn phòng đều giúp đỡ ra chủ trương, làm Tiểu Vệ biến thành hoang mang lo sợ. Bà xã của tổ trưởng mang thai, anh ta chuẩn bị đi công tác mà giống như bị sung quân, về mặt khổ não hẳn nhỏ nói sao lại thế này, sao lại thế này chứ? Chọc mọi người vui đến hồng mắt. Còn có việc nữa chính là chế tác CD, thật đúng là mũi thuốc trợ tim siêu hưng phấn, ngồi ở trong phòng biên tập cất nổi, nghe chính mình cùng thính giả nhẹ nhàng trò chuyện, Diệp Phong kim lòng không được sẽ cong lên khoe miệng. Lâu Dương đưa cô ra ngoài uống cà phê, nói rằng anh ta có một ý tưởng, trong 《 Đêm khuya khuynh tình 》 một tuần năm ngày đó, anh ta muốn đem 《 Đêm khuya khuynh tình 》 cộng thêm tên của Diệp Tử vào đổi thành 《 Ngôi sao của Diệp Tử 》.

Đây là giấc mộng từ đáy lòng Diệp Phong, "Thật vậy sao?" Cô rất bất ngờ.

"Cố gắng cho tốt." Lâu Dương nghiêm trang nói, trong mắt lại nhộn nhạo sự thương thức, đánh giá cao.

Cô chỉ lo vui vẻ, không phát hiện lại thu được một cái chuyển phát, lần này là cái hộp giấy to. "Là fan gửi tới sao?" Đồng sự đều vây quanh lại đây.

Cô nhận ra chữ viết của Biên Thành bên ngoài hộp giấy chuyển tới, trong lòng căng thẳng, "Không phải, là đồ tôi nhờ người ta mua giúp." Cô dùng lời lẽ che giấu, lại nói ông nói gà bà nói vịt.

Sau cơn mưa, không khí nóng bức làm cho tâm tình trở nên nặng nề, cô dùng kéo cẩn thận cắt mở lớp băng keo trong dán bên ngoài hộp giấy, trong hộp giấy nhét rất nhiều giấy để chặn lót, chính giữa là một túi giấy lớn, lần trước anh mua cho cô quần áo và giày toàn bộ đều ở bên trong, còn có tờ giấy nhắn

viết: đây là toàn bộ những thứ có liên quan đến em, xin thu dọn sạch sẽ toàn bộ. Khẩu khí thực giống như đứa nhỏ giận dỗi, cô không biết nên khóc hay cười, đem hộp giấy cất vào xong, thất thần chìm đắm một lát, sau đó thờ dài. Cô nhớ tới vầng trăng rộng của anh, nhớ tới khi anh cười lộ lên ánh mắt cũng cong lên, thần thái của anh khi cau mày suy tư, ánh mắt chăm chú dịu dàng của anh, đầu ngón tay anh mát mẻ nắm tay cô.... Một vài hình ảnh, như những thước phim ngắt quãng lần lượt thay đổi chớp lên trong đầu cô, cuối cùng là khi anh rời đi đau đớn quyết liệt tuyệt vọng. Thời gian có thể quá nhanh, dấu vết có thể lau đi, ký ức thì sao?

"Cô Diệp, làm thế nào đến giờ mới ra về?" Bảo vệ ca đêm khuya vừa mới đổi ca, người bảo vệ này vừa mới vào công ty không bao lâu, đối với nhân viên công tác trong radio tràn ngập lòng hiếu kỳ, đặc biệt là Diệp Phong. Diệp Phong ra vào radio, anh ta đều từ phòng an ninh chạy ra, cùng Diệp Phong chào hỏi.

"Có chút việc nên chậm trễ." Diệp Phong nhìn anh cười cười, gương mặt nhìn về phía đường lớn, mưa đã tạnh, mặt đường ẩm ướt, tiết ra một đoàn sương trắng, tầm mắt nhìn không rõ lắm.

"Cô ngồi xe buýt hay là đón xe taxi?" Anh bảo vệ nhiệt tình hỏi.

"Tôi đến đối diện đón xe." Diệp Phong gật đầu, cẩn thận tránh mấy vũng nước trên mặt đường, đi hướng đến đối diện.

Sau cơn mưa cuối cùng cũng có một chút mát mẻ, cư dân Bắc Kinh đã ở phòng xông hơi cả ngày hôm nay, vào một đêm tối như thế này đều say sưa đi vào giấc ngủ, trên đường xe rất ít, người đi đường lại ít đáng thương.

Diệp Phong nghe thấy tiếng bước chân của mình, cảm thấy đặc biệt vang vọng, giống như đánh vào chính tim mình, không khỏi bang bang loạn nhảy dựng lên, cả người cũng đi theo có chút bối rối, muốn sớm một chút đón chiếc xe trở về, cô tình càng sốt ruột càng nhìn không tới xe, cô chỉ phải hướng trạm xe đi đến.

Ở trạm xe cũng không có một bóng người, cô chờ mà lòng hoảng hoảng, xuất ra di động gọi điện thoại cho Hạ Dịch Dương, muốn cùng anh trò chuyện.

Ngay cả gọi hai lần, điện thoại đều không có người tiếp nghe.

Cô hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy có người cũng đi tới sân ga, cô phút chốc xoay người, đứng trước mặt là một người đàn ông trung trung, mặt mày sáng sủa, chính là màu da quá mức tái nhợt, ánh mắt nhìn có điểm dị thường.

"Hi!" Cô muốn nở một nụ cười, ngay sau đó, người đàn ông kia đã từng bước xông về phía trước, gần sát cô.

"Anh... muốn gì chứ?" Diệp Phong giật mình đảo mắt, sau lưng và bên phải đều là con đường, bên phải có cái ngõ nhỏ, một bên là tường nhà của sở nghiên cứu, một bên là câu lạc bộ thể dục, lúc này đều là đen ngòm, chỉ có bóng cây dưới bầu trời tối đen màu hạ chậm rãi lay động.

"Cô là Diệp Từ?" Người đàn ông soi mói gương mặt cô, ánh mắt u ám khiến lòng người nháy dựng.

Giọng nói này giống như đã từng nghe thấy? Diệp Phong sững sốt, nghi hoặc trừng lớn mắt.

Người đàn ông đột nhiên một phen giữ chặt cánh tay của cô, "Mày có phải Diệp Từ hay không? Chắc chắn là mày, vừa rồi thằng bảo vệ kia kêu mày là cô Diệp. Lần trước tao đưa thư ký gửi lại đây, tại nó nói nửa đêm mày mới tới đây đi làm, 《Đêm khuya khuynh tình》 vừa chấm dứt, đi ra hai đứa con gái, giọng nói nghe cũng không giống, là mày, khẳng định là mày, mày là Diệp Từ."

Diệp Phong đầu ông một chút, máu trong người đều cả kinh hoảng đông lại. Cô nghĩ ra rồi, người đàn ông này chính là người mà khi tiết mục vừa phát sóng không lâu đã kêu gào là thánh giả của cô, sau đó còn điện thoại tới văn phòng, yêu cầu cô nghe điện thoại, nhưng ở trong tiết mục bởi vì hấn ta đối với bạn gái thay lòng đổi dạ mắng nhiếc không thôi, cô bình tĩnh đối với hấn ta nói không thể xem yêu như là cho vay, nên hấn tức giận.

"Thực xin lỗi, anh nhận lầm người." Diệp Phong lui về phía sau từng bước, quay đầu bỏ chạy.

Không nghĩ tới người kia tốc độ cũng rất mau, hai ba bước liền đuổi tới phía sau cô, vươn tay mạnh bạo túm lấy quần áo của cô.

"Mày không chỉ giống con tiện nhân kia, còn là cái kẻ lừa đảo." Hấn ta lạnh lùng cười, đột nhiên dùng sức mạnh lôi Diệp Phong vào trong ngõ nhỏ, trong tay Diệp Phong túi xách cùng với di động rơi xuống chỗ trạm xe, cô bản năng muốn cất tiếng kêu cứu, hấn ta giơ ra tay kia bưng kín miệng cô lại.

"Tao từng rất thương thức mày, giọng nói của mày, mày hiểu được chuyên tình cảm, đều làm cho tao cảm thấy mày là tri âm của tao." Người đàn ông dùng chân giữ lấy Diệp Phong đang không ngừng giãy dụa, ngón tay run run đẩy ra tóc dài trên trán cô, chậm rãi sờ soạng hai má của cô, "Nhưng mà..."

Hấn đột nhiên nâng cao âm lượng, bộ mặt trở nên dữ tợn, "Mày tại sao có thể nói tao như vậy chứ? Tao yêu cô ta là sai lầm sao? Tao muốn cô ta yêu tao là không thể sao? Loại đàn bà chỉ biết tư lợi như mày, có phải chỉ thích đem đàn ông ra đùa giỡn hay không, chơi xong một chân đá đi, mày còn thấy mày cao thượng, thánh khiết. Tao muốn nhìn xem mày có bao nhiêu thánh khiết."

Hấn roet một tiếng xé rách áo Diệp Phong, "Há, nhìn không ra mày gầy teo nhỏ xíu vậy mà cũng chất lượng. Có mấy thằng sờ qua?" Hấn nhe răng cười, đưa tay lên.

Diệp Phong không biết sức lực ở đâu dâng lên, nhắm ngay khó hạp của hấn mà mạnh chân đạp.

"Ồ!" Hấn ăn đau nên buông lỏng Diệp Phong ra, ôm hạ bộ ngồi xồm xuống.

"Cứu mạng, cứu mạng...." Diệp Phong liều mạng chạy ra đường lớn, còn không có chuyển chân, cả người "Phịch" một cái ngã xuống đất, chỗ đầu gối nóng lên.

"Mày dám chạy....." Người đàn ông dùng một bàn tay kéo chân Diệp Phong, vô đến một cái, đem Diệp Phong ấn ngã xuống đất, một tay gắt gao bóp cổ Diệp Phong, "Mày kêu đi, kêu đi... Mày con tiện nhân thôi..." Tay kia giờ lên cao, một cái một cái tát xuống Diệp Phong.

Diệp Phong lập tức liền cảm thấy một luồng nhiệt lưu từ trong lỗ mũi chạy ra, gương mặt người đàn ông đó như phóng đại ra, vẻ mặt lạnh như băng, trong ánh mắt lại giống như có ngọn lửa đốt cháy hừng hực, thập phần đáng sợ.

Cô muốn kêu to, nhưng trước mắt lại như có một ngọn núi đá hướng cô chậm rãi đè xuống, trước mắt cô càng ngày càng đen.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Con gái cán bộ (thượng)

Edit: Hanayang

Ý thức từng chút mất đi, thân mình đột nhiên nhẹ như mây bay, trôi giạt từ từ giữa không trung, trước mắt là mờ mịt hắc ám, cô cố gắng phân biệt phương hướng.

"Diệp Phong, Diệp Phong..."

Đột nhiên không biết làm thế nào cô có thể nghe thấy, cũng không biết là từ đâu phát ra, điều duy nhất cô biết là có người đang gọi tên cô, ý thức trong nháy mắt ủa về, cô cảm giác được tràn ngập đau đớn, chớp mũi dày đặc mùi máu tươi. Gã đàn ông đang giờ tay tát cô bối rối ngược mắt lên.

"Không được lên tiếng." Hắn thấp giọng ra lệnh.

Cô đang chết dần nhưng tiếng gọi càng ngày càng gần làm cho cô cố gắng mở hai mắt, trong cổ họng sần sật, nhưng cô không phát ra được chút thanh âm nào.

"Diệp Phong, em ở đâu?" Tiếng gọi không khống chế được phát run, còn có hoảng sợ tột độ, "Túi của em ở nơi này, anh nhìn thấy rồi. Người đâu?"

"Con mẹ nó." Gã đàn ông rửa thắm một câu, hung hăng đá cô một cái, hùng hùng hổ hổ nhanh chân bỏ chạy vào trong ngõ nhỏ.

Có động tĩnh khiến cho người tới chú ý, tiếng bước chân hướng về bên này.

Cô nhẹ nhàng mà mấp máy thân mình, mặt đường dưới lưng ướt đầm, quần áo rách nát hỗn độn, ẩm ướt, trên mặt hắn là vừa sung vừa đỏ, đứng lo, đứng lo, cô nói với chính mình, nguy hiểm đã qua rồi. Cô còn có hơi thở, cô còn may mắn không có mất đi trong sạch.

"Diệp Phong....." Cô nghe được tiếng không khí hít vào.

Bóng tối lại chụp lấy cô, cô nhìn không rõ, nhưng lỗ tai còn tỉnh, "Ồ....." Cô nâng cánh tay lên, rất nhanh tay được một đôi tay hơi lạnh nắm lấy.

Lòng của cô đột nhiên buông xuống, nỗi sợ hãi người đàn ông lúc nãy vỡ òa.

"Biên Thành, em... sợ..." Giọng của ai vậy, khàn khàn như vậy, khô khốc như vậy.

"Không sao rồi, hết thấy không sao nữa rồi, anh ở đây, anh bảo vệ em, vẫn luôn bên cạnh, chặt chẽ, đừng cố nói nữa, đừng sợ....." Thân thể của cô từ được ửng vào một vòng ôm ấp, cô giựt giựt khóc miệng, trước khi rơi vào bóng tối, cô thờ nhẹ nói, "Đau."

Biên Thành nhắm mắt lại, phải dùng rất nhiều sức lực mới ôm được Diệp Phong lên, không phải Diệp Phong rất nặng, mà là tay anh đang run rẩy.

Anh đã cố gắng chống đỡ để không liên hệ với cô suốt mấy ngày nay, cũng không chạy tới nhìn cô. Hôm nay thật sự chống đỡ không nổi nữa, anh không lái xe tập ở cửa Thành Đô radio, đến nơi thời gian cũng không sớm. Tính toán thời gian, Diệp Phong cũng nên đi ra, nhưng chỉ không thấy bóng Diệp Phong đâu.

Trong lòng buồn bực, anh xuống xe rút điều thuốc. Diêu Hoa âm hồn không tiêu tan, lại điện thoại réo đến đây. Anh đã một tuần không đến Hoa Thành làm việc. Thực tế là hai ngày này anh chạy lo chuyện đăng kí nhà xuất bản của chính mình.

Không kiên nhẫn bắt máy, nghe Diêu Hoa nói một đồng chuyện công tác lớn nhỏ, anh lạnh lùng đáp ứng ngày mai sẽ đến công ty.

Điện thoại vừa cúp, anh nhìn thấy Diệp Phong xách túi lơ đãng đi về phía sân ga, đã cách khá xa, anh nhìn không rõ lắm. Sợ cô phát hiện, nên anh trở vào bên trong xe, vừa ngồi vào chỗ của mình, liền phát hiện Diệp Phong biến mất. Anh xoa xoa mắt, trong đêm khuya, tầm mắt vẫn là trống trải, nếu có xe buýt hoặc là xe taxi chạy tới, anh chắc chắn phải nhìn thấy.

Anh bất an đợi một lát, ngấm lại không quá yên tâm, kiên quyết xuống xe. Anh bước đi nóng nảy, coi như là tản bộ. Đến gần sân ga một chút liền thấy túi xách cùng di động của Diệp Phong, lòng anh nhanh chóng thấy kinh sợ. Đường trong ngõ nhỏ không có đèn, nhưng anh vẫn thấy rõ bộ dáng Diệp Phong lúc này, giờ anh ngay cả ý muốn giết người cũng có. Anh cẩn thận buông Diệp Phong xuống, cởi áo, khoát vào cho cô, lại đau lòng ôm lấy. Giữa một mảnh màu đỏ tìm được môi cô, anh nhẹ nhàng mà in lại, không phải vì tình dục, cũng không phải vì bày tỏ tình yêu, mà chỉ để xác nhận hơi ấm của cô, xác nhận cô vẫn còn sống.

Đây là hơi ấm duy nhất trong sinh mệnh của anh, duy nhất vui vẻ, cái gì kiêu ngạo, cái gì tôn nghiêm, tất cả cứ gặp quý hết đi!

Cô còn sống, mới là tất cả đối với anh.

"Trời... Trời..." Bảo vệ hoảng sợ vịn phần nhìn người đàn ông tay trần đứng ở ngoài cửa lớn, "Anh muốn làm gì?"

"Anh không thấy được sao?" Biên Thành mặt lạnh, "Có kẻ bắt cóc hành hung Diệp Phong, tôi hiện tại đưa cô ấy đi bệnh viện, kẻ bắt cóc chạy hướng vào trong ngõ nhỏ, đó là đường cùng."

Bảo vệ sợ tới mức thiếu chút nữa ngã ngồi xuống, khi anh ta đứng lên, nhìn thấy Biên Thành ôm Diệp Phong chạy vội ở trên đường cái.

Bác sĩ chịu trách nhiệm cùng y tá ghen hờn nhìn trần trối, "Có phải anh nên tìm một chiếc áo mặc vào trước hay không?" Bác sĩ là cô gái chưa kết hôn, thấp ni mắt, ngượng ngùng không dám đối mặt với Biên Thành anh tuấn.

"Cô cũng hẳn là nên đem lực chú ý đặt ở trên người cô ấy, có phải hay không?" Biên Thành vỗ mạnh xuống bàn, ánh mắt lạnh thấu xương mà lại rõ nặng nề.

"Đúng... Phải..." Y tá có trách nhiệm bối rối thiếu chút nữa đánh nghiêng thuốc sát trùng ở phía sau bàn.

Diệp Phong nhanh chóng được đẩy vào phòng cấp cứu, may mắn ở trong bất hạnh, không có thương tổn đến nội tạng, sau lưng, đầu gối, cánh tay có rất nhiều vết thương, mặt sưng thũng lợi hại, phải đợi mấy ngày mới có thể chậm rãi tiêu sưng, cổ của cô bị bóp bầm đen tím xanh, là bộ phận bị thương nghiêm trọng nhất.

"Kẻ bắt cóc hành hung hẳn không phải là người sống bằng việc lao động thể lực, khí lực không quá lớn, bằng không bóp thành như vậy, người bị thương đã sớm không còn hơi thở." Bác sĩ xử lý tốt miệng vết thương, thực tế nói.

"Ngậm miệng của cô lại." Biên Thành cuồng nộ một phen đẩy cô ta ra, đưa tay Diệp Phong ấn đến bên môi. Trên cái tay kia còn có nước bừa, vết máu, nhưng anh giống như không có thấy, dịu dàng hôn, cẩn thận thay cô phui đi trên đầu bụi bặm, từng hạt cát một.

Y tá thay đồ bệnh nhân cho Diệp Phong, đưa vào phòng bệnh. Diệp Phong còn đang hôn mê, cô ngủ rất không an ổn, mày nhíu chặt, ngón tay vô thức ở bên ngoài chần nhích tới nhích lui, giống như tìm kiếm cái gì.

Biên Thành đã thay chiếc áo trong loang lổ vết máu ra, cầm lấy tay cô, cô lập tức yên ổn, như là phát ra một tiếng nỉ non, lúc này mới ngủ thật sự trầm.

"Trong lòng cô ấy có nỗi sợ hãi, nên tìm một bác sĩ tâm lý giúp cô ấy khai thông." Bác sĩ đứng cách Biên Thành rất xa, giọng nói nho nhỏ nhắc nhở.

Biên Thành không lên tiếng, ngồi ở trên mép giường, đau lòng nhìn Diệp Phong.

Năm đó, anh sao có thể ngoan cố quyết tâm đem cô đẩy ra chứ?

Lâu Dương không lâu sau liền chạy tới bệnh viện, thấy Biên Thành hơi sừng sốt, không nói thêm cái gì, găt gao cầm tay Biên Thành, nói câu "Cảm ơn!"

"Không cần." Biên Thành trả lời thật sự lạnh nhạt.

Tiếp theo cảnh sát 110 tới, Biên Thành đem tình huống tự mình biết nói một lần, cảnh sát đã kiểm tra hiện trường, kẻ bắt cóc chạy thoát, trong ngõ nhỏ chỉ có mấy cái nút áo cùng một số vết máu, tình hình cụ thể chỉ có thể chờ Diệp Phong tỉnh lại.

"Tôi đã thông báo cho ba mẹ Diệp Phong." Tâm tình Lâu Dương vô cùng trầm trọng, còn có mấy phần không hiểu tự trách.

"Ba mẹ cô ấy ở Thanh Đài, hiện giờ có chuyến bay sao?" Biên Thành hỏi.

"Trong hồ sơ của cô ấy ghi trường hợp khẩn cấp liên hệ với một người tên là Ngô Phong, tôi đã gọi tới, ông ta sẽ chuyển tin cho ba mẹ cô ấy."

"Ngô Phong là người nào?" Biên Thành nhướng mày.

Lâu Dương lắc đầu, "Tôi không biết người này là gì của cô ấy. Cuối cùng là ai chứ, đánh Diệp Phong thành như vậy. Cô ấy vừa về nước, sẽ không cùng kẻ nào kết thù kết oán. Haizz, tôi đến bây giờ cũng chưa gọi điện thoại nói cho Hạ Dịch Dương, anh ta đi Thanh Đài rồi."

"Không cần thiết phải gọi cho anh ta." Mặt Biên Thành âm trầm đáng sợ.

Lâu Dương kinh ngạc vì giọng điệu của Biên Thành, nhưng anh ta cũng không biểu hiện ra ngoài. Làm cho anh ta càng kinh ngạc là đột nhiên có vài vị mặc y phục đặc công đến đây, thần sắc nghiêm túc lạnh lùng, ánh mắt lợi hại dường như có thể nhìn thấu ngũ tạng lục phủ của con người.

Đứng đầu là một người đàn ông trung niên tự giới thiệu họ Lôi, cấp dưới gọi ông là Lôi đội trưởng, ông ta đưa Biên Thành vào một căn phòng, hỏi lại Biên Thành tình huống xảy ra một lần nữa, tuy nhiên càng hỏi chi tiết hơn. Biên Thành nói xong, ông ta chăm chăm nhìn Biên Thành, nhìn đến cả người anh lỗ chân lông đều dựng đứng lên.

Ông ta yêu cầu được xem chứng minh thư của Biên Thành, lại hỏi nghề nghiệp của anh.

"Cậu là con trai Biên Hường Quân!" Không phải là câu hỏi, mà là khẳng định.

Biên Thành nhìn thẳng ông ta, nhẹ nhàng gật đầu.

Ông nhíu mày, "Tại sao vào lúc đó cậu lại trùng hợp xuất hiện ở Thành Đô radio?"

Biên Thành trầm mặc, sắc mặt xanh mét của anh cho biết anh đang ở trong cơn phần nộ.

"Cậu có thể bởi vì chuyện cha cậu mà trong lòng đối với xã hội này tồn bất mãn hay không, vì thế..."

"Tôi đối xã hội này bất mãn, nhưng còn chưa tới mức đi thương tổn chính người mình yêu." Biên Thành tức giận đánh gãy lời ông ta, "Ồ trong mắt các ông, trừ bọn ông là chiến sĩ chính nghĩa, những người khác đều bị gạt ra lề. Thu hồi bộ dáng kia của ông đi, tôi nên đi nhìn Diệp Phong. Tôi vì sao muốn ở nơi đó, bởi vì tôi yêu Diệp Phong, tôi yêu cô ấy đã gần mười năm, ông vừa lòng chưa?"

Lôi đội trưởng không có tức giận, cũng không có cảm thấy giật mình, chỉ hơi hơi nâng mày, "Tổng giám đốc Biên xin thứ lỗi, chúng tôi chỉ là giải quyết việc chung. Thanh Đài vừa thăng cấp thành thành phố trực thuộc trung ương, cô Diệp lại bị tập kích ở đây, chúng tôi để phòng là tổ chức khủng bố hoặc các phần tử không hợp pháp khác gây ra."

"Chuyện này liên quan tới được sao?" Giọng Biên Thành mĩa mai nhíu mày lại.

Lôi đội trưởng tựa tiểu phi tiêu, "Người khác khẳng định là không tới, nhưng cô Diệp không giống."

"Sao có thể không giống chứ?"

Lôi đội trưởng vỗ vỗ vai anh, "Anh nên đi xem cô ấy."

Phòng bệnh Diệp Phong đột nhiên trở thành trọng địa quân sự, mọi người tiến vào phải trải qua sự kiểm tra nghiêm khắc của Lôi đội trưởng và vài người khác. Viện trưởng cũng chạy tới đây, bác sĩ rất nhanh được đổi thành bác sĩ chủ trị ngoại khoa ưu tú nhất. Từng người đều hành sự nhẹ nhàng, lời nói vừa thận trọng vừa cẩn thận.

"Này..." Lâu Dương cũng không hiểu chuyện gì, kinh ngạc nhìn Biên Thành.

Biên Thành lắc đầu.

"Chuyện này có kinh động đến truyền thông chưa?" Lôi đội trưởng tiến lại đây hỏi Lâu Dương.

"Không có."

"Làm cho người bảo vệ kia không được nói lung tung ra bên ngoài, bên phía cảnh sát tôi sẽ xử lý, chuyện này từ bây giờ do chúng tôi toàn quyền phụ trách, người biết đến càng ít càng tốt."

"Tôi có thể hỏi vì sao không?" Lâu Dương hỏi.

Lôi đội trưởng dường như cảm thấy Lâu Dương hỏi vấn đề này rất dư thừa, không có trả lời, nâng tay nhìn đồng hồ, "Tô bí thư còn nửa giờ nữa sẽ xuống máy bay."

Biên Thành cùng Lâu Dương hai mặt nhìn nhau.

Lâu Dương gọi điện về đài, anh có rất nhiều việc phải xử lý. Diệp Phong bị đánh tập kích, trực tiếp buổi tối phải làm sao bây giờ? Là tìm người thay thế, hay là phát lại ghi âm trước kia? Còn phải che miệng người khác, tuy rằng anh không biết vì sao.

Biên Thành không có tâm tư nghĩ nhiều, anh vương bạn Diệp Phong trong phòng bệnh. Y tá vì Diệp Phong thay thuốc, vuốt tóc ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra sung đỏ hoàn toàn phơi bày ở trước mặt anh.

"Anh Biên à, anh có phải nên trở về thay quần áo hay không? Cô ấy mở mắt ra nhìn thấy anh như vậy sẽ bị dọa chấn kinh."

Diệp Phong dường như nghe được tiếng người, mi mắt chớp chớp, đột nhiên mở mắt.

"Diệp Phong....." Biên Thành cúi người xuống.

Cô nheo mắt lại, thấy rõ ràng là Biên Thành, môi gật gật, "Biên Thành, sợ...."

Anh bắt lấy tay cô đang hoảng sợ, ôn nhu nói: "Đừng sợ, đừng sợ, anh ở đây... Đã, đều đã qua..."

"Uhm!" Cô muốn cười, lại chỉ phát ra một tiếng hút không khí, nhưng ngay sau đó, cô lại nặng nề chìm vào giấc ngủ, ngón tay nắm chặt lấy cổ tay anh, cũng như anh đêm đó sốt cao.

"Đây là tác dụng của thuốc an thần, không cần lo lắng." Y tá nói an ủi Biên Thành.

Biên Thành gật gật đầu.

Trong sự kinh hoàng bất an, trời dần sáng, trên hành lang xuất hiện nhiều thanh âm, Biên Thành nhẹ nhàng đem tay Diệp Phong bỏ vào trong chăn, đứng lên muốn đi toilet.

"Diệp Phong ra sao rồi?" Một giọng nam từ bên ngoài truyền vào, ngay sau đó một giọng nữ thờ rất nặng hỏi, "Con bé có nặng lắm không?"

"Hai vị lãnh đạo xin yên tâm, cô Diệp hiện tại rất tốt." Lôi đội trưởng nói.

"Diệp Phong đâu?" Giọng nữ lại hỏi.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, theo Lôi đội trưởng tiến vào có ba người, đều là tuổi gần năm mươi, có một người Biên Thành nhận ra, là nhà sản xuất nổi tiếng của CCTV Ngô Phong.

Ông nhìn Biên Thành đứng đối diện, trong mắt sừng sốt.

Mặt khác hai vị kia toàn bộ lực chú ý đều ở trên người Diệp Phong nằm trên giường bệnh, người phụ nữ nhỏ con dùng một chút rồi vọt tới, muốn ôm Diệp Phong, lại sợ chạm vào làm đau cô, che miệng lại, nước mắt không ngừng chảy ra, người đàn ông cũng là môi run run, ôm người phụ nữ, liên tục nói: "Đừng khóc, đừng khóc, giờ không phải rất tốt sao? Tiểu Phong Diệp bình an."

"Nhất Châu, em thật sự là không xứng làm mẹ, vẫn muốn cho con độc lập, kiên cường, lại không nghĩ tới một thân con gái đêm hôm khuya khoác ở bên ngoài có thể gặp nguy hiểm hay không?"

"Hiểu Sầm, chúng ta quả thật có trách nhiệm..." Diệp Nhất Châu nâng đầu bà lên, không ngừng vuốt ve.

"Tô bí thư, Diệp cục trưởng, cô Diệp hiện tại cần nghỉ ngơi, chúng ta trước tiên qua phòng bên cạnh, tôi đem một ít tình huống báo cho hai vị biết một chút." Lôi đội trưởng cung kính nói.

"Được." Tô Hiểu Sầm lúc này trong lòng đã bình tĩnh một chút, mới nhìn thấy trong phòng còn đứng một người.

"Đây là Tổng giám đốc Biên Thành của công ty văn hóa Hoa Thành, may mắn anh ấy đi ngang qua, cứu được cô Diệp từ trong tay kẻ bắt cóc." Lôi đội trưởng giới thiệu.

"Biên Thành?" Tô Hiểu Sầm cùng Diệp Nhất Châu liếc nhìn nhau, lại nhìn Ngô Phong.

Ngô Phong nhún vai.

"Cám ơn!" Diệp Nhất Châu đi đầu vươn tay, cùng Biên Thành nắm tay. "Tôi là ba Diệp Phong - Diệp Nhất Châu, đây là mẹ con bé - Tô Hiểu Sầm."

Tô Hiểu Sầm rung rung hướng anh gật gật đầu.

"Chào hai vị!" Đầu óc Biên Thành giống như bị vật gì vừa lạnh vừa cứng đập một cú, nháy mắt trống rỗng, anh máy móc vươn tay, cùng bọn họ nắm tay.

"Tôi biết cậu là bạn học của Diệp Phong, thật sự cảm ơn cậu." Tô Hiểu Sầm chân thành tha thiết nói.

"Không có gì."

"Chúng tôi đi trước một chút, một lát chúng ta lại nói tiếp, được không?"

"Được." Biên Thành gật gật đầu.

Thời gian giống như qua rất nhanh, cũng giống như rất chậm, anh không biết đứng bao lâu, Tô Hiểu Sầm cùng Diệp Nhất Châu đã trở lại. "Tôi nên đi giúp Tiểu Phong Diệp lấy vài món quần áo tắm rửa, Nhất Châu anh ở lại đây với con gái, Ngô Phong đưa em đi toilet!"

Ngô Phong giật mình, xấu hổ trả lời: "Anh chỉ biết Diệp Phong ở tại khu nào thôi, cụ thể anh không rõ lắm."

"Tôi đưa các vị tới đó. Túi của Diệp Phong ở trên xe tôi, bên trong có chìa khóa nhà." Biên Thành nói tiếp.

Tô Hiểu Sầm trầm ngâm một chút, gật gật đầu, "Vây phiền toái cậu. Cậu còn chưa có ăn điểm tâm phải không, haiz, bây giờ đều sắp tới giờ cơm trưa, tôi đưa cậu đi ăn cơm trước."

"Không có việc gì, chúng ta đi nhanh về nhanh, bằng không Diệp Phong tỉnh lại nhìn không thấy người, sẽ rất hoảng."

Tô Hiểu Sầm nghĩ nghĩ, "Vây trở lại bệnh viện rồi lại đi ăn cơm, tôi hiện tại cả người đều rất hỗn loạn, nói chuyện đều là nói năng lộn xộn. Biên Thành, cậu cùng Diệp Phong khi nào thì liên hệ với nhau?"

"Thời gian không lâu, sau khi cô ấy về nước, có một lần đi họp mặt bạn học."

"Uhm, cậu... bây giờ có tốt không?" Tô Hiểu Sầm cùng Ngô Phong ngẫm trao đổi ánh mắt.

"Tôi rất tốt." Anh nói ra thật chậm, giọng điệu lại vô cùng kiên định.

"Thật sự là đứa nhỏ kiệt xuất." Tô Hiểu Sầm đối với Ngô Phong thờ dài.

Ngô Phong ngừng chau mày, nói thật, ông có chút tình huống muốn làm không rõ, bạn trai Diệp Phong là Hạ Dịch Dương, làm thế nào mà hiện tại lại là Biên Thành không rời không bỏ, khó trách Diệp Phong không cho phép ông nói với ba mẹ cô, xem ra nội tình rất rắc rối phức tạp. Việc cho tới bây giờ, chỉ có thể chờ Diệp Phong tỉnh lại, tự mình giải thích tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Con gái cán bộ (Hạ)

Edit: Hanayang

Ba người xuống lầu đi hướng bãi đỗ xe.

Trời nhiều mây, từ khoảng cách xa xôi, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây trên cao chiếu xuống mặt đất, có vẻ có một chút hư bạch.

Dưới ánh sáng đầy đủ, sắc mặt Biên Thành cũng có chút trắng bệch. Tô Hiểu Sầm nhìn anh, ần ần cảm thấy có điểm không thích hợp, nhưng cụ thể lại không lý giải được rốt cuộc không đúng chỗ nào.

Bà đã dần dần trấn định tâm tình, ở trong xe cùng Ngô Phong nhỏ giọng phân tích kẻ bắt cóc tập kích Diệp Phong rốt cuộc có mục đích gì. Biên Thành chuyên chú nhìn xe, ánh mắt thẳng tắp, miệng mím lại chặt chẽ, trên áo somi đốm đốm vết máu nhìn rất dọa người.

Thư ký từ Thanh Đài gọi điện thoại đến, báo cáo với Tô Hiểu Sầm tiến độ công tác hôm nay. Tô Hiểu Sầm sau khi nghe xong, lại cùng Thị trưởng thông qua điện thoại, khi cúp máy, phát hiện xe quẹo vào một khu chung cư.

"Người làm mẹ như tôi... thật sự quá kém cỏi..." Tô Hiểu Sầm lại đỏ hốc mắt, giữa đầu nhìn tòa nhà cao ngất, "Ngô Phong, sự nghiệp có quan trọng như vậy sao? Chẳng lẽ nhất định phải đợi đến khi sự tình đã xảy ra, mới không kịp hối hận sao? Em không biết tính chất công việc của con gái, không biết nó ở chỗ nào, không biết nó là mập hay là ốm, không biết nó sống vui vẻ hay không vui... Nó trưởng thành như vậy, kỳ thật vẫn là cái đứa nhỏ..."

"Hiểu Sầm, em nói nữa, anh sẽ vô cùng xấu hổ, em giao Tiểu Phong Diệp cho anh, là anh không chăm sóc tốt cho con bé..." Ngô Phong không ngừng tự trách.

Tô Hiểu Sầm lau đi nước mắt, trái lại an ủi Ngô Phong, "May mắn Tiểu Phong Diệp mệnh lớn, chúng ta còn phải đền bù lại. Em nghĩ nên đưa nó về Thanh Đài, cùng với ba nó cùng nhau ở bên cạnh nó nghỉ phép, chuyện ở radio và cảnh sát, cả hai bên, phiền anh hao chút tâm sức!"

Ngô Phong gật đầu, "Tiểu Phong Diệp kinh sợ không nhẹ, cần tìm bác sĩ tâm lý nói chuyện với con bé."

"Uhm!" Tô Hiểu Sầm hít sâu một hơi, xoay hướng về phía Biên Thành thật có lỗi cười cười, "Chúng ta đi lên đi!"

Biên Thành trên mặt không có biểu tình gì, thần nhiên dạ, đi vào cửa thang máy.

"Nếu công tác không bận rộn, có thể rút ra thời gian, cùng nhau đến Thanh Đài ở vài ngày?" Khi ra thang máy, Tô Hiểu Sầm trầm ngâm một chút, nói với anh.

Biên Thành thần sắc càng phát ra tái nhợt, "Cám ơn Tô bí thư, trong tay tôi còn có chút việc cần nhanh chóng xử lý..."

"Gọi đi Tô đi, vậy chờ khi nào cậu rảnh, hoan nghênh đến Thanh Đài làm khách." Tô Hiểu Sầm ôn hòa cười, thẳng người, chờ anh mở cửa.

Chìa khóa để trong một ngăn kéo của túi xách, rất dễ dàng tìm thấy, nhìn hai cái chìa khóa cửa giống nhau, Biên Thành đứng tra ổ khóa một hồi lâu, mới tìm đúng chìa, xoay mở cửa ra, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Tô Hiểu Sầm cũng không biết đây là lần đầu tiên Biên Thành bước vào căn hộ của Diệp Phong.

Ba người đồng thời ngẩn ra, phòng ở này sạch sẽ quá mức, giống như nhà mẫu cho khách xem, không có dấu vết gì cho biết có người sống ở đây. Tủ lạnh thậm chí cũng không mở điện, trong nhà ngay cả một chai nước khoáng cũng không có, đừng nói tới hoa quả và đồ ăn vặt.

"Chúng ta không mở nhầm cửa chứ?" Tô Hiểu Sầm cũng có chút nghi hoặc.

Con người Biên Thành đen thẫm như biển đêm, "Không nhầm đâu."

Tô Hiểu Sầm bán tín bán nghi đi vào phòng ngủ, Ngô Phong muốn tìm cái khăn đưa Biên Thành lau mặt, phát hiện trên bồn rửa mặt cũng là trống rỗng, cuối cùng vẫn là tìm trong tủ lấy một cái mới.

"Nó hiện tại mặc quần áo sao lại ít như vậy?" Tô Hiểu Sầm lầu bầu đi ra, trong tay xách lùm xùm, không được vài thứ quần áo, "Chẳng lẽ tiền lương ở radio rất thấp, nó mua không nổi?"

Ngô Phong chắc lưỡi, về mặt cổ quái. "Nó có cô bạn thân ở Quảng viện dạy học, có khi đi qua ở cùng cô ấy, quần áo gì cũng chuyển sang bên kia rồi!"

Ông liếc nhìn Biên Thành một chút, Biên Thành đứng ở chỗ TV, có túi đĩa CD, anh cúi đầu cầm lấy từng cái lật xem.

"Đúng vậy, em có nghe nói qua, tên là Ngã Ly. Biên Thành, cô ấy cũng là bạn học của hai đứa phải không?" Tô Hiểu Sầm nói.

"Dạ!" Biên Thành quay đầu lại, "Di Tô, nếu xong rồi, chúng ta đi thôi, Diệp Phong đoán chừng sắp tỉnh."

"Được!"

Tô Hiểu Sầm lại quét một vòng nhìn vào bên trong, nói thầm Diệp Phong không biết chăm sóc bản thân, tiến lên mở cửa.

Người đàn ông đang ở đối diện mở cửa nghe được tiếng động xoay người lại.

"Tô bí thư?"

"Hạ biên tập?"

Hai người không hẹn mà cùng kinh ngạc thốt lên.

Dưới chân Hạ Dịch Dương là một valy hành lý thật to, đầu đầy mồ hôi giập mình đứng ở lối vào, ánh mắt bởi vì kinh ngạc mà mở thật to.

Tô Hiểu Sầm hoài nghi chính mình có phải hay không sinh ra ảo giác, bà làm sao có thể nhìn thấy Hạ Dịch Dương chứ? Bà hiện tại ở Bắc Kinh, Hạ Dịch Dương ở Thanh Đài mà!

Bà nhắm mắt xong, lại mở, nghe thấy Ngô Phong cùng Hạ Dịch Dương đang chào hỏi, "Hôm nay không phải còn có trực tiếp sao?"

"Trực tiếp thuận lợi, kết thúc sớm hơn, tôi liền ngồi máy bay trở về trước." Di động của Diệp Phong luôn luôn tắt máy, Hạ Dịch Dương tâm tình không yên, không đợi các đồng sự khác, ngồi chuyến bay sớm nhất trở về Bắc Kinh. Anh một đêm không có chợp mắt, điềm tâm cũng không ăn gì, bây giờ là sau giữa trưa một chút, một ngụm nước anh cũng chưa uống vào, cổ họng muốn bốc khói, nhưng thần kinh căng thẳng làm cho anh tâm loạn như ma.

Anh cố gắng trấn định, khi anh thấy Biên Thành cũng đứng ở đó, lại nhìn đến Biên Thành cả người đầy vết máu, đầu gối anh không tự chủ được run rẩy một chút, cô không kinh ngạc vì sao Tô Hiểu Sầm cùng Ngô Phong lại ở chỗ này.

"Diệp Phong làm sao vậy?" Anh tiến lên một bước nắm lấy cổ tay Biên Thành.

"Cậu cùng Diệp Phong nhà tôi là hàng xóm?" Tô Hiểu Sầm tranh hỏi trước khi Biên Thành mở miệng.

Hạ Dịch Dương trong lòng hơi hơi nhảy dựng, ánh mắt dần dần trở nên có chút sắc bén, về sau là thân nhiên ưu thương, tự giễu. Kỳ thật hết thảy đều có liên hệ, chính là anh không nghĩ tới phương diện này mà thôi. Tô Hiểu Sầm cùng Ngô Phong đồng thời xuất hiện ở cửa nhà Diệp Phong, tất cả liên sáng tỏ. Diệp Phong khi nói đến cha mẹ có vẻ muốn nói lại thôi, mối tình đầu bạn gái của Ngô Phong, đối với Diệp Phong yêu như con ruột, cục trưởng Diệp Nhất Châu khi nghe nói anh tốt nghiệp ở Quảng viện trong mắt lóe lên ánh sáng, Tô Hiểu Sầm nói tiểu lãnh đạo từng đến Edinburgh...

Cô không phải là cái gì thiên kim hắc bang, cô là con nhà cán bộ đứng đầu Thanh Đài.

Đây là kinh hỉ sao?

Trong lòng nhanh chóng phát ra chua xót, cảm giác vô lực dâng lên như triều, kêu gào hướng anh úp tới, anh sắp không đứng thẳng được.

Diệp Phong nhắc nhở anh biểu hiện cho tốt, kết quả lại làm cho Tô Hiểu Sầm gặp được cảnh anh cùng Kha An Di ôm cùng một chỗ....

Này đó cũng không quan, cũng không nghĩ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Tô Hiểu Sầm cùng Diệp Nhất Châu vội vàng đến Bắc Kinh, Ngô Phong cũng đến đây, mà Biên Thành làm sao có thể cùng bọn họ cùng một chỗ?

"Phải, chúng tôi là hàng xóm." Anh ngừng đầu, tuy rằng sau lưng quần áo đều bị mồ hôi thấm ướt, nhưng anh lại cảm thấy rét run. Anh không muốn đi miệt mài theo đuổi, anh chỉ muốn biết Diệp Phong có ổn không.

"Thật sự là khéo mà!" Tô Hiểu Sầm lẩm bầm lầu bầu.

Ngô Phong là người duy nhất cảm kích, ông vỗ vỗ vai Hạ Dịch Dương, thở dài, "Diệp Phong tối hôm qua gặp kẻ bắt cóc tập kích, người hiện tại ở trong bệnh viện."

Không khí trong phổi dường như đã muốn không đủ dùng, có loại cảm giác đốt cháy xé rách đau đớn, khó chịu như sắp chết. Anh nghe được chính mình trấn định nói: "Tôi và mọi người cùng đi bệnh viện."

Tô Hiểu Sầm nhủ mảy, muốn nói cái gì lại Ngô Phong ngăn cản: "Đi thôi!"

"Biên Thành, tôi ra lấy xe." Ngô Phong nhìn ra Biên Thành cứng ngắc cổ găng trấn tĩnh. "Đêm qua, may mắn Biên Thành đúng lúc phát hiện Diệp Phong mất tích, đến trễ một bước, chúng ta lúc này sợ là cười không nổi..."

Hạ Dịch Dương trên mặt tự trách, áy náy làm cho Ngô Phong nhìn không đành lòng, ông cố ý nói nhẹ nhàng, ba người khác đều không có cử động cười một chút.

Hạ Dịch Dương nhìn Biên Thành, anh ta cũng đang nhìn anh, hai người cũng không có gật đầu, đối diện xong, lại cùng lúc đem tầm mắt tránh đi.

Tô Hiểu Sầm đã muốn nhìn ra mấy phần dị thường, nhưng bà bất động thanh sắc, lúc lên xe, chờ Hạ Dịch Dương cùng Biên Thành lên trước, bà mặt nhăn nhu mảy, hỏi Ngô Phong, "Rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

Ngô Phong thở dài, "Chuyện của những người trẻ, chúng ta cũng đừng hỏi đến."

Tô Hiểu Sầm nhuróng mảy, "Biên Thành, em sẽ quan sát kỹ lưỡng, còn Hạ biên tập kia nếu động cái gì ý niệm trong đầu, mời anh ta sớm một chút dập tắt đi."

"Hả?" Ngô Phong ngạc nhiên.

"Không có gì, em chính là bảo anh ta cách Diệp Phong xa một chút." Tô Hiểu Sầm lạnh lùng nhắm mắt.

Nửa giờ lộ trình, dài lâu như nhất lạnh như băng nghiêm đông.

Đẩy mở cửa xe xuống dưới, Hạ Dịch Dương giương mắt nhìn ký tự "+" rõ ràng trước bệnh viện, thân mình hơi hơi lay động một chút.

Lôi đội trưởng cùng vài người cấp dưới còn ở lại, tình huống trinh sát dường như có một chút tiến triển, Tô Hiểu Sầm cùng Diệp Nhất Châu theo ông ta đi vào văn phòng lâm thời mà bệnh viện thu xếp.

"Tiểu Phong Diệp có thể còn đang ngủ." Ngô Phong thay Hạ Dịch Dương đẩy ra cửa phòng bệnh.

Cô y tá chăm sóc Diệp Phong hướng bọn họ gật đầu, thức thời đi ra ngoài.

Biên Thành bình tĩnh hé ra mặt lạnh như băng, tranh lên trước Hạ Dịch Dương đi vào trước.

Hạ Dịch Dương đứng ở trước giường bệnh, nhìn Diệp Phong nằm trên giường. Khuôn mặt thanh lệ bởi vì sưng đỏ mà biến hình, ánh mắt nhắm chặt, hàng mi dài nhẹ nhàng rung rung giống như cánh bướm yếu ớt trong gió, một đầu tóc dài hỗn độn phủ lên gối đầu giường trắng như tuyết, cả người được phủ một lớp chăn mỏng, nhìn qua thật mỏng manh, yếu ớt.

Anh nhớ tới rạng sáng hôm đó có cuộc gọi nhờ, khi đó, anh đưa Kha An Di đi phòng khám, mà Diệp Phong của anh lại ở trong nguy hiểm..

Cô hướng anh cầu cứu, nhưng anh lại không có nghe được.

Buổi trưa khi cô cùng anh trò chuyện, nói trong lòng hoang mang rối loạn, anh cũng không nghĩ nhiều.

Là người yêu, xem việc đưa đón cô là nghĩa vụ ngọt ngào, cũng không lo lắng nếu anh đi công tác, cô sẽ một mình đứng giữa đêm khuya chờ xe. Tay lái cô không chắc, lái nhiều lần sẽ khá lơn, nếu anh để xe lại cho cô, sự tinh sẽ không sẽ phát sinh.

Anh có phải hay không cũng nên cảm thán một chút, may mắn Biên Thành đối với cô còn chưa dứt tởn tình?

Nhìn thấy Diệp Phong ngủ thật sự an bình, Biên Thành mới bình tĩnh khoe miệng hơi hơi trầm tĩnh lại.

Không khí trong phòng có chút ức chế, luồng không khí giống dường như trầm trọng, chậm chạp.

"Biên Thành..."

"Anh không cần mở miệng nói cảm ơn tôi, " Biên Thành quay mạnh đầu, đề thấp tiếng nói đánh gãy lời anh, "Đây chính là may mắn, là một cái trùng hợp, tôi đến bây giờ còn cảm thấy hối hận. Tôi không phải vì ai đi làm anh hùng, may mắn tôi khi đó có mặt, chính là như thế."

Hạ Dịch Dương khép miệng lại, anh không phải muốn nói cảm ơn, chỉ là muốn hỏi một chút tình huống, thấy Biên Thành phần uất như thế, anh trầm mặc.

Trên giường có rất nhỏ động tĩnh, hai người liền không nói, đi qua xem.

Diệp Phong không có mở mắt ra, đầu bối rối nhích tới nhích lui, mày nhíu thành một đường thẳng, tay ở không trung vẫy vẫy không ngừng, "Biên Thành, mau... mau tới..... em sợ.... Biên Thành... Đau...."

"Diệp Phong, Diệp Phong, Diệp Phong..." Biên Thành cúi người, cầm tay cô, giọng nói êm ái như nhũn ra.

Diệp Phong yên ổn lại, thở dài một hơi, lông mi run rẩy, chậm rãi mở to mắt, cô nhìn Biên Thành, lại nhìn quanh bốn phía, cả người co rúm lại thành một đoàn, "Đây là ở nơi nào?"

"Đây là bệnh viện, em an toàn rồi."

"Người điên kia đâu?" Diệp Phong không khỏi rung mình một cái, nâng tay sờ cổ, "Hắn xiết em, còn đánh em, hắn nói..."

"Các đặc công đang truy lùng, hắn trốn không thoát đâu. Đừng sợ, không có việc gì, ba mẹ em cũng tới đây."

Diệp Phong dường như không rõ lắm, ánh mắt dờ dập ở trong phòng đảo một vòng, cuối cùng mất mát thu hồi tầm mắt, "Hiện tại mấy giờ?"

"Buổi chiều hai giờ."

"Buổi chiều ngày nào rồi?"

"Ngày hai mươi mốt."

Cô nhắm mắt lại, Dịch Dương ngày mai mới có thể trở về! "Biên Thành, bộ dáng em hiện tại có phải rất đáng sợ hay không?"

Biên Thành nở nụ cười, "Đúng vậy!"

"Vì sao phải nói thật? Không thể lừa gạt em sao." Cô cũng cười, miệng vừa cong lên, liền rít vào một hơi lạnh.

Ngoài ban công, ánh mặt trời chói mắt, gió rất lớn, Hạ Dịch Dương dùng một tay che điều thuốc, cùng lúc nhấn cái bật lửa vài cái, châm thuốc.

Làn khói màu trắng nhẹ lượn lờ tản ra ở giữa không trung, anh nghe được tiếng Diệp Phong cười nhẹ nhàng vang qua đây, anh cũng cong lên khoe miệng. Anh biết Diệp Phong vô cùng kiên cường, hoặc là bên ngoài nhất định sẽ giả vờ kiên cường, thường xuyên sẽ lừa gạt được ánh mắt những người khác, kỳ thật, nội tâm của cô rất yếu ớt, cũng rất hoài niệm.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Gặp hay không gặp (thượng)

Edit: Hanayang

Trong phòng, Biên Thành cùng Diệp Phong còn đang nho nhỏ nói chuyện với nhau, bất luận người nào cũng nghe ra được sự quen thuộc cùng ẩn ý giữa hai người.

Ngắn ngủn vài ngày, thế giới giống như đã bất động.

Cảm giác như vậy, anh từng cảm thụ qua. Lúc còn đi học, ở trong giảng đường, anh ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn cô cùng Biên Thành đóng vai ngồi ở phía trước, hai người khi thì thì thầm, khi thì hiểu ý cười. Anh cũng như các bạn học khác, bao nhiêu hăm mộ nhìn đôi tình nhân đang yêu kia.

Bọn họ có bao nhiêu xứng đôi, căn bản không cần liệt kê từng cái.

Mấy năm nay, cô và Biên Thành chưa bao giờ có khoảng cách sao?

"A, máu trên áo này đều do em làm dính lên sao?" Diệp Phong bắn khoả nhìn Biên Thành.

"Uh."

"Cũng không biết vết máu có thể tẩy sạch hay không? Ai, chỉ sợ cái áo hồng mất rồi."

"Em muốn đền cho anh sao?" Biên Thành chớp mắt.

"Đương nhiên muốn đền, bắt quá, không nên quá đắt, gu hiện tại của anh làm em nhìn thấy mà sợ."

"Em chắc chắn là gu mà không phải con người của anh?" Biên Thành bắt giắc cười.

"Anh? Anh cũng không phải cái tên điên kia tập kích em, em không phải sợ." Cô cảm lấy chần, chậm rãi nắm lại, trong mắt xẹt qua sợ hãi.

"Không cần nghĩ đến chuyện đó nữa, sau này đổi cái công việc ban ngày đi!"

"Em thích công việc của mình," cô khẽ thờ dài một tiếng, "Kỳ thật, trải qua chuyện này, em cảm thấy một tiết mục thông tin tình cảm tốt thật sự rất quan trọng. Hiện tại mọi người rất áp lực, không có cách nói ra hết tâm sự, như loại người điên này chỉ biết càng nhiều."

"Em là tẩu hỏa nhập ma." Biên Thành đau lòng thờ dài.

Cửa từ bên ngoài bị đẩy ra, hai người đang ngẩng đầu, là Tô Hiểu Sầm cùng Diệp Nhất Châu, còn có Lôi đội trưởng. Nhìn Tô Hiểu Sầm, Diệp Phong giống như đứa nhỏ gây họa kinh động đến người lớn, mặt trướng đỏ bừng, nhưng vẫn là có điểm muốn làm nũng, tuy rằng quấy rầy đến kế hoạch công tác của bọn họ.

Khi Diệp Nhất Châu yêu thương nắm lấy đầu vai của cô, miệng cô mếu máo, nghẹn ngào.

Sống sót sau tai nạn, người thật sự như nhỏ lại, yếu ớt.

"Biên Thành, chú Ngô ở bên ngoài chờ cậu, hai người cùng nhau đi ăn một bữa cơm, sau đó cậu trở về tắm rửa một cái, đổi bộ quần áo, rồi ngủ một chút cho khỏe, sắc mặt cậu nhìn không tốt lắm. Tôi cùng ba ba Diệp Phong đều ở bệnh viện, cậu không cần lo lắng, có việc chúng ta sẽ gọi điện thoại báo cho cậu." Tô Hiểu Sầm kéo Biên Thành qua.

Biên Thành liếc nhìn Diệp Phong, "Anh rời đi mấy mấy giờ, có thể chứ?" Anh sợ Diệp Phong một khi ngủ, mơ thấy cái kẻ bắt cóc kia, sẽ gọi tên của anh.

Diệp Phong hết sức làm bộ như không có việc gì, "Nơi này người bảo hộ của em rất nhiều, không có việc gì."

Biên Thành nhọt nhọt cười cười, khoe mắt đảo liếc qua người đang đưa lưng vào trong phòng, đứng thẳng ở ngoài ban công - Hạ Dịch Dương, anh hướng mọi người chào hỏi qua, rồi rời đi.

Lôi đội trưởng ngồi xuống, cố gắng tạo biểu tình hiền lành, hỏi Diệp Phong chút tình huống tối hôm qua.

"Là một thánh giả?" Nghe xong lời Diệp Phong nói, ông ta giật mình.

"Cực đoan đến nỗi bệnh tâm thần, tôi cảm thấy thần kinh anh ta xảy ra vấn đề." Diệp Phong nói.

"Cô có nhớ rõ hình dáng anh ta không?"

Diệp Phong nhắm mắt lại, đầu ngón tay để ở bên ngoài chần run run một chút, Tô Hiểu Sầm nắm lấy hai tay cô, "Nhìn qua giống như trí thức yếu ớt, nhưng mà ánh mắt rất đáng sợ." Cô chậm rãi mở to mắt, miêu tả khuôn mặt gã đó, chiều cao...

Lôi đội trưởng ghi chú từng nét, vẽ mặt giãn ra một chút, ông cùng Tô Hiểu Sầm trao đổi ánh mắt, "Xem ra chúng ta thật sự là lo lắng nhiều, cô Diệp, cô dường như thương cho tốt, tôi nghĩ rất nhanh sẽ có kết quả."

Ông đứng dậy cáo từ, Diệp Nhất Châu đưa ông xuống lầu.

"Có đói bụng không?" Tô Hiểu Sầm ôn nhu hỏi con gái.

"Không đói bụng, nhưng con muốn đi toilet, mẹ, mẹ đỡ lưng của con, muốn nhẹ chút, sau lưng rất đau, cổ cũng đau." Diệp Phong đau đến hít một hơi.

Tô Hiểu Sầm nhò người, Diệp Phong lại được di truyền của Diệp Nhất Châu nên cao gầy, bà dù cẩn thận lại cẩn thận, cuối cùng vì khoảng cách về chiều cao, vẫn chạm vào làm đau Diệp Phong.

Hạ Dịch Dương hút mạnh một ngụm thuốc cuối cùng, đem đầu mẫu thuốc lá diệt tắt, xoay người vào trong, "Để tôi làm đi!"

"Dịch Dương..." Diệp Phong thất thanh kinh hô, "Anh... Đến đây lúc nào?" Nhưng lập tức, cô lại có điểm bối rối, bất an.

Dịch Dương có bối vì cô không nói thật chuyện ba cô mẹ là ai mà tức giận hay không?

Cô từ bên dưới mi mắt lo lắng nhìn Hạ Dịch Dương.

"Chúng ta vừa mới cùng nhau tới đây, nói đến nhìn con. Hạ biên tập, thật sự là rất cảm ơn, cậu cũng mới trở về, cũng có thể cần nghỉ ngơi điều chỉnh một chút cho khỏe. Không có cách nào, đây là ở bệnh viện, không thể tiếp đãi cậu tốt được, chờ Diệp Phong khỏe hơn, lại đến biểu đạt lòng biết ơn của chúng ta." Tô Hiểu Sâm không nhuyến không cứng hạ lệnh trực khách.

"Mẹ, mẹ gì chứ? Dịch Dương anh ấy là..."

"Mẹ đã biết cậu ấy là bạn học cùng hàng xóm của con." Tô Hiểu Sâm nâng mắt lên, ánh mắt nhìn gần Hạ Dịch Dương, nghiêm khắc mà lại lạnh lùng, "Thời gian của Hạ biên tập quý giá, Diệp Phong con đừng không hiểu chuyện, để cho Hạ biên tập đi."

Lòng ngực Diệp Phong ở phía dưới chấn kịch liệt phập phồng, thế cho nên đều động kéo chấn, "Mẹ, con đói bụng, mẹ mua chút cơm cho con đi."

"Trong phòng bệnh không thể không có ai, chờ ba con trở về, nói ông ấy đi mua cho con." Tô Hiểu Sâm cũng không phải là dễ dàng rời đi như vậy.

"Mẹ..." Diệp Phong tăng thêm âm lượng, ra vẻ kháng nghị, cũng hiểu được ủy khuất.

Hạ Dịch Dương thân nhiên thu hồi tầm mắt, đến gần Diệp Phong, ôn nhu dừng ở bên cô, "Ba mẹ em đều ở đây, anh về nhà trước sửa sang lại một chút."

Chân của cô từ trên vai chảy xuống, anh thấy nơi cổ kia rõ ràng ứ tím đen một vòng, con ngươi không khỏi đen thêm mấy phần, bàn tay chậm rãi nắm lại thành quyền, "Buổi tối, anh đến đây cùng em. Muốn ăn chút gì không?"

"Không làm phiền Hạ biên tập." Tô Hiểu Sâm giành nói trước.

"Em muốn ăn cà tím um." Diệp Phong không nhìn tới sắc mặt Tô Hiểu Sâm.

Hạ Dịch Dương nở nụ cười, tay dẫn đo rồi dẫn đo, cuối cùng vươn tới sờ sờ mặt của cô.

"Không được nói em xấu." Cô hờn dỗi nhếch lên khóe miệng.

"Em cho tới bây giờ cũng không xấu. Buổi tối gặp!"

"Được," cô đột nhiên túm lấy anh, anh nghiêng người, nghe được cô ghé vào lỗ tai anh nói, "Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn không thể đoán trước, không cần tự trách. Còn có không cho phép tức giận với em"

Anh che giấu tốt như vậy, cô cư nhiên cũng nhìn ra được. Trong lòng ề ề, một bụng u ám bị một trận kinh phong đột nhiên thổi quét không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Tô bí thư, tạm biệt!" Anh lễ phép hướng Tô Hiểu Sâm đang xanh mặt gât gât đầu, cơ hồ phải dùng hết toàn thân khí lực, mới điều khiển được chính mình đi ra phòng bệnh.

Anh có thể cảm giác được Diệp Phong ở sau lưng nhìn chăm chú vào anh, anh muốn lưu lại, muốn đem Diệp Phong khám tẩm trong lòng, muốn một lần hôn môi lên khắp tất cả vết thương của cô, muốn đem đau đớn của cô chuyển dời đến trên người chính mình.

Phương hướng cuộc đời anh đã ở cái đêm đông tố kia mà phát sinh chính biến, cho dù Diệp Phong rời đi sáu năm, nhưng anh vẫn cảm thấy chính mình may mắn.

Phản cảm tình này giống như một cái kỳ tích lặng lẽ xuất hiện, làm cho anh nảy ra kinh hãi. Nhưng dù có là kỳ tích, cũng cần trải qua khảo nghiệm, trả giá hết thảy.

Lúc này đây, có thể là một lần khảo nghiệm ác liệt nhất giữa anh và Diệp Phong, mặc kệ kết cục là cái gì, anh đều cần ráng chịu đựng.

"Anh ta là người đã có bạn gái." Tô Hiểu Sâm thật mạnh đóng lại cửa phòng, lạnh lùng nhìn chăm chăm Diệp Phong. Hiện tại, bà đã muốn thấy rõ là chuyện gì đang diễn ra.

"À!" Vừa mới vừa động đây, xà đến miệng vết thương, Diệp Phong đau đến méo miệng.

"Con không thấy được hình ảnh trên mạng sao?"

"Mẹ, sau khi Thanh Đài thăng cấp thành phố trực thuộc trung ương, mẹ có thể rảnh rồi đến đi quan tâm loại tin nhảm nhí này?"

"Nếu đó là tin nhảm nhí, vậy mẹ cùng ba ba tận mắt nhìn thấy anh ta cùng Kha biên tập kia quần áo không chỉnh nằm ở trên giường lại là cái gì?" Tô Hiểu Sâm nổi trận lôi đình.

Diệp Phong yên lặng nhìn bà vài giây, nở nụ cười, "Mẹ, mẹ rình coi riêng tư của người khác!"

"Mẹ không phải đang cùng con nói đùa, chính là ở rạng sáng tối qua, Kha biên tập ở trong tiệc rượu bị chút ủy khuất, mẹ và ba ba con đi thăm, trùng hợp nhìn đến bọn họ ở trên giường quần thành một đoàn."

Diệp Phong tươi cười cứng lại, hít sâu một hơi, "Mẹ, bọn họ đều là nhân vật công chúng, nếu muốn làm chuyện thân mật, sẽ không khóa cửa sao? Trong khách sạn lui tới đều là người, bọn họ cũng không phải đứa nhỏ không biết suy nghĩ."

"Vậy anh ta trẻ như vậy còn ở trong phòng một cô gái làm gì? Đắp chăn bông đơn thuần nói chuyện phiếm sao?"

Diệp Phong đối với trần nhà chớp mắt, "Chính là người phạm pháp phạm tội, cũng sẽ có cơ hội cho chính mình biện bạch. Mẹ, mắt thấy không nhất định là sự thật, con nghĩ chúng ta hẳn là nên nghe anh ấy giải thích."

"Con là đang thuyết phục mẹ, hay là đang thuyết phục chính con?"

"Con chỉ là... không tin anh ấy là cái loại người đó."

Tô Hiểu Sầm tức đến không nói gì, "Con vì một người đàn ông mà hoài nghi nhân cách của mẹ mình? Có lẽ mẹ cũng nên lấy máy thu lại một màn kia, bây giờ phóng ra cho con xem. Kỳ thật đâu chỉ có vậy, bọn họ khi công tác, khi ăn cơm, bất luận là ai đều nhìn ra được quan hệ ngọt ngào giữa bọn họ. Được rồi, chúng ta tạm thời đình chỉ, hiện tại thân thể con không khỏe lắm, chúng ta về Thanh Đài mới nói chuyện đằng hoàng."

"Nói chuyện gì?" Diệp Nhất Châu đẩy cửa bước vào, không khí cứng ngắc trong phòng làm cho ông sùng sột.

"Nhất châu, chuẩn bị làm thủ tục xuất viện cho Diệp Phong, chúng ta tối hôm nay ngồi xe lửa về Thanh Đài." Tô Hiểu Sầm dùng giọng điệu quyết liệt không-được-cải-lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Gặp hay không gặp (trung)

Edit: Hanayang

Nước sôi, cách nắp thủy tinh, một đám bọt khí ở trong nồi sôi trào, mở nắp, một làn hơi nóng đánh úp vào mặt, Hạ Dịch Dương theo bản năng xoay mặt, bỏ cà tím đã thái xong vào trong nước.

Diệp Phong miệng sung thật sự rất dữ dội, không thích hợp ăn nỳ, anh làm cho cô món ưm. Nước súp đã sánh lại, cà tím bên trong thái nhỏ, còn thả ít sợi cà rốt, dùng tương hải sản trộn vào, tức là có thể làm món ăn, lại có thể làm cơm, khẩu vị dựa theo sở thích Diệp Phong mà chế biến.

Sau khi chuẩn bị xong, cho vào trong hộp tiện lợi, giữ ấm, anh tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị đi bệnh viện.

Từ bệnh viện trở về, anh một giây cũng không có ngừng lại, đến siêu thị mua đồ ăn, còn vội vàng đến nhà sách mua sách tâm lý học, bên trong có hướng dẫn như thế nào bố trí phòng vệ cùng với những ví dụ về phương diện loại trừ bóng ma tâm lý. Anh phải đọc cẩn thận, chờ Diệp Phong trở về, anh muốn cùng Diệp Phong vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt.

Tuy rằng sau khi tỉnh dậy cô nói chuyện, về mặt so với bình thường mọi khi không có gì bất đồng, nhưng anh nhìn ra được cô chính là đem nỗi sợ hãi lạnh lẽo che giấu đi, như vậy kỳ thật càng đáng sợ.

Bên ngoài trời dần tối.

Anh vội vàng xao động mở vòi hoa sen, miệng vết thương trên ngón chạm vào nước, phút chốc đau đớn đến tận tim. Đó là do khi thái cà rốt không cẩn thận phạm đến, lúc ấy cũng không biết suy nghĩ gì, chớ cảm giác được đau, trên thớt đã muốn nhiễm đỏ. Anh tùy ý tìm một cái băng cá nhân xử lý, đem thớt rửa sạch, thái cà rốt lại một lần nữa.

Bọc khăn tắm đi ra, đứng ở trước gương lau tóc, nhớ tới sáng sớm ngày đó đi Thanh Đài, Diệp Phong cùng anh đứng ở trước gương mỉm cười trêu chọc anh, lồng ngực đột nhiên nghẹn lại.

Mười ngày nay, dường như có rất nhiều rất nhiều chuyện cùng kéo đến vây quanh làm cho anh có chút không kịp trở tay.

Khe khẽ thở dài, buông khăn mặt, anh đi vào phòng ngủ. Bộ âu phục thể nào xứng với áo sơ mi, caravat thể nào, từng bộ từng bộ phân biệt mắng trong tủ đồ, cách một chút là chỗ để quần áo của cô, ngược lại tán loạn.

"Em sẽ tự mình phối hợp, loạn một chút không sao, anh để ý sao?" Anh muốn thay cô sửa sang lại, cô tự tin ngăn lại.

Anh bật cười, lại cảm thấy uất ức.

Giống như anh ở trong lòng của cô là rất nặng.

*

Bệnh viện đang lúc giao ban, rất lộn xộn, tâm tình trong người dường như rất mạnh mẽ. Đẩy ra cửa phòng bệnh, cả phòng trống rỗng liền như vậy hiện ra, anh xách theo hộp tiện lợi, cả người đều ngấy ra.

"Hạ biên tập, "y tá chịu trách nhiệm đi ngang qua, nhận ra anh, mặt xấu hổ đến đỏ bừng. "Có phải anh tìm Diệp tiểu thư hay không?"

"Đúng vậy, cô ấy đâu?" Anh trấn định lại, lễ phép quay đầu lại.

"Cha mẹ cô ấy giúp cô làm thủ tục chuyển viện, sau đó đã được một chiếc xe cấp cứu đưa đi rồi."

"Cô ấy... bệnh tình chuyển biến xấu sao?" Lòng của anh hoàn toàn không nghe anh chỉ huy, bối rối bức đến cổ họng. Giống như sáng sớm ở nhà ngang, mở mắt ra, cô đột nhiên đã không còn bóng dáng.

Y tá cười cười, "Hắn là không phải, nhưng cụ thể tôi cũng không rõ lắm, cô Diệp là bệnh nhân đặc biệt, là do chuyên gia và viện trưởng bệnh viện phụ trách."

Anh gật gù đầu, cảm ơn cô y tá, xoay người đi đến cửa vào cầu thang, bệnh nhân và bác sĩ đều đi thang máy lên xuống lầu, nơi này rất yên tĩnh.

Anh gọi đến số di động của Diệp Phong, di động vẫn đang tắt máy.

Anh đổi sang số di động Ngô Phong, giọng hát ngân nga một lần một lần kéo dài, kéo dài, không ai bắt máy.

Thình lình xảy ra đau đớn, làm cho ngực nở, run lên.

Anh sợ run một hồi, mở ra danh bạ, tìm đến số của Biên Thành. Người khác cũng không biết, trong sáu năm nay, anh là người bạn học duy nhất Biên Thành thường xuyên cùng liên hệ.

Là hai năm sau khi tốt nghiệp, ở một cuộc thi diễn thuyết sinh viên, anh và Biên Thành gặp nhau. Anh là phóng viên ngoại cảnh đi đưa tin, còn Biên Thành dẫn một số tác giả đi tuyên truyền sách mới. Hai người cùng nhau ăn cơm trưa, trao đổi số điện thoại lẫn nhau.

Sau đó hai người lại hẹn cùng đi uống chút rượu, đi tập thể hình, bơi lội, cũng cùng nhau lái xe ra ngoại ô dạo trong những ngày hội.

Biên Thành trước hay nói giờ lại rất trầm mặc, một tiếng cũng không nhắc đến chuyện trước kia, nói nhiều nhất là chuyện ở công ty Hoa Thành. Anh sẽ nói một chút tình hình gần đây, đang làm công tác gì.

Diệp Phong cho tới bây giờ không xuất hiện đến trong lời nói giữa hai người, tựa như cô đã hoàn toàn bị Biên Thành quên đi.

Một đêm trước ngày họp mặt bạn học, anh nhận được điện thoại của Biên Thành, hỏi anh địa điểm họp mặt ở nơi nào. Anh hỏi Biên Thành có đi hay không? Biên Thành nói mình đang có công chuyện, không tới được.

Anh nhận được điện thoại từ đài truyền hình, liền đi ra khỏi quán, lúc nhận xe, vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Bentley màu bạc của Biên Thành đứng dưới tàng cây đối diện.

Cái gọi là quên đi, chính là lừa mình dối người mà thôi.

Anh cười cười, không có đến chào hỏi, vội vàng bỏ đi.

Đúng vậy, trong lòng họ có cùng một cô gái, nhưng trong tình yêu, không tồn tại khiêm nhượng, thành toàn, chỉ có yêu cùng không yêu.

"Là tôi, Hạ Dịch Dương." Điện thoại rất nhanh liền chuyển được, anh nghe được đầu kia điện thoại có tiếng loa thông báo, đoàn tàu khách từ Bắc Kinh đến Thanh Đài xin mời đến ga số XXX.

Tìm anh lộp bộp một chút như ngừng đập.

"Uh, tôi ở nhà ga." Giọng Biên Thành rất lạnh nhạt, rất cứng nhắc.

"Tôi bây giờ đi tới đó."

"Không cần, xe lửa lập tức sẽ khởi hành."

Anh bắt lấy tay vịn cầu thang, trong nháy mắt đó, không khí như đình chỉ lưu động, ngoài cửa sổ ánh sáng lạng yên biến ảo, thân thể cao dài hơi hơi lay

động một chút.

"Diệp Phong tốt không?"

"Ồ bên cạnh ba mẹ, cô ấy làm sao có thể không tốt?"

Anh cô đơn nhắm mắt lại, gật gật đầu, sau đó nhớ tới Biên Thành không nhìn thấy, nên nói thêm: "Đã biết, vậy tạm biệt!"

Khí hậu Thanh Đài so với Bắc Kinh tốt hơn nhiều, trở về đường thương rất thích hợp, hơn nữa ở bên cạnh ba mẹ cô, bóng ma trong đáy lòng cô sẽ được tiêu trừ rất nhanh, đây là an bài tốt nhất.

Nhưng, vì sao trong lòng lại khó chịu như thế? Như bị ai vò nát thành một khối, không khí cũng không hấp thu được.

Ra thang máy, trước tiên mở cửa nhà Diệp Phong, bật đèn, nhìn thấy túi xách đi làm của cô nằm ở trên sofa, bên ngoài dính rất nhiều bùn, có thể rơi trên mặt đất, anh kéo khóa, vừa nhìn liền thấy điện thoại của cô, đại khái tùy tay nhét vào bên trong, không biết tại sao, thân máy và pin bị tách rời, khó trách luôn luôn trong trạng thái tắt máy.

Anh đem pin gắn vào, khởi động máy, một loạt tin nhắn leng keng leng keng nhảy ra, đều là anh gửi, gần như mỗi hai mấy giờ một cái. Bên môi nổi lên một tia cười khổ, anh từng cái từng cái bỏ bỏ, lo lắng, anh thấy được một tin nhắn từ Biên Thành.

"Tha thứ cho anh, đó chỉ là nhất thời tức giận mà nói. Mặc kệ thế nào, anh vẫn muốn nhìn thấy em, muốn yêu em. Nếu không tức giận anh nữa, liền lấy quần áo anh ký gửi đến mặc cho anh xem, được không?"

Một luồng sáng trắng bất ngờ không kịp đề phòng chiếu vào trên mặt, rõ ràng chói mắt, anh nheo mắt lại nhìn chăm chăm nguồn sáng mỏng manh này, giống như tìm được chứng cứ, cứ như vậy cái gì cũng không làm, chỉ nhìn nó, thẳng đến khi nó từ từ tối đi.

Trong lòng dường như có cái gì đó đột nhiên rõ ràng rõ ràng sáng tỏ, hơi hơi mang theo cảm giác mát mát, giống như mặt băng mỏng manh mà nguy hiểm chống đỡ gian khổ đã lâu, lại ở giờ khắc này rốt cục vỡ tan, những mảnh băng nhỏ vụn lục tục đâm vào nơi mềm yếu nhất trong cơ thể, mang theo nỗi đau không thể ức chế, lại làm người ta thanh tỉnh.

Anh không phải người đàn ông lòng dạ hẹp hòi, nhưng lúc này có rất nhiều rất nhiều cảnh tượng mà anh không ngừng né tránh cứ như vậy hiện lên.

Ngày đó, cô một đêm không về, anh biết cô nói dối, khi trở về trên người mang theo mùi thuốc sát trùng của bệnh viện, cô không nói, anh cũng không hỏi, trong lòng cũng hiểu, người khiến cho Diệp Phong ở trước mặt anh lựa chọn nói dối, chỉ có Biên Thành.

Bởi vì Biên Thành, cô từ chối cùng anh đi Thanh Đài.

Anh ở Thanh Đài gọi điện thoại cho cô, cô nói cô ở trạm xe điện ngầm, anh nghe thấy Biên Thành hỏi cô muốn kem ốc quế nhiều vị dâu tây hay là vị vani?

Anh từng hỏi cô muốn có một cái chìa khóa phòng, bởi vì anh là bạn trai cô, có tư cách này. Giữa trưa hôm nay, anh nhìn thấy Biên Thành từ trong nhà đi ra, trong tay cầm một xâu chìa khóa nhà.

Thành Đô radio không ở khu trung tâm thành phố sầm uất, cũng không nằm ở đường chính lớn, trừ phi là cố ý đi qua, rất ít thuận đường ngang qua, tuy rằng anh cũng nói như vậy, nhưng chỉ là muốn tìm một cái cớ để có thể đi đón cô. Khi cô tan tầm đều là rạng sáng, Biên Thành lại trùng hợp xuất hiện, thật ra là cố ý chờ đợi, không phải là lần đầu tiên, anh cũng từng gặp được.

Cô ở trong mộng, liên tục gọi tên Biên Thành, nắm được tay Biên Thành, cô mới có thể an ổn.

...

Anh không đổ kỵ, hiện tại anh rất cảm ơn Biên Thành đã cố chấp chờ đợi.

Anh đã cố nào nguyện ý rằng chính mình có thể mang lại cho Diệp Phong hạnh phúc cùng vui vẻ, anh cũng tin tưởng chính mình có thể làm được, nhưng mà giờ khắc này, anh không dám xác định.

Nếu tìm Diệp Phong là một tòa thành, thì cư dân duy nhất trong thành, anh nghĩ hẳn là Biên Thành.

*

Ngày hôm sau đến đài truyền hình làm việc, ở văn phòng gặp được một biên tập viên khác. Anh ta đùa gọi anh là "hồng nhân" trên Internet, càng ngày càng nóng. Anh cười khổ, mở máy tính lên, không biết nên khóc hay cười. Có dân cư mạng yêu sách, có người thấy anh đêm khuya đưa Kha An Di đến phòng khám xem bệnh, đoán chừng là bất hạnh trúng thưởng, đoán là sắp phụng tử thành hôn, còn post ảnh anh giúp đỡ Kha An Di từ trên xe đi xuống.

Anh không thể không cảm thán dân cư mạng sức tưởng tượng quá phong phú.

Việc này, luôn luôn, các đồng nghiệp cũng thường bị dân cư mạng đem ra giải trí một chút như vậy, người bên ngoài lại bàn tán say sưa không biết mệt, bọn họ chỉ là cười cho qua chuyện.

Sáng sớm họp tổng kết lại tình huống trực tiếp ở Thanh Đài, có vài đoạn phim cần cắt nối biên tập thành bản tin, để phát tin lại trên kênh tổng hợp.

Giờ nghỉ trưa, anh gọi điện thoại cho thư ký của Tô Hiểu Sầm. Ở Thanh Đài qua nhiều lần tiếp xúc, hai người cũng coi như có chút giao tình.

Thư ký cũng trêu chọc anh, nói Thanh Đài là phúc địa của anh, anh ở nơi này ôm ấp nhân về. Anh buông tiếng thở dài, "Tô bí thư về Thanh Đài rồi sao?"

"Uhm, trở về rồi, sáng sớm tới đây đi làm."

Anh trầm ngâm một chút, "Con gái bà ấy hiện tại như thế nào?"

Thư ký giật mình, "Hạ biên tập, anh... làm sao mà biết được?"

"Chúng tôi là bạn học."

"A, anh thật sự giấu kỹ quá nha, ha ha, Diệp cục trưởng đưa Diệp Phong đi nghỉ phép, Tô bí thư bắt tay xử lý công chuyện xong, cũng sẽ vội đi tới đó, Tô bí thư còn mời một vị chuyên gia tâm lý đi cùng với bọn họ."

"Đi đâu?"

"Cái này tôi không được rõ lắm, là Diệp cục trưởng an bài."

"Uhm, được rồi, cảm ơn cô!"

Anh nghĩ đây là do Tô Hiểu Sầm sốt ruột bảo hộ con gái mới an bài như vậy, mà không phải vì phòng ngừa anh chạy tới tìm Diệp Phong.

Trong miệng giống như ăn nhầm hoàng liên, không chịu nổi đắng chát mà lộ ra vẻ mặt thống khổ.

Kha An Di chưa tới đi làm, cô cùng các đồng sự khác tới hôm qua mới từ Thanh Đài về.

Hạ Dịch Dương đi tìm phó giám đốc phụ trách kênh tin tức, chuẩn bị đem chuyện phát sinh ở Thanh Đài nói một chút, không phải giải vây chính mình, mà là vì không thể để cho chính mình bị động như thế.

Thư ký mở cửa nói với anh, giám đốc cùng chủ nhiệm Ngô Phong đang nói chuyện.

Anh ở bên ngoài đợi một hồi, Ngô Phong đi ra, vẻ mặt nghiêm túc, "Dịch Dương, cậu đến văn phòng tôi một chút."

Anh gật đầu.

Ngô Phong đóng cửa lại, dặn dò thư ký tạm thời không cần đi vào quầy rầy.

"Ngồi đi!" Ông hướng Hạ Dịch Dương đưa tay mời, tự mình ngồi ở đối diện Hạ Dịch Dương, mày nhủ lại. "Nhất Thụ sáng sớm tới đây nói chuyện với tôi, cho nên 《Tin tức buổi chiều》 chúng tôi chuẩn bị đổi người khác hợp tác với anh, Kha An Di điều đến kênh quốc tế làm biên tập, an bài này cậu có ý kiến hay không?"

"Không có, tôi chấp nhận."

"Trong chuyện này, cậu xử lý rất tốt, không có làm cho chân tướng tiết lộ ra ngoài, cậu bảo hộ Kha An Di, cũng bảo hộ danh dự cho đài, đài đối với cậu vô cùng tán thưởng." Ngô Phong nhìn anh, đột nhiên thở dài, "Đứng ở góc độ Ngô chủ nhiệm, tôi thực thường thức cậu, lý giải cho cậu, nhưng mà đứng ở góc độ là chủ Ngô của Diệp Phong, Dịch Dương, khả năng tôi không giúp được cậu."

Mười ngón tay đặt trên đầu gối xiết lại cùng nhau, anh nhìn thẳng Ngô Phong, thản nhiên cười cười.

"Hiểu Sầm hiện tại căn bản không muốn nghe đến chuyện có liên quan đến cậu. Nhưng cậu không cần hiểu lắm, bà ấy cũng không phải dạng người quyền thế, cũng không có quan niệm dòng dõi gì, bà ấy chỉ là một người mẹ rất bình thường. Khi các cô cậu còn học ở Quảng viện, bà ấy chỉ biết Biên Thành, hiểu rõ mọi chuyện về cậu ấy, rất thích cậu ấy, chúng tôi từng nói qua chờ cậu ấy cùng Diệp Phong tốt nghiệp xong, liền cho hai đứa kết hôn. Không nghĩ tới Biên Hường Quân xảy ra chuyện, cho dù như vậy, chúng ta cũng chỉ là muốn cho Diệp Phong rời đi Bắc Kinh một đoạn thời gian, sau đó chờ sự tình qua đi, cũng sẽ đưa Biên Thành đi qua, Hiểu Sầm luyến tiếc Biên Thành chịu khổ. Chúng tôi cũng không tính đến bọn họ tự nhiên chia tay sau đó. Hiểu Sầm không nói một câu Biên Thành không tốt, bà ấy chỉ thở dài đứa nhỏ này có trách nhiệm. Diệp Phong về nước, hẳn là vì Biên Thành. Hiểu Sầm cùng Nhất Châu trong lòng rất vui mừng, Diệp Phong quên không được Biên Thành, hai người có thể lại về bên nhau, thật là chuyện vui lớn. Trong lúc đó lại đã xảy ra cái gì, vì sao xuất hiện ra cậu, tôi không rõ lắm. Dịch Dương, cậu cùng Diệp Phong vừa mới bắt đầu, thừa dịp cái gì cũng chưa phát sinh, chấm dứt đi!"

"Ngô chủ nhiệm," Hạ Dịch Dương thông thả nhắm mắt lại, sau đó mở ra, "Tôi nghe nói Tô bí thư là bạn gái trước đây của ông, nếu ông có thể biết trước kết quả sau này thì lúc trước ông sẽ chấm dứt tình yêu đối với bà ấy sao? Ông có hối hận vì từng yêu bà ấy sao?"

Ngô Phong sùng sốt.

"Tình yêu không phải dòng suối, lấy một tảng đá đổ xuống liền ngăn được. Tôi yêu Diệp Phong là chuyện của tôi, sẽ có kết quả gì, tôi không thêm suy nghĩ nữa, cũng sẽ không đi ngăn cản, càng không thể có chuyện chấm dứt. Nếu thật sự không có kết quả, tôi đây liền tôn trọng vận mệnh an bài, nhưng tôi sẽ không hối hận."

"Dịch Dương, cậu dường như không phải là người cố chấp như vậy."

"Ngô chủ nhiệm, ông khả năng còn không hiểu được tôi." Anh đứng lên, cung kính gật đầu, mở cửa đi ra, nghe được Ngô Phong ở phía sau thật mạnh thở dài.

Hạ Dịch Dương không có vẻ văn phòng của mình, trực tiếp đẩy cửa vào phòng Giang Nhất Thụ.

"Có bận không?" Anh hỏi.

"Cũng không bận quá, tin tức tối hôm nay không phải tôi trực ban, có việc gì?" Giang Nhất Thụ đứng lên.

"Tôi buổi tối cũng không trực ban. Đi uống với tôi một ly đi."

"Gặp chuyện gì tốt sao?"

Anh choàng vai Giang Nhất Thụ, "Cái gì cũng đừng hỏi, đi uống với tôi là được, sau đó đưa tôi về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Gặp hay không gặp (hạ)

Edit: Hanayang

Một ngày ở trần nhỏ nhanh trôi qua.

Giữa đất trời vừa mới xuất hiện chút ánh hoàng hôn, trên đường vốn không có mấy người đi lại, nhà nhà khép cửa, gió nhẹ vờn quanh ngọn cây, sau đó Diệp Phong cũng chỉ nghe thấy hơi thở của chính mình cùng tiếng côn trùng vo ve trong xó.

Những ngày này giống như bị cách ly, phòng Diệp Phong, ngoại trừ đèn điện còn có thể cảm giác được chút khoa học kỹ thuật tiên tiến, không có Internet, không có tivi, cũng không có di động, thời gian như lui lại vài thập niên. Phòng của Diệp Nhất Châu và phòng bác sĩ Tông so với phòng cô có nhiều đồ hơn, có cái TV mấy chục inch có thể xem được mấy tiết mục đài CCTV, nhưng bọn họ vì để cho cô cân bằng tâm lý, rất ít mở xem. Ngẫu nhiên mở lên một lần, cô cũng không đi qua xem, kính sát trùng của cô để ở trong bệnh viện, hiện tại cô tương đương với một người mù chữ.

Sáng sớm cùng bác sĩ Tông ra ngoài tản bộ, nhìn vật gì cũng đều mơ hồ, thật sự là cô phụ phong tình ở trần cổ Tây Đường.

Gương mặt gần như đã hoàn toàn tiêu sưng, vết thương ở đầu gối và sau lưng cũng kết da non, chỗ bị thương nghiêm trọng nhất là cổ, tụ huyết còn chưa có hoàn toàn tán đi, cô mỗi ngày đều kéo cổ áo sơ mi dựng thẳng lên. Diệp Nhất Châu mua cho cô một cái mũ rom, vành rất rộng, để khi cô ra ngoài sẽ đội.

Cô không phải rất muốn ra ngoài, nhưng bác sĩ Tông kiên trì muốn cô đi ra ngoài dạo một chút, ít nhất mỗi ngày ba lần. Trần Tây đường không lớn, vòng hết một vòng bất quá chỉ khoảng 14 phút, đi một, ở ngay tại bên đường ăn một chén đậu hủ, hoặc nhìn thấy quán trà thì uống một chén trà. Diệp Nhất Châu thích hương bách loa xuân thơm ngát bốn phía. Bác sĩ Tông thường gọi là hồng trà hương thuần nồng đậm, ông nói nhuận hầu thư sướng, dư vị lâu dài rất đậm, làm người ta trầm mê. Cô chỉ cần trà hoa cúc có chút xú hương vị chua chua, uống vào ngày hè nóng bức, vào bụng có một loại thanh mát, chỉ là ở trong cổ họng còn lưu lại một tia chua xót của hoa cúc, giống như tâm tình hiện tại của cô.

Đến Tây đường đã gần một tuần, cô cũng một tuần không nói chuyện cùng Tô Hiểu Sầm.

Khi còn ở bệnh viện tại Bắc Kinh, Tô Hiểu Sầm nói muốn đưa cô về Thanh Đài, lúc ấy cô liền cự tuyệt. Cô biết bộ dáng hiện tại của chính mình tạm thời không thể làm tiết mục trực tiếp, nhưng đường thương cũng không cần chạy về Thanh Đài xa như vậy. Cô nói với Tô Hiểu Sầm, nếu lo lắng cho cô, cô có thể tạm thời chuyển đến nhà chú Ngô Phong.

Tô Hiểu Sầm khẽ ừ, cô nghĩ bà ấy đã đồng ý. Không nghĩ tới khi truyền dịch, Tô Hiểu Sầm tìm bác sĩ bỏ thêm một mũi thuốc an thần vào trong chai nước truyền, cô ngủ thật sâu, ngay cả nằm mộng cũng không có, khi tỉnh lại thì đã ở trên chuyến tàu từ Bắc Kinh đến Thanh Đài.

Cả người cô đều đau, khoảnh khắc đó, tim cũng bị nhéo đau đón theo.

"Sao phải làm như vậy?" Cô hỏi Tô Hiểu Sầm.

Tô Hiếu Sầm nghiêm khắc nhìn cô, "Mẹ cảm thấy con cần thanh tỉnh thanh tỉnh."

"Mẹ làm vậy là bắt cóc con sao?" Cô cùng Hạ Dịch Dương đã hẹn buổi tối gặp, hiện tại cư nhiên một lời chào cũng không có, đột nhiên liền mất tích.

"Mẹ làm vậy là thay con suy nghĩ, con hiện tại hoàn toàn bị người đàn ông đó che mắt, cái gì cũng không thấy rõ."

Cô chớp chớp mắt, cô thật sự là cái gì cũng nhìn không rõ, "Mẹ, con đã muốn hai mươi bảy tuổi, không phải bảy tuổi, con biết con đang làm gì."

"Biết mà còn chân đạp hai thuyền? Đây là mẹ dạy cho con sao?"

Cô sợ run người cắn chặt môi, người khác nói như vậy, cô sẽ trả lời lại một cách mỉa mai, nhưng đây là mẹ của mình, cô cảm thấy vô cùng ủy khuất, hơn nữa lại là sau khi gặp phải kẻ bắt cóc tấn công, là lúc trong lòng còn hoảng sợ bất an.

"Con thích Biên Thành nhiều năm như vậy, nó cũng đợi con nhiều năm như vậy, ở trong hoàn cảnh khó khăn đó mà có thể phấn đấu đến được như bây giờ, không có dính dấp đến người phụ nữ nào. Vì sao là nó cứu con mà không phải người khác? Đêm hôm khuya khoắc thật sự là chạy ngang qua cửa radio sao? Con thật sự không rõ hay là giả vờ không rõ? Mà Hạ Dịch Dương kia, một bên cùng con chơi trò mập mờ, một bên cùng đồng nghiệp muốn làm tình..."

"Mẹ cần bản là không muốn làm rõ ràng tình huống, không cần tùy tiện có kết luận..." Cô đánh gãy lời Tô Hiếu Sầm, gấp đến độ hốc mắt đều đỏ.

"Có phải con quyết tâm muốn gả cho anh ta hay không?"

Cô khoát tay, nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt ào ào chảy xuống, "Con bây giờ nói cái gì mẹ đều nghe không lọt tai, con không muốn cùng mẹ khác khẩu. Nhưng con chỉ ở Thanh Đài vài ngày, sau đó con phải về Bắc Kinh."

Tô Hiếu Sầm tức giận đến sắc mặt đều thay đổi, Diệp Nhất Châu ngồi ở một bên vỗ vỗ lưng của bà, bảo bà đến qua bên đây ngồi. Chuyển chỗ ngồi, ngồi vào bên cạnh Diệp Phong, cẩn thận thay Diệp Phong lau nước mắt, cố gắng hết sức không đụng tới miệng vết thương của cô.

"Tiểu Phong Diệp, việc mẹ con làm là có điểm quá khích, nhưng ý của mẹ suy cho cùng cũng là muốn bảo vệ cho con. Nếu quả thật là mẹ hiểu lầm Hạ biên tập, sau này giải thích rõ, không phải là được sao? Ba mẹ đều công tác ở Thanh Đài, đưa con về đây là vì tiện chăm sóc con. Này có cái gì để lo lắng chứ? Một tình cảm mà không tiếp thụ được khảo nghiệm khoảng cách và thời gian, vậy tình cảm đó còn có thể kéo dài bao lâu?" Diệp Nhất Châu lời nói thâm thúy nhìn Diệp Phong.

"Ba, con không phải lo lắng, con chỉ là..." Rơi lệ càng nhiều, cô cũng nói không nên lời là cái gì, chính là trong lòng thực bối rối, cũng thực bất an.

"Ba ba cảm thấy con rời khỏi Bắc Kinh một đoạn thời gian có vẻ tốt, thoải mái mà dường như, cũng sắp xếp lại trái tim mình một chút, ba ba cùng mẹ tuổi lớn, lại cùng con phân cách sáu năm, trong lòng làm sao có thể an ổn được? Con sẽ không nghĩ là trong sáu năm qua, chúng ta không lo lắng cho con chứ?"

Diệp Nhất Châu thờ dài, đau lòng ôm Diệp Phong vào lòng, "Con nói mẹ nghe không lọt tai lời của con, tâm tư của chúng ta chỉ sợ chờ đến sau khi con làm mẹ mới có thể hiểu được! Con lần này bị tấn công, ba mẹ trong một đêm đó đều như già đi mấy chục tuổi, lên máy bay, chân của ta run rẩy, mẹ con là người sĩ diện như vậy lại khóc như người, luôn luôn tại tự trách của cô không xứng chức. Tiểu phong diệp, chúng ta không thể cho người lại đã xảy ra chuyện."

Diệp Phong ngược hai mắt đầm lệ lên, đã khóc không thành tiếng.

Đến Thanh Đài, Diệp Nhất Châu cùng Diệp Phong lên một chiếc xe jeep, trên xe còn có một người đàn ông khoảng hơn bốn mươi tuổi, tóc hơi hơi một tí, tự giới thiệu họ Tống, ở Thanh Đài có mở một phòng khám tâm lý. Tô Hiếu Sầm không có lên xe, biểu tình là lạ sở sở mặt Diệp Phong, Diệp Phong không được tự nhiên xoay đầu sang một bên.

"Chúng ta đến Tây đường hường một kỳ nghỉ mát, nơi đó rất an tĩnh, khí hậu cũng so với phương bắc tốt hơn một chút." Ở trên xe, Diệp Nhất Châu nói.

Cô có thể nói không đi sao?

Cô muốn gọi điện thoại cho Hạ Dịch Dương, di động không biết quăng nơi nào. Cô cảm di động của Diệp Nhất Châu lên, bị kịch phát hiện bản thân mình không thể nhớ số di động của Hạ Dịch Dương. Anh có hai số di động, một cái dùng trong công việc, một cái chính là số từng gọi tới 《Đêm khuya khuyên tình》, số cuối là sinh nhật cô, cô đều có cả, nhưng chỉ lưu ở trong di động, không nhớ trong đầu. Không chỉ có là Hạ Dịch Dương, mà Ngã Ly, Biên Thành, Tiểu Vệ, bất cứ số nào, cô đều không nghĩ ra.

Di động của Tiểu Vệ ở trên xe công cộng bị người ta lấy cắp mất, cô ấy đến radio khóc kêu trời gọi đất, không phải vì di động, mà là vì số ở bên trong. Còn cô không hề lo lắng về phương diện này, nếu di động mất, thì về nhà tìm Hạ Dịch Dương nha, thông qua anh, cô có thể tìm được Ngã Ly, mà Ngã Ly có thể giúp cô tìm được người cô muốn tìm.

Cô không nghĩ tới, có một ngày, cô sẽ tìm không thấy Hạ Dịch Dương.

Diệp Nhất Châu thuê một biệt viện nhỏ, rất yên tĩnh, trong viện có một gốc cây trầm hương hai trăm năm, lá cây rậm rạp, xung quanh bờ tường là một vòng hoa, khi thái dương ló dạng, đủ mọi loài hoa dưới mặt trời tranh nhau khoe sắc. Trong sân có một khoảnh vuông toàn bao phủ màu xanh, cũng không quá nhỏ, sau cơn mưa, vừa giẫm một bước, đột nhiên sẽ kéo theo một cỗ bùn lầy, ướt nhẹp ống quần.

Trong ấn tượng, Diệp Nhất Châu rất ít nghỉ ngơi, lần này cũng thật sự là nén lòng ngồi xuống. Ăn qua điểm tâm, là bác sĩ Tông đưa Diệp Phong đi ra ngoài tân bộ, đến phòng khám thay thuốc, Diệp Nhất Châu ngay tại trong phòng thông qua điện thoại xử lý công sự. Diệp Phong từ bên ngoài trở về, cửa phòng của ông còn đóng chặt.

Bác sĩ Tông là do Tô Hiểu Sầm mời đến, ông kỳ thật cũng bề bộn nhiều việc, nhưng thời điểm cùng một chỗ với Diệp Phong, ông đều tắt máy di động. Ông luôn cổ vũ Diệp Phong đem sự sợ hãi trong đáy lòng phóng xuất ra ngoài, mỗi ngày buổi tối làm mộng gì, đều phải nói với ông, ông nói Diệp Phong hiện tại giống như một mình đi trên một con đường tối đen, không ai giúp, rất khó đi được ra ngoài.

Cầu ở Tây đường thành danh bởi những vùng sông nước bên trong, cây cầu chắc chắn, là sự kết nối giữa những con người hai bờ sông, cũng làm cho sông lớn sông nhỏ ở trấn Tây đường gắn bó một thể.

Diệp Phong nhớ rõ từng cùng Hạ Dịch Dương ước hẹn làm một kì nghỉ ngắn ngày đến Ô trấn chơi, nét đẹp ở Tây đường không thể so với Ô trấn, cô đến đây, anh lại ở Bắc Kinh. Có khi cô nghĩ, nếu cô đồng ý cùng đi Thanh Đài với anh, nói không chừng chuyện gì cũng sẽ không phát sinh. Nhưng tại thời điểm đó, cô thật sự không thể bỏ mặc Biên Thành.

Tây đường có một con phố có mái hiên dài gần cây số nằm dọc bờ kênh, khi trời mưa, đi ở bên trong, mưa bụi Giang Nam rất có tình thơ ý họa, cũng làm cô đặc biệt nhớ đến Hạ Dịch Dương.

Cô từ số dịch vụ "trăm sự thông" tra được số điện thoại tổng đài CCTV, dùng điện thoại bàn gọi tới, chuyển tới kênh tin tức, có một giọng nữ tiếp điện thoại, cô nói tìm Hạ Dịch Dương, cô ta liền cười khanh khách, hỏi cô có muốn tìm cả Vương Trữ hay là Chu Quân, Lý Vĩnh hay không?

Cô cảm điện thoại, lập tức mất đi công năng ngôn ngữ.

Ngô Phong cùng Diệp Nhất Châu nói chuyện trên điện thoại, hỏi tình hình của cô, Diệp Nhất Châu nói vài câu, kêu cô đến nghe tiếp, sắp cúp máy, "Chú Ngô, Hạ Dịch Dương được không?"

"Cậu ta rất bận, chuẩn bị tham gia cuộc thi người chủ trì, tổ chuyên nghiệp."

"À, chú Ngô, chú có biết điện thoại của anh ấy là số bao nhiêu không?"

"Chú chưa bao giờ nhớ số di động, chờ chú hỏi cậu ta sau đó sẽ nói với con."

Ngô Phong lại tới vài lần, dường như đã quên mất việc này. Cô buổi tối chạy sang phòng Diệp Nhất Châu xem tin tức, anh đã đổi người hợp tác, nhìn qua vẫn là như vậy chuyên nghiệp, ôn hòa, nhẹ nhõm.

Tối nay, trăng tỏ sao mờ, ngẩng đầu nhìn ngắm, mảnh trăng mỏng manh bằng bạc hấp thụ giữa trời đen đặc, tản ra quý bí không khí. Diệp Phong đột nhiên bị cảm xúc yếu ớt thỉnh linh toát ra bao bọc, cảm thấy ngay cả chính mình cũng hư vô giả dối, giống như nữ nhân vật chính gầy yếu trong tiểu thuyết ngôn tình, không đầu không đuôi sâu mi khổ kiếm.

"Như thế nào còn chưa ngủ, Tiểu Phong Diệp?" Phía sau có tiếng dép lê đát đát, tiếp theo cửa kẹt một tiếng, Diệp Nhất Châu đi ra.

"Nói điện thoại với mẹ sao?" Khi cô đi ra, nghe được Diệp Nhất Châu đang nói tình huống của cô.

Trong viện có hàng ghế đá, ngồi ở bên trên đó cả người mát mẻ. Diệp Nhất Châu ở bên cạnh cô ngồi xuống, "Không phải mẹ, là Giám đốc Lâu. Anh ta nói kẻ bắt cóc đã bị tóm, là một hacker, từng ở trên mạng tung ra một cái virus, làm cho rất nhiều máy tính đều tê liệt, cảnh sát trong ngành đã truy tìm hẳn thật lâu, nhưng năm nay đột nhiên hẳn không có động tĩnh, thì ra là thất tình nên hẳn không lòng dạ nào viết virus."

"Sao?" Cô nghe xong không khỏi cảm thấy vui vẻ, "Con liền cảm thấy hẳn ta tinh thần có điểm không được bình thường, phỏng chừng là nhốt ở trong nhà lâu lắm, ít cùng người bên ngoài tiếp xúc, tính cách vụn vẹo."

"Tiểu Phong Diệp, buổi tối còn gặp ác mộng không?"

"Không có, con hiện tại ngủ rất ngon." Cô cũng không nói lời nói thật. Kỳ thật cô vẫn thường xuyên thấy trong mộng một mình ở trong con ngõ kinh hoàng chạy trốn, tỉnh lại đầu đầy mồ hôi, thật lâu sau đó cũng không có biện pháp lại đi vào giấc ngủ, khi đó, cô thực mong mỏi có Hạ Dịch Dương ôm ấp.

Cô cũng rất sợ đêm mưa đông tố, nhưng có Hạ Dịch Dương ở bên, cô sẽ ngủ thật sự bình yên.

"Vậy là tốt rồi, ở thêm mấy ngày, chúng ta về Thanh Đài đi." Diệp Nhất Châu nói.

Có một hồi, cha và con gái cả hai đều không nói chuyện. Cô bả đầu dựa vào trên vai Diệp Nhất Châu, híp mắt tìm sao trời, "Ba ba, con có thể hỏi chút vấn đề không?"

Diệp Nhất Châu nở nụ cười, "Khi nào thì biến thành người nhất gan, muốn hỏi liền hỏi đi!"

"Ba có ghen với chú Ngô Phong không?"

Diệp Nhất Châu giật mình, có bao nhiêu không quá tự nhiên, nhưng ông vẫn cố gắng kiềm chế xuống, "Không có. Tình cảm cũng phân ra mấy thời kì, lúc ban đầu thích không mang theo tạp chất gì, cũng sẽ không nghĩ rất xa, đơn thuần bởi vì hấp dẫn lẫn nhau mà cùng một chỗ. Nhưng sau này, bước ra xã hội, tiếp xúc với nhiều người, con người cũng sẽ đi theo đó mà xảy ra thay đổi, lúc này đối với chuyện tình cảm yêu cầu cũng không giống, không phải nói thực tế, mà là cảm tình cũng phải thừa nhận rất nhiều áp lực từ cuộc sống, không chỉ có yêu, còn phải có bao dung, trấn an, săn sóc, thỏa hiệp, thậm chí còn có ủy khuất, tha thứ, làm ra một chút hy sinh. Mẹ con khi quen biết chú Ngô, khi đó bà ấy còn rất trẻ, mà ta khi quen biết bà ấy, bà ấy rất thành thực, tình yêu của chúng ta cũng rất thành thực, cũng rất lý trí."

"Vậy ba ba nhìn nhận quan hệ hiện tại của mẹ và chú Ngô Phong là như thế nào?"

"Tình bạn mà thôi. Bởi vì rộng lượng, mới có thể tự nhiên, mới có thể lâu dài."

"Ba ba, ba có hay không từng suy đoán giữa bọn họ có..."

"Chưa từng có." Diệp Nhất Châu nở nụ cười, nhéo cái mũi của cô, "Mẹ con cùng chú Ngô bên nhau, nhiều nhất là Tô giáo sư, mà cùng ta bên nhau, bà ấy thành Thanh Đài Tô bí thư, bà ấy đối với quyền lực không có hứng thú, nhưng hiện tại bà ấy có cảm giác thành tựu. Có phát hiện ra không, bà ấy thành một người phụ nữ mạnh mẽ hơn?"

Diệp Phong méo máo, "Không cần phát hiện, con đây tự thể nghiệm qua sự ngang ngược của mẹ."

Diệp Nhất Châu cười ha ha, "Còn ghi hận mẹ con?"

Diệp Phong không nói gì, cô làm sao thật sự ghi thù Tô Hiểu Sầm, nhưng hy vọng sau khi trở lại Thanh Đài, bà ấy có thể đồng ý cho cô đi Bắc Kinh.

Cô hoàn toàn có thể không hỏi ý kiến Tô Hiểu Sầm, nhưng cô không muốn Tô Hiểu Sầm không vui.

Sáng sớm trời hơi lạnh, bác sĩ Tông đứng ở trong sân cỏ gần cánh tay, cô cầm mũ rom đi ra, "Chào!"

"Chào, Diệp Phong, ngủ ngon không?"

Cô đội mũ rom lên, che khuất đôi mắt thâm đen, "Cũng được. Chúng ta hôm nay đi từ nam đến bắc trước, hay là từ bắc đến nam?"

"Đi theo bóng cây đi." Bác sĩ Tông hơi béo, đặc biệt sợ nóng.

Cái bàn đá xanh ở ngã tư đường vừa mới được xối nước, trên mặt còn lưu lại một chút loang lổ ẩm ướt, loang lổ từng mảng đen đậm nhạt, một người phụ nữ xách theo giỏ mặc áo khoác đi ngang qua, ánh mắt âm áp hiền lành.

Bác sĩ Tông rất ít chủ động nhắc tới chuyện bị tấn công, ông uyển chuyển nói chuyện vòng vèo, chờ Diệp Phong lơ đãng nói đến, giống như đó không hề là cái chuyện gì đáng sợ.

Hai người đi lên một cầu cầu đá, trên cầu có dân bản xứ đang bán bánh hạt sen, không phải mỗi ngày đều có thể gặp được, Diệp Phong dừng chân lại chọn một cái muốn mua về làm đồ ăn vặt.

"Diệp Phong, ở Tây đường cô có người quen sao?" Bác sĩ Tông ho khụ hai tiếng.

"Bác sĩ Tông thôi!" Diệp Phong cười ngẩng đầu.

"Vậy vị kia?" Bác sĩ Tông hắt hắt về phía kia cầu.

"Vị nào?" Diệp Phong đem mắt nhắm thành một đường, nhìn đến một đoàn bóng dáng hướng bên này tới gần.

Đợi cho đến gần, cô nâng tay lên che miệng lại, "Anh... làm sao có thể đến đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Tâm ý mà thôi

Edit: Hanayang

Diệp Phong không có mang hành lý gì đến Tây đường. Trên trần có mấy cửa hàng nhỏ bán quần áo rất đặc biệt, quần áo bên trong có một số là váy dài và quần áo thoải mái có nét phong tình địa phương, đó là vải bông gai dầu, hình thức rất gọn gàng. Cô hôm nay mặc một chiếc váy dài màu trắng không tay, ở chân váy thêu hình cánh bướm bay thành một vòng, vì che khuất vết thương ở cổ, cô phối thêm một cái khăn lụa màu vàng nhạt.

Người đứng bên lan can cầu, phía sau là tầng tầng mái hiên cao cao chắn chắn dựa trên bờ tường, bên dưới cầu, dọc theo bờ sông là vài pho đủ loại màu sắc rực rỡ, mùi thơm thật to che khuất ánh mặt trời chói chang, anh không cần hí mắt, cũng rõ ràng nhìn thấy trên làn da trắng nõn của cô phỉếm ra thân nhiên đỏ ửng, tóc dài như mực, con ngươi trong suốt, không hề là cô gái đang đổ máu ở trong lòng anh mà mang hấp hối nữa.

Loại cảm giác này thật tốt!

Hầu kết nhẹ nhàng mà mấp máy mấy phần, trái tim ướt át run rẩy, không muốn đến, nhưng làm thế nào cũng không ổn định được tâm tình, ngày hôm qua tan tằm về nhà, đứng ở đầu giường trong phòng ngủ, nhìn cô ở trong khung hình nở nụ cười đến mê mẩn, trong lòng vừa động, anh tùy tiện lấy vài cái quần áo, liền đi thẳng đến sân bay.

Loại xúc động này đã lâu. Tết âm lịch năm thứ ba đại học, vừa cùng cô nhắn tin xong, đột nhiên nổi nhớ không kiềm chế được, dường như không nhìn thấy cô sẽ không thể xác định được cô là chân thật tồn tại, vì thế, anh cũng không báo trước, nhờ người mua vé xe lửa đi Thanh Đài.

Anh hít sâu một hơi, cười nói: "Trước tiên ngồi máy bay đến Thượng Hải, tiếp theo ngồi xe lửa đến Gia Thiện, rồi lại đi xe buýt, vừa mới hỏi thăm xem đến khu nhà nghỉ đi như thế nào, vừa nhắc mắt, em liền xuất hiện."

Cô thấy chiếc áo sơ mi cao cấp của anh nhăn nhúm lại, ống quần cũng không quá hoàn mỹ như bình thường, phủ trên mặt giày là một tầng bụi đất, vẻ mặt mỗi một, lại cười đến thực thoải mái, vẻ lo lắng trong ánh mắt trở thành hư không. Cô thật ra kinh ngạc là anh làm sao có thể đột nhiên tới được, trước đó anh đã nghỉ mấy ngày phép, làm tổng giám đốc, trên đầu nhất định động lại rất nhiều công việc, Diêu Hoa kia điện thoại đến như đòi mạng đã nói lên tất cả, hiện giờ nhìn anh với bộ dáng này, vấn đề của cô dường như dư thừa.

Cô ở chỗ này cũng đã muốn buồn sắp mốc meo, mỗi ngày tỉnh lại sẽ chờ mặt trời lặn, sau khi mặt trời lặn lại ngóng trông đến hừng đông. Biên Thành đã đến, làm cho cô nhận không được tâm tình nhảy nhót.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của cô loạn thành mảnh trắng non.

"Khụ, khụ, " bác sĩ Tông bị bỏ quên dùng tiếng ho khụ nhắc nhở sự tồn tại của mình, Diệp Phong mặt đỏ lên, giới thiệu hai người.

"Tôi nghĩ tôi nên đi về trước thông báo cho bác gái chủ nhà mua thêm nhiều món ăn, bà ấy còn không biết chúng ta có khách quý đến đây. Diệp Phong, trên trần này cô đi dạo không biết bao nhiêu lần, cũng xem như một nửa người Tây đường, nên làm hết sức của chủ nhà, đưa bạn cô đi dạo. À, đi uống chút trà trước, tôi nghĩ anh hiện tại nhất định rất khát."

Tông bác sĩ thực thức thời nhận lấy hành lý trong tay Biên Thành, có người theo trông Diệp Phong, ông trộm được nửa ngày nhàn rỗi, tìm Diệp cục trưởng chơi cờ đi.

"Cám ơn bác sĩ Tông." Biên Thành lễ phép nói.

Bác sĩ Tông khoát tay, lau mồ hôi trên trán, vội vàng xuống cầu. Hôm nay dường như nhiệt độ rất cao, mới đi bộ vài bước, liền nóng không thở nổi.

"Người Tây đường rất khôn khéo, quán trà đều ở đối diện sông nước, phải qua vài cây cầu, may mắn là cảnh đẹp, bằng không dường như bị ép buộc." Cô híp mắt, chỉ chỉ cách đó không xa.

"Em ổn không?" Anh nhìn mắt cô trong chốc lát mờ tròn xoe, trong chốc lát lại híp thành một đường kẻ, nở nụ cười.

Cô nhún nhún vai, "Ồ trong này, người em quen chỉ có ba ta cùng bác sĩ Tông, hai người bọn họ cũng không phải người thú vị, em ổn thế nào được? Bác Kinh sao rồi?"

"Bác Kinh? Đương nhiên tốt lắm, vẫn là thủ đô." Anh nghiêm trang trả lời, trong mắt bao la nhu hòa.

Khỏe miệng cô dịu dàng nở ra một đóa tươi cười, "Nhiệt độ vẫn nóng như vậy?"

"Nhớ Bác Kinh?"

Cô nhìn phía trước, chăm chú đi đường. Cô cũng không nói gì, kỳ thật là nhớ người ở Bắc Kinh.

Trên trần không ít du khách, đối diện đi tới vài vị du khách ba lô, dưới chân cầu có sinh viên mỹ thuật đang ở vẽ tả cảnh, anh cẩn thận đi sang bên cạnh của cô, tay nắm lại nắm, cổ lấy dừng khi muốn nắm lấy tay cô.

"Ách?" Cô cứng ngắc xoay mặt nhìn anh.

Anh đang nhìn thuyền thả trên sông, "Anh chỉ có thể ở bên cạnh em hai ngày, sau đó đi Thượng Hải bàn bạc vài việc."

"Công việc sao?"

"Công ty Xuất bản lo liệu coi như xong rồi, tháng sau công văn phê chuẩn sẽ đưa xuống. Anh muốn cùng vài tác giả viết khá ký hợp đồng dài hạn, ra trước mấy quyển sách, tạo danh tiếng cho công ty."

"Hàn Hàn hay là Quách Kính Minh?"

Anh cười to, "Hai người họ là danh bài lớn, ký không nổi."

"Họ từ chối anh sao?"

"Anh không liên lạc với họ."

"Không thử làm sao mà biết họ sẽ không muốn?"

"Cô ngốc, người ta có sản nghiệp của chính mình."

Tiếng nói vừa dứt, hai người đều trầm mặc. Trước kia, khi chỉ có ở hai người nói chuyện thăm thì, khó kiềm chế được, anh sẽ khẽ gọi cô "Cô ngốc".

"Đến đây!" Ánh mắt cô tựa hồ che chút sương mù, giả vờ tự nhiên nói.

Họ chọn một cái bàn bên bờ sông, cô đề cử anh uống trà hoa cúc, còn cô gọi trà hoa nhài, hoa màu trắng, lá xanh đen ở trong nước chậm rãi nổi lơ lửng, cảm giác thời gian thích ý lại yên tĩnh.

"Muốn dùng điểm tâm hay không?" Cô hỏi.

"Không cần, bằng không cơm trưa sẽ ăn không vô, sẽ có lỗi với thịnh tình của bác sĩ Tông."

"Anh... làm sao mà biết em ở Tây đường?" Cửa sổ quán trà rộng mở, gió sông thổi vào bên trong, mang đến vài hơi thanh mát.

"Em không mang đi động theo, anh gọi tới hai lần, muốn hỏi thăm một chút tình huống của em, đều là tắt máy, anh liền gọi cho ba em."

Cô giật mình, khi nào thì anh cùng ba cô quen thuộc như vậy?

"Ngày đó đưa em đi, ở nhà ga anh xin số đi động của ba em."

"Anh ở nhà ga? Còn có những người khác không?"

"Chú Ngô Phong, dì Tần của em."

"Nha!" Cô nâng chung trà lên, hương hoa nhài quá nồng, dường như uống không phải trà mà là nước hoa, cô nhũ nhũ mây, hạ chén xuống.

"Diệp Phong," Anh gọi cô một tiếng, chờ cô giương mắt, đồng tử của anh có hơi hơi ý cười, "Có cái này cho em xem."

Anh còn túi xách tùy thân, từ bên trong lấy ra một quyển sách, "Hình ảnh quảng bá Triển lãm xe ô tô Bắc Kinh, các nhãn hiệu lớn trên thế giới đều có, mẫu xe cũng rất đầy đủ."

"Anh đổi nghề tiếp thị ô tô?" Cô nhận cuốn catalogue, vô luận trang giấy hay là in ấn, tinh tế tuyệt vời.

"Hài, phương diện này anh không rành. Em thích một chiếc như thế nào?"

Cô ngạc nhiên ngậy người.

Anh ngược cầm, "Anh nghĩ rồi, em rất thích công việc hiện tại, thời gian nghỉ ngơi của em sẽ không thay đổi, công tác của anh có vẻ bận, không thể mỗi ngày đưa đón em, nghĩ tới nghĩ lui, đây là phương pháp giải quyết tốt nhất, tự em lái xe đi làm, tính an toàn sẽ cao chút. Nhưng không cho phép mua xe quá phong cách, giá trong vòng ba mươi vạn đến năm mươi vạn, màu sắc cũng không cần quá chói mắt, như vậy sẽ không quá gây chú ý."

"Biên Thành, vấn đề không phải vậy..." Nếu muốn tự mình lái xe, thì cô trở lại Bắc Kinh sẽ mua.

"Tay lái em không tốt? Không sao hết, về Bắc Kinh rồi, anh sẽ tìm một giáo viên giúp em luyện mấy tháng."

"Cũng không phải..."

"Diệp Phong, em cho rằng trái tim của anh rất mạnh mẽ sao?" Giọng của anh đột nhiên thấp xuống, ánh mắt ảm đạm ưu thương, "Anh ở trên đời này còn có mấy người để quý trọng? Nếu em lại rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, nếu anh không ở bên cạnh em, nếu... Em nói anh phải làm sao bây giờ?"

Cô khó khăn muốn biểu đạt rõ ràng ý kiến của mình, "Lần đó là chuyện ngoài ý muốn, sẽ không thường xuyên phát sinh..."

"Không cần thường xuyên, một lần như vậy đủ rồi." Anh dè dặt thanh âm nhưng vẫn không ngăn được giọng điệu nóng nảy, "Không chỉ vì anh, còn vì cho ba mẹ em yên tâm, em cũng có thể bảo vệ tốt chính mình."

"Được rồi, vậy trở lại Bắc Kinh rồi em đi mua xe." Cô nghĩ nghĩ, đồng ý quan điểm của anh.

"Mua xe không phải mua quần áo, chọn trúng sẽ có, xe là cần đặt trước. Em chọn đi, nhìn trúng mẫu nào, anh đi đặt, chờ em trở lại Bắc Kinh, có thể lấy

xe."

"Biên Thành, cảm ơn!" Cô trầm mặc một chút, nói, "Xe, vẫn là để em chính mình mua đi!"

"Anh mua hay em mua có cái gì khác nhau?" Tươi cười trên mặt anh biến mất.

"Giá trị quá lớn, anh cũng không phải mở ngân hàng, tiền kiếm cũng không dễ dàng, dù sao ba mẹ em vẫn muốn mua chiếc xe cho em, để cho họ mua đi!"

"Diệp Phong, tiền của anh là do anh đầu tư kiếm được, không bẩn, rất sạch sẽ." Anh chợt đứng lên, đi ra ngoài.

Cô cắn cắn môi, đuổi đi theo, túm lấy cánh tay của anh, "Em không phải có ý như vậy, chỉ là em cảm thấy..."

Anh bắt đầu đi thờ dài, "Trước kia, mua cho em cái kẹp tóc bằng thủy tinh, em cũng sẽ vui vẻ nhảy dựng lên; đất em đi ăn KFC một lần, em từ trên đường vui vẻ đến thủy viện, hiện tại rốt cuộc làm sao vậy, quần áo cũng vậy, ô tô cũng thế, em vì sao muốn làm rối rắm giá trị, có khác biệt cũng là tâm ý của anh sao? Em nhìn em xem, mày nhú lại, miệng mím chặt, giống như anh đang khi dễ em vậy."

"Không có, không có," cô cố gắng làm vẻ mặt tươi cười, "Quần áo cùng ô tô đều là xa xỉ phẩm, em dùng không nhiều lắm, mà kẹp tóc và KFC là em yêu thích. Anh hiện tại cũng đi mua món ngon cho em, liền chén tà hủ đi!"

Cô đem anh kéo vào quán nhỏ ven đường.

"Mặc kệ em nói cái gì, lần này em phải nghe lời anh." Anh trừng mắt nhìn cô một cái, vẫy tay với một người chắc là bà chủ, gọi hai chén tà hủ.

Cô xoay mặt đi qua, cắn môi in rõ hai dấu răng.

Mặt trời vừa mới còn gay gắt, trong giây lát, chân trời nổi lên một đám mây đen, ngoài ý muốn nổi cơn mưa, mới đầu chỉ là mưa phùn phon phớt, về sau càng mưa càng lớn, hai người mua chiếc ô, chạy trở về nhà nghỉ.

Chủ cho thuê nhà đã chuẩn bị một gian phòng cho Biên Thành, cơm trưa đặc biệt nhiều hơn vài món ăn. Biên Thành và Diệp Nhất Châu còn có bác sĩ Tông đều uống rượu, Diệp Nhất Châu và bác sĩ Tông uống hơi nhiều, sau khi ăn xong hai người về phòng lên giường nghỉ ngơi.

Sắc trời đã muốn tối hoàn toàn, hạt mưa từng giọt tí tách đánh vào cửa sổ, khắp nơi một màu xám xịt. Diệp Phong ngồi ở trong phòng khách chính, nhìn cô cây trong sân đến xuất thần, Biên Thành bưng một đĩa dưa hấu mới cắt đi tới.

"Anh có cần đi ngủ trước hay không?" Cô nhìn cả gương mặt anh đều đỏ.

Anh sờ sờ mặt, "Anh ổn, còn chịu được."

"Anh có chạm mặt Ngã Lỵ hay không? Em đã thật nhiều ngày không cùng cô ấy liên hệ."

"Không có. Dù cho nhìn thấy, nửa con mắt cô ấy cũng không nhìn anh." Anh thần nhiên cười, nhớ tới lúc trước Ngã Lỵ vì giúp Diệp Phong hết giận, đem nguyên phần cơm canh úp lên đầu anh, anh gọi đầu năm lần vẫn cảm thấy trên tóc còn mùi dầu mỡ.

"Nhưng anh có số điện thoại của cô ấy, những khi họp mặt bạn học, cô ấy sẽ gửi tin nhắn cho anh."

"Thật sự? Cho em mượn di động, em gọi cho cô ấy."

Anh lấy di động đưa cho cô, "Em gọi đi, anh đi nằm một lát, sáng sớm dậy quá sớm. Buổi chiều chúng ta đi ngồi thuyền."

"Được!"

Anh mua một cái di động mới, vỏ ngoài màu xám bạc, cô tìm tìm trong danh bạ, có thể anh đều lưu số trong thẻ nhớ, trong danh bạ lại phân từng mục từng mục rõ ràng. Lần trước cô không tìm trong mục bạn học, ấn mở ra, anh tuy rằng không cùng bạn học liên hệ, nhưng lưu cũng không ít số.

Vô tình, tên Hạ Dịch Dương liền bắt ngờ không kịp đề phòng đập vào mắt của cô, tìm cô "tình thích" nặng nề nhảy lên.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Như vậy xa, như vậy gần (Thượng)

Đột nhiên, mừng vui ngây ngất ở trong nháy mắt ủa đến, đều chưa kịp suy nghĩ, ngón tay đã ấn nút gọi đi, tiếng nhạc chờ như dòng nước lan tỏa, với âm nhạc sống động, trái tim cũng theo đó mà bộp, bộp, một tiếng nhanh nối tiếp một tiếng.

"Xin chào, Biên Thành!" Tiếng nói quen thuộc ở bên tai vang lên, cô hoảng hốt nghĩ rằng chính mình sinh ra ảo giác, nhưng sau khi nghe được tên đó, cô mới nhớ tới đây không phải di động của mình.

Giọt giọt mưa rơi xuống nền gạch đá xanh, có tiếng nước tí tách, tựa như mặt đất đang tận lực hút vào. Giữa tiếng mưa rơi, cả người cô đều cứng ngắt, suy nghĩ có một tia bối rối.

Cô bước ra cửa, đứng ở bên hành lang, muốn nhờ không khí trong trẻo lạnh lùng làm cho chính mình bình tĩnh trở lại.

"Biên Thành?" Giọng Hạ Dịch Dương hơi hơi cao lên, mang theo xa cách.

Cô không mở miệng không được, "Dịch Dương... Là em!"

Đầu bên kia điện thoại đột nhiên trầm mặc, chỉ có hơi thở cực nhẹ truyền tới.

Cô chuyển điện thoại từ tay trái qua tay phải, nhìn bầu trời, sắc mưa mờ mờ, cái gì cũng thấy không rõ lắm.

Hồi lâu, anh mới "À" một tiếng, "Thân thể đã khá hơn chưa?" Giọng điệu không nhẹ không nặng, không nhanh không chậm, tựa như ân cần thăm hỏi theo phép tắc, không mang theo chút tình cảm cá nhân gì.

Cổ họng không hiểu ngứa ngáy, cái mũi cũng lên men, "Gần như khỏe hẳn rồi, chỉ còn vết thương trên cổ chưa phai, em.. ở Tây đường, qua vài ngày nữa sẽ về Thanh Đài, một thời gian nữa sẽ về Bắc Kinh."

"Uhm!"

Cô dừng dừng, cảm giác hô hấp có chút dồn dập, nên ngừng lại một hồi, sau đó chậm rãi nói, "Tây đường hôm nay trời mưa, thời tiết rất mát mẻ, ở Bắc Kinh nóng không?"

"Bắc Kinh ba mươi tám độ."

"Anh đang ở đài sao?"

"Đúng vậy, ở văn phòng."

"Em nghe chú Ngô nói anh tham gia cuộc thi người dẫn chương trình, là cuộc thi chuyên nghiệp." Thật ra hành động của Hạ Dịch Dương có hơi ngốc, dự thi đơn giản là vì muốn đi đường tắt để nổi danh. Mà anh đã là biên tập viên nổi tiếng, lại cùng đứng chung một chỗ với một nhóm người mới, các vòng thi đều thu hình trực tiếp ở khán phòng, không thể giả tạo, trên sân đấu thay đổi bất ngờ, ai cũng không đoán được sẽ phát sinh chuyện gì. Anh thắng thì đó là chuyện đương nhiên, còn một khi thua liền hủy hoại danh tiếng của mình. Địa vị hiện tại của anh đã không thể nào chịu được sự thua cuộc.

"Anh muốn khiêu chiến với chính mình, ném thử chuyện chưa bao giờ trải qua, kết quả không trọng yếu, quá trình nghiền ngẫm cũng là một lần nạp năng lượng. Anh hiện tại có vẻ bận."

"Ừ!" Cô biết là nên tắt điện thoại, nhưng miệng lại nói không ra câu "Anh làm việc đi". Tám ngày không có một chút liên hệ nào, đột nhiên liên hệ được, lại cảm giác người kia xa không thể thành.

"Dịch Dương, anh... có chuyện gì không nói muốn nói cho em biết?"

"Về mặt nào?" Anh còn thật sự hỏi.

"Ngã Lỵ có không tới tìm em sao?"

"Cô ấy có gọi cho anh một lần, anh nói với cô ấy là em về Thanh Đài nghỉ ngơi."

"Em ở Thanh Đài... có vui vẻ không?"

"Rất vui."

"Mưa dường như lớn hơn, em nên vào nhà đã, bằng không ba ba sẽ gọi em."

"Được, tạm biệt!"

Không đợi cô nói tạm biệt, anh đã tắt máy trước, dường như không có kiên nhẫn.

Cô đứng dựa vào hành lang, khẽ thở dài, rất hối hận vì đã gọi cuộc điện thoại này.

Bác gái chủ nhà thích xem tạp chí « Tri âm » và « Tin tức giải trí », chúng nằm rải rác khắp nơi trong nhà. Ngày thứ ba khi đến nơi này, bác gái chủ nhà ở bên ngoài hóng mát, tán gẫu cùng mấy nhà hàng xóm bên cạnh về mấy người nổi tiếng mà tạp chí nói đến, nói tới nói lui liền nhắc tới Hạ Dịch Dương và Kha An Di, anh ở bờ biển cầu hôn, đêm khuya hai người vụng trộm đi phòng khám tư, nghi là có thai. "Hai biên tập viên mà sinh con, nhất định cũng là biên tập viên, di truyền genes tốt!" Bác gái chủ nhà nói.

"Nếu không phải biên tập viên thì cũng là phát thanh, đều là dựa vào miệng ăn cơm." Bà hàng xóm bên cạnh nói.

Nghe những lời như vậy, lại thêm những gì trước đó ba mẹ nói, nếu nói trong lòng bình tĩnh như nước thì tuyệt đối là nói dối, nhưng cô vẫn không tin Hạ Dịch Dương sẽ làm ra chuyện như vậy. Trừ phi có một tình huống, đó là giữa hai người họ vốn dĩ là người yêu, sau khi cô trở lại Bắc Kinh, Hạ Dịch Dương thay lòng chuyển sang cô. Vào ngày sinh nhật đó của anh, sự ấn ý cùng quen thuộc giữa Kha An Di và anh, cô đã tận mắt nhìn thấy, khi đến Thủy lập phương xem nhảy cầu, Kha An Di nói những lời kia...

Không thể nghĩ nữa, càng nghĩ trong lòng càng loạn. Nhưng có một chuyện cô rất rõ ràng, giữa cô và Hạ Dịch Dương không biết đã xuất hiện vấn đề gì từ đâu.

Có lẽ là việc cô bị tấn công, có lẽ là việc cô không từ mà biệt, có lẽ là tám ngày bất vô âm tín, có lẽ là...

Lòng nặng nề, nhìn không được muốn thở dài.

"Diệp Phong, cả người em đều ướt rồi." Không biết từ khi nào, Biên Thành đã đứng ở phía sau của cô.

Cô quay đầu lại, dường như bị giật mình, một hồi lâu, mới cúi đầu nhìn thấy trên chiếc váy kia một vòng bướm bướm đều dính mưa, trên chân cũng có một tầng bọt nước.

"Em đứng ở đằng kia một tiếng rồi." Biên Thành cau mày.

"Thời gian lâu như vậy sao?" Cô đưa điện thoại trả lại cho anh, cô chỉ nghĩ là mới một khắc mà thôi.

"Ngã Lỵ có tức giận với em không?"

Cô sừng sốt một chút, rồi bật cười lác đác, cô đều đã quên gọi điện thoại cho Ngã Lỵ, "Sẽ không quá tức giận." Cô lúng túng né tránh. "Ba em và bác sĩ Tông tình chưa?"

"Vừa mới gõ cửa phòng, nghe được tiếng ngáy thật to, chắc là đang ngủ say. Anh lấy ô theo, chúng ta đi ngồi thuyền."

"Được rồi!" Du khách đến tây đường, đều phải ngồi thuyền dạo một vòng quanh trấn.

Có lẽ do trời mưa nên trên bến tàu người đi du thuyền không nhiều lắm. Bình thường, thuyền chở du khách một chiếc rồi lại một chiếc lướt tới đây đi, rất ít khi có thuyền trống. Hôm nay, lần lượt từng chiếc thuyền theo con nước lác lác nhấp nhô. Nhóm thuyền phu chui vào trong khoang thuyền đánh bài, nhìn thấy bọn họ đi tới, thuyền phu ngồi gần bên ngoài cười lại nghênh đón, cầm theo hai cái áo mưa.

"Như vậy có thể đứng ở đầu thuyền ngắm phong cảnh." Thuyền phu nói.

Biên Thành xếp ô lại, thay cô mặc vào áo toi. Cô kỳ thật muốn vào trong khoang thuyền ấm áp, nhưng Biên Thành đang rất phấn khởi, cô chỉ phải theo cùng.

Thuyền phu một bên chống thuyền, một bên kể cho họ điển cố trên sông, nhà cổ, xưởng, con đường có mái hiên che, cầu đá, mỗi một cảnh trí đều có liên quan đến một câu chuyện xưa, mà chuyện xưa bình thường lại có liên quan đến tình yêu, sâu triển miên, xa xưa lưu dài.

Thuyền lại trải qua một cây cầu đá, bên cầu có một sân khấu kịch dựng theo kiểu cổ xưa, bên trong đang diễn múa rối, có không ít du khách vây quanh, cô nghe như vớ « Trư Bát Giới đón dâu », ánh mắt lại neoh neoh, chỉ nhìn thấy trên đài màu sắc rực rỡ nhấp nháy không ngừng.

"Cảm giác như kịch múa rối gỗ từng xem trước đây vẫn còn như mới, cảm thấy đặc biệt thần kỳ, anh còn chạy đến hậu trường nhìn người ta đùa nghịch như thế nào, nhìn xong, thực thất vọng, diễn Tôn Ngộ Không cư nhiên là một ông lão, tuyệt không lợi hại." Biên Thành đứng ở phía sau cô, khi nói chuyện, hơi thở ấm áp phất lên sau gáy cô.

"Ai bảo anh chạy vào, có một số việc chưa ra chút không gian tưởng tượng lại càng thú vị." Cô hướng sang bên cạnh, cười nói.

"Diệp Phong, em thích nơi này sao?"

"Thích lắm!"

"Chúng ta ở nơi này mua một ngôi nhà, sau này một năm đến du lịch một lần?" Anh nhìn cô đứng dậy đứng ở đầu thuyền, bất cẩn một chút là sẽ rơi xuống sông, liền vươn tay giữ lấy thắt lưng của cô.

Cô cười cười, không có nói tiếp.

"Không phải em nói thích sao?"

"Biên Thành, chúng ta chia tay đã sáu năm rồi." Cô chưa sót nhú nhú mày.

Anh yên lặng nhìn cô, cảm giác máu đang đông lại, "Hiện tại chúng ta lại cùng bên nhau."

"Cảm tình không phải là một cánh cửa, nói chia tay liền đem cửa đóng lại, dường như cái gì cũng chưa từng phát sinh, sau đó mở ra, chúng ta sẽ có năng lực lập tức khôi phục như lúc ban đầu." Cô giương mắt nhìn lên bầu trời âm đạm màu xám, ép xuống dòng lệ nóng đang muốn tuôn ra, "Sáu năm, hơn hai nghìn ngày, chúng ta đều đã đi quá xa. Anh đối với em rất quan trọng rất quan trọng, nhưng, em đã không phải là Diệp Phong ngày xưa, em có..."

"Diệp Phong, vấn đề này chúng ta lại muốn thảo luận lần nữa sao? Người đi xa là em, anh còn đứng ở tại chỗ." Anh bình tĩnh cất giọng nói. Sau đó không nhìn cô, thu tay lại, xoay người vào khoang thuyền, để cô một mình ở lại đầu thuyền.

"Bên ngoài lạnh, cô cũng đi vào cho ấm đi!" Thuyền phu ở đuôi thuyền chống thuyền, nhìn thấy Diệp Phong mặt mày khổ sở, nghĩ là hai người cãi nhau, an ủi khuyên giải.

Diệp Phong gật đầu, cũng vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền thực sạch sẽ, có một cái bàn bốn chân, và mấy chiếc ghế để ngồi trên bàn pha trà. Biên Thành rót cho cô một ly, mặt lạnh, không cùng cô nói chuyện.

Khi đi ra phần khởi bùng bùng, khi trở về sắc mặt hai người đều xám xịt.

Anh từ thật xa chạy tới thăm cô, cô cũng không muốn biến thành cứng ngắt như vậy, nhưng mà cũng không thể lừa gạt anh.

Thời gian là vô tình, làm lão hóa dung nhan, cũng làm cho tình cảm phai nhạt. Cô từng thật sự thật sự rất thương anh, nhưng hiện tại, sinh mệnh của cô xuất hiện Hạ Dịch Dương.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Như xa, như gần (trung)

Edit: Hanayang

Ngày hôm sau ăn cơm trưa xong, Biên Thành hướng Diệp Nhất Châu chào từ giả, anh có một cuộc hẹn với khách hàng ở Thượng Hải nên phải đi ngay.

"Không phải đã nói có thể ở chơi hai ngày sao?" Diệp Nhất Châu nhìn Diệp Phong. Hai người tối hôm qua đi ngồi thuyền trên sông trở về, cũng không nói gì nhiều, buổi tối Biên Thành nói uống rượu còn chưa tỉnh, liền ngủ đi sớm.

Diệp Phong trầm mặc, ánh mắt cũng không biết nhìn về phía nào.

"Khách hàng còn có việc khác, nên đẩy thời gian lên sớm hơn. Cháu chính là đến xem Diệp Phong thế nào, bây giờ gặp rồi, về sau chúng cháu ở Bắc Kinh còn có thể thường xuyên gặp mặt." Biên Thành thân nhiên cười cười, trở về phòng thu xếp.

Anh lại ngồi xe buýt đến thị trấn, rồi lại ngồi xe lửa, đoán chừng đến Thượng Hải cũng đã là buổi tối, thời gian không thể chậm trễ nữa.

Diệp Phong tiễn anh đến bến xe đầu trấn chờ xe, xe buýt đi ra thị trấn cứ nửa tiếng sẽ có một chuyến, không cần vội vã nên hai người đi rất chậm.

Anh một tay xách túi, một tay cầm ở trong túi quần, thường ngẩng đầu nhìn xem trần cổ, cũng không giống như lưu luyến.

Mưa đến nửa đêm đã ngừng, trên mây băng ghế đá còn đọng lại một ít giọt nước, nhưng không khí vô cùng tươi mát, bầu trời cũng như được rửa nước, phá lệ xanh trong.

Hai người tức như có tâm sự thật nặng, mặt bình tĩnh, ngẫu nhiên phát ra một hai tiếng uh ah, rất ít nói chuyện với nhau. Nhưng khi đến cửa quẹo ở đầu ngõ, Biên Thành vẫn vươn cánh tay che chắn cho cô ở bên trong, e ngại những người đi nhanh qua đường sẽ va vào cô.

"Phía trước chính là nhà ga." Đi ra ngõ nhỏ, nhiều người tới lui, xe cộ chiếc này nối tiếp chiếc kia nhanh chóng vượt qua bên cạnh hai người.

Biên Thành gật gù đầu, "Em đi trở về sẽ không sao chứ?" Anh rút tay từ trong túi ra, chỉ chỉ vào mắt.

"Nơi này rất nhỏ, em từ từ nhắm hai mắt đều có thể mò trở về." Cô hé miệng cười, ý cười còn không có mở rộng, nước mắt lại bỗng nhiên chảy ra, trên người không có khăn tay, chỉ phải chặt vật lấy mu bàn tay lau đi.

Biên Thành thật sâu nhìn cô, cô cúi đầu, liều mạng vẫy tay, bảo anh nhanh đi.

Anh ngẩng đầu lên, trong ngực dồn dập phập phồng, giống như đang hết sức ức chế cái gì, bỗng dưng, anh vươn cánh tay ôm lấy cổ cô, cô nhắm mắt lại, nước mắt rơi như mưa.

Lúc này đây, thật sự là nói lời cáo biệt với quá khứ. Anh đã cho cô những hồi ức tốt đẹp, cô sẽ trân quý, trong lòng cô vĩnh viễn sẽ vì anh mà lưu lại một vị trí, Anh sẽ là một người đặc biệt nhất trong cuộc đời cô.

Nhưng vì sao lòng lại đau như vậy?

Anh buông cô ra, đôi mày lúc trước nhíu lại từ chút một buông lỏng ra, tựa hồ đã suy nghĩ cẩn thận xong một việc, sau đó, anh gần từng tiếng chậm rãi nói: "Lần này là em đẩy anh ra, chúng ta huê nhau." Không có lẫn lộn bất kỳ sự thù hận gì, dường như chỉ có vạn phần nản lòng, chấp nhận sự thật trước mắt, nói xong, anh cũng không quay đầu lại đi hướng vào bên xe.

Thân ảnh đơn bạc của anh dần dần đi xa khỏi tầm mắt cô, cô lau mắt xong, giương mắt lên lại phát hiện anh đã không thấy đâu, cô đuổi theo vào bên xe, nhiều xe như vậy, cô không biết anh lên chiếc nào, lo lắng tìm kiếm mọi nơi.

"Diệp Phong!" Cuối cùng anh vẫn lên tiếng, không đành lòng nhìn bộ dáng cô loay hoay ở trong đám người.

Tiếng gọi từ một chiếc xe buýt từ từ lăn bánh truyền đến, cô chạy tới, nhìn thấy được anh. Cô chạy theo xe, anh vươn cánh tay ra cho cô bắt lấy, "Biên Thành... Biên Thành..."

"Anh ở đây!" Anh đau lòng nhìn cô, cô còn đang khóc, còn đang một tiếng rồi lại một tiếng gọi tên anh, nhưng không có mở miệng giữ anh ở lại.

Ngón tay từ lòng bàn tay anh hạ xuống, "Biên Thành, Bắc Kinh gấp lại!" Cô hét với theo đuôi xe, không biết anh có nghe thấy hay không.

Cỡ nào hy vọng giữa họ không có sáu năm cách xa nhau, anh là tình yêu đầu tiên và cũng là tình yêu cuối cùng, như vậy cuộc đời có phải liền đơn giản hơn hay không?

Ba ngày sau, Diệp Phong cũng rời khỏi Tây đường, Tô Hiểu Sầm tự mình lại đây đón, không để ý tới sắc mặt của cô, kéo cô vào phòng, cởi bỏ nút áo, xem xét bên ngoài bên trong, sau đó thở dài, "Con đừng cố nén, giận mẹ thì cứ la lên đi!"

"Con muốn về Bắc Kinh." Diệp Phong nói.

Tô Hiểu Sầm trầm ngâm một chút, "Hai tuần sau, chúng ta bàn lại chuyện này."

"Hai tuần? Cũng quá dài đi, như vậy, con sẽ rời Bắc Kinh một tháng." Cô sốt ruột nhăn mặt thành một nhúm.

"Con bỏ ba mẹ đi suốt sáu năm, mẹ có từng oán giận con không?"

Cô nhìn Tô Hiểu Sầm, cắn cắn môi, nhẹ nhàng đi qua, "Mẹ, thực xin lỗi..."

Tô Hiểu Sầm thất vọng vuốt ve phía sau lưng của cô, "Không cần nói xin lỗi, bớt làm cho mẹ lo lắng thì tốt rồi."

Cô cũng không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

Tối Thanh Đài đã là lúc hoàng hôn, tịch dương như một khúc nhạc thăng trầm, sáng tỏa đầy trời. Xe ngang qua bờ biển, du khách ở trên bờ cát đùa nghịch với con sóng lần lượt từng con từng con đẩy vào bờ, giữa bãi đá, có đứa nhỏ cầm cái xẻng nhỏ đi tìm con cua, đó là trò cô thích chơi nhất khi còn nhỏ, nhìn thấy, miệng cô bất giác sung sướng cong lên.

Cô thật sự sống ở Thính Hải Các, nhà của bà ngoại và cậu ở trong này. Tô Hiểu Sầm cùng Diệp Nhất Châu bận công tác, từ nhỏ, cô đã sống cùng bà ngoại còn có cậu, thế cho nên khi học đại học, đa số thời gian nghỉ cô cũng vẫn ở nơi đây.

Ban đầu chỗ này của bà ngoại là hộ gia đình, sau đó bị giải tỏa và rời đi nơi khác, nhà đầu tư bồi thường một căn hộ nhìn ra biển, ở tầng 24, tầm nhìn đặc biệt tuyệt đẹp.

Nhưng vào tết âm lịch, cô đều cùng ba mẹ cùng nhau về bên nhà Diệp Nhất Châu ở Tân Giang ở hai đêm.

Diệp Nhất Châu lần này thật sự là đã hy sinh cùng cô ở Tây Đường hết nửa tháng, vừa đến Thanh Đài, ông liền vội vàng về đơn vị, trên đường, di động của Tô Hiểu Sầm vang lên không ngừng.

Bác sĩ Tông nhún nhún vai, đồng tình nhìn cô.

"Bà ngoại và cậu không biết con gặp chuyện gì, mẹ không muốn làm họ lo lắng loạn lên, ban ngày mẹ không có cách nào ở cùng con, nhưng buổi tối nhất định mẹ sẽ về nhà." Khi cùng cô lên thang máy, Tô Hiểu Sầm nói với cô.

"Con không cần ai trông." Cô bây giờ mới hiểu được Tô Hiểu Sầm vì sao lại muốn đưa cô đến Tây đường, đúng vậy, cô cũng không muốn một lần rồi một lần đem cái buổi tối bị tấn công đó kể cho người khác nghe, đó cũng không phải là hồi ức dễ chịu gì.

"Con không có quyền lên tiếng, cái gì cũng đừng nghĩ, con liền định tâm lại cho mẹ, lo mà nghỉ ngơi cho tốt." Tô Hiểu Sầm trừng mắt nhìn cô.

Ở nhà bà ngoại tuyệt đối không cô đơn, theo bà ngoại đi chợ mua rau, lại bị mẹ kéo đi dạo phố làm tham mưu. Đưa em trai con cậu so với cô thì nhỏ hai tuổi, đang quen bạn gái, hai người đều là giáo viên trung học, đang ở trong ngày nghỉ, tinh lực thật sự tràn đầy, vừa lúc thái dương tây tà, liền lôi kéo cô ra bờ biển, không phải bơi lội, thì là lướt sóng, có khi còn lên đỉnh núi cắm trại dã ngoại.

Cô mua cặp kính sát trùng mới, thế giới cuối cùng cũng tươi sáng. Cũng mua một cái di động mới, ngày đó dùng di động của Biên Thành gọi điện thoại cho Hạ Dịch Dương, ở trong nháy mắt, cô cư nhiên nhớ kỹ số của anh.

Ngồi ở trên bờ cát, cô thường đem mười một số đó bấm đi ra, sau đó lại xóa đi. Cô không dám gọi điện thoại cho anh, sợ nghe được giọng điệu hờ hững của anh.

Một buổi chiều mưa nhỏ nhỏ, cô một mình đi đến quảng trường âm nhạc. Trong mưa, vẫn có du khách chụp ảnh, bé gái xách theo giỏ hoa đứng ở trong đình ven đường, liếc mắt nhìn cô một cái, lại tiếp tục cùng các bạn đi chơi. Tuổi còn nhỏ, lại vô cùng quen thuộc lòng người, nhìn thấy tình nhân đến đây, chỉ cần cuốn lấy người nam, bình thường sẽ không có chuyện không bán được.

Cô đi tới, mua một đóa hoa hồng, khi con bé nhận tiền, ánh mắt nhìn cô như nhìn khách ngoại lai.

Rất ít có cô gái nào mua hoa hồng cho chính mình sao?

Hoa hồng cũng không tươi mới, cánh hoa đã cong, lá cũng héo héo, mùi hoa cũng lạ, như mùi nước hoa rẻ tiền. Cô cầm hoa, đi dọc theo bờ tường đá đến khi trời tối mới về Thính Hải Các.

Đã hơn nửa đêm, cô mở di động ra, cố lấy dũng khí, gọi điện cho Hạ Dịch Dương, không ai nghe máy. Cô chuyển máy qua chế độ rung, nhét vào bên dưới gối, thẳng đến sáng sớm, cũng không có một cuộc gọi đến nào.

"Mẹ, thứ Bảy này con về Bắc Kinh." Lúc ăn điểm tâm, cô lại nói với Tô Hiểu Sầm.

"Không bàn nữa." Tô Hiểu Sầm giương mắt, giọng điệu cứng ngạnh.

"Con chỉ thông báo với mẹ một tiếng, hôm nay con đặt vé máy bay ngay trên mạng." Thái độ của cô không chút nào yếu thế.

Tô Hiểu Sầm đứng lên, vào phòng thay quần áo, sau khi cô trở về, Tô Hiểu Sầm cũng đến ở bên này. Khi ra cửa, Tô Hiểu Sầm nhìn nhìn cô, "Hôm nay mẹ sẽ điện thoại cho ba con nói chuyện này, nếu ông ấy đồng ý, mẹ sẽ đưa con đi Bắc Kinh."

Một ngày sau khi trở lại Thanh Đài, Diệp Nhất Châu phải đi Thượng Hải công tác.

Không đợi Tô Hiểu Sầm kịp nói chuyện này với Diệp Nhất Châu, vừa mới vào văn phòng, thư ký liền chuyển điện thoại cho bà, Lâu Dương và trưởng phòng nhân sự của Thành Đô radio đến Thanh Đài xin lỗi.

Bà nói thư ký thay đặt bàn ở khách sạn, gọi Diệp Phong đến, đi qua mời Lâu Dương cùng trưởng phòng ăn cơm.

Diệp Phong tới trước, chỉ vừa uống một chén trà nhỏ, Lâu Dương cùng trưởng phòng nhân sự cũng đến. Lâu Dương vẫn nho nhã lịch sự như mọi khi, ánh mắt nhìn Diệp Phong ôn hòa, kinh ngạc, còn có một mùi nghiên cứu. Vào ngày Diệp Phong đến phòng vấn, anh đã cảm thấy sự bất đồng của cô, cô lạnh nhạt mà lại băng phẳng, nhìn như như như, lại giấu giếm mũi nhọn, nhưng như thế nào cũng không liên tưởng đến bối cảnh của cô lại lớn mạnh như thế. Lúc trước, cô ở radio đã bị Thôi Linh bài xích, thế nhưng cô cũng có thể nhìn xuống, dùng thực lực của chính mình để chứng minh bản thân.

Diệp Phong hỏi chuyện của « Đêm khuya khuynh tình ».

"Đầu tiên là lấy bài phân tích của cô và chuyên gia tình cảm phát lại một lần, sau đó là phát lại ghi âm trước kia của cô, hòm thư của tổ tiết mục các cô đều sắp bùng nổ rồi, Tiểu Vệ mỗi ngày đều nhận được điện thoại của thính giả gọi tới, đều là hỏi cô chừng nào thì trở về, còn có thính giả gửi tặng cô hoa và gấu bông, chúng tôi đối với bên ngoài thuyết phục trả lời là cô xuất ngoại học nâng cao, thuận tiện xin nghỉ phép. Nếu cô không sớm quay về, lời nói dối này của chúng tôi không biết nên giải quyết như thế nào đây." Lâu Dương thân thiết liếc nhìn cô một cái.

"Giám đốc Lâu quá lời rồi, tôi nào có sức quyến rũ lớn như vậy." Cô thực ngượng ngùng.

"Đó chính là phản ứng của thính giả, tôi còn chưa đề cập đến nhóm đồng sự ở radio, bọn họ đều rất tưởng niệm cô, bao gồm cả tôi." Anh nhìn thẳng vào mắt của cô.

Diệp Phong cười nhợt nhạt hồi đáp, nghe được bên ngoài có tiếng bước chân, lộ ra, "Mẹ tôi đến rồi."

Tô Hiểu Sầm cũng không phải lấy thân phận Tô bí thư mà đến, chính là phụ huynh của Diệp Phong, bà rất lịch sự hướng về phía Lâu Dương, trưởng phòng bắt tay, hàn huyên, chăm sóc, vì bọn họ gọi vài món ăn đặc sắc của khách sạn, đồng thời cũng đẩy mạnh đề cử hải sản Thanh Đài.

Lâu Dương trình trọng hướng Tô Hiểu Sầm xin lỗi, làm Giám đốc đài, không có lo lắng suy nghĩ cho an toàn của viên chức, làm cho Diệp Phong rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm này, anh vô cùng áy náy. Anh nói đã vì Diệp Phong tuyển một nam trợ lý, là quân nhân xuất ngũ, về sau sẽ phụ trách đưa đón Diệp Phong đi làm, như vậy sẽ không lại phát sinh loại tình huống kia.

"Đã để cho Giám đốc Lâu phải bận tâm." Tô Hiểu Sầm cười cười, dường như rất hài lòng với sự sắp xếp đó.

"Chuyện nên làm mà." Lâu Dương đứng dậy kính rượu, thái độ cung kính.

Tô Hiểu Sầm hết lòng với bốn phận chủ nhà, nhờ người đưa Lâu Dương cùng trưởng phòng đến các thắng cảnh, điểm vui chơi đi một vòng. Diệp Nhất Châu từ Thượng Hải trở về, lại mở tiệc chiêu đãi Lâu Dương, đồng thời cũng vì đưa tiễn bọn họ.

Lâu Dương uyển chuyển đưa ra đề nghị muốn dẫn Diệp Phong về Bắc Kinh, Tô Hiểu Sầm muốn nói gì đó, Diệp Nhất Châu ở bên dưới bàn kéo kéo tay bà, nói: "Kỳ nghỉ này của Diệp Phong cũng đã quá dài, nên trở về đi làm thôi."

"Ông xã... Nếu Diệp Phong đối với Biên Thành không còn cảm tình gì, đi Bắc Kinh làm gì chứ? Chẳng lẽ ở Thanh Đài không có đài truyền hình, không có đài phát thanh radio, không tìm được công việc thích hợp cho nó sao?" Tô Hiểu Sầm lấy cớ đi toilet, đem Diệp Nhất Châu kéo đi ra. Nghe Diệp Nhất Châu kể lại chuyện Biên Thành đến Tây Đường, giữa anh ta và Diệp Phong không giống như là người yêu.

"Em không nhìn ra Diệp Phong người thì ở Thanh Đài, lòng thì ở Bắc Kinh sao?"

"Em lo lắng, Hạ Dịch Dương và nó nhà ngay bên cạnh, nam nữ độc thân, không biết sẽ phát sinh chuyện gì."

Diệp Nhất Châu thở dài, "Hiểu Sầm, em thật sự là không hiểu con gái của chính mình, loại sự tình này lo thì lo được, cấm liên cấm được sao? Để thuận theo tự nhiên được không?"

Tô Hiểu Sầm thật mạnh thở dài, "Anh biết rõ trước mắt là cái hố lửa, cũng đứng nhìn nó lao về phía trước."

"Không nghiêm trọng như vậy, nó xuất ngoại khi mới hai mươi tuổi, tuổi trẻ như vậy, ở nơi xứ sở cởi mở đầy cám dỗ đó cũng có thể giữ mình trong sạch, chẳng lẽ bây giờ còn lo kịp chuyện lúc trước sao?"

"Chỉ mong là em đoán sai." Tô Hiểu Sầm lẩm bẩm.

Cách sáng sớm hôm sau, Diệp Phong theo Lâu Dương ngồi máy bay khoang hạng nhất về Bắc Kinh, Tô Hiểu Sầm không có tự mình đưa tiễn, là cậu Diệp Phong lái xe đưa họ ra sân bay. Ngày đó sáng sớm Tô Hiểu Sầm không có làm việc, đứng ở phía trước cửa sổ vẫn nhìn lên trời suy nghĩ xuất thần.

Đi vào phòng chờ bay, mũi Diệp Phong có chút lên men. Trưởng phòng đi làm thủ tục đăng ký, cô cùng Lâu Dương đi uống ly cà phê.

"Từ nhỏ sợ nhất là bạn học nói mình không có thực lực, chỉ biết nhờ vào ảnh hưởng của ba mẹ, cho nên cố ý che giấu, không nghĩ tới hiện tại cũng không ra được sức ảnh hưởng của ba mẹ." Cô tự giễu mím môi.

"Có ý gì?" Lâu Dương nhướn mày lên.

"Giám đốc Lâu tự mình lại đây đón tôi đó, còn có chuyện trợ lý đưa đón đi làm nữa!"

Lâu Dương hơi hơi cụp mắt, "Chuyện này, trước kia tôi đã nghĩ tới, nhưng lại sợ cô từ chối, bây giờ chỉ là tôi có một lý do thích hợp."

Cô nhìn ánh mắt của anh ta, mâu quang trong suốt bằng phẳng, không có manh mối gì, nhưng mà lời này nghe thấy có chút không được tự nhiên.

Lâu Dương cười khê, "Diệp Phong, biết không, đàn ông tới độ tuổi như tôi, thì sẽ không làm chuyện điên rồ nữa, cũng sẽ không chơi trò cảm xúc. Tất cả những điểm xuất phát đều có mục đích, nếu biết trước xác suất thành công không cao, sẽ đứng lúc thu tay lại, tìm cái khác đầu tư. Tôi sẽ là một người giám đốc vô cùng xứng chức." Anh ta bốn cọt chớp chớp ánh mắt.

"Tôi đây thật là vinh hạnh."

Cô nghe hiểu được, tâm tình cũng thoải mái hơn.

Cô biết anh ta từng đem cô làm con cò để đối phó Thôi Linh, cũng biết ý nghĩa của hoa hướng dương là tình yêu, khi đó anh ta vì sao lại làm như vậy với cô, đáp án không toàn quan trọng.

Cô cảm thấy làm con gái của bí thư Tô Hiểu Sầm vẫn là rất tốt.

Một giờ sau máy bay đến sân bay thủ đô, cách một vách kính, vẫn có thể cảm giác được bên ngoài cực nóng. Hành lý của họ không nhiều lắm, không có gì ký gửi, chỉ mang theo tùy thân, khi đi xuống lầu, cô phát hiện dây áo ngực ướt ướt, nên vào toilet sửa sang lại.

Đẩy cửa ra, trước bồn rửa mặt có một người đang đứng trang điểm, theo bản năng người kia quay đầu lại nhìn cô, hai người đồng thời sững sốt.

"Thật sự là khéo mà!" Kha An Di hờ hững chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Như xa, như gần (hạ)

Edit: Hanayang

Mái tóc uốn cong được chăm chút tỉ mỉ, khuôn mặt đánh phấn trang điểm hoàn hảo, bộ váy màu tím hiển lộ ra dáng người xinh đẹp thanh nhã, chân mang một đôi xăng đan gót cao màu trắng, không giống với hình tượng dịu dàng trên màn ảnh khi đọc bản tin, Kha An Di trước mắt cả người toát lên sức quyến rũ, hơi thở mềm mại.

Điều duy nhất không quá thích hợp với loại hơi thở này là... trên cổ tay trái mảnh khảnh của cô đeo một cái đồng hồ bản rộng kiểu nam.

"Xin chào!" Diệp Phong gật gật đầu, cũng đi đến trước mặt gương, cởi nút áo ở trên ra, chỉnh lại dây áo ngay ngắn.

"Nghe nói cô đi nghỉ phép?" Về mặt thần nhiên của Diệp Phong làm cho Kha An Di hơi hơi nhú mày, cô ta chậm rãi mở hộp hoá trang ra, không biết vô tình hay cố ý khơi ra một cái chai nhỏ màu xanh.

Diệp Phong thoáng lướt mắt qua, đứng hình bất động.

"Kem chống nắng, muốn thoa một chút hay không?" Kha An Di nhìn thấy ánh nhìn chăm chú của cô, mở nắp chai ra, đưa cho Diệp Phong. "Dịch Dương cho tôi, anh nói anh không cần dùng."

Diệp Phong mâu quang trầm trầm, "Không cần." Cô nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Hộp hoá trang của Kha An Di cái gì cũng nhét vào, ngay cả kem đánh răng cũng có. Kem đánh răng hiệu Crest Whitening, thói quen của cô ta và Hạ Dịch Dương cũng giống nhau.

"Tôi đòi bạn." Kha An Di làm như rất quen thuộc với Diệp Phong, đem tình hình gần đây của chính mình nói ra, "Tôi hiện tại làm ở kênh quốc tế, chủ trì chuyên mục《Thế giới khắp nơi》, lát nữa đăng ký đi Venice, chuẩn bị sẵn sàng để phát sóng trong Liên hoan phim Cannes. Dịch Dương nói hiện tại quan hệ của chúng tôi không chỉ là cộng sự, lại đứng ở cùng một ngành không tốt lắm. Tôi cảm thấy anh ấy so với tôi thích hợp làm biên tập viên tin tức hơn, cho nên tôi chủ động rời khỏi kênh tin tức. Diệp Phong, sắc mặt cô dường như không được tốt lắm?"

Cô ta quan tâm vở vai Diệp Phong, "Thực xin lỗi, nói lời này tôi đã không quan tâm đến cảm thụ của cô, tôi biết cô cũng thích Dịch Dương, nhất thời không thể tiếp nhận sự thật này, mới xin đi nghỉ phép. Nhưng tôi cũng không còn cách nào, chuyện cảm tình không thể miễn cưỡng, Dịch Dương cảm thấy ở bên cạnh tôi rất vui vẻ, dù sao chúng tôi có rất nhiều chỗ tương tự."

Về mặt làm bộ quan tâm của Kha An Di làm cho trong lòng Diệp Phong có một chút tức giận, nhưng trên mặt vẫn lạnh nhạt như ở trên núi cao, "Nếu như vậy, cô chột dạ cái gì chứ?"

"Hả?" Kha An Di nghi hoặc nhìn cô.

"Hạnh phúc không phải là chuyện của hai người sao? Nóng lòng ở trước mặt người khác khoe khoang, có phải e sợ người ta không tin hạnh phúc này là thật hay giả đúng không?"

"Diệp Phong, tôi có thể thấu hiểu sự đổ kỵ của cô." Kha An Di giờ miệng mỉm cười.

"Uh, nếu cô cần sự đổ kỵ của tôi để bỏ khuyết lỗ hổng trong lời nói của cô, được thôi, tôi đổ kỵ. Còn cần cái gì nữa? Khóc cầu xin cô đem Hạ Dịch Dương tặng cho tôi?" Diệp Phong ra vẻ không sao cả nhún nhún vai.

Kha An Di thu tay lại, đóng hộp hoá trang lại, "Cứ xem như cô vừa trải qua giấc mộng cô bé lọ lem và hoàng tử đi, tỉnh mộng, phát hiện ra làm người nên thực tế một chút vẫn tốt hơn."

Diệp Phong không thể tán đồng bật cười lắc đầu, "Cám ơn lời khuyên của cô, cũng đồng thời tặng lại cho cô, tôi có bạn đang đợi, đi trước, chúc cô thuận buồm xuôi gió. À, kem chống nắng kia chỉ là hàng khuyến mãi thôi, tôi bỏ theo cho Hạ Dịch Dương thoa khi bơi lội, không phải đồ quý giá gì đâu."

"Cô..." Kha An Di đỏ bừng mặt lên.

Diệp Phong không nhìn lại, mở cửa toilet, vội vàng xuống lầu, Lâu Dương và trưởng phòng nhân sự đã đợi cô một lúc lâu.

"Không có việc gì chứ?" Lâu Dương nhìn thấy Diệp Phong môi trắng bệch không có một tia huyết sắc, sắc mặt cũng thay đổi theo.

"Có thể là nhất thời không thích ứng thời tiết cực nóng của Bắc Kinh." Diệp Phong khòe miệng nặn ra một chút cười tự giễu yếu ớt.

Lâu Dương yên lặng chăm chú nhìn cô một lát rồi xoay người nói với trưởng phòng nhân sự: "Anh đón xe về đài trước, để xe lại cho tôi."

Trưởng phòng nhân sự mới tiếp nhận chức vụ sau khi Thôi Linh tạm rời cương vị công tác, lúc ban đầu công tác ở bộ phận hậu cần, rất biết nhìn sắc mặt, cũng không hỏi nhiều, "Cô Diệp, hẹn gặp cô ở đài!" Xoay người bước đi.

"Chúng ta vì sao không đi cùng?" Lòng Diệp Phong đã nóng như lửa đốt.

"Tôi hơi đói, ăn qua cơm trưa rồi trở về. Cô ổn định lại một chút, thứ Hai hãy đi làm, có thể chứ?" Lâu Dương nhìn khắp xung quanh, quay đầu đi đến khu ăn uống tự chọn.

"Ăn thịt nướng?" Khi lên thang máy, Lâu Dương quay đầu lại nhìn Diệp Phong một cái.

Diệp Phong lơ đãng gật đầu, "Được!"

Khách sạn Hilton ở sân bay thủ đô có ba khu nhà hàng, nhà hàng thịt nướng Đông Phong là món Tây, cũng cung cấp các món nướng hương vị đặc sắc của các nước khác, đứng đầu là bít tết, hải sản và các loại thịt khác. Nơi này cũng là một trong số ít các nhà hàng có món bít tết ngon tại thủ đô.

Ngồi trong đại sảnh thanh lịch, có thể nhìn thấy hình ảnh các đầu bếp bận rộn bên trong, ngọn lửa bùng lên, có một số bít tết và hải sản, có món nướng Ấn Độ.

Lâu Dương đang cầm thực đơn trung cầu ý kiến của cô, "Chúng ta ăn món nướng Ấn Độ, cô không ăn cay, cà ri ăn được không?"

"Anh chọn đi, tôi cũng không kén ăn. Giám đốc Lâu làm sao biết tôi không ăn cay?"

"Lần đó ăn ở Mao Gia Loan, về mặt khi ăn của cô rất khổ sở."

Diệp Phong thờ dãi, thấy cô ăn về mặt khổ sở, nhưng anh ta cũng không lộ ra một chút đồng tình, thần thái sẵn sốc nào. Thì ra mỗi người đàn ông đều có thể làm được chu đáo, sẵn sốc, tinh tế, ôn nhu, chính là phải xem xem đối tượng là ai.

Lâu Dương cười cười, rất nhanh đã gọi món xong, "Tôi nghĩ, tối hôm nay, nơi này khả năng không còn chỗ ngồi."

Diệp Phong đang nghe ca, không biết tại sao hôm nay nhà hàng lại chọn bài 《A tỷ cổ》 của Chu Triết Cẩm, bài hát này có điểm tương tự như nhạc Phạn, tiếng hát làm thức tỉnh linh hồn, người Hoa ở nước ngoài rất ưa thích.

"Vì sao?"

"Nhà hàng này là nơi thích hợp nhất cho các cặp đôi hẹn hò trong lễ tình nhân, đèn cây lãng mạn, âm nhạc du dương, rượu ngon, món ăn ngon, mỗi một điểm đều làm được phi thường duy mỹ. Không biết hôm nay Hạ biên tập có đặt trước bàn nơi này chưa?"

Hai tay Diệp Phong đang đặt lên bàn không tự giác nắm lại rồi mở ra, biên độ động tác cũng rất nhỏ, "Anh nói gì chứ?"

"Hôm nay là mừng bảy tháng bảy âm lịch, lễ tình nhân Trung Quốc nha, hai người lại là tiểu biệt gặp lại, nhất định sẽ chúc mừng thật lớn."

"Anh... Anh ấy cũng không biết hôm nay tôi trở về!"

"Lúc cô đi toilet, tôi có thông qua điện thoại với anh ta."

Diệp Phong kinh ngạc mở to mắt, "Anh ấy có nói cái gì không?"

Lâu Dương trêu chọc nói: "Cô muốn nghe được anh ta nói cái gì?"

"Không phải, Giám đốc Lâu, anh ấy có nói cái gì khác không?"

"Anh ta có thể nói với tôi cái gì, chính là hỏi trên đường thuận lợi hay không thuận lợi, anh ta vội vàng đi họp, liền cúp."

Tuy rằng lời nói của Lâu Dương rất hợp lý, nhưng mà Diệp Phong vẫn có một chút cảm giác mất mát.

Thịt nướng ướp cà ri, hương vị thì kỳ lạ, trước mặt ngọn lửa lại nóng như vậy, Diệp Phong chờ đợi đem đồ ăn nhét vào miệng, cũng không biết rõ là có hương vị gì.

Lâu Dương phải lái xe nên không có uống rượu, hai người ăn rất nhanh. Xe Lâu Dương ở bãi đỗ xe, lấy xe ra cũng không dừng lại chỗ nào nữa, trực tiếp lái xe vào nội thành, đưa Diệp Phong đến dưới lầu tòa nhà.

"Tôi sẽ nói Vu Bình chủ nhật liên hệ với cô, xác định thứ Hai tuần sau mấy giờ lại đây đón cô." Khi Lâu Dương quay đầu, mở ra cửa kính xe, anh ta vẫy tay nói với Diệp Phong.

"Vu Bình là ai?"

"Trợ lý mới của cô, cậu ta cũng là một fan đáng tin của cô."

"Miễn bàn đến fan cuồng nữa, tôi sợ."

Lâu Dương cười to, chạy như bay mà đi.

Đứng trong thang máy cũng giống như trong lò vi sóng, nhìn thang máy một tầng tầng đi lên, mạch máu chỗ cổ tay đột nhiên đập, máu dường như muốn xông ra.

Cửa thang máy mở ra, gương mắt nhìn lên ngọn đèn màu trắng trên trần, Diệp Phong hô hấp không tránh khỏi trở nên dồn dập.

Cô cuối cùng đã trở lại, sau khi rời đi hai mươi sáu ngày.

Lúc này, Hạ Dịch Dương hẳn là đang ở đài truyền hình nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định gõ cửa nhà anh, trong dự đoán, không ai đáp lại, trái tim đập mạnh và loạn nhịp dân bình ổn, xoay người, mở cửa nhà của chính mình.

Không khí tựa hồ thật lâu không được thông thoáng, bụi động lượn lơ, làm cái mũi Diệp Phong ngứa lên hung hăng đánh cái hắt xì. Cô đã không thể nhớ được bộ dạng ngôi nhà khi cô rời khỏi thế nào, trước khi gặp chuyện không may, cô đều ở tại nhà Hạ Dịch Dương, trừ phi cần cái gì, mới có thể mở cửa về đây một chuyến.

Hiển nhiên là sau khi cô rời khỏi, người cuối cùng quang lâm căn phòng này là Tô Hiểu Sầm, từ tủ quần áo nửa khép có thể nhìn ra được đến. Khi Tô Hiểu Sầm đưa chìa khóa nhà trả lại cho cô, hỏi cô bình thường đều mặc cái gì, trong tủ quần áo tại sao chỉ treo vài cái trang phục mùa đông?

Cô mơ hồ quanh co đánh trống lảng, không dám nói thật.

Túi xách của cô để ở trên sofa, di động ở trên cùng, laptop rất bền bỉ, đèn mưa đồ tể ngã cũng không hỏng, chỉ là trên túi còn dính mấy vết bùn, bùn hơi hơi hồng, hẳn là máu của cô.

Phòng bếp cũng lạnh lẽo y vậy, vòi nước gần muốn rỉ sét, mở ra một hồi lâu mới nhớ tới công tác của mình, nước ào ào chảy xuống, phòng ở mới thêm chút sinh khí.

Diệp Phong mở tất cửa sổ và cửa ra, cho ánh mặt trời nóng gắt chiếu vào, cô quét bụi bặm, lau sạch đồ nội thất, lau sàn một lần rồi lại một lần, thẳng đến trong phòng thơm ngát mùi nước lau sàn, cô mới đứng thẳng dậy, lấy bộ áo ngủ vọt vào tắm rửa.

Ra khỏi phòng tắm, sàn nhà đã khô, cô cảm thấy hơi khát, tủ lạnh trong nhà đã lâu không mở điện, cân nhắc một hồi, cô tìm chìa khóa nhà Hạ Dịch Dương, mở cánh cửa đối diện ra.

Có anh ở, nhà ở của anh luôn gọn gàng ngăn nắp, tất cả mọi thứ đều có không gian cố định. Đĩa cô thường nghe, sách cô thường xem, tư liệu thường dùng chỉnh tề đặt ở trên bàn trà, giày của cô cất chồng lên nhau ở trong tủ cạnh lối vào cửa, quần áo cô chưa kịp giặt đều được giặt sạch, đặt ở trong tủ quần áo. Bình thường, không phải như thế, mọi thứ của cô đều ở trong này nhưng mỗi chỗ phóng một cái, toàn bộ căn nhà đều là dấu vết của cô.

Hiện tại, nơi này giống như một cái kho chứa đồ, tựa hồ cô lập tức sẽ mang theo mọi thứ của cô rời đi.

Tận sâu trong đáy lòng cô như sụp đổ, cổ họng nghẹn ứ lại, có cảm giác hít thở không thông.

Cô lắc đầu, cố bỏ qua loại cảm giác này, đi vào phòng bếp mở tủ lạnh tìm nước uống, trong tủ lạnh cũng không có trữ đồ ăn gì, chỉ có một trái dưa chuột, còn có một gói rau cải làm sẵn. Cô đem dưa chuột lấy ra rửa sạch, một ngụm cắn xuống, lạnh lên tới óc.

Bên ngoài trời đột nhiên âm u, một tia chớp nhá lên xẹt qua bên cửa sổ, chỉ trong chớp lát, trên kính cửa sổ đã bị bắn tung tóe nước mưa. Diệp Phong phát hiện cửa sổ ban công chưa có đóng lại, liền chạy tới. Đại khái là động tác quá vội, khi kéo cửa sổ vô ý va phải chậu lô hội ở bên cạnh. Diệp Phong đưa tay chụp lại chậu hoa đang rơi xuống, tiếp thì tiếp được, nhưng khi cái chậu ở trong tay cô, vết nứt kia đột nhiên từ từ toát ra, "Cạch" một tiếng, chậu hoa chia làm hai nửa, bùn đất lâu năm như mảnh vỡ rơi xuống đất, chỉ còn một gốc cây lô hội trợ trợ nằm giữa hai tay Diệp Phong.

Cả người Diệp Phong đều sợ ngây dại, hồi lâu mới khôi phục thần trí, vội vàng tìm một cái thao nhỏ, hốt bùn đất bỏ vào.

Hạ Dịch Dương đứng ở cạnh cửa, lặng lẽ nhìn cô.

Bùn đất đã quá nát, căn bản không làm gì được, cô gấp đến độ đều sắp khóc, vừa nhấc mắt, gặp tầm mắt của Hạ Dịch Dương.

"Em.. Em làm vỡ chậu cây rồi." Cô mấp máy môi, vẻ mặt như đứa nhỏ làm sai chuyện.

"Thời gian quá lâu, sớm hay muộn cũng hỏng thôi, không sao cả." Anh đối đối dè dặt, vào phòng tắm lau đi vài giọt mưa trên tóc, rồi xắn tay áo, cầm đồ hốt rác cùng giẻ lau đi tới, ngồi xổm xuống cùng cô cùng nhau thu dọn tàn cục.

"Hôm nay không cần đọc bản tin sao?" Diệp Phong theo thói quen cắn môi, ra vẻ lơ đãng hỏi.

Hạ Dịch Dương động tác ngừng lại một chút, mới nhẹ nhàng gạt đầu, lại cúi đầu tiếp tục vội vàng quét tước.

"Em.. thay đổi di động, có thư gọi điện thoại cho anh vài lần, nhưng khả năng anh đang bận việc."

"Anh đang ghi hình tiết mục. Được rồi, em đi rửa tay đi, chỗ này để cho anh." Anh nhún nhún mày, nhặt lên cây lô hội xanh biếc ném vào thùng rác.

"Ngày mai em sẽ đi mua một cái chậu mới." Diệp Phong cảm thấy không hiểu được, đau đớn như bị kim châm vào, một cây lại một cây.

"Không cần, anh không có thời gian đùa nghịch thực vật."

Diệp Phong không thèm nhắc lại, lẳng lặng qua vài phút sau, xoay người đi toilet, trong gương hé ra khuôn mặt xám trắng vô thần, cô cúi thấp mi mắt.

Hạ Dịch Dương thu dọn rất gọn gàng, chỉ chốc lát ban công liền khôi phục sạch sẽ.

Bên ngoài, trời tối cái gì cũng nhìn không thấy, mưa to như trút nước.

"Dịch Dương, chúng ta nói chuyện đi, được không?" Cô chờ anh vào rửa tay xong trở ra, nói.

Hạ Dịch Dương trầm mặc một hồi, "Em muốn nói chuyện gì?" Biểu tình mặc dù bình tĩnh, nhưng giọng điệu đã có vẻ không vui.

Diệp Phong xoay mặt sang một bên, "Ngày đó về Thanh Đài, là mẹ em..."

"À, cái này anh đã biết." Anh cắt ngang cô.

"Anh đều biết sao?"

Cô trừng mắt to.

Anh nín thở, hơi hơi nâng mi, "Đúng vậy, anh biết em cũng rất bất đắc dĩ, anh không trách em, thời điểm đó, tình huống của em cũng không tốt lắm."

Đây dường như không phải đáp án mà cô mong muốn, giọng điệu của cô cũng không khỏi trở nên khô cứng, "Em muốn gọi điện thoại cho anh, nhưng là..."

"Diệp Phong, không cần nói nữa, em làm như thế nào, anh đều có thể thông cảm." Anh lại cắt ngang cô.

Cô sững sốt một lát, nhìn anh giống như ở xa tận chân trời, "Thật sao? Vậy anh không có chuyện gì muốn nói với em sao?"

"Không có." Anh quét mắt nhìn cô một cái, lướt qua cô, đi vào phòng sách, "Buổi tối anh còn một bản thảo phải làm cho xong."

Diệp Phong ngẩng đầu nhìn bóng dáng thon dài lạnh lùng kia, bất lực nắm lấy vạt áo ngủ, tay cô không ngừng run lên, "Dịch Dương, nói cho em biết chuyện bố hoa hồng kia, đêm khuya anh ở trên giường Kha An Di, kem chống nắng và kem đánh răng tại sao lại ở hộp hoá trang của cô ta, còn có cùng cô ta đi phòng khám... Những cái đó rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Anh chậm rãi quay đầu lại nhìn cô, bên trong ánh mắt lạnh như băng hàn, không nói một lời.

"Không cần chơi trò im lặng, nói đi, nói đi!" Chân cô cũng run run theo, "Anh không nói, em sẽ cho là thật đó."

Giống như pha quay chậm, anh chậm rãi nhắm mắt lại, im lặng xoay người.

Tim đập có chút hỗn loạn, trong đầu đã không thể nào mà suy nghĩ tốt được, lại là đêm đông tối, lại là im lặng, lại là một màn này, Biên Thành là có nỗi khổ, hơn nữa còn trẻ, mới có ý đối với cô như vậy, còn anh đã thành thực, đã là người đàn ông ổn trọng, làm như vậy là vì sao?

Một người đàn ông ngay cả lời nói dối cũng không nguyện nói với mi, mi còn trông cậy vào cái gì?

Anh ta chẳng qua là đang chờ chính mi thức tỉnh thôi, đây có lẽ là sẵn sóc cuối cùng của anh ta.

Cô không kịp chờ để hỏi anh, bối rối khoát tay áo, "Em đã biết." Kỳ thật, cô đã sớm có dự cảm, vẫn không chịu đi tin tưởng mà thôi.

Sáu năm chờ đợi chung quy chỉ là những ảo tưởng tốt đẹp trong tình yêu, thật sự khi ở cùng một chỗ, mới phát hiện thì ra cô cũng không đáng, cô cũng nên hiểu cho anh.

Kha An Di nói đúng, con người cần phải thực tế một chút, không thể cứ nằm mơ suốt.

Cô cầm lấy chìa khóa, giống như chạy trốn, mở cửa mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Độc thoại

Edit: Hanayang

Tiếng đóng cửa thật lớn, ở trong phòng khách ông ông vang vọng, Hạ Dịch Dương ôm bụng nhắm mắt lại, khuôn mặt xám trắng không còn vẻ bình tĩnh, thông dong như trước nữa.

Hành vi như vậy, giọng điệu như vậy, ngay cả chính anh nghe còn chán ghét, huống chi là Diệp Phong?

Cô gầy hơn, trên mặt dường như cũng chỉ có chút ít sinh khí, khi cười, khoe miệng như ẩn như hiện nhợt nhạt, ở gần, anh nhìn thấy vết thương trên cổ của cô mờ nhạt khó mà phát hiện.

Những ngày nghỉ này, cô trải qua chắc cũng không dễ chịu gì, là thân thể hay tinh thần đều mệt mỏi, cũng sắp làm cô ngã gục rồi.

Lòng anh đau giống như dạ dày lúc này đang run rẩy.

Sáu năm trước, anh nghèo rớt mùng tơi, công việc cũng không có tin tức, cũng rất rõ ràng trong lòng cô vẫn còn bóng dáng Biên Thành, nhưng ngay trong căn nhà ngang oai bức kia, anh lại sinh ra một nguồn năng lượng vô bờ, một cỗ động khí lớn lao, anh tự tin có thể dùng đôi tay cũng không mấy cường tráng của chính mình, nhất định có thể đem đến cho Diệp Phong hạnh phúc.

Dù lúc đó Diệp Phong không nói một tiếng mà đã đi rồi, nhưng dũng khí cùng năng lượng kia chỉ có tăng chứ không giảm, Anh cho rằng đó chính là ông trời dành cho anh thêm không gian cùng thời gian, để cho anh cố gắng vươn tới một điểm cao hơn, Diệp Phong nhìn thấy, sẽ tin tưởng lời thề của anh, sau đó trở lại bên cạnh anh.

Vì giữa anh và Diệp Phong không có một nền tảng kiên cố, cho nên anh phải càng cố gắng càng nhiều càng nhiều hơn nữa.

Dường như, sự chân thành của anh cảm động đến trời cao, nguyện vọng đã muốn thành hiện thực.

Nhưng, tình yêu của anh đem đến cho Diệp Phong cái gì?

Ở bên cạnh anh, Diệp Phong giống như đà điểu, không chịu đối mặt tương lai của họ. Tại Thanh Đài, anh cách nhà cô gần như vậy, anh lại không biết đường vào cửa. Anh đứng trước mặt Tô Hiểu Sầm, lại không biết người trước mắt là mẹ cô. Đối với một người đàn ông mà nói, không biết nên an ủi cảm giác bất lực trong lòng mình như thế nào.

Đó là Diệp Phong cười khê vẫn là lảng tránh?

Cô rất cố gắng hồi đáp tình yêu của anh, cho anh cảm thụ tình yêu yên ổn, nhưng anh vẫn cảm giác được trong lòng cô còn đang vướng bận Biên Thành. Anh nhìn thấy họ gặp nhau vài lần, mỗi một lần, biểu hiện của Diệp Phong đều vô cùng luống cuống, âm lượng nói thật sự cao, hoang mang lo sợ, bối rối không biết làm thế nào. Diệp Phong từng nói, muốn quên đi một người đã ở trong lòng rất nhiều năm, cần có thời gian.

Anh hy vọng thời gian đó không cần quá dài.

Lúc ấy, anh vẫn tự tin.

Nhưng chuyện phát sinh sau đó làm cho tự tin của anh hoàn toàn dao động, cho đến khi vỡ vụn.

Diệp Phong hỏi anh chuyện hoa hồng, đêm khuya ở trên giường Kha An Di, đưa Kha An Di đi phòng khám rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, cô luôn rất hàm súc mà lại dịu dàng, rất ít khi khí thế bức người, có thể hỏi anh như vậy, anh nên cảm thấy vui vẻ vì nó chứng tỏ cô để ý đến anh.

Anh lại không cách nào trả lời, anh vì chính mình mà cảm thấy hổ thẹn, lần đầu tiên anh hận sự ôn hòa cùng lý trí của mình. Nếu anh đối với Kha An Di lạnh nhạt một chút, nói chuyện tuyệt tình một chút, giữ nghiêm giới hạn, không cho cô cơ hội tiếp cận với anh, việc này sẽ không phát sinh. Như vậy, Tô Hiểu Sầm không có hiểu lầm, anh cũng có thể cảm nhận được Diệp Phong sợ hãi, nhận được điện thoại cầu cứu của cô...

Vào đêm hôm đó, Diệp Phong thiếu chút nữa mất mạng trong tay kẻ bắt cóc, anh làm sao có thể tha thứ cho chính mình?

Diệp Phong cũng không có hẹn với Biên Thành, cô một mình ở trên trạm xe bị bắt. Kiêu ngạo như Biên Thành, không có khả năng đeo bám theo Diệp Phong, có lẽ chính là muốn lén lút nhìn cô từ xa. Nếu anh ta yêu cô ít một chút, như vậy thì, ai tới cứu Diệp Phong?

Anh nhìn thấy máu trên người Biên Thành, nhìn được Biên Thành khi cùng cô nói chuyện trên mặt ôn nhu ý cười, nhìn được Biên Thành săn sóc cùng che chở, nhìn được Biên Thành kiên định ánh mắt...

Kỳ thật, tình yêu của Biên Thành cho tới bây giờ cũng không ít hơn so với anh. Lúc trước buông tay, không phải không yêu, mà là không có năng lực đi yêu.

Địch ý của Tô Hiểu Sầm, ám chỉ của Ngô Phong, Biên Thành cường thế, ép tới anh sắp không thở nổi, nhưng chỉ nghĩ đến Diệp Phong mỉm cười, một câu nói tri tâm, liền như một tách cà phê chua xót được thêm một khối đường, cuộc sống của anh lập tức trở nên ngọt ngào, bắt kể lực cản gì, anh đều có thể nâng được.

Diệp Phong không từ mà biệt, người như bốc hơi mất hơn mười ngày, chỉ có một lần điện thoại duy nhất, nhưng lại dùng di động của Biên Thành gọi tới, anh nghe được giọng nói làm tan nát cõi lòng, ý chỉ trong nháy mắt sụp đổ.

Tin tức cô về Bắc Kinh, vẫn là từ chỗ Lâu Dương nghe được.

Không có mừng như điên, chỉ là âm ỉ mà nghe, lòng lạnh như băng, dạ dày cũng theo đó không chịu hợp tác, đau đến cả người xuất mồ hôi lạnh. Anh nói vài câu với đồng sự, buổi chiều vốn chuẩn bị họp để thảo luận kỳ tiếp theo của « Có hẹn với người nổi tiếng », anh xin biên đạo dời lại một ngày, lái xe về nhà.

Đọc theo đường đi, cả người lơ lửng, tựa hồ suy nghĩ rất nhiều, lại không biết suy nghĩ cái gì.

Diệp Phong đã đi hai mươi sáu ngày, quay đầu nhìn lại, anh cũng không biết là như thế nào qua được. Mỗi ngày cảm căn roi, thúc giục bản thân làm việc, bận rộn, chỉ có như vậy mới sẽ không nghĩ loạn. Anh biết ba mẹ cô sẽ chăm sóc tốt cho cô, không có gì phải lo lắng, nhưng cái loại cảm giác này vẫn giống như sinh ly tử biệt, tìm đâu như thất lạc.

Cô nói cô ở Tây đường, cúp điện thoại di động, anh liền đi xem bản đồ, muốn ngay lập tức đi ra sân bay, sau mấy giờ có thể nhìn thấy cô. Ngay khi cầm lấy di động định đặt vé máy bay, anh tự giễu bật cười, chậm rãi khép lại di động.

Nếu cô hy vọng nhìn thấy anh, đã điện thoại đến đây từ sớm.

Ra thang máy, anh nhìn thấy cửa nhà cô mở ra, bên trong đã được quét tước dọn dẹp, làm sạch không một hạt bụi, không giống tác phong của cô, cô là người như thế nào phương tiện liên tùy ý như thế nào, không quá chú ý. Cửa nhà anh cũng mở ra, anh nghe thấy có tiếng động từ ban công truyền đến, đi vào cửa, nhìn thấy chậu cây vỡ nát.

Trong lòng còn sót lại một điểm chống đỡ duy nhất cũng đã biến mất, hoàn toàn chết tâm.

Chậu lô hội đó cũng tượng trưng cho cô, trong sáu năm cô đơn, vẫn ở bên cạnh anh.

Cô về lại đây, anh không ngạc nhiên. Diệp Phong chính là Diệp Phong, cho tới bây giờ sẽ không tùy ý, nhưng lòng của cô thì ở nơi nào?

Ảnh tức chính mình, cũng giận cô, lại tự trách, áy náy, không tha, thương tiếc, bất lực, mờ mịt... Tất cả cảm xúc tích lũy cùng một chỗ, anh không khống chế được chính mình, như thay đổi thành người khác, lạnh lùng mà lại vô tình, miệng không lựa lời.

Khóe miệng Hạ Dịch Dương xẹt qua một ý cười chua xót, hai chân nặng nề như đeo đá, anh xoay người vào phòng bếp, thả dài, nhặt cây lô hội từ trong thùng rác lên, cẩn thận dùng túi giấy bao lại. Cái chậu mặc dù đã vỡ, nhưng sức sống của lô hội rất mạnh, không có đất bao bọc, cũng có thể sống sót được mấy ngày.

"Rầm", lại là một tiếng sập cửa thật lớn.

Anh giật mình, quay đầu chạy ra ngoài, thang máy vừa mới đi xuống. Anh liền mở ra cửa nhà Diệp Phong, quả thực người không ở bên trong, anh vội vàng đóng cửa lại, gấp gáp ấn gọi thang máy.

Bên ngoài sấm vang chớp giật, mưa gió mãnh liệt, Diệp Phong sợ nhất loại thời tiết này, hơn nữa trời đã tối, cô vừa chịu quá kinh hách, làm sao có thể đi ra ngoài một mình?

Thang máy giống như ở dưới đất dừng lại cả một thế kỷ, anh gấp đến độ muốn chạy xuống thang bộ, mới nhìn thấy cửa thang máy mở ra.

Vừa ra thang máy, đã nhìn không thấy bóng dáng của cô, anh cố cũng không bùng dù, cứ như vậy vọt chạy ra màn mưa. Ở trạm xe bên ngoài tiểu khu, anh nhìn thấy cô, đã thay đổi quần áo, che ô, tay dòn đập vẩy, một chiếc taxi ngừng lại.

Anh cũng vội vàng nhào vào giữa dòng xe cộ vẩy tay.

"Tôi thấy tựa như Hạ biên tập, hắc hắc, thật đúng là cậu mà! Có phải đang quay quảng cáo gì đó hay không, ngay cả ô cũng không cảm?" Vận khí của anh không tệ, rất nhanh, có chiếc taxi màu xanh lướt đến bên cạnh anh, lái xe quay người lại, trêu ghẹo, còn rút ra mấy tờ khăn giấy đưa cho anh.

"Làm phiền ông giúp đuổi theo chiếc xe phía trước kia." Anh chia chia chiếc taxi đang quẹo trái chỗ cột đèn.

"Được." Lái xe huyt sáo, rất là tự tin.

Đèn đường đã lục tục sáng lên, thật ra thời gian bất quá là chạng vạng tầm khoảng sáu giờ, đúng là giờ tan tầm cao điểm, xe chạy một chút rồi lại ngừng một chút, tốc độ như ốc sên bò, cứ như vậy cũng không dễ dàng theo kịp xe phía trước.

"Xe đằng trước là ai ngồi vậy? Kha biên tập sao?" Lái xe cũng thực nhiều chuyện.

Hạ Dịch Dương ảo não nhủ mảy, anh mím môi, vẻ mặt lạnh thấu xương.

Lái xe qua kính chiếu hậu nhìn thấy anh, lập tức ngậm miệng.

Dòng xe cộ lại di động, qua cái ngã tư, rẽ vào một cái ngã ba, đường không bị tắt nữa, lại qua hai cái giao lộ, Hạ Dịch Dương nhìn kiến trúc ven đường, nhắm mắt lại, cầm lấy di động.

"Ồi, đại biên tập, sao lại rảnh rồi mà gọi điện thoại cho em vậy?" Ngã Ly hồ nghi hỏi.

"Em đang ở đâu? Khụ... Khụ..." Anh sờ sờ cổ, cổ họng ngứa nhẹn không được phải ho ra tiếng.

"Ở nhà! Ngày mai phải về Quảng viện chuẩn bị khai giảng, tôi nắm chặt thời gian thư giãn thư giãn."

"Diệp Phong chắc là đi tìm em. Ngã Ly, cầu xin em, cái gì cũng không cần hỏi cô ấy, xin em giữ cô ấy ở lại, làm gì đó cho cô ấy ăn, nhìn cô ấy ăn xong, sau đó để cho cô ấy ở chỗ em một đêm."

Ngã Ly không hiểu ra sao, "Cô ấy không phải đi nghỉ phép sao? Đã trở lại? Vậy anh..."

"Xin em, được không?" Giọng Hạ Dịch Dương toát ra một tia khẩn cầu, "Cô ấy hiện tại rất yếu ớt."

"Hạ Dịch Dương, anh không làm chứ, anh làm không phải so với em tốt hơn rất nhiều sao? Cô ấy vẫn thường nói trù nghệ của anh là sáu sao."

Anh cười khổ, "Phiền toái em rồi. Không cần nói với cô ấy chuyện anh điện thoại cho em."

"Tốt thôi, đợi cô ấy đến đây đi, em còn đang muốn tính sổ với cô ấy đây, không rên một tiếng liền đi ra ngoài nghỉ phép, nếu không mang theo chút thổ sản đặc sản cùng quà kỷ niệm gì đến... Không nói nữa, chuông cửa vang."

Ngã Ly miễn cưỡng, cầm di động chạy tới, lúi cúi mở cửa, bên ngoài Diệp Phong đang đứng mặt như màu đất.

"Nếu Vương Vĩ ở bên trong, giờ mình sẽ đi ngay."

Ngã Ly đánh giá vài cái từ trên xuống dưới, mày nhíu lại, đột nhiên "Cạch" một cái đem cửa đóng lại.

Diệp Phong cảm giác cái mũi dường như đụng vào ván cửa, đầy sao tủa ra trước mắt, còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, cửa lại mở.

"Này, cô là ai, chúng ta quen biết sao, cô có phải gõ nhầm cửa hay không?" Ngã Ly hất cằm, hung hăng nhìn cô.

"Ngã Ly, mình là nha bộ muội. Thực xin lỗi, có thể chứa chấp mình một đêm không?" Diệp Phong mặt mày cười.

Ngã Ly suy nghĩ một hồi, vươn tay ra, "Vậy phải xem biểu hiện của cậu rồi, này nọ đâu?"

"Cái gì?"

"Cậu thật sự là cái gì cũng không mang tới cho mình, này tính cái gì bạn học, bạn bè!" Ngã Ly rất là tổn thương.

Diệp Phong lúc này mới hiểu được, "Mình... đã quên mất, mình có một cái ô gấp cho cậu, để ở nhà rồi."

"Vậy còn coi được, vào đi!" Ngã Ly liếc một cái, nghiêng người cho Diệp Phong vào cửa, cái ô ướt đầm che để lại ngoài hành lang.

"Tắm rửa trước hay là ăn cơm trước? Mình đang học làm bánh trứng, cậu thực sự có lộc ăn nha."

"Mình rửa cái mặt, muốn ngủ trước, hơi mệt."

"Biết rồi, cậu đi rửa đi, lát nữa mình đem bánh trứng đến bên giường, chúng ta vừa xem tivi vừa ăn."

Diệp Phong cười cười, vào toilet.

Di động trong tay Ngã Ly phát ra "Đông" một tiếng, có tin nhắn gửi tới. "Diệp Phong đến sao?" Hạ Dịch Dương hỏi.

"Uh, nhìn qua cũng không tệ lắm."

"Cám ơn Ngã Ly!" Hạ Dịch Dương nhẹ nhàng thở ra.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Không thành chó quấy (thượng)

Diệp Phong vẫn nằm không nhúc nhích, thân thể mệt nhọc đến cả khí lực xoay người cũng không có, cô ước gì có thể thật nhanh chìm vào giấc ngủ, nhưng mà thần kinh bị kích thích cũng không chịu phối hợp, còn đang ở độ cao mất mát mờ mịt chưa chịu hạ xuống. Mạch đập nhảy so với bình thường cũng nhanh hơn.

Khi cùng Biên Thành chia tay, cô đã khóc đến không còn sức lực, không biết rằng không có Biên Thành thì ngày mai nên trải qua như thế nào. Giờ phút này, ánh mắt nhũn nhối, lại không tiết ra một giọt nước mắt, đây là cái giá của trưởng thành, cô rất tinh tường, tình yêu cũng không phải là mục đích duy nhất trong cuộc sống.

Chia tay rất đau, là điều khó tránh khỏi, nhưng đó không phải một vết thương mà sẽ mãi không khép miệng.

Ở Tây Đường, hay ở Thanh Đài ban đêm, mỗi khi nhắm mắt lại, cô đều đã tưởng tượng chính mình nằm ở trong lòng Hạ Dịch Dương, hai tay của anh từ phía sau vòng tới, ôm lấy thắt lưng của cô, cứ như vậy, cô sẽ ngủ an ổn hơn. Tuy rằng cùng anh xa cách, nhưng ở trong lòng của cô, vẫn luôn có anh, tươi cười ôn hòa, yêu thương cô.

Không vào giấc ngủ, không phải suy nghĩ ôm ấp của anh. Có chờ mong mới có thể tưởng tượng, đối mặt với thực tế, tâm tình cô đã bình tĩnh lại.

Cô quen cái giường này, đầu Ngã Ly to hơn, đưa cho cô áo ngủ bằng lụa rộng thùng thình như trường bào, áo dính vào làn da, thanh thanh mát lạnh, thực không thoải mái. Phòng ngủ đóng cửa, đèn cũng đã tắt, có thể là bởi vì rất im lặng, cho nên một chút tiếng động bên ngoài cũng không lọt khỏi tai cô.

"Kịch", cửa phòng ngủ bị Ngã Ly từ bên ngoài đá bay ra, ngay sau đó, ánh sáng đèn đâm vào mắt, cô trèm chân lại, đem chính mình quán thành một cái kén.

"Nha bộ muội, mình biết cậu không ngủ, mau ngồi dậy, nếm thử tay nghề của mình, mình thật sự rất vất vả mới làm ra vài cái bán thành phẩm nè." Ngã Ly không khỏi phân trần kéo chân ra, dùng đầu tay ướt đầm quẹt mặt của cô.

"Lấy ra, mình dậy đây!" Ngay cả không gian ưu thương cũng không có, cô nhận mệnh ngồi dậy, xem xét hai cái bát đặt ở trên tủ đầu giường, cảm thấy mình kết làm bạn.

"Hình dáng mặc dù không được đẹp lắm, nhưng hương vị tạm thông qua, mình ăn rồi." Ngã Ly thấy cô vẻ mặt nhú mi sầu khổ, ha ha cười, thuận tay cầm lấy điều khiển từ xa mở tivi.

Nói thật, tay nghề Ngã Ly thật sự rất bình thường, cái gọi là hai cái bánh trứng thành công, ăn vào so với trứng gà chưng cũng không khác mấy, chẳng qua dầu nhiều hơn thôi. Diệp Phong cố gắng dùng đầu lưỡi liếm một chút, rồi đặt bát trở lại.

Ngã Ly cũng vừa tắm xong, trên đầu quán thành cái mũ, vừa lau tóc vừa nhìn màn hình, cười khanh khách.

"Tiết mục gì, cười thành như vậy chứ?" Cô dựa vào lưng giường, hữu khí vô lực nâng mắt lên.

"Tiết mục mai mối của đài Vệ thị Giang Tô, bây giờ ở trong nước rất hot." Khi nói chuyện, ánh mắt Ngã Ly cũng không rời được màn hình một cái, "Mỗi tuần thứ Bảy, Chủ nhật đều có, mình một kỳ cũng không bỏ lỡ."

Cô biết tiết mục này, người chủ trì là Mạnh Phi, nói chuyện cơ trí mà lại hài hước, người cùng hợp tác là chuyên gia tình cảm Nhạc Gia, hiện tại danh tiếng của hai người này cứ vùn vụt mà thăng tiến. Tổ tiết mục 《Đêm khuya khuyên tình》cũng từng thảo luận qua tiết mục này, phân tích xem chỗ hấp dẫn khán giả là ở nơi đâu, là nhờ tác dụng người chủ trì hay là chọn khách mời tốt?

"Mình có một đồng nghiệp có đứa con muốn chỉnh hình răng khềnh, sợ đau, chết sống không chịu đi bệnh viện. Mẹ nó lôi kéo nó cùng đến xem 《Không thành chó quấy》, chỉ vào một nam khách mời vừa lên đài đã bị toàn trường diệt mà nói, nếu con không chỉnh răng khềnh, vận mệnh sau này sẽ giống như người này, vừa lên đài đã bị vấy sứt. Thằng nhóc kia nghe thấy mặt liền tái mét, ngày hôm sau không rên một tiếng theo mẹ nó đi bệnh viện, ha ha!"

Diệp Phong không cười. Trong tiết mục có người bộ dạng gọi là mỹ nam sau khi qua một vòng rồi lại một vòng, cuối cùng cũng không có thể thành công dắt tay nhau, trong tiếng nhạc《Đáng tiếc không phải anh》của Lương Tĩnh Như ảm đạm phát lên, Mạnh Phi kinh ngạc hỏi tại sao có thể là kết cục như vậy, nữ khách quý nói người đàn ông này không tạo cho cô cảm giác an toàn.

Ngã Ly đã tiếc hận.

"Cậu nói xem cặp đôi dắt tay nhau thành công, về sau sẽ cùng bên nhau sao?" Tiết mục phát quảng cáo, Ngã Ly quay đầu nhìn cô.

"Nếu tình yêu thật sự đơn giản như vậy thì tốt rồi." Cô cảm thán.

Ngã Ly nhìn cô, lại quay đầu nhìn màn hình, chần chờ một chút, cuối cùng vẫn nói ra, "Vừa mới rồi Hạ Dịch Dương gọi điện thoại đến, hỏi cậu có ăn cái gì không?"

Cô chỉ ở một tiếng, liền đem xoay mặt đi, đáy lòng tức thì hỗn độn cảm xúc. Tính anh ôn hòa, bản tính sẵn sóc, làm việc này rất tự nhiên. Chỉ là bây giờ sẽ không cảm thấy ấm áp giống như trước kia.

"Nha bộ muội, trước đó vài ngày cậu không phải nghỉ phép, mà là xảy ra chuyện gì?" Ngã Ly lớn mật đoán.

Cô nhắm mắt lại, không biết bắt đầu nói từ đâu, đồng một câu, tây một câu, Ngã Ly cứ nhiên cũng nghe hiểu. Nghe xong, Ngã Ly hơn nửa ngày không nói gì.

"Mình cảm thấy cậu rất may mắn, cũng rất bất hạnh." Hồi lâu, mới nghe được Ngã Ly hít vào một hơi thật dài.

Cô hai tay bịt mắt, đằng sau mấy kẻ tay sâu kín phun ra một cái từ cảm thán.

"Một cô gái cứ nhiên có thể gặp được hai người đàn ông vĩ đại như vậy, vận mệnh bất hạnh sao? Nhưng vì sao lại là hai chứ, lựa chọn rất thống khổ!"

"Ồ đây có lựa chọn sao?" Cô đưa tay, không phải không có tự giễu.

Ngã Ly cũng không để ý cô, cố nói: "Nếu mình là cậu, mình sẽ trở lại bên cạnh Biên Thành. Tuy rằng cậu nói cậu đã yêu Hạ Dịch Dương, nhưng mà trong lòng cậu cũng không không bỏ mặc Biên Thành được? Đó không phải yêu thì lại là cái gì? Mỗi tình đầu của cậu là Biên Thành, sáu năm trời qua, người cậu yêu là anh ta, cho nên cậu mới về nước. Chẳng qua Biên Thành rất kiêu ngạo, làm cho cậu cảm thấy không an toàn, làm cậu cảm thấy sầu lo, cậu mới bị sự theo đuổi của Hạ Dịch Dương đánh động. Đó không thể xem như tình yêu. Hiện tại, sinh mệnh của cậu, sự trong sạch của cậu, đều là Biên Thành cho cậu, chúng ta quá rõ Biên Thành, cứng đầu ngoan cố, dù là sắp va vào tường cũng không có khả năng chịu quay đầu lại, chỉ có cậu mới có thể làm cho anh ta cúi đầu. Nếu anh ta đối với cậu không có yêu, tối hôm đó anh ta không tới nhìn cậu, cậu có nghĩ tới kết quả sẽ thế nào không? Huống chi... Ai, Hạ Dịch Dương có người nhà, có sự nghiệp, bên cạnh còn có mỹ nữ khác theo đuổi. Cái cô Kha An Di kia cùng với anh ta sớm chiều bên nhau, thường xuyên đi công tác, động tình là tự nhiên, sau khi anh ta cùng cậu chia tay, cuộc sống của anh ta không có gì thay đổi. Cậu xem trong lúc cậu đang dưỡng bệnh, anh ta không phải cũng tham gia thi tài bình thường sao, tin tức đều chiếu. Mà cậu hiện tại là duy nhất với Biên Thành, là toàn bộ của Biên Thành. Không nói chuyện lúc trước, chỉ bằng Biên Thành cứu cậu lần này, cậu cũng nên lấy thân báo đáp."

Cô yên lặng nhìn chăm chăm về mặt nghiêm túc của Ngã Ly, bật cười: "Biên Thành hối lộ cho cậu sao?"

"Anh ta? Năm đó mình ra mặt thay cho cậu, mình và anh ta liền thành kẻ thù. Mình nói lời này, không mang theo thành kiến gì, tự cậu cẩn thận suy nghĩ đi!"

"Mình biết, mình sẽ xử lý tốt. Ngã Ly, mặc kệ mình thành cái dạng gì, cậu cũng không cần đi nói cái gì với Hạ Dịch Dương, bằng không chúng ta tuyệt giao."

"Đi, mới lười quản việc vặt nhà cậu. Cậu... cũng không cần quản chuyện của mình."

Cô nhún mày, "Cậu cùng Vương Vĩ có tốt không?"

"Tốt, bản giáo trình kia đã muốn gần xong rồi, lập tức in ấn, xuất bản, mùa thu bình chọn danh hiệu, anh ấy nhất định có thể lên chức."

"Mình là hỏi quan hệ của cậu và anh ta."

Ngã Ly thần sắc hơi do dự chút, sau đó, áp ứng nói: "Cả một kì nghỉ này, mình chỉ nhận được hai phong bưu kiện của anh ấy, khác... không có liên hệ."

"Mình sớm nói rồi, là hấn ta lợi dụng cậu."

"Được rồi, được rồi, mình lên mạng mua sắm đây, cậu muốn tiếp tục xem tivi sao?" Ngã Ly không kiên nhẫn cắt ngang cô.

"Ngã Ly..."

"Chúng ta đã thỏa thuận xong xuôi rồi mà, lẫn nhau không hỏi chuyện đối phương. Hạ Dịch Dương còn gọi điện tới hỏi tình huống của cậu, mình cũng vậy nói không biết."

Cô thấy Ngã Ly dồn dập che giấu ưu thương, trong lòng căng thẳng, nắm lấy tay Ngã Ly, bắt đầu đi gạt đầu, "Được rồi!"

Hương vị được người khác yêu cùng yêu người khác, đều là thống khổ.

Bên trong phòng lại trở về với bóng tối, cô một lần nữa nằm xuống, trong đầu vang vọng lời nói của Ngã Ly. Dường như, tất cả mọi người đều không tán thành cô cùng Hạ Dịch Dương bên nhau. Trước khi Hạ Dịch Dương đi Thanh Đài, cô còn từng nói qua với Hạ Dịch Dương, rằng anh là mẫu người cha mẹ cô thích, thành tâm, cầu tiến, chức nghiệp lại cao, thành thực ôn trọng.

Chẳng lẽ là cô đã sai sao?

Kỳ thật cô nói đều là thật, cô chưa bao giờ đem Hạ Dịch Dương và Biên Thành ra đặt trên cùng một cái cân để xem xét, cũng không phải từ giữa hai người họ mà lựa chọn một cái. Tuy rằng quen biết họ là cùng một ngày, nhưng thời gian yêu cũng là bất đồng.

Năm mới ở Edinburgh, vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo, thời gian đoàn du lịch sắp xếp vô cùng chặt chẽ, cũng không bởi vì thời tiết biến hóa mà thay đổi hành trình. Lâu Tinh bị cảm, vô cùng nghiêm trọng, truyền dịch hai ngày, bệnh tình khá hơn một chút, miệng vô vị, nói muốn ăn cháo gạo. Cô đưa Lâu Tinh về nhà trọ của mình, nấu loạn xạ, còn đến nhà hàng Trung Quốc mua đồ ăn sáng.

Buổi chiều đó vẫn còn sáng, ánh mặt trời thần nhiên dịu dịu, nhìn thực lười nhát, quyến rũ. Lâu Tinh ăn hai chén cháo, ra một thân mồ hôi, ngồi ở bên bàn

học thở một hơi. Nhìn thấy trên bàn cô có giáo trình phương diện phát thanh, rất ngạc nhiên, cô cười nói, tôi tốt nghiệp ở Quảng viện.

Lâu Tinh lập tức trở nên kích động, lại nhai kể câu chuyện tình yêu của chính mình cùng ông xã, còn nói quen biết người bên ngành truyền thông, cuối cùng, Lâu Tinh nói đến Hạ Dịch Dương.

Vừa nghe đến cái tên kia, tim cô đột nhiên đập mạnh, cái bát trong tay rơi vào bồn rửa, cô lau khô tay, kéo ghế dựa lại, ngồi trước mặt Lâu Tinh.

Lâu Tinh không phát hiện ra sự khác thường của cô, vẫn nói không ngừng, cô lắng lắng nghe, hô hấp giống như đình chỉ.

Lâu Tinh khi nào thì chào ra về, cô không nhớ rõ, khi cô đứng lên, ngoài cửa sổ đã là nắng sớm bình minh. Rất kỳ quái, đã cách sáu năm, nhưng mà trong một tuần kia, mỗi một cái chi tiết khi sống cùng một chỗ với anh, cô đều nhớ rõ. Bộ dáng anh nấu cơm, vẻ mặt khi anh viết luận văn, giọng điệu thâm tình khi anh ôm cô, trong mắt anh lóe sáng lên gì đó... Năm sáu năm trôi qua, lòng của cô không có một khắc nào là vui vẻ mà lại thờ ơ, nhìn phương đông hiện lên ánh bình minh, cô hít sâu một hơi, lần đầu tiên, cô cảm thấy ngày mai là đáng chờ mong như vậy.

Trong lòng của cô có một gốc cây đại thụ, bộ dạng um tùm xanh tươi, cho dù ở mùa đông, lá cây cũng không chút tàn tạ, gốc cây kia lại còn chiếm vị trí to như vậy. Nhưng là, không biết một ngày nào đó, có một hạt mầm đậu lại ở trong lòng cô, không hay biết, mầm non cũng lớn thành đại thụ, che khuất bóng dáng lúc ban đầu kia.

Tình yêu không phải là duy nhất, và cũng không phải là hoàn toàn không thể thay thế.

Ở bên anh sáu năm trước, cô cảm thấy mình rất hạnh phúc.

Lâu Tinh về nước không lâu sau, cô liền điện thoại cho Tô Hiểu Sầm, nói cô chuẩn bị về nước. Đặt xong vé máy bay, cô đi trả nhà trọ. Viên quản lý cười cười hỏi cô chuyển đến nơi nào. Cô vui vẻ nói: tôi muốn về nhà, tôi muốn kết hôn.

Đêm rời nơi đó là một đêm mưa, cô quay đầu lại nhìn Edinburgh ở phía sau mưa bụi mịt mờ, nhớ tới kết thúc của《When Harry met Shary》. Đêm giao thừa, tất cả mọi người đang đắm chìm trong không khí chúc mừng năm mới, Bill Chris chạy hướng tới chỗ Meg Ryan, anh nói: khi mà em biết chính mình đã yêu một người nào đó, ngay cả 1 phút em cũng không muốn trải qua mà không có cô.

Cô khẩn cấp muốn nhìn thấy anh.

Cô trở về không phải tìm kiếm tình yêu đã mất đi, mà vì có một tình yêu ấm áp đang chờ cô.

Tiểu khu anh ở đã không còn nhà trống cho thuê, cô kiên trì tìm đến cửa nhà đối diện nhà anh, dùng miệng lưỡi đã luyện được khi làm việc ở ngân hàng cùng khách hàng giao tiếp để thương lượng với người thuê kia có thể cho cô thuê lại hay không, cô đồng ý trả tiền thuê gấp hai. Khách trọ nhìn cô như nhìn một kẻ ngốc nhưng cuối cùng vẫn cùng cô ký hợp đồng, không có ai mà nhân dân tệ không qua được.

Tiếp theo đó, cô lại bắt đầu tìm việc. Cô biết thời gian nghỉ ngơi của anh vào ban đêm, vì theo kịp hành trình đi lại của anh, cô đến Thành Đô radio phỏng vấn.

Cô muốn ở trong trạng thái tốt nhất cùng anh không hẹn mà gặp, sau đó chậm rãi ở chung, tự nhiên dung hợp.

Tình yêu phát triển hầu như rất thuận lợi, thật không ngờ Biên Thành vẫn còn đứng ở tại chỗ, còn bên cạnh anh đã có thêm một Kha An Di..

Đúng là vẫn còn yếu ớt không chịu nổi một kích.

Yêu, chính là làm xiết trên đây, dù cho tài nghệ cao siêu, cũng sẽ không có trăm phần trăm an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Phi thành chó quấy (trung)

Edit: Hanayang

Sáng sớm tỉnh lại, thời gian vừa qua khỏi sáu giờ, Ngã Ly còn đang ngủ, không biết mấy giờ thì lên giường, đầu tóc cũng không chải, tướng ngủ thực đáng sợ, tứ chi đang ra, khoe miệng có một tia mỉm cười ngọt ngào, chắc là mơ thấy Vương Vĩ rồi.

Nghe nói giấc mơ sáng sớm rất linh nghiệm, hy vọng điều Ngã Ly mơ có thể trở thành sự thật.

Diệp Phong khe khẽ nhấc chân xuống giường, vào toilet thay quần áo. Tối hôm qua không có ăn cơm, buổi trưa ăn thịt nướng ở sân bay cũng không ngon miệng, rửa sạch mặt bằng nước lạnh, cảm giác choáng váng mới đỡ hơn một chút.

Cô không đánh thức Ngã Ly, cầm lấy túi xách đi ra cửa. Bên ngoài trời mưa đã tạnh, nắng lên cao, cái ô im lặng đứng dựa vào góc tường, cô nhìn thoáng qua một cái, khi thang máy đến, cô thu tầm mắt trở về. Ra khỏi thang máy, cô mới mở điện thoại lên. Số lúc trước dùng ở Thanh Đài, cô đã ngừng sử dụng, vẫn là dùng lại số cũ. Âm báo có tin nhắn đến như đang chạy đua, một tiếng tiếp theo một tiếng, cô nhìn cũng không nhìn, trực tiếp xóa bỏ.

Trước cổng tiểu khu, người đi đường thành tốp năm tốp ba, hôm nay là thứ bảy, không cần đi làm, người đứng đợi ở trạm xe buýt cũng không nhiều. Cô ngẩng đầu nhìn bảng hướng dẫn, muốn nhìn xem đi chuyển nào thì có đến được tiểu khu cô ở, bên tai nghe được có người nho nhỏ thì thầm, dường như rất ngạc nhiên.

Cô còn chưa kịp quay đầu, cổ tay đã bị một bàn tay to lớn mát lạnh nắm chặt.

Đó là bàn tay mà cô rất quen thuộc, trong lòng bàn tay có một ít vết chai, là do khi còn trẻ làm việc nhà nông để lại, đến giờ cũng chưa mất đi. Khi vuốt ve cô, vết chai lướt qua da thịt mềm mại của cô, đều gây cho cô cảm giác run rẩy như dòng điện chạy qua.

Người đi đường đang khe khẽ nói nhỏ, rất hưng phấn, rất ngạc nhiên. Cô thờ dãi, quay người lại, cánh cửa bên ghế điều khiển của chiếc Passat màu đen mở ra, anh đứng dưới ánh mặt trời buổi sớm, bóng dáng thẳng tắp bị kéo dài, vẫn kéo dài đến tận mũi chân cô.

Anh là người hay được chú ý, cô sợ đứng thêm chút nữa thôi, chính mình cũng sẽ trở thành người nổi tiếng trên Internet. "Chúng ta lên xe nói." Cô dứt khỏi tay anh, chủ động vòng qua hướng khác lên xe.

Anh vòng qua đầu xe, khi lên xe chuẩn bị thay cô cài dây an toàn, cô đã chủ động tự cài.

Anh nhìn thoáng qua, khởi động máy xe, cô xoay mặt hướng ra ngoài cửa sổ xe, nhìn rất chăm chú, giống như trong mắt cũng chỉ có thể giới bên ngoài.

"Hạ Dịch Dương, em không phải Diệp Phong trước kia không thể đối mặt sự thật. Em có thể, em rất tốt, sẽ không làm chuyện điên rồ, cũng sẽ không trốn chạy thật xa. Cuộc sống còn tiếp tục, công tác phải cố gắng, những gì có thể nắm lấy em cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ. Cho nên, xin anh không cần lo lắng cho em." Ở chỗ khúc quanh, cô chợt giật mình.

Mới sớm như vậy anh đã xuất hiện ở trước tiểu khu, hẳn là đã đợi một đêm.

Cô sẽ không lại cho rằng anh là vì nhớ cô, nhớ mà khi mới nhìn thấy cô lại làm như vậy sao. Nếu anh thật sự nhớ, ngày hôm qua ở căn hộ của anh, khi cô xấu hổ quần bách mặc một chiếc áo ngủ trên người, sau hai mươi sáu ngày chia cánh, anh hẳn là phải vội vàng xao động hướng tới cô, mạnh mẽ ôm chặt lấy cô. Giữa họ trong lúc đó có rất nhiều lời muốn nói, về công việc, về cuộc sống, còn có những lời thì thầm tư mật.

Cô không còn muốn suy nghĩ đến sự ngọt ngào của anh trước khi đi Thanh Đài, khi đó, anh còn trêu tức gọi cô là bà xã thiên kim hắc bang.

Lời nói lạnh lùng gương mặt băng giá của anh đã làm cô kinh ngạc bưng bình.

"Diệp Phong, ngày hôm qua là anh không đúng. Quá nhiều chuyện kéo nhau mà đến, anh không đủ bình tĩnh, cũng không lý trí, cũng mất đi kiên nhẫn, anh..."

"Em không có ý trách cứ anh, cùng với lắng nghe dây dưa vì lo lắng cảm giác của em mà không nói thật với em, còn không bằng trực tiếp nói ra cho rồi... Em nghe điện thoại." Cô chán nản lấy di động ra, ai mà sớm như vậy đã gọi tới chứ?

Giọng Tô Hiểu Sầm rất lớn, giọng điệu dồn dập, "Tối hôm qua tại sao lại tắt máy? Mẹ gọi tới mấy lần, còn gửi tin nhắn, con đều không trả lời. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Cô chậm rãi nhắm mắt lại, "Mẹ, tối hôm qua con hơi mệt, đi ngủ sớm, nên tắt di động."

Tô Hiểu Sầm nghe vậy mới nhẹ nhàng thở ra, "À, vậy thôi, mẹ và ba ba con cả một đêm đều lo lắng. Con đã chuẩn bị để chuyển đến nhà chú Ngô chưa?"

Đây là điều kiện duy nhất để Tô Hiểu Sầm đồng ý cho cô về Bắc Kinh, lúc đó, cô hàm hàm hồ hồ đồng ý, cũng không coi là thật.

Hiện tại, cô đã không còn có gì để không chuyển nữa.

"Hai ngày nữa sẽ chuyển." Cô đưa tay xoa bả vai, giống như không chịu nổi gánh nặng.

"Được, con lấy chuẩn bị sửa sang lại hành lý, chú Ngô sẽ cho Tần Phái đến lấy. Khi nào thì đi làm?"

Cô bật thốt lên nói: "Hôm nay."

Tô Hiểu Sầm nói thầm, "Lâu Dương này cũng thúc giục quá đi!"

Cô yên lặng khép lại di động, phát hiện xe dừng ở trước cửa tiệm sửa đậu nành Vĩnh Hòa.

"Xuống xe ăn chút điểm tâm sáng." Anh nhẹ nhàng ấn vào dạ dày, mày nhíu lại.

Cô nhìn nhìn anh, đi theo vào. Vừa ngồi xuống, anh đột nhiên đứng lên vội vàng đi hướng toilet. Khi ngồi xuống lần nữa, cô nhìn thấy trán anh ẩm ướt, bên khỏe mỗi có một chút giọt nước, giống như vừa súc miệng.

"Dạ dày lại đau sao?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

Anh vô lực gật đầu, "Không có gì. Em gọi com chưa?"

"Gọi rồi."

Cô gọi cho anh sữa đậu nành ngọt, còn có một bát mì vằn thắn, chính mình chỉ cần một chén đậu hũ.

Anh dường như không có thèm ăn gì, lấy muỗng múc một chút, miệng cắn vài miếng nhỏ, ăn một lúc lại đặt muỗng xuống.

"Rất khó chịu sao?"

"Qua một chút sẽ ổn thôi. Em ăn đi!" Anh cố gắng tươi cười với cô, ý cười kia dừng ở trong mắt cô là trong trẻo nhưng lại lạnh lùng âm đạm như vậy.

Cảm giác đau lòng làm cô co rúm lại, cô cúi đầu để che giấu, nhớ tới vào một đêm khuya, cô từng đem lòng bàn tay ấm áp đặt tại dạ dày của anh, nhẹ nhàng mà xoa.

Anh bị hàn dạ dày, trước kia khi làm việc đã bị, không chịu được đông lạnh, cũng không thể chịu đói.

"Em đến radio, anh về nhà nghỉ ngơi đi." Ăn xong đi ra, cô thấy anh mở cửa xe ra thì lắc lắc đầu. Từng là ngọt ngào khi hai cửa nhà đối diện, hiện tại còn lại chỉ là bối rối.

"Anh ngày mai trực ban sao?" Cô hỏi anh.

"Đúng vậy, ngày mai đến phiên anh đọc tin tức, buổi chiều ghi hình 《 Có hẹn với người nổi tiếng 》."

"Uhm, em... Ngày mai sẽ đem đồ đạc chuyển đi, cái chìa khóa em để lại trên bàn com, cửa sẽ không khóa trái." Cô phải dùng hết khí lực của bản thân, mới đủ bình tĩnh nói ra mấy câu đó.

Anh thản nhiên cười cười, "Lên xe đi, anh đưa em đến radio."

"Không cần."

"Nghe lời! Chúng ta đã cản trở đường xe người ta chạy một lúc lâu rồi, em nghe người ta đang phàn nàn kia!" Một chiếc xe bạc từ bên trong muốn đi ra, thật sự đang liên tục ầm còi xe.

Cô mang theo một chút bất đắc dĩ lên xe.

Vừa ngồi vào chỗ, di động lại vang lên, lần này là Biên Thành, cô rất là bất ngờ.

"Về Bắc Kinh rồi sao?"

"Đúng vậy, giữa trưa ngày hôm qua đến nơi. Anh còn ở Thượng Hải sao?" Cô không chớp mắt nhìn thẳng phía trước, không giống như trước kia khi ở trước mặt anh nhận điện thoại của Biên Thành, cô luôn hơi mất tự nhiên, thỉnh thoảng ghé mắt quan sát về mặt của anh, lo lắng anh sẽ nghĩ lung tung.

"Không, anh hiện tại ở Vũ Hán, buổi tối lên chuyến bay về Bắc Kinh, đến lúc đó sẽ liên hệ với em."

"Được!"

Biên Thành bẽ bộn nhiều việc, chỉ nói vài câu, đã bị người khác kêu đi rồi. Cô sâu kín thờ ơ hất ra, nhìn di động, xác định không có tin nhắn cũng không cuộc gọi nhớ mới cất vào trong túi xách.

Từ tiệm sữa đậu nành Vĩnh Hòa đến Thành Đô radio rất gần, chạy một hồi, đã đến trạm xe mà cô thường thường ngồi kia, cũng là nơi cô bị tấn công. Khóc mất lượt đến cái ngõ nhỏ tối tăm sâu thẳm kia, một cảm giác sợ hãi từ trong lòng đột nhiên vọt thẳng lên đầu, cô vui đầu xuống, mặt lập tức tái nhợt trắng như tuyết, môi không không chế được mà phát run.

"Diệp Phong..." Anh nhận thấy được sự dị thường của cô, đưa tay bắt lấy tay cô.

"Đừng chạm vào tôi!" Cô "bốp" một cái hất tay anh ra, bàn tay nắm lại thành quyền. Loại ám áp ngăn ngừ này, cô không bao giờ muốn nữa.

Anh yên lặng chăm chú nhìn cô, từ từ dừng xe lại, cô không thấy được trong mắt anh xẹt qua đau đớn cùng bất lực.

"Cám ơn!" Đẩy cửa xuống xe, cô lịch sự nói câu tạm biệt, kìm nén xúc động muốn quay đầu lại, hướng thẳng đến cửa lớn của radio.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70: Phi thành chó quấy (Hạ)

Edit: Hanayang

Bảo vệ lại thay đổi người, về mặt anh ta nghiêm túc đánh giá Diệp Phong, bảo cô trình thẻ công tác.

Diệp Phong lấy thẻ công tác từ trong túi ra đưa, anh ta nhìn ảnh chụp trên thẻ rồi lại nhìn Diệp Phong, nhíu mày, làm như vấn đề này vô cùng nghiêm trọng. "Cô thật sự là Diệp Phong người chủ trì « Đêm khuya khuynh tình » sao?" Anh ta không tin ghé mắt nhìn cô.

Diệp Phong cũng không nề hà gì, chớp mắt, "Diệp Phong đâu phải danh nhân gì, giả mạo cô ta có cái gì tốt chứ?"

Anh bảo vệ vui vẻ cười ha ha, "Xem ra cô thật sự là Diệp Phong rồi, Vu Bình trước kia vẫn luôn không ngớt miệng nhắc đến cô, hẳn ta chính là hướng về phía cô, mới đến radio làm bảo vệ. Nhưng mà, bây giờ hẳn được vào trong đài rồi, nói là làm trợ lý cho cô. Hẳn đi rồi, tôi mới vào thay."

Diệp Phong à một tiếng, không hiểu mấy những gì anh ta đang nói, trong ấn tượng của cô dường như không biết người gọi là Vu Bình này.

Anh bảo vệ trả lại thẻ công tác cho cô, vẫn còn cò kè hóng chuyện, "Hôm nay cô tới sớm quá, còn chưa tới tám giờ mà!"

"Tôi có một số việc muốn chuẩn bị một chút, tạm biệt!" Diệp Phong lạnh nhạt gật gật đầu.

Quả thật là có hơi sớm, ngoại trừ cửa phòng trực ban, mấy văn phòng khác đều đóng cửa, âm thanh gày cao gót đập trên mặt đất, ở trên hành lang vắng vẻ phát ra tiếng vang thật lớn.

Rẽ phải, bất ngờ cửa văn phòng Lâu Dương đột nhiên mở ra từ bên trong, còn chưa kịp thấy người, Diệp Phong đã bị khói làm nghẹn ho khụ lên.

Lâu Dương lập tức khép cửa văn phòng lại, nhíu mày nhìn cô, nhìn qua dường như là tăng ca suốt một đêm, tóc rối bù, áo somi cùng caravat xộc xệch, ánh mắt đờ đẫn, sâu không lường được.

"... Khụ... Giám đốc Lâu, chào anh!" Diệp Phong liền chào hỏi.

"Sao lại đến đây đi làm gấp như vậy? Cô hẳn là nên nghỉ ngơi thêm nữa."

"Ở nhà chán đến phát khóc, vói lại, tôi cũng nhớ các đồng nghiệp trong tổ tiết mục." Diệp Phong thật vất vả mới ngừng ho, cười cười.

"Hôm nay là thứ này, người trong tổ tiết mục đều nghỉ."

"Trời, tôi đều quên mất." Diệp Phong tự nhiên xấu hổ, mặt hơi hơi ửng đỏ, "Vậy tôi đi xem tư liệu, chuẩn bị cho thứ hai tuần sau làm trực tiếp."

Lâu Dương trầm ngâm một chút, "Như vậy đi, tôi cho người đi gọi mọi người trong tổ tiết mục đến đây, tháng trước khó khăn lắm mới hẹn được một vị chuyên gia tình cảm, chính là không có cô thôi. Cô ấy ngày kia phải xuất ngoại, hôm nay mời cô ấy đến, thu một buổi phân tích tình cảm! Địa thu âm tiết mục mấy tháng trước có lượng tiêu thụ rất lý tưởng, thỉnh giả gửi đến trả lời rất nhiều ý tưởng, Tiểu Vệ sửa sang lại xong, cô hẳn là có thể tìm được lời mở đầu thích hợp."

Diệp Phong suy nghĩ, "Được, hy vọng nhóm đồng nghiệp sẽ không hận tôi, khiến họ phải hy sinh ngày nghỉ ngơi quý giá."

"Sau này có thể cho họ nghỉ bù lại."

Lâu Dương về văn phòng gọi điện thoại. Diệp Phong mở cửa văn phòng của chính mình, nhìn thấy trên bàn cắm một bó hoa Tulip trắng, bên dưới bình hoa là tấm thiệp có chữ kí của toàn thể đồng nghiệp trong tổ tiết mục, Tiểu Vệ còn vẽ một cái mặt cười trên đó.

Cô cảm tấm thiệp, khóe miệng vui vẻ cong lên.

Cô không có đem laptop, trong văn phòng cũng có máy tính để bàn. Khi máy tính đang khởi động, Lâu Dương lại đi vào, lần này, dường như đã rửa mặt, sắc mặt tươi sáng hơn một chút.

Trong tay anh cầm một tách cà phê, màu sắc mới nhìn qua cứ như là thuốc Đông y.

"Tôi hôm qua giám đốc Lâu làm việc suốt đêm sao?" Anh ta không ngồi xuống mà đi thẳng đến bên cửa sổ, đẩy cửa ra, hít sâu vào một ngụm không khí, cô cũng phải đứng lên cùng.

"Uhm, thỉnh giả bây giờ yêu cầu rất cao, các tiết mục đều cần đổi mới, tổ tiết mục đưa phương án cùng dự toán tới đây, tôi cần phải xem xét cẩn thận."

Hiện tại đài chúng ta đã có hai tiết mục nổi tiếng - << Đêm khuya khuyên tình >> cùng với << Bảng Phong Vân các ca khúc hiện hành>>, mà tiết mục khác cũng cần phải tiến lên. Không dám lơ lửng, các đài radio cạnh tranh quá lợi hại." Lâu Dương xoay người lại, nhìn cô, "Tôi nhớ rõ cô với Biên tổng của Hoa Thành quen biết không lâu mà, vẫn là do tôi giới thiệu hai người, ở Mao gia loan. Sau đó, hai người trở thành bạn bè sao?"

Diệp Phong cúi mi mắt, "Khi tôi học ở Quảng viện, là bạn học cùng lớp với anh ấy."

Lâu Dương bỗng dừng gặt mình, "Ngày đó, anh ta... không phải nói không biết cô sao?"

"À, có khả năng là anh ấy đang giận tôi, trách tôi về nước cũng không liên hệ với anh ấy. Giám đốc Lâu quen anh ấy như thế nào?" Diệp Phong sợ Lâu Dương lại hỏi tiếp, liền chuyển đề tài.

"Tôi với anh ta quen biết thời gian cũng không lâu, lúc trước không có gặp qua, Thôi Linh và Điều Hoa là bạn bè. Điều Hoa tái hôn nên mời chúng tôi tham gia hôn lễ, tôi mới quen biết anh ta."

"Chủ tịch Điều tái hôn?" Diệp Phong nhớ mường máng Thôi Linh từng nói qua chuyện Điều Hoa kết hôn, lúc ấy, cô nghe qua liền như gió thoảng bên tai, không để trong lòng.

"Uhm... Tôi nghe điện thoại." Lâu Dương nghe thấy điện thoại trong văn phòng đang reo, hướng Diệp Phong chia sẻ bên ngoài, vội vàng đi khỏi.

Máy tính giống như bị hỏng, đèn sáng chớp chớp mấy cái, màn hình đột nhiên đen thui, Diệp Phong đành phải tắt nguồn đi, sau đó khởi động lại một lần nữa.

Lần này, tốc độ rất nhanh, mạng kết nối cũng rất nhanh. Vừa xem hai cái tin tức, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập của Tiểu Vệ từ xa đang chạy tới, vừa chạy vừa kêu, "Chị Diệp, em nhớ chị muốn chết."

Diệp Phong cười quay đầu lại, cô như viên đạn pháo bắn về phía Diệp Phong, hai tay hung hăng ôm chặt, đột nhiên nín lặng.

"Làm sao vậy, Tiểu Vệ?" Diệp Phong cúi đầu, phát hiện Tiểu Vệ đang khóc.

"Chị Diệp, thực xin lỗi, tôi đó... em nên đợi chị thêm chút nữa. Nếu là hai người, cái tên biến thái kia không dám làm thế nào." Tiểu Vệ khóc hai vai run lên.

"Cả đài đều đã biết hết sao?"

"Không có, chỉ có tổ chúng ta biết thôi, giám đốc Lâu không cho truyền ra ngoài. Em gọi cho chị n cuộc điện thoại mà di động chị vẫn tắt máy, mỗi ngày em đều mơ thấy chị, nhớ chị đến nổi tóc bạc luôn."

"Đừng quá khoa trương." Diệp Phong rút tờ giấy khăn cho cô lau mặt.

"Thật mà!" Tiểu Vệ liên tục nháy mắt, "Bất quá, Chị Diệp, về sau chị không cần lo lắng, loại sự tình này sẽ không phát sinh nữa, em và Vu Bình sẽ bảo vệ chị."

Lại là Vu Bình, Diệp Phong tò mò, "Xin hỏi cái kia Bình ở đâu?"

"Cô Diệp, tôi ở đây." Không biết khi nào thì ở cửa có một người thanh niên đứng cười đến ngốc ngốc, đầu dính, dáng người vô cùng cường tráng, hai tay liên tục chà xát, có chút ngượng ngùng nhìn Diệp Phong. Diệp Phong thấy quen mặt, lại không nghĩ ra đã gặp qua ở đâu.

"Ngày đó cô Diệp gặp chuyện không may, tôi là chịu trách nhiệm ở cổng. Tôi... còn cùng cô Diệp nói chuyện, nhưng mà không có đưa cô Diệp lên xe." Vu Bình ấy nãy cúi đầu, "Sau đó, bạn trai cô đã ôm cô chạy tới kêu tôi báo án, tôi thực hận không thể một quyền đánh chết bản thân."

"Tôi đã nói qua với cậu rồi, đó không phải bạn trai chị Diệp, chỉ là người qua đường tốt bụng thôi. Bạn trai chị Diệp là... Hừ, không nói cho cậu biết!" Tiểu Vệ đối với Vu Bình liếc mắt khinh thường.

Vu Bình nóng nảy, "Không phải bạn trai, làm sao có thể liều mạng giống vậy chứ? Quần áo của anh ta bao lấy cô Diệp, chính mình thì cởi trần, đầy tay đều là máu, tôi lúc đó còn bị anh ta dọa sợ. Cô Diệp tuy gầy, nhưng muốn ôm cũng phải cố hết sức, khí lực của anh ta không biết sao có thể lớn như vậy, ôm lấy cô Diệp chạy giống như bay ở trên đường, làm như người bị thương là chính anh ta. Tôi sẽ không nhìn lầm đâu."

"Hết cách rồi, cậu chính là cái đầu gỗ, không thêm nói với cậu." Tiểu Vệ dùng ánh mắt "bất trị" đồng tình nhìn Vu Bình, lắc đầu.

"Được rồi, để cho cô Diệp nói, người đó là ai?" Vu Bình không phục xoay đầu.

"Sau này làm phiền cậu rồi, tôi phải cùng Tiểu Vệ bàn chút chuyện tiết mục." Diệp Phong không có nói tiếp, hàm súc gặt đầu, đem tầm mắt hướng về màn hình máy tính.

Vu Bình sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng, "Hai người làm việc đi, tôi tới phòng an ninh đi dạo."

Tiểu Vệ hướng về phía bóng dáng của cậu ta làm cái mặt quỷ, cười khanh khách.

"Đừng khi dễ người ta là đồng chí mới tới." Diệp Phong không ngẩng đầu lên.

"Ai kêu cậu ta đáng yêu làm cho em không muốn khi dễ cũng không được, thật nghĩ không ra, cậu ta như thế nào vượt qua vài năm ở quân doanh, quả thực còn là một thiếu niên thuần khiết mà, còn thích xem phim bộ Hàn Quốc."

"Á, cái này là em có tri âm!" Tiểu Vệ là người mê phim Hàn, xem nhiều quá đến nỗi cứ nhiên biết đối thoại tiếng Hàn đơn giản.

Tiểu Vệ nhăn nhó mặt mũi, "Cậu ta mà so với em, vẫn tính là trẻ con, bắt quá, cậu ta có đai đen Taekwondo, đánh người hẳn là rất lợi hại."

Diệp Phong hé miệng cười, "Đừng nói người ta giống như phần tử xã hội đen vậy chứ, luyện cái kia không phải để đánh người."

"Em chỉ là so sánh chút thôi!" Tiểu Vệ le lưỡi, cũng ngồi xuống chuẩn bị làm việc.

Các đồng nghiệp khác trong tổ tiết mục cũng lục tục cũng chạy tới, theo thường lệ đầu tiên là cùng Diệp Phong hỏi thăm, cảm khái một phen, chờ chuyên gia đến, tổ tiết mục bắt đầu họp.

"Tổ chúng ta cuối cùng cũng muốn đi vào quỹ đạo." Trước khi họp, tổ trưởng thở dài.

Chuyên gia họ Lý, là một phụ nữ trung niên bốn mươi mấy tuổi, nhìn qua không khác gì với các bà mẹ xách giỏ đi chợ, nhưng vừa mở miệng, lời nói khiêm tốn, chân thành, tựa như người di dân thiết, liền dễ dàng tạo cho người ta một loại cảm giác tin nhiệm.

Diệp Phong còn đặc biệt lên mạng xem blog của cô, số người xem rất lớn, cách hành văn của cô cũng rất tuyệt, một câu chuyện tình nhỏ bé bình thường ở dưới ngòi bút mây bay nước chảy, lưu loát sinh động của cô lại tuyệt đẹp, động lòng người.

Tổ trưởng đề nghị đề tài nói chuyện hôm nay là tại sao nam giới sau khi lên giường rồi lại đưa ra lời chia tay, dường như có rất nhiều thỉnh giả gửi thư tới hỏi qua chuyện này.

Chuyên gia đồng ý, "Đề tài này tôi từng viết qua một ít bài, kỳ thật đây là do điểm xuất phát của người nam và người nữ có sự khác biệt. Người nam chỉ căn cứ những thứ từng có được, không có ý nghĩ thiên trường địa cửu dù ở trên giường, trong giây phút đó, anh ta đã chuẩn bị sẵn sàng để rời đi. Mà bạn gái lại là hận không thể đem cả đời đều phó thác cho anh ta. Đối với một số nữ giới mà nói, giao ra thân thể của mình chính là giao ra chính trái tim mình. Xã hội hiện tại này sống quá nhanh, nếu không có khả năng thừa nhận hậu quả, các bạn gái nhất định phải cố gắng quý trọng bản thân mình."

Diệp Phong lắng nghe vô cùng nhập thần, lại giống như có điểm tự do. Cô và chuyên gia, hai người cùng trao đổi, buổi chiều bắt đầu thu. Khi thu âm, cô chính là người xe chỉ luôn kim, đa số thời gian cô đều giao cho chuyên gia phân tích trường hợp. Chuyên gia là khách quen của radio, đài truyền hình, biểu hiện vô cùng lão luyện.

Suốt một giờ, Lâu Dương vẫn đứng trong phòng điều khiển, có thể là lo lắng Diệp Phong thiếu kinh nghiệm, có chỗ không thích ứng.

Thu âm kết thúc, về mặt căng thẳng của anh mới có một cái mỉm cười thoải mái. Chờ chuyên gia ra khỏi phòng thu, anh nhiệt tình mời chuyên gia ở lại cùng mọi người trong tổ tiết mục ăn bữa tối, chuyên gia nói sắp xuất ngoại thời gian dài, thời gian buổi tối muốn dành cho con.

Diệp Phong là có một chút không thích ứng, thật lâu không khăn trương như vậy. Ngồi lại phòng phát thanh một hồi, cô mới đứng lên, nhìn đến cái đĩa chuẩn bị trong tay, mới nhớ tới hôm nay không có phát âm nhạc.

Cô không khỏi bật cười.

Radio cấp cho Vu Bình chiếc BYD màu xám, hiện tại là chuyên dụng cho Diệp Phong. Người chủ trì trong đài rất nhiều, Diệp Phong cảm thấy xấu hổ, nghĩ rằng chính mình chưa đủ tư cách, sau này tự mình mua chiếc xe chạy vẫn tốt hơn.

"Cô Diệp, cô ở tại lô nào?" Xe vào tiểu khu, Vu Bình nhìn một loạt tòa nhà có kiến trúc và màu sắc giống nhau, cất tiếng hỏi.

Diệp Phong tinh thần còn chưa có trở về, mất một hồi lâu mới tìm được chỗ nhà mình.

Trời vẫn chưa tối hẳn, hoàng hôn mờ ảo lặng lẽ bao trùm, Diệp Phong vẫy tay chào tạm biệt với Vu Bình, từng bước một đi hướng về thang máy.

Hành lang cũng là đen ngòm, cô đứng đến công tắc đèn trên tường, tay cô đột nhiên dừng lại, chậm rãi nắm thành quyền, dần dần buộc chặt.

Lúc này, Hạ Dịch Dương chắc là có ở nhà!

Chìa vừa cắm vào ổ khóa, quả nhiên, cửa nhà Hạ Dịch Dương mở ra. Cánh cửa hắt bóng che khuất gương mặt anh, cô chỉ có thể nhìn đến dáng người cao thẳng của anh, tóc ngắn phất qua, có chút không biết làm sao mở miệng, "Anh ở nhà sao!" Ai, biết rõ còn có hỏi.

"Uh! Hôm nay làm việc thuận lợi không?" Anh nhìn cô, ánh mắt đen trong trẻo sâu thẳm lộ ra ánh sáng rực rỡ, ôn hòa mà tự nhiên.

"Rất tốt." Cô cắn môi dưới, mắt nhìn dưới mặt đất, "Anh đã ở nhà, nếu tiện, em đi vào thu dọn này nọ một chút."

Anh tựa hồ như có như không thờ dài, cô không nghe được quá rõ ràng, chỉ nghe thấy anh cúi đầu hỏi: "Cứ phải gấp như vậy sao?"

"Đúng vậy, chú Ngô thúc giục em chuyển đi qua." Cô nói rất nhanh, sợ anh không tin, còn dùng sức gật đầu.

Anh không nói nữa, xoay người vào nhà.

Cô ở bên ngoài chần chờ một chút, mở cửa nhà bên mình ra trước, sau đó cũng đi vào.

Anh không có đứng ở phòng khách, dường như là đang ở trong phòng bếp, thấy có hơi nước từ bên trong bay ra.

Đồ của cô đã thu dọn xong xuôi, trực tiếp chuyển đi là được, cũng không phải rất nhiều, chỉ có sách với CD là nặng, quần áo túi xách đều không có bao nhiêu. Trong lòng có điểm lên men, lúc trước khi chuyển vào, trong lòng ngọt như mật, bây giờ lại là ngũ vị tạp trần.

Ở chung, thật sự không nên tùy tiện.

Trong phòng này, những dấu vết liên quan đến cô, chóng vánh đã không còn chút vết tích, cô đặt chìa khóa ở trên bàn trà, vừa nhấc đầu, anh đứng ở cuối lối đi, lẳng lặng nhìn cô, dưới ánh đèn, hình dáng một bên mặt rõ ràng lại có điểm xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Người trong lòng (thượng)

Edit: Hanayang

"Chúng ta ăn cơm đi!" Ánh mắt anh gắn chặt chiếu ở đỉnh đầu cô, không nhìn đến cái chìa khóa trên bàn trà, giọng điệu tự nhiên giống như mỗi buổi cơm trưa lúc trước, anh giúp cô sửa sang lại một chút sách và laptop đặt ở bên bàn ăn.

Không có đặc biệt khổ sở, chỉ có chút thất thần.

"Uhm!" Cô gật đầu, vào toilet rửa tay rồi trở ra ngay. Cái này có xem như bữa tối cuối cùng của Jêsu và 12 môn đồ không?

Chỗ để khăn đã không còn khăn mặt của cô nữa, cô rút miếng khăn giấy lau lau tay, vào phòng bếp giúp đỡ dọn lên.

Bàn ăn hôm nay không có bày đồ linh tinh nên đặc biệt rộng rãi, bóng loáng.

Anh nấu cơm, xào hai món ăn: cà tím xào tiêu ngọt, ướp đắng xào thịt băm, còn có xốt thịt bò, canh là canh cà chua, có vàng có trắng, thịnh soạn đầy đủ. Khi cô bung lên, cẩn thận tỉ mỉ, lo lắng sẽ làm hắt ra một chút. Hạ cái tô xuống, mấy đầu ngón tay đều nóng đến, toàn bộ đỏ hồng, cô đưa lên miệng thổi thổi.

"Lại không mang bao tay?" Anh nhăn mặt nhíu mày, cầm lấy tay cô đi tới xả nước.

Bao tay là do anh đi siêu thị mua, trước kia cô thường xuyên bung canh nóng. Chỉ là cái bao tay kia luôn treo vô ích ở phòng bếp. Cô là người sợ phiền phức, tính tình nóng vội, không muốn vì bụng một cái tô mà đeo cái bao tay thật dày.

"Không có việc gì." Cô rút tay về, chùi nước lên vạt áo.

Bữa cơm này ăn cũng bình thường giống như mọi khi, bọn họ câu có câu không nói chuyện phiếm, không đến nơi đến chốn, không nhanh không chậm. Anh gấp cho cô hai lần đồ ăn, khi cô ăn canh cũng lấy bát mức trước cho anh một chén. Cơm nước xong, hai người giúp đỡ cầm chén đĩa thu dọn đi vào. Cô không biết nấu ăn, vì thế rất tự giác dành rửa chén.

Vẫn là cô rửa chén, anh ý ở cạnh cửa nhìn cô, cô cảm thấy như đứng ngồi không yên, nhưng vẫn cố không quay đầu lại.

Thu dọn xong xuôi, cô lướt khắp mọi nơi một lần nữa, xác định chính mình không có quên món gì, "Em đi đây." Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường, tám giờ một phút.

"Diệp Phong." Anh đưa cô đi qua, nhìn cô mở cửa, những thứ dọn về đó đều quăng ở trên sofa, trên bàn cơm, một mảnh hỗn độn.

"Hà?" Cô không có đòi giày, trực tiếp đi vào phòng.

"Căn hộ này, anh đã ủy thác cho người ở đại lý địa ốc đối ngoại bán ra, nhà mua lần trước cuối tháng này sẽ nhận chìa khóa, sau đó bắt đầu trang hoàng."

Cô rất nhanh cong cong khóe miệng. Cô nhớ rõ ngôi nhà kia có hai cái phòng đọc sách, giá trị xa xỉ, gần như tiêu tốn hết toàn bộ tiền dành dụm của anh, anh còn nói đùa về sau ba bữa muốn cô phải phụ trách.

Hiện tại những chuyện này không còn quan hệ đến cô.

Đều trôi qua, để cho hồi ức trước khi mùa thu đến, theo một tia nóng bức cuối cùng, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tuy rằng luôn miệng nói nghi ngờ giữa anh và Kha An Di có quan hệ, nhưng ở trong lòng cô, cô vẫn luôn không tin anh sẽ làm ra chuyện chân đạp hai thuyền, nhưng cô đã nghĩ đến vỡ đầu lại tìm không thấy lý do tốt giải vây thay anh. Cuối cùng, cô chỉ có thể nghĩ đến cội nguồn nguyên do ở trên người ba mẹ cô.

Anh ra về ôn hòa, nhưng cốt cách cũng là thanh cao. Bài xích quan to hiển quý, khinh thường chuyện kết bạn. Cho nên anh cự tuyệt giải thích chuyện có liên quan với Kha An Di, anh tình nguyện để cô tiếp tục hiểu lầm, thẳng đến cô cùng anh chia tay.

Anh thích một Diệp Phong ngây ngốc, xúc động, bốc đồng, không rành thế sự, anh có năng lực chăm sóc tốt cho cô, cho cô hạnh phúc. Nhưng với một Diệp Phong là co gái Tô Hiểu Sầm, lực ảnh hưởng của Tô Hiểu Sầm đủ để giúp cho anh trong sự nghiệp, trong cuộc sống nâng lên vài bậc thang.

Kha An Di cũng là thiên kim một lãnh đạo, cô rất không thích Kha An Di, nhưng cô không thể không thừa nhận Kha An Di so với chính mình càng thích hợp với anh. Họ ngày ngày đối mặt, anh có lẽ là thích Kha An Di, sáu năm dài đằng đẳng, không có một người đàn ông nào có thể thuần khiết như giấy trắng, bằng không Kha An Di cũng sẽ không đối với anh vô cùng thân thiết như vậy. Họ không ở cùng một chỗ, khả năng cũng là do yếu tố tâm lý bài xích thiên kim tiểu thư.

Cho nên, không rồi rắm.

Biên Thành là kiêu ngạo, còn anh là thanh cao.

Thấu hiểu cho sự lạnh nhạt của anh, thấu hiểu cho sự trầm mặc của anh, thấu hiểu cho quyết định của anh.

Cùng anh bên nhau mấy chục ngày, cũng là hoàn toàn chinh chinh thuộc về cô, nói rằng chưa từng có được, vĩnh viễn cũng sẽ không mất đi.

Cô cũng không nói gì cảm ơn bữa tối của anh, bởi vì điều anh không thích nghe nhất là cô nói cảm ơn. Họ hiếm khi trải qua một đêm dài như vậy, nhưng hôm nay, cô ở bên này, anh ở bên kia.

"Em muốn thu xếp vài thứ, anh cứ làm việc đi." Cô tựa vào khung cửa nói với anh.

"Không cần đóng cửa, anh ở ngay trong phòng khách viết vài thứ." Anh vươn tay xoa xoa đầu tóc cô, cười đến thực chua xót, "Em chuyển đến chỗ của Ngô chủ nhiệm, quả thật có khả năng so với hiện tại tốt hơn, thời gian nghỉ ngơi của Tần biên tập có vẻ cố định. Diệp Phong, mặc kệ trong lòng có giận anh nhiều bao nhiêu, nhưng anh gọi điện thoại đến, lần đầu tiên có thể không nghe, lần thứ hai có thể làm như không có nghe thấy, lần thứ ba nhất định phải tiếp, được không?"

"Chúng ta cũng không phải là trẻ con, chẳng lẽ còn giận cả đời không qua lại với nhau? Huống chi chúng ta lại không có thù oán." Cô mỉm cười.

Anh đột nhiên từng bước đi đến, thừa dịp cô còn đang ngạc nhiên, mở ra hai tay dùng sức ôm lấy cô, mặt chôn ở cổ của cô, mắt lướt qua nơi cô bị thương, "Thực xin lỗi!" thanh âm của anh mấp máy không thể nghe thấy.

Hốc mắt nóng lên, xoang mũi cùng lồng ngực bị nhét vào một khối cứng rắn đau nhức, cô ngẩng đầu lên, liếc mắt nháy mắt, mới làm cho nước mắt sắp tràn mi chảy ngược vào trong.

Anh thực xin lỗi cô cái gì chứ?

Lại nói, cô mới thực xin lỗi anh.

Ngay từ đầu, anh chính là bạn học của cô, hai người không có điểm giao nhau, là cô xông vào cuộc sống của anh, để cho anh cô đơn sáu năm. Sau khi về nước, lại giấu diếm thân phận của mình, còn vì Biên Thành mà lần lượt nói dối với anh, nuốt lời, không thể nhớ số điện thoại của anh, hơn hai mươi ngày không có liên hệ, duy nhất một lần trò chuyện lại là dùng đi động của Biên Thành. Lại nói, kẻ bất cóc cũng không phải do anh sai đến, bị tấn công hoàn toàn là chuyện ngoài ý muốn.

Lần này rồi đi, cầu về cầu, lộ về lộ, cô vẫy vẫy tay, không mang theo một áng mây nào, làm cho cuộc sống của anh khôi phục bình tĩnh.

Cô không có đóng cửa, anh cũng mở cửa ra.

Cô bắt đầu sửa sang lại tủ quần áo và tủ khóa, đóng gói hành lý và sách cần chuyển đi. Cầm lên quần áo lấy từ chỗ anh về từng cái từng cái nhét vào valy, khi thu thập bằng đài, nhìn thấy băng ghi hình phỏng vấn mà anh giúp cô ghi lại, giật mình, ném vào trong túi.

Di Tần gọi điện thoại tới, hỏi rõ hôm nào thì Tần Phái đi qua đón cô?

Cô nói sáng sớm là có thể rồi.

Ngoại trừ cái valy lớn cùng với túi xách tay linh tinh ở ngoài, sắp xếp dọn ra sáu cái hộp giấy, không thể tưởng được đồ đạc sẽ nhiều như vậy, cô chỉ ở mấy tháng. Là muốn xem nơi này trở thành cái nhà, vì thế nhìn đến cái gì thích đều mua về. Ly uống nước Mr.P một bộ sáu cái, cô tặng một cái cho anh,

mang đi năm cái.

Gió đêm từ ban công xuyên qua, tiến vào phòng khách, mang đến chút cảm giác mát mẻ đã lâu không thấy. Tám tháng tới rồi, mùa đẹp nhất trong năm ở Bắc Kinh - mùa thu, sẽ đến.

Lúc lên giường ngủ đều qua đêm khuya, cô thấy bên kia anh còn sáng đèn, không có chào hỏi, nhẹ nhàng mà đóng cửa lại.

Tám qua rồi lên giường nằm mới cảm giác là một môi đến như vậy, còn chưa kịp cảm giác được cô đơn, con buồn ngủ liền thối quết mà đến.

Không còn tưởng tượng này nọ, tâm liền bình tĩnh.

Tần Phái thực sự làm đúng phận sự, chín giờ đến, đánh cái ngáp thật to, nói rằng bản thân phải dậy thật sớm. Diệp Phong chỉ huy anh ta chuyển này nọ, cười anh ta ban ngày không hiểu đêm đen.

"Cô nói một chút nghe xem đây là chuyện gì, tôi cũng không phải là gì của cô, lại không được đến cái lợi ích gì từ cô, dựa vào cái gì phải chịu loại khổ sở này?" Trong phòng không mở điều hòa, Tần Phái xách cái valy chuyển tới cửa, liền thở hào hển không ngừng.

"Ngày sau, tôi mua món ngon cho anh ăn, ngoan!"

"Này, con nhóc kia, đừng có không lớn không nhỏ. Nói cho cô... Á, Hạ Dịch Dương?" Anh ta tròn to mắt, nhìn bên nhà đối diện đi tới - Hạ Dịch Dương.

"Chào!" Hạ Dịch Dương gật gật đầu, "Anh đi ấn giữ thang máy, tôi đến chuyển."

"Hai người... Các người thật là ở chung ha! Ai, không đúng, không đúng, là cùng ngủ ở một tầng, hắc hắc!" Tần Phái quý dị nhảy mắt mấy cái.

Không khí thực yên tĩnh, không ai tiếp lời anh ta.

Diệp Phong đang dán thùng, Hạ Dịch Dương lông mày nhăn lại thật sâu, môi mi้ม quá chặt chẽ, thân mình nhắt lên, chuyển cái thùng giấy to đi đến cửa thang máy.

Tần Phái sờ sờ cái mũi, liền xông về phía trước ấn thang máy.

Thùng đều chuyển vào thang máy, Diệp Phong ở bên ngoài kiểm tra ba lần, sau đó khóa cửa. Trong thang máy nhắt vào này nọ, lại đứng ba người, có vẻ chật chội một chút, cô không thể không nép sát Hạ Dịch Dương. Trên đỉnh đầu cô dính một sợi tơ, anh thay cô kéo ra, làm sợi tóc âm ỉt dán vào sau tai của cô.

Bên ngoài mặt trời cao ngạo thiêu đốt Bắc Kinh.

Tần Phái mở cửa chiếc Alphard, không gian rất lớn, tất cả hành lý đều nhắt đi vào. "Trên đường chạy chậm một chút, đừng làm vỡ đồ đạc." Hạ Dịch Dương đóng cửa xe, vòng đến ghế điều khiển, nói với Tần Phái.

"Tôi làm việc, cậu cứ yên tâm." Tần Phái vỗ vào vòng ngực rắn chắc, rất là tự tin.

Anh lại chuyển tới cạnh cửa kính xe chỗ Diệp Phong, nâng nâng tay, "Đi thôi!"

Cô chớp chớp mắt, đem cửa kính xe kéo lên, Tần Phái còn không kịp mở máy điều hòa.

Cô nhìn đến bóng dáng đứng sau lớp kính trung dần dần nhỏ đi, rồi biến mất sau ngã rẽ, cảm giác đau lòng đến độ bất tri bất giác.

"Hai người rốt cuộc sao lại thế này?" Tần Phái cực độ không muốn vờ làm người âm trầm, muốn nói cái gì thì nói cái đó, "Dượng tôi nói cô cùng anh ta chia tay, thật hay giả?"

"Thật thì như thế nào? Giả lại như thế nào?"

Tần Phái chớp mắt, "Nếu thật sự, tôi liền có cơ hội. Ai, cô không biết chứ ba tôi muốn cô làm con dâu đến nghỉ sắp đến rồi, nói cái kia có tầm quan trọng, đạo lý lớn, ép thiếu điều đem tôi ép chết. Làm như tôi mà không cưới được cô thì chính là đưa ngọc nhất trên thế giới, ngu ngốc. Kỳ thật ông ấy đã rất nhiều năm chưa gặp lại cô, căn bản không biết hiện tại bộ dạng của cô xấu đến cỡ nào. Ông ấy nha, chính là cảm thấy nếu mẹ cô làm bà thông gia của ông, sẽ rất có mặt mũi. Có đôi khi, tôi đều hoài nghi ông ấy có phải thâm mến mẹ cô hay không."

"Anh lại nói bậy cái gì đó? Mẹ tôi chỉ sẽ thích ba tôi, ba tôi là người đàn ông tốt nhất trên thế giới." Lời này thành công chuyển hướng suy nghĩ của Diệp Phong, mặt cô trương đỏ bừng, ánh mắt trừng thật to.

Tần Phái vui vẻ sắc mặt cũng nâng lên, "Tôi là nói thâm mến, công khai tình yêu ông ấy cũng không dám, không cần ba cô ra tay, dượng tôi cũng sẽ chém ông. Bất quá, Tiểu Phong Diệp, cô cùng Hạ Dịch Dương chia tay, chúng ta tới được thì tôi luôn đi! Chúng ta nha, lĩnh cái chứng hôn, để có cái trình làng ăn nói với toàn thể nhân dân thế giới, sau đó chúng ta nước giếng không phạm nước sông, cô vui chuyện của cô, tôi vui chuyện của tôi, nếu cô đồng ý cùng tôi trên giường, chúng ta tìm cái địa phương được được trải qua thế giới hai người, cho cô hoài thai. Nếu không muốn cùng tôi trên giường, phải đi làm thụ tinh nhân tạo. Dù sao đây là nghĩa vụ của chúng ta, sinh một đứa là được... Ánh mắt của cô làm gì lạnh tựa băng vậy, tôi noi này

chính là nhiệt tình như lửa đây!"

"Số di động của Mạc Phi là bao nhiêu?" Diệp Phong lạnh lùng hỏi.

"Tìm cô ta làm gì chứ? Cô muốn lên tiết mục của cô ta? Tìm cô ta không bằng tìm tôi, tôi chính là đạo diễn."

"Tôi tìm cô tra đến quản lý anh, đưa anh đi bệnh viện kiểm tra một lần, anh bệnh đến độ nói năng lung tung lộn xộn."

"Hắc hắc, cô ta còn lâu mới quản nổi tôi!"

"Anh... lại có niềm vui mới rồi?"

Tần Phái nhún nhún vai, "Chuyện một tháng trước rồi."

Diệp Phong nhếch miệng, "Anh tích chút đức đi, cứ đùa như vậy đùa đến tai nạn chết người."

"Hừ, các cô ấy mới sẽ không giống Kha An Di làm việc ngốc như vậy, vì người đàn ông đòi chết đòi sống. Chúng tôi đều là hợp thì đến, không hợp thì tan, rất rõ ràng."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Người trong lòng (hạ)

Edit: Hanayang

"Như thế nào là đòi chết đòi sống?" Tần Phái giọng điệu lười biếng, biểu tình tẻ mị lộng nhãn, cô không xem những lời này như là thật, tùy ý nghe anh ta nói.

Nhưng thấy mí mắt Tần Phái mí mắt giật giật, cổ quái chép chép miệng, không biết nắm bắt cái gì, giống như đang thâm rủa này giao thông chết tiệt, vẫn là cái miệng chết tiệt?

"Tần Phái?" Lòng của cô chấn động, từ từ lắc lư vài cái.

"Tôi... Tôi hôm nay sáng sớm ở nhà dưỡng, nghe dưỡng nói với cô vài câu, có lẽ là tôi nghe lầm, Kha An Di ở Thanh Đài vì Hạ Dịch Dương mà cắt cổ tay tự sát... Cô có tin đó là thật không?" Tần Phái cười ha ha.

Cô bỗng dừng nhớ tới ở trong toilet sân bay, trên cổ tay Kha An Di đeo cái đồng hồ kiểu nam to bản.

"Tôi nghĩ đây chắc chắn không phải sự thật, ai ngu như vậy chứ, Hạ Dịch Dương cũng đã đưa cô đến đài giới thiệu qua, cô ta cũng biết quan hệ của hai người. Ờ, hai người hiện tại chia tay... Chia tay? Tiểu Phong Diệp, hai người chia tay có phải có liên quan đến chuyện này hay không? Chẳng lẽ Hạ Dịch Dương thật sự bị cô đã động? Oa..." Tần Phái giọng điệu hưng phấn, không thua gì Colombo phát hiện ra Châu Mỹ." Bất quá, nếu có một cô gái vì tôi mà làm vậy, nói không chừng tôi cũng sẽ tức vũ khí đầu hàng. Mấy cô gái bây giờ trên miệng luôn nói tình yêu, nhưng có mấy người có thể đối với người là thật tâm? Tôi vừa nói chia tay, các cô liền khóc như mưa, nhạy cảm đáng yêu, nhưng không lâu sau liền nhìn đến bọn họ ôm người đàn ông khác, cười đến cười run rẩy hết cả người. Thế giới này không phải ai cũng đều quá giống nhau, nhưng lần này không giống với, Hạ Dịch Dương chỉ là một phát thanh viên, mà Kha An Di là con nhà danh môn của Bắc Kinh, cô ta không cần có tài có thế, cô ta là có một phần chân ái. Bội phục! Hâm mộ!"

Thì ra cũng không phải là anh không vượt qua được trở ngại của cha mẹ cô, thì ra tìm anh cũng có thể bị công phá.

Tần Phái nói một hồi lâu, không có nghe thấy Diệp Phong đáp lại, mắt ghé nhìn lại, Diệp Phong dựa cửa xe, ánh mắt đại ra.

"Ài, tôi dường như nói sai nói. Tiểu Phong Diệp, này... Việc này cô không cần để trong lòng, mất đi cũng là có được. Người đàn ông tốt như chúng tôi này đó dễ dàng bị người phụ nữ khác cướp đi, không gì hiếm lạ. Cô sau này có thể gặp được người tốt hơn, ở Trung Quốc tìm không thấy, thì ra ngoại quốc tìm."

"Còn có ba giây là đèn đỏ, anh không phải nên nhanh chút sao?" Diệp Phong nói.

Tần Phái vừa nhắc đầu, ở ngã tư đường, đèn vàng đã bắt đầu lóe lên, anh liền nhún ga, trong nháy mắt trước khi đèn đỏ sáng lên liền nhanh chóng vọt qua.

Đem mấy thùng giấy dỡ xuống, Tần Phái đã bị phó đạo diễn điện thoại đến kêu đi rồi. Ngô Phong không ở nhà, di Tần có. Di giúp việc đã muốn dọn ra một cái phòng ở trên lầu dành cho Diệp Phong đăng, trước đó là phòng cho di Tần tập yoga.

"Di không có tính kiên nhẫn đó, kiên trì tập được hai ba ngày chính là kỳ tích." Di Tàn thấy Diệp Phong lộ ra biểu tình bất an, liền nói.

Phòng hiển nhiên là có ý vì Diệp Phong mà bố trí, từ rèm cửa sổ đến đồ nội thất đều là màu hồng nhạt, giường vẫn là cái giường công chúa, có bốn cây cột dựng thẳng treo rèm thêu hoa.

Diệp Phong nhìn thấy liền nhếch miệng, có chút dờ khóc dờ cười, không nói đến hiện tại hai mươi bảy tuổi, dù là lúc trước khi cô mười năm, mười bảy tuổi, cô cũng là không thể chịu đựng mấy thứ này.

"Di Tàn, này... cũng quá khoa trương rồi?" Cô thực sợ ở trong phòng này, cô sẽ gặp ác mộng.

"Mấy cô gái nhỏ đều thích hồng hồng, nộn nộn, khoa trương cái gì? Hành lý để cho di giúp việc thu xếp được rồi, chúng ta đi xuống ăn cơm, buổi chiều còn muốn ra ngoài mua cho con này nọ, khăn mặt nha, áo choàng tắm nha, dép lê gì đó..."

Diệp Phong khóc không ra nước mắt, vấn đề là cô không còn là cái cô gái nhỏ, nhưng nhìn di Tàn kích động hai mắt sáng quắc, cô cũng không đành lòng dả kích bà.

Cơm nước xong, di Tàn đi gara lái xe, cô lên lầu thay đổi cái áo T-shirt, quần lửng. Di giúp việc đem sáu thùng giấy mở ra toàn bộ, hỏi cô còn có yêu cầu gì khác hay không.

Cô chỉ làm cho di ấy đem sách thường đọc đặt ở chỗ thấy được, những cái khác tùy ý.

Khi đang cột tóc, di động reo, cúi đầu nhìn thấy là Hạ Dịch Dương, cô thu hồi ánh mắt, tiếp tục dùng lược chải đầu kéo kéo lên trên túm lại, cột như vậy sẽ không xô xuống cổ, tất nhiên không thể nóng.

Di động reo ba tiếng, sau đó ngừng, không có lần thứ hai gọi lại, đương nhiên càng không có lần thứ ba.

Cuối tuần ở trung tâm mua sắm đặc biệt nhiều người, có du khách cũng có dân thành thị này, làm như tất cả đều là miễn phí, mỗi một chỗ đều chen đầy người. Đồ dùng gia dụng ở lầu 6, Diệp Phong cùng di Tàn ấn thang máy đi lên. Có nhãn hiệu là di Tàn thích, bà lập tức liền chọn hai túi lớn, màu sắc giống nhau đều là hồng phấn.

"Rất hợp với phòng của con, đừng nhủu mảy, chờ đến một ngày con già đi, muốn mặc màu hồng phấn cũng không có dũng khí. Thừa dịp hiện tại, nắm chặt thời gian hưởng thụ đi!" Di Tàn một bên vừa quẹt thẻ vừa nói.

Diệp Phong cung cấp hai tay làm công khuôn vác, cũng không có quyền phát biểu ý kiến.

"Để đi xem xem, còn có cái gì cần mua không?" Di Tàn là người cẩn thận, trước khi đi còn liệt kê riêng một danh sách.

"Đồ trang điểm cùng nội y!"

"Hai thứ này dường như không ở cùng một tầng." Dù cho máy lạnh ở trung tâm mua sắm mở lớn, nhưng Diệp Phong vẫn cảm thấy nóng.

"Không có việc gì, chúng ta thời gian nhiều, chậm rãi đi dạo." Di Tàn tiếp nhận một cái túi giấy, vẫn duy trì hưng trí cao độ.

Lầu 5 là trang phục nam, Diệp Phong nhìn thấy ở đối diện thang máy có một shop hàng độc quyền, trưng bày mấy cái caravat cực kỳ thanh lịch, hào phóng, không khỏi dừng chân lại.

"Tiểu Phong Diệp, con tìm một chỗ nghỉ một chút, đi đi toilet." Di Tàn đem gói to đặt ở bên chân cô.

Cô mang theo túi giấy đi vào shop, một cái cô gái như thiên sứ mỉm cười lại nghênh tiếp, "Thưa cô, mốt mới mùa thu của chúng tôi ngày hôm qua vừa có, cô có muốn xem một chút không?"

Hai mắt cô nhìn xung quanh mọi nơi, chia chia cái caravat, "Lấy hai cái kia cho tôi xem."

"Cô là muốn tặng cho bạn hay là tặng cho trưởng bối?" Cô gái như khảm nụ cười ở trên mặt, ngay cả một cái nếp nhăn cũng không có.

"Là bạn."

Qua vài ngày, chính là sinh nhật Biên Thành. Anh cùng Hạ Dịch Dương bằng tuổi nhau, ba mươi tuổi, qua hai mươi chín một tuổi. Hạ Dịch Dương có đồng nghiệp có bạn bè cùng chúc mừng, còn anh bên cạnh một người cũng không có, cô đã sớm quyết định, ngày đó sẽ hẹn anh cùng nhau đi ra ăn cơm.

Sinh nhật của anh là ngày mười tháng chín, cô là ngày mười một tháng chín, lần lượt kế nhau. Cô từng không biết mắc cỡ nói với anh: "Chúng ta đời này nên là người yêu, anh xem ngay cả sinh nhật đều tương thân tương ái như vậy." Anh yêu chiều nheo cái mũi của cô, giấu cột cô không sợ xấu.

Cô thật sự vì bọn họ mục tiêu nhất định sẽ dắt tay đến già, lại đã quên đời người quá mức vô thường.

Cô vừa mất một cái caravat, xứng với một cái kẹp caravat bạch kim, để cho cô bán hàng gói lại, đóng thành hộp quà, mặt khác lại mua một cái, tặng cho Ngô Phong.

Khi đi Tần lại đây, cô đem hộp quà bỏ vào trong bao, cái cho Ngô Phong thì đóng túi gói cầm ở trong tay.

"Chú Ngô con cái này miệng sẽ vui cười không khép miệng được." Di Tần cười nói.

"Con tặng di một bộ đồ trang điểm, được không?" Cô thân thiết choàng vai đi Tần.

"Lần trước con đưa, di còn chưa xài hết đâu, tuần trước, mẹ con lại gửi cho di một bộ. Con có tấm lòng này, di cũng cười không không khép miệng rồi. Hôm nay chúng ta chỉ mua cho."

Diệp Phong cười cười, nắm tay đi Tần xuống thang máy.

Mua xong này nọ, Diệp Phong đề nghị đi uống trà chiều.

Đối diện có tiệm cà phê, cách vách kính thủy tinh, nhìn đến bên trong còn có vài chỗ trống. Hai người dẫn theo bao lớn bao nhỏ đi vào, vừa ngồi xuống gọi món, Diệp Phong nghe được có người gọi tên mình, quay đầu vừa thấy, là Lâu Tinh cùng Giang Nhất Thụ.

Liên hoan mừng năm mới trong đài truyền hình, ai cũng mang theo người nhà, Lâu Tinh cùng đi Tần đã sớm quen biết, còn từng hẹn nhau cùng chơi mặt chược.

Vì thế Diệp Phong và di Tần đi qua, cùng họ ngồi một chỗ.

Lâu Tinh dưới chân cũng để vài cái túi giấy, thu hoạch dường như cũng không nhỏ.

Nhân viên phục vụ đem hai tách Mocha mà di Tần gọi qua bên này, Giang Nhất Thụ đem ly trà sữa trước mặt mình đổi lại tách cà phê của Diệp Phong.

"Yên tâm, ly trà sữa đó tôi chưa uống qua," Anh nâng nâng mi, "Đôi mắt thâm đen như vậy thì uống ít cà phê đi."

"Cám ơn. Anh vẫn đều là cẩn thận như vậy sao?" Diệp Phong sờ sờ mặt.

"Cũng không phải, người qua đường muốn uống cái gì tôi sẽ không đi can thiệp, nhưng tôi cùng Dịch Dương là bạn tốt."

Cô lập tức cảm thấy ngực buồn không thể thông khí, tâm đập nhanh hơn. Di Tần cùng Lâu Tinh đã tán gẫu sôi nổi, hoàn toàn đem hai người họ quăng ở một bên.

"Cô thân thể đã khôi phục sao?" Giang Nhất Thụ hỏi.

Diệp Phong gật gật đầu, bùng lên ly trà sữa, trà sữa khá ấm. "Tôi... đã đi làm."

"Nói thật, trước kia tôi cảm thấy cô là một cô gái thực yếu ớt, chịu không nổi một chút ủy khuất, cũng sẽ không quá bận tâm cảm thụ của người khác, rất tùy hứng. Hiện tại tôi mới biết được, thì ra cô là kiên cường mà lại độc lập như vậy, thiện người am hiểu ý."

"Còn nói tiếp tục, anh có thể nào hiểu lầm tôi là cô gái tốt nhất thế kỷ này hay không?" Cô nói giỡn hời, kỳ thật trong lòng đã khó chịu hít thở không thông.

"Tôi hiểu lắm không có gì, Dịch Dương nhìn xem chuẩn là được. Diệp Phong, có rảnh khuyên nhủ Dịch Dương, đề nghị cậu ta chú ý ăn uống ẩm thực nhiều hơn, hoặc là thử điều trị bằng thuốc Đông y cũng không sai, không thể luôn dựa dẫm không thoải mái liên uống thuốc. Cái loại thuốc này tuy rằng công hiệu nhanh, nhưng mà trong đó đa số tác dụng là do thành phần benladon, nếu uống quá nhiều có thể tổn hại gan, đối hệ thần kinh cùng hệ thống lưu thông máu đều có ảnh hưởng. Dựa dẫm không tốt ngoại trừ ăn uống thì chỉ cần vận động nhiều, không cần uống cà phê, chút chút com, giữ cho tâm tình tốt, kiên trì đi xuống sẽ có cái thiện."

Cô đối với anh bất đắc dĩ cười cười, trầm mặc không nói.

"Như thế nào, cậu ta cũng không nghe lời của cô nói?"

"Anh lép trên, những lời này anh tự chuyển tới anh ấy đi, tôi... với anh ấy đã không phải loại quan hệ có thể loạn quan tâm." Cô cực không tình nguyện nói ra chuyện này, lại không thể không nói.

Giang Nhất Thụ không dám tin nhìn cô, "Đội sáu năm, cùng một chỗ còn không đến sáu tháng, này... Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Cô đem tầm mắt chuyển chú nhìn đến ly trà sữa trước mặt, hai tay nhanh xiết lại, vấn đề này, cô thật sự không có cách nào cho ra đáp án, lại nâng mắt lên nhìn người trước mặt, cô thật xin lỗi nhún nhún vai.

"Không phải cô tin vào mấy cái tin trên mạng chứ?" Giang Nhất Thụ nhìn nhìn Lâu Tinh và di Tần, nén thấp âm lượng, "Nếu là như vậy, tôi có thể giải thích. Tôi cùng đi Thanh Đài với Dịch Dương, có một số việc tôi cũng rõ ràng."

Cô đưa tay lên, đánh gãy lời anh.

"Tôi không phải không tin nhiệm anh ấy, mà là cảm giác chuyện này như vở kịch hoang đường. Tôi chính miệng hỏi qua anh ấy, chẳng sợ anh ấy là bịa đặt ra gạt tôi cũng tốt rồi, tôi chỉ cần một cái lý do. Anh ấy ngay cả một cái cớ cũng không có cho tôi. Anh ấy tình nguyện bị tôi hiểu lầm, cũng không nói ra chuyện của cô ta, cũng phải bảo vệ danh dự cho cô ta, chẳng sợ trả giá đắt là cùng tôi đoạn tuyệt quan hệ. Tôi không muốn nghe cái gọi là chân tướng, đã đi đến bước này, cứ như vậy đi!"

Giang Nhắt Thụ nhủ mầy, tựa hồ rất khó hiểu, lại tìm không được lời phản bác.

Vốn muốn ăn một chút gì đó, Diệp Phong nói choáng váng đầu, đi Tần liền vội cùng cô trở về. Di giúp việc đã dọn phòng sắp xếp lại gần ổn thỏa, Diệp Phong không cần ra chút sức nào.

Ăn xong cơm chiều, cùng đi Tần xem tivi một chút, Diệp Phong liền lên lầu tắm rửa.

Chờ tóc khô, gọi cuộc điện thoại về nhà, báo cáo tình huống chuyển nhà, Diệp Nhất Châu nhận điện, dặn dò cô đi làm về khuya động tác phải nhẹ nhàng một chút, không thể làm phiền nhiều tới chú Ngô cùng đi Tần.

Ngô Phong buổi tối có buổi xã giao, về nhà đã hơn mười giờ. Vừa vào cửa, liền vội vàng lên lầu gặp Diệp Phong.

Diệp Phong đang viết lời dạo đầu cho ngày thứ hai trực tiếp, từ trước màn hình quay đầu lại, cười kéo ghế dựa cho Ngô Phong ngồi.

Ngô Phong đánh giá căn phòng, cười đến mắt hí thành một đường kẻ, "Chú biết ngay đi Tần của con sẽ làm như vậy, bà ấy luôn nói là có cô con gái thật tốt, cho nó mặc váy hoa, kết tóc..., bây giờ có con, còn không thoải mái phát huy một phen."

Diệp Phong cười khỏ, "Con đây làm bé gái dường như có hơi quá già rồi."

"Còn chưa kết hôn thì chính là đứa nhỏ." Ngô Phong cũng không đồng ý.

"Chú Ngô, di thích trẻ con như vậy, lúc trước hai người tại sao không sinh một đứa chứ?"

Ngô Phong thần nhiên cười cười, ánh mắt sâu kín sụp xuống, Diệp Phong nghe thấy ông giống đang thở dài, "Di Tần của con... không thể sinh con, vô sinh bẩm sinh, chúng ta kết hôn đến năm thứ ba mới biết được."

Diệp Phong ngây dại.

"Chú không thể lại quá tham lam, thời điểm tuổi trẻ, gặp được mẹ con, cái chuyện điên cuồng gì cũng đã làm, cảm xúc mạnh mẽ gì cũng ném qua. Sau này sống cùng với di Tần, bà ấy liền giống như là cái giảm xóc của chú, mặc kệ chú làm cái gì, bà ấy đều đã vô điều kiện duy trì chú, thấu hiểu chú, tin nhiệm chú. Thời điểm mẹ con sinh hạ con, chú với di cùng đi Thanh Đài thăm con, bà ấy nói chúng ta cũng đã có con gái. Bây giờ, đứa con gái này cùng chúng ta sống cùng dưới một mái hiên. Tiểu Phong Diệp, con nói trên đời này có thể có bao người đàn ông may mắn giống như ta vậy chứ?"

Cô không biết nên nói cái gì cho tốt. Chú Ngô thương yêu cô, vì cô là con gái Tô Hiểu Sầm, mà di tần thương yêu cô, lại là vì chú Ngô.

Trong mắt người đời, tình yêu là thứ không có gì nói cho rõ ràng. Nhưng thật sự khi đã trải qua thời gian bào mòn, sẽ phát hiện bản chất tình yêu kỳ thật chính là nguyện vì người mình yêu mà trả giá.

Chú Ngô là có yêu mẹ, nhưng chú Ngô cũng đồng dạng trân ái di Tần.

Trong phòng vô cùng im lặng, hô hấp nhọt nhọt còn rõ ràng như vậy.

"Chú Ngô, " cô ngừng đầu, Cháu có thể cầu xin chú một việc không?"

"Tiểu Phong Diệp có chuyện không cần cầu xin, trực tiếp hạ mệnh lệnh là được."

"Cháu... cùng Hạ Dịch Dương chia tay là chuyện giữa cháu và anh ấy, chú Ngô không cần có thành kiến với anh, đối với anh vẫn giống như trước kia, bình thường như khi con chưa về nước, có thể không?"

Ngô Phong yên lặng nhìn cô vài giây, cười nói: "Ồ trong mắt con, chú là cái dạng lãnh đạo vô năng công và tư chẳng phân biệt được sao?"

"Không phải, nhưng chú rất yêu thương con."

"Thật sự như vậy. Tiểu Phong Diệp, không cần nghĩ lung tung, chú phân biệt rõ nặng và nhẹ, vẫn vô cùng coi trọng cậu ấy, cậu ấy cũng đáng cho chú coi trọng. Lúc chàng vạng này là vòng bán kết cuộc thi Người dẫn chương trình, cậu ấy trong người không khỏe lắm, vẫn cần rằng chống đỡ suốt quá trình cuộc thi. Khi phát huy làm đề thi, tiếng nói có điểm khàn khàn, nhưng vô cùng trật tự rõ ràng, ngữ điệu tự nhiên vững vàng. Cậu ấy lấy thành tích thứ ba tiến vào trận chung kết, rất tốt."

"Uhm!" Cô cố gắng gượng nยิ้ม cười, lại chua xót như khóc.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Bầu trời vắng anh (thượng)

Edit: Hanayang

Bên ngoài cửa sổ dần dần sáng lên, Diệp Phong ngồi dậy, cây ngọc lan dưới lầu xôn xao, cành lá ở trong gió lay động. Cây ngọc lan thích hợp với khí hậu miền nam, rất khó trồng, cái cây này thường xuyên hứng chịu bão cát của Bắc Kinh thế nhưng vẫn tươi tốt. Bởi vì ngoài cửa sổ có cái cây này nên có khi cô cũng lười kéo rèm cửa sổ.

Sáng sớm trong tiểu khu vô cùng im lặng, không nghe được tiếng xe cộ, cũng không nghe thấy tiếng người. Bình thường vào giờ này cô đều đang say nồng trong giấc ngủ, nhưng từ sau khi chuyển đến chỗ này, đồng hồ sinh học của cô có chút thay đổi, luôn vào lúc trời vừa sáng không một tiếng động tỉnh lại, làm như gặp phải ác mộng, ngực dồn dập phập phồng, tay vươn ra, vuốt một bên giường trống rỗng, cô chậm rãi thở ra một hơi, thần trí hoàn toàn thanh tỉnh.

Tất cả trường học ở Bắc Kinh đều đã khai giảng, tháng chín, gió thổi vào người, không còn cái nóng, hé ra một ít lạnh lẽo. Buổi tối khi đến radio, cô đều mang theo một cái áo lông mỏng, để lúc trở về khoác vào người. Trong xe cũng không cần mở điều hòa, cô nói Vu Bình hạ cửa kính xe xuống, gió đêm thổi vào trong xe, rất là thoải mái.

Sự trở về của cô làm cho 《Đêm khuya khuynh tình》lại toả sáng hào hứng rực rỡ đầy sức sống. Trải qua chuyện sinh tử, cô đối với chuyện lý giải tình cảm có nhận thức bất đồng, tựa hồ càng phóng khoáng, khoan dung, dịu dàng. Khi cùng chuyên gia hợp tác, đề tài càng thêm nhiệt liệt, thâm trầm.

Ở Bắc Kinh tổng cộng có hơn hai mươi đài phát thanh, tiết mục tình cảm đêm khuya có hơn mười cái, trên mạng từng làm cái bình chọn tiết mục mà thính giả cảm nhận có chiều sâu nhất. Ở phương diện tình cảm, 《Đêm khuya khuynh tình》lấy ưu thế tuyệt đối đứng đầu bảng xếp hạng.

Cá nhân Diệp Phong không mấy xem trọng vinh dự này, nhưng radio Thành Đô lại âm ỹ chúc mừng một phen. Lâu Dương mời rượu nhóm công nhân viên chức, ngày hôm đó uống say mèm. Thôi Linh cũng đến, im lặng ngồi ở một bên, ánh mắt nhìn Diệp Phong như đang nhìn hiện vật được triển lãm trong bảo tàng, có ngạc nhiên, cũng có xa lạ. Đến khi tàn tiệc, cô ta giờ lên ly rượu nhẹ chạm ly với Diệp Phong, trong ly rượu toàn là nước trái cây. Uống hết, cô ta thực tào nhả đứng dậy, mắt cũng không thèm nhìn Lâu Dương đang ngã gục ở một bên. Cuối cùng là Vu Bình đưa Lâu Dương về nhà.

Nhà đài phân nhiệm vụ cho các nhân viên lôi kéo quảng cáo tài trợ đã được hoàn thành rất tốt, nên quyết định căn cứ theo kim ngạch khác nhau mà phát tiền thưởng cho các công nhân viên chức. Diệp Phong cầm hơn năm ngàn, nhìn chuỗi con số nhảy trên chi phiếu kia, cô không biết có nên liên hệ với Hạ Dịch Dương hay không, ít nhất nên mời anh ăn bữa cơm. Người hộ khách kia là do anh kéo đến.

Cô không có gọi điện.

Giữa họ đã không còn gì liên hệ. Anh có gọi điện thoại tới, nhưng cô không có tiếp. Những lời hỏi thăm ân cần thường thường, lời nói tri kỷ làm cô cảm động, hiện tại cô đều không muốn nghe.

Sau đó đã không có điện thoại gọi tới nữa.

Ở cùng một thành phố, họ đều có được một phương trời riêng thuộc về mình.

Cô muốn đi mua xe. Thứ sáu tan tầm bình thường so với mọi khi sớm hơn, cô nói Vu Bình đưa mình đến một cửa hàng ô tô.

"Cô Diệp, giúp bạn coi xe sao?" Vu Bình là người mê xe, nói đến xe đến cả người liền như sáng lên.

Cô lắc đầu, "Không phải, là chính tôi muốn mua."

Vu Bình tươi cười liền đồng ý trên mặt, khoe miệng thẳng đơ ra, nhìn qua thực buồn cười, "Cô Diệp, có phải cô đối với tôi có mặt nào không hài lòng hay không?"

Cô ngập ngừng cả người.

Vu Bình chu đáo làm cho cô cảm thấy bất khoan. Buổi tối đứng chín giờ giờ đến trước biệt viện của Ngô Phong, cũng không ăn loa, cũng không gọi điện thoại, im lặng ngồi trong xe nghe nhạc, xem tạp chí. Chờ cô đi ra, mới cười hi hi nhảy xuống xe, giúp cô mở cửa xe, tiếp nhận laptop trong tay cô. Trên đường đi, cậu ta thường thích ở trong xe kể cho cô biết một số tin đồn thú vị. Trực tiếp chấm dứt, trên đường trở về, cô hơi mệt, cậu ta liền lẳng lẳng lái xe. Nhìn đến phòng có sáng đèn, cậu ta mới có thể rời đi.

Tiểu Vệ đều nói Vu Bình là lái xe kiêm bảo tiêu của cô, hay là cái bóng đèn.

Trong các chuyên gia mà radio mời đến, cũng có người đàn ông điển trai phong nhã. Tiết mục thu âm bình thường là đặt ở buổi sáng thứ sáu, thu xong, Diệp Phong có khi sẽ cùng chuyên gia đi ra ngoài ăn một bữa cơm. Ngẫu nhiên, trước khi thu âm, cũng sẽ hẹn chuyên gia ở bên ngoài vừa uống cà phê vừa trao đổi.

Vu Bình sẽ không quý nhiều bọn họ, nhưng cậu ta tuyệt đối sẽ xuất hiện trong tầm mắt Diệp Phong trong vòng mười thước, cậu ta nghe nhạc trong đi động, chơi trò chơi, tự tiêu khiển tự vui vẻ, thường thường giương mắt nhìn thoáng qua chuyên gia. Có hai đạo ánh mắt theo dõi như vậy, người nào dám giấu giếm tâm tư khác, hướng chỉ biểu hiện của Diệp Phong cũng là trong lễ phép mang theo xa cách.

"Sao cậu có thể nghĩ như vậy?" Diệp Phong nuốt nuốt nước miếng, buồn bực hỏi.

"Chứ nếu không cô muốn mua xe làm gì? Đưa đón cô đi làm là công tác của tôi, giờ cô tự lái xe, tôi không phải thất nghiệp sao? Cô có biết ở Bắc Kinh hiện tại muốn tìm một phần công tác mà mình thích có bao nhiêu khó sao?" Vu Bình vẽ mặt rất là ủy khuất.

Diệp Phong ước chừng nhìn cậu ta vài giây, "Thực xin lỗi, tôi không nghĩ tới chuyện này. Thôi, tôi lái xe cũng không tốt, vậy tạm thời không mua, chúng ta đi thôi!"

Nếu Vu Bình thất nghiệp, cô không chỉ có đối với Vu Bình áy náy, chi sợ Tiểu Vệ cũng muốn hận cô tận xương. Tiểu Vệ đem chuyện chọc phá Vu Bình trở thành thuốc giảm áp lực công tác. Ở radio, thường xuyên nhìn đến Tiểu Vệ đem Vu bình chọc đến mặt đỏ tía tai.

"Không mua thì không mua, đi xem vẫn là có thể." Vu Bình mê muội nhìn chăm chăm chính giữa đại sảnh một chiếc Porsche kiểu mới.

Diệp Phong bật cười.

Cuộc sống của cô cũng rất bận rộn. Khóa học bồi dưỡng ở Quảng viện đã khôi phục lại, một tuần ba buổi. Hết giờ học, cô liền hẹn Ngã Ly ăn cơm, có một hai lần, cô còn gọi Vương Vĩ mời khách.

Nếu đối một người đàn ông không có mong đợi gì, nói chuyện, làm việc sẽ vô cùng tùy ý thoải mái. Diệp Phong không cần biết Vương Vĩ sẽ nghĩ như thế nào, cũng không lo anh ta đang ở vị trí nào, có thể từ chối hay không. Như Ngã Ly cho tới bây giờ cũng không dám cùng Vương Vĩ nhẹ nhàng vui đùa, cô sợ anh ta biểu hiện không như mình chờ mong thì lòng sẽ mất mát.

Wang Vĩ thực sáng khoái đồng ý, đưa hai người đến quán gần Quảng viện ăn cơm. Diệp Phong làm như vô tình hỏi anh ta nghĩ hè đi đâu. Anh ta nói cùng một nhóm bạn bè đi vòng vo khắp nơi. Diệp Phong nhìn mặt nhăn mũi, hỏi có phải sợ các cô sẽ hưởng kế hào quang của anh ta hay không, chứ sao không gọi cô và Ngã Ly theo.

Wang Vĩ thân nhiên cười, ánh mắt như có như không quét qua Ngã Ly, nói trời nóng như vậy, một thân nữ sinh phải đi theo sau một nhóm đàn ông, chuyện tắm rửa thôi, còn những phương tiện khác làm sao bây giờ? Có đôi khi bọn họ đều là cắm trại dã ngoại bên ngoài.

Lời này của anh ta làm cho những ứ động trong lòng Ngã Ly lập tức tan thành mây khói, ăn xong, giành hóa đơn trả tiền.

Diệp Phong đau lòng nhìn Ngã Ly, khẽ nói với Vương Vĩ: thầy Vương, nếu anh đối với Ngã Ly thật sự không có tâm tư kia, liền cứng rắn một chút, làm cho cô ấy hoàn toàn chết tâm này đi.

Wang Vĩ cười đến rất sâu trầm, làm sao, làm sao, khi cô ấy là học trò của tôi, tôi đã cảm thấy cô ấy là một người vô cùng tài giỏi, một cô gái hiếm có.

Diệp Phong nghe xong răng còn muốn rớt, bất đắc dĩ thở dài.

Mặt khác cô còn tham gia một lớp nấu ăn, chiên, nướng gì đó, cô không có hứng thú, chú trọng là học làm một số món điểm tâm nhẹ và canh. Lên lớp về, nói đi giúp việc đi chợ mua nguyên liệu nấu ăn cho cô thực hành, di Tần nói cô rất có năng khiếu, nhưng tại sao toàn là những món canh đường dạ dày chứ?

Cô ngây ngốc thất thần có hơn nửa ngày, sau đó nói: "Chú Ngô không phải là dạ dày không tốt sao?"

Di Tần chớp chớp mắt, "Lần trước làm kiểm tra sức khỏe, di chỉ nghe nói ông ấy có vẻ cao huyết áp, bác sĩ dặn dò ông ấy ăn ít dầu mỡ gì đó. Khi nào thì dạ dày không tốt?"

"Vậy có thể là con nghe lầm. Canh này uống nhiều chút có thể bồi bổ dạ dày, làm cho dạ dày càng mạnh khỏe, không phải càng tốt hơn sao?"

Di Tần nở nụ cười, "Vẫn là Tiểu Phong Diệp chu đáo."

Cô chột dạ chặc chặc lưỡi.

Sau khi cô chuyển vào biệt thự, Tần Phái đột nhiên thành khách quen, có khi đến ăn ké cơm, có khi đưa bạn bè về tụ hội ở trong hoa viên. Những người anh ta quen biết người người đều theo phái hưởng thụ, hào phóng. Trong biệt thự náo nhiệt thì náo nhiệt, chỉ là ngày hôm sau làm khô đi giúp việc, tiêu tốn thời gian cả một ngày làm vệ sinh hoa viên, như vậy không có cách nào chuyên tâm nấu cơm, Ngô Phong không vui, nói Tần Phái là lần sau không cho phép dẫn người về nhà tụ tập.

Lần sau đó, Tần Phái dẫn theo vài người đàn ông trang phục thanh lịch tới đây thường rượu nói chuyện phiếm. Trong đó có một người Anh, màu mắt xanh như biển, khi nở nụ cười bên khóe miệng lộ ra từng vòng từng vòng khuếch tán, ánh mắt xanh lam cổ điển, vô cùng mê người. Trong cử chỉ, cách nói năng, tất cả đều hiển thị anh là một quý ông đầy phong cách. Anh là một kiến trúc sư người Anh làm việc cho một công ty thiết kế quốc tế ở Bắc Kinh phụ trách những công trình hạng nhất. Tiếng Trung của anh ta nói không được tốt lắm, Diệp Phong phải cố hết sức để nghe, khi đối thoại đơn giản thì dùng tiếng Anh.

Anh ta rất kinh ngạc tiếng Anh của Diệp Phong lại lưu loát như thế, Diệp Phong nói ra chuyện từng ở Edinburgh hai năm, anh ta liền kích động, anh được sinh ra tại Edinburgh.

Qua vài ngày sau, vào một buổi chiều Tần Phái lại tới nữa, chỉ dẫn theo độc nhất anh kiến trúc sư kia.

Diệp Phong thí nghiệm làm vài cái bánh ngọt điểm tâm, Tần Phái cự tuyệt nếm thử, anh chàng kiến trúc sư vô cùng khích lệ ăn vài cái, lúc ra về, còn hỏi có thể mang một ít về làm điểm tâm sáng hay không.

Diệp Phong nghe xong quả thực là rất có cảm giác thành tựu.

Thứ Bảy, Diệp Phong ở trong phòng xem CD, phim tình yêu kinh điển Anh quốc 《Room with a view》, phong cảnh nông thôn nước Anh vào thế kỷ mười bảy, những cánh đồng lúa mạch chín vàng, nhân vật nam chính có mái tóc vàng với đôi mắt đẹp luôn nhìn về nữ chính, khi không thể không ly biệt, nam chính nói: khi trái tim em thật sự đau đớn, khi nước mắt sắp rơi xuống thì hãy ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời này từng thuộc về chúng ta. Bầu trời vẫn luôn bao la như vậy, mây vẫn trôi lững lờ như vậy, vậy nên đừng khóc, bởi vì anh ra đi, cũng không có mang theo thế giới của em.

Diệp Phong vẫn khóc, lệ rơi đầy mặt, chặt vật tìm chung quanh tìm khăn tay, vừa nhấc mắt, phát hiện anh chàng kiến trúc sư đứng ở cửa phòng cô.

"Đi nói cô ở nhà, nhưng gọi cô mấy lần, cô cũng chưa lên tiếng, nên tôi... lên đây."

Cô lung tung lấy lưng bàn tay xoa xoa mặt, "Tần Phái đâu?"

"Anh ta chưa tới." Anh ta thật sâu nhìn vào mắt cô, nhưng không có mạo muội đi vào phòng, "Tôi đang ở công ty xem bản vẽ, nhìn, nhìn, tôi đột nhiên rất nhớ tới cô, vì thế, tôi nghe theo con tim của mình, tới đây. Đã quấy rầy cô sao?"

"Không có." Diệp Phong chấn động, liền ngừng lại hành vi của mình, dường như cũng không có cho anh ta ám chỉ gì đó, "Chúng ta đi xuống uống trà đi!"

"Hôm nay không có món điểm tâm nhẹ sao?" Anh chàng nhìn đến trước mặt chỉ có một ly trà xanh mát lạnh.

Diệp Phong nở nụ cười, "Có bánh đậu xanh, muốn ăn không?"

Anh lắc đầu, "Thật ra tôi không thích ăn đồ ngọt, nhưng mà món điểm tâm cô làm, cho tôi cảm giác đó không chỉ là điểm tâm, mà là tình yêu."

Diệp Phong trầm mặc, hồi lâu, mới ngẩng đầu, cười nhẹ, "Tôi biết một người, dạ dày anh ấy không khỏe, lại không biết yêu quý bản thân. Điểm tâm dễ tiêu hóa, hơn nữa cũng dễ dàng mang theo."

"Cô là vì anh ta mà chuẩn bị?"

Diệp Phong không có trả lời, cô cũng không biết chính mình làm như thế này là vì cái gì, giống như là vì muốn bù lại một giấc mộng, chính là giấc mộng kia đã là ngày hôm qua.

Chàng kiến trúc sư nâng ly trà uống hết, đứng dậy cáo từ.

Diệp Phong tiễn anh ta đến bên cạnh xe, anh mỉm cười cảm ơn, nói câu: "Tạm biệt!"

Sau đó, anh chàng cũng không đến nữa.

Đó chỉ là một chút nhạc nệm, Diệp Phong cũng không để ở trong lòng. Ngoài ý muốn là vào chủ nhật nhận được điện thoại của Hứa Mạn Mạn, hẹn cô đi ra ngoài uống trà.

Hứa Mạn Mạn mặc một bộ váy màu lam, tóc dài buông xõa giản dị, trang sức bằng chuỗi hạt cùng đôi hoa tai trắng, dáng người không còn như lúc trước châu tròn ngọc sáng nữa, lại khôi phục về tính tế, thon thả như thời đi học.

"Thấy tôi giảm cân thành công chứ?" Đợi Diệp Phong ngồi xuống, Hứa Mạn Mạn hé ra cái thiệp mời giấy mạ vàng đưa qua.

"Uhm, thực thành công. Cô đi làm rồi sao?" Diệp Phong nhớ rõ Hứa Mạn Mạn sinh con đã là chuyện của mấy tháng trước. Cô mở thiệp mời ra, Hứa Mạn Mạn chuẩn bị làm tiệc đầy tháng bổ sung cho đứa nhỏ.

"Vốn định là vào ngày đầy tháng đó tổ chức, nhưng vì bảo bối quá nhỏ, tôi lại chưa hồi phục, thời tiết lại nóng như vậy, ông xã tôi luyến tiếc, nói sau này bù lại. Tuần sau tôi trở lại đài làm việc, bộ dáng của tôi cũng có thể gặp người rồi, cho nên liền nâng cốc làm luôn. Cậu nhất định phải tới nha, bên Ngã Ly tôi đã gọi điện nói."

Diệp Phong xem thời gian là buổi tối thứ Sáu, cô không có việc gì, gật gật đầu.

"Tôi... cũng mời Biên Thành." Bên dưới hàng mi dày cong cong, Hứa Mạn Mạn giương mắt nhìn Diệp Phong.

Diệp Phong về mặt bình tĩnh.

"Ngày hôm qua tôi nhìn thấy hai người đi cùng nhau, ở quán cà phê Hồng Tường phía đông thành."

"Uh, chúng tôi ở đó ăn cơm chiều."

"Diệp Phong... Thật ra, tôi... đối với cậu đã nói những lời đó, vốn ý của tôi cũng không phải muốn lừa cậu, mà là tôi... Ai, cậu hẳn là đã biết, tôi với anh ấy cũng không có từng quen nhau..." Hứa Mạn Mạn mắt tự nhiên nhún vai.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Bầu trời vắng anh (trung)

Edit: Hanayang

Diệp Phong chỉ nhẹ nhàng à một tiếng, nâng lên ly trà hoa trước mặt, cảm thấy hương hoa quá nồng, nhúu nhúu mi, lại buông ly xuống.

Biên Thành trở lại Bắc Kinh, liền liên lạc với cô. Công ty mới vừa thành lập, anh cũng bận việc không ngừng. Mỗi ngày có thể gọi một cú điện thoại, cũng được lắm rồi, bình thường đều là vào buổi tối khoảng mười giờ thì gọi tới. Khi đó cô gần như vừa đến đài, chuẩn bị họp cùng tổ tiết mục.

Cô thích hình thức quan hệ của mình với Biên Thành như là bây giờ, không có áp lực, không có giấu diếm, thân nhiên thừa nhận, tự nhiên, giống như người nhà, giống như bạn bè, giữa họ lại có thêm một tầng thương tiếc, trân ái. Anh không hề xem mình định vị như một ngọn núi cao vĩ đại, anh sẽ nói hết với cô rằng gây dựng sự nghiệp gian nan cỡ nào, những suy sụp nhỏ trong công việc, lắng nghe cô cho ý kiến đúng trọng tâm, đối với cô có khi cười khê trêu chọc, hay hiểu ý cười khê.

Anh chưa từng hỏi qua cô hiện tại cuộc sống tình cảm thế nào, cô cũng không đề cập tới chuyện cô cùng Hạ Dịch Dương đã chia tay.

Ngày hôm qua anh rốt cục cũng dành ra được thời gian hẹn cô đi ra ăn cơm, một đoạn phía trước quán Hồng Tường là tường hoàng thành năm xưa, bởi vậy quán cà phê Hồng Tường mới được gọi như vậy. Ở đó không chỉ có cà phê, còn có tiệc buffet. Các món ăn rất đa dạng, là tiệc buffet tinh xảo nhất Bắc Kinh, hương vị vô cùng tuyệt vời.

Thời điểm tính tiền, Biên Thành nói nhìn thấy Hứa Mạn Mạn, muốn đi qua chào hỏi, cô lắc đầu, không cho anh đi qua.

Cô và Biên Thành ở trước mặt Hứa Mạn Mạn cùng nhau xuất hiện, Hứa Mạn Mạn sẽ vô cùng khó chịu. Hứa Mạn Mạn khi học ở Quảng viện, tranh cường hào thắng, khắp nơi đều phải toát ra một bậc khí thế ở trên người khác, cô ta rất ít đem người khác đặt vào trong mắt, nói chuyện, làm việc, chỉ nghĩ cho lợi ích chính mình, rất ít bận tâm cảm thụ người khác. Nhưng đối với Biên Thành, Hứa Mạn Mạn cho tới bây giờ đều là ca ngợi có thừa, cũng không che giấu sự ngưỡng mộ cùng ái mộ đối với anh. Cô ta vẫn cảm thấy Diệp Phong không xứng với Biên Thành.

Biên Thành nhờ cô ở trước mặt Diệp Phong diễn xuất một màn kia, ngoại trừ Biên Thành, không có người thứ hai biết chuyện. Cho dù cô bây giờ đã là vợ người ta, cho dù Diệp Phong và Biên Thành đã chia tay sáu năm, nhưng ở trước mặt Diệp Phong, cô vẫn không muốn thừa nhận sự thật, cô muốn Diệp Phong phải đổ ỹ, muốn nhìn thấy Diệp Phong thống khổ.

Diệp Phong biết cô ta đang nói dối, nhưng mà vạch trần lời nói dối kia cũng không thể thay đổi được cái gì.

"Sáu năm, trong lòng anh ấy vẫn chỉ dung chứa một mình cậu thôi." Hứa Mạn Mạn giọng điệu ê ảm, không phải không có tự giễu.

Diệp Phong lạnh nhạt cười.

Ngày thứ sáu thu tiết mục, giữa chừng gặp được một số quan điểm khác nhau nên phải ngừng lại để trao đổi. Lần này đề tài là có liên quan đến cường bạo trong hôn nhân, cái này cuối cùng xem như trách nhiệm của ai? Thân mật, là nghĩa vụ tình nguyện của song phương vợ chồng. Nhưng mà rất nhiều phụ nữ bởi vì con cái, công tác, việc nhà, dần dần xảy ra bất hòa, có một số thậm chí cùng người chồng chia giường riêng. Người chồng yêu cầu vợ làm hết nghĩa vụ, trong lúc tranh chấp, đã xảy ra cường bạo trong hôn nhân.

Diệp Phong cho rằng người chồng phải chịu trách nhiệm chủ yếu, tuy là nghĩa vụ người vợ, nhưng không có nghĩa là làm vợ liền mất đi quyền của mình, luôn thuận theo, người chồng hẳn là nên tôn trọng ý của vợ.

Chuyên gia cười, nói loại sự tình này muốn bàn luận, không thể đơn thuần nói là trách nhiệm của ai. Để bảo vệ một cuộc hôn nhân, người chồng phải có kiên nhẫn hướng dẫn người vợ thích thú, yêu thương, mà người vợ cũng phải cố gắng đáp lại, khắc chế sự bài xích trong nội tâm, không thể đem chuyện này trở thành nhiệm vụ, chỉ muốn hưởng thụ, thể hiện. Tính hài hòa, là nền tảng vững chắc trong hôn nhân.

Tiết mục tuy rằng chấm dứt, Diệp Phong vẫn còn có chút vấn đề muốn cùng chuyên gia tham thảo, liền mời chuyên gia cùng đi tới quán cà phê gần radio ngồi. Vu Bình đưa các cô đi qua, đến cửa, cô để Vu Bình quay trở về đài, buổi chiều Tiểu Vệ và tổ trưởng muốn đi thăm một vị chuyên gia tâm lý học, muốn hẹn làm một kỳ tiết mục. Xe của tổ trưởng đưa đi bảo trì, nên nhờ Vu Bình đưa đi.

"Không cần lại đây đón tôi, tôi tự mình đón xe được rồi." Cô nói với Vu Bình.

"Không được, cô ở chỗ này một chút, tôi rất nhanh sẽ quay lại đây."

Cuối tuần ở Bắc Kinh, kẹt xe là không có từ ngữ nào hình dung được. "Tôi thành thật khai báo, buổi tối tôi có hẹn với bạn, cậu có thể cho tôi một cái không gian riêng tư không?"

Vu Bình ha ha gãi đầu, "Là... cái người bạn đã cứu cô?"

"Khụ, khụ, một quý ông là sẽ không tùy tiện hỏi thăm việc riêng của người khác."

Vu Bình đầu hàng, "Được, được, tôi không hỏi. Nhưng buổi tối cô về nhà nhớ cho tôi cú điện thoại, bằng không tôi sẽ ngủ không được."

Diệp Phong giờ lên tay, làm cái dấu OK.

Chuyên gia chọn cái vị trí ngồi dựa vào cửa sổ, mở ra di động nhìn tin nhắn. "Không có chuyện gì quan trọng hơn chứ?" Diệp Phong cười ngồi xuống trước mặt cô.

Chuyên gia tuổi chỉ hơn ba mươi, có thể vì muốn thể hiện tính trầm ổn chuyên nghiệp nên quần áo có vẻ già dặn.

"Nói một tiếng với chồng trước của tôi, buổi tối tôi tới trường học đón con gái, sau đó cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm."

Diệp Phong cắn cắn môi, tự nhiên đi hỏi cái vấn đề không nên hỏi. Không biết tại sao, hầu hết các chuyên gia tình cảm cùng chuyên gia tâm lý, bao gồm cả những người thành công, có rất nhiều người ly dị hoặc độc thân. Rõ ràng đối với thế sự có thể nhìn thấy rõ ràng như vậy, đối với cuộc sống của chính mình, gặp được chuyện, đồng dạng là chân tay luống cuống, hết đường xoay xở. Giống như đèn pha trên con đường tăm tối, chỉ có thể chiếu sáng lên đường người khác nhưng lại không biết chính mình đang đứng ở địa phương nào.

"Không có gì, hiện tại ba người chúng tôi thích ứng rất tốt." Chuyên gia không nghĩ vậy chớp mắt.

Diệp Phong chỉ có thể mỉm cười.

Cà phê đưa lên, hai người liên tiếp tục thảo luận tiết mục vừa rồi, Diệp Phong mở ra, nhanh chóng đem nội dung hai người thảo luận đều ghi lại. "Tôi cảm thấy tiết mục kỳ này sau khi phát, hưởng ứng sẽ rất lớn, chúng ta lại làm thêm một kỳ đi, dường như có rất nhiều mâu chốt còn chưa nói rõ." Diệp Phong đề nghị.

Chuyên gia gật gù đầu, "Tôi trở về xem lại lịch trình an bài rồi cho cô câu trả lời thuyết phục."

Hai người đều tự bụng lên ly cà phê, vừa qua khỏi năm giờ, chuyên gia muốn đi đón con gái, nên đi trước. Diệp Phong ở lại, đem nội dung đàm luận nhìn lại một lần, đồng thời, thêm vào cảm tưởng chính mình.

Cà phê uống nhiều quá, trong bụng trướng trướng, cô đứng dậy đi toilet, trở về chỗ ngồi xuống, một người đàn ông lướt qua bên cạnh cô, đi rồi vài bước, lại lui trở về.

"Thật sự là Diệp Phong?" Giang Nhất Thụ nở nụ cười.

Diệp Phong ngẩng đầu, "Đàn anh cũng đến uống trà chiều sao, anh ngồi đi!" Cô đứng dậy hướng về sofa trước mặt đưa tay mời.

Giang Nhất Thụ lắc đầu, "Không được, tổ tiết mục tự hỏi, tôi cũng không thể vắng mặt."

"Ồ trong này sao?" Quán cà phê này cũng không có nghe được nổi danh về phương diện nào, là nơi bình thường lưu nhân, cách CCTV cũng có chút xa.

"Dịch Dương chọn, chúng tôi đều nghe cậu ta. Đúng rồi, cô nghe nói chưa, Dịch Dương đạt giải nhất trong cuộc thi người dẫn chương trình, hôm nay nhóm các đồng sự chính là chúc mừng cậu ta."

Cô cười yếu ớt cúi đầu, tay đặt ở trên laptop. "Vây thật tốt, chúc mừng cho anh ấy."

"Cùng nhau qua ngồi đi, bọn họ ở bên trong đánh bài, Dịch Dương cũng đến."

Cô âm thầm cắn răng, "Tôi phải lập tức đi rồi, không vào được."

Giang Nhất Thụ cũng không kiên trì, cười cười, xoay người, đi vào phòng bên trong.

Hạ Dịch Dương vào trận chung kết, Ngô Phong khi trở về đã nói kết quả cho cô biết. Toàn bộ các vòng thi là hiện trường trực tiếp, trùng hợp cô đều xem được.

Có một người chủ trì của đài Giang Tô vệ thị có điểm số luôn bám sát nút anh, cơ hồ là tương xứng. Kết thúc các vòng thi, điểm hai người bằng nhau, ban giám khảo quyết định tiến hành thêm vòng đấu phụ. Không biết ai ra đề, cho hai người bọn họ làm bản tin dự báo thời tiết Bắc Kinh hôm nay. Người chủ trì đài Giang Tô có hơi chút bối rối, tuy rằng sau đó đã bình tĩnh lại, nhưng trong lúc đó vẫn có vài lần vấp. Mà Hạ Dịch Dương lại giống như phóng viên dự báo thời tiết đúng bảy giờ ba mươi phút tối xuất hiện ở kênh trung ương thời tiết, lưu loát mà lại thành thạo dự báo tình hình chung thời tiết. Bản

lĩnh vững chắc, biểu hiện vững vàng giành được toàn trường võ tay, bao gồm cả đối thủ cùng anh so tài.

Cuộc thi lần này đã về cho anh cái dấu chấm tròn viên mãn, còn đem về danh dự cho CCTV.

Sau đó, phóng viên hỏi cảm nghĩ của anh khi giành được giải thưởng, anh nói chính là muốn cho bản thân đi xa hơn, lấy lại niềm tin cho bản thân.

"Chẳng lẽ Hạ biên tập không tự tin sao?" Phóng viên trêu ghẹo hỏi.

Anh còn thật sự gật gật đầu, "Đúng vậy, ở trong khoảng thời gian này, tôi đối với bản thân mình sinh ra hoài nghi, tôi rất cuộc có thể làm được cái gì, có năng lực đem đến cho người khác cái gì?"

"Vậy hiện tại anh đã tìm được rồi sao?"

"Còn chưa có hoàn toàn tìm được. Nhưng tôi biết được ngày hôm nay tôi hoàn toàn có thể so với ngày hôm qua làm tốt hơn."

Trước ngực của anh ôm một bó hoa lớn, không biết là ai đưa.

Sau đó còn có nghi thức trao giải, ở bên ngoài Vu Bình đã lái xe tới, cô liền tắt TV đi ra. Vu Bình hỏi cô tại sao không mang theo áo lông, buổi tối dự báo thời tiết sẽ có mưa nhỏ.

Cô sùng sốt, nói lạnh lạnh càng thanh tĩnh.

Chậm rãi khép laptop lại, khóa kéo túi xách vừa mở ra, Hạ Dịch Dương từ bên trong đi ra.

Cô một chút cũng không ngoài ý muốn. Đầu là người trưởng thành rồi, ít nhất cũng phải lịch sự chào một tiếng.

"Diệp Phong!" Anh không nói thật trùng hợp, cũng không có hỏi cô ở đây làm gì, chỉ ôn hòa cười ngồi xuống ở đối diện cô, giống như có hẹn gặp với cô vậy.

"Vừa mới nghe học trưởng Giang nói chuyện của anh, chúc mừng!" Cô chân thành nói.

Anh im lặng một lát, cười khẽ lắc đầu, "Đừng nói từ này, hôm nay lỗ tai đều nghe ra kén rồi. Tiết mục hôm nay thu xong rồi sao?"

Lịch làm việc của cô, anh vẫn nhớ rất rõ ràng.

"Uhm, bây giờ là thời gian cuối tuần thuộc về em." Cô hướng ra phía ngoài ngó nghiêng, không thấy được chiếc Bentley màu bạc xuất hiện.

"Anh có hai cái đĩa nhạc dân ca nguyên sinh có ở chỗ em hay không? Doanh Nguyệt vài ngày nữa sẽ đưa ca sĩ đến Bắc Kinh thu âm, anh muốn đưa đĩa cho cô ấy mang về cho mẹ, trong nhà đã tìm mấy lần, cũng không thấy đâu."

"Đồ đạc của em được di giúp việc sắp xếp lại, cũng không chú ý, để trở về em nhìn xem." Cô kéo kéo dây quai túi xách, dường như không tìm được tư thế ngồi thoải mái, vẫn nhích tới nhích lui.

"Tìm được điện thoại cho anh, điện thoại của anh cũng không tắt máy, lúc nào cũng có thể gọi."

"Được! Anh không đi vào sao? Hôm nay anh là nhân vật chính mà." Cô nhìn hướng vào dãy ghế lô.

"Bọn họ đang chiến đấu quá cao độ, không rảnh chú ý cái khác..."

Đang nói còn chưa có rõ, đột nhiên nghe từ bên trong truyền ra một trận cười vang xôn xao, ngay sau đó, có cái giọng nữ thanh thúy nhẹ nhàng truyền ra, "Dịch Dương, mau tới giúp em, bọn họ hợp lực khi dễ em, em lại thua rồi."

Nếu cô không có nghe lầm, phát âm rõ từng chữ như thế tinh chuẩn mà lại rõ ràng, hẳn là biên tập viên Kha An Di.

"Em phải đi đây." Cô chợt nhảy dựng lên, chiếc Bentley màu bạc rốt cục xuất hiện ở trong tầm mắt.

"Diệp Phong!" Miệng của anh bất giác mơ hồ nổi lên một tia cười khỏ, "Thật sự cái này không tính là vinh dự rất cao, nhưng tất cả đồng sự đều vui thay cho anh, cộng sự trước kia, cộng sự bây giờ, đều đến đây, để chúc mừng."

Tuần mâu trong nháy mắt thâm thúy như biển, cô thiếu chút nữa trượt chân sa đi vào.

"Ha ha, vinh dự này sao có thể nói là không cao chứ? Anh rất khiêm tốn... Nếu tìm được cái đĩa kia, em sẽ nói cho anh biết." Làm như chỉ nán lại thêm một giây nữa thì sẽ phát sinh chuyện gì vậy, cô hoảng hốt không ngừng gật đầu, ngay cả dừng khí để liếc nhìn anh thêm một cái cũng không có, vội vàng trốn ra ngoài cửa.

Phía sau, Hạ Dịch Dương khe khẽ thở dài.

Anh thấy Biên Thành đẩy mở cửa xe đi ra, đón cô, tiếp nhận túi xách trong tay cô, tùy ý thoáng nhìn vào bên trong, không biết cô nói câu cái gì, anh ta

nở nụ cười, kéo mở cửa, nhìn cô ngồi xong, lại vòng qua đầu xe, từ cửa bên kia lên xe.

Chiếc xe biến mất trong ánh hoàng hôn ở đầu đường.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Bầu trời vắng anh (hạ)

Edit: Hanayang

Hứa Mạn Mạn vì con trai mà làm bữa tiệc đầy tháng linh đình long trọng. Không nói đến chuyện tiệc rượu đãi ở nhà hàng nổi tiếng sa hoa của Bắc Kinh, mà ngày đó khách quý đến dự cũng như những ngôi sao nổi tiếng lướt đi trên thảm đỏ. Giới văn nghệ, thủ tịch các đài truyền thông lớn, người quyền quý trong các ngành trọng yếu ở Bắc Kinh, lần lượt đi vào.

Bạn học đường như chỉ mời Diệp Phong và Ngã Ly, còn có Biên Thành.

Ngã Ly nói Hứa Mạn Mạn bây giờ ánh mắt nhìn rất cao, người bình thường sẽ không để vào mắt. Mời Diệp Phong là vì Biên Thành, mà mời cô lại là do nể mặt Diệp Phong.

"Cậu đang nhiều khẩu lệnh sao?" Diệp Phong cười nói.

Biên Thành quen biết nhiều người, luôn đi bắt tay, hàn huyên, Ngã Ly lôi kéo Diệp Phong đến một cái bàn trống trong góc ngồi xuống. Vị trí tuy rằng hơi xa, nhưng có thể nhìn được bao quát, lại không cần buộc chính mình phải ra về giả dối tươi cười.

Diêu Hoa cũng đến, ngồi giữa một nhóm tổng giám đốc trưởng phòng gì đó bụng phê tuổi không nhỏ, thật sự là người so với hoa còn kiều diễm hơn.

Hứa Mạn Mạn mặc một chiếc váy trễ ngực tối màu, tóc vấn cao, cuộn lại kiểu quý cô, đeo đôi hoa tai hồng ngọc làm người ta phải lóa mắt. Ông xã cô cũng mặc bộ lễ phục rất hoàn hảo, hai vợ chồng tình cảm thâm thiết, anh ta luôn ôm lấy thắt lưng của cô, nhiệt tình tiếp đón khách. Cục cụng, ngôi sao của đêm nay được bà nội ẩm, đương nhiên cũng mặc một bộ tây trang baby được đặt may theo yêu cầu, chỉ là quần tây mở ra, bên trong tả lốt không ẩm ướt, ai thấy cũng vui.

Đứa bé được di truyền ưu điểm của hai vợ chồng Hứa Mạn Mạn, vô cùng tuấn tú, đáng yêu.

"Nha bộ muội, cậu nói xem cô ta làm như vậy, là trước mặt người khác ra vẻ khoa trương, hay là thật sự như thể hiện, cậu có thể cho là cô ta không hạnh phúc không?" Ngã Ly không thêm che giấu sự hâm mộ bay bổng trong mắt, "Cha chồng mẹ chồng đều yêu thương, ông xã xem như bảo bối, chính mình lại có sự nghiệp, vào độ tuổi đẹp nhất còn sinh con trai, ai, thực là cái chuyện tốt gì đều bị cô ta chiếm hết rồi. Không có tình yêu thì sao chứ?"

Diệp Phong không có trả lời, ánh mắt từ từ đảo qua, chạm phải tầm mắt Biên Thành, hai người vội tránh ra.

Tuy rằng hiện tại hai người đã nói rõ, nhưng lúc trước chia tay, cô thật sự cũng vì Hứa Mạn Mạn. Hiện tại, cuộc sống Hứa Mạn Mạn mỹ mãn như thế, mà hai người bọn họ đã chia ly, cũng không cách nào quay đầu lại.

"Cũng phải, nhìn trúng mục tiêu thì phải đi cố gắng, tình yêu có thể làm được gì, lại không thể thay cơm ăn, lại không thể chắn gió che mưa." Diệp Phong cũng khó tránh khỏi có chút oán giận.

Ngã Ly tà nghệ liếc cô, "Vậy mục tiêu của cậu là cái gì?"

"Hiện tại mục tiêu của mình là ăn được uống được, làm cho bản thân mạnh mẽ lên."

"Xì, " Ngã Ly liếc mắt xem thường, "Câu này nói là tiếng người sao? Làm như cậu có biết bao nhiêu khổ sở. Nha bộ muội, kỳ thật chỉ cần cậu lùi lại một bước, không chỉ là trời cao biển rộng, còn có đầy ánh mặt trời, mưa thuận gió hoà nha!"

Bất quá chỉ trong một khoảng ngắn, Biên Thành đã hướng mắt sang bên này nhìn n lần, làm như sợ Diệp Phong sẽ bị người ta khi dễ không bằng.

"Cậu tưởng muốn lui là lui được sao?"

Ngã Ly nghe thấy Diệp Phong thờ dài, cũng thờ dài theo. Cô hiện tại là không thể đi tới, cũng không thể lui về phía sau.

Hứa Mạn Mạn cư nhiên còn mời cả đoàn tạp kỹ đến giúp vui cho tiệc đầy tháng của con. Trong khi những chú hề đang biểu diễn, cô cùng ông xã đến bàn Diệp Phong kính rượu.

"Hai vị tỷ muội, cố lên nha!" Cô ý vị thâm trường nhìn về phía hai người nháy mắt, giành trước nâng lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

"Mạn Mạn, em có ý là được rồi, uống như vậy sẽ say." Ông xã cô tiến đến bên tai cô nói nhỏ.

Hứa Mạn Mạn nhú mày, gắt giọng: "Anh yêu à, người ta khó được ngày vui như hôm nay, anh đừng ngăn em, được không?"

"Được, được!" Ông xã cô ôn tồn trả lời.

Ngã Ly ở dưới bàn nhẹ nhàng nhéo nhéo tay Diệp Phong. Diệp Phong hé miệng cười khê.

Lòng người thật quá phức tạp, Hứa Mạn Mạn hạnh phúc như thế, nhưng cô ta đối với tình yêu vẫn là khát vọng đến cùng cực. Phòng chùng cả đời này cô ta đều sẽ bối vì không chiếm được tình yêu của Biên Thành mà tiếc nuối. Cô ta có ý biểu hiện như thế, chính là muốn cho Diệp Phong tin tưởng cô ta thật sự hạnh phúc.

Kỳ thật, trong lòng không có thâm hãm mộ Diệp Phong sao?

Hạnh phúc rốt cuộc là cái gì? Lừa mình dối người tự mình an ủi thôi.

"Chúc mừng hai người." Diệp Phong tự nhiên phóng khoáng đáp lễ một ly.

Ngã Ly không biết có chuyện gì gấp, buổi tiệc mới qua một nửa, liền lén rút về, dù sao Diệp Phong đã có hộ hoa sứ giả, cô cũng lười quan tâm này nọ.

Diệp Phong ngồi cùng bàn với những người không quen biết, vì phép lịch sự nên vẫn cố gắng tới khi kết thúc.

Biên Thành hướng cô đi tới, vừa đứng lại, Diêu Hoa từ bên kia cũng đã đi tới, trong ánh mắt quyến rũ sôi trào sát khí liếc Diệp Phong một lần từ đầu đến chân, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Biên Thành.

"Diệp Phong, đã lâu không gặp!" Miệng cô thì nói với Diệp Phong, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Biên Thành không chuyển. Biên Thành kia biểu tình cũng giống như đeo khổ hình.

"Xin chào, Chủ tịch Diêu!" Diệp Phong hơi hơi chớp mắt, cúi đầu bắt tay sửa sang lại túi xách.

"Tôi có chút chuyện công muốn nói cùng Tổng giám đốc Biên, cô không ngại chứ?"

"Cô xin cứ tự nhiên! Biên Thành, em ở bên ngoài chờ anh." Nếu không phải cô còn có lời muốn nói với Biên Thành, cô đã trực tiếp bỏ của chạy lấy người.

"Không cần đâu, ở bên cạnh chờ đi." Cả người Biên Thành lộ ra một vẻ địch ý răn đe lạnh lùng, anh chuẩn xác chế trụ cổ tay Diệp Phong.

Diêu Hoa nhọt nhọt cong lên khoe miệng, để lộ ra nụ cười mỉm có thể đã hoàn toàn đạt đến cảnh giới cao nhất trong công việc, giống như ở trên cao nhìn xuống, giống như vô cùng khoan dung.

"Biên Tổng, chuyện của Hoa Thành anh không thể cứ đưa một cái đơn xin từ chức, rồi sau đó xoay người bỏ đi."

"Từ một tháng trước tôi đã nói đến chuyện này với cô, cô không có nhan chóng tìm người thay thế vị trí này, là trách nhiệm của ban giám đốc các người."

"Tôi nghĩ đó là anh đang nói đùa."

"Tôi có từng nói đùa với cô chưa?" Biên Thành lãnh liệt hàn ý càng ngày càng nặng, Diệp Phong đều cảm thấy nhìn không được.

"Em đi toilet..."

"Chỗ nào cũng không cho đi, đứng ở chỗ này." Biên Thành trừng mắt nhìn cô liếc một cái.

Cô cảm miệng trầm mặc, bộ dạng phục tùng ngoan ngoãn.

Diêu Hoa cười ý vẫn không giảm, "Nhưng mà dường như giữa chúng ta không phải chỉ cần một lá đơn xin từ chức là có thể tách ra?"

Cả người Diệp Phong tóc gáy dựng đứng thẳng lên, lỗ chân lông cũng vô cùng phối hợp mở hết ra.

"Cô còn muốn như thế nào?" Mặt Biên Thành đột nhiên trướng đỏ bừng.

"Anh biết mà. Thất bối, cô Diệp, chúc hai người có một buổi tối vui vẻ." Diêu Hoa ngẩng cao đầu, vượt qua hai người, trang nhã lướt đi.

Biên Thành từng ngum từng ngum thờ đốc, tay nắm cổ tay Diệp Phong cũng run rẩy.

Hai người ra khỏi khách sạn, con gió đêm đầu thu thổi qua, cũng không thể không thờ phào nhẹ nhõm.

"Tặng anh!" Diệp Phong từ trong túi lấy ra một cái túi quà đưa cho Biên Thành.

Biên Thành đã bình tĩnh lại, tuấn mi nheo nheo, lắc lắc túi giấy trước ngọn đèn, "Là cái gì?"

"Quà sinh nhật đó! Em vốn định làm cái bánh ngọt cho anh, nhưng ngại phải mang tới radio, ngấm lại nên từ bỏ, dù sao anh cũng không ăn đồ ngọt."

Biên Thành sòng mắt nhu hòa, "Em cứ nhiên còn nhớ rõ..." Tiếng nói của anh không chế không được rung rung, trong lòng ấm áp tựa như gió nhẹ thổi ba thổi qua cánh đồng khô cạn suốt mùa đông, thiếu vắng đã lâu, bắt đầu lặng lẽ nảy mầm.

"Đương nhiên nhớ rõ chứ, ngày mai là sinh nhật em, anh có chuẩn bị quà cho em hay không?"

"Anh có chuẩn bị, nhưng sợ giáp mặt tặng em, em lại sẽ cự tuyệt, trái tim yếu ớt của anh không chịu nổi vài lần thương đau, vì thế anh đã nhờ công ty chuyển phát mang đến. Nhưng mà, Diệp Phong, thực xin lỗi, ngày mai anh phải đi Thượng Hải, cùng vài tác giả chính thức ký hợp đồng, việc này anh phải tự mình xuất hiện, biểu hiện thành ý. Ài, không thể cùng em ăn cơm, anh trở về bù lại, có thể không?"

"Này, uy, không cần luôn miệng nhắc đến sinh nhật con gái, đã quên là tốt nhất, như vậy anh không thể nhớ em bao nhiêu tuổi, tuổi tác nữ giới luôn là điều bí mật."

"Cô ngốc!" Anh vô cùng thân thiết nheo nheo cái mũi của cô, ném cái chìa khóa cho cô, "Em tới lái xe, để anh xem em mua cho anh cái gì."

"Em lái xe?" Diệp Phong trừng lớn mắt, chỉ vào cái mũi của mình.

"Em đã nói em có bằng lái." Biên Thành kéo cửa xe bên phó điều khiển ra, ngồi vào trong.

Diệp Phong dụi nhẹ mắt, xác định chính mình không có nhìn lầm, cắn cắn môi, cố lấy dũng khí mở cửa xe, ngồi lên ghế điều khiển.

"Nhưng giờ này ở ngoài đường rất đông xe!" Cô nhắc nhở.

"Bắc Kinh khi nào thì vắng xe chứ?" Biên Thành thuận miệng đáp, bỗng nhiên trên mặt hiện ra một chút ý cười xấu xa hiếm khi gặp, "Em sẽ không muốn tìm cảnh sát vũ trang dọn đường cho em chạy chứ?"

"Em muốn chứ, nhưng người ta chịu nghe em sao?" Diệp Phong làm mặt khổ.

"Biết không trông cậy được, vậy cố chạy đường hoàng đi. Chỗ này đường bằng phẳng, nhả ga, lướt đi, phanh xe, nhìn đèn xanh đèn đỏ, hiểu không?" Xé mở gói quà, cái caravat và kẹp caravat đó, anh tựa hồ rất vừa lòng, còn khoa tay múa chân vài cái ở cổ áo.

Cô chu miệng lên, trừng mắt nhìn anh liếc một cái, "Nói cho anh biết, em lần đầu tiên lái xe ở Bắc Kinh, đã bị cảnh sát giao thông bắt lại, vẫn là nửa đêm."

"Vì sao?"

"Vượt đèn đỏ."

Biên Thành ngẩng đầu, ánh mắt bất khả tư nghị chớp chớp, sau đó cười ha ha, "Em nửa đêm lái xe ở bên ngoài cùng ai lác lư?"

Cô gắt gao ngậm miệng, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, đột nhiên không nói gì. Tay và chân thật không có ngừng lại, xe vững vàng khởi động, chạy ra đường lộ.

Biên Thành yên lặng đem caravat bỏ vào túi, đuôi lông mày hơi hơi nhướng lên.

Trên đường trở về, chiếc Bentley màu bạc lướt ngang qua quán cà phê Diệp Phong ngồi buổi chiều, anh tựa hồ nghe thấy một âm thanh dè dặt nện nện ngào.

Anh nhìn qua, phát hiện không biết từ khi nào, trên mặt Diệp Phong tràn đầy nước mắt.

"Chúng ta sang bên đường ngừng một lát." Anh nâng tay giữ tay lái lại, rút ra mấy tờ giấy khăn trong hộp để ở phía trước.

Xe chậm rãi dừng lại, Diệp Phong cúi đầu, số chết cắn môi, nước mắt lau mãi lau không hết, cô lại cố hết sức không cho mình phát ra một chút thanh âm.

"Ai!" Biên Thành than nhẹ một tiếng, kéo tay cô, vỗ vỗ, "Không có việc gì, không có việc gì, đều đã qua."

Anh biết, Diệp Phong lúc này đây rơi lệ không phải vì anh, cũng không phải vì Diêu Hoa nói lời kỳ quái, mà là vì một người đàn ông khác.

Khi anh đến quán cà phê đón cô, nhìn thấy cô chạy đến như bỏ trốn, vẻ mặt vô thố, dưới ánh chiều tà hoàng hôn, bên cửa sổ lấp lánh một bóng dáng cao dài.

Vừa lên xe, Diệp Phong vẫn đối mặt với anh, chưa từng quay lại phía sau. Anh nhìn vào kính chiếu hậu, bóng dáng kia đi ra quán cà phê, cô đơn đứng đó, nhìn theo bọn họ thật lâu, thật lâu!

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Duyên phận trời định (thượng)

Edit: Hanayang

Thứ Bảy là cái ngày trời đầy mây, tầng tầng mây mù khiến không thể phân biệt sáng sớm hay giữa trưa, tựa như một người phụ nữ hơn hai mươi tuổi liền có diện mạo như bà cô già, đến bốn mươi tuổi, vẫn là khuôn mặt không nhìn ra tuổi thực tế, rất là không thú vị.

Diệp Phong nằm ngủ trong bóng tối, ngay cả lớp học nấu ăn cũng không đến. Cô giúp việc thấy lâu quá mà không nghe chút động tĩnh nào trên lầu, ở dưới lầu kêu vài tiếng cũng không có người đáp lại, tới giờ cơm trưa đi lên gõ cửa, Diệp Phong đầu tóc rối tung đứng ở phía sau cửa, cái ngáp liên tục vài cái, "Di ơi, trời còn chưa sáng mà!"

Di ấy là người ở vùng nông thôn Hà Bắc, sinh hai người con. Vì cho con có tiền kết hôn, lớn tuổi cũng đến Bắc Kinh làm công, nhà đầu tiên chính là nhà Ngô Phong. Di Tần tận tay chỉ di ấy chú ý vệ sinh như thế nào, làm việc nhà, đồ ăn như thế nào, tiếp đãi khách như thế nào... Di ấy có thêm được nhiều loại kiến thức, vừa làm liền thấy thú vị. Con cái kết hôn rồi, di vẫn tiếp tục ở lại Ngô gia.

Sáng sớm di Tần đặc biệt dặn dò di ấy đi chợ mua thêm vài món ăn, nói hôm nay là sinh nhật Diệp Phong tròn hai mươi sáu tuổi. Khi di ấy ở tuổi Diệp Phong bây giờ, con trai đều tám tuổi, có thể chăm sóc mọi việc, có thể làm rất nhiều việc nhà, mà Diệp Phong hiện tại ngay cả đối tượng còn chưa có, di thật không hiểu người thành phố trong đầu nghĩ cái gì.

"Đều sắp mười hai giờ rồi, Di Tần của cô đến đài viết bản thảo, chủ nhiệm Ngô nghe xong cuộc điện thoại liền ra cửa. Giữa trưa rồi, tôi nấu cho cô mì trường thọ, được không?" Di lệ làng mờ cửa sổ ra, nhìn lá cây ngọc lan dưới lầu cuốn lại, chờ đến thời điểm gió thu mạnh hơn, qua một đêm, hoa viên sẽ phủ đầy lá cây.

"Cám ơn di! Cháu lập tức đi xuống." Diệp Phong vuốt tóc, vụng trộm liếc đồng hồ, mười một giờ năm mươi, trời, cô ngủ mười sáu giờ, ngay cả giấc mộng cũng không có.

Di giúp việc đi tới cửa, nhớ tới cái gì, quay đầu lại, "Ba cô gọi điện thoại tới đây, chúc cô sinh nhật vui vẻ, còn nói nhờ người ta gửi tới một túi hải sản, là cô thích ăn, phỏng chừng buổi chiều hoặc buổi tối sẽ đến. Còn có một cuộc điện thoại tìm cô, gọi là gì... Ai, tôi này đầu óc có bệnh hay quên thật ghê gớm."

"Không có việc gì, một lát cháu đi xuống tìm nhật ký điện thoại ghi lại." Cô bây giờ sau khi lên giường, sẽ tắt điện thoại, bằng không sẽ ngủ không sâu, trong mơ hồ dường như đang chờ cái gì.

Tập tục ở quê nhà di giúp việc là sinh nhật ăn mì trường thọ, trên mặt còn đập cái trứng gà to tròn, di còn làm vài món ăn. Di nói đồ ăn có thể ăn ít, nhưng mì cùng trứng gà một chút cũng không thể thừa lại, bằng không sẽ không may mắn. Diệp Phong ăn phình bụng, ở trong hoa viên dạo vòng vo nửa giờ mới cảm thấy thờ được.

Không khí không vẫn đục, tầm nhìn rõ ràng, không nổi gió, không giống có mưa, chỉ là bộ dáng hữu khí vô lực.

Tần Phái gửi cho Diệp Phong một cái tin nhắn, tải ở trên mạng về, không có cảm giác gì, Diệp Phong xem hai dòng liền xóa. Cô kiểm tra nhật ký điện thoại, là số điện thoại bàn ở trong thành phố, gọi trở lại, không có người nghe máy.

Buổi chiều, ở trong một đồng đĩa, phát hiện ra hai cái đĩa nhạc mà Hạ Dịch Dương nói, cô tìm cái túi gói lại. Mặt khác tìm cái đĩa phim nhét vào trong laptop, là một phim điện ảnh tình yêu lãng mạn mà Tom Hanks diễn chính cùng Meg Ryan « Bầu trời duyên phận - Đêm không ngủ ở Seattle ». Cô xem qua n lần, nhưng phim nhựa kinh điển đáng giá lần lượt xem lại. Khi đó Meg thực trẻ tuổi, đôi mắt xanh lam, nụ cười ngọt ngào. Mấy ngày hôm trước xem cô diễn một bộ phim mới, mỹ nhân tuổi xê chiều thật khiến cho người ta thôn thức.

Năm tháng như cây đào với phụ nữ, hướng đến vô tình.

Nam nữ nhân vật chính diễn không nhiều lắm, nhưng tình tiết trong phim thực ấm áp, giữa nền âm nhạc chậm rãi xuôi, bạn có thể cảm thấy tình yêu tốt đẹp. Trong bầu trời duyên phận, tất cả, sớm đã định, giống như là một loại ma lực.

Cuối cùng ở tầng cao nhất của tòa nhà Empire State, người hữu duyên ngàn dặm gặp gỡ nhau, lưu lại cho khán giả suy nghĩ về tương lai tốt đẹp.

À, khi đó tháp đôi Newyork vẫn còn.

Vào ngày mười một tháng chín hôm nay, xem bộ phim này, dường như vì hoài niệm. Diệp Phong bĩu môi, cô hoài niệm cái gì chứ?

Chạng vạng Tiểu Vệ điện thoại gọi tới, giọng điệu thực vội vã cấp thiết, "Chị Diệp, chị có thể đến đài một chuyến không? Tổ trưởng nói có ý tưởng mới, muốn nhờ mọi người một chút." Diệp Phong vừa thay đổi một thân quần áo, buổi tối muốn cùng với Ngô Phong, đi Tàn cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm.

Cô trầm ngâm một chút, "Được, chị lập tức đi qua." Sinh nhật hàng năm đều có, ý tưởng như duyên phận, là chuyện trong nháy mắt, phải đúng lúc nắm bắt.

Ngô Phong cùng đi Tàn không nói gì, mọi người đều là người trong ngành truyền thông, vô cùng lý giải tính đột phát của công tác này.

Vào thứ Bảy giao thông công cộng có điểm vắng, đến đứng mới sáng đèn, đa số thời gian khác đều rơi vào bóng tối cùng trầm mặc. Hành khách thừa thốt yên lặng nghe tiếng vang lách lách phát ra khi bánh xe ma sát với bề mặt đường, con số màu đỏ trên màn hình máy quét thẻ ở trong bóng tối vừa chói mắt lại mê ly. Luôn có người có chút thấy không rõ mặt lên xe xuống xe trên tay có một khối màu đen để quét thẻ màn hình, theo đó mà phát ra một tiếng "Tí tách", tiện đà toàn bộ toa xe đột nhiên sáng ngời lên, chỗ người ngồi trên theo quán tính không ngừng được mà hơi hơi khuynh về phía trước.

Thân xe cũng giống như người, sau một tuần bận rộn, bắt đầu hiển lộ trạng thái mệt mỏi.

Xuống xe còn muốn đi thêm hơn hai mươi thước mới tới cửa lớn radio. Ban đêm như vậy, không cảm giác được một tia nóng cháy của ban ngày, cảm giác mát mẻ hợp lòng người, rất là thoải mái.

"Cô Diệp, có chuyển phát của cô." Anh bảo vệ gọi cô lại, đưa cho cô một cây bút.

Cô ký tên, tiếp nhận hộp giấy, xé mở, bên trong là một cái gói quà tặng, tựa hồ là đã được gói từ nhiều năm trước, cái nơ con bướm màu sắc đều ó vàng.

Dưới hộp có hé ra tờ giấy ghi chú, chữ của Biên Thành.

"Diệp Phong, trong hộp là một cái nhẫn kim cương không tính là rất quý trọng. Trong mấy năm đi học, anh không có đi làm, tất cả chi tiêu đều là do cha mẹ cấp. Nhưng tiền mua nhẫn kim cương, là vài năm học bổng tích lũy được, xem như là lần đầu tiên trong cuộc đời anh kiếm được tiền từ những cố gắng của mình. Nhẫn kim cương là mua trước khi tốt nghiệp hai tháng, định chờ đến ngày tốt nghiệp đó tặng cho em, hy vọng có thể có một thân phận chính thức giữ em ở lại bên cạnh anh. Kết quả... Không nói những chuyện này đó nữa. Món quà này hẳn là thuộc về em, nhưng không có cơ hội thích hợp để đưa nữa, vậy mượn sinh nhật của em, làm quà sinh nhật cho em đi! Không cần mở ra, coi như làm là vật kỷ niệm, cũng không có ngụ ý đặc biệt gì, chỉ vì chúc em sinh nhật vui vẻ!"

"Cô Diệp, cô không sao chứ?" Anh bảo vệ nhìn thấy Diệp Phong nâng tay lên lau khóe mắt.

Diệp Phong xoay mặt đi, "Tôi không sao." Thanh âm khàn khàn không nghe được, giống như ở yết hầu nghẹn cái gì.

Ngoài cửa lớn vang lên tiếng ô tô thắng gấp chói tai, anh bảo vệ theo bản năng nhìn qua, cau mày, "Công ty chuyển phát các anh một ngày đi bao nhiêu chuyến chứ?"

"Bình thường là một chuyến, nhưng cái này là khẩn cấp, cho nên chúng tôi lại cố ý đi một chuyến. Anh tới ký nhận đi!" Anh chàng chuyển phát nhảy xuống, ôm theo thóc hoa, còn có một hộp bánh ngọt thật to.

Anh bảo vệ瞥 mắt nhìn giấy chuyển phát, quay đầu lại nói: "Cô Diệp, lại là chuyển phát của cô, chính cô đến ký đi!"

Diệp Phong một hồi lâu mới quay đầu lại, trịnh trọng bỏ gói quà vào trong túi xách, cô thật sự không có mở ra, liền giống như đem trí nhớ dày đặc cất vào hộp, cô sẽ trân trọng.

Vừa thấy hoa cùng bánh ngọt, mí mắt trái của cô vô tình nháy một chút, "Ai gửi?"

Hoa là hoa bách hợp màu hồng tím, tất cả đều đang e ấp nở, hoa tự trầm tĩnh xinh đẹp. Bánh ngọt là của cửa hàng Teddy.

"Khách hàng nói cùng cô có tâm linh tương thông, cô vừa thấy liền biết là ai đưa."

Diệp Phong sùng sốt vài giây, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, cô nhanh chóng ký tên, tiếp nhận hoa cùng bánh ngọt, ngay sau đó, cô xoay người một cái, trên tay gì đó toàn bộ đều nhét vào một cái thùng rác trước cổng.

Anh bảo vệ trợn mắt há hốc mồm. Là cô Diệp điên rồi, hay là anh ta điên rồi?

Diệp Phong mặt đỏ như quả táo chín, cô thật là tức giận không có chỗ xả mà. Anh làm sao có thể nói ra lời nói ái muội như vậy sau khi họ chia tay nhau? Anh lại đem cô trở thành cái gì? Anh một bên cùng vị kia cộng sự - Kha tri kỷ, thường thức, quý trọng, ra vào có đôi, một bên lại đưa cho cô này đó. Anh tưởng nhớ ngày sinh nhật của cô, cô sẽ vì vậy mà cảm động sao?

Cô sẽ không, không có cảm động, không có tâm động, không có xúc động, không có rục rịch.

Cô muốn... nghe điện thoại trước.

Là số di động Tiểu Vệ, quyết tâm bình tĩnh lại, cô vội vàng nói: "Không cần thúc giục, chị đã muốn đến cửa radio, giờ đi vào."

Tiểu Vệ cười đến thực thần bí, "Vậy có ở cửa lớn có gặp được cái gì kinh hi hay không?"

"Á?" Đầu óc của cô có 0.05 giây trống rỗng.

Tiểu Vệ gắt giọng: "Chẳng lẽ không nhận được hoa cùng bánh ngọt sao? Ha, có kích động lắm hay không? Tuy rằng chị làm công tác giữ bí mật rất khá, hôm nay lại trùng hợp là thứ Bảy, em và Vu Bình vẫn ghi nhớ ngày sinh nhật chị ở trong lòng. Hoa cùng bánh ngọt là hai chúng em tự mình đi chọn nha, một hồi chúng em liền đi qua, bởi chị Diệp đêm nay điên cuồng đến hừng đông."

"Cái gì? Hoa cùng bánh ngọt là hai người mua?" Cô trừng to mắt, xoay người, nhìn trong thùng rác kia thúc hoa tươi vô tội, khóc không ra nước mắt.

"Bằng không ai cùng chị có tâm linh tương thông? Hắc hắc, có vui vẻ đến rơi nước mắt không? Chờ nha, không có cuộc họp ý tưởng mới gì cả, chỉ có tình yêu của em cùng cho bình đối với chị."

Cô cứng ngắc cong khóe miệng, đã là khóc không ra nước mắt.

Làm sao bây giờ? Cô muốn ở trước khi Tiểu Vệ đến, làm cho thời gian đảo ngược. Bằng không Tiểu Vệ cùng Vu Bình sẽ hận chết cô, cô đem cái mặt khổ sở đi đến thùng rác.

"Diệp Phong!" Màu đen Passat chậm rãi dừng ở ven đường, Hạ Dịch Dương nhíu mày, "Em... đang làm gì?" Anh không nhìn lắm chứ, Diệp Phong ghé vào trên thùng rác, tay ở bên trong lục lọi.

Anh quay đầu nhìn anh bảo vệ. Mặt anh ta còn trừng lớn như chuông đồng, liều mạng gạt đầu, như muốn xác định trước mắt hết thấy đều không phải là giả.

Vừa nghe tiếng, Diệp Phong càng cảm thấy bị kích rồi tỉnh rồi mù. Cô nghiêng rặng nghiêng lợi quay đầu, hung hăng nhìn về phía cái người đầu sỏ gây họa kia.

"Muốn anh... giúp hay không?" Hạ Dịch Dương cố gắng trấn định, chậm rãi đến gần.

"Anh có thể đem mấy thứ này khôi phục lại nguyên trạng sao?" Cô tức giận hỏi. Khí lực của cô thật sự quá lớn, lập tức liền đem bánh ngọt cùng hoa tươi quăng nát.

"Anh không thể." Hạ Dịch Dương thực sự nhìn rồi lắc đầu, "Nhưng... có thể thay đổi cách một chút hay không?"

"Cách thay đổi như thế nào?"

"Trong xe anh cũng có hoa tươi cùng bánh ngọt, em lấy đi qua dùng trước, chúng ta một hồi lại đi mua."

Cô đứng thẳng bất động, thật muốn hóa thành một đám khói phía sau ô tô, biến mất ở bầu trời đêm đầu thu.

Anh mở cửa xe, theo bên trong ôm ra một thúc hoa hồng phấn còn có một cái bánh ngọt khâu phần hai người ăn. "Tuy rằng hình dạng có điều khác biệt, nhưng là không có gì quan hệ lớn đi?"

Cô đã mất đi công năng ngôn ngữ.

Vì an toàn, cô thực không có tiền đồ lên xe của anh, vô cùng áy náy nói cho Tiểu Vệ cùng Vu Bình, cô còn có cuộc hẹn khác, ngày khác lại mời bọn họ ăn cơm. Sau đó, nhanh chóng thoát khỏi hiện trường phạm tội.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Duyên phận trời định (trung)

Edit: Hanayang

Ngại vì ghế sau để hoa tươi và bánh ngọt, cô không thể lại giậm chân giậm dừ, đành phải lựa chọn ngồi ghế phó điều khiển.

Khoảng cách gần như thế, hơi thở cách gang tấc có thể nghe thấy.

Bên trong xe, kênh radio Thành Đô đang phát quảng cáo, có một cái là do cô phối âm, là một sản phẩm chăn đệm, đông ấm hạ lạnh, vừa êm vừa mềm,

giả lại rẻ, nếu ai không chọn, chính là kẻ ngốc nhất trên đời.

Cô âm thầm lau mồ hôi, người bên cạnh chờ đổi đèn xanh, vẫn không xoay qua hỏi: "Thực sự tốt như vậy sao?"

"Đương nhiên, đã được các đơn vị có thẩm quyền cấp quốc gia chứng nhận quá." Cô thẳng cổ, nói ngay.

"Uhm, vậy anh nhất định phải đi mua vài cái."

"Em mời anh đi ăn com!" Nói đến quảng cáo, liền nghĩ tới khoản phần trăm tiền thưởng kia, nhớ tới lần đầu hai người ở trong thang máy gặp lại, Anh đưa cô đến radio đi làm, thật ra không phải cách lâu lắm, rõ ràng giống như ngày hôm qua, nhưng trung gian lại như cách một cái hào tự nhiên, trong lòng không tránh khỏi căng thẳng.

"Được! Chúng ta đi ăn món Hoài dương." Hạ Dịch Dương hết sức đơn giản.

Nhà hàng hơi ngon một chút, vào ngày thứ bảy đều phải đặt chỗ trước, bằng không phải đứng ở bên ngoài chờ đổi bàn, ăn xong thì cũng gần khuya.

"Không cần, em muốn đi ăn pizza." Cô giống đứa nhỏ phản nghịch, luôn thích làm ngược lại với người lớn. Vậy thì như thế nào, cô chính là không muốn làm theo anh, không nghĩ như ý của anh, tốt nhất là chọc cho anh nổi giận.

"Giữa trưa đang nói điện thoại với Doanh Nguyệt, Tuấn Tuấn giành máy, cũng ồn ào đòi ăn pizza."

Cô tức giận đến xoắn cả người lại, xoay đầu qua. Đây là cái kiểu so sánh ngốc nghếch gì chứ, cô và Tuấn Tuấn là cùng một loại người sao? Đã từng, cô từng xem như là trường bối của Tuấn Tuấn nữa là!

Xe ngang qua một cái phố quán bar, cô xem xét một quán có mặt tiền có vẻ thuận mắt, tùy ý chỉ tay, "Liền nơi này đi!"

May mắn, anh cũng không có cầm theo bó hoa tươi hay xách theo bánh ngọt đi vào quán, bằng không cô nhất định xem như không quen biết anh. Quán này dường như là mới khai trương, ở cửa bày một vòng hoa còn chưa có thu dọn.

Dường như cũng khá đông khách, đẩy cửa ra, tiếng động lớn ầm ĩ trong phòng đập vào mặt.

Diệp Phong theo bản năng lui về sau một chút, sau đó liền cảm giác có một cánh tay bao bọc ở trên lưng cô.

Ở hoàn cảnh như vậy, tuy biết anh chính là xuất phát từ ý muốn bảo hộ cô, nhưng cô vẫn miễn cưỡng cảm nhận thấy được độ ấm trong lòng bàn tay kia, độ mạnh yếu của ngón tay, trái tim thỉnh thoảng, đập dữ dội.

Cô không thể không cúi đầu, cắn chặt môi, che giấu sự bối rối của chính mình.

Quản lý là một ông lão mập mạp tóc xám trắng, người Mỹ, gọi là Sam, ông lái nhai giới thiệu xong, giống như làm ảo thuật, trong tay xuất hiện một cành hoa hồng. "Chúc mừng, hai vị là khách thứ một trăm của nhà hàng chúng tôi, lát nữa chúng tôi sẽ mang đến giải thưởng lớn."

Diệp Phong nhận cành hoa hồng, trong nháy mắt thấy buồn bực, hôm nay là ngày 11/9, đầu phải 14/2, coi như là ngày quốc nạn của nước Mỹ, công dân Mỹ hẳn là nên đau buồn thương tiếc, làm thế nào mà có thể tận tình sung sướng như thế chứ?

"Xin hỏi hai vị có phải là người yêu không?" Bên trong phòng ăn, rõ ràng đa số là người ngoại quốc, họ may mắn được dẫn đến một cái bàn có đốt nến dựa vào cửa sổ, có một gốc cây giống Brazil tươi tốt ngăn cách cái bàn này với toàn bộ đại sảnh, tạo ra một không gian độc lập im lặng.

Anh trầm mặc, cô giành trước gạt đầu.

Sam cười ha ha, "Nếu hai vị là người yêu, vào tối ngày này một năm sau, hai vị vẫn còn yêu đối phương, nhà hàng chúng tôi sẽ tặng hai người chuyến du lịch tới Hawaii mười ngày lãng mạn, nếu chia tay, chúng tôi đây sẽ vì hai vị cung cấp một bữa tối miễn phí nhẹ nhàng. Nếu hai vị hiện tại không phải người yêu, nhưng vào một năm sau, hai vị yêu nhau, vẫn có thể đạt được giải thưởng lớn giống vậy."

"Gian thương!" Người Mỹ thật sự là giả dối, giây tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì còn không thể đoán được, một năm, ba trăm sáu mươi lăm ngày, khi đó anh ở đâu, còn cô lại ở đâu? Lại nói thêm nhà hàng này có thể duy trì cho đến lúc đó không? Ở Bắc Kinh, số nhà hàng đóng cửa mỗi ngày cũng không phải là số ít.

Về mặt Hạ Dịch Dương cũng là hứng thú dạt dào, "Vậy chúng tôi có cần lưu lại tư liệu gì không?"

Sam nhiệt tình nói: "Tên của hai vị, phương thức liên hệ, à, xin chờ." Ông xoay người rời đi một lát rồi quay lại, trong tay cầm cái máy chụp ảnh, "Còn phải chụp ảnh lưu niệm."

"Không cần hồ nháo, anh biết rõ đây là chuyện không có khả năng." Cô khoát tay, hướng về phía anh trừng to mắt nhìn.

Sự thật chứng minh, họ ở cùng một chỗ, ngay cả nửa năm cũng không chống cự nổi, đều đã tự bay tán loạn.

"Vạn nhất có khả năng, chúng ta lại bỏ lỡ cơ hội lần này sao?" Anh nhú nhú khóe môi.

"Sao em lại không biết anh là người ham món lợi nhỏ tiện nghi như vậy chứ?" Cô thực bị bộ dáng của anh hù dọa.

"Đây không phải là tiện nghi nhỏ, đây gần như là một cái dấu hiệu." Anh cúi đầu cười, đôi mắt tối đen bùng tình sâu hút, vọng không thấy đáy, lại bởi vì một chút ý cười mơ hồ kia mà sáng ngời.

Ánh mắt của cô hơi hơi chột lóe.

"Như vậy có thể chứ?" Anh duỗi ra tay kéo cô lại, đem cô ôm nhập trong lòng, lấy cây cao Brazil làm bối cảnh.

Cô ngẩng đầu đang muốn kháng nghị, Sam nhanh tay nhanh mắt nhá máy. "Rất tuyệt, rất tuyệt!" Sam giờ ngón tay cái lên.

Khi cô ngẩng đầu, anh lại mỉm cười cúi đầu, khoe môi của cô vừa mới xẹt qua cằm của anh, cảm giác như cô kiễng chân lên, chủ động hôn môi anh.

"Làm phiền ông xóa đi, chúng tôi không cần giải thưởng lớn này." Cô xấu hổ nhăn nhó mặt mày.

"Làm phiền đem thực đơn cho chúng tôi!" Anh hướng Sam nhún nhún vai, lặng yên ám chỉ bỏ qua lời cô.

Sam hiểu ý, "Hai vị chậm rãi gọi com, có yêu cầu gì xin mời rung chuông."

"Anh muốn như thế nào là tự do của anh, không cần kéo em theo." Chờ Sam lui ra, cô không chế không được phát hỏa, càng xác thực mà nói, là oán giận.

"Em lo lắng chuyện này không thể trở thành sự thật sao? Yên tâm đi, chúng ta có một năm thời gian mà!" Bộ dáng của anh giống như có điểm bất đắc dĩ, nhưng về tuổi cười lại rõ ràng mang theo thần nhiên yêu chiều, bên dưới ánh đèn lại có vẻ ôn nhu như nước.

Trong lòng cô như sắp phát điên, cuối cùng nói nhẹ nhàng băng quơ: "Anh đại khái là không có nghe hiểu lời của em, ngoại trừ tăng quan hệ mỏng manh là bạn học kia, chúng ta hiện tại cái gì cũng không phải. Em mà muốn đi, cũng tuyệt đối không nguyện ý cùng đi với anh."

Anh mặt không đổi sắc, "Anh nguyện ý cùng đi với em là đến nơi. Nhớ rõ sắp xếp ngày nghỉ sớm một chút, mặc kệ có thể hay không, đang làm cái gì, chúng ta là bạn bè, hay là bạn học, hay là người yêu, đều không quan hệ, một năm sau ngày hôm nay tuyệt đối không có chuyện gì quan trọng hơn so với đi Hawaii."

Anh nói không nhanh, nhưng mỗi một câu đều nói rõ ràng chắc chắn như vậy, làm như đã muốn nghe được tiếng sóng biển ào ào ở Hawaii.

Lúc đó giữa họ bỗng nhiên lâm vào cảm giác trầm mặc vì điều.

"Hạ Dịch Dương, anh nghĩ rằng em với anh chỉ là đang giận dỗi thôi sao?" Cái mũi đột nhiên lên men, không biết là cái gì, làm cho cô cảm thấy có chút thương tâm.

"Hôm nay là sinh nhật em, không nói này nữa, chúng ta cùng nhau chúc mừng." Anh nâng ly rượu lên, "Sinh nhật vui vẻ, Diệp Phong!"

Bữa tối này chưa nói tới vui vẻ, nhưng tuyệt không nặng nề. Luôn vào lúc cô sắp trầm mặc, anh lại thay đổi cái đề tài an toàn mà lại không nhàm chán để nói.

Ăn xong, khi ngoắc thanh toán, cô nhận được điện thoại của Lâu Dương.

"Hiện tại môi trường ở Bắc Kinh ô nhiễm như vậy đó, CCTV muốn quay một cái quảng cáo công ích bảo vệ môi trường, có rất nhiều người chủ trì tham gia quay diễn, mỗi người một màn, một câu thoại, yêu cầu cùng tư liệu có liên quan đến, thứ hai đưa cho cô."

"Giám đốc Lâu, việc này dường như không có vấn đề gì dính với tôi chứ? Tôi chỉ là một DJ radio."

"Là tôi tranh thủ được, đêm này coi như lần đầu cơ hội cho cô từ phía sau màn đi ra tiền tuyến. Không có cơ hội nào thích hợp hơn so với quảng cáo công ích."

Cô chặc lưỡi, "Tôi vì sao phải đi ra tiền tuyến?"

"Hiện tại danh khí của cô đã muốn không cho phép cô dấu mình quá sâu nữa, rất nhiều thánh giả đều đối với cô tràn ngập lòng hiếu kỳ. Đưa cô ra trước đài, cũng là một loại tuyên truyền của radio Thành Đô. Về sau, cô sẽ được chuyển cáo, sẽ đi thi, còn có thể quay quảng cáo."

Cô vỗ vỗ trán, "Tôi nghĩ tôi cần thanh tĩnh một chút, hy vọng là tôi nghe lắm"

Lâu Dương ha ha cười cười, "Được rồi! À, sinh nhật vui vẻ, Diệp Phong!"

"Cám ơn!" Cô bĩu môi, người này quà sinh nhật cũng không động.

Chương 78: Duyên phận trời định (hạ)

Edit: Hanayang

Cả ngày âm u, đến buổi tối, con gió đêm thổi qua, bầu trời thế nhưng lại đầy sao, vô cùng sáng lạn.

Diệp Phong ngẩng đầu lên, không nhớ rõ lần cuối ngắm sao là khi nào. Ngôi sao xa tít trên bầu trời trong veo, mới cảm thấy ngày qua ngày mùa thu càng đậm, trên Hương Sơn lá phong hắt cũng chuyển đỏ rồi!

"Diệp Phong!" Hạ Dịch Dương lái xe tới, thanh âm gọi tên cô từ từ thản nhiên, mang theo lười biếng. "Trước tiên theo anh đến một chỗ, sau đó anh đưa em trở về."

"Vậy anh cứ tự nhiên, em tự mình đón xe trở về." Cô nói rất chu đáo.

Anh đột nhiên xụ mặt, nhảy xuống xe, vòng qua đầu xe, phanh mở cửa xe, không nói lời nào đem cô đẩy lên xe, sau đó tự mình vòng trở về lên xe, phát động động cơ, từ đầu đến cuối cũng chưa nói một câu.

Cô nhìn qua anh, tựa hồ cô chưa nói sai cái gì mà?

Trong xe hương hoa hồng nồng nàn phảng phất, mang theo mùi thơm bánh kem, ngay cả không khí cũng trở nên mềm mại hơn. Ở hoàn cảnh như vậy, dường như cái gì cũng không thể tự hỏi, cô đơn giản nhắm mắt lại, mặc cho chính mình say mê trong đó.

"Muốn đi lên nhìn hay không?" Thì ra, là anh đến xem xét tiến độ trang hoàng nhà mới. Vừa nhắc đầu, nhìn đến cửa sổ trước căn hộ kia rõ ràng dán một cái bảng tên công ty thiết kế xây dựng, bên trong đèn sáng, ngẫu nhiên có một vài cái bóng hiện lên ở phía trước cửa sổ.

"Không được, em sợ đi cầu thang." Lời nói vừa ra khỏi miệng, cô hận không thể cắn rứt đầu lưỡi của mình. Loại nhà ở cao tầng này, thang máy có thể lên đến bất cứ tầng nào.

"Được, vậy em liền ở trên xe chờ, không cho phép xuống dưới. Hôm nay là ngày đầu tiên công ty thiết kế khởi công, anh đi lên chào hỏi."

Anh làm như không có nghe ra lỗ hổng trong lời nói của cô, sai bước đi hướng đến cửa thang máy, còn khóa cửa xe lại.

Cô hừ một tiếng, quay đầu nhìn hoa và bánh ở băng ghế sau, nhìn qua rất mới mẻ, là chạng vạng mới mua sao? Ách, cô đột nhiên nhớ tới, anh làm sao mà biết cô vào thời gian đó ở radio chứ? Thường thường là ngày thứ bảy cô nghỉ ngơi.

Thật đúng là chỉ lên chào hỏi một tiếng, rất nhanh anh đã đi xuống đến đây, ngực phập phồng rất lợi hại, hình như rất khẩn trương.

"Ồn rồi, về sau mọi việc có thể chỉ cần điện thoại là được." Anh thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô, "Muốn ăn bánh kem không?"

Cô lắc đầu.

"Chúng ta lái xe ra bờ sông dạo một chút, đợi đến nửa đêm, tìm một chỗ thanh tĩnh, đem những thứ này làm bữa khuya, như thế nào?"

Cô hé miệng, "Trở về quá muộn, chú Ngô sẽ lo lắng."

"Vậy anh sẽ nói một tiếng với ông ấy? Bất quá ông ấy hẳn là cũng biết, lúc chạng vạng anh gọi điện thoại đến, là ông ấy tiếp, ông nói em đến radio."

Cô thật sự không hiểu, anh tìm cô lại không gọi đi động cho cô, lại gọi đến điện thoại bàn ở biệt thự.

Anh dường như nhìn thấu nghi hoặc của cô, tự giễu khuyên khuyên khoe miệng, "Em sẽ nhận điện thoại của anh sao?"

"Vì sao?" Vì sao sau khi chia tay, lần lượt gọi điện thoại cho cô? Sau khi đoạt giải lại xuất hiện ở quán cà phê cô thường đến? Làm sinh nhật cho cô?

Anh thản nhiên cười cười, lại lập tức thờ dãi, "Anh muốn hút thuốc, có thể không?"

"Không thể!" Cô rất nhanh trả lời, nhờ ngọn đèn nhợt nhạt bên ngoài, mở túi xách, từ bên trong lấy ra một mảnh kẹo cao su, "Ăn cái này tốt hơn."

Anh bật cười, "Anh ráng nhẩn vậy!"

Cô nhắm mắt, lột kẹo cao su, ném vào miệng mình, thật sự lớn tiếng nhai.

"Diệp Phong, khi đó anh thật là mệt mỏi, cuối cùng chống đỡ không nổi. Chuyện xảy ra với em, chuyện phát sinh ở trên người anh, trong cùng thời gian đồng thời đánh úp lại, rồi lại chia lìa, rồi lại hiểu lầm, rồi lại giấu diếm, dường như hơn một trăm cái miệng, cũng nói không rõ chân tướng sự tình. Có một đôi hoạ nhân kim tình, cũng nhìn không tới tâm của đối phương. Cuối cùng là anh không thể lý giải tình cảm của em đối với Biên Thành, cho nên... mới ngốc ngếch làm ra chuyện ngu xuẩn vậy."

"Vì thế anh muốn thành toàn cho chúng tôi?" Cô nghiêm mặt, ánh mắt tượng như hàn quang sắc bén lóe lên.

"Không phải thành toàn, mà là cảm thấy đừng nên để em vì cảm động sáu năm anh chờ đợi mà ủy khuất con tim chính mình. Lại ở bên nhau, em xét đoán anh, anh đoán xét em, một ngày nào đó chúng ta sẽ hồng mất. Tách ra, sẽ làm chúng ta tỉnh táo lại, cẩn thận mà xem lại lòng mình."

"Anh xem rõ rồi?" Cô cười lạnh.

Anh ôn hòa dừng mắt ở cô, "Anh vẫn luôn thấy rõ, chính là cần nhiều tự tin hơn."

"Vậy hiện tại anh là có rồi, cho nên..."

"Đúng vậy!"

"Hạ Dịch Dương," cô không thể nhịn được nữa, âm lượng tăng cao, "Anh cho rằng em hy vọng anh làm như vậy sao?"

Anh thờ dài, có một hồi lâu cũng chưa nói chuyện.

"Sáu năm trước, em đột nhiên biến mất, tuy rằng em chỉ cho anh một tuần thời gian ngăn ngừa, nhưng đã đủ để cho anh bám trụ giữa dòng thời gian dài tịch mịch, chuyển mình sinh ra nguồn sức mạnh. Em chưa bao giờ yêu cầu anh chờ em, cũng không có yêu cầu anh yêu em. Nhưng là anh chờ em, yêu em, cũng vui vẻ như vậy. Lần này, lỗi lầm lớn nhất của anh là tiến tới quá nhanh, em đột nhiên xuất hiện ở trước mặt anh, như là một nỗi ngạc nhiên vui mừng to lớn, anh nóng lòng nắm chặt lấy em, nóng lòng yêu cầu em đáp lại tình yêu của anh, nóng lòng được người nhà em khẳng định, nóng lòng đem quan hệ của chúng ta phơi bày trước tất cả mọi người, anh... sơ sót cảm thụ của em, đã quên giữa chúng ta dù sao vẫn không có nền tảng kiên cố, lại cách xa nhau sáu năm, chúng ta cần dung hòa thông hiểu, cần ma sát kết hợp, cần khảo nghiệm. Em có nhắc nhở anh, anh lại cái gì cũng nghe không vào, tự cho mình là đúng làm em trốn tránh... Thực xin lỗi!"

Anh đưa tay bắt lấy tay cô, ngón tay mảnh khảnh một mảnh lạnh lẽo, hơi hơi run run.

Kỳ thật anh cũng không dùng nhiều sức, cô hơi vùng vẩy một chút, cũng không rút ra, xoay mặt hướng bên kia, không cho anh nhìn thấy cô đã lệ nóng doanh trong.

"Anh là cái trứng thối!" Cô hít sâu, cuối cùng vẫn lộ ra một chút tiếng khóc.

"Ồ trong chuyện này, quả thật là vậy! Nhưng cái khác, không phải!"

"Cái khác cũng vậy, nói cho anh biết, lúc này đây em sẽ không lại dễ dàng trở về, sẽ không, sẽ không, sẽ không..." Cô ngoan cố nói, nói tới lời cuối cùng lại nhỏ không thể nghe thấy, một chút sức lực đều không có.

"Không sao hết, căn hộ kia anh sẽ không dọn đi, anh ở bên trong tiếp tục chờ, tiếp tục yêu."

"Còn có cây lô hội đáng thương của em..." Tâm trạng bi thương vỡ òa, lớn tiếng khóc.

"Chính là thay đổi cái chậu thôi, lô hội còn sống."

"Chậu hoa đáng thương của em..."

Hắn là lần đầu tiên, trong suốt ba mươi năm cuộc đời mình, Hạ Dịch Dương cuối cùng thương thức được rõ ràng cảm giác thất bại là như thế nào, cơ hồ dở khóc dở cười.

Nhưng mà dường như cái chậu kia không phải do anh làm vỡ mà!

Nhưng cô khóc thật sự rất ngon lành, bộ dáng không thuận theo không buông tha, căn bản không cho anh nói gì thêm. Anh đưa cô về đến ngoài cửa biệt viện, cô cũng không nhìn lại anh cái nào, hoa và bánh cũng cự tuyệt không nhận.

Anh cười khò đứng dưới tàng cây, nhìn đến cô phòng sáng đèn, đột nhiên nghĩ đến quả sinh nhật còn chưa có tặng cho cô! Bất quá, bây giờ anh mà gọi điện thoại đến, cô nhất định sẽ không thêm đề ý tới.

Rõ ràng là cô dường như nghe hiểu giải thích của anh, nhưng rốt cuộc là tức cái gì chứ?

Suy tư một đường, cũng không có đáp án. Ngừng xe, một mình kéo theo cái bóng thật dài đi vào thang máy. Không biết là có phải vừa cùng cô tách ra hay không, cảm giác cô đơn mãnh liệt tập kích trong lòng, không khỏi nhớ tới những ngày ở cùng bên cô.

Phải nắm chặt nỗi ngọt ngào lắng đọng, ngay cả khe ngón tay anh cũng không cho phép chảy xuống.

Khi đó niềm tin của anh như rớt xuống vực thẳm, làm cái gì nói cái gì, đều mất đi không chế. Đêm mưa gió cô khóc rồi đi đó, tìm anh sợ tới mức thiếu chút nữa thì ngừng đập.

Cô cũng không nói gì sai, anh thật đúng là cái trứng thối, tên xấu xa.

Trong thang máy chất đầy hộp giấy, làm thang máy chật cứng. Một người đàn ông đứng sau hộp giấy quay đầu lại, "Ngại quá, đang chuyển nhà, làm phiền anh phải đợi chuyển tiếp theo... A, Hạ biên tập!"

Hạ Dịch Dương tập trung nhìn lại, sừng sốt, thì ra là hàng xóm lúc trước, trước khi Diệp Phong chuyển vào, người từng thăm oán với anh nơi này tiền thuê nhà quá đắt.

"Anh... Lần này anh chuyển đến tầng mấy?" Anh lễ phép gật gật đầu.

"Vẫn là làm hàng xóm với anh nha, ban đầu căn phòng kia là tôi cho thuê lại, hắc hắc, chắc anh gặp qua rồi chứ, là một cô gái, từ nước ngoài trở về. Hiện tại cô ấy chuyển đi rồi, chúng tôi lại dọn ngược về. Dù sao tiền thuê nhà đã sớm trả hết, phòng không ở quá lãng phí."

"Cô ấy thuê lại từ chỗ của anh sao?" Anh cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

"Uh, chỗ này bây giờ nào có phòng trống. Cô ấy nói ở trên mạng tìm thật lâu, nhìn tới nhìn lui lại chỉ thích căn hộ ở tòa nhà của tiểu khu này, thương lượng với tôi hỏi có thể cho thuê lại một năm hay không, cô ấy trả gấp hai lần tiền thuê. Tôi nghe xong thực động lòng, cũng không có hỏi cô ấy lý do, cảm giác dường như cô ấy có cái mục đích gì đó, nên đến chỗ của người bạn ở cùng, lời ít tiền chi tiêu."

Anh chẳng những thấy khó thở, đầu óc cũng vang lên ong ong.

Anh từng cho rằng cô ở tại tiểu khu này, là đối với nhà ngang trước kia có điều lưu luyến. Mà ở ngay cạnh nhà anh, là do ông trời thương tình sắp xếp. Nhưng không phải như thế, cô là vì anh mới về nước, sau đó cố ý ở cạnh nhà anh, bất ngờ gặp gỡ, ở chung...

Cho nên tất cả mới thuận lợi như vậy, đây không phải ông trời thương tiếc, mà là cố gắng của cô, sự đáp lại của cô.

Cho nên cô tức giận, giận dữ đối với anh nói, bây giờ sẽ không dễ dàng trở về, sẽ không, sẽ không, sẽ không...

Anh thực ngốc, không phải sao? Không phát hiện ra dụng tâm của cô, còn làm cho cô thương tâm.

"Không sao cả, các anh từ từ chuyển, tôi ra bên ngoài chút sẽ trở lại."

Quay người đi, anh liền bấm số điện thoại của cô. Cô tắt máy, anh lại gọi. Tới lần thứ ba anh gọi qua, cô tức giận quát: "Số điện thoại anh gọi đã tắt máy!"

Anh cười, tim, ôn nhu nhảy lên, "Không sao, vậy xin chuyển đến hộp thư thoại đi!"

"Nói!"

"Tôi nay sao trời sáng lạn như thế, anh nghĩ ngày mai thời tiết nhất định vô cùng sáng sủa."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Không chơi trò mập mờ

Edit: Hanayang

Ngày hôm sau thời tiết có chút sáng sủa quá đáng, rất có xu thế quay lại cảnh cực nóng hồi tháng tám, làm cho người mới từ Bắc Đới Hà đi công tác trở về như Giang Nhất Thụ phải hét lên rằng chịu không nổi. Lên gặp vài vị lãnh đạo báo cáo công tác xong, đi ra liền ghé văn phòng Hạ Dịch Dương.

Hôm nay không phải ngày Hạ Dịch Dương trực ban, nhưng anh có nhiệm vụ phối âm nên sáng sớm đã tới đây. 《 Có hẹn với người nổi tiếng 》 đã ghi hình liên tục mấy kỳ, có thể tạm thời hoãn chậm lại. Kế tiếp là lễ quốc khánh, kênh tin tức muốn ra một cái tin chuyên đề, buổi sáng tổ tin tức mời họp hội nghị, anh được chỉ định làm người chủ trì ngoại cảnh.

"Hi, về rồi sao!" Thấy Giang Nhất Thụ, anh rất vui vẻ đứng lên, thân thiết vỗ vỗ vai Giang Nhất Thụ, "Tất cả đều thuận lợi chứ?"

Giang Nhất Thụ vóc dáng chiều cao cũng gần bằng anh, đủ để có thể nhìn thẳng nói chuyện với anh. Giang Nhất Thụ không biết như thế nào, bả đầu ngưỡng cao cao, sau đó lại thấp xuống, từ trên xuống dưới đánh giá anh vài giây.

"Có cái gì không đúng sao?" Hạ Dịch Dương bị anh ta nhìn đến sợ hãi.

"Không gặp mấy ngày, phải nhìn với cặp mắt khác xưa a! Cảm giác ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang a! Ôn lại mộng nguyên ương cùng Diệp Phong rồi hả?" Câu cuối cùng, anh ta nhỏ giọng nói.

Hạ Dịch Dương bật cười, trong mắt xẹt qua một tia xấu hổ quần bách, "Không có biện pháp, cái gì cũng không lừa được anh. Bất quá, cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn tiếp tục cố gắng."

Giang Nhất Thụ cũng cười, anh chỉ biết trên thế giới này người có thể làm lay động cảm xúc của Hạ Dịch Dương chỉ có Diệp Phong. Trước đó, nhìn về bên ngoài, Hạ Dịch Dương làm việc như thường, biểu hiện ổn định, thậm chí còn đầu nhập tham gia cuộc thi người chủ trì, lấy được thành tích nổi trội xuất sắc. Nhưng làm nhiều năm bạn tốt, anh lại nhạy cảm phát hiện trong lòng Hạ Dịch Dương như đè nặng một tảng đá lớn, thuốc hút quá nhiều, tăng ca một ngày một đêm, một khi an tĩnh lại sẽ ngẩn người, thờ dãi, hai mắt vô thần, cả người như lâm vào bóng tối. Anh nghe nói, Diệp Phong gặp chuyện ngoài ý muốn, chuyển đến nhà Ngô Phong, rời khỏi Hạ Dịch Dương, tựa hồ cũng mang đi toàn bộ sức sống cùng ánh mặt trời. Anh sợ dĩ còn có thể có biểu hiện như vậy, bất quá là do thói quen ăn nhấm cùng che giấu.

"Nghe giọng điệu nói chuyện của cậu, thành công là chuyện sớm muộn thôi, tôi đối với cậu rất tin tưởng." Anh chế nhạo hướng Hạ Dịch Dương chớp mắt vài cái, "Tôi lấy tư cách một người từng trải nói cho cậu biết, người đàn ông ở trước mặt bà xã tương lai phải thấp một cái đầu, không tính là mất mặt."

Hạ Dịch Dương cười to, "Triết lý vĩ đại như vậy, tôi sẽ ghi tạc trong lòng." Anh nhìn thời gian, "Cùng nhau đi ăn cơm đi, chúng ta vừa nói vừa tán gẫu."

Thời gian cơm trưa, người chờ thang máy cũng không ít. Hai người lui đến một bên nói chuyện, tầm mắt Hạ Dịch Dương tùy ý đảo qua, nhìn thấy vài người chủ trì của mấy kênh lớn nổi đuôi nhau từ trong phòng hội nghị đi ra.

"Trong đài có chuyện gì sao?" Tuy rằng đều là làm việc trong đài, nhưng giữa những người chủ trì của các kênh rất ít có dịp cùng xuất hiện, Kha An Di cũng ở trong số đó.

Xa xa, cô ta hướng hai người gật đầu.

Hạ Dịch Dương thần nhiên vuốt cằm.

Giang Nhất Thụ nhủ mảy, "Kênh tổng hợp muốn quay một đoạn phim tuyên truyền công ích, có liên quan đến bảo vệ môi trường, cậu xem Bắc Kinh bụi cát bạo phát cuộn cuộn khắp nơi, khó nói đến một ngày nơi này sẽ không biến thành một mảnh sa mạc, cho nên phải bảo vệ, quý trọng trái đất, ha ha, lời lẽ tầm thường, nhưng lần này có điểm sáng ý, lên hình là người chủ trì các kênh, còn có mấy DJ rất được hoan nghênh của các đài phát thanh lớn."

"Anh có xem được phương án triển khai và danh sách nhân viên không?" Hạ Dịch Dương trong lòng vừa động.

"Việc này không liên quan với tôi, tôi không quan tâm."

"Đạo diễn là ai?"

"Tần Phái đó, cậu nhìn còn ở bên trong kia!" Giang Nhất Thụ chia mắt về hướng phòng họp.

"Nhất Thụ, anh đến nhà ăn trước, tôi có chút việc xử lý, lập tức đi qua."

Giang Nhất Thụ buồn bực nhìn Hạ Dịch Dương sai bước xoay người vào phòng họp.

Tần Phái đang cùng phó đạo diễn giao phó vài việc, người này bình thường nhẹ nhàng, nhưng khi làm việc, mặt, cũng rất thật sự nhiệt tình cứng rắn.

"Uhm, bảo họ tận lực rút ra thời gian phối hợp quay diễn, nếu thật sự không được, chúng ta liền chế, cũng liên hệ với mấy đài phát thanh, hỏi một chút về thời gian sắp xếp của các DJ."

"Được!" Phó đạo diễn liên tục gật đầu.

"Hi, Hạ biên tập!" Tần Phái hươ tay, kẹp lấy văn kiện trong tay, nhún nhún vai, "Có gì chỉ bảo?"

Phó đạo diễn cười chào Hạ Dịch Dương, bước đi trước.

"Tuyên truyền công ích lần này, vì sao không cho tôi một cơ hội để cống hiến?" Hạ Dịch Dương cười nói.

Tần Phái mở ra hai tay, "Các vị biên tập viên tin tức đều là đài báo, làm thế nào mời nổi. Lần trước sắp xếp cho anh tham gia giải trí phỏng vấn, anh trái thời phải chối, thiếu chút nữa là làm Mạc Phi tức choáng váng."

"Vậy anh lần này lại sắp xếp cho tôi một cơ hội, tôi một lần nữa biểu hiện cho anh xem?" Hạ Dịch Dương giống như vô tình cầm lấy bản danh sách trên bàn, không cần lướt nhiều, tên Diệp Phong liền nhảy vào mi mắt của anh.

Tần Phái chớp chớp mắt, "Hạ biên tập, tôi không hiểu sai chữ, anh đang chủ động nói với tôi muốn xin đi giết giặc?"

Ngón giữa Hạ Dịch Dương ôn nhu chạm đến nét bút vẽ hai từ cũng không hết phiền phức này, "Đúng vậy!"

"Ha ha, tôi quả thực có chút thụ sủng nhược kinh." Tần Phái xấu xa cười, "Không phải anh có cái mục đích gì không thể cho ai biết chứ?"

"Mục đích là có, nhưng không phải không thể cho ai biết, anh bài giúp tôi cùng Diệp Phong diễn cùng một cảnh."

"Anh thật đúng là trực tiếp, à ờ, thì ra còn đang nhớ thương cô nhóc ở nhà dưỡng tôi sao. Nhưng, tôi vì sao phải giúp anh chứ? Tôi và anh chỉ là đồng sự sơ giao, cô nhóc kia và tôi cũng không thân thiết, tôi cầu hôn cô ấy, thì cô ấy muốn đưa tôi đi bệnh viện tâm thần, tôi giới thiệu bạn trai cho cô ấy, cô cho tôi giả làm đứa ngốc."

Hạ Dịch Dương cười khê, "Vậy tôi chờ thông báo của anh. Ngoại trừ giờ trực tiếp, thời gian còn lại tôi đều dành ra được."

"Ê, tôi còn chưa đồng ý đâu?"

"Liên xem anh quan tâm Diệp Phong như vậy, anh khẳng định sẽ giúp tôi, không phải sao?"

Tần Phái neho mắt, "Anh cũng quá tự đại. Hạ Dịch Dương, tôi phát hiện anh hoàn toàn là sát thủ của mấy cô thiên kim tiểu thư, anh xem Kha An Di mê luyện anh, cái cô nhóc kia đối với anh cũng có tình cảm, nhưng mà tôi nhìn anh cũng không thấy xuất chúng chỗ nào?"

Hạ Dịch Dương không biết nên khóc hay cười, "Cô nhóc kia đối với tôi cũng không có quá hảo cảm, cho nên tôi mới phải cố gắng."

"Tôi đây chúc anh may mắn đi! Cố tình nhắc nhở anh, cho dù anh qua một cửa của cô nhóc kia, thì đường tình vẫn sẽ vô cùng khúc chiết."

"Cảm ơn!"

Hạ Dịch Dương nhớ tới hiểu lầm của Tô Hiểu Sầm cùng Diệp Nhất Châu đối với anh, không khỏi cười khổ.

Vội vàng đi tới nhà ăn, Giang Nhất Thụ đã muốn đi rồi. Trong nhà ăn, chỉ vài người ngồi thừa thớt. Anh mua một phần ăn, tùy ý tìm cái bàn ngồi xuống, Kha An Di bung phần ăn ngồi vào chỗ đối diện với anh.

"Không ngại chứ?" Kha An Di hỏi.

Anh gật gật đầu, vội đầu chuyên chú ăn cơm. Sau khi từ Thanh Đài trở về, cô ta bị điều đến kênh quốc tế, hai người cũng rất ít chạm mặt. Ngày thứ sáu đó các đồng sự nhao nhao nên vì anh đoạt giải thưởng cao nhất mà chúc mừng, cô ta cũng gọi điện thoại đến chúc mừng, các đồng sự khác mời cô ta cùng tham gia, nên cô ta đã tới đó.

Kha An Di làm như chưa từng phát sinh chuyện gì. Anh đối với cô ta cũng không xa không gần, cũng giống như các đồng sự khác. Mọi người cùng ngồi đánh bài, uống bia, sau đó đi ăn thịt nướng, ca K, ngoạn đến đêm khuya, tự cô ta lái xe trở về, anh buồn bã ngồi ở trong xe nghe trên radio, Diệp Phong cùng chuyên gia trò chuyện về cường bạo trong hôn nhân, vừa nghĩ đến lúc chàng vạng ban này, cô như vội vàng thoát khỏi Anh, ngồi lên xe Biển Thành, họ muốn đi đâu, họ bây giờ còn là người yêu sao?

Sự sợ hãi mất cô làm tăng thêm nỗi đau đớn trong lòng, đau đến anh không thể hô hấp.

Mặc kệ là cái dạng gì, anh vẫn muốn yêu cô. Chẳng sợ không có ngày mai, không có kết quả, anh cũng muốn tiếp tục đi yêu.

"Một số tiết mục chương trình ở kênh 3 sẽ sớm thực hiện cải cách lớn, chuẩn bị trang bị thêm một tiết mục phỏng vấn, tên tạm gọi là 《Chuyện xưa》. Em nghĩ sẽ nhận lời mời làm người chủ trì, em không thích đứng ở 《Thế giới khắp nơi》, cảm giác cứ giống như một người hướng dẫn du lịch vậy, tính chuyên nghiệp không mạnh." Kha An Di chậm chậm ăn cơm, thực khiêm tốn nhìn anh.

"Ba em cùng vài vị lãnh đạo trong đài đều rất quen thuộc, chỉ cần kéo vài cái tài trợ lại đây, em muốn đi là được, hẳn là không vấn đề gì. Dịch Dương, anh nói em thích hợp làm phỏng vấn không?"

Hạ Dịch Dương trong miệng chứa một ngụm canh, anh trấn định nuốt xuống hết, nâng lên mắt, nhìn thẳng vào cô ta, "Thực xin lỗi, tôi không có cách nào cho cô đề nghị cái gì."

"Dịch Dương?" Kha An Di mặt xoát đỏ, "Em cũng không có yêu cầu cái gì quá đáng, dù sao chúng ta cũng từng cùng nhau hợp tác, anh đối với em hẳn là có vẻ hiểu biết."

"An Di, nhất định phải bắt tôi nói trắng ra sao? Ở Thanh Đài giáo huấn còn chưa đủ sao? Nếu không phải lãnh đạo đài đề nén sự kiện kia xuống, cô và tôi còn có thể thông dong ngồi ở chỗ này? Cô đối với tôi có hảo cảm, tôi vô cùng cảm kích. Tuy rằng không thể đáp lại cô, nhưng theo lý thì tôi nên tôn trọng cảm giác này của cô. Tôn trọng, không phải là ám chỉ, không phải là ái muội, mà là lịch sự, là hàm súc. Chúng ta là đồng nghiệp, tôi không thể đối với cô làm cái mặt lạnh lùng, cái gọi là hữu hảo chính là muốn cùng cô làm một cộng sự tốt, cũng không phải nói tôi đang bồi hồi, dường như chúng ta còn có cơ hội. Cho dù trong tim của tôi không có Diệp Phong, tôi cũng sẽ không thích cô, huống chi tôi đã yêu Diệp Phong sáu năm. Nếu ôn hòa của tôi tạo thành hiểu lầm cho cô, tôi đây xin lỗi. Về sau, tôi sẽ kiểm điểm hành vi chính mình, bảo trì khoảng cách thích hợp với cô. Thỉnh chậm dùng!"

Nói xong, nhìn cũng không thèm nhìn tới Kha An Di sắc mặt đã muốn chuyển thành trắng bệch, đứng dậy rồi đi.

"Hạ Dịch Dương, tên khốn kiếp nhà anh, sau này anh nhất định sẽ hối hận!" Kha An Di phanh một cái hất ra phần ăn, khay cơm rơi cạch xuống đất, nước sôi tung tóe khắp nơi.

Hạ Dịch Dương nghe thấy tiếng vang sau lưng, anh đóng chớp mắt, cũng không quay đầu lại. Hôm nay là Chủ nhật, Diệp Phong không làm việc, cô ở nhà hay là ở bên ngoài đây?

*

"Hắt xì!" Diệp Phong ngồi trên mặt cỏ trước thư viện ở Quảng viện, lấy ra khăn tay lau cái mũi, này đã là lần thứ n cô hắt xì.

Ngã Ly chịu không nổi đẩy cô ra, "Cách mình xa một chút, mình cũng không muốn bị cậu lây bệnh. Trời nóng như vậy, mà cậu cứ nhiên bị cảm mạo."

Diệp Phong giọng mũi rất nặng, mắt cũng có chút sưng thũng, đáng thương hề hề liếc cái xem thường, "Mình cũng đâu muốn, nhưng là quên đóng cửa sổ, không nghĩ tới gió đêm thực lạnh, mình liền cảm lạnh."

"Nha bộ mũi, mình cảm thấy hoàn toàn là do cậu bị Hạ Dịch Dương bảo hộ đến không hề có năng lực tự lập." Ngã Ly hừ lạnh.

"Làm quái gì tự nhiên nhắc đến anh ta chứ?" Diệp Phong giả bộ gấp khăn tay, che giấu chính mình bối rối, "Cậu trước tiên kiểm điểm một chút, quả sinh nhật của mình đâu?"

Ngã Ly áp úng một hồi, "Sau này bù lại, mình bận."

"Giúp Vương Vĩ?" Diệp Phong đối cô nháy mắt mấy cái. Ngã Ly sắc mặt so với cô cũng chẳng hơn là bao, cũng là vàng như nền, trên mặt còn có đôi mắt thâm đen, giống như thức cả đêm.

"Anh ta bắt đầu đăng báo chức danh, ngoại trừ sáng tác, còn cần chuẩn bị rất nhiều tài liệu, học kỳ này anh ta được phân rất nhiều khóa, bận rộn lắm."

"Sau này có thể nói chuyện có chút dinh dưỡng hay không? Hai người cùng một chỗ, dường như ngoại trừ những việc có liên quan đến chức danh, liền không thể làm cái khác?" Trên trán Diệp Phong lập tức xuất hiện ba vạch đen.

Ngã Ly nhấc tay đầu hàng, "Bỏ qua đề tài này đi. Cậu lên lớp xong, cũng ăn ké cơm rồi, sớm một chút ngồi xe về nhà, mình còn muốn đến nhà sinh viên thăm hỏi, không có thời gian cùng cái bệnh khuẩn như cậu."

"Ngã Ly," Diệp Phong tận tình khuyên bảo bắt lấy cánh tay Ngã Ly, "Trong lòng cậu cái gì đều rõ ràng, cậu chính là đang lảng tránh. Làm gì phải vậy chứ?"

"Nha bộ mũi, đây là mình giúp anh ta làm một việc cuối cùng, sau khi kết thúc, mình sẽ hỏi rõ ràng anh ta đối với mình là cảm giác gì, nếu không có tình yêu, mình... Mình sẽ chết tâm. Ha ha, không cần cười mình, dường như mình có hơi hèn mọn."

"Đưa ngọc!" Diệp Phong nghe thấy mà lòng chua xót.

Gặp ai, yêu thương ai, đều là số mệnh. Tình yêu như dây thừng, gút gao buộc chặt, muốn tránh thoát, lại bất lực, chỉ có thể chờ chết tâm. Sau khi lên niết bàn, mới lấy được cuộc sống mới!

Hai người tạm biệt, Diệp Phong mở măt lên xe buýt, nước mũi càng chảy càng nhiều, đầu cũng nóng nóng, hồng rồi, cổ họng cũng ngứa, thế này sẽ ảnh hưởng đến buổi trực tiếp ngày mai, cô không dám chậm trễ, ghé trạm xuống xe, đổi xe đi bệnh viện.

Người đứng đăng ký không ít, cô đứng sắp hàng, di động vang lên.

"Là anh." So với cô cổ họng vừa chát vừa ngứa, tiếng nói trong sáng của Hạ Dịch Dương làm người ta đổ ury, "Em ở đâu?"

"Ở nhà." Cô một bên sờ sờ cái trán, một bên nói dối.

"Ngày hôm qua quên đưa quà sinh nhật cho em, anh bây giờ đang đi đến chỗ em, em đi xuống dưới một chút là được rồi, chỉ cần vài phút, đương nhiên thời gian lâu một chút cũng không sao."

"Em lười động thân, anh giữ đi!" Tốc độ làm việc của đội ngũ đăng ký rất nhanh, không bao lâu cô cũng đã tiến sát đến quầy đăng ký.

"Người trong nhà cũng không ít ha?" Hạ Dịch Dương nghe thấy đầu kia di động thực ầm ỹ.

"Khoa nào?" Y tá ngồi bên trong quầy lơ đãng hỏi, "Cái gì? Cô nói lớn một chút!" Y tá nhìn miệng Diệp Phong he hé, lại nghe không rõ đang nói cái gì, không khỏi đề cao giọng.

Diệp Phong cảm thấy mắg tai của mình mãnh liệt chấn động một chút, "Nội khoa!" Cô thốt ra.

Âm thanh trong di động đột nhiên biến mất.

Cô lắc lắc di động, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng tí tí, buồn bực giờ lên nhìn xem cuộc gọi đã kết thúc, tròn 1 phút. Không hơn một giây, lợi hại!

Chương 80: Sơn vũ khinh tập

Edit: Hanayang

Ba mươi tám độ hai, nhiệt độ không tính cao cũng không tính thấp, amidal có một chút sung đỏ, cũng không nghiêm trọng, bác sĩ kê toa, thò ơ quét mắt nhìn Diệp Phong, chậm rãi nói: "Kê cho cô vài ngày thuốc về nhà uống!"

"Tôi muốn truyền dịch." Diệp Phong cố sức nuốt nước miếng, chỉ chỉ cổ họng, "Tôi là dựa vào cái này ăn cơm, tôi muốn nhanh khỏi một chút."

"À, thì ra là giáo viên." Bác sĩ hiểu ra chớp mắt, "Được, vậy truyền dịch."

Diệp Phong cũng không giải thích, cầm đơn thuốc đến phòng thu phí, lấy thuốc.

Hành lang bệnh viện, vốn tạo cho người ta một loại cảm giác âm đạm lạnh lẽo, Diệp Phong từ lầu trên xuống lầu dưới chạy vài vòng, nhìn bệnh nhân khác không phải có người nâng, thì có người đỡ, có người đi theo, cô một người một mình cô đơn, bất giác cũng sinh ra mấy phần thê lương, càng phát giác cảm thấy đầu càng nóng.

Cổ tình, người truyền dịch cho cô lại là y tá thực tập, có thể là do khẩn trương, khi châm kim làm cách nào cũng không tìm được ven, một bàn tay châm ba cái lỗ kim, khi đổi sang tay kia, Diệp Phong đều nhanh khóc, muốn nói đổi người khác đến, lại nhìn cô y tá nhỏ gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ bừng, chỉ có thể nhìn đau đẽ cho cô ta tiếp tục đem mình làm chuột bạch thí nghiệm.

Người truyền dịch bên cạnh nhìn thấy có chút không ổn, "Cô gái, tôi thấy cô cần nghỉ ngơi, để đồng nghiệp đến giúp đi!"

Y tá kia còn rất ương ngạnh, "Không cần, tôi có thể."

Diệp Phong thấy có người nghĩa hiệp ra tay nên điểm đạm cảm khái xoay đầu qua thoáng nhìn, phát hiện là một người không tính là rất quen.

"Ồi!" Cô đau nhین không được la một tiếng, cúi đầu liền thấy, mu bàn tay lại chảy máu, bất quá, lần này dường như là thành công, cô y tá thở ra một hơi dài, cô cũng thở ra.

"Thực không dễ dàng!" Lôi đội trưởng cương trực công chính đồng tình, khoe miệng cong lên.

Diệp Phong hạ mi mắt, nhìn mấy lỗ kim, gật gật đầu, "Quả thật vậy." Cô ngẩng đầu, đánh giá Lôi đội trưởng, "Các anh làm đặc công như thế nào cũng sẽ sinh bệnh?"

Cô và Lôi đội trưởng lúc sau này lại gặp mặt một lần, là sau khi cô về Bắc Kinh, cùng đi với Lâu Dương. Chuyện cô bị tấn công, toàn bộ đều do đặc công, cảnh sát địa phương không có nhúng tay. Cái kẻ bắt cóc kia sau khi bị bắt, tinh thần liền sụp đổ, hiện tại bị giam giữ trong bệnh viện tâm thần, nghe nói đã không nhận ra người nhà. Lôi đội trưởng đem tình huống điều tra nói rõ với họ xong, hỏi Diệp Phong còn có yêu cầu gì khác hay không. Kỳ thật gặp phải chuyện như vậy, không bỏ mạng là đã may mắn rồi, còn có thể nói cái gì?

Diệp Phong không phải quá nguyên ý ôn lại chuyện bị tấn công này, trong lòng sợ hãi là một mặt, một khác mặt chính là từ chuyện này, sẽ nghĩ đến hai mươi sáu ngày đó không có liên hệ với Hạ Dịch Dương, sau đó là ở căn hộ của Hạ Dịch Dương, biểu tình lạnh như băng mà lại hờ hững của anh...

Không phải không oán hận, không phải không mất mát.

Lôi đội trưởng bật cười, "Đặc công cũng là người, phải ăn ngũ cốc hoa màu, ngẫu nhiên cũng sẽ sinh mấy cái bệnh linh tinh."

Cô nhìn nhìn mi, bộ dáng làm như không quá đồng ý.

Lôi đội trưởng nhìn thấy buồn cười, "Cô hiện tại như thế nào? Tự mình lái xe đi làm?"

"Đài có xe đưa đón, tay lái của tôi không tốt." Cô ngượng ngùng cười cười, ngẩng đầu nhìn xem bình truyền dịch, nước thuốc nhỏ thực chậm.

"Hôm nay anh không chấp hành nhiệm vụ ha?" Nói xong, mới thấy vấn đề này có chút ngu ngốc, khe khẽ thở dài.

"Hôm nay tôi xin nghỉ phép rồi." Lôi đội trưởng còn thật sự trả lời.

Đồng dạng là bệnh nhân, cô mặt xám mày tro, Lôi đội trưởng vẫn mạnh khỏe tinh anh như cũ, một đôi mắt lạnh sắc bén bức người.

"Chuyện gì?" Cô nhìn ra anh ta dường như có chuyện muốn hỏi.

"Tại sao bạn trai không có tới cùng cô?"

Cô theo bản năng phủ nhận, "Tôi không có bạn trai."

"À!" Lôi đội trưởng giọng nói kéo thật sự dài, "Là do tôi đã hiểu lầm, ha ha, tôi từng nghĩ đến Biên Thành - tổng giám đốc Hoa Thành là..."

"Chúng tôi trước kia là vậy." Ở trước mặt Lôi đội trưởng, ngoại trừ thành thật thẳng thắn, tựa hồ cái gì cũng không lừa được. Cô có điểm vô lực.

"Tôi từng muốn đến tìm cô, vẫn do dự, hiện tại xem ra không cần nữa." Lôi đội trưởng trong nháy mắt biểu tình trở nên có chút phức tạp, giống như sâu xa khó hiểu.

"Là liên quan đến Biên Thành sao?" Mặc dù đang phát sốt, nhưng ý thức của Diệp Phong còn rất rõ ràng.

"Kỳ thật chuyện này, tôi không có lập trường nói."

"Vậy không cần nói." Diệp Phong không lịch sự cắt ngang lời anh ta, đầu xoay hướng một bên, thất lưng thẳng tắp.

Lôi đội trưởng sờ sờ cằm, nheo mắt lại, "Cô bị tấn công, hẳn là do cảnh sát địa phương phụ trách điều tra, nhưng bởi vì cô là con gái của bí thư Tô Hiểu Sâm, lại trong giai đoạn Thanh Đài được thăng cấp thành Thành phố trực thuộc trung ương, cho nên mới xuất động đặc công cấp bậc cao nhất. Diệp Phong, tôi vô cùng tôn trọng cha mẹ cô. Thời điểm cô quyết định chuyện gì, cũng nên suy nghĩ một chút cho tình cảnh cha mẹ cô."

"Tôi làm cho họ mất mặt sao?" Diệp Phong bỗng dưng quay đầu, trừng mắt chất vấn Lôi đội trưởng.

Cô dự cảm được anh ta muốn nói cái gì, cô không muốn nghe, cô muốn ngăn cản anh ta.

Lôi đội trưởng nhắm mắt lại, dường như cách một thế kỷ mới chậm rãi mở ra, "Biết hay không, vụ án của Biên Hường Quân cũng là tôi phụ trách!"

Diệp Phong nhẹ hít vào một ngụm lạnh khí.

"Chúng cứ phạm tội của ông ta, chúng tôi đều đã nắm giữ, chỉ chờ khi thẩm tra xử lý, xác minh rõ ràng, không nghĩ tới ông ta sẽ chết ở trên toà án. Chết vô đối chứng, tất cả đều thành hư không. Việc này đã muốn không tính là cái bí mật gì, nhưng người biết đến cũng không nhiều. Diệp Phong, Biên Hường Quân sau khi trốn ra nước ngoài, nhà bọn họ bị khám xét, tất cả tài sản sở hữu đều mất hết. 20% cổ phần của Biên Thành ở công ty Hoa Thành kia là từ đâu, đó không phải con số nhỏ, cô có nghĩ tới không?"

"Tại sao phải nghĩ, cái đó có quan hệ gì với tôi chứ?" Cô cướp lời nói.

"Cách Biên Thành xa một chút. Cái người phụ nữ Diêu Hoa kia làm kinh doanh cũng không đơn giản, khó tránh không xảy ra chuyện, một khi gặp chuyện không may, tất nhiên sẽ liên lụy đến các khía cạnh khác. Diệp Phong, tôi chỉ có thể hết lời như thế, cô thận trọng suy nghĩ. Tôi còn có chuyện khác, đi trước." Nói xong, Lôi đội trưởng trực tiếp gỡ kim tiêm ra.

Thuốc nước mới truyền được nửa bình.

Diệp Phong biểu tình thờ ra không có phản ứng, thẳng đến khi trước mắt xuất hiện thêm một bàn năm ngón tay, cô mới chớp chớp mắt.

"Ách, anh làm thế nào tìm được?" Hạ Dịch Dương đầy mồ hôi, cách cô gần như vậy, cô còn có thể nghe được tiếng tim đập của anh có bao nhiêu dồn dập.

"Còn có thể như thế nào?" Anh thở hồng hộc ngồi xuống, trước nhìn nhìn chai truyền dịch, tiếp theo cảm bàn tay bị châm kim lên đưa vào lòng bàn tay, bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo, anh thở dài, "Hồi em, em cũng sẽ không nói thật, anh phải chạy tìm khắp các bệnh viện phụ cận."

"Những người đó thực không có ý đức, cũng không bảo vệ quyền riêng tư của bệnh nhân." Cô nói thảm.

"Anh đưa ra thẻ phóng viên, người ta mới bằng lòng để ý đến anh."

"Lấy việc công làm việc tư." Cô lại rùng mình một cái.

Lạnh, bức bối, toàn thân đau, đầu cũng đau, ánh mắt cũng đau, tim cũng đau... Dường như làm thế nào đều chịu khổ sở. Trong phòng truyền dịch, ghé dựa lại vừa cứng vừa bần, ngồi thế nào cũng không thoải mái.

"Không cần cứng rắn chống đỡ, không được thì xin nghỉ hai ngày cho khỏe." Anh đã xem qua sổ khám bệnh, thấy bác sĩ đem thuốc đã kê gạch đi, đổi thành truyền dịch, tất nhiên là do cô yêu cầu.

"Cũng không phải cái bệnh nặng gì, đều do bị anh chọc tức. Anh tới làm gì chứ?" Miệng oán, thân mình lại không tự chủ được nghiêng về phía anh bên đó mà dựa.

Anh hạ thấp người, mở ra hai cánh tay, đem cô nửa ôm vào trong ngực, "Ngủ đi, anh xem chừng nước thuốc cho!"

Cô nhắm mắt lại, không biết vì cái gì, trong lòng tựa như được tưới một cơn mưa, mưa bụi nhẹ nhàng mà lại thanh mát, làm cho trái tim khô cạn của cô, tưới ướt đầm.

Cô cũng không đẩy ra cái tay kia của anh gác ở bên hông cô.

Truyền dịch xong, anh lái xe đưa cô về nhà.

Cô không có hơi sức tiếp đãi anh, xuống xe rồi vẫy vẫy tay nói lời từ biệt. Anh lại theo cô đi vào, trong nhà chỉ có đi giúp việc. Đi giúp việc nghe thấy mùi thuốc sát trùng trên người cả hai, giật mình.

"Chỉ là cảm mạo thôi, làm phiền đi đưa cô ấy lên lầu nghỉ ngơi trước." Hạ Dịch Dương nói.

Đi giúp việc nhận ra Hạ Dịch Dương, gật gù đầu, giúp đỡ Diệp Phong lên lầu. Diệp Phong trước khi trở về phòng quay đầu, đón nhận tầm mắt ức chế của Hạ Dịch Dương, cắn cắn môi.

Đi giúp việc rất nhanh đã đi xuống dưới.

Nghĩ đến Hạ Dịch Dương đã đi, lại nhìn thấy anh đứng ở cửa phòng bếp.

"Đi nấu cho cô ấy chút cháo, khoảng hai tiếng sau, cô ấy còn phải uống hai viên thuốc hạ sốt. Cháo không thể quá đặc, bằng không cô ấy sẽ nói là cơm nát, không chịu ăn."

"Làm sao cậu đối với cô ấy hiểu biết như vậy?" Đi giúp việc buồn bực.

Hạ Dịch Dương mỉm cười, ôn nhu liếc nhìn lên cánh cửa đóng kín trên lầu hai, "Chúng tôi quen biết thật lâu."

Đi giúp việc thấy cái này không phải là chuyện lâu không lâu, mà giống như cùng ăn cơm trong một nồi vậy. Nhưng lời này sẽ không nói ra miệng.

Diệp Phong ngủ cũng không sâu, cửa vừa bị đẩy ra, cô liền tỉnh. Trong phòng vẫn để một ngọn đèn bàn, dưới ánh đèn, bóng dáng cao cao từ ngoài cửa đi đến bên giường cô.

Cô trong chốc lát thất thần, giống như còn đang ở căn hộ của anh, khi đang mơ hồ ngủ, bị anh gọi dậy đi làm "Mấy giờ?" Vừa mở miệng, phát hiện cổ họng thật sự có điểm khô khan.

"Còn sớm, vừa qua khỏi sáu giờ. Dậy, ăn cháo!" Hạ Dịch Dương đi tới, cầm chén đặt ở trước mặt cô, sờ sờ cái trán của cô, còn có hơi nóng.

Cô ngăn người, đột nhiên kêu lên, "Anh như thế nào lên đây?"

"Đi muốn chuẩn bị bữa tối, không rảnh chăm sóc em, anh liền làm thay." Anh tỏ vẻ đương nhiên nhìn cô, trên mặt là một chút ý cười cơ hồ nhìn không ra được.

Cô nóng sốt đã gần như cái lò lửa nhỏ, giờ phút này, trong mắt dường như cũng có một ngọn lửa, "Chúng ta đã không phải loại quan hệ có thể thân cận như vậy."

Anh bất động thanh sắc nhìn cô vài giây, ngay cả biểu tình khác thường cũng không có, "Chúng ta hiện tại đang thân cận sao?"

Cô nhẹ nhĩu mi, không để ý tới lời trêu chọc của anh, "Cảm ơn, anh trở về đi, em tốt hơn nhiều rồi."

"Được không, em nói không tính." Anh vẫn thần sắc bình tĩnh như cũ, ánh mắt trong suốt.

"Ai quyết định?" Môi có hơi khô ráo, nói nói vài câu, cô nhìn không được vрон đầu lưỡi liếm cánh môi vài cái.

Ánh mắt của anh dần dần có chút cảm xúc không quá rõ ràng, thân mình căng thẳng, cúi thấp mi mắt, "Không cần hồ nháo, trán còn rất nóng!"

"Nào có?" Cô vươn tay sờ trán, lại sờ sờ trán của anh, "Không phải đều giống nhau sao?"

Anh thờ dãi, dưới hàng lông mi nồng đậm nâng mắt lên, thanh âm trầm thấp đến ám ách, "Cần anh chứng minh cho em thấy không?"

Không đợi cô hiểu được, anh đã một phen kéo cô qua, hôn lên môi cô, vội vàng xoay động đầu lưỡi cuồng loạn mở ra hàm răng của cô, tùy ý ở trong miệng cô quấy, mút vào, "Hiện tại đã biết chưa?"

Đúng vậy, đầu lưỡi của anh tựa như một cơn gió mát mẻ, của cô lại như một ngọn lửa. Khi mà lửa gặp được gió, tất cả lý trí đều bị thiêu trụi.

Ngay cả hơi chút rụt rè cũng không có, tay ở giữa không trung hươ vài cái, rồi chậm rãi dừng ở trên lưng của anh, ánh mắt bắt lực chớp chớp, từ từ nhắm lại, toàn bộ thể xác và tinh thần đều luân hãm ở trong nụ hôn ngọt ngào của anh.

Cô tưởng đầu óc đại khái là bị sốt đến choáng váng, bằng không người đã chia tay làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Oán gió nam oán gió bắc

Edit: Hanayang

Vừa kết thúc nụ hôn, có ngăn ngui vài giây sau, đều không ai nói gì.

Cô xấu hổ khốn quẫn cúi đầu, ảo não muốn tìm cái gì đó chụp chết mình cho quên đi, mà anh, cực kỳ kiên nhẫn đem chén cháo từng muỗng từng muỗng đưa đến trước mặt cô.

Cô vô cùng phối hợp, lý gì phải làm vậy chứ. Mau mau chấm dứt, để cho anh nhanh biến mất trước mắt cô đi!

"Còn cần gì không?" Anh thanh thanh cổ họng.

"Không cần. Em muốn ngủ." Cô vội vã nói, xong chui vào trong chăn, từ đầu tới móng đều che kín mít.

Anh mỉm cười kéo chăn ra, "Như vậy sẽ không tốt cho hô hấp."

Cô nhắm chặt mắt lại, giả vờ như đang ngủ, chính là hàng mi dài không chế không được rung động. Bên gối truyền đến âm thanh nho nhỏ, cô len lén hé mở một mắt, nhìn thấy một cái đĩa.

"Qua sinh nhật của em. Nhất định phải nghe một chút, rất được, anh rất thích, thật sự dễ thương." Trong con ngươi sâu thẳm có tia sáng nhạt chợt lóe lên, ở sâu bên trong dường như có dấu vết của cái gì đó nặng tựa Thái Sơn.

Cô thầm hừ lạnh một tiếng trong lòng, tặng đĩa là chuyện chỉ có học sinh trung học làm thôi, anh thật đúng là có sáng ý, bất quá, người này thường thức cũng không mới mẻ, cô mới không thèm nghe đâu!

Không qua bao lâu, cô thật sự ngủ rồi, có lẽ do uống thuốc.

Anh muốn để cô ngủ an ổn một chút, đứng dậy tắt đèn. Tối nay, ánh trăng xuất hiện có vẻ sớm, một vài tia sáng bạc thản nhiên xuyên thấu qua cửa kính khắc hoa tiến vào trong, trùng hợp dừng ở bên giường, những hạt bụi nhỏ li ti trong không khí bay thành vòng tròn trong cột ánh sáng.

Không biết cô mơ thấy cái gì, khóe miệng nhấp nháy, sau đó khóe mắt bình tĩnh giãn ra, phát ra nhọt nhạt âm thanh.

Trên nền gối hồng nhạt, mái tóc dài như mực xoắn tung, trên khuôn mặt, làn da trắng nõn mềm mại, bởi vì phát sốt, hai bên má còn hơi ửng hồng nhạt nhạt một chút, đường nét cằm dưới cực kỳ mềm mại.

Giờ phút này, cô sẽ không nhíu mày, sẽ không chu miệng, sẽ không lấy mắt trừng anh, sẽ không nói lời không thật với lòng, hiếm khi được dịu dàng, nhu thuận.

Kỳ thật, sáu năm sau gặp lại cô, cô dường như trở nên cảm tính lại thêm lý trí, sẵn sàng cộng thêm uyển chuyển hàm xúc, anh có chỗ không quá thích ứng. Thì ra cô chỉ dùng thời gian để làm lớp áo khoác, sâu bên trong vẫn hoàn toàn là cái cô gái trước kia xinh đẹp, tùy hứng, đáng yêu - Diệp Phong.

Anh bật cười, nhẹ nhàng nghiêng người đến gần cô, hơi thở của cô quanh quẩn ở xung quanh anh, như hương thơm ngát tự nhiên cộng thêm hơi thở mềm mại ấm áp làm anh quyền luyến không thôi.

Nhưng anh vẫn quyết đoán đứng lên, đặt lại chén cháo lên bàn, ra cửa xuống lầu. Tình cảm đôi bên nếu là lâu dài, cũng không cần tham luyến chỉ trong chốc lát này đây.

Anh dặn dò đi giúp việc sáng mai sau khi Diệp Phong rời giường, nhất định phải buộc cô uống thêm hai viên thuốc hạ sốt, đồng thời, chuẩn bị một ly nước mật ong, như vậy cô ấy có vẻ sẽ dễ thương lượng hơn.

Diệp Phong đối với mật ong có chút ưu ái, nói là có công dụng làm đẹp cũng có công dụng phòng chống dịch bệnh, buổi sáng và tối đều uống một ly trà mật ong.

Đi giúp việc giữ anh lại ăn cơm tối, anh khéo léo từ chối. Vợ vàng từ đài chạy ra, công việc trong tay còn chưa có hoàn thành xong!

Khi lên xe, có một chiếc xe nghênh diện chạy đến, anh nhận ra xe Ngô Phong, lại từ trong xe đi ra.

Tần biên tập cũng ở trên xe, hai người nhìn thấy Hạ Dịch Dương đều sùng sốt.

Anh đi đến chào hỏi, nói: "Diệp Phong bị cảm mạo nhẹ, tôi đưa cô ấy trở về."

"Nó gọi điện thoại cho cậu?" Ngô Phong nhìn chằm chằm soi xét Hạ Dịch Dương, lúc này, ông không phải là cấp trên của Hạ Dịch Dương, mà là chú Diệp Phong. Có chuyện gì trong lúc ông không nhìn thấy đã lặng lẽ xảy ra sao?

Hạ Dịch Dương thân nhiên cười, "Cô ấy còn đang trong cơn tức giận với tôi, làm sao có thể chủ động gọi điện thoại cho tôi. Chính là chúng tôi như cao dần, cô ấy đây không được tôi, đành phải nhân nhượng."

"Cậu cũng ngang ngược như thế?" Ngô Phong nheo mắt lại.

"Trong sự việc này thì đúng là vậy. Nếu ngày mai cổ họng cô ấy không có chuyển biến tốt, xin cho cô ấy ở nhà nghỉ ngơi. Cô ấy có đôi khi thực ngoan cố."

"Việc này dường như không cần cậu phải dạy? Tiểu Phong Diệp coi như là con gái của tôi, tôi tự nhiên sẽ yêu thương nó." Ngô Phong lạnh mặt.

Ý cười trên mặt Hạ Dịch Dương không giảm, "Vâng cảm ơn Ngô chủ nhiệm, Tần biên tập."

Anh gạt đầu, lên xe rồi đi.

"Ái, lão Ngô, Hạ Dịch Dương kia khẩu khí như thế nào lại nghe giống như là chúng ta đang thay anh ta chăm sóc Tiểu Phong Diệp vậy chứ?" Tần biên tập hỏi.

"Thằng nhóc này đối với Tiểu Phong Diệp là tình thế bất buộc mà!"

"Kỳ thật em rất vừa ý cậu ấy, chính là vợ chồng Hiểu Sầm dường như đối với cậu ấy rất không có thiện cảm."

"Chúng ta có thiện cảm thì có ích lợi gì? Mấu chốt là trong lòng Tiểu Phong Diệp như thế nào?" Ngô Phong than nhẹ.

Diệp Phong ban đêm đổ một thân mồ hôi, sáng sớm tắm xong, cảm giác đi lại giống như bay bay. Khi dọn dẹp lại giường, nhìn thấy cái CD bên gối, cô cúi đầu, hoảng hốt đem CD nhét vào trong ngăn kéo, như vậy sẽ không có gì làm chứng cứ nhắc nhở cô nhớ đến tối hôm qua đã từng phát sinh chuyện mất mặt gì.

Ngô Phong cùng đi Tần ngồi bên bàn ăn, hai người cùng nhau hé ra muốn hỏi: "Tối hôm qua..."

"Tối hôm qua con bệnh thật quá mệt, cái gì cũng không nhớ rõ." Cô vội vàng xua tay, kéo một cái ghế dựa ngồi xuống.

Đi giúp việc đưa lên một ly trà mật ong, còn có hai viên thuốc, "Hạ biên tập nói cái này uống vào buổi sáng."

Cô hai tay che mặt, không mặt mũi nhìn người lớn.

Lúc trước kéo theo một xe hành lý, bị ai thống thiết dứt khoát dọn tới biệt thự, dường như là người đáng thương nhất trên thế giới, hiện tại "dầu lía ngó ý còn vương tơ lòng" như thế này thì tính là cái gì?

Cô và Biên Thành một lần chia tay chính là sáu năm không gặp lại.

Nhưng là, cô cùng anh chia tay không tới một tháng, đột nhiên lại lửa tàn bùng cháy.

Trong lòng cô mãnh liệt khinh bỉ chính mình, thực không có nguyên tắc, thực không có cốt khí.

Ngô Phong cùng đi Tần liếc nhìn nhau, yên lặng lắc đầu, có loại cảm giác là tình hình bị thảm đến vô vọng.

*****

Truyền dịch thật đúng là khác biệt, cổ họng không đau không ngứa, khi nuốt nước miếng, cũng sẽ không lộ ra vẻ mặt thống khổ. Nhưng buổi chiều Diệp Phong vẫn ngoan ngoãn lên giường ngủ mấy tiếng. Vu Bình vào lúc chín giờ rưỡi, đứng giờ ngừng xe trước cửa biệt viện.

Tiểu Vệ cũng theo đến đây.

Lúc di động reo lên, Diệp Phong đang nghe Tiểu Vệ kể chuyện bát quái.

Hạ Dịch Dương. Tên người gọi trên màn hình sáng lên nhấp nháy, Diệp Phong hoảng lên hoa cả mắt. Gần đây, tần suất xuất hiện của cái tên này cũng quá cao.

Cô cũng chưa phục hồi tinh thần, quyết định nhanh chóng nhét di động trở vào trong giỏ.

Tiểu Vệ nhìn cô chớp chớp mắt, "Chị không nghe sao?"

"Nhảm số, một ngày gọi vài lần luôn!"

"Vậy sao chị không trực tiếp ấn tắt luôn, để như vậy rất hao điện đó!"

Diệp Phong liếc cái xem thường, "Em làm gì như sắp chuyển sang ngành điện rồi?"

Vu Bình ngồi phía trước ha ha cười.

"Có chị Diệp ở đây, em mới luyến tiếc đi qua chỗ khác, nói xem tổ tiết mục của chúng ta hiện tại hài hòa biết bao nhiêu chứ! Đồng nghiệp lại tốt, tiền thưởng lại cao. Ha," Tiểu Vệ đột nhiên tăng cao thêm một đề-xi-ben, "Trong đài đều đang nói chị Diệp chị đó sắp đi quay quảng cáo công ích, là thật sao?"

"Dường như là có chuyện như vậy. Cụ thể chị cũng không rõ ràng lắm."

"Tôi biết rõ đây!" Vu Bình tiếp lời, "Tôi đưa giám đốc đi họp, nghe được anh ấy cùng trợ lý đạo diễn quảng cáo nói điện thoại, thời gian sắp xếp vào thứ bảy, nói phải quay một ngày, lấy cảnh ở ba địa phương, một nơi là Hương Sơn, một nơi là một cái tiểu khu, một nơi là trung tâm thương mại."

"Thời gian dài như vậy sao?" Diệp Phong nhú mày.

"Càng dài càng tốt chứ, chứng minh chị là cấp quan trọng."

"Em mới là cấp quan trọng đó!" Diệp Phong cười ần ần khuôn mặt của cô. Tiểu Vệ gần đây dường như béo lên, mặt tròn như mặt trăng tròn.

Tiểu Vệ chớp chớp mắt, "Em chỗ này mà gọi là cấp quan trọng sao? Đây là cân xứng, là mượt mà. Vu Bình, cậu nói đúng không?"

"Béo cũng không vấn đề gì, núc ních, rất thú vị." Vu Bình rất rộng lượng trả lời.

"Cái gì?" Tiểu Vệ giờ một cú đâm bay qua.

"Này, tôi đang lái xe!" Vu Bình không thể né tránh, thật sự đã trúng một cú.

"Muốn đánh cậu cũng không thể cản được, ai bảo cậu miệng chó không phun được ngà voi."

"Cô có bản lĩnh thì cô phun một cái đi!"

Diệp Phong nhìn hai người đầu qua đầu lại mà cười ra nước mắt.

Vừa mới vào tới hành lang, Lâu Dương từ văn phòng đi ra gọi cô lại, "Đây là yêu cầu về nhân vật mà cô sắp quay, nhìn xem đi." Anh đưa cho cô mấy tờ giấy.

"Diễn vai một người vợ?" Diệp Phong cúi mắt nhìn.

"Diễn viên rất nhiều, quảng cáo này gần 3 phút lận! Ở tại thành phố này có đại biểu các ngành sản xuất đều được đề cập đến, có người diễn vai quét rác, có người diễn tài xế lái xe, có người diễn vai giáo sư, có người diễn vai thành phần tri thức, còn có người diễn vai bạn bè, người qua đường, cô cùng một người chủ trì nam khác diễn vai vợ chồng. Cô đối với màn ảnh có thích ứng được không?"

"Thích ứng thì thật là có thích ứng." Lúc trước cô muốn vào CCTV làm chương trình Chào buổi sáng, đã từng đối mặt với nhiều thứ, "Nhưng tôi chưa từng quay quảng cáo, không biết có luống cuống hay không. Giám đốc Lâu, kỳ thật tôi có thể chụp vài bức ảnh chụp đặt ở cửa radio, như vậy liền thỏa mãn lòng hiếu kỳ của thánh giả, không nhất định phải đi quay quảng cáo gì."

"Vậy danh tiếng của Đài chúng ta thì sao? Cô phải biết rằng quảng cáo này là do Kênh tổng hợp của đài CCTV cùng với ba đài khác đồng thời phát ra, sẽ có mấy triệu khán giả nhìn xem."

Diệp Phong lau cái mũi, những lời khác không nói nữa, phục tùng an bài của lãnh đạo.

"Tôi đối với cô là yên tâm nhất, không cần không có tự tin." Ngừ khí của Lâu Dương cũng chậm lại.

Diệp Phong cười cười.

"Còn có chuyện, cô có biết Tình yêu Mary không?" Lâu Dương hỏi.

Diệp Phong gật đầu, "Đây là từ bài 《Tình yêu Mary》, nói về ông chủ đối với cấp dưới tiến hành đầu tư tình cảm, khiến cho người kia trở thành tướng tài đặc lực cũng là tình nhân của chính mình, ở trên Internet được hưởng ứng rất lớn."

Khi cô đang lướt web thì vô tình nhìn đến, nội dung chính bất quá cỡ ba trăm từ, dùng từ bén nhọn sắc bén, tàn khốc hoang đường, nói ra chuyện nam quyền sếp nam cùng nữ nhân viên thuộc thành phần tri thức đối mặt chuyện cảm tình bất đắc dĩ. Xem xong cảm xúc xáo trộn, đặc biệt khi cuối cùng

người chủ kia đào đạt đắc ý nói mấy câu làm cho người ta phẫn nộ.

Anh suy nghĩ một chút, một cô gái đẹp, cũng phải chống mông làm việc cho tôi

Giống như chó cái ngủ với tôi, còn không cần tăng thêm tiền lương

Cái này có phải hay không là Bò X lớn?

Tôi nghe thấy trợn mắt há hốc mồm, hỏi anh ta làm như thế nào

Anh bạn mỉm cười cười: rất đơn giản, tôi một lần nói cho cô ta

Tôi yêu cô ta, sau đó cô ta tin.

"« Đêm khuya khuynh tình » chuẩn bị làm một chuyên đề sao?"

Lâu Dương đóng chớp mắt, "Đúng vậy, nhưng tôi nghĩ sẽ mở rộng hơn. Trong công tác không chỉ là có thủ trưởng nam, đồng dạng cũng có chủ nghĩa nữ quyền. Khi cấp dưới là nam nhân viên, vì mục đích của chính mình, cũng sẽ cùng sếp nữ chơi trò mập mờ. Đây không phải số ít. Tổ tiết mục mọi người tìm thêm nhiều ví dụ, đến lúc đó mời thêm vài vị chuyên gia, tiết mục ngày thứ sáu, làm tham thảo, bình luận. Diệp Phong?"

Diệp Phong đang ngẩn người.

"Hả?" Diệp Phong lấy lại tinh thần, "Tôi có nghe được. Được, tôi sẽ đi nói với tổ trưởng."

"Cô có khỏe không?"

"Đương nhiên!" Diệp Phong miễn cưỡng nặn ra một cái mỉm cười, "Giám đốc Lâu không còn việc gì khác, tôi về văn phòng."

"Đi đi!"

Diệp Phong không có trực tiếp về văn phòng mà quẹo vào cửa thang bộ, dựa vách tường, khi bấm phím điện thoại, ngón tay không kiềm chế được phát run.

"Diệp Phong, em rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho anh." Giọng Biên Thành nghe rất ngạc nhiên vui mừng.

"Ha ha, nói nghe như em bạc tình lắm vậy. Về Bắc Kinh chưa?"

"Thật khéo, anh vừa xuống máy bay, em ở radio sao?"

"Uhm! Khi nào anh không quá bận thì gọi điện thoại cho em, chúng ta cùng nhau ăn cơm trưa hoặc cơm chiều."

"Được, anh bắt tay vào công việc sắp bóp nghẹt rồi, tranh thủ cùng em cùng nhau ăn cơm trưa hay cơm chiều."

"Biên Thành, Hoa thành bên kia... đều bàn giao ổn cả chứ?"

"Cũng kha khá rồi, bất quá, họ còn chưa có tổng giám đốc mới nhậm chức, hiện tại là do Chủ tịch Điều tạm thời phụ trách."

"Vậy tức là một chút quan hệ với Hoa thành đều không có?"

"Trên lý luận là vậy. Sao đột nhiên lại quan tâm đến công tác của anh vậy?"

"Tò mò thôi! Công ty mới của anh ở đâu, khi nào thì mang em đi tham quan đây?"

"Ngày hẹn ăn cơm luôn đi!"

"Nói định rồi, em cúp trước đây!"

"Được, em cúp trước đi."

Khép di động lại, tay còn đang run không ngừng, tim đập rối loạn, cô không thể không há to miệng, dùng sức hít thở.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thời gian không thể quay về

Edit: Hanayang

Cách hai ngày sau, Biên Thành liên điện thoại cho Diệp Phong, khi đó là buổi chiều, bên ngoài có cơn mưa nhỏ. Mưa bụi mát mẻ, nhiệt độ cũng giảm.

Giọng của anh nghe qua rất hưng phấn, "Hiện tại ăn bữa tối thì còn quá sớm, chúng ta đi uống trà chiều trước đi!"

Anh trực tiếp lái xe đến biệt thự đón Diệp Phong.

Anh đổi xe rồi, không còn chiếc Bentley màu bạc nữa, mà là một chiếc Regal màu xám tối.

Trên đường đi ngang qua một công viên trò chơi, có lẽ do trời mưa, bên trong có vẻ rất vắng lặng. "Giờ này mà ngồi đu quay thì không cần phải xếp hàng." Diệp Phong nhớ tới lần trước cùng Tuấn Tuấn, Doanh Nguyệt đã tới chỗ này, dòng người như nước, phải đợi ánh mặt trời chói chang xếp hàng hơn một tiếng mới được ngồi trên vòng đu quay.

"Muốn ngồi?" Biên Thành liền chuyển tay lái, đổi hướng về phía cổng lớn của công viên trò chơi.

"Không phải!" Vừa dứt lời, xe đã muốn dừng lại. Trước chỗ bán vé cũng lạnh tanh.

Hai người đội cơn mưa nhỏ lên ngồi đu quay, mỗi người ngồi một bên mặt đối mặt. Cái lồng thủy tinh từng chút từng chút một cách xa mặt đất.

Mưa bắt đầu nổi lên, dừng lại ở trên mặt kính sau đó từng dòng từng dòng chảy xuống.

Toàn bộ thành phố đắm chìm trong một màn sương khói.

Biên Thành dường như lâm vào một loại trầm tư, biểu tình hờ hững, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt lướt qua Diệp Phong, dừng ở viễn cảnh thành phố phía sau cô.

Năm Diệp Phong mười chín tuổi đã trải qua một lần bệnh sởi, để phòng ngừa lây bệnh cho các bạn học khác, cô phải ở phòng y tế cách ly một tuần. Sau khi khỏi bệnh, anh đưa cô đến công viên giải trí vui chơi. Cô điên cuồng như một đứa trẻ, trò gì cũng muốn chơi. Họ cũng ngồi vòng đu quay, vì cân bằng, chỉ có thể mỗi người ngồi một bên. Trong tay cô cầm một cây kem, ngồi cứ nhích tới nhích lui. Khi vòng đu quay lên tới chỗ cao nhất, cô lao đảo một cái, té vào trong lòng của anh, cả cây kem đều dính hết lên vạt áo trước của anh.

Cô không đau lòng cho cái áo somi của anh, chỉ vô cùng tiếc nuối kem của cô, cư nhiên vron đầu lưỡi ở trên vạt áo trước của anh liếm một chút. Anh vừa hai mươi hai tuổi, đúng là cái tuổi tràn đầy nhiệt huyết. Thân mình đột nhiên căng thẳng, mặt đỏ bừng bừng, tim đập dữ dội.

"Ngồi trở lại đi." Vì che đậy sự mất kiểm soát của chính mình, anh ác thanh ác khí rống cô một tiếng.

Cô giật mình nhìn anh, oan uổng chớp chớp mắt, "Em lại không phải cố ý." Cô không quá tình nguyện trở lại chỗ ngồi của mình.

Sau đó, ít nhất là trong hai tiếng cũng không nói với anh một câu nào, cho đến khi anh mua một cây kem khác đến xin lỗi, cô mới xóa bỏ tất cả mà ôm lấy cánh tay của anh, mỉm cười ngọt ngào mặt mặt.

Thật là một quãng thời gian làm người ta lưu luyến! Lòng anh âm thầm run lên.

Hiện tại, cô ngồi ở trước mặt anh, điềm tĩnh, nhàn nhả như vậy, hoàn toàn là một người phụ nữ trẻ đầy trí tuệ, ánh mắt nhìn thẳng vào anh là nét tinh tế, ôn hòa, không có tỏa sáng như sao, không có nóng cháy mê muội, không hề làm nũng, cũng không hờn dỗi.

"Chúng ta đi thôi!" Đu quay dừng lại, anh nói.

Mượn cái ô của viên quản lý công viên trò chơi, anh nhẹ đỡ cả thất lưng của cô, đi ra bãi đỗ xe.

Đoạn đường không quá dài, nhưng mặt đất có hơi trơn trượt, bọn họ phải đi thật cẩn thận. Khi mở cửa xe, anh quay đầu nhìn vòng đu quay đứng giữa cơn mưa bụi, trong miệng giống như ăn phải hoàng liên, vô cùng cay đắng.

*

"Văn phòng sách báo Phong Lâm" Diệp Phong đứng ở dưới bậc thang, ngẩng đầu lên, nhìn cái bảng hiệu trên vách tường vài lần, kinh ngạc hỏi, "Biên Thành, không phải anh nói đây là công ty xuất bản sao?"

Đây là một tòa nhà văn phòng hơn hai mươi tầng, Biên Thành nói công ty của anh ở tầng mười. Quán trà ngay tại đối diện văn phòng, bọn họ dừng xe ở bãi đỗ xe rồi mang cô lại đây đi tham quan một chút.

"Công ty xuất bản bị hạn chế nhiều lắm, trước mắt điều kiện, tư cách của anh vẫn chưa đủ, thời gian phê duyệt cũng quá dài. Đăng kí trước cái văn phòng làm việc, ký kết với vài tác gia giới, chọn mấy đề tài hay, giao cho nhà xuất bản trước kia tiếp nhận mua ISBN (mã số tiêu chuẩn quốc tế cho

sách), rất nhanh có thể in ấn, đưa ra thị trường. Một năm thật sự chỉ cần làm hơn mười mấy quyển sách, là có thể kiếm tiền."

Diệp Phong nghe được cái hiểu cái không.

Trong công ty tổng cộng có năm gian văn phòng, sáng sủa sạch sẽ, cơ sở vật chất hiện đại, trang trí đơn giản thanh lịch, hoàn cảnh làm việc rất tốt, đã là một cảnh tượng bận rộn.

Nhìn thấy Diệp Phong, nhân viên chỉ là lịch sự gật đầu, cũng không có quay đầu ngoác mắt tò mò nhiều lắm.

Hai người không ở lại bao lâu, đi qua quán trà.

Trà xanh nhẹ, mỗi người một ly. Diệp Phong không tiếp thu đề cử nhiệt tình của nhân viên phục vụ, khéo léo từ chối món điểm tâm nổi tiếng của quán.

"Biên Thành, công ty này là công ty riêng một người hay là công ty trách nhiệm hữu hạn?" Cô cúi đầu, nhìn mấy cái lá trà trôi nổi ở trong nước, phập phều lên lên xuống xuống.

"Xem như vốn riêng một người, trước mắt quy mô không phải rất lớn."

Cô do dự một chút, ngược mắt lên, chân thành tha thiết nhìn anh, "Em ở Auckland có học qua tài chính, đã từng làm việc ở ngân hàng. Nếu... Anh cần cố vấn về phương diện tài vụ gì đó, em có thể hỗ trợ. Nếu chuyện tài chính không quá thuận lợi, em có thể giúp anh tìm vài người bạn trong giới ngân hàng. Chuyện khác, em có thể giúp anh tìm chú Ngô, chú ấy ở Bắc Kinh quen biết rất rộng. Nếu không được, tìm mẹ em, bà ấy ra mặt, chuyện tình bình thường cũng có thể làm được. Anh đừng nên cái gì cũng không nói, một người cứng rắn chống đỡ... Ha?"

Bàn tay nắm tách trà của cô đột nhiên bị anh bắt lấy, lực mạnh tay làm cô cảm thấy đau.

Anh không nói gì, mắt chớp cũng không chớp, trong con ngươi tối đen, dường như đã trải qua nhiều lần tang thương, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng thờ dài.

"Anh sẽ không lại chỉ vì cái trước mắt, cho nên mới mở cái văn phòng sách báo nho nhỏ này. Không cần lo lắng!"

"Em không phải lo lắng, em biết anh làm được. Chính là... thời điểm anh cần người khác hỗ trợ, nhất định phải tìm em. Không cần cúi đầu trước người khác, chuyện cúi đầu để cho em đi làm."

Hàng mi của anh chậm rãi nhả lại, tay cho vào túi trước, lấy ra một gói thuốc lá. Khi bật lửa, tay anh run lên, làm thế nào cũng không bật được. Cô cắn môi dưới, lấy cái bật lửa qua, bật lên, châm điếu thuốc giúp anh.

"Đừng tin lời người khác nói, có một số việc cũng không phải sự thật." Anh cố hít một ngụm thuốc, gằn từng tiếng nói.

"Không có gì, cũng không có xảy ra chuyện gì. Nhưng ra bên ngoài làm việc, luôn có thời điểm phải cầu người khác..." Cô vội vàng giải thích.

"Anh không cần bắt cứ ai thương hại."

"Biên Thành, đây không phải thương hại..." Cô cúi đầu thấy thật có lỗi, cảm giác thấy tự mình nói sai.

Không khí có một chút lạnh lùng cứng nhắc, qua một hồi lâu, hai người đều không nói chuyện, cô uống trà, anh hút thuốc.

Tia sáng cuối cùng biến mất phía cuối trời tây, đèn trong quán sáng lên. "Chúng ta đi ăn cơm tối." Anh cuối cùng cũng mở miệng.

Cô đứng lên, anh đột nhiên ôm cổ cô, ở trên trán của cô hạ xuống một cái hôn nhẹ, "Cảm ơn!" Anh ở bên tai cô nói nhỏ, sau đó buông ra.

Trước sau vốn vẹn bất quá là một giây.

Không biết tại sao, hốc mắt của cô trong nháy mắt đỏ lên.

Xe mới vừa ra bãi đỗ xe, một chiếc Bentley màu bạc như con gió xoáy chặn ngang trước đầu chiếc Regal. Điều Hoa mặc một thân váy công sở đỏ rực như lửa, khăn choàng phong cách Bahemian quấn quanh ở đầu vai, tóc dài búi cao, có thể tỏa sáng.

Biên Thành cúi gập xuống tay lái, kéo mở cửa xe, lạnh lùng đi về phía cô ta, ý tứ cảnh cáo trong mắt nồng đậm.

Điều Hoa nhìn thấy Diệp Phong ngồi ở ghế phó điều khiển, ngăn ra, trong mắt lóe ra vẻ chán ghét.

Diệp Phong không nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người, chỉ nhìn thấy cảm xúc của Biên Thành rất kịch liệt, Điều Hoa hai tay khoanh lại, trong chốc lát nhìn Biên Thành, trong chốc lát nhìn cô, giống như lấy bất biến ứng vạn biến.

Diệp Phong xoay đầu qua một bên.

Một lát sau, Biên Thành đã trở lại, chiếc Bentley màu bạc đã biến mất giữa dòng xe cộ.

"Vẫn là việc của Hoa Thành." Biên Thành nói.

Cô cười, thản nhiên. Tinh tế ngấm lại một chút, địa phương Biên Thành xuất hiện, dường như luôn có thể nhìn thấy Diêu Hoa. Một người phụ nữ đối với một người đàn ông có thể có kiên nhẫn cùng kiên trì như thế, dường như đã vượt qua phạm trù cấp trên cấp dưới.

Cô không phải đồ ky, lại càng không phải ghen, chính là... rất rất không bỏ được.

Biên Thành đưa cô ra vùng ngoại thành đến một nông trang ăn món địa phương. Ở cửa đi vào, cô nói anh ngừng lại một chút, điện thoại của cô vang.

Không hề ngạc nhiên, nhận được điện thoại của Diêu Hoa, giọng điệu cứng rắn như khối gang, "Tôi cùng ngành truyền thông, giải trí giao thiệp rất rộng, không có gì là thiện nam tín nữ. Cô Diệp là người thông minh, cô nói cái giả đi! Quả thật, cùng so sánh với Lâu Dương, Biên Thành càng đáng giá đầu tư."

"Loại sự tình này, ở trong điện thoại làm sao có thể một câu nửa chữ nói cho rõ ràng được chứ! Chúng ta nên tìm địa phương yên lặng, nói chuyện đằng hoàng." Diệp Phong cười tươi như hoa.

"Cô Diệp thật sự là am hiểu mấy chuyện này, được, cho cô một tuần thời gian suy nghĩ, tuần sau tôi sẽ hẹn cô. À, có khả năng Biên Thành đã quên nói cho cô biết, ngày một tháng 10 là ngày kỷ niệm kết hôn của tôi cùng Biên Thành."

"Nghe nói đã là quá khứ."

"Cô thấy giống sao?" Diêu Hoa cười đến kiêu mỹ.

"Điện thoại ai vậy?" Biên Thành đi tới, khi gọi Diệp Phong, Diệp Phong giật mình.

"Trợ lý của em, hỏi có muốn lại đây đón hay không?"

"Không cần, anh đưa em đến radio."

"Em cũng nói như vậy."

*

Cũng giống như mọi khi, Diệp Phong trở lại biệt thự luôn vào rạng sáng trước sau hai giờ. Tất cả mọi người đều ngủ say, cô nhẹ tay nhẹ chân đi lên lầu. Tắm rửa xong đi ra, vén qua rèm cửa sổ, nhìn bể bơi trong viện óng ánh ánh sáng, nước trong hồ bị gió thổi thành từng gợn từng gợn sóng sánh, mũi cô đau xót, có điểm muốn khóc.

Cô tìm thấy cái điện thoại đã dùng khi ở Thanh Đài, gắn pin vào, mà xui quỷ khiến cô ấn số của Hạ Dịch Dương.

Vốn chỉ định là nghe nó reo vài cái liền cúp. Kết quả máy bên kia lý chỉ reo một tiếng, liền thông suốt.

"Uy..." Chất giọng trầm mà sâu lắng của anh từ đầu bên kia qua sóng vô tuyến điện thoại truyền tới.

Nhất thời cô không biết phải mở miệng như thế nào.

"Nói chuyện, Diệp Phong!" Anh đột nhiên nói.

Cô ngạc nhiên choáng váng đến tâm tình làm rơi nước mắt đều ngừng lại, "Anh làm sao mà biết là em?" Cô hỏi. Trước kia, cô từng gọi đến, anh không nghe, cũng không gọi lại đây.

"Ngủ không được sao?" Anh giống như nở nụ cười, giọng nói nhẹ nhàng nâng lên.

"Em bấm sai số." Cô rầu rĩ nói, một đạo phòng tuyến cuối cùng trong lòng cũng thất bại tan tã, nước mắt cuối cùng nhịn không được lăn chảy rơi xuống.

"Chúng ta đây liền đâm lao phải theo lao. Anh còn ở đài, bây giờ đi qua bên em."

"Anh đừng tới." Cô không phải muốn như thế nào, chỉ là muốn hỏi anh một chút về sáu năm kia, anh đã đi qua như thế nào. Bắc Kinh là thành phố của những người nhập cư, nghe nói khắp nơi đều là cơ hội, nhưng muốn đứng vững vàng ở Bắc Kinh, rất khó rất khó.

Anh lại không gọi là rất vĩ đại, lại không có bối cảnh. Ở trong thời kỳ gian khổ, anh có từng mất mát không? Có từng muốn đi đường tắt không?

Hạ Dịch Dương thoáng trầm mặc, chậm rãi hỏi: "Không muốn gặp anh sao?"

"Phải!" Cô nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Được rồi, em lên giường nằm, anh cũng ngồi xuống. Bây giờ, anh đang thật sự nghe Diệp Tử chủ trì «Rạng sáng khuyên tình»."

Cô phớt cười một cái vui vẻ, "Tan tầm thôi, Hạ biên tập. Muốn nghe, đêm mai gặp lại."

"Đêm mai anh đi đón em tan tầm?" Giọng của anh khàn khàn đến thâm trầm, như một con gió dịu dàng, thổi vào lòng của cô đều nhuyễn.

"Không cần." Cô thực dối lòng, thực rụt rè.

"Vậy chờ em tới gặp anh đi!"

"Em mới sẽ không đi gặp anh!"

"Em khẳng định?" Anh cười đến vô cùng thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Người xấu

Edit: Hanayang

Quả thật là cô chủ động đi gặp anh, nói chính xác, là không hẹn mà gặp, không, là công việc an bài.

Thứ bảy, Vu Bình và Tiểu Vệ cùng cô đi quay hình quảng cáo. Trụ lý đạo diễn quảng cáo thông báo ở trước cửa trung tâm thương mại Tây Đan gặp mặt, xuyên qua cửa kính xe tối màu, cô nhìn chiếc xe bên bãi đỗ xe kia có điểm thấy quen mắt. Đang muốn nhìn kỹ, cửa xe liền mở ra, Tần Phái từ bên trong đi ra, vô cùng rêu rao hướng về phía cô đưa tới một cái hôn gió.

Tim cô rớt xuống, ngừng đập nửa nhịp.

Cạnh bên xe đó là một chiếc Passat màu đen, Hạ Dịch Dương mặc áo somi xanh nhạt, quần dài màu khói bụi, nhàn nhàn ý ở trên cửa xe. Trong ánh mắt, trời cao ít mây, trời trong nắng ấm.

"Nhìn, anh ấy mới thực là chân mệnh thiên tử của chị Diệp." Tiểu Vệ là fan cuồng của anh, có ít ngày không gặp, hưng phấn không kiềm chế được, liền vội vàng hướng Vu Bình khoe ra.

Vu bình miệng há ra thành nửa cái vòng tròn, "Thật hay giả? Kia... Đó là biên tập viên Hạ Dịch Dương!"

Tiểu Vệ nhún nhún vai, "Thế thì sao chứ? Chị Diệp của chúng ta cũng là người chủ trì chủ lực của radio, môn đăng hộ đối, nam tài nữ mạo."

"Tôi không phải có ý này, tôi nói là tại sao cho tới bây giờ không gặp qua anh ở radio?"

"Cậu cho là danh nhân yêu đương đều giống như cậu sao, ở trên đường cái không biết xấu hổ nắm tay biểu diễn?"

"Tôi chỉ từng cùng với cô ở trên đường cái nắm tay thôi!"

Tiểu Vệ sùng sốt, lập tức bối rối đem tầm mắt tránh đi, "A, a, hôm nay thực nóng nha!"

Vu Bình buồn bực nhìn cô, cậu ta cảm thấy rất tốt mà, hôm nay chỉ có hai mươi tám độ.

Trên trán Diệp Phong hiện lên ba vạch đen, Tần Phái cùng một hàng người hướng về phía họ đi tới.

Không có cách nào làm bộ nhìn không thấy, huống hồ gì, cô ý thức được người sắm vai chồng của cô là ai, hưng hăng hướng tới người đang cười đến nhe răng trợn mắt - Tần Phái một ánh mắt sắc như dao.

Tần Phái da dày, không hề có cảm giác, "Không cần tôi giới thiệu chứ!" Anh ta không ngừng rung đùi, ghé mắt nhìn xem hai người.

Diệp Phong thật muốn đá anh ta mấy đá.

Những nhân viên công tác khác đều chưa thấy qua Diệp Phong, lẫn nhau trao đổi ánh mắt khó hiểu.

Người kia hài lòng sâu sắc, cười như làn gió mùa xuân, "Đương nhiên không cần, tôi cùng Diệp Tử là đồng học, cũng là bạn." Bạn bè định nghĩa rất rộng, cụ thể là loại nào, mọi người có thể nhận ra.

Mọi người hiểu rõ gât gât đầu, chỉ có Tiểu Vệ cười đến phần chân sung sướng.

"Xin chào Hạ biên tập!" Cô vui vẻ bước đến chào hỏi.

"Tiểu Vệ, đã lâu không gặp, càng xinh đẹp hơn! Vị này nhất định là Vu Bình." Anh hướng về Vu Bình vươn tay.

Vu Bình thụ sủng nhược kinh đưa hai tay cầm lấy, "Đúng vậy, tôi là Vu Bình. Hạ biên tập làm sao mà biết..."

"Diệp Phong thường ở trước mặt tôi nhắc tới cậu."

Nói vậy, cô cho tới bây giờ chưa từng nói qua. Diệp Phong mắt sắc như dao xoát đi qua.

Anh bình thân mà lại thân mật tiếp được, tới gần cô, dịu dàng nói: "Hôm nay công việc sẽ không kết thúc sớm đâu, tối hôm qua ngủ ngon không?"

Cô nghiêng răng nghiêng lợi dè dặt tiếng nói, "Anh đã sớm biết có phải hay không?"

Người nọ vô tội chớp chớp mắt, giọng điệu vừa đúng giật mình, "So với em sớm vài phút mà thôi, vừa mới xuống xe mới nghe Tần đạo diễn nói. Chúng ta dường như rất hữu duyên, cùng người khác quay còn muốn nổi lên một chút cảm giác, là em, anh thoải mái hơn."

Cô chỉ cảm thấy ngực một trận tình ngọt, liền im miệng, sợ sẽ học máu mà chết.

Bất quá, thế này lại như thế nào? Mọi người đều là chuyên nghiệp mà lại là rất chuyên nghiệp, sẽ không đem cảm xúc cá nhân vào trong công việc, huống chi này vẫn là ở trước mắt bao người. Có thể có chuyện gì phát sinh chứ? Cô buồn cười chính mình lo sợ không đâu.

Tần Phái đi lại dặn dò những yêu cầu lúc quay, muốn hai người diễn như một đôi vợ chồng ân ái, từ những chi tiết nhỏ trong cuộc sống bình thường thể hiện ra tình yêu lẫn nhau, tình yêu đối với gia đình, đối với thành phố này.

"Sẽ tính sổ với anh sau." Ở ngoài phạm vi mà người khác có thể nghe thấy, cô trịnh trọng uy hiếp.

Tần Phái ha ha cười, "Cũng có thể coi như không tính đến trên đầu tôi đi, tôi là bị buộc."

"Anh biết không báo."

"Không phải vì muốn tăng thêm sự vui mừng kinh ngạc sao? Spoil nhiều quá, ai còn xem cô diễn?"

Cô trả về một nụ cười lạnh thấu xương.

Quay hình cũng không quá thuận lợi, muốn quay ra các tình huống của người thường, không thể phong tỏa hiện trường. Thứ bảy ở trung tâm thương mại, vốn rất nhiều người. Nhìn thấy máy ảnh nhá lên, lại nhận ra nam nhân vật chính là Hạ Dịch Dương, lại nghe nói nữ nhân vật chính là Diệp Tử - « Đêm khuya khuyên tình », đám người như con thủy triều cuộn cuộn tiến tới.

Diệp Phong dù ở trước màn ảnh đã diễn tập qua, nhưng làm gì gặp qua trận thế này, không nói đến chuyện đối diện với ánh mắt của Hạ Dịch Dương, liền ngay cả cười đều tựa như khóc.

"Cô thế này có chỗ nào giống vợ của anh ta, rõ ràng là một kẻ thù của anh." Sau vài lần NG (*), Tần Phái phát hỏa.

Một lời nói toạc ra chân lý. Diệp Phong về mặt đau khổ.

Hạ Dịch Dương hướng Tần Phái khoát tay, anh nhưng thật ra lại luôn điềm tĩnh tự nhiên. Anh dẫn Diệp Phong đi đến phía sau chiếc xe hậu cần, chỗ có bóng râm.

Mặt Diệp Phong phơi nắng dưới ánh mặt trời, cộng thêm lo lắng, hồng như tôm nướng, trên chóp mũi đầy mồ hôi, mà tay bởi vì khăn trang, một mảnh lạnh lẽo.

Anh từ trong xe rút tờ khăn giấy cẩn thận thay cô lau lau mồ hôi, để ngừa làm hồng lớp hóa trang. "Em hãy nghĩ giống như em hiện tại đang ngồi ở phòng thu trực tiếp, những người vây xem em đều là thính giả trung thành của em. Ở trước mặt thính giả, em sẽ khăn trang sao? Em nhưng là nơi trút bỏ tâm tư của họ."

"Em không có cách nào tưởng tượng, vừa nhắc mắt, liền nhìn thấy những gương mặt hưng phấn xa lạ, lòng liền hoảng." Cô nắm chặt mười ngón tay, bất lực chu miệng lên, căn bản đã quên bản thân mình đang muốn cùng người kia phân rõ giới hạn.

"Em làm gì mà nhìn bọn họ? Em nên nhìn hẳn là nhìn anh đó! Chúng ta cùng nhau đạo trung tâm thương mại, vì nhà của chúng ta mua thêm đồ trang hoàng, em nói em thích rèm cửa sô màu tím, anh nói anh thích vàng nhạt. Em nói mua sô pha da thật, có vẻ dễ quét dọn, anh nói vài bộ có thể thường xuyên đổi phong cách..."

"Em thích là vài bộ." Cô bật thốt lên phản đối.

"Được, anh đây nhìn trúng là da thật, màu đen."

"Không nên, cái loại này là để bố trí phòng họp, đặt ở trong nhà, rất lạnh lùng, cứng rắn, nặng nề."

"Được, nghe lời em."

Anh nở nụ cười, nắm lấy tay cô, đi ra bóng râm, lặng lẽ hướng cho Tần Phái cái ánh mắt, "Vậy em thích bàn học cái dạng gì? Hình chữ nhật? Hay là hình bán cung?"

Tần Phái hiểu ý gật đầu.

"Đương nhiên là hình chữ nhật, tốt nhất có thể là gỗ anh đào, có loại cảm giác rất nặng rất kiên định."

"Sao, yêu cầu rất cao? Có công ty nào ở Bắc Kinh sản xuất bàn học gỗ anh đào ra bán chứ?"

Cô hé miệng cười, "Em chỉ là từng thấy qua trên một quyển sách."

"Anh muốn nghĩ cẩn thận, ngày mai phải đi hỏi thăm" Anh nhắc lên đuôi lông mày, trong đôi mắt đẹp ánh lên một chút vẻ dung túng yêu chiều.

"Cát!" Tần Phái hét to một tiếng, làm Diệp Phong giật mình. Nghe được mọi người phát ra tiếng cười thiện ý, mới biết được trong khi bất tri bất giác đã hoàn thành cảnh quay.

Cô xấu hổ rút tay về, giả bộ tự nhiên đi hướng Tiểu Vệ.

"Chị Diệp, chị cùng Hạ biên tập trông thực sự yêu nhau! Lời lẽ ôn nhu, ánh mắt đưa tình, ngay cả khi cười đều so với bình thường hơn ba phần động lòng người."

"Đi đi cô!" Diệp Phong ném một câu, xoay người, nhìn thấy Hạ Dịch Dương bị một đám người vây quanh giờ lên di động không ngừng chụp.

Anh ý cười ôn hòa, vô cùng hợp tác, khi nhận thấy được ánh nhìn chăm chú của cô, anh quay đầu sang, bắt đầu nháy mắt vài cái.

Kế tiếp, quay ở Hương Sơn và tiểu khu, cô đã thoải mái hơn nhiều. Chỉ NG một hai lần, liền OK. Tần Phái bảo cô hai ngày sau đến CCTV thu âm, sau đó tiến vào chế tác hậu kỳ.

Khi công việc hoàn thành, đã là mệnh mang hoàng hôn. Cả nhóm đông người và xe kéo đến một nhà hàng Việt Nam, chúc mừng kết thúc công việc. Nhà hàng rất rộng, bố trí theo phong cách nhiệt đới châu á, không có phòng, chỉ dùng rèm幔, tấm bình phong bằng gỗ cùng với những cành cây tán rộng phân cách ra thành những không gian tương đối độc lập. Nhiều người, muốn hai cái bàn. Bọn họ đẹp đi một tấm bình phong gỗ, ghép hai cái bàn lại như vậy uống rượu mới náo nhiệt.

Tần Phái vừa đến liền gọi mấy thùng bia lạnh, mỗi người rót một ly lớn, đối với các cô thì không bắt buộc, còn các anh thì phải một hơi cạn sạch.

Diệp Phong nhìn chất lỏng sủi bọt trong ly, hớp một ngụm, liền nhũn mày, hơi lạnh làm cô rung mình một cái.

Hạ Dịch Dương bình thường cũng không chạm vào rượu, đêm nay có thể là vui vẻ, ai đến cũng không cự tuyệt, ai kính anh đều uống, lại còn chủ động mời. Chỉ chốc lát, mấy thùng bia lớn chỉ thấy xác, Tần Phái vung tay lên, lại kêu đem tới mấy thùng.

Mắt Diệp Phong như gió quét qua anh, miệng mím lại. Dạ dày người kia dạo này xem ra là rất mạnh à.

Ăn xong đi ra, các cô một đám vẫn là bộ dáng thực nữ, các anh hoặc là mặt đỏ như quan công, hoặc là vừa ca vừa hét, giống như người điên. Chỉ có anh đi lại bình thường, cử chỉ trầm ổn.

Vu Bình từ lưng kém cỏi nhất, còn không bằng Tiểu Vệ, Hạ Dịch Dương kính cậu ta một ly, người liền rót, sớm bị Tiểu Vệ ném vào ghế sau, ngáy khò khè to đến nỗi bên ngoài mấy đám đều có thể nghe thấy.

Diệp Phong mở cửa xe nhìn nhìn, để cho Tiểu Vệ lái xe đưa Vu Bình trở về. Cô tìm Tần Phái đưa về.

Tần Phái không có trả lời, nhìn chăm chăm vào cách đó không xa, không dám tin, "Trời đất, anh ta muốn tự mình lái xe trở về sao?"

Cô theo tầm mắt Tần Phái nhìn lại, Hạ Dịch Dương ấn nút chìa khóa điều khiển, mở cửa xe, nghiêng người lên xe. Đèn điều khiển xe sáng lên, chiếu vào mặt anh đỏ như lửa.

"Tôi phải thay anh ta cầu nguyện, trên đường bình an, trăm ngàn lần dừng ở nửa đường gặp được cảnh sát hỏi thăm, như vậy liền phiền toái." Tần Phái niệng niệng lẩm bẩm, hai tay tạo thành chữ thập, còn ở trước ngực vẽ cái chữ thập, "Tiểu Phong Diệp, cô muốn đi nhờ xe hả? Được, lên đi!"

"Tần đạo diễn, anh đừng để cho Hạ biên tập lái xe, anh ấy đêm nay thực sự uống cũng không ít đâu." Ngồi trên ghế điều khiển, một vị mỹ nữ lo lắng nói, mặt đều nhăn cả lên.

"Tôi cũng uống không ít, sao em không quan tâm đến tôi?" Tần Phái rất là ghen tị.

Mỹ nữ liếc cái xem thường, "Quá nhiều người quan tâm anh."

"Tôi chỉ để ý sự quan tâm của em."

Mỹ nữ làm cái tư thế muốn nôn, xoay đầu đi qua, không để ý tới anh ta.

Tần Phái không thú vị sờ sờ cái mũi, đầu xoay xoay, ể, người vừa mới muốn đi nhờ xe đi đâu rồi?

Trong tầm mắt mờ lung, có một bóng dáng mỏng manh ở trong bóng đêm hướng về chiếc Passat mà thối qua.

Anh ta chớp mắt lại, chậm rãi kéo kính cửa xe lên, "Mọi người tự quét tuyết trước cửa, đừng động người khác hưởng sương ngồi nhà. Chúng ta đi thôi!"

Xe chạy ra đường lớn, anh ta hướng ra sau nhìn lại thoáng qua, lẩm bẩm: "Người khác đều nói tôi là người xấu, kỳ thật tôi thực không xấu. Trên thực tế chân chính người xấu, bình thường nhìn qua đều giống như chính nhân quân tử."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Đêm khuya khuynh tình

Edit: Hanayang

Bóng đêm như nước.

Diệp Phong hít sâu vài cái, đi đến bên phía ghế điều khiển chiếc Passat, âm thanh lạnh lùng nói: "Xuống dưới."

Anh ngừng đầu nhìn xem cô, "Đừng nháo, trình độ lái xe của em anh đã kiến thức rồi."

Cô thật muốn đá cửa nghênh ngang mà đi, nhưng chân của cô lại như bị cố định tại chỗ. "Ngồi bên kia đi." Cô giật lấy cái chìa khóa của anh, hướng về ghế phó điều khiển mà chép miệng.

Anh có lẽ đã nhìn ra cô không phải đang nói đùa, không nói gì khác, chỉ dặn dò: "Lái chậm một chút!"

Hai người cùng ở trong không gian nhỏ hẹp, không khí lưu động đặc biệt thông thả. "Em gái anh khi nào thì đến Bắc Kinh?" Cô không có gì để nói, liếc thấy tay anh đề lên bụng chỗ dạ dày, đầu cúi xuống, đáng vẻ rất khó chịu.

Mặt của cô dài ra một chút.

"Sau lễ Quốc khánh đến, nói bây giờ mua vé không tốt. Tới đây rồi, nó sẽ đi tìm em đó."

"Tìm em có việc gì?"

"Nó không nói cho anh biết."

"Cô ấy có nói cho anh cần chú ý thân thể nhiều hơn không?" Trình độ lái xe của cô thật là có một chút tiến bộ, lái thật sự vững vàng, chỉ là cảm xúc dao động rất lớn.

Anh cười khê, "Anh rất ít dịp giao tiếp cùng Tần Phái, giao tiếp qua mới biết anh ta rất trượng nghĩa, cũng rất khôi hài."

"Vậy sao? Em chưa từng phát giác ở anh ta có cái ưu điểm gì, trừ bỏ có vẻ lạm tình, phong lưu. Anh nếu làm bạn với anh ta, cũng sẽ được hưởng điểm phúc lớn." Cô rất là khinh thường.

"Khẩu khí này của em giống một cô gái đang ghen."

"Ghen? Em ghen vì ai chứ?" Nghênh diện có một chiếc xe phóng nhanh tới, không có đèn, đèn xe chói lóa làm cô không mở mắt ra được, đột nhiên phía sau có người lái vượt qua, gần sát bên cô. Cô phản xạ tính đối phương hướng một chút, lập tức ý thức được thao tác có chút quá độ, đã có người so với cô nhanh hơn một phen thay cô cầm tay lái.

Cô bị kinh hoàng đổ một thân mồ hôi lạnh.

Tình hình nguy hiểm qua đi, anh vẫn không có buông ra, chỉ là giảm bớt chút lực, nhẹ nhàng mà bao lấy tay cô. Lúc này, tay cô là lạnh lẽo, mà tay anh thực ấm áp, châm nóng làn da của cô, đồng thời cũng châm nóng lòng của cô.

Có rất lâu, hai người đều không nói gì. Khi dừng xe đổi hướng, cô muốn nhẹ nhàng mà rút ra tay mình, lại bị anh nháy mắt nắm chặt lại.

"Em đang lái xe." Cô lạnh lùng liếc anh, cảm thấy chính mình có điểm tàn nhẫn.

Anh buông lỏng ra tay cô, cô duỗi bàn tay ra, lại tựa như thiếu cái gì.

Cuối cùng, cô đưa anh bình an đến bên dưới lầu căn hộ trong tiểu khu.

Nhìn cảnh vật quen thuộc bốn phía, không khỏi nhớ tới tình cảnh bản thân chuyển đi ngày hôm đó, trong lòng hơi hơi nổi lên vài tia gợn sóng, u oán liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Anh lên thang máy hẳn là không thành vấn đề, cô sẽ không lại xung phong làm thiên thần. "Anh đi lên đi, em cũng đi trở về." Cô đưa cái chìa khóa xe cho anh.

Anh nhú mày, "Anh đưa em "

"Không cần, bên ngoài tiểu khu rất dễ đón xe." Cô đối với hoàn cảnh nơi này vô cùng quen thuộc.

"Em có biết bên ngoài mấy giờ chưa?"

Cô vừa xem qua, 10 giờ rưỡi. "Không tính quá muộn."

Ánh mắt của anh hơi hơi trầm xuống: "Cái loại cảm giác kinh hoàng ngày đó anh không nghĩ lại trải qua nữa, anh..." Anh đột nhiên cắn chặt môi, sắc mặt phút chốc trắng bệch.

"Anh có phải muốn nôn hay không?" Cô đã thấy qua Diệp Nhất Châu uống rượu, dường như cũng chính là cái bộ dáng này.

Anh nhẹ nhàng gạt đầu, nâng cái trán, giống như không có khí lực nói chuyện.

Cô kéo anh xuống xe, vội vàng vọt đến chỗ thang máy, vừa vặn, thang máy đang đứng ở tầng dưới.

"Chìa khóa cửa đâu?"

Anh dựa vào vách thang máy, anh lấy túi, cầm lấy, tìm ra chìa khóa nhà đưa cô.

Thang máy đi lên thật sự chậm, khi đến tầng thứ sáu còn ngừng lại một chút, có một người phụ nữ trung niên bước vào cửa, xem xét hai người, trong mắt toát ra ánh sáng như sao, giống như nhìn thấy chuyện rất mới mẻ gì đó.

Cửa vừa mở ra, anh như chạy đua một trăm mét vọt vào toilet, thuận tay khóa cửa lại.

Cô không đi theo, ánh mắt nhanh chóng lướt quanh một vòng. Không có trò gì đặc biệt, trước sau như một sạch sẽ, chỉnh tề, cũng giống như cổ áo của anh vậy. Tầm mắt dừng lại ở chỗ bậc thềm vào cửa, trước kia, đôi dép lê hồng nhạt của cô gác ở bên cạnh. Hiện giờ ở trong này chỉ có một đôi dép lê màu xám kiểu nam, là hai người cùng nhau mua ở siêu thị.

Trên bàn ăn trơn bóng như gương, bên trên không có laptop cũng không có sách, trên bàn trà có tấm phủ tăng thơm cân xứng, khi cô ở đây, chúng nó đều là đồng lịch tây méo.

Chậu lô hội còn đặt ở trên ban công, bộ dạng thực khỏe mạnh, cái chậu đổi thành thuần trắng, màu sắc dường như so với trước kia đẹp hơn, lộ ra một mảnh yên tĩnh âm áp.

Cô cảm giác có chút hít thở không thông, trong lòng nặng trĩu. Kéo cửa ra, có âm thanh từ cửa nhà bên kia truyền qua, thì ra nhà bên kia đã chuyển trở lại rồi!

Cô nghĩ cứ như vậy rời khỏi, nhưng mà không nói tiếng tạm biệt dường như không lịch sự. Nhưng đứng ở chỗ này, cô lại thực không tình nguyện. Không khỏi bắt đầu tự oán chính mình vì sao muốn đưa anh đi lên đầu, anh nôn ở trong thang máy hay là trong phòng khách, thì có liên hệ với cô chứ?

Trong phòng tắm có tiếng xả nước một lần rồi lại một lần, sau đó, là tiếng dòng nước chảy ào ào, có khả năng là anh đã quên mất cô, trực tiếp tắm rửa.

Cô tự giễu cong cong khóe miệng.

"Sao lại mở cửa ra làm gì?" Anh cuối cùng cũng đi ra, hé ra gương mặt trắng bệch, tóc ẩm ướt, mặc chiếc áo choàng tắm, cái áo choàng đó có cổ áo mở ra thật sự rộng, từ góc độ này của cô nhìn đi qua, cơ ngực rắn chắc của anh đều đập hết vào tầm mắt.

Điên rồi, cô còn nghe được âm thanh nuốt nước miếng của chính mình, liền bối rối thu hồi tầm mắt lại. "Không khí... không được tốt lắm."

"Mở cửa sổ ban công ra được rồi." Anh đi qua đóng cửa lớn lại, khóa trái, sau đó đi tới ban công mở cửa sổ.

"Em phải đi rồi." Cô nắm chặt tay lại, mặt hướng ra cửa.

Ánh mắt của anh tối sầm lại, giống như hố sâu không thể lường được.

"Diệp Phong, hôm nay anh trong người có điểm không thoải mái, không có biện pháp đưa em trở về. Như vậy được không, anh ngủ ở phòng sách, em

ngủ phòng ngủ. Chờ trời sáng, anh lập tức đưa em về."

Anh giờ tay qua, còn chưa có chạm vào cô, cô tựa như con vật nhỏ bị chấn kinh, về mặt ửng hồng, lui lại liên tục mấy bước.

"Đây không phải vấn đề chỗ phòng sách hay phòng ngủ!" Tỉnh cô ghi thù, cô không thể quên, ngày đó, cô một thân vấy ngủ đứng ở trong phòng khách, khẩn cầu muốn anh giải thích, khát vọng sự ôm ấp của anh, mà anh lại lạnh như băng đẩy cô ra.

Nhìn dáng vẻ toàn thân buộc chặt của cô, anh có chút bi thương rút tay về, ý bảo cô thả lỏng, đau xót nhìn cô, "Anh cũng không có cách nào tha thứ cho biểu hiện ngày đó của anh, hoàn toàn tất cả đều là một tên khốn không thể tha thứ. Tới đây, chúng ta ngồi xuống nói chuyện, anh đi châm trà cho em."

Anh luôn luôn liếc mắt một cái liếc nhìn thấu lòng của cô, cô ngược lại cảm thấy xấu hổ vô cùng, không khỏi thẹn quá thành giận. Nỗi buồn bực đã lắng đọng lại trong lòng suốt nhiều ngày nhất thời bùng nổ, "Vì sao em phải nghe anh? Chúng ta đã chia tay, hiện tại em đối với anh không hề có cảm giác, không thích anh, chán ghét anh."

"Anh thích em"

"Em không cần." Cô phát tay, tiến lên đẩy anh một phen. Anh thuận thế đem cô kéo vào trong lòng, gắt gao ôm lấy Diệp Phong ánh mắt đã hồng hồng, mặc cho cô ở trong ngực giãy dụa cầu xé, cũng không chịu buông tay.

"Anh cho em là cái gì, kêu đến thì đến, kêu đi thì đi?"

"Trong đầu anh chưa bao giờ có ý như vậy, em nào có ngoan như vậy?"

"..."

Một phen ép buộc, cô không còn khí lực, chậm rãi buông lỏng xuống, vô lực nằm ở trước ngực của anh. Anh chậm chạp thở ra, dành ra một bàn tay đẩy áo của cô ra, mềm nhẹ vuốt ve cổ của cô, hít một tiếng, hôn lên đó.

Nụ hôn không nhẹ không nặng, vây quanh cổ một vòng dày đặc. Vết thương lúc trước đã sớm phai đi, nhưng anh vẫn hôn thật cẩn thận, sợ chạm vào làm đau cô.

"Diệp Phong, giận cũng giận rồi qua, đánh cũng đánh rồi, chúng ta hòa hợp đi, được không?"

"Không được!" Một giọt lệ từ khóe mắt của cô lặng lẽ rơi xuống trên lưng bàn tay anh. Nước mắt nhỏ như vậy, mong manh như vậy, đem nỗi ủy khuất cùng oán giận nói không nên lời mấy ngày nay đã vỡ tung khối tảng khối, lại dần lên.

Anh nhẹ nhàng mà hít vào một tiếng, một tia hơi thở thân nhiên quen thuộc xâm nhập mà đến, cô nghe được tiếng hít thở giữa họ, của cô, cùng của anh, hỗn loạn giao triền cùng nhau, lại như có giai điệu tần số tuyệt vời.

Ngay sau đó anh chặn ngang ôm lấy cô, sau một trận choáng váng ngẩn ngui, chờ khi cô lấy lại tinh thần, thân mình đã nằm trên giường lớn ở trong phòng ngủ.

Ở trên chiếc giường mềm mại cùng cái ôm ấm áp của anh, cô bị ai ý thức được bản thân mình dĩ nhiên lại hoài niệm tất cả đến vậy.

Cô cũng không hoàn toàn bị mê hoặc, cô rõ ràng biết vào giờ phút này giữa họ không thể làm chuyện thân mật như vậy. Tuy rằng anh nói hòa hợp trở lại, nhưng cô không đồng ý. Sao có thể để mọi chuyện đều nghe theo anh chỉ huy? Nhưng khi bị anh đặt ở dưới thân, thân thể của cô lại không tự chủ được gần sát anh, đón ý nói hòa, làn da bên dưới những ngón tay linh hoạt của anh nhanh chóng trở nên nóng bỏng, một tắc một tắc như ngọn lửa bùng cháy lan ra đồng cô.

Cô thực rối rắm, cô thực mâu thuẫn, nhưng cô không muốn đẩy anh ra.

Nếu hối hận, liền để cho sau này hối đi!

Lý trí xôn xao từng chút bị phai mờ, cô phóng nhiên thân mình.

Anh cũng không có vội vàng đem cô nhu nhập vào trong cơ thể của mình, thậm chí anh còn giữ đèn bàn tỏa ánh sáng nhu hòa.

Anh cởi quần áo của cô, tuy rằng cô sớm có tâm lý chuẩn bị, vẫn có chút tâm hoảng ý loạn đè lại tay anh đang tiếp tục đi tới. Anh cố chấp đẩy ra tay cô, cởi bỏ hết thảy trói buộc, thẳng đến khi cô như một đứa trẻ mới sinh nhảy vào mi mắt của anh.

Cô cảm thấy hô hấp có điểm khó khăn, mới ý thức được chính mình vẫn đang nín thở. Anh đột nhiên ôm lấy cô, kéo qua, nụ hôn dừng ở phía sau lưng trắng nõn của cô, "Khi đó nơi này có bị thương không?" Anh khàn khàn giọng hỏi.

Cô gật đầu, miệng méo mào, ủy ủy khuất khuất, "Còn có đầu gối!"

Anh như tìm khắp trời khó được trân bảo, rất cẩn thận tỉ mỉ hôn lần từng cái lên lưng cô, sau đó lại đặt cô nằm xuống, hôn hướng về đầu gối, hôn hướng đến bộ phận yếu ớt nhất mềm cảm nhất của cô, "Thực xin lỗi, là anh không tốt, là anh không lo lắng chu toàn, mới để cho em đau, cho em sợ, cho em hận..."

"Hắn còn sờ soạng ngực..."

Thân thể cường tráng của anh cứng đờ, sau đó, cánh môi ẩm áp của anh tự do đi đến ngực của cô, từ thấp lên cao, từng chút kéo lên, mút vào, khẽ cắn.

Tay cô cắm vào mái tóc dày của anh, toàn thân run rẩy cũng cúi đầu khẽ ngâm.

Khi anh cường ngạnh dung nhập vào nơi ướt át của cô, cô không khỏi nhắm hai mắt lại. Hơi thở nam tính nhẹ nhàng khoan khoái mà mà mạnh mẽ giống như thủy triều, theo luật động thổi quét mà đến, cô không thể chống cự, chỉ có thể sa vào.

Gần hai tháng ngày đêm xa cách, trần trụi miên đã lâu không đến này cũng không phải là một hồi bão tố, càng giống một khúc tình ca sâu trỉ miên, giữa đêm khuya thanh vắng quanh quẩn thật lâu.

Cũng không biết qua bao lâu, anh rốt cục dừng lại, chặn đệm hỗn độn, tiếng thở dốc của hai người từ ồ ồ dần dần trở nên dịu đi, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi đến cực điểm, một câu cũng không muốn nói, cũng không có khí lực đi xuống rửa mặt chải đầu, được anh ôm tiến vào trong lòng, chỉ chốc lát, cô liền ngủ say.

Rèm cửa sổ vừa lộ ra một chút ánh sáng, cô tỉnh, nhìn đến cánh tay thon dài gác ở bên hông, cô chớp mắt, suy nghĩ một chút về chuyện trước đó, thân mình cô hơi hơi chấn động, anh cũng tỉnh giấc.

"Chủ nhật không phải không có trực tiếp sao?" Anh đề sát vào tai cô, nhẹ nhàng gặm một chút, lại đem cô kéo qua đến lưng của cô dựa vào trong ngực anh. "Ngủ tiếp đi!"

"Anh tối hôm qua là có ý uống rượu!" Đây không phải một câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Anh làm khó dễ được em

Edit: Hanayang

Cô chấp nối tất cả các mảnh ghép lại với nhau, có lẽ ngay từ giây phút biết được sẽ cùng cô quay quảng cáo, anh đã bắt đầu đào hố rồi, Tàn Phái là đồng lõa. Cô đi một đêm không về biệt thự, cũng quên gọi điện thoại báo mà chú Ngô cùng dì Tần cũng không tra hỏi một chút nào, tất nhiên là do Tàn Phái che giấu.

"Uhm!" Anh ngay cả ánh mắt cũng chưa mở, thanh âm giống như thực buồn ngủ, mang theo khăn khăn thản nhiên.

Cô bị tức nghẹn, không nghĩ tới anh sẽ thành thật như vậy, phản đến không biết nên nói cái gì cho phải.

Hơn nửa ngày, mới nghẹn ra một câu ngốc ngốc: "Vì sao?" Hỏi xong, cô hối hận, đáp án không phải đã rõ ràng sao?

Anh lại còn thật sự trả lời, "Anh rất nhớ em." Ý nghĩa ngắn gọn.

Nếu cô không lọt hố thì sao? Lời này cô thức thời không có hỏi ra miệng. Cô khẳng định sẽ lọt, bởi vì cô không thể bỏ mặc anh. Nhưng mà để ý thì để ý, không nên dùng tâm kế như vậy.

Cô có một chút hơi hướng tức giận, trong con ngươi mang ý cười xẹt qua một tia sáng nguy hiểm.

Cô xoay người, thành công làm cho anh mở mắt, "Làm sao vậy?" Cánh tay vòng qua, nhanh chóng chế trụ vòng eo của cô, dường như lo lắng cô sẽ gãy né ra.

"Dịch Dương..." Cô mềm mại gọi, vòng eo động một cái, đầu tựa như con thỏ nhỏ lùi một chút chui vào trong lòng của anh cười khẽ.

Anh kêu lên một tiếng đau đớn, ngay sau đó cô nghe được anh tiếng rít lên ở trong không khí.

Phải biết rằng, đêm qua sau màn kịch tình kia, giờ phút này tất cả quần áo đều hỗn độn tán loạn ở dưới giường. Mà người đàn ông vào buổi sớm mai, là yếu ớt nhất.

"Hôm nay anh không có trực ban sao?" Cô vòng tay ra sau gáy của anh, thổi khí.

"Có." Mỗi một dây thần kinh của anh đều bắt đầu buộc chặt, mím môi, miệt mài theo đuổi cô gái nhỏ không an phận ở trong lòng. Cô mà tích cực chủ động như thế, quả thực chính là thiên cổ kỳ văn.

"Oh, người ta còn tưởng rằng có thể cùng anh có thể ở thêm một chút chứ, ở trên giường!" Cô sáng giọng, ánh mắt nửa mở nửa khép, câu nói đảo ngược, có vẻ có vô hạn uyển tích, cái trán ở ngay cổ của anh cọ đến cọ đi. Đột nhiên, cô vừa nhấc tay, ở vị trí ngay cổ gần phía bên phải cái cằm, hé miệng, khẽ cắn mạnh. Với chút sức lực đó, anh không cảm nhận đến một tia đau đớn nào, mà chỉ nhột nhột, ngứa ngứa, tựa như dòng điện phút chốc xuyên thẳng qua tim lao đến giữa cơ thể, tay đang vòng lấy eo cô chợt căng thẳng.

"Chỉ cần không phải cả một ngày, một lúc hai lúc thế này hẳn là không có vấn đề..." Cung đã kéo, tên đã trên dây, không thể nghĩ tới mục tiêu đột nhiên nhảy ra lệch khỏi quỹ đạo.

"Thế này sao được? Công tác quan trọng hơn, em cũng không muốn giữ chân anh đâu." Cô bình tĩnh nhàn nhai đẩy cánh tay anh ra, túm lấy chân ngồi dậy mặc quần áo.

"Bây giờ còn chưa tới bây giờ." Anh nhúu nhúu mày.

"Chim chóc đã sớm bắt được sâu."

Anh bốn cọt cong lên khoe miệng, vươn cánh tay đến, kéo cô trở lại chỗ, nhanh chóng chồm người lên.

"Anh làm gì chứ?" Cô kêu to.

"Bắt sâu." Anh nói giọng khàn khàn.

Cô âm thầm cắn lưỡi, vừa tức vừa giận, lại không thể nể hà, bất quá, cũng không phải không có chút thu hoạch nào.

Anh ăn sạch sẽ, một lần nữa ngồi dậy, đã là qua chín giờ. Cô mặc lại quần áo ngày hôm qua, dùng bàn chải của anh đánh răng, anh từ ngoài cửa đi đến, hướng tới bên cạnh cô dựa vào dựa vào, cầm dao cạo râu, sờ sờ cằm, ánh mắt nhìn thẳng vào gương, đột nhiên đứng hình.

Sau đó tầm mắt lắc lắc gật gật liếc về phía cô.

Cô vô tội nháy mắt mấy cái.

Anh nâng cằm lên, cái cổ phía bên phải chuyển qua cho cô, trên đó có hai hàng dấu răng rõ ràng, thời gian phạm tội hẳn là trước đó không lâu.

Cô ục ục súc một ngụm nước, đem bột kem đánh răng trong miệng súc sạch, hắt đầu, vẻ mặt nghiêm nghị "Đúng, là em làm, anh làm khó dễ gì được em".

Anh bật cười, sùng nịch nheo nheo má cô, nói: "Nghịch ngợm! Giữa trưa muốn ăn cái gì?"

Á? Tại sao anh không phát hỏa, không nóng nảy chứ? Cô giương mắt nhìn, buồn bực.

"Là cơm hay là mì, bằng không chúng ta đi ra ngoài ăn?"

Trong tủ lạnh của anh cũng y như lúc trước, nhét đầy các nguyên liệu nấu ăn, còn có hoa quả, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị tiếp đãi khách.

Anh làm cơm, xào rau, món canh là cô ra tay, canh sườn giá đỗ, dường dạ dày.

"Hôm nay anh thật sự trực ban?" Khi ăn cơm, cô nhìn cổ của anh, thử hỏi.

Anh cười như có như không nhìn cô, đôi môi mỏng hơi hơi giật giật, cặp mắt tuấn lãng đen như mực như điểm màu son, sâu kín lóe sáng.

"Có phải em có cảm giác tội lỗi gì hay không?"

"Vì sao em phải có? Em lại không có làm sai cái gì?" Cô thế nhưng thực bình tĩnh, đầu chôn ở trong bát, chuyên tâm ăn cơm.

Cơm nước xong, hợp lực thu dọn bát đĩa xong xuôi, hai người liền ra cửa.

Cô một thân mặc quần áo ngày hôm qua, lại ở cùng một chỗ với anh, tự nhiên có thể làm cho người khác liên tưởng đến chuyện khác, cô không để anh chạy xe đến trước biệt viện, tới đầu đường đã đi xuống xe.

Anh rất thông cảm, sờ sờ mặt của cô, "Anh phát tin tức xong sẽ điện thoại cho em."

"Anh... Đừng chạm em, tự giải quyết cho tốt đi!" Cô đi thẳng tới phía trước, liều mạng áp chế cảm xúc muốn quay đầu lại. Đến cửa biệt viện, khi đẩy ra cánh cửa rào gỗ, cô lặng lẽ liếc nhìn lại, anh đã đi rồi.

Trong sân biệt viện có mấy bồn hoa cúc nở rộ, vàng óng ánh, màu tím, tuyết trắng, tuyết đẹp không thể tả, từng đợt từng đợt hương hoa cúc theo gió bay tới, cô không khỏi hít sâu một ngụm, sau đó, ngay cả suy nghĩ cũng trở nên thoáng đãng thông suốt.

Cô cúi đầu tìm cái chìa khóa mở cửa, một bên thì suy nghĩ, anh đêm nay phát tin không có việc gì chứ?

Á? Chìa khóa căn hộ của anh khi nào thì lại cùng một chỗ với chùm chìa khóa của cô? Cô cầm cả chùm chìa khóa, ngây ngẩn cả người.

*

Hạ Dịch Dương trực ban, vừa đến đài, đầu tiên là đến chỗ tổ biên đạo, xem bản tin truyền hình và báo chí buổi tối. Giang Nhất Thụ cùng anh đi lên thang máy, thấy anh vẫn mãi ôm cổ, "Sao vậy? Bị sái cổ?"

Anh cười cười, không nói phải cũng không nói không phải.

Ra thang máy, anh xoay chân, đi thẳng đến phòng hóa trang.

Giang Nhất Thụ ở phía sau đứng sững sờ.

Từ Tinh là sư phụ hóa trang lão làng ở đài CCTV, đã ở kênh tin tức hơn mười năm, rất nhiều nam chủ trì cùng phát thanh viên đều thích tìm cô hóa trang. Cô hóa trang tự nhiên, có trình tự, có thể che nhiều khuyết điểm.

Hạ Dịch Dương gõ cửa, nghe được bên trong có người đáp: "Vào đi!"

"Chào Từ sư phụ!" Hạ Dịch Dương cung kính chào hỏi.

Từ Tinh đang xem sách, thắc mắc nói: "Anh không phải phát bản tin buổi chiều sao? Bây giờ đến làm gì?"

Hạ Dịch Dương mặt đỏ lên, buông lỏng tay, "Từ sư phụ, cô nhìn xem, chỗ này có biện pháp nào chữa cháy không?"

Từ Tinh ngược mắt lên, phốc cái nở nụ cười, "Ai nha, cẩn tốt như vậy? Rất thẳng hàng."

Hạ Dịch Dương cúi đầu, "Cô ấy thích đùa giỡn với tôi." Ngữ khí ôn nhu đến mức tận cùng.

"Cô ấy?" Từ Tinh trừng mắt lên, một hồi lâu còn chưa lấy lại tinh thần. Hạ Dịch Dương có nề nếp lại nói ra chuyện cùng với bạn gái đùa điên như vậy?

"Đánh phấn dày lên có thể che khuyết không?" Hạ Dịch Dương mở lời.

Từ Tinh lắc đầu, "Không có cách nào, trừ phi anh mặc lễ phục thất nơ lên đài phát sóng, bằng không tối nay cả nước sẽ sôi trào. Trước kia nghe nói ở một đài tỉnh nào có vụ vị nữ biên tập xuất hiện dấu hôn ngân, nếu CCTV cũng ra một vụ... Ha ha!" Từ Tinh thực không phúc hậu cười ha ha.

Tin tức trực tiếp, cũng không phải tham gia sự kiện, đương nhiên không thể mặc lễ phục thất nơ. Hạ Dịch Dương ra khỏi phòng hoá trang, phải đến văn phòng tổ trưởng.

"Tổ trưởng, đêm nay tôi muốn nhờ những người khác giúp lên ban." Anh áy náy nói.

Tổ trưởng nhướn mày, "Vì sao?"

Anh không nói lời nào, chỉ chường cái mặt ra. Không ngoài dự đoán, trong phòng tĩnh lặng cực kỳ, chỉ nghe đến tổ trưởng hít mạnh một hơi. "Này... Này là tình huống rất đặc biệt, quả thật phải xem là xử lý tình huống khẩn cấp, tôi sẽ sắp xếp. Dịch Dương, cậu cái kia... Không có việc gì chứ?"

Tổ trưởng cũng là người đàn ông đã qua mười năm hôn nhân, nhưng lại không có cách nào truy hỏi cận kề đối với cái dấu răng trắng thối kia, tuy rằng trong lòng anh ta cũng tò mò muốn chết.

"Cám ơn tổ trưởng, tôi không sao, đoán chừng ngày mai sẽ nhạt bớt." Hạ Dịch Dương trả lời tự nhiên rộng rãi.

"Khụ, khụ... Lần sau nếu lại phát sinh loại sự tình này, cậu nên đề nghị cô ấy đổi cái vị trí khác, ví dụ như ngực, bụng..." Tổ trưởng tận tình.

"Cô ấy hiện tại tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, chờ về sau lớn lên, làm thế nào còn có thể làm chuyện ngây thơ như vậy?"

Tổ trưởng cười cười, "Vậy cũng phải!"

"Ngô chủ nhiệm hôm nay có ở văn phòng không?"

"Có! Hiện tại cậu cái dạng này, đi báo công tác sẽ không tốt lắm đâu?"

Hạ Dịch Dương mỉm cười trả lời: "Không phải công tác, là một chút việc riêng của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Đi đường tắt khác

Edit: Hanayang

Cửa văn phòng Ngô Phong khép hờ.

Thư ký nói Ngô Phong đang cùng tổng giám chế kênh giải trí bàn bạc công sự, Hạ Dịch Dương gật gật đầu, tôi đợi lát nữa lại đến. Vừa dứt lời, Ngô Phong ở bên trong nói vọng ra, "Là Dịch Dương sao?"

Hạ Dịch Dương liền lên tiếng trả lời.

"Vào đi!"

Hạ Dịch Dương đẩy cửa đi vào, tổng giám chế vừa vặn đứng dậy, hai người cùng gật đầu chào, Ngô Phong đưa tổng giám chế ra đến ngoài cửa. Hạ Dịch Dương nhìn thấy trên bàn làm việc của Ngô Phong chất một chồng tư liệu, có hình ảnh, có CD, còn có các bài báo cắt nối biên tập.

Anh chọn một vị trí ngồi, ở góc độ này, là mặt bên trái hướng về phía Ngô Phong.

Ngô Phong tiến vào, vừa đi vừa lăm bằm lầu bầu, còn khi không cười khê.

"CCTV lần này cần phải ra sân thôi." Ông cười nói đối với Hạ Dịch Dương.

"Chẳng lẽ kênh giải trí cũng muốn làm chương trình thi sắc đẹp?" Các cuộc thi sắc đẹp do các đài truyền hình Đài Loan cùng Thượng Hải đã làm vô cùng thành công, tỷ suất khán giả làm cho các tiết mục của kênh giải trí ở CCTV đều không theo kịp. Có mấy lần Hạ Dịch Dương nghe nói CCTV cũng có tính toán này, nhưng còn lo ngại vì luôn đi theo đường lối thông thường, nhất thời không dứt khoát được, cũng lo lắng đến các đài tỉnh.

Ngô Phong lắc đầu, "Các ngôi sao đi lên từ các cuộc thi, đến bây giờ đều không thể lên nổi vũ đài CCTV, CCTV đối với cuộc thi sắc đẹp không hề xem trọng. Bất quá, thật ra đài muốn dàn dựng một chương trình bình dân hóa, một tiết mục có chứa lực tương tác, thời gian vào thứ Sáu giờ vàng buổi tối. Phương án mới ra đến, nhà tài trợ liền chen chúc tới, cho nên tổng giám áp lực rất lớn, chạy tới hỏi kinh nghiệm chỗ tôi. Tôi là người làm tin tức nên đối với loại tiết mục tâm tình cảm xúc này chỉ là cái thường dân thôi."

"Tâm tình?" Hạ Dịch Dương trong lòng rung động.

"Đúng vậy, đài địa phương không phải có mấy tiết mục phỏng vấn rất hot sao? 《 Nghệ thuật nhân sinh 》 cũng là tiết mục phỏng vấn, nhưng là thiên về nghệ nhân với quá trình trưởng thành cùng con đường nghệ thuật, đối với tình cảm không đề cập nhiều lắm. Ý định của đài là muốn so với đài địa phương phải cao hơn, trí tuệ hơn, sâu sắc hơn."

"Vậy là yêu cầu đối với người chủ trì nhất định không thấp rồi?"

"Điều động nội bộ là Kha An Di. Tôi đối với tổng giám chế cũng ăn ngay nói thật, Kha An Di vẫn biên tập tin tức, là cho người ta cảm giác trí thức, nhưng loại tiết mục này bật thốt lên xúc cảm, không chắc cô ấy có thể đảm nhiệm được. Tổng giám chế nói trở về sẽ cẩn thận suy nghĩ, nếu không được, cho những người chủ trì đến thi tài, thuận tiện PR thanh thế trước một chút." Ngô Phong đột nhiên vỗ ót, "Ai, tôi sao lại đi nói mấy chuyện này, cậu tìm tôi có chuyện gì?"

Hạ Dịch Dương trầm ngâm một chút, thẳng tắp nhìn về phía Ngô Phong, về mặt trở nên thật sự vô cùng nghiêm túc, anh thậm chí còn đứng dậy, trình trọng cúi người một cái về phía Ngô Phong, "Chú Ngô, cháu hiện tại đứng ở chỗ này không phải là cấp dưới của chú, mà là lấy danh nghĩa một người đàn ông thích Diệp Phong. Cháu biết chú rất thương yêu Diệp Phong, Diệp Phong cũng vô cùng tôn trọng chú, cháu xin thỉnh cầu chú cho phép cháu có thể quang minh chính đại theo đuổi Diệp Phong."

Ngô Phong neho mắt lại, khó hiểu nhìn chằm chằm vào anh, "Nếu tôi không cho phép thì sao?" Anh gọi ông ấy "Chú Ngô"?

"Cháu đây chỉ có thể dùng biện pháp khác." Anh không tiếng động nở nụ cười, "Nhưng chú Ngô nhất định không thích. Cháu sẽ cố hết sức nghĩ ra trăm phương nghìn kế lấy việc công đến nhà chú, tìm cơ hện Diệp Phong ước đi ra ngoài, tránh khỏi tầm mắt của chú lên lút nói mấy câu, chế tạo cơ hội không hện mà gặp, vận dụng quan hệ với các đồng học khác, vì tiếp cận Diệp Phong, nói dối, lừa gạt, còn có thể có mưu mô quỷ kế. Chú Ngô, chú rất hiểu cháu, cháu cũng không muốn đến bước đó, nhưng vì chú không cho phép, cháu nhất định sẽ làm thử, chỉ là có điểm bôi nhọ Diệp Phong. Nếu cố gắng của chúng cháu cuối cùng có thể thành chính quả, chú Ngô sao không ở ngay từ lúc bắt đầu liền chúc phúc cho chúng cháu chứ?"

"Hạ Dịch Dương." Ngô Phong giằng đứng lên, "Cậu cũng dám uy hiếp tôi!"

"Chú Ngô, chú có từng hỏi qua Diệp Phong vì sao lại về nước không?" Hạ Dịch Dương không có một tia bối rối, lời nói không nhanh không chậm, lại từng chữ rõ ràng.

"Dù sao tuyệt đối cũng sẽ không phải vì cậu." Ngô Phong lớn tiếng quát.

Hạ Dịch Dương cúi đầu, đến khi nâng lên lại, hốc mắt có điểm đỏ lên, "Nếu là vì cháu, chú Ngô sẽ đồng ý cho cháu cơ hội sao? Còn có ba mẹ Diệp Phong bởi vì chuyện Kha An Di ở Thanh Đài tự sát, đối với cháu có hiểu lầm, mà chú Ngô đây là người cảm kích, cháu cũng muốn mời chú Ngô theo giúp cháu đến Thanh Đài, cháu muốn cho họ một lời giải thích."

Ngô Phong trầm mặc.

"Chú từng nói với cháu rằng, người trong tim Diệp Phong là Biên Thành, cho nên chú cùng Tô bí thư, Diệp cục trưởng đều nghĩa vô phần cổ ủng hộ bọn họ cùng một chỗ, khiến cho cháu rời khỏi. Tất cả điểm xuất phát của mọi người đều là vì Diệp Phong, nhưng con người có đôi khi là sẽ thay đổi, chú có nhận thấy được Diệp Phong thay đổi không? Chú Ngô, cháu vẫn cho rằng chỉ có yêu cùng không yêu, không có yêu nhiều, yêu ít để nói ra, nhưng nếu chú nhất định phải làm ra lẽ, cháu chỉ có thể坦然 thừa nhận, những năm gần đây cháu không có bạn gái, không phải vì công tác bận rộn không thể dành ra thời gian, cũng không phải vì không cơ hội tiếp xúc với người khác phái, mà là trong lòng cháu đã có một người, cháu chờ cô ấy sáu năm, hiện tại cô ấy đã trở lại, cháu sẽ đứng ở tại chỗ không cố gắng tiến về phía trước sao?"

"Là Diệp Phong sao?" Ngô Phong về mặt chậm chạp hiểu ra, nhẹ nhàng hút khí.

"Không phải cô ấy, vì sao cháu muốn đứng ở chỗ này?" Hạ Dịch Dương ôn nhu cười khẽ, "Chú Ngô, chú sẽ giúp cháu sao?"

"Tôi cần suy nghĩ. Trước khi tôi suy nghĩ xong, không cho phép cậu nhúc nhích cái ý niệm gì trong đầu!"

Hạ Dịch Dương vừa cười một chút, "Có một số việc mà con người ta không có khả năng khống chế, cháu không muốn lừa chú, cháu làm không được."

"Cậu tựa hồ có điểm khẩn cấp?"

"Cháu không thể bỏ qua cô ấy, chẳng sợ chỉ có một tia khả năng, cháu đều phải nắm chặt."

"Xem ra tôi chỉ có thể giúp cậu?" Ngô Phong cười lạnh.

"Cám ơn chú Ngô." Hạ Dịch Dương hạ thấp người.

"Tôi còn chưa có đáp ứng đâu?" Ngô Phong trừng mắt nhìn anh.

Hạ Dịch Dương mỉm cười, "Cháu biết chú Ngô đang lo lắng. Không quấy rầy chú Ngô, cháu về văn phòng đây."

Anh xoay người, Ngô Phong liền phát hiện dấu răng trên cổ anh ngay lập tức, "Trên cổ cậu là chuyện gì xảy ra?"

Hạ Dịch Dương nâng tay sờ sờ cổ, "À, việc nhỏ." Nhẹ nhàng băng quơ chớp chớp mắt, đóng cửa đi ra ngoài.

Ngô Phong đứng đó giật mình, đột nhiên "Cạch" một tiếng vỗ xuống bàn, nắm lên điện thoại hét lớn: "Tần Phái, anh rút lại đây cho tôi."

Đang ở trong phòng cắt nối biên tập phim, Tần Phái thành linh rùng mình một cái.

*

Diệp Phong mở cửa ra, đi vào tiểu viện, ngẩng đầu lên nhìn ở chân trời lộ ra một vòng nguyệt thu, còn có hai ngày nữa là Trung thu, ánh trăng đã tròn như cái mâm bạc, gió đêm mát lạnh, nước hồ vỗ nhẹ, bọn côn trùng nhỏ hay kêu mùa hè không biết chạy nơi nào nghỉ phép rồi, trong viện im lặng cực kỳ.

Cô không có mặc tất, mắt cá chân lộ ra bên ngoài có thể cảm giác được cái mát mẻ ban đêm, cô ôm chặt hai tay, di động trong lòng bàn tay thiếu chút nữa rơi xuống.

《Buổi tối tin tức》đã chấm dứt hơn một giờ rồi, biên tập viên không phải Hạ Dịch Dương. Anh nuốt lời, chưa gọi điện báo cho cô.

Cô thừa nhận có điểm mất mát, không phải muốn nghe thấy giọng nói của anh, cũng không phải lo lắng cho anh, mà là cô đã chuẩn bị một đồng lớn lời phản bác lại anh, cự tuyệt anh mà giờ không phải sử dụng đến.

Đèn xe sáng như tuyết chiếu vào trong viện, cô theo bản năng ngẩng đầu lên, phát hiện Ngô Phong đã trở về.

"Chú Ngô!" Cô chạy chậm tiến lên xách túi giúp ông, thân thiết kéo cánh tay của ông, "Buổi tối cháu nướng bánh, muốn thử một miếng hay không?"

"Đương nhiên muốn rồi, trù nghệ của Tiểu Phong Diệp cũng không thể tùy tiện lãng phí." Ngô Phong yêu thương xoa xoa đầu cô, để cho đi giúp việc giúp lấy túi đem vào nhà, "Theo chú đi dạo nói chuyện một chút!"

"Được! Hôm nay ở Đài có chuyện gì thú vị sao?"

"Tin tức là nghiêm túc mà ngưng trọng, làm sao có thể thú vị?" Ngô Phong bật cười, "Ngẫu nhiên cũng sẽ có ngoài ý muốn, Hạ Dịch Dương hôm nay làm cho chú có điểm ngoài ý muốn."

Diệp Phong giật mạnh đầu lên, "Sao... Sao?"

Ngô Phong thả tay áo, "Không muốn nói chuyện này, phiền lòng."

"Aa." Diệp Phong cắn môi, nhú mảy.

Ngô Phong không có bỏ qua vẻ lo lắng lo lắng trên mặt cô, "Tiểu Phong Diệp, cháu cũng chưa từng tâm sự chú về cuộc sống ở nước ngoài, vất vả sao?"

"Không có, cháu rất hưởng thụ."

"Vậy vì sao trở về?"

"Cháu yêu nước mà!"

Ngô Phong lắc đầu, "Người Hoa ở nước ngoài sẽ không yêu nước sao? Nói thật với chú, là vì Biên Thành sao?"

"Ai nha, chú Ngô, chú thực bất quá ha!"

"Thẹn thùng? Ha ha, xem ra chú nói chuẩn rồi. Hôm nay chú cùng mẹ con nói điện thoại, bà ấy hỏi cháu cùng với Biên Thành ra sao, chú nói đoán chừng Biên Thành công tác bận rộn, không cách nào gặp mặt được. Chủ nhật này xem cậu ấy có thể hay không, bảo cậu ấy đến biệt thự ăn cơm đi! Dì Tần của con đã sớm ồn ào muốn gặp cậu ấy."

"Biên thành long trọng như vậy, người ta dám đến sao?"

"Há? Các người trước kia..."

"Chú Ngô, chú thực sự già rồi, cũng bắt đầu hoài cựu chuyện cũ. Đó là chuyện sáu năm trước, chúng cháu hiện tại chỉ là bạn học." Diệp Phong nói.

"Vậy hiện tại cháu có người nào không phải bạn học không?" Ngô Phong liếc cô.

"Gì chứ? Chú Ngô ghét bỏ cháu, muốn đẩy cháu cho người khác?"

Ngô Phong thờ dãi, "Chú không phải đẩy đâu, là lo lắng người khác tới cửa cướp đi."

"Ai dám? Đá bay anh ta!"

Ngô Phong thương tiếc vỗ vai cô, "Chỉ sợ đến lúc đó cháu sẽ đau lòng thôi! Tiểu Phong Diệp, rất thích Hạ Dịch Dương sao?"

Hàng mi dài của Diệp Phong thoáng thả chớp chớp, đột nhiên nhảy dựng lên một chút, "Làm sao có thể, cháu... rất chán ghét anh ấy. Anh ấy... có cái gì tốt, chỉ biết khi dễ người ta."

"Thật sự? Chú đi tìm cậu ta tính sổ." Ngô Phong trầm mặt.

Mắt Diệp Phong vòng vo đảo mấy vòng, "Được rồi! Chú Ngô, chuyện của cháu chú đừng quản, cháu có thể đối phó. Đi thôi, chúng ta trở vào ăn bánh."

Ngô Phong sùng nịch chớp mắt, nghĩ rằng nên sắp xếp thời gian đi Thanh Đài.

Hơn mười một giờ, Hạ Dịch Dương điện thoại đến đây. Cô đối với cái di động đang vang dội của mình liếc cái xem thường, tiếp tục lên mạng. Tiếng chuông kia không vội vã không nóng nảy, vang một lần lại một lần, vang đến khi cô hết kiên nhẫn, đành phải ấn cái nút màu xanh nghe máy.

"Anh rốt cuộc muốn làm gì hả, anh cho người ta chút ít thanh tĩnh không được sao?"

"Mùa thu lại không thể bơi lội, cái hồ này cần gì phải cho đầy nước chứ? Thật sự là không biết tiết kiệm tài nguyên nước."

Cô sùng sốt một chút, quay đầu kéo rèm cửa sổ ra, dưới ánh trăng, Hạ Dịch Dương ngồi ở trên chiếc ghế bên bể bơi, hướng cô vẫy vẫy tay.

"Anh điên rồi, chú với dì đều ở nhà!"

"Ồ nhà thì làm sao vậy? Anh có gì ám muội sao?"

"Không chào hỏi, trèo tường leo vào còn đúng lý hợp tình sao." Cô hừ lạnh nói.

"Diệp Phong, em cần anh thành như vậy, anh không chỉ thành người bị toàn đài chê cười, còn bị lãnh đạo răn dạy vừa thông suốt. Anh đã bị tổn thương như vậy, ngay cả một câu an ủi anh mà em cũng không nói sao? Đến bây giờ, anh còn chưa ăn cơm, tâm tình lại không tốt. Quên đi, anh đi tìm Nhất Thụ uống rượu."

Anh làm bộ muốn đứng lên, điện thoại bên kia, chỉ nghe thấy Diệp Phong sốt ruột kêu to: "Anh đứng lại đó cho em!"

Trên dung mạo tuấn tú, ý cười như nước hồ, u nhiên khinh đẳng.

Cô lấy một túi bánh, rót ly sữa, mặc áo ngủ bỏ chạy đi xuống lầu. Anh thật sự không dám ngồi ở trong sân, sợ cô bị đông lạnh, lôi kéo cô đi lên xe.

"Lót dạ trước một chút, lát nữa anh về nhà lại ăn thêm một chút, nôi canh lúc trưa còn rất nhiều, anh hâm nóng lại rồi uống." Vì che giấu sự quan tâm của mình, cô cố ý nói rất dửng dưng.

Anh cười, nhận lấy bánh và sữa trong tay cô. Kỳ thật anh đã ăn qua, chỉ là chạy tới kênh giải trí cùng tổng giám chế hàn huyên một hồi, hồi rõ ràng hơn một chút về cái tiết mục tâm tình kia.

"Diệp Phong, cái bộ dáng hung hung dữ dữ này thật không giống em." Anh nhéo nhéo cái mũi của cô, đem cô ôm lấy ngồi vào trên chân của mình.

Họ không có bật đèn, xe lại đỗ ở trong bóng tối, người bên ngoài nhìn không thấy bên trong.

Cô không có giả dựa, thân mình hướng ti vào trong lòng anh, để anh thuận tay ôm lấy. "Em cứ như vậy mãi. Anh không đói bụng sao?"

"Nhìn thấy em sẽ không đói bụng." Cô đã tắm qua, vừa cúi đầu liền ngửi được hương thơm sữa tắm thơm ngát.

"Không đói bụng vậy sớm một chút trở về đi."

"Trở về chỉ có một người, rất cô đơn. Chìa khóa đều đưa cho em, khi nào thì dọn trở về đi?" Anh giơ lòng bàn tay của cô lên, cùng với chính lòng bàn tay của mình hợp lại.

"Chuyển về, rồi lại để anh đuổi ra sao?"

"Tiểu nhân thù dai. Được rồi, cho em đuổi anh một lần, lần sau không cho phép nhắc lại chuyện này nữa. Tay em thực mềm, đầu ngón tay này sao lại đẹp như vậy?" Anh xoa bóp đầu ngón tay của cô.

"Ai giống anh là cái người quê mùa?"

Anh cười ra tiếng, tiến sát bên tai cô nói câu gì đó. Mặt của cô xoát đỏ bừng, tay nắm thành quyền đập vào ngực của anh, anh cũng không trốn tránh, chính là cười đến càng vui vẻ.

Cô xấu hổ đến đầu cũng không dám ngẩng lên, tim đập như trống, không dám tin rằng Hạ biên tập này luôn ra vẻ đạo mạo thế nhưng lại cùng một thực nữ nói ra lời nói làm người ta xấu hổ xấu hổ như vậy?

Càng xấu hổ là, cô thể nhưng không cảm thấy chán ghét.

Này rốt cuộc là chột thoáng sao? Khóe mắt giờ lên, ngắm nghĩa trăng tròn ở trên trời, xem ra là ánh trăng chọc họa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Lòng đau như cắt

Edit: Hanayang

Ngày ngày tựa hồ là thanh tĩnh mà lại yên bình.

Mỗi ngày đi làm sẽ cùng Hạ Dịch Dương nói chuyện điện thoại vài lần, bình thường là anh gọi tới, có đôi khi vào thời gian cô tan tầm, anh cũng sẽ đột nhiên chờ ở trước cửa radio, để Vu Bình trở về nghỉ ngơi, anh tiếp nhận công tác của Vu Bình. Anh không trực tiếp đưa cô trở về, đầu tiên là đi ăn bữa khuya, sau đó chạy xe đến một cái công viên nào đó, hạ cửa kính xuống, hai người cùng hóng gió đêm, ngắm sao trời. Ngôi sao đêm thu không cao xa mà lại trong vắt, lặng lẽ chăm chú nhìn, con tim cũng trở nên mềm yếu.

Kỳ thật, vì chương trình số đặc biệt mừng quốc khánh, anh đã muốn bận việc lu bù, thời gian đi cùng với cô đã hoàn toàn siết chặt. Cô nói anh không cần đến đây, anh nói, qua bốn mươi tám giờ không thấy em, trong lòng anh liền hốt hoảng, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, làm việc cũng chuyên chú hơn.

Cô bấu môi, với em không có cảm giác an toàn như vậy sao?

Anh lấy tay búng cô, em đã có rất nhiều tiền án, lúc này còn dám đồng dục.

Cô chột dạ cúi đầu.

Lên giường, phải lăn qua lộn lại một hồi lâu mới có thể đi vào giấc ngủ. Trước khi ngủ, cô sẽ suy nghĩ một chút, tình hình hiện tại giữa cô và anh xem như là đang yêu sao?

Đáp án là khẳng định, anh với cô cũng không phải người thích chơi trò mập mờ.

Thật sự là không biết nói gì, lúc trước thiếu chút nữa đã gặp hai bên cha mẹ, sau lần biến cố này, hai người thành oan gia, tất cả bắt đầu lại một lần nữa, bắt quá, là có chút gia tốc. Chứ mà cứ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ như vậy, cô lại có chút không cam tâm. Vì thế cô đối với anh lúc lạnh lúc nóng, mà anh dường như lại không quá để ý, ngược lại càng thích thú, biến thành cô rất buồn bực.

Buổi chiều thứ sáu Diêu Hoa gọi điện thoại tới, Diệp Phong mới thu xong tiết mục cùng với chuyên gia đi ra từ phòng phát thanh. Diệp Phong đều đã quên mất chuyện có hẹn với Diêu Hoa, không chỉ có Diêu Hoa, dường như cũng đã mấy ngày cô không liên hệ với Biên Thành. Vì văn phòng sách báo của anh, anh không phải đi công tác, thì cũng là bốn ba ở bên ngoài.

"Tôi ở Club Danh nhân quốc tế, cô chừng nào thì lại đây?" Diêu Hoa đối với thời gian công tác của cô hiểu biết chút ít, nhưng hôm nay cũng chưa tới một tuần như hai người đã hẹn, Diêu Hoa mới cho cô bốn ngày để suy nghĩ.

Diệp Phong cảm di động, đi đến cuối hành lang, "Tôi sẽ đi qua ngay lập tức."

"Khi tới cửa, cô nói cô là khách của tôi, sẽ có người đưa cô vào."

Diệp Phong mỉm cười. Cô biết loại hội sở nhân vật nổi tiếng này, không phải hội viên là không vào được.

Cô tiễn chuyên gia lên xe, lại cùng các đồng sự trao đổi chút tình huống thu âm, rồi mới nhờ Vu Bình đưa cô đến câu lạc bộ. Tiểu Vệ chạy theo sau, ồn ào đòi đi ra ngoài tụ tập, cô nói không rảnh.

"Nếu là cùng Hạ biên tập hẹn hò, em có thể tha cho chị." Tiểu Vệ cười đến thực ái muội.

Hôm nay Hạ Dịch Dương phải tăng ca, giữa trưa đã gọi điện thoại đến nói với cô. Nhưng là mặc kệ tăng ca tới khi nào, vào thứ sáu, anh đều đi tới biệt thự, dù cô đã ngủ, cũng phải gọi cô xuống lầu, vào trong xe ngồi một hồi. Lại không có chuyện gì quan trọng, nói theo cách của anh là chỉ cần liếc mắt một cái, ôm một chút thôi.

Có một lần, Ngô Phong về trễ, nhìn thấy họ cùng một chỗ. Anh thoải mái đi xuống xe chào hỏi, Ngô Phong thân nhiên gật gật đầu, nhú nhú mày, nhưng cũng không nói cái gì khác.

Hôm sau dì Tần nói với cô, đêm lạnh như nước, muốn nói chuyện thì vào nhà nói!

Cô xấu hổ đến nổi ngay cả da đầu đều đỏ.

Vu Bình chưa từng tới câu lạc bộ Danh nhân, nên thoáng chốc đã bị một hàng xe hào nhoáng đỗ bên ngoài làm cho sợ ngây người. "Cậu về trước đi, buổi tối bạn tôi sẽ đưa tôi về." Diệp Phong có chút áy náy, cô không có cách nào dẫn Vu Bình đi vào mở mang tầm mắt.

"Nếu không có xe, cô gọi điện thoại cho tôi." Vu Bình rất hiểu chuyện, tia nhìn hâm mộ lướt qua.

Bắc Kinh tắc tắc tắc vàng, cư nhiên cũng có một nơi có thể nhìn không thấy một mảnh xanh hoá, hồ nước nhân tạo, có dòng suối nhỏ xen kẽ ở giữa, tất cả những thứ này dường như có một chút giả tạo, nhưng làm giả cũng thật sự rất đẹp. Thỉnh thoảng sẽ có một chiếc xe thể thao hoặc việt dã từ trên con đường rợp bóng cây lướt qua, lạc trong bóng chiều tà, giống như hình ảnh tuyệt đẹp trên những tấm bưu thiếp.

Người quản lý dẫn Diệp Phong đi vào một nhà hàng mang phong cách tây âu, Diêu Hoa không có như thường ngày - quần tóc cao cao thành một búi ở sau đầu, mà xoa dài tự nhiên ở sau lưng. Nhưng ngay cả cái dạng tự nhiên này cũng lộ ra vẻ tinh xảo không thể diễn đạt bằng lời, mái tóc hơi hơi gọn sóng, vừa đúng độ hoàn mỹ. Tuy rằng tuổi của cô ta là một bí mật, nhưng chính vì sự tinh xảo này, đã tiết lộ ra rằng cô ta đang kinh hoàng bởi thời thanh xuân đang dần phai nhạt.

Diệp Phong nghi ngờ cô ta dù trong lúc ngủ cũng không dám tháo trang sức. Kỳ thật, đối với tuổi già, mỗi người đều nên thân nhiên. Nhưng Diêu Hoa bây giờ còn chưa già, bằng không, cô ta làm sao có thể hấp dẫn được Biên Thành?

Cô ta không chỉ là người phụ nữ có tiền, mà còn là người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ, nhìn lướt qua vẫn còn có một chút tuổi trẻ.

Tìm Diệp Phong như bị đầu ngón tay bấm vào, sinh ra cơ rút đau đớn.

"Mời ngồi." Diêu Hoa tao nhã đưa tay mời, lệ mi nhú lại, có chút ngoài ý muốn vì vẻ mặt vẫn thân nhiên của Diệp Phong.

Lần đầu tiên cô ta đi vào câu lạc bộ này, cũng không che giấu được sự rung động trong lòng, Diệp Phong lại giống như khách quen ở nơi này, nhìn như không thấy.

"Nhà hàng này, com Trung com Tây đều có, muốn ăn cái gì cứ việc gọi." Diêu Hoa bắt chéo hai chân.

"Tôi không cho là chúng ta sẽ có tâm tình cùng hưởng thụ chung một bữa tối vui vẻ." Diệp Phong bình tĩnh nhìn vào cô ta.

Điều Hoa khinh miệt nhếch nhếch khóe miệng, "Cô Diệp không cần rất khách khí. Nơi này chính là hội sở cao cấp nhất Bắc Kinh, không phải ai cũng có cái phúc hưởng thụ thế này đâu."

Diệp Phong hơi hơi chớp mắt, "À, tôi và Chủ tịch Điều có điểm bất đồng. Ở địa phương nào, ăn cái gì, tôi không quá để ý, tôi chỉ để ý người cùng ăn với tôi và tâm tình khi ăn."

Điều Hoa bực bội, "Xem ra cô Diệp khá gấp gáp."

"Đúng vậy, ngồi lâu một chút, tôi cũng cảm thấy bị dày vò." Diệp Phong nhợt nhạt cười.

Điều Hoa từ trong cái túi LV gác ở bên cạnh xuất ra một tờ chi phiếu, xoay bút, ngẩng đầu, "Cơ hội chỉ có một lần, hoàn toàn biến mất trước mắt Biên Thành, cô muốn bao nhiêu?"

Diệp Phong muốn thờ dài, Điều Hoa cũng coi như là người làm việc tinh anh, sao cũng không có sáng ý như thế?

"Cô nói cái giá đi, đem tất cả dấu vết ở trong cuộc sống Biên Thành, bao gồm cả trí nhớ, toàn bộ xóa sạch." Sợ là Điều Hoa nghe không được rõ ràng lắm, cô nói thật chậm.

Điều Hoa bị dọa sợ, "Cô có biết cô đang nói cái gì không? Đầu óc có bị nước vào hay không?"

"Tôi vô cùng tỉnh táo."

Điều Hoa cười lạnh, "Tình cảm của tôi đối với Biên Thành là vô giá."

"Vậy cô dựa vào cái gì cho rằng cảm tình của người khác là có giá?"

"Cô đây là muốn cò kè mặc cả sao? Yên tâm, tôi nếu đã hẹn cô ra, chuyện tiền bạc khẳng định sẽ không làm cô thất vọng."

"Nhìn tôi thấy rất thiếu tiền sao?" Đôi mắt đẹp của Diệp Phong lạnh lùng nheo lại.

"Không thiếu, nhưng cũng sẽ không phải không chê tiền, có phải hay không? Có tiền, cô muốn cái dạng đàn ông gì cũng có, tội gì phải níu kéo Biên Thành?"

"Tiền của chủ tịch Điều cũng không phải ít, vì sao lại lo được lo mất như vậy?"

"Cô..."

"Cô hẳn là rõ ràng ở trong lòng Biên Thành, cô ở vị trí nào!" Diệp Phong ngẩng đầu lên, hít sâu, ánh mắt liêu mạng chớp mấy cái, mới ức chế được trong mũi toan chát, "Cô có từng hiểu rõ anh ấy sao? Anh... tính cách như vậy, trong lúc chán nản bất lực nhất, không thể không tìm cô xin giúp đỡ, không thể không buông tha sự tôn nghiêm mà chấp nhận sự thật, cái này so với giết anh còn đau hơn. Anh ấy chịu đựng, không phải buông tay cầu toàn, mà vì anh ấy muốn lo cho cha của mình, sinh mệnh của anh không chỉ thuộc về một mình anh. Anh ấy đã vì Hoa Thành bán mạng mấy năm trời, tính toán hiệu quả và lợi ích, cũng đủ bồi thường những gì cô cho anh ấy lúc trước. Hai người đã thanh toán xong, hiện tại cô lại lấy lập trường gì đến can thiệp vào chuyện của anh? Anh ấy không phải Biên Thành lúc trước, cô cho rằng cô còn có thể dùng tiền giữ lấy anh ấy sao?"

"Diệp Phong," Điều Hoa tức giận trách mắng, "Cô có tư cách gì mà nói tôi? Vào thời điểm anh ấy chán nản, cô vỗ vỗ mông, bỏ rơi anh ấy, đi ra nước ngoài. Là tôi cho anh ấy chỗ ở, cho anh ấy tiền, cho anh ấy mua nhà mua xe, cho anh ấy địa vị, cho anh... người phụ nữ âm áp..."

"Câm miệng!" Diệp Phong đột nhiên giương tay lên, nhắm ngay mặt Điều Hoa mà hung hăng tát xuống. "Cô thực ghê tởm!"

Khuôn mặt xinh đẹp của Điều Hoa ngay tức khắc hiện lên năm dấu tay, cô ta theo bản năng bụm lấy mặt, trợn mắt há hốc mồm.

"Không phải tôi không ủng hộ chuyện tình chị em, cũng không phải muốn chiếm đoạt cả đời Biên Thành. Chỉ cần anh ấy thật sự yêu ai, tôi đều tôn trọng anh ấy, chúc phúc cho anh ấy. Nhưng cô bắt quá ý vào trong tay có mấy đồng tiền, ép buộc anh ấy đi theo. Cái gọi là tình yêu của cô là dơ bẩn như vậy, cô có biết anh ấy suy nghĩ muốn cái gì sao? Ở trong lòng cô, cô chỉ đem anh ấy... trở thành một cái có thể chiếm lấy, động vật nuôi dưỡng. Anh ấy là người, là người. Anh ấy kiêu ngạo, thanh cao, xuất sắc..." Nước mắt không khống chế được từ trong khóe mắt trào lên, cả người Diệp Phong đều phát run, "Cuộc đời của anh ấy đã rất bi thảm, cô còn muốn tạo thêm cho anh ấy một vết ố sao? Nói cho cô biết, Điều Hoa, tôi sẽ không đồng ý, tuyệt đối không!"

"Giữa chúng tôi là dơ bẩn?" Điều Hoa buông tay, trào phúng nhìn chằm chằm Diệp Phong. "Ở trong mắt cô, cũng chỉ có cô xứng đôi với anh, còn tôi chẳng khác nào một con cóc? Ha ha, thật sự là buồn cười, khi tôi gặp được anh ấy, tôi đã có chồng. Tôi ly hôn là vì anh ấy nói muốn cưới tôi, cô biết không?"

"Cô nói bậy! Biên Thành không phải là hạng người này." Diệp Phong hoảng sợ lắc đầu.

"Vậy cô cho rằng anh ấy là cái hạng gì? Anh ấy vô cùng thông minh, biết rời khỏi tôi, thì anh ấy - cái gì cũng không phải. Ở Bắc Kinh, đàn ông có tài rất nhiều, không có người thường thức, cũng chỉ là một bãi c..t chớ. Hôn nhân của chúng tôi không phải như cô cho là ám muội, mà rất nghiêm túc rất thần thánh, có hai bên thân thích, bạn bè. Phũ rề chắc là cô cũng biết, bạn học của các người, hiện tại là biên tập viên tin tức ở CCTV - Hạ Dịch Dương..."

Miệng Diêu Hoa còn đang hé ra hớp lại, Diệp Phong lại giống như bị đập một gậy ở sau ót, trong đầu ong ong, trước mắt như có hơn cả ngàn ngôi sao nhấp nháy, đâm vào làm cô hoa mắt.

"Tiểu Phong?" Một đôi nam nữ thân thiết ôm nhau đi ngang qua bên bàn của họ, người đàn ông liếc qua Diệp Phong, đột nhiên xoay người lại, ngạc nhiên vui vẻ kêu lên.

Diệp Phong quay đầu sang, vẻ mặt mờ mịt.

Anh ta tồn thương chớp mắt, "Không nhớ anh sao?"

"Nhớ chứ." Diệp Phong cắn cắn môi, chống bàn đứng lên, cười cười yếu ớt, "Đã lâu không gặp, cá mập!"

Anh ta tiến lên gõ trán cô, "Không cho phép kêu cá mập, kêu Sa ca ca. Ồi, chủ tịch Diêu cũng ở đây!" Anh hướng sang Diêu Hoa nhẹ nhàng gật đầu.

Diêu Hoa khiếp sợ trừng lớn mắt, người này là công tử của bộ trưởng văn hóa, đang nhậm chức cán bộ cao cấp ở một doanh nghiệp nhà nước, cô đã cùng anh ta ăn cơm hai lần, là một nhân vật rất có lực ảnh hưởng ở Bắc Kinh, cô không thể tưởng tượng được Diệp Phong thế nhưng có thể quen biết anh ta, dường như quan hệ còn vô cùng thân thuộc.

Khi Diệp Phong đến Bắc Kinh học tập, Tô Hiểu Sầm nhậm chức thị trưởng Thanh Đài, bí thư Thanh Đài lúc đó chính là cha của anh ta. Anh ta họ Sa, so với Diệp Phong lớn hơn ba tuổi, giống như Shaquille O'Neill trên NBA, khi hai nhà tụ họp, Diệp Phong diễn gọi anh là cá mập. Thời điểm đó, 《 Hoàn Châu cách cách 》 còn rất nóng sốt, Diệp Phong vừa gọi anh cá mập, anh ta liền hát "Anh là gió, em là cát...". Sau này, cha anh được điều đến Bắc Kinh nhậm chức, Tô Hiểu Sầm thăng chức bí thư, Diệp Phong khi đó đã ở Auckland. Tính toán, hai người cũng đã rất nhiều năm không gặp.

"Dì Tô có vài lần đến Bắc Kinh họp, nói em xuất ngoại, trở về khi nào?" Anh ta hỏi.

"Mới mấy tháng." Bây giờ Diệp Phong không có tinh thần gì mà hàn huyên, cô cảm thấy chỉ hồ hấp thôi đã muốn vô cùng khó khăn, cô thậm chí rời khỏi nơi này, "Sa ca ca, chúng ta ngày khác lại tán gẫu, anh nhanh đi cùng với bạn đi."

Anh bĩu môi hướng nhìn bạn gái, "Bằng không, chúng ta họp bàn lại ăn cơm đi? Hắc hắc, Tiểu Phong Diệp bây giờ so với mới trước đây đáng yêu hơn, giống cô gái xinh đẹp."

"Em không quá thoải mái, phải đi trước." Cô nhú mày.

Anh ta thấy sắc mặt cô không tốt, "Anh đây đưa em trở về."

"Không cần, có người ở bên ngoài chờ em."

Anh gật gù đầu, đòi số điện thoại của cô, đưa cô ra đến bên ngoài, mới quay vào trong.

Diêu Hoa kinh ngạc ngồi ở bàn bên cạnh xuất thần, nhìn thấy anh đi đến, liền đứng lên, "Sa tổng, anh cũng quen biết Diệp Phong?"

"Chủ tịch Diêu là như thế nào quen biết Diệp Phong?" Anh ta hỏi ngược lại.

"Chúng tôi xem như bạn bè."

Anh ta a một tiếng, cười cười, "Tôi và cô ấy cùng ở trong một cái đại viện vài năm, ba tôi và mẹ cô ấy là đồng sự."

"Mẹ cô ấy hiện tại..."

"Chủ tịch Diêu không biết sao? Bí thư Thanh Đài - Tô Hiểu Sầm, hiện giờ tiếng tăm vang dội!"

Diêu Hoa trong lòng lạnh lùng cười, cả một tảng đá lớn đột nhiên buông xuống, sau đó, cô chậm rãi thu hồi chi phiếu trên bàn. Cái này, cô không cần lại lo lắng lung tung. Con gái Tô Hiểu Sầm, Biên Thành dù có yêu sâu đậm, cũng chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tan rã trong không vui

Edit: Hanayang

Đến câu lạc bộ này đều là nhà giàu quý tộc có xe riêng, nên có rất ít xe taxi chờ khách ở cửa. Diệp Phong đi bộ ra đường lớn, mới nhìn thấy một hai

chiếc xe taxi chạy lướt qua bên người.

Quá nhiều cảm xúc chỉ trong nháy mắt dừng mãnh đánh vào trong cơ thể, đan thành một loại cảm giác mờ mịt không không chế được. Ở giữa ngã tư đường xa lạ, nước mắt như hồng thủy vỡ òa tràn mi mà ra, cô cúi đầu, không dám ngẩng lên, chỉ cảm thấy cả người từ khi khóc, càng ngày càng không nghe điều khiển.

Cô liều mạng lấy lưng bàn tay lau nước mắt, cũng không rõ chính mình vì sao khóc.

Rất cực cũng có một chiếc xe taxi trống dừng lại bên cạnh cô, cô nói địa chỉ chỗ Biên Thành. Từ câu lạc bộ đến cái tiểu khu kia dường như rất xa, không biết xe đã trải qua bao nhiêu con đường, xe còn đang tiến về phía trước. Cô như bị ánh đèn rực rỡ giữa màn đêm kinh đô mê hoặc, nhìn xem chuyên chú, đến nỗi phải nhờ lái xe phía trước nhắc cô là đi động đang reo.

Giọng Ngã Ly vang lên thật rầu rĩ, "Nhà bộ muối, cậu ở đâu?"

Cô hít mạnh một hơi, cổ nuốt xuống cái giọng nghẹn ngào, "Trên đường về nhà. Cậu thì sao?"

"Mình ở quán bar, cậu lại đây đi, trong lòng mình rất khó chịu, muốn có người trò chuyện."

"Có thể để mai không? Hôm nay mình không được thoải mái." Giờ phút này, cô thật sự không có tinh lực thừa nhận thêm chuyện khác.

Ngã Ly trầm mặc một hồi lâu, mới nặng nề mà thở dài, "Nhà bộ muối, kỳ thật cũng không có việc gì lớn, chỉ là mình muốn chúc mừng một chút, mình, Ngã Ly, cùng với người mình mê luyện tám năm - thầy giáo Vương Vĩ đã nói chia tay, ha ha, tình mộng, mình được giải thoát rồi, cậu vui về không?"

"Vui về." Ánh mắt của cô lại mơ hồ, "Đây thật là một chuyện tốt, ngày mai chúng ta nhất định phải điên cuồng mà chúc mừng một chút, đem những chuyện chết tiệt đã qua đều ném xuống đi!"

"Không, vui về gặp nhau vui về chia tay, hồi ức cần phải quý trọng, nên về ra một dấu chấm tròn tốt đẹp, mà không có gì tiếc nuối. Tình yêu đẹp trong quá trình, không hỏi kết quả. Anh... giúp mình tám năm, từ hai mươi mốt đến hai mươi chín, hơn hai nghìn ngày, về sau nếu không còn đối với ai ngày ngốc như vậy thì tốt quá..." Ngã Ly hu hu khóc lên.

Cô không nói lời nào, lẳng lặng nghe. Đầu óc loạn như vậy, lại có thể phân tích ra Ngã Ly nhất định là lại bị Vương Vĩ đã kích, cô muốn trấn an Ngã Ly, hẳn là nên chạy tới cùng Ngã Ly uống đến say khướt, nhưng đêm nay không được, cô bất lực.

Ngã Ly nức nở dừng máy, xe taxi cũng dừng.

Cô bảo xe taxi chờ cô một hồi, ngẩng đầu lên, bên trong nhà nhà đèn đuốc sáng choang, tầng mà Biên Thành ở lại tối đen như mực. Đi lên án chuông cửa, quả thực không có người đáp lại.

Cô trở lên xe một lần nữa, xe chạy ra đến trước tiểu khu, cùng nghênh diện với chiếc xe Biên Thành mới mua lướt qua. Cô nhìn thấy lái xe là thư ký ban đầu của Biên Thành ở Hoa Thành, Biên Thành nằm ở băng ghế sau, về mặt hồ hững.

Cô tự giễu cong cong khóe miệng, đột nhiên cảm thấy bản thân mình tựa hồ như cảnh sát Thái Bình Dương, quản chuyện cũng quá rộng đi!

Đến nay, cuộc đời Biên Thành là đầu vào đáy, cho dù mất đi vàng hào quang của chức Tổng giám đốc Hoa Thành, anh nhìn qua cũng không phải không xong. Khi anh gặp phải biến cố, mặc kệ là dùng cái biện pháp gì, anh cũng tồn tại tới hôm nay, không phải sao? Tuy so với lúc trước, anh hiện tại không tính là mặt trời trên bầu trời, nhưng cũng làm mưa làm gió.

Cô lo lắng cái gì chứ? Không buông tha cái gì chứ?

Có phải đã xem bản thân mình quá quan trọng hay không? Anh là Biên Thành, không phải những người khác, ở thời điểm gì, làm dạng chuyện gì, khi nào thì nên đi, khi nào thì nên ở, người nào muốn đẩy ra, người nào có thể lợi dụng, anh luôn bình tĩnh mà lại lý trí, không cần cô phải sắm vai dạy đời người khác.

Di Tàn đang tập yoga, cô không có quấy rầy, nhẹ nhàng cất bước lên lầu.

Dòng nước ấm áp từ vòi hoa sen chảy xuống, mới phát giác chính cơ thể mình lạnh như băng đến cỡ nào. Nước mắt lại không nghe lời nhỏ xuống dưới, hòa vào làn nước, là nhỏ bé như vậy.

Đèn tường hình thoi bắt tại đầu giường, ngọn đèn là màu trắng, một loại màu sắc lý trí thanh tịnh. Cô kéo ngăn tủ tìm nội y, nhìn thấy cái CD Hạ Dịch Dương tặng cô vào ngày sinh nhật, cô không nhìn lâu, trực tiếp đóng ngăn kéo lại.

Bình thường lúc này, cô đang dọn dẹp một chút rồi chuẩn bị đến đài. Cô ngẩng đầu, nhìn kim đồng hồ trên tường tíc tắc tíc tắc đi qua từng giây một. Sau đó cô tắt đèn. Xuyên thấu qua khe hở của rèm cửa sổ, có luồng ánh sáng màu xanh, cái loại ánh sáng phát ra trong cảnh cực tối cực tối, từ khả năng lẫn trốn qua khe hở kích thích thần kinh của cô.

Cô cảm giác như có một con sâu chui ở trong bụng mình, nhẹ nhàng mà tê cắn, đau đến cô hít thở không thông.

Cô mệnh lệnh cho mình nhắm mắt lại, mặc cho thời gian thoải mái mà chậm rãi lướt qua.

"Khoát thêm áo ấm xuống đây, anh mua cho em trà sữa ít đường, còn có bánh rán nữa." Lời đạo đầu của Hạ Dịch Dương so với lời đạo đầu của cô ở 《Đêm khuya khuynh tình》 còn tình hơn, căn bản làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Cô lẳng lặng nằm, không hề nhúc nhích, "Em ngủ rồi, không muốn đi xuống."

"Sao lại mệt mỏi như vậy? Anh thấy phòng đi giúp việc còn sáng đèn, anh đi lên được không?" Hiện tại, ở nhà họ Ngô, anh có thể tự do xuất nhập.

"Không cần, lần sau gặp đi!" Tuy nói vậy nhưng cô vẫn ngồi dậy, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, nhìn thấy xe của anh đỗ ở bên dưới một tầng cây tùng ngoài biệt viện. Tiếp đó, cô thấy anh đẩy cửa xe bước xuống, trong tay xách theo cái túi giấy, ánh sáng đèn đường nhu hòa làm cái bóng của anh kéo thật dài.

"Anh chờ đó, em xuống dưới." Cô đóng nhắm mắt, trấn định lại, cời áo ngủ, thay trang phục ra ngoài.

Anh dừng bước lại.

Cô rón rén xuống lầu, khi đóng cổng lớn lại, nhìn giống như kẻ trộm. "Chúng ta đi ra ngoài dạo một vòng đi!"

Lời nói của cô trước sau mâu thuẫn làm cho anh nhủ mảy, anh tinh tế dò xét cô, xem ra không có cái gì dị thường.

"Tốt, vừa vặn anh có việc nói với em." Hai người lên xe, anh phát động động cơ, nhào người ra phía sau lấy ra một cái túi đựng đồ đưa cho cô, "Nhìn xem, em nhất định cảm thấy hứng thú."

Cô nhờ vào ánh sáng đèn điều khiển nhìn nhìn, cuộc thi tìm người chủ trì cho chương trình tình cảm tâm tình 《Sao đêm lung linh》 của kênh giải trí, cô ở một tiếng, đem tư liệu nhét vào lại trong túi.

"Qua hai ngày nữa, anh giúp em làm lý lịch, phải đi báo danh." Anh dường như rất kích động, "Cuối cùng anh cảm thấy tiết mục này chính là làm theo yêu cầu vì em, em hiện tại đang làm người chủ trì tiết mục tình cảm, đối với màn ảnh cũng không mới lạ..."

"Em rất thích công tác hiện tại, tạm thời không có ý tưởng khác." Cô vô cớ phiền chán cắt ngang lời anh.

Giọng điệu đông cứng làm cho anh kinh ngạc thoáng nhìn qua.

Anh dùng một bàn tay thân thiết vươn tới nắm lấy tay cô, ôn nhu nói: "Nhưng đây là một cái cơ hội khó gặp, này không phải là giấc mộng của em sao?"

"Đó là lúc trước." Cô xoay đầu hướng một bên.

Anh trầm mặc một lát, nhẹ nhàng nở nụ cười, "Giá trị của em không nên dừng ở điểm nhỏ như thế này, Diệp Phong, em thích hợp với vũ đài lớn hơn nữa."

"Thích hợp không thích hợp, có liên quan đến anh sao? Có phải muốn kéo em lên tới cùng độ cao như anh, mới xứng đôi làm bạn gái của anh hay không? Được thôi, em nói cho anh biết, cả đời này em đều làm không được, anh không cần đặt kỳ vọng quá cao vào em. Em thích làm DJ radio, chính là một chút tiền đồ như vậy. Anh không cần lại ở trên người em lãng phí thời gian, cũng không cần lấy em cùng người khác so sánh, em chính là em, vĩnh viễn sẽ không trở thành cộng - sự - vàng của anh."

Anh sừng sốt một chút, ý cười trên mặt chậm rãi thu liễm, nhìn thấy phía trước là cơ quan chính phủ, anh thả chậm tốc độ, tắt máy dừng xe, đánh giá cô một hồi lâu, sờ sờ cái mũi, "Vào cuối tuần nói chuyện công tác, quả thật làm người ta phiền chán. Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Để cho anh ôm một chút."

Cô lạnh lùng đẩy tay anh ra, ánh mắt nhìn anh xa lạ mà lại phòng bị.

Lòng của anh phút chốc căng thẳng.

"Làm sao vậy?" Anh ngồi thẳng người.

"Anh có đi vườn bách thú chơi không?" Cô hỏi.

Anh nhất thời không hiểu rõ, vốn cũng không có trả lời.

"Có thấy được mặt mấy con khi ở nơi đó không? Chúng nó ở trên núi giả chạy lên chạy xuống, huyết gió, đánh nhau, chơi đùa... Du khách đứng ở bên ngoài hàng rào, một đám người nhìn xem vui vẻ, cảm thấy đặc biệt thú vị."

"Diệp Phong, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hô hấp của anh không khỏi gấp gáp.

Cô nở nụ cười, chưa sót cô đơn mà vừa buồn bã lạnh lẽo, "Ồ trong mắt của anh, em chắc là một con khỉ trong vườn bách thú! Không, có lẽ còn không bằng một con khỉ, cao lắm là vũ đài tốt nhất lùi hạ khiêu tiểu sử. Anh thấy em vì Biên Thành mà luống cuống, lo lắng, vì Biên Thành mà ở trước mặt anh nói dối, anh nói vẫn không thể thông hiểu cho quan hệ của em với anh ấy, phải rồi, đối lại là em cũng không thể thông hiểu, anh ấy là người có vợ, em dính líu với anh ấy, chính là cái người thứ ba, còn giả bộ về mặt thánh khiết! Anh cái gì cũng không nói, chỉ đứng nhìn, biết em dù có ép buộc như thế

nào, cũng sẽ không có kết quả gì, em cuối cùng rồi cũng là của anh thôi. Anh rất chắc chắn có phải không?"

Hạ Dịch Dương đột nhiên biến sắc, tức giận trong mắt chọt lóe mà qua, "Diệp Phong, em không phải con nít, nói chuyện phải suy nghĩ cẩn thận một chút. Đây là chuyện giống nhau sao?"

"Em không phải con nít, em là con ngốc, là cái đồ ngốc. Tất cả đều không trách anh được, là em tự làm tự chịu. Sáu năm trước, là em chủ động lên giường của anh. Sáu năm sau, là em kiên quyết muốn chuyển đến bên cạnh anh. Em làm gì phải về lại đây chứ? Làm gì phải tin tưởng... Nếu em không trở lại, anh sẽ càng hạnh phúc, nói không chừng đã sớm cùng Kha An Di kết hôn."

Hạ Dịch Dương nghe ra trong thanh âm của cô mơ hồ run run, anh vươn hai tay giữ lấy vai của cô, làm cho tầm mắt song song với cô, "Diệp Phong, em muốn chỉ trích anh giấu diếm, anh có thể nhận, nhưng không cần nói quan hệ của chúng ta tệ như vậy. Em không biết em đối với anh có ý nghĩa gì sao?"

"Anh thừa nhận che giấu," cô cắn môi, "Vì sao muốn giấu diếm? Em không xứng biết chân tướng sao?"

"Biên Thành kết hôn không kết hôn, đối với chúng ta có cái gì ảnh hưởng sao? Có lẽ em cho rằng anh ta chưa kết hôn, em sẽ có nhiều lựa chọn." Hạ Dịch Dương ôn hòa thanh nhã cũng không không chế được.

"Đúng vậy, đúng vậy, nhiều lựa chọn..." Cô cúi đầu nỉ non.

"Diệp Phong, từ đầu tới cuối, rốt cuộc em đem anh trở thành cái gì? Anh không muốn nghĩ như vậy, là một cái dự bị sao?"

Trong lòng giống như bị đổ cái gì đó, cô giật mình, đột nhiên nhẹ nhàng cười ra tiếng, cô bắt tay xuống, cái gì cũng không nói, trực tiếp đẩy cửa xuống xe, sập mạnh cửa lại.

Anh xuống đuổi theo, giữ cô lại, "Không cần hồ nháo, đã trễ thế này, anh đưa em trở về."

"Không dám phiền." Cô "ba" hất tay anh ra, rút di động, cẩn thận phân biệt kiến trúc khu vực xung quanh, bấm số điện thoại Vu Bình.

Trong khi chờ đợi Vu Bình tới, hai người đều không nói gì.

Vu Bình vừa tới một chút liền phát hiện không khí quỷ dị, cậu kinh ngạc nhìn hai người, cổ họng một tiếng cũng không dám vang.

Cô theo thói quen ngồi ở ghế sau, khi cửa xe đóng lại, cô nhìn đến anh đứng ở ven đường, cùng chiếc Passat trong đêm đen dung thành một khối.

Mặc kệ nói như thế nào, lúc này đây họ là tan rã trong không vui.

Xe chạy được một lúc, cô nghe được di động có tin nhắn đến.

"Diệp Phong, em thật sự hy vọng người nói cho em biết Biên Thành đã kết hôn là anh sao?" Hạ Dịch Dương hỏi.

Cô yên lặng khép di động lại. Cô cũng không biết nên thu thập những cảm xúc rối rắm kỳ quái này như thế nào, cũng biết không có lý do gì mà nổi cơn làm trận làm thượng với anh, chỉ là lòng của cô đau không không chế được.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Ánh trăng soi bóng

Edit: Hanayang

Ánh trăng trên mặt nước lóng lánh bạc.

Dường như tất cả lại trở về điểm ban đầu, Hạ Dịch Dương không điện thoại cho cô nữa, màu đen Passat cũng không có xuất hiện ở bên ngoài biệt thự Ngô gia, không có không hẹn mà gặp, cũng không có bóng dáng thoáng qua. Đương nhiên, hình ảnh của anh, cô vẫn có thể thường xuyên nhìn thấy trên tivi. Kỳ nghỉ lễ Quốc khánh dài ngày, vừa mở tivi lên, dường như mặc kệ là kênh nào, thời gian nào, đều có thể nhìn thấy anh.

Cô đến CCTV một lần, vì phối âm khâu hậu kỳ cho đoạn quảng cáo công ích đã quay lần trước. Thời gian so với ngày hẹn bị hoãn lại, Tần Phái quá bận. Tần Phái gọi điện thoại hỏi cô có thể lại đây hay không, nếu không được, thì tìm người khác lồng tiếng thay cô. Cô trầm ngâm một hồi, hồi thời gian, sau đó cùng tới với Vu Bình.

Đến phòng ghi âm, Hạ Dịch Dương đã có mặt ở đó, lúc này xem như hai người chính thức chạm mặt trong thời gian làm việc, cũng là một lần duy nhất, từ lần chia tay không vui về gì vào một tháng trước. Anh đang cùng nhân viên công tác xem xét hình ảnh cắt nối biên tập, Tần Phái vẫn là có chút tài năng, quay đẹp hoàn hảo, âm áp vô cùng. Khi anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, ánh mắt kia giống như vô hạn trìu mến, quý trọng, cô cười đến xinh đẹp

ngọt ngào như vậy, vừa thấy liền biết là cô gái đang đắm chìm trong tình yêu.

Kìa chính là quảng cáo, không thể là thật sao.

Tần Phái đứng dậy nghênh đón cô, anh cũng đứng lên, xuất phát từ lễ nghĩa, thân nhiên hướng cô gật đầu.

Anh chưa từng nhìn cô như vậy bao giờ, ánh mắt xa cách tựa như cách một con sông dài. Cô duy trì mỉm cười, trong lòng lại như bị kim châm, không biết gió từ nơi nào nổi lên, luồn lách đi vào, trong phòng ghi âm nhiệt độ ổn định - hai mươi độ, cô lạnh đến cả môi đều trắng.

Tần Phái quý dị đánh giá hai người, may mắn là đang trong lúc làm việc, anh ta cũng không có hỏi nhiều.

Lời kịch chỉ một câu như vậy: Đây là nhà của chúng ta, chúng ta yêu nó, che chở nó, hai người phải đồng thanh đọc chậm. Vì điều tiết cảm xúc của cả hai, làm cho thanh âm càng tròn trĩnh, thâm tình, Tần Phái cho người chỉnh đèn tối xuống, mở nhạc lên. Một khúc violon trữ tình, âm thanh tuyệt vời êm ả như dòng nước, tràn ngập bên trong.

Tim cô đập rất nhanh, dù đeo tai nghe, cô vẫn có thể nghe được thanh âm bùm bùm. Hai người trước tiên luyện tập ngữ tốc, sau đó mới thu âm.

"Khi nói đến hai cái từ "Yêu" cùng "Che chở" này, chúng ta tăng mạnh giọng điệu một chút, như vậy, chỉnh câu còn có trình tự." Anh nói.

Cô gật gật đầu.

Đợi cho đến khi thu, cô vẫn chưa nắm giữ được tiết tấu, cô quá khẩn trương, thanh âm có hơi run. Tần Phái cho làm lại một lần, thực mắt mặt, lại một lần không thành công.

Bên trong im lặng khiến cho người ta hít thở không thông, tất cả mọi người đều nhìn cô. Cô quần bách cũng không dám nuốt nước miếng, ngại ngừng nói với Tần Phái: "Tôi đi ra ngoài điều chỉnh cảm xúc một chút."

Tần Phái phát phát tay, cô tháo tai nghe xuống đi ra phòng ghi âm, bên ngoài là một bức tường thủy tinh rộng lớn, có thể quan sát được thành phố Bắc Kinh phồn vinh hoa lệ bên ngoài.

Cô nhắm mắt lại lẳng lặng đứng, bàn tay gặt gao nắm thành quyền.

Anh không có giống như lần trước ở trung tâm mua sắm Tây Đan đi ra an ủi cô, cô chưa sót cong cong khóe miệng.

Lại trở vào phòng ghi âm, cô rất xuất sắc hoàn thành phối âm.

"Muốn sang gặp chú Ngô của cô hay không?" Tần Phái hỏi.

"Chúng tôi mỗi ngày gặp mặt, không cần quấy rầy chú ấy làm việc." Cô hướng mọi người gật đầu, đi ra. Anh nhanh hơn cô một bước, đứng ở cửa thang máy.

Cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu, "Dịch Dương..."

Anh nghiêng mặt qua, nhướn mày, "Có việc sao?"

Nụ cười cương ở trên khuôn mặt trắng bệch, hồi lâu mới khôi phục lại huyết sắc, cô lắc đầu, "Không có. Gần đây được không?"

Anh chớp mắt, nhún nhún vai, "Không tệ. Anh phải đi làm việc." Cửa thang máy mở ra, anh bước đi vào.

Cô ngơ ngác nhìn chằm chằm vào cửa thang máy màu xám, sau khi ra tới bên ngoài hít vào không khí trong lành nhưng lạnh lùng cuối thu, thần kinh căng thẳng mới từ từ thả lỏng.

Tần Phái đưa cô đến bãi đỗ xe, khóe miệng co rúm, "Hai người các người sẽ không chiến tranh lạnh chứ?"

"Anh ánh mắt thế nào vậy?" Cô trắng mắt liếc Tần Phái một cái, cứng rắn chống cự không để một chút lời giễu cợt của anh ta chạm vào cô, "Tôi nghe chú Ngô nói đài các người có làm cái chuyên mục mới gì đó, gọi là 《Tình dạ vi quang》 gì đó, phải không?" Mặt lạnh lẽo đỏ hồng, cô thường không có thói quen nói dối.

Tần Phái cân nhắc chằm chằm nhìn cô, "Cô muốn cảm một chân?"

"Không thể sao?"

"Có thể thì thật ra cũng có thể, bất quá, cô tới cũng chỉ là làm tán lá cây thôi."

"Người chủ trì đã điều động nội bộ xong rồi?"

"Hiện tại, mấy nhà tài trợ cho chuyên mục này đều là do Kha An Di kéo tới được, bày ra cũng là cho cô ấy làm. À, nếu cô đưa mẹ cô ra mặt, lại nói chú Ngô của cô hỗ trợ, cơ hội có thể ngang hàng, đến lúc đó vở kịch liền gây cúng. Cô muốn tới sao?"

Cô phiết hạ miệng, "Thật sự là đen tối, Trung quốc sẽ không thể có một chuyện có thể công bằng cạnh tranh sao?"

"Quốc gia của chúng ta là lễ nghi chi bang, khắp nơi đều nói đến nhân tình, hắc hắc, không quen nhìn, cô chạy ra nước ngoài đi."

Tìm cô lộp bộp thật mạnh rồi dừng lại một chút.

Trở lại radio, tay giống như không nghe theo sai khiến, không biết như thế nào liền mở trang web tin tức lưu học. Đang nhìn, Tiểu Vệ tiến lại đây, "Chị Diệp, ai muốn xuất ngoại?"

Cô cuống quýt tắt trang web, "Chị xem bữa thôi."

Tiểu Vệ nhìn nhìn xung quanh, thần bí hề hề hướng cô nháy mắt, nhỏ tiếng nói, "Giám đốc Lâu có niềm vui mới!"

Cô xoay người, "Ai vậy?"

"So với anh ta nhỏ hơn mười lăm tuổi, nghiên cứu sinh mới ra trường, nghe nói ánh mắt nhìn Giám đốc Lâu tựa như kính ngưỡng vĩ nhân."

Diệp Phong phốc nở nụ cười, "Khoa trương như vậy hả!" Thế này thì vẫn là cô gái sống trong tháp ngà, không rành thế sự, dám cá là vô cùng thích hợp nắm trong tay, đắp nặn, cùng so với Thôi Linh là hai cái thái cực.

Vì thành công, người đàn ông cũng có thể chịu nhục, một khi thực hiện được mục tiêu, là có thể trải nghiệm cuộc sống chính mình muốn. Tình yêu, có đôi khi chính là một cái công cụ. Đây là lý trí của đàn ông, là bí ai của phụ nữ.

Cho nên tình cảm lưu luyến của mỗi tình đầu, tất nhiên rồi sẽ theo gió bay đi. Ở mỗi một cái giai đoạn của đàn ông, yêu cầu đối với tình yêu đều là bất đồng.

Trước thứ sáu, cô cùng chuyên gia tham thảo các trường bối của chúng ta vì sao có thể so với con người hiện tại hạnh phúc mà vui vẻ hơn? Hôn nhân của họ đa số là mai mối và mệnh lệnh của cha mẹ, giữa họ không có trải qua luyến ái, thậm chí là đối với đối phương không hề hiểu biết.

Chuyên gia giảng giải vô cùng khách quan, khi đó, mọi người quan niệm còn bảo thủ, thiếu thốn vật chất, tính lưu động không lớn, nữ tính ý thức chưa thức tỉnh, còn có phương thức biểu đạt tình yêu bất đồng.

Cô hỏi: Cô là nói khi đó con người cũng không biết yêu sao?

Chuyên gia nói, yêu là có kết quả, hẳn là cân nhắc đến ý thức trách nhiệm ngay sau. Người hiện tại, yêu chính là bắt tại bên miệng một câu diễn ngữ, cũng không phải lời hứa chân chính xuất phát từ nội tâm, đáng thương là, đối phương tin là thật.

Cô nhớ tới bài 《Mary tình yêu》kia, khe khẽ thờ dài.

"Vậy chúng ta muốn làm như thế nào mới có thể biết cái gì là tình yêu chân chính chứ?"

Chuyên gia nói đùa một câu: "Đến khi cô tóc tựa tuyết, ngồi ở trên xích đu, làm sao cũng không đi được, người kia vẫn đem cô trở thành bảo vật trong lòng bàn tay, chính là chân ái của cô."

"Tìm một quả cầu thủy tinh có thể nhìn thấu tương lai, thấy rõ anh ấy, sau đó liền chạy đến cửa nhà anh ấy chờ đợi."

"Ha ha, tình yêu như vậy còn có cái gì thú vị!"

Trước kia, khát vọng tình yêu là lãng mạn mà lại kinh thiên động địa. Trải qua rồi mới hiểu được, tình yêu không cần thú vị, cần là cảm giác yên ổn, chân thật.

Thư ký Lâu Dương lại đây, nói cô đi đến văn phòng giám đốc một chút. Tình cảm mới lưu luyến cũng không làm cho Lâu Dương nhìn thoáng qua vẻ mặt rạn nứt, anh vẫn là nhã nhặn, nho nhã, nụ cười thông dong bình tĩnh.

"Như thế nào?" Anh hướng cô triển khai một bức ảnh chụp thật lớn, là hai ngày trước cô đã chụp, ăn mặc vô cùng chức nghiệp, cười đến thực thân thiết. Ảnh chụp đã được PS qua, rằng cô trắng đến có thể đem quảng cáo kem đánh răng, làn da mịn màng có thể so với ngôi sao mới trên bìa tạp chí. Ở trên, phía bên trái ảnh chụp, đề rõ ràng năm chữ "Lá cây tình không". (Tình= ngôi sao, không= không gian)

Cô khó hiểu nhìn anh.

"Ngày một tháng mười một, 《Đêm khuya khuynh tình》 chính thức đổi tên thành 《Lá cây tình không》, hiện tại chính thức bắt đầu khởi động tuyên truyền."

"Này... quá đột nhiên!" Trong đầu cô trống rỗng, không phải vui mừng kinh ngạc quá độ, mà là có điểm chột dạ.

"Đột nhiên cái gì, trước đây chúng ta đã nói qua chuyện này, hiện tại thời cơ đã chín muồi."

"Tôi lo lắng tôi... không chắc có thể đảm nhiệm."

Lâu Dương hé mắt nhìn cô, nhướn mày, "Hôm nay sao lại khiêm tốn như vậy? Sẽ không phải trong lòng cô có tính toán khác?"

Cô cuống quýt xua tay, chua chát cười, "Không... Không..."

Lâu Dương con người trở nên sâu không lường được, "Diệp Phong, nếu cô có bình đài tốt hơn, tôi không ngăn cản cô, nhưng cần ở trước khi tuyên truyền nói cho tôi biết, bằng không, trận này có thể sẽ không tốt thu xếp. Hừ?"

Cô đấu tranh để mở mắt nhìn.

"Tôi sẽ đem việc này dời lại một tháng sau." Lâu Dương nói, giọng điệu vẫn hiền hòa như cũ.

Cô phải kính cẩn cúi người trước Lâu Dương rồi, bản thân mình thật sự là cái diễn viên a ma tơ, cái gì cũng giấu không được.

Rừng phong phía trước thư viện Quảng viện, đã muốn từ hồng nhật biến thành đỏ thắm, thời điểm cô đi học, luôn có thể nhìn thấy có sinh viên ở đó chụp ảnh.

Cô dừng chân lại, như có thể nhìn thấy thời gian kéo dài.

Ngã Ly hỏi cô có phải hâm mộ tuổi thanh xuân của người ta hay không, mà ánh mắt ưu buồn như vậy. Cô hung hăng đáp Ngã Ly một cái, "Chẳng lẽ mình già đi sao?"

"Dù sao không còn trẻ tuổi là sự thật." Ngã Ly về mặt giọng điệu mỉa mai.

"Đừng nói mình, lo cho chính cậu kia." Ngã Ly béo lên rất nhiều, quần áo mùa thu gần như là phải mua mới nhiều lắm, trước kia mái tóc gọn gàng sóng vai giờ ra thật dài, lung tung tùm thành một túm ở phía sau, mặt cả ngày hướng lên trời, ngay cả trang điểm chút xiu cho trang nhã cũng không làm, trên mũi mụn đầu đen rất nhiều, da mặt vừa nhòn lại nám, vừa thấy chính là cái cô gái lười biếng.

"Mình cảm thấy hiện tại mình rất tốt nha, muốn ăn cái gì, muốn mặc cái gì, đều không cần để ý ánh mắt của người khác." Ngã Ly chẳng hề để ý nắm vai của cô.

Cô nghe thấy mà lòng buồn bã.

Có đôi khi, tuy rằng yêu là thống khổ, nhưng mỗi ngày đều tràn ngập sức sống, chân chính đem người trong lòng ép đi ra ngoài, lòng là nhẹ nhõm nhưng người lại thành một khối thể xác không có linh hồn.

Cô ở Quảng viện cũng từng gặp được Vương Vĩ, chủ động chào hỏi với cô, thân thiết nói chuyện với Ngã Ly, so với lúc trước không có gì hai loại. Ngã Ly vẫn cúi đầu, khi cô nắm tay cô ấy, phát giác cả bàn tay Ngã Ly ra mồ hôi lạnh.

Cô hỏi qua Ngã Ly rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tất cả những chuyện có liên quan đến Vương Vĩ, Ngã Ly tránh né, không phải đối đề tài, thì là giả ngu.

Này xem như chân chính giải thoát sao?

Hết giờ lên lớp, đi ra ngoài, trời đã tối đen, Ngã Ly đứng ở trên hành lang, chờ cô cùng ăn cơm chiều với nhau.

"Mình biết một quán thịt nướng, cũng được lắm" Ngã Ly nói.

"Sao lại ăn thịt nướng?" Cô nóng nảy. Hiện tại Ngã Ly không thịt không vui, hai người vài lần đi ăn cơm, đều là thịt nướng.

"Vi suy nghĩ cho cậu đó! Cậu có soi gương không? Mặt có lớn bằng bàn tay sao? Nếu không ăn nhiều thịt một chút, cậu sẽ thành nữ quý chủ trì, đến lúc đó, Hạ Dịch Dương lại càng không cần cậu."

Cô không nói gì.

Ngã Ly rất quen thuộc quán thịt nướng này, không phải đặc biệt xa hoa nhưng là thực tình xảo, thịt không cần tự mình nướng, có phục vụ sinh nướng xong đưa lên cho khách lựa chọn, có điểm giống tiệc đứng.

"Thêm bình rượu táo." Ngã Ly rất quen hướng về phía phục vụ sinh gọi.

"Cậu lái xe mà!" Cô trừng mắt Ngã Ly.

"Rượu này hả, kỳ thật là đồ uống có cồn, ngọt ngào, có thể hòa tan mỡ trong thịt nướng, hơn nữa uống vào có lợi cho giấc ngủ."

"Có phải cậu thường xuyên uống hay không?" Rượu màu xanh nhạt, Diệp Phong vươn đầu lưỡi liếm thử thấy ngọt, vì thế yên tâm uống một ngụm to, ai ngờ vào miệng cũng là thật cay, thiếu chút nữa làm nước mắt của cô bay đi ra.

Ngã Ly cười đến ngiêng trước ngã sau, "Sao cậu vẫn là giống như thời đi học không có tiền đồ như vậy?" Cô bảo phục vụ sinh đưa nước trái cây đến,

chính mình chuyển nguyên bình rượu đi qua.

"Minh là người Thanh Đài, cũng không phải người đông bắc." Cô phản bác. Mùa đông ở Đông bắc vô cùng lạnh lẽo, nơi đó mọi người thích uống chút rượu tăng cường sưởi ấm, thời gian dân trời, từ lượng cũng không nhỏ.

Ngà Ly ha ha cười, uống một ngụm rượu, gấp miếng thịt nướng, chấm vào đĩa tương ớt tương ngọt cuốn vào rau xà lách rồi nhét vào miệng.

"Cậu chậm một chút." Diệp Phong gõ vào chiếc đĩa của cô, cảm giác Ngà Ly dường như rượu chè ăn uống quá độ.

"Đừng quá nhiều niềm vui của mình." Ngà Ly tránh đi, hỏi, "Vẫn không có liên hệ gì với Hạ Dịch Dương sao?"

Diệp Phong nghe thấy đầu cũng phình ra, nhìn bình rượu, cũng hơi chút muốn uống vào.

"Cậu cũng thật sự là bản lĩnh, đem cái người ôn hòa như vậy chộc cho giận dữ. Minh còn tưởng rằng cậu là đối với Biên Thành tình cũ chưa dứt, luôn luôn ở bồi hồi, ai ngờ cậu đã sớm thay lòng đổi dạ. Đi nói xin lỗi đi, sau đó làm nũng nhõng nhẽo, sẽ không chết đâu. Kỳ thật việc này đúng là cậu không đúng, Biên Thành lừa gạt cậu, cậu đem lửa giận phóng tới trên người Hạ Dịch Dương làm gì chứ?"

Diệp Phong yên lặng ăn thịt nướng.

Khi cô và Biên Thành bên nhau, mọi chuyện đều ỷ lại Biên Thành, Ngà Ly nói cậu không sợ người yêu sẽ mệt sao! Sau đó, Biên Thành thật sự mệt mỏi, không thể chịu được sự ỷ lại của cô, đem cô đẩy ra, đương nhiên việc này cũng có điều kiện tiên quyết, nếu Biên Thành không có gặp được biến cố, nhất định có thể tiếp tục yêu cô. Nhưng cái này thuyết minh cô chỉ là một người muốn hưởng thụ, muốn được yêu mà không hề hồi báo. Đối với Hạ Dịch Dương cũng vậy, anh có bao nhiêu yêu cô, cô vô cùng rõ ràng, cho nên mới đối với anh tùy ý tùy hứng như vậy, cố tình gây sự, dường như muốn thành công chọc giận anh, khiến anh phải đẩy mình ra xa.

Đây là kết quả cô muốn sao?

Khẳng định là không phải.

Cô chính là cảm thấy không mặt mũi đối diện anh mà thôi, vì Biên Thành, cô đã làm bao nhiêu việc ngốc, tuy rằng không quan hệ với tình yêu, nhưng lại chưa từng suy nghĩ qua cảm thụ của anh. Anh xem ở trong mắt, bao dung, nhẫn nại.

Cô còn tưởng rằng đã cho anh rất nhiều.

Cô có chỗ nào đáng giá được anh đối đãi như vậy? Cũng có năng lực cho anh được cái gì?

Cô mờ mịt.

Ngà Ly lại uống một ngụm rượu, "Cậu rốt cuộc đang lo lắng cái gì? Sợ anh ấy không để ý tới cậu?"

"Không phải." Tuy là nói như vậy, trong lòng lại không yên, cho nên cũng không đi thử, mặc cho cục diện bế tắc. Con người đều là như vậy, sau khi mất đi mới cảm thấy tiếc nuối mà quý trọng, nhưng mà lại có mấy ai đứng ở tại chỗ chờ bạn hối hận đâu?

"Anh ấy là người tốt." Ngà Ly cảm khái.

"Quả thật không ác." Cô cười khô, "Nhưng mình hỏng mất rồi."

"Cậu đang tự ti?" Ngà Ly hưng phấn mà đề cao âm lượng.

Cô tức giận trừng mắt liếc nhìn Ngà Ly một cái, "Minh sẽ sao? Minh chính là cảm giác mình dường như sẽ không yêu đương nữa. Ở nước ngoài sáu năm, thực cô đơn, nhưng là bình tĩnh. Hiện tại mỗi một khắc mình đều giống như đi xiếc trên dây, thường hoảng hốt ra một thân mồ hôi lạnh."

"Không phải lại muốn chạy trốn lần nữa đó chứ?"

Cô không nói gì.

"Muốn chạy trốn bỏ chạy cả đời, đào cái động đem chính mình chôn sâu, chết già không gặp. Nếu còn muốn quay lại, liền ngoan ngoãn mà ở đây. Cậu xem mình còn cùng một cái học viện với Vương Vĩ đâu, mỗi ngày đều nhìn thấy anh ta cùng... Ai, không nói, uống rượu."

"Nếu muốn chạy trốn, lần trước liền ở lại Thanh Đài, mình... Cho mình một ly rượu đi!" Cô đem nước trái cây trong ly uống sạch, đưa ly qua.

Di động vang lên.

Cô dùng khăn giấy xoa xoa tay, cầm lấy di động. Vừa thấy dãy số, không khỏi trầm mặt.

Là Biên Thành. Đây không biết đã là lần thứ mấy gọi điện thoại cô, mỗi một lần cô đều tìm mọi lý do từ chối gặp mặt. Không phải tức giận với anh, mà là cảm thấy không cần thiết phải gặp lại.

"Hạ Dịch Dương?" Ngà Ly thấy vẻ mặt cô cổ quái.

Cô lắc đầu, ấn nút nghe.

"Diệp Phong, ở nhà sao?"

"Không phải, em với Ngà Ly ở bên ngoài ăn cơm."

"Anh cũng chưa ăn cơm, giờ anh đi qua tìm hai người."

"Chúng em đã sắp ăn xong, hơn nữa nơi này rất hẻo lánh."

"Anh ngay cạnh khu phụ cận Quảng viện."

Cô thờ dài, anh thực hiểu các cô, ăn cơm liền thích vây quanh bốn phía Quảng viện mà chuyển tới lui. Cô nói địa điểm, tắt máy xong nói với Ngà Ly: "Gọi thêm một mâm thịt nướng nữa đi!"

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Tình yêu xưa như đường mật

Edit: Hanayang

Khi Biên Thành đến quán, Ngà Ly đã đi rồi.

Cô ấy thực không phúc hậu nói với Diệp Phong: "Loại chuyện tình tam giác này rất phức tạp, mình không có cái bản lĩnh làm quan toà ấy, tránh đi." Diệp Phong còn chưa kịp lấy lại tinh thần, người đã không thấy tăm hơi.

Khắp nơi phiêu đảng mùi thịt nướng hun khói, Biên Thành nhủ nhủ mảy, đi đến quầy thanh toán hóa đơn, "Chúng ta đổi địa phương ăn cơm."

Diệp Phong nhìn anh, Ngà Ly nói cô gầy, Biên Thành mới là gầy lợi hại, xương gò má hai bên xõng ra, hốc mắt hõm sâu, nhưng nhìn qua đường nét thật sâu sắc, sắp vượt qua người ngoại quốc. Trong mắt phiếm hồng tơ máu, thần thái gian nan mệt mỏi đến cực điểm.

Biên Thành không có lái xe, có khả năng chuẩn bị đến nốc rượu.

Bên ngoài quán ăn chính là cửa vào bến tàu điện ngầm, lúc này, người ngồi trên tàu không nhiều lắm, trong tàu trống rỗng. Hai người cứ đối diện mà ngồi, bà đầu đều tự xoay hướng một bên, tầm mắt cũng không có chạm nhau.

Nơi anh đưa cô đến là quán bar Zero, sau khi cô về nước, lần đầu tiên anh hẹn cô đi ra chính là ở trong này, cô còn có vinh hạnh nhìn thấy anh diễn tấu một khúc Saxo.

Bartender và phục vụ sinh thấy anh, đều chạy đến tiếp đón, giống như rất quen, hỏi anh tại sao lâu quá không tới? Anh cười yếu ớt, bận việc!

Trong quán bar ngọn đèn u ám, dáng người kêu gọi, đêm nay không ai diễn tấu, máy phát một bản nhạc đồng quê nước Mỹ, thâm tình ngâm xướng, có cảm giác thôi miên.

Họ không có ngồi ở quầy, mà chọn một lô ghế riêng. Anh không uống rượu, gọi pizza hải sản, còn có salad cùng đồ uống.

"Còn muốn gì nữa không?" Anh giương mắt hỏi cô.

"Em đã ăn qua rồi." Cô giờ mười ngón tay, cảm cái đệm ở trên sofa ôm vào trong ngực. Đã đến tháng 10, trong quán bar còn mở máy lạnh, cả người cô lạnh đến lỗ chân lông đều lạnh run run.

Anh nhìn thấy, rung chuông gọi ly trà nóng.

Trong lô ghế có tivi, kênh CCTV điện ảnh, lần đầu chiếu ra mắt bộ phim nhựa gì đó của một đạo diễn người Hongkong. Tuyên truyền bây giờ thật sự là rất mạnh, lần đầu ra mắt mà còn hơn lễ trao giải thưởng. Trên thảm đỏ, các nữ minh tinh váy dài thướt tha, đối với ống kính mỉm cười duyên dáng xinh đẹp.

Cơm và trà đã gọi cùng được đưa lên, tiếp nhận ly nước nóng ấm bốc khói, cô bùng lên, thở ra một hơi.

Hai người không có chuyện gì nói với nhau, làm như tới chỗ này, anh là vì ăn một miếng pizza, cô là vì uống một ly trà nóng.

Ăn được một nửa, đột nhiên anh nói một câu: "Diệp Phong, em đang tránh anh." Ngữ khí là khẳng định.

"Vì sao?"

"Nếu hôm nay anh không có thái độ cường ngạnh, em căn bản là sẽ không gặp anh." Anh hạ nữa xuống, uống vào một ngụm đồ uống, trong mắt có vẻ cô đơn khôn cùng.

"Em không có lý do gì phải tránh anh, em lại không nợ anh cái gì." Cô nói đùa.

"Anh nợ em."

Không khí im lặng.

"Không, anh không nợ," cô bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, "Ở quảng viện bốn năm, anh đã cho em tất cả những gì có thể. Chúng ta chia tay, không thể nói là vận mệnh trên người, tính cách hai chúng ta cũng quyết định kết quả của chúng ta. Em không hiểu khéo léo, cũng không đủ sẵn sàng, cho nên anh không dám ý lại vào em. Mà anh... rất kiêu ngạo, cho em không an toàn. Thời điểm lúc đó em không hiểu, chỉ biết thầm oán trách anh, chưa bao giờ biết nhìn lại chính mình."

Anh không có phản bác lại cô, lời cô nói có một chút đạo lý, nhưng cũng không hoàn toàn đúng. Rất nhiều việc làm người ta rồi rắm, mâu thuẫn, thay đổi thất thường, là vì thân ở trong đó, thật sự không đếm xỉa đến, khi nhìn thấu thì đã thấy phai nhạt.

Yêu đã không còn, anh vô cùng thanh tĩnh.

"Trách anh lừa gạt em sao?" Giọng anh trầm trầm, trong lòng đương nhiên thực chua chát.

"Anh nhất định có lý do của mình." Cô nói một cách thực tế. Chuyện cô và Điều Hoa gặp mặt, Điều Hoa sẽ tìm anh cho anh biết, xốc cái khăn che mặt của anh lên, làm cho anh không cần lại ôm cái ý tưởng gì nữa.

"Diệp Phong," Anh ngừng thở, vẻ mặt ngưng trọng, giống như đã suy nghĩ thật lâu, mới tiếp tục nói, "Cho dù giữa chúng ta không có kết quả, nhưng nhất định đừng cho rằng tình yêu anh đối với em là dơ bẩn."

Cô muốn nói cái này còn quan trọng sao? Chung quy vẫn không nhẫn tâm nói ra miệng, đưa ly trà đến bên miệng che giấu, cúi thấp mi mắt, lặng lẽ thờ dài.

"Anh và Điều Hoa từng có hai năm hôn nhân, vào tháng 10 năm ngoái chúng tôi ly hôn. Chồng trước của cô ấy là một diễn viên." Anh nói một cái tên, cô trùng mắt nhìn, nghe thật quen tai, dường như là nam diễn viên hạng hai. "Người đó là đi con đường thần tượng, vì không muốn ảnh hưởng cảm xúc của fan, rất ít người biết. Là anh đi tìm Điều Hoa, khi đó, bọn họ đã muốn chuẩn bị ly hôn, người kia khi quay phim cùng nữ diễn viên chính nhào ra một cái scandal, chọc giận Điều Hoa."

Cô có chút hứng thú lắng nghe, phát giác Điều Hoa thật sự rất mê tỳ đệ luyện.

Anh lại trầm mặc một hồi lâu, sau đó đột nhiên đứng lên đi hướng ra cửa, mở ra, hướng ra ngoài nhìn nhìn, lại ngẩng đầu lên, nhìn nhìn trần nhà. Từ trên bàn cầm lấy điều khiển từ xa, chỉnh âm lượng tivi lớn hơn, trực tiếp ngồi vào bên cạnh cô, giống như sợ lạnh, nắm chặt tay cô.

Anh biểu tình quá mức ác liệt làm cho cô thực giật mình.

"Diệp Phong," anh nhỏ giọng, chỉ có cô có thể nghe được, "Cha anh trốn đi quá vội vàng, cái gì cũng chưa kịp mang đi, sau đó cảnh sát xét nhà, tịch thu tất cả, nhưng mà có một khoản tiền những người khác cũng không biết, anh về sau này cùng nói chuyện với ông ấy, ông ấy mới nói cho anh biết. Ông ấy ở trong công ty văn hóa mà Điều Hoa làm kia có một số cổ phần, có thể là ông mọi khi nhận hối lộ, đều dùng danh nghĩa Điều Hoa. Ông ấy bảo anh đi tìm Điều Hoa, tranh thủ đem khoản tiền kia cầm qua đó, tìm cách làm ăn nuôi sống ông. Nhưng khi đó cảnh sát đã đang chăm chăm theo dõi anh, Điều Hoa vô duyên vô cớ đem tiền cho anh, nhất định sẽ khiến cảnh sát chú ý. Chỉ có một cách, thì phải là kết hôn, anh có thể danh chính ngôn thuận nhận tiền của Điều Hoa. Vì muốn làm chuyện này như thật sự, hôn lễ thực long trọng, anh tìm riêng Hạ Dịch Dương làm phù rể, khi đó anh ta là phóng viên ngoại cảnh CCTV, đã được rất nhiều người biết đến. Cứ như vậy, anh thuận lợi lấy được 20% cổ phần công ty, chúng tôi mặt khác thành lập công ty văn hóa Hoa Thành. Anh cùng Điều Hoa giao ước, qua hai năm sau khi kết hôn, lấy lý do tính cách không hợp, hòa bình ly hôn. Điều duy nhất anh thật không ngờ, Điều Hoa xem cuộc hôn nhân này như thật. Anh vô cùng cảm kích tất cả mọi chuyện cô ấy đã làm cho anh, anh có thể vì Hoa Thành bán mạng cả đời, nhưng anh không thể chấp nhận cô ấy, ngay từ đầu anh đã thần nhiên nói rõ. Anh chỉ có thể thật xin lỗi cô ấy. Sau khi ly hôn, cô ấy vẫn chưa chịu từ bỏ ý định. Cha anh cuối cùng vẫn bị dẫn độ về nước, chết ở trên toà án, anh lại không cần phải tấn nghĩa vụ. Anh đem 20% cổ phần công ty làm hồi báo cho Điều Hoa, anh chỉ mang đi vài năm tiền lương này của anh, đồng tiền đó là sạch sẽ, lòng của anh cũng là sạch sẽ. Anh hy vọng xa vời quá, nhưng là... Đã đi qua thật sự liền trôi qua."

Trên mặt của anh hiện lên một tia đau đớn.

Cô nhếch đôi môi, hiển nhiên là bị dọa đến.

Cô nhớ tới Lôi đội trưởng đội đặc công từng ám chỉ với cô, nói anh thực phức tạp, vì con đường làm quan của cha mẹ cô mà suy nghĩ, cô hẳn là tránh xa anh. Lôi đội trưởng biết khoản tiền này, có khả năng chi tiết giữa anh và Điều Hoa đều rất rõ ràng. Chính là Biên Hướng Quân đã chết, khoản tiền này rốt cuộc nói không rõ ràng, cuối cùng không giải quyết được cái gì. Nếu Biên Hướng Quân không chết, vậy Biên thành có thể...

Cô không khỏi rung mình một cái, "Anh và Diêu Hoa thực đã ly hôn?"

Anh gật gật đầu, trong mắt hiện lên một chút tinh quang.

Cô vỗ ngực, "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Ồi, pizza của anh đều lạnh."

Tinh quang âm đạm, anh thản nhiên cười cười tự giễu.

Anh hy vọng quá xa vời rằng anh có thể lại đến bên cô, nhưng sau khi biết cô là con gái Tô Hiểu Sầm rồi, anh sẽ không lại cố gắng nữa. Cuộc hôn nhân cũ của anh là giấy không gói được lửa, anh có một người cha phạm tội là sự thật. Cho dù anh yêu cô, nhưng là nên đi yêu như thế nào đây?

Giữa bọn họ đã là không cân xứng, anh có thể tự tin cấp cho cô vật chất hưởng thụ, nhưng ở phương diện khác, anh có thể làm cho cô tự hào sao?

Anh khiếp đảm.

Anh đã cố lấy dũng khí đi đến Tây Đường, anh đã cỡ nào hy vọng cô có thể nắm chặt lấy anh không buông tay. Khi cô cùng anh nói chuyện, không yên lòng, mắt hờn mắt vía, nói đến một người đàn ông khác, trong mắt cô quang mang, anh không thể bỏ sót.

Anh tỉnh ngộ.

Mỗi một lần nhìn thấy cô cố gắng che chở anh như vậy, sắc mặt anh, tim của anh đều như đang rỉ máu. Cô gái như vậy, kiếp này, anh cũng không có thể yêu.

Anh muốn giấu giếm đi chuyện anh từng cùng Diêu Hoa kết hôn, anh lo lắng cô sẽ khinh thường anh. Cô vẫn biết, bắt đầu trốn tránh anh. Anh không thể không đem miệng vết thương máu chảy đầm đìa lở loét vạch cho cô xem, những chuyện đó đều là nỗi xấu hổ anh không thể mở miệng. Anh phải bảo vệ kỷ niệm giữa họ, cái này đối với anh mà nói quá quan trọng, rất quý báu.

Có lẽ thật sự đến lúc bọn họ nên nói tạm biệt. Khi giữa họ cách một con sông, cách cái đại dương, phần tươi đẹp kia sẽ tồn tại vĩnh viễn.

Về nhà, lời nói của Biên Thành vẫn còn làm Diệp Phong rung động không có biện pháp đi vào giấc ngủ, một tiếng tiếp theo một tiếng thờ dài, nhưng trong lòng còn có một chút vui vẻ. Biên Thành buông xuống 20% cổ phần công ty phông tay kia, rồi xa Diêu Hoa, về sau ít nhất cũng được yên lành. Có lẽ anh sẽ gặp được một cô gái làm tim anh xao động, có thể trải qua cuộc sống hạnh phúc bình thường.

Cô tưởng tượng đó sẽ là một cô gái như thế nào, nhưng trong đầu cô không hề hiện lên ý niệm là chính mình.

Cuộc sống của cô và của anh vào sáu năm trước đây đã phân ra hai con đường.

Nghĩ đến nghĩ đi lại nghĩ tới một người, hai cái di động đều mở ra, bấm ra dãy số của anh, ngón tay ở trên bàn phím vuốt qua vuốt lại, chính là không có can đảm ấn gọi đi.

*

Chủ nhật theo di Tàn đi dạo phố một ngày, mua vài cái áo khoác chuẩn bị qua mùa đông. Khi về nhà, Ngô Phong cũng đã trở lại, ông đến Thanh Đài công tác hai ngày. Diệp Phong cười hỏi sự tình thuận lợi sao? Ông nhướn mày, nói thu hoạch rất lớn.

Di Tàn hỏi thăm ba mẹ Diệp Phong, Ngô Phong chỉ nói một chữ: bận.

Diệp Phong dẫu môi, họ cũng không hỏi con một câu?

Ngô Phong xoa xoa đầu cô, "Con có người chiếu cố, bọn họ không lo lắng."

Cái này cũng đâu có giống nhau đâu! Diệp Phong mãnh liệt khinh bỉ Tô bí thư cùng Diệp cục trưởng, thân tình hỏi họ.

Thứ Hai đến đài làm việc, cô đến lúc chiều. Xe của Vu Bình vừa mới tiến vào cổng, bảo an đã phát tay chạy tới, "Cô Diệp, có người tìm cô."

"Là ai?" Cô đẩy cửa xuống xe, đi hướng phòng an ninh.

"Nói là thân thích của cô."

Cô sững sờ. Vừa bước vào cửa, một cô gái nở nang liền nhảy dựng lên chồm về phía cô, giọng vang dội, "Chị dâu, có nhớ em hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đánh lén

Edit: Hanayang

Diệp Phong trong lòng vui vẻ, cũng không cố sửa đúng cách xưng hô của Doanh Nguyệt, vội vàng hỏi: "Đến từ khi nào?"

Doanh Nguyệt kỳ thật so với cô lớn một tuổi, lại đã sinh con, nên theo tướng mạo mà nói so với cô thành thực rất nhiều, nhưng trong lòng của cô, không biết tại sao, vẫn luôn đem Doanh Nguyệt làm cô em gái mà yêu thương. Thấy Doanh Nguyệt khoác áo không cài đàng hoàng, cô liền trước tiên ra tay giúp cô để ý.

"Khuya ngày hôm qua, em vừa đến bến xe liền hỏi anh trai tại sao không thấy chị, anh ấy nói chị bận việc." Doanh Nguyệt rất ủy khuất chu miệng, "Chị không biết em nhớ chị nhiều dường nào, Tuần Tuần mỗi ngày la hét đòi mẹ. Lần này nếu không phải nhiều việc, cả nhà chúng ta cùng mẹ đều muốn tới đây đó!"

Diệp Phong ha ha cười, "Bận" là một cái có thật hay nha!

Doanh Nguyệt chớp mắt tình cảm, "Chị dâu, chị biết không? Mẹ em nhìn ảnh của chị, nói chị thực xinh, nhìn qua ngoan ngoãn. Hỏi em là chị thích ăn cái gì, trong nhà có người nào, còn tìm người sửa sang nhà cửa, riêng biệt thu dọn ra một gian phòng, để dành cho chị ở khi đến nhà. Hiện tại nhắc tới đến chị, bà liền vui tươi hơn hờ."

"Anh em đưa em tới đây sao?" Diệp Phong thở dài, đột nhiên nhớ tới cái gì, hoảng hốt hướng ra phía ngoài nhìn vài lần.

Doanh Nguyệt lắc đầu như trống bỏi, "Anh ấy đâu có chịu, không cho phép em đến quấy rầy chị, em tự mình đón xe tới được. Chị dâu, chị gì chứ muốn chuyển đi?"

Diệp Phong đỏ mặt, "Cái đó... Cái đó kỳ hạn thuê nhà đến, chị liền chuyển."

"Chỗ anh không phải rất rộng sao? Lúc trước ở rất tốt nha!"

Diệp Phong đột nhiên cảm thấy giống như không chỗ che giấu, đầu xoay hướng một bên, "Chị ở không xa, muốn gặp mặt rất dễ dàng."

Doanh Nguyệt nói thầm: "Thế nào dễ dàng! Em ngồi xe 40 phút mới tìm được chỗ này. Chị dâu, bây giờ là giờ làm việc sao?"

"Chị còn chưa tới giờ. Em có muốn đi vào tham quan một chút hay không?"

Doanh Nguyệt kích động, "Tốt, em vài lần muốn đi chỗ anh làm nhìn xem, anh ấy cũng chưa rảnh mang em đi."

Diệp Phong cười cười, thay Doanh Nguyệt đăng ký, hai người liền vào trong tòa nhà radio. Lúc lên thang máy gặp vài đồng nghiệp, có người tò mò nhìn Doanh Nguyệt, hỏi: "Tiểu Diệp, đây là?"

Doanh Nguyệt tính cách vô cùng sang sảng, cũng không ngại ngừng, vô cùng tự hào kéo cánh tay Diệp Phong, "Cô ấy là chị dâu của tôi, tôi là em chồng cô ấy."

Người đặt câu hỏi nhân tình sáng lên, đánh giá hai người, "Cô là em gái Hạ biên tập?" Ở radio, chuyện tình cảm lưu luyến giữa Diệp Phong cùng Hạ Dịch Dương là cái bí mật công khai.

Doanh Nguyệt liền gật đầu.

Diệp Phong trong lòng âm thầm cười khổ.

Đưa Doanh Nguyệt ở trong tòa nhà dạo qua một vòng, đi thăm văn phòng của cô, cũng đến phòng thu trực tiếp ngồi một chốc. Tiểu Vệ và Vu Bình rất nhiệt tình, bỏ lại công tác trong tay, làm nghĩa vụ đi theo một bên, đơn giản là muốn từ miệng Doanh Nguyệt thám thính càng nhiều càng nhiều tin tức về Hạ Dịch Dương.

Căn tin radio thức ăn rất bình thường, Diệp Phong quyết định mang Doanh Nguyệt đi ra ngoài ăn cơm chiều.

Doanh Nguyệt lắc đầu, "Nếu em không quay về ăn cơm, có khả năng anh sẽ tức giận."

"Sẽ không đâu. Em gọi điện thoại nói một tiếng với anh, nói em ở cùng một chỗ với chị."

"Em không dám, anh ấy mà làm mặt hình sự, em cũng sợ lắm." Doanh Nguyệt mặt khổ thành một đoàn, lại còn gắt gao túm góc áo Diệp Phong, rõ ràng không nỡ buông ra.

"Chị... gọi cho anh ấy." Tiếng nói vừa dứt, mới biết chính mình nói cái gì đó, bỗng dung giật mình ra một thân mồ hôi lạnh. Nhưng lời đã nói không thu trở

lại, Doanh Nguyệt vui vẻ tíu tít không ngừng.

Dưới sự bức thiết chờ mong của Doanh Nguyệt, cô kiên cường lấy di động ra, cảm giác cái thân máy mỏng manh kia dường như nặng cả ngàn cân. "Chỉ... ra ngoài hành lang gọi." Cô để Doanh Nguyệt ngồi lại ở trong văn phòng.

Doanh Nguyệt thực lý giải, "Được."

Hành lang kéo dài về hướng tây, đi đến cuối, ngay đối mặt một trời chiều hoàng hôn. Ánh sáng vàng cam mờ xuyên qua cửa sổ thủy tinh thấu tiến vào, cô đắm mình trong đó, ánh mắt không quá thích ứng chớp chớp chớp.

Mười một con số kia, không cần tìm trong danh bạ, bây giờ cô cũng nhớ kỹ, chỉ là bấm lên tựa hồ thực gian nan, tim thỉnh thoảng, một tiếng so với một tiếng càng vang, một tiếng so với một tiếng càng nhanh, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Giống như muốn khảo nghiệm cô, điện thoại đã thông, thế nhưng một hồi lâu đều không có ai tiếp.

Ngay tại khi cô sắp tuyệt vọng, đầu dây bên kia truyền đến một cái thanh âm lạnh lùng: "Xin chào, tôi là Hạ Dịch Dương!"

Hơi thở dồn dập, đại khái là đi có hơi gấp. Cô hít sâu, lại hít sâu, trong lòng thở dài, trận này có điểm quen thuộc, vai trò của hai người gần đây đã bị đảo ngược, bất quá đều là tự đỉnh tên của đối phương thôi.

"Là... em." Cô sợ hãi lên tiếng trả lời.

"Uhm!" Âm cuối không có nâng lên, vô cùng kiên nhẫn, thậm chí còn mang theo một tia cổ vũ, chờ đợi cô tiếp tục.

"Doanh Nguyệt ở chỗ em, em... đưa cô ấy đi ra ngoài ăn cơm chiều, sau đó sẽ nhờ Vu Bình đưa cô ấy trở về."

"Nói em ấy trở về đi, đừng làm phiền em."

"Một chút cũng không phiền, em... cũng muốn ăn cơm, chỉ là thuận tiện." Cô vẫy vẫy tay, cánh tay cứng ngắc đến độ như chết lặng.

Anh trầm mặc một chút, chậm rãi nói: "Vâng cảm ơn em."

Cô đột nhiên không biết nên nói tiếp như thế nào, nhưng lại không muốn cứ như vậy mà cúp máy, gấp đến độ cắn chặt môi. Anh cũng không đỡ lời, mặc cho không khí đông cứng.

"Anh... Cơm chiều..." Cô cố lấy dũng khí, muốn mời anh đến đây ăn cơm chiều, dù sao cũng thuận tiện.

"Anh đã sắp chuẩn bị ăn rồi, lát nữa phải ghi hình tin tức." Những lời này nói nghe thật nhẹ nhàng, hợp tình hợp lý.

Cô gật đầu, đột nhiên nhớ tới anh nhìn không thấy, liền lên tiếng trả lời, "Được rồi, chúng em đi ăn đây. Chúc anh trực tiếp thành công." Nói xong, hận không thể tìm một khối đậu hủ đập đầu chết cho quên luôn đi, này đều là nói cái gì.

May thay anh không cười, lịch sự nói tạm biệt, sau đó chờ cô cúp điện thoại trước, mới tắt máy.

"Hạ biên tập đang một mình vui vẻ chuyện gì thế?" Trên vai bị vỗ xuống một phát, Hạ Dịch Dương quay đầu lại, là tổng biên đạo Chương trình «Chào buổi sáng», liền gật đầu, "Không có gì." Anh có thể tưởng tượng thấy được bộ dạng cúi đầu bủn rủn của Diệp Phong lúc này, cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy con tim dịu dàng nóng lên.

"Ăn rồi sao?" Hai người đang đứng ở trước cửa căn tin.

"Đang muốn đi vào." Hạ Dịch Dương lễ phép nghiêng người, nhường tổng biên đạo đi vào trước, lơ đãng hỏi, "Chương trình «Chào buổi sáng» không phải sáng sớm năm giờ lên ban rồi sao?"

"Tôi bị điều động đến chuyên mục «Tình dạ vi quang», muốn giúp một chân tuyển người chủ trì, nói rằng tôi ở phương diện này có kinh nghiệm." Tổng biên đạo cười cười, hướng người bán hàng gọi một phần cơm.

Hạ Dịch Dương cũng chọn một phần như vậy, đi theo sau ngồi xuống đối diện với ông, "Chuyên mục này đã chính thức khởi động sao? Những người báo danh như thế nào?"

Tổng biên đạo ngẩng đầu, chùi chùi mắt kính, "Có thể nói là mỹ nữ như mây a! Người hợp tác lúc trước của cậu - Kha biên tập cũng ở trong số đó. Đúng rồi, cậu có nhớ có lần chúng ta ở phòng tư liệu tìm băng ghi hình, tôi và cậu nói đến chuyện chọn lựa người chủ trì cho chương trình «Chào buổi sáng» năm 2004 lúc ấy không, cái tên đứng nhất đó cũng đến đây, thì ra cô ấy đã xuất ngoại, hiện giờ làm người chủ trì ở Thành Đô radio."

"Diệp Phong?" Hạ Dịch Dương thất thanh thở nhẹ.

"Đúng vậy, tên là Diệp Phong. Sáu năm trước còn như cái cô bé nhà hàng xóm, hiện giờ đã thay đổi, dịu dàng, tôi thấy cô ấy diễn rất tốt. Cô thu một cuốn phim, cùng với lý lịch cũng đã đưa tới, là cùng vài vị chuyên gia tình cảm thảo luận vấn đề bạo lực trong hôn nhân, thật sự rất có chiều sâu, kỹ xảo cô ấy dẫn dắt đề tài vô cùng tự nhiên, thành thạo, cũng có thể làm cho khách mời thả lỏng, đầu nhập. Cuốn phim kia chúng tôi xem vài lần, cô ấy chuẩn

bị tự liệu là đầy đủ nhất, tổng giám chế cùng người chế tác đều trực tiếp cho cô ấy qua vòng sơ khảo, trực tiếp vào thi vòng hai... Hạ biên tập, sao cậu lại không ăn?"

Anh chà chà đôi tay, đuôi lông mày nhẹ nhướng lên, "Tôi nghe quá nhập thần, muốn sớm một chút nhìn thấy vị đồng hành này."

Tổng biên đạo trên chộc nói: "Trên lý lịch của cô ấy ghi là chưa kết hôn, cậu muốn theo đuổi cô ấy?"

"Đúng vậy!"

"Vậy đến lúc đó tôi giúp cậu làm mai mối?"

"Vâng, cảm ơn biên đạo."

Tổng biên đạo chỉ xem như tự mình nói một cái chuyện tiểu lâm, cười ha ha, nào biết Hạ Dịch Dương ở đối diện trong lòng là thật sự khai hoa.

Thật là một cô gái vụng về, đây là phương thức biểu đạt xin lỗi của cô sao?

Cơm nước xong đi ra nhà ăn, trên đường đến phòng thu trực tiếp, anh tạt ngang tầng kênh giải trí nghệ thuật kia, muốn xem thử một chút cuộn phim mà người nào đó đã tỉ mỉ chuẩn bị, ở ngoài cánh cửa đề chữ《 Tinh dạ vi quang 》, không hẹn mà gặp phải Kha An Di.

Bốn mắt chạm vào nhau, anh dẫn đầu thân nhiên chào hỏi.

Kha An Di hiện giờ chủ trì tiết mục vô cùng nhàn rỗi, ăn mặc cũng so với dạo trước tân thời hơn, "Giờ này đến nghe ngóng tin tức, có phải quá sớm hay không?" Cô trào phúng liếc mắt nhìn anh. "Kỳ thật rất nhiều việc là muốn xem thực lực, có nội ứng lại như thế nào?"

Anh âm thầm bật cười, "Cô nói rất có đạo lý, tôi đây sẽ không đi vào, đến lúc đó lấy thực lực nói chuyện đi!"

"Khi tới đây nhớ mang theo nhiều khăn tay một chút, là một cái cơ hội tốt để thương hương tiếc ngọc." Kha An Di hai tay bắt chéo, khoe mắt giương cao, rất là khinh thị.

Có khả năng cô ta đã nhìn thấy tư liệu của Diệp Phong.

"Không quan hệ, quan trọng ở quá trình, kết quả không trọng yếu, cô có thể chấp nhận được thất bại."

Kha An Di thay đổi sắc mặt, "Nếu như vậy, em đây nhất định phải gắng hết sức thành toàn cho cô ấy!"

Anh mỉm cười, "Tôi nên đi phát tin tức."

Lời lẽ đôi co hơn thua, chưa bao giờ là sở thích của anh. Anh không thiên vị, ngoại hình Kha An Di thích hợp biên tập tin tức, nhưng làm người dẫn chương trình phỏng vấn, như lời Ngô Phong nói, thật sự có chút cứng ngắt. Nhưng cũng không phải nói chắc rằng vị trí này sẽ là của Diệp Phong, Diệp Phong chưa có cảm giác thân thiện trước ống kính, khuyết thiếu kinh nghiệm, chủ trì ở radio cùng chủ trì trên truyền hình là hai khái niệm hoàn toàn bất đồng, tưởng tượng, cô còn phải phi thường cố gắng.

Anh không có lòng đắc thắng mãnh liệt, anh đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi, lời anh nói, anh là một người đàn ông, cô tuy rằng biểu hiện tạm được, lại để ý từng giọt từng giọt như vậy.

Trái tim trống rỗng suốt một tháng nay của anh giờ phút này tràn đầy ôn nhu.

Doanh Nguyệt lần này không có đến ở trong căn hộ của anh mà cùng với ca sĩ dân ca đến thu âm ở tại khách sạn. Phát sóng tin tức xong, anh lái xe đi qua gặp một chút, chưa đi đến cửa, đã nghe thấy tiếng cười rần rờ bên trong.

Doanh Nguyệt ra mở cửa, anh nhìn thấy trên bàn thả mấy cái giỏ hoa quả, còn có bánh bích quy cùng các thứ đồ ăn vặt, ngay cả nhiên nước uống thông cổ họng cũng có.

Nhóm ca sĩ hi hi ha ha lại đây tiếp đón, trăm miệng một lời nhìn về phía anh nói lời cảm ơn.

Anh buồn bực nhìn Doanh Nguyệt. Doanh Nguyệt giả trang cái mặt quỷ, "Đều là chị dâu mua, lo lắng chúng em ăn không vô đồ ăn Bắc Kinh. Anh, hôm nay tiêu của chị dâu rất nhiều tiền đó! Các đồng sự của chị dâu đều tốt lắm, đối với em rất nhiệt tình!"

Anh yêu chiều nhìn nhìn cô, "Làm gì muốn chạy tới radio tìm cô ấy?"

"Anh chọc chị dâu tức giận, nếu em không giúp anh thì ai sẽ giúp anh."

"Ai nói anh chọc cô ấy tức giận?"

"Không tức giận, làm gì chị dâu muốn chuyển đi?"

Dung mạo tuấn tú trong sáng mắt tự nhiên cứng nhắc, sờ sờ cái mũi, "Ngày mai còn muốn thu âm đó, đi ngủ sớm một chút đi!"

Ra khỏi khách sạn, anh không có về nhà, mà xui quý khiến thế nhưng đem xe chạy đến Thành Đô radio. Đợi không lâu, Vu Bình lái xe ra. Vu Bình đã rất quen thuộc màu đen Passat này, nhảy xuống xe, cười meo meo chạy tới, "Hạ biên tập, khéo như vậy sao!"

Anh lúng túng nheo nheo mắt, "Phải, tan tầm rồi sao?"

Diệp Phong xách theo túi dây cửa bước xuống, cách bóng đêm, không thấy rõ biểu tình trên mặt cô, đi vài bước, không biết như thế nào, lại lui về tại chỗ.

"Cái kia... Cái kia buổi tối tôi có chút việc, Hạ biên tập có thể giúp tôi đưa cô Diệp về không?" Vu Bình nhúc nhủ, cố ý nói nghe cho được tự nhiên.

"Đương nhiên!" Anh thật sâu nhìn cô, đi qua đi, tiếp nhận túi trong tay cô, đầu ngón tay chạm vào cô, cô run lên, cúi đầu, mi mắt thật dài ở trên khuôn mặt xinh đẹp che khuất một mảnh sáng rọi.

Vu Bình mãnh liệt phát cả hai tay, nhìn theo hai người rời đi.

Cô rất là co kéo, hai tay lộn xộn, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn xem ngoài cửa sổ, anh chuyên chú lái xe.

"Hôm nay cảm ơn." Đây là câu đầu tiên anh cùng cô nói.

"Không có gì!" Giọng của cô nhỏ không thể nghe thấy, cắn môi cắn ra hai hàng bạch án.

"Hôm nay anh lên sóng rất thành công, em thế nào?" Về mặt của anh vô cùng sung sướng.

"O? Em... Bình thường phát huy." Cô khóc không ra nước mắt.

Miệng của anh bắt giặc co rúm vài cái, thanh khụ hai tiếng, như đang che giấu cái gì.

Thời gian trôi qua thật nhanh, trong chớp lát, đã đến bên ngoài biệt viện, xe dừng lại. Anh xuống dưới, vòng qua đầu xe, giúp cô mở cửa xe.

"Cảm ơn!" Cô đeo túi lên, cúi người, "Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon!" Tiếng nói hơi hơi ám ách, tay quynh luyến nắm lấy túi, sau đó chậm rãi buông ra.

Cô cúi đầu hướng đến cổng biệt viện, khi đi đến một nửa, cô lặng lẽ quay đầu lại, nhìn thấy lưng anh hướng về phía cô, đang chuẩn bị lên xe.

Cô đột nhiên không biết dừng khí từ đâu tới, xoay người chạy nhanh bay về phía anh.

Trên đường đi cô trầm tính toán, cô muốn lên lút từ phía sau vòng tay ôm lấy anh, không để anh nhìn thấy biểu tình xấu hổ lúng túng của cô, như vậy cô mới có thể có can đảm nói ra "Thực xin lỗi", mới có thể có da mặt dày làm nũng, làm xấu, muốn anh tha thứ cho mình. Buổi tối hôm đó, là cô đã sai rồi, cô không nên trút giận lên người anh, cô không nên nói ra lời như vậy.

Còn có một bước là đến, bỗng nhiên, anh xoay lại, cô sợ tới mức thiếu chút nữa hét ra tiếng, thiếu chút nữa lao vào trong lòng của anh.

Biểu tình đứng hình ở giữa không trung.

"Làm sao vậy?" Anh trấn định hỏi.

"Em... Em đi làm đường." Cô chia chia công sau biệt thự, cười như mếu, "Thì ra là hướng đằng kia ha! Ha, a, em đi vào."

Kế hoạch ngâm nước nóng, chỉ có thể chờ lần sau quay trở lại.

Hòa vào bóng đêm người nào đó lại nhin cười đến nội thương.

Nếu anh không có hiểu sai, cô là muốn đánh lên anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Trình tự công khai

Edit: Hanayang

Không đợi Diệp Phong lấy thêm dừng khí, chuẩn bị một lần nữa phóng tới Hạ Dịch Dương, bí thư Tô Hiểu Sầm đột nhiên bay tới Bắc Kinh, vào ngày thứ ba Doanh Nguyệt đến thu âm đĩa nhạc.

Giữa trưa nhận được điện thoại của Tô Hiểu Sầm, bà đã vào Văn phòng chính phủ Thanh Đài xác định địa điểm khách sạn. Đây tuyệt đối không phải tác phong của Tô Hiểu Sầm, khi cô đi học bà ấy đến Bắc Kinh công tác, nhất định sẽ có biểu hiện của một từ mẫu, sẽ hỏi Diệp Phong có muốn mang chút đặc sản Thanh Đài hoặc là món ruột của bà ngoại tới đây hay không, còn muốn Diệp Phong sớm một chút lên tiếng thông báo với các bạn cùng phòng, đến khách sạn ở với bà mấy ngày.

Diệp Phong cảm thấy kỳ quái, dùng máy lập tức gọi điện thoại cho Ngô Phong, Ngô Phong mới từ Thanh Đài trở về không lâu, đối với tình hình hẳn là có chút hiểu biết.

"Hiểu Sầm đến Bắc Kinh?" Ngờ kị Ngô Phong cũng lắp bắp kinh hãi, Diệp Phong nghe thấy lòng cũng ngượng phấn nữa, "Có thể là công sự khẩn cấp đi, buổi chiều bà ấy có an bài gì không?"

"Nói là đi Quốc hội báo cáo công tác, buổi tối ở phòng họp văn phòng Bắc Kinh, bảo con đi qua ăn cơm chiều."

"Thật sự là đại nhân vật mà, vậy con đi đi, cơm nước xong liền từ đó trực tiếp đến đài đi làm, nhớ chú ý một chút." Ngô Phong dặn dò.

Có thể là chính mình quá nhạy cảm, Diệp Phong tự trấn an mình.

Cô không dám lãng phí thời gian của Tô bí thư, nhanh chóng đi đến văn phòng chính phủ. Chủ nhiệm Hành chính tổng hợp còn nhớ rõ cô, dẫn cô đi vào một phòng nhỏ yên tĩnh. Buổi tối, Tô Hiểu Sầm cùng một đoàn nhân viên công tác ở văn phòng chính phủ Bắc Kinh ăn cơm, cơm xong lại mở hội nghị. Vì phương tiện cho mẹ con nói chuyện, Tô Hiểu Sầm dặn dò chủ nhiệm hành chính tổng hợp tìm một phòng riêng nhỏ.

Diệp Phong mếu máo, cô đã quen rồi, từ nhỏ đến lớn, thời gian Tô Hiểu Sầm dành cho cô đều là cố gắng nhìn ra, công tác vĩnh viễn là quan trọng nhất với Tô Hiểu Sầm. Lần đó cô phát sinh chuyện ngoài ý muốn, có lẽ là lần đầu tiên làm cho Tô Hiểu Sầm vì cô ném công tác mà đến.

Vừa nhấp mấy ngụm trà, Tô Hiểu Sầm vội vàng đi từ bên ngoài vào. Chủ nhiệm Hành chính tổng hợp cung kính hỏi ba2 khi nào thì dùng cơm, bà nói 40 phút sau.

Diệp Phong không khỏi nói một câu oán trách: "Mẹ bạn như vậy, có việc trực tiếp gọi điện thoại dặn dò con được rồi... Mẹ, làm gì đánh con chứ?"

Tô Hiểu Sầm vừa nhắc cánh tay liền gõ trán cô một cái, Diệp Phong đau hét lên.

"Ai kêu ta là mẹ con, con chịu được cũng phải chịu, chịu không nổi cũng phải chịu, bót theo mẹ chằm chọc khiêu khích. Con sao lại gây thành như vậy?" Tô Hiểu Sầm trừng mắt nhìn cô, mảy mui lại.

Diệp Phong sờ sờ mặt, "Mùa hè vừa qua khỏi nha, lập tức sẽ tròn thôi. Ba ba đâu?" Có vẻ mà nói thì, cô thích Diệp Nhất Châu hơn Tô Hiểu Sầm.

"Không Cho Phép Nhắc Ông Ta." Tô Hiểu Sầm đột nhiên thay đổi sắc mặt, "Ta đối ông ấy có ý kiến."

Diệp Phong thật sự là ngoài ý muốn, phải biết rằng ở trước mặt Diệp Nhất Châu, Tô Hiểu Sầm thế nhưng là trăm phần trăm cô gái nhỏ, uống ly trà đều phải hỏi: Nhất Châu, anh nói em nên uống trà xanh hay là hồng trà?

"Ba... phạm nguyên tắc sai lắm gì sao?" Diệp Phong thật cẩn thận hỏi.

"Gần đúng, dù sao cũng làm mẹ rất đau lòng." Hai mắt Tô Hiểu Sầm thật sự hiện ra một tia điềm đạm đáng yêu.

Diệp Phong đề lại ngực, muôn nghìn sự việc hệ trọng không ngừng lóe ra trong đầu. Cô không thể tin được trong mắt Diệp Nhất Châu, còn có người phụ nữ nào có sức quyến rũ nặng hơn Tô Hiểu Sầm, đương nhiên, không tính cô. "Đối phương là loại người nào?" Cô đem ghế dựa kéo gần lại Tô Hiểu Sầm, đồng tình nắm lấy tay bà.

"Còn không phải..." Tô Hiểu Sầm nâng lên mắt, đầu đầy hắc tuyến, đột nhiên lớn tiếng khiển trách, "Con nhỏ này đầu óc rối cuộc suy nghĩ cái gì, ba cô có thể là hạ người như vậy sao? Mẹ cô sẽ kém cỏi như vậy sao?"

Cô lầm thầm: "Rõ ràng là mẹ nói ba phạm nguyên tắc sai lầm."

"Nguyên tắc có bao nhiêu hạng, ông ấy... ông ấy cư nhiên cùng người khác liên minh lại đến đối phó ta. Không nói chuyện này, mẹ hỏi con, Diệp Phong cùng cái người Hạ Dịch Dương kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Hơi thở của cô thiếu chút nữa là dội ngược vào trong, mẹ con vẫn là có tương thông, "Tô bí thư, mẹ lời này từ đâu mà hỏi vậy?" Cô vòng vo đảo mắt tình cảm.

"Con đừng có mà giả bộ với mẹ, chú Ngô đều nói hết với mẹ rồi. Con vừa về nước, liền cùng cậu ta yêu đương, có phải hay không?"

Cô không rõ trong hồ lô Tô Hiểu Sầm muốn làm cái gì, chỉ có thể trầm mặc, lấy tình xem tình thế.

"Mẹ thật sự là không hiểu, nếu cậu ta thích con, sáu năm trước làm gì chứ, vì sao phải chờ tới sáu năm sau? Có phải biết thân phận của con hay không,

mới cố gắng như vậy?"

"Mẹ," Diệp Phong đỏ bừng mặt, nhảy dựng lên, "Mẹ không cần dùng loại này giọng điệu nghi ngờ này nói về anh ấy, làm con gái của mẹ tốt lắm sao? Mẹ đã có lần nào tham gia họp phụ huynh cho con, mẹ có lần nào cùng con đi dạo phố? Cùng ăn cơm với nhau còn phải chịu hạn chế thời gian, mỗi lần đều làm con thực khốn trương! Những lúc trong lòng con khổ sở, cũng không thể tìm mẹ khóc lóc tâm sự, bởi vì mẹ luôn bận việc. Không phải mỗi người đều giống nhau, đều mong chờ lợi dụng quan hệ của mẹ để phải phấn đấu suốt bao nhiêu năm. Anh ấy đã có thành tựu, là do tự anh cố gắng đến được, không phải dựa vào ai, cho dù về sau con cùng anh ấy ở bên nhau, anh ấy tôn trọng mẹ, là vì mẹ là mẹ của con, không phải vì mẹ là một vị bí thư."

Tô Hiểu Sầm phá lệ không có phát hỏa, ngược lại nở nụ cười, "Có phải mẹ cũng lấy làm tự hào vì có người con gái như con hay không?"

"Vốn chính là vậy mà! Con nhà quan như con đây, không lấy uy danh của mẹ ra ngoài tác oai tác oái, mẹ chưa vừa lòng sao? Huống chi con không chỉ có mẹ cùng ba, còn có chú Ngô cùng dì Tần thương nữa nha, chú Ngô ở Bắc Kinh cũng là nhân vật quan trọng."

"Con cũng quá tự kỷ." Tô Hiểu Sầm trừng mắt, quăng trả lại cô một chút, "Con cánh tay khuỷu tay đều quai hương ra ngoài mà, vì Hạ Dịch Dương đến chỉ trích mẹ con. Mẹ còn không phải là vì con, sợ con ngây ngốc, ngo ngoe, gặp phải đàn ông tồi."

"Anh ấy mới không phải, mẹ cùng tiếp xúc với anh ấy rồi, sẽ biết anh ấy có bao nhiêu tốt..." Từ bên dưới hàng mi lặng lẽ đánh giá Tô Hiểu Sầm, thanh âm càng nói càng nhỏ.

"Mẹ tiếp xúc rồi, hơn phân nửa đêm cùng người phụ nữ khác ở trên giường ôm một cục." Tô Hiểu Sầm tức giận nói.

"Đó là hiểu lầm."

"Dù sao trong lòng mẹ đã có cái u, con đừng vội hát đệm, được rồi, ngày kia là thứ Sáu, công việc của mẹ làm cũng gần xong, con hẹn cậu ta ra, chúng ta cùng nhau ăn cơm chiều."

Tình thế nhanh chóng quay ngược trở lại, Diệp Phong nhất thời thừa nhận không nổi, "Mẹ rất bận mà... để sau đi!"

"Mẹ đã muốn bị con quở trách thành như vậy, cũng không muốn cho cậu ta lưu ấn tượng xấu. Mẹ đến Bắc Kinh, có một nửa chính là vì cậu ta."

Diệp Phong hoàn toàn tròn tròn mắt. Bọn họ hiện tại... còn đang giằng co nha, sớm biết vậy không thay anh nói chuyện.

Cô muốn gọi điện thoại cho anh, cảm thấy thảo luận qua điện thoại không rõ lắm, muốn nhắn tin cho Ngô Phong, cũng lo lắng, vạn nhất chú Ngô quên thì sao? Xin Ngã Ly trợ giúp, càng không được, Ngã Ly chính mình đều lo không xong.

Cô kiên trì, cuối cùng vào sáng sớm thứ Sáu, dậy thật sớm, gõ cửa nhà Hạ Dịch Dương.

Chuông cửa ầm một hồi lâu, cửa mới mở, anh trang phục chỉnh tề, mặt mày sáng sủa, dường như ngủ rất ngon. Cô tối hôm qua ở trên giường lăn qua lộn lại, một đêm đều không chợp mắt được gì.

"Diệp Phong?" Anh có chút ngoài ý muốn, mở cửa rộng ra, nghiêng người, để cho cô tiến vào.

Cô lắc lắc tay, "Em không đi vào, ngay bên ngoài nói đi."

Anh thông thả chớp mắt, gật gật đầu.

Cô thần sắc đình trệ một chút, ánh mắt lóe ra, mở đầu áp a áp ứng nói: "Không là việc lớn gì... Chính là mẹ em đến đây... Anh có thể không cần phải xen vào... Có thể cự tuyệt... Em có biện pháp đối phó bà ấy, haiz, buổi tối bà ấy muốn gặp anh, nói cùng nhau ăn một bữa cơm."

"Được!" Toàn bộ vẻ mặt Hạ Dịch Dương rung lên, cô vừa dứt lời, Anh liền đáp ứng. "Anh bây giờ liền đặt nhà hàng. Di ở tại khách sạn nào? Em chừng nào thì thu tiết mục?"

Liên tiếp vấn đề làm cô ngớ người, không đợi cô trả lời, cô liền thấy anh cầm lấy di động, bấm một cái dãy số rồi lại một cái dãy số, ngữ tốc vững vàng, nhìn thấy trấn định, nhưng cô cảm giác thấy anh dường như rất khốn trương.

Hai người cùng đi ra ngoài ăn bữa sáng, "Em tranh thủ đem thời gian thu tiết mục lên sớm một chút, buổi chiều anh đến đài đón em." Khi đưa cô về biệt, anh nói.

Cô nha một tiếng, nhìn anh tuần lẳng bên cạnh, anh biểu hiện vậy có phải đại biểu là bỏ qua cho cô trước đó hay không?

Cô tưởng chính là một bữa tối ba người, sẽ không chính thức như thế nào, cũng không thay quần áo, vẫn là một thân trang phục chức nghiệp khi đi làm. Lên xe Hạ Dịch Dương, phát giác anh ăn mặc so với lên đài trực tiếp còn muốn nghiêm chỉnh hơn, caravat nền màu xanh nhạt có chấm bi nhỏ li ti màu hồng, ánh mắt của cô tìm tòi một chút, nhìn anh nhiều hơn vài lần, tóc một tia bất loạn, lộ ra cái trán trơn bóng.

Doanh Nguyệt cũng đến đây, một thân váy mùa thu mới tinh, nhìn thấy cô vui vẻ nhếch môi. Tiếp theo, Ngô Phong cùng dì Tần xuất hiện, diên diên, cái tên Tần Phái kia theo ở phía sau, Tô Hiểu Sầm là đến cuối cùng.

Trường hợp bất ngờ, cô có loại dự cảm bị người ta thiết kế, cô quay đầu, Hạ Dịch Dương đang nhìn cô, tầm mắt hai người chạm nhau ngắn ngủi một

chút, lại tránh đi.

Doanh Nguyệt phát giác khuôn mặt Tô Hiểu Sầm có chút quen thuộc, đến khi nhớ ra, cô không khỏi khản trương đứng lên, bắt lấy tay Diệp Phong, nhỏ giọng nói: "Chị dâu, em ngồi cạnh chị."

Tô Hiểu Sầm mất lạnh đảo qua liếc mắt một cái, đuôi lông mày nhú nhú.

"Mời đi ngồi!" Hạ Dịch Dương tiến lên trước giúp Tô Hiểu Sầm kéo ghế dựa, tiếp nhận áo khoác xong rồi, sau đó là Ngô Phong cùng đi Tần, anh nhất trí thay đổi cách chào hỏi, theo Diệp Phong gọi "Chú Ngô, đi Tần".

Kỳ quái là, ba người này không lộ ra một chút sắc mặt kinh ngạc.

Vị trí an bài ổn thỏa, các trưởng bối ngồi cùng một bên, Diệp Phong cùng Hạ Dịch Dương ngồi ở bên trong, Doanh Nguyệt ngồi cạnh Hạ Dịch Dương, Tần Phái ngồi ở cuối bàn.

Không khí kỳ thật rất nhẹ nhàng, giống như là một lần họp mặt gia đình bình thường. Ngô Phong hỏi Doanh Nguyệt chuyện thu âm đĩa nhạc, Doanh Nguyệt từng câu trả lời, Tô Hiểu Sầm cùng đi Tần dường như cũng cảm thấy rất hứng thú, thỉnh thoảng lại chen vào vài câu, Doanh Nguyệt dần dần thả lỏng.

Tô Hiểu Sầm còn hỏi Doanh Nguyệt tình huống trong nhà, còn có sức khỏe mẹ cô như thế nào... chuyện phiếm linh tinh.

Đồ ăn là Hạ Dịch Dương chọn, anh dường như rất quen thuộc với sở thích mỗi người. Tất cả mọi người ở trên bàn đều có thể tìm được một món ăn mình thích, không có uống rượu, trên bàn có rượu vang còn có nước trái cây, anh lại không có ý quan sát, ly ai còn ai hết, anh còn có thể hợp thời hơn nữa, mỗi người đều chiêu cổ đến.

Diệp Phong thì giống chuyên môn đến làm khách, không phải uống chính là ăn, không nói được một lời.

Anh cùng Doanh Nguyệt cùng nhau đứng dậy hướng Tô Hiểu Sầm kính rượu, Doanh Nguyệt đại biểu mẹ ở xa tận Tứ Xuyên, Tô Hiểu Sầm vẫy vẫy tay, làm cho hai người ngồi xuống, hòa ái đối với anh nói: "Cậu còn lái xe nữa, uống ít một chút. Ngày đó chú Diệp của cậu vui vẻ, uống nhiều, nửa đêm còn ở nhà ca hát, làm cho ta không thể ngủ. Còn cậu có ổn không?"

Hai lỗ tai Diệp Phong tự dưng thẳng lên.

Người nói tiếp là Ngô Phong, "Cậu ta không khỏe lắm, vẫn ngủ thẳng đến giữa trưa, tỉnh dậy còn nói choáng váng đầu. Lên máy bay là ngủ."

"Uống bia tươi Thanh Đài sao?" Diệp Phong rốt cục mở miệng nói chuyện.

"Cũng là rượu vang đỏ." Lần này, là anh trả lời.

"Đi Thanh Đài không uống bia tươi, rất tiếc nuối." Diệp Phong hướng anh cười tươi như hoa.

Tần Phái phát hiện ra cái gì, đồng tình nhìn anh, nháy mắt.

Tiệc tối ấm áp mà lại hài hòa cuối cùng cũng tan, Diệp Phong mặc áo khoác vào, tính đưa Tô Hiểu Sầm về khách sạn, phát giác tất cả mọi người đều không có chuyển động.

Doanh Nguyệt mặt đỏ hồng, xoay người từ phía sau lấy ra một hộp lễ vật đóng gói tinh mỹ, trình trọng hướng về Diệp Phong, "Mẹ ở Tứ Xuyên giúp em trông đứa nhỏ, lần này không thể tới đây, đây là bà ấy đưa cho chị dâu một chút lễ mọn."

Diệp Phong trừng mắt cứng lưỡi.

Tần Phái vuốt vuốt cái mũi, cái này vui rồi nha!

"Mau nói cảm ơn đi!" Tô Hiểu Sầm đẩy cô một phen, đi Tần đứng ở bên cạnh cũng làm ảo thuật lấy ra hai hộp lễ vật, "Dịch Dương, đây là tâm ý của đi Tô cùng chú Diệp, ở dưới là của ta cùng chú Ngô."

Cảnh hoàn toàn là hai nước hòa hảo, trao đổi lễ vật cống phẩm, để biểu đạt thành ý.

Giờ phút này, Diệp Phong mới thật sự hiểu được chân chính ý nghĩa của yến tiệc này. Giữa cô cùng Hạ Dịch Dương đã hoàn toàn không còn là cô gái nhỏ bàn chuyện tình chuyện yêu, mà là nghiêm túc bước theo con đường truyền thống, chính thức khởi động trình tự công khai ra mắt.

Hôm nay xem như tộc trưởng hai bên gặp mặt, thừa nhận quan hệ hai người yêu đương, kế tiếp, hẳn chính là đàm hôn luận giá.

Anh lễ phép nói cảm ơn, hai tay cung kính tiếp nhận hộp quà. Tô Hiểu Sầm mặt khác còn vô cùng chu đáo chuẩn bị một phần lễ vật cho Doanh Nguyệt. Doanh Nguyệt cương quyết nhét cái hộp vào trong tay cô, cô cảm, nặng trĩu.

Đi Tần lôi kéo Tô Hiểu Sầm đi làm hương hoàng, Ngô Phong làm lái xe cho hai người. Tần Phái vỗ vỗ vai Diệp Phong, "Chúc mừng cô rốt cục có chủ." Còn làm ra vẻ mặt bị thương.

Diệp Phong phần nộ đá anh ta một cước.

Tần Phái cũng không giận, cười khanh khách hỏi Doanh Nguyệt, "Hạ nữ sĩ, muốn tôi tiễn cô một đoạn đường hay không?"

Doanh Nguyệt vội vàng kéo mở cửa xe, "Tốt, làm phiền Tần đại ca!"

Cuối cùng, cô lên xe của anh. Cô hạ cửa kính xe xuống thấp nhất, đặt cánh tay lên đó, lấy tay chống cằm.

"Bỏ tay vào đi, như vậy nguy hiểm." Anh vươn tay kéo cánh tay của cô xuống dưới.

Cô muốn bỏ ra, lại không đẩy được anh, lại bắn khoăn anh đang lái xe, chỉ phải giương mắt nhìn.

"Đi uống ly cà phê đi!" Anh đề nghị.

Cô không có phản đối, cô quả thật cần một chỗ một ít thời gian, cần thận mà hỏi anh mấy câu.

"Anh mua máy pha cà phê." Anh bỏ thêm một câu, tâm tư cô đang suy nghĩ, không chú ý nghe. Khi xe dừng lại, cô cũng không nhìn đây là chỗ nào, kiểm chế không được hỏi: "Anh đã cùng chú Ngô đi Thanh Đài gặp ba mẹ em sao?"

Anh rất thành thật, "Đúng vậy, vốn là tuần trước đi, có việc nên kéo mấy ngày."

"Anh... Không phải đang tức giận với em sao?" Cô reo lên.

Anh cười cười, đóng cửa kính xe lại, "Chỉ có con nít mới có ghi thù."

"Vậy anh gì chứ không để ý tới em?" Cô oán hận hỏi, thân mình đều phát run.

Anh ung dung trả lời: "Không có nha, em gọi điện thoại cho anh, anh đều tiếp. Em tìm đến anh, anh đều vô cùng nhiệt tình."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chạm vào ấm áp

Edit: Hanayang

Hai mắt thiếu chút nữa trợn trắng, đôi môi run run vì tức giận, hơn nửa ngày cũng không cách nào thốt nên lời.

Là như thế này sao?

Những đêm trần trọc thao thức, đau lòng tiếc ruột liên tục cất tiếng thở dài, nhớ anh không dám nói rõ còn phải thật cẩn trọng, cố lấy dũng khí rồi lại không dám đi xin lỗi, bối rối lo lắng sẽ mất đi anh... Đều là cô lo sợ không đâu?

Trong nhất thời, ủy khuất gấp đôi.

Cô từ trong túi lấy ra hộp quà ném cho anh, sau đó, duỗi tay ra, "Đem đồ nhà em trả lại cho em."

"Thật sự là tính tình càng ngày càng trẻ con." Anh chọc cô, nở nụ cười, "Anh cũng không quá tham lam gì, sau này, chúng ta chỉ cần sinh con trai, hơn nữa con gái lớn của anh, hiểu chuyện là tốt rồi, nhân sinh mỹ mãn."

Anh rõ ràng là muốn làm cô tức chết, "Tự anh đi sinh đi!" Cô tức giận đẩy mở cửa xe, loạn không rõ đường liền hướng về phía trước đi.

"Cửa thang máy ở bên cạnh." Anh mỉm cười từ bên kia đi xuống, giữ chặt tay cô, liền kéo vào trong lòng.

Cô ngược mắt lên, lúc này mới thấy thì ra là ở trước khu nhà anh. "Em không đi, em muốn về nhà." Cô kêu to, cũng không để ý sẽ gặp phải hàng xóm, anh nhanh chóng đem đầu cô úp vào trong ngực anh, làm cho cô ô ô không phát ra tiếng.

"Được, chúng ta về nhà." Anh ở bên tai cô dịu dàng nói, dứt khoát nửa giữ nửa ôm đi vào thang máy.

Ở cửa thang máy thực sự có một vị hàng xóm, có một lần Diệp Phong rất xấu tính muốn anh cõng trên lưng, bà ấy bước vào cửa, trùng hợp gặp phải, hiểu lầm chân Diệp Phong bị thương, rất quan tâm hỏi này hỏi kia, làm Diệp Phong xấu hổ ở sau lưng của anh vẫn không dám ngắt đầu.

"Chào buổi tối!" Biết người nào đó da mặt mông, Hạ Dịch Dương gắt gao đề đầu cô xuống, ôn hòa hướng về bác gái hàng xóm chưa rõ chào hỏi.

"Không khỏe sao?" Bác gái chân thành nhiệt tình, trái xem phải ngóng.

"Không sao đâu, ngủ một giấc thì tốt rồi." Bên hông bị người nào đó dùng sức néo một chút, anh vẫn ý cười như trước.

Bà cô quét qua Diệp Phong liếc nhìn một cái, "Con gái bây giờ sợ béo, không dám ăn cơm đảng hoàng, thể chất làm sao có thể không tệ chứ? Cứ như vậy không được, cần nghĩ kỹ xem xinh đẹp với sức khỏe, cái nào quan trọng nhất?"

"Dạ, về sau không thể quá chiều cô ấy, cháu sẽ dưỡng béo cô ấy."

Diệp Phong đều muốn ngẩng đầu lên phản bác, cô không có giảm béo, cô là bị chọc tức thành như vậy. Tức giận hại tim, không biết như thế nào mà hóc mắt liền đỏ lên, từng giọt từng giọt nước mắt vui vẻ chạy ra, thấm vào âu phục, thấm qua lớp áo trong, chạm vào da thịt. Chỉ chớp lát, Hạ Dịch Dương cảm giác được trên đầu vai truyền đến áp lực.

Ra khỏi thang máy, ôm cô vào cửa, ngay cả đèn cũng không có mở lên, anh cúi đầu hôn hôn lên má của cô, không hề chọc cô, nhẹ nhàng mà vỗ về lưng cô, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Khi dễ em rất có cảm giác thành tựu sao?" Cô dừng cảm rùng ra tiếng.

Trong phòng tối như mực, cô mới không cần lo lắng bị anh nhìn đến hai hàng nước mắt nước mũi rùng rùng.

Anh kéo cô đi đến bên cạnh sofa, lấy tay xoa đầu vuốt tóc cô, tình tứ chải vuốt, mơ hồ hít một tiếng, "Rốt cuộc là ai khi dễ ai chứ?"

Hai vai cô rung động, khóc không thành tiếng, "Chính là anh, anh tra tấn em, vắng vẻ ta, tính kẻ em. Em đã cố gắng như vậy, anh... Cho tới bây giờ cũng không chịu phôi hợp."

"Diệp Phong, " Anh nâng cằm của cô lên, thay cô lau nước mắt, "Không thể mỗi một lần đều là em chạy anh đuổi, luôn luôn phải có một lần như vậy, em phải muốn chủ động đi về phía anh. Đó không phải công bằng hay không công bằng, mà là anh rất cần sự khẳng định của em đối với anh."

Cô ngừng nức nở, hàng mi dài ướt sũng thông thả chớp chớp.

"Tình cảm của chúng ta, anh chưa từng nắm chắc. Anh từng lạc mất em sáu năm, sáu năm, cũng không phải là một ngày hai ngày, em có biết trong những đêm đó anh phải vượt qua như thế nào không? Em về nước, gây cho anh sự kinh ngạc lẫn vui mừng rất lớn, đồng thời, anh còn có một chút bất an. Như một người đi tìm kho báu, tìm mất mấy năm tâm huyết, trải qua bao nhiêu gặp gỡ cuối cùng tìm được bảo tàng. Mừng rỡ như điên là trong nháy mắt, sau đó anh ta sẽ lo sợ bất an, anh ta phải làm như thế nào để cho bảo tàng này vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh ta chứ? Diệp Phong, anh không phải kim cương, anh khát vọng sự quan tâm của em, cũng khát vọng em cho anh cảm giác an toàn."

Trong phòng rất im lặng, cô nghe thấy hơi thở rất nhẹ cùng tiếng tim đập của anh.

"Thực xin lỗi." Cô cúi đầu, tiếng nhỏ như muỗi kêu, trong lòng đau đớn.

"Haiz!" Anh ôm cô vào lòng, thói quen gác cằm ở trên trán của cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve mái tóc của cô. "Không cần như vậy, tìm anh phát tiết oán khí vẫn so với đi tìm người khác tốt hơn."

Người trong lòng phát ra hô hấp nặng nề, cô im lặng lâu lắm, anh nghĩ đến cô đang ngủ.

Bỗng nhiên, cô ở trong lòng anh giật giật, anh chạm đến ba ngón tay cô dựng thẳng lên, "Gi?"

"Chúng ta giao ước, về sau nếu ai chọc đối phương tức giận, đối phương chỉ có thể tức giận ba ngày, đến ngày thứ tư, nhất định phải chấp nhận một phương án khác."

Anh nở nụ cười, đáp ứng thật sự sáng khoái, "Nhất trí!" Có vẻ người được lợi là anh đi?

Cô sờ sờ mũi anh, anh không chịu nổi ngứa, kéo tay cô xuống dưới, đặt ở bên môi khẽ hôn.

"Dịch Dương, ba mẹ em ở Thanh Đài có làm khó dễ anh không?"

Anh trầm mặc một hồi trả lời: "Nếu sau này chúng ta có con gái, tên gốc nhà nào chạy tới như vậy, anh khẳng định so với họ làm còn hơn. Có chú Ngô ở đó, họ đối với anh tốt lắm."

Cô nửa tin nửa ngờ, hỏi lại, anh liền chuyển hướng đề tài.

Cô lại là giấy dựa, lại là khóc thét, ra một thân mồ hôi, anh ôm cô vào phòng tắm, giúp cô mở nước, làm cho cô đi tắm rửa.

Đi Thanh Đài, thực sự là anh không đợi đến phút cuối, mặc dù có Ngô Phong ở đó. Không có báo trước, sau khi vào khách sạn, Ngô Phong đi gặp Tô Hiểu Sâm, anh trực tiếp đi tìm Diệp Nhất Châu.

Khi ở Thanh Đài làm chương trình trực tiếp, cũng có một chút quen thuộc với Diệp Nhất Châu. Diệp Nhất Châu đang họp, anh từ sáng sớm đợi đến ba giờ chiều, Diệp Nhất Châu mới gặp anh, ánh mắt lạnh cứng như đối mặt với một phần tử không hợp pháp.

Anh cười khổ, thân nhiên thừa nhận thuyết mình ý đồ đến gặp.

"Đây không phải chuyện ước muốn của một bên. Cậu thích Diệp Phong, Diệp Phong cũng thích cậu, vậy sao con bé không cùng cậu trở về đây?" Diệp Nhất Châu lạnh lùng hỏi.

"Chúng cháu đang chiến tranh lạnh." Anh không có giấu diếm.

Diệp Nhất Châu kinh ngạc, không có khả năng dự đoán được cậu trả lời như vậy. Nhưng từ sau những lời này, thái độ của Diệp Nhất Châu đối với anh chính thức đổi mới.

Tĩnh tĩnh Diệp Phong, Diệp Nhất Châu hiểu biết nhất. Diệp Phong giống Tô Hiểu Sầm, trước mặt người khác rất hiểu chuyện, dịu dàng, rất ít khi cùng người khác tức giận, tranh chấp, nhưng ở trước mặt người trong lòng, đặc biệt tùy hứng, vô lý, lúng túng, thậm chí có khi rất là không phân rõ phải trái.

Ngoại trừ chuyện xảy ra trong một tuần ở nhà ngang kia, Hạ Dịch Dương đem chuyện hai người đã trải qua rồi yêu nhau nói thông suốt, cũng giải thích chuyện hiểu lầm với Kha An Di ở Thanh Đài. Nghe xong, Diệp Nhất Châu dẫn anh đi ra ngoài cùng Tô Hiểu Sầm, Ngô Phong hội họp, cùng nhau ăn cơm chiều.

Ngô Phong đã hết sức cố gắng nói giúp, Tô Hiểu Sầm không đến mức thất lễ, nhưng thái độ vẫn rất cứng ngắt. Bà không để ý Hạ Dịch Dương như thế nào, chỉ nói chuyện này phải đợi gặp Diệp Phong rồi nói sau.

"Con gái lớn, em buông được cũng phải buông, luyến tiếc cũng phải buông." Diệp Nhất Châu nói, xoay mặt nhìn về phía Hạ Dịch Dương, "Không cần để ý, chỉ cần là người con trai muốn cưới Diệp Phong, cũng giống như đối địch với bà ấy."

Tối hôm đó, anh liêu minh kính rượu, kết quả, Diệp Nhất Châu say, anh say, Ngô Phong cũng say. Như thế nào về khách sạn, cũng không rõ ràng lắm. Sáng sớm đi xuống ăn bữa sáng, mới biết là thư ký Tô Hiểu Sầm đưa về đến.

Cơm trưa là ăn ở nhà bà ngoại Diệp Phong, cùng với cậu và mẹ Diệp Phong. Tô Hiểu Sầm tuy không nhiệt tình thế nào, nhưng vẫn rút ra thời gian gấp gáp trở về ăn cơm, còn đặc biệt xuống bếp làm đồ ăn, tuy rằng hương vị không quá ngon, anh rất cố động ăn sạch toàn bộ.

Khi đó, tâm tình buộc chặt của anh mới thoáng thả lỏng một chút.

Không nghĩ tới, cách vài ngày sau, Tô Hiểu Sầm sẽ đến Bắc Kinh.

Anh từng đối với Diệp Phong nói, rất muốn cảm ơn cha mẹ cô đã sinh ra cô, bởi vì cô, mới cho anh nhiều niềm vui như vậy.

Đúng vậy, có được cô, nỗi vui mừng như hải dương, vô biên vô hạn.

Đêm quá khuya, không thích hợp uống cà phê, anh pha trà, cho thêm vào bưởi và mật ong, đặt ở trên bàn cơm cho nguội trước, cô chảy nhiều nước mắt như vậy, nhất định phải bổ sung lượng nước.

Trong phòng tắm tiếng nước ngừng lại, anh mở cửa phòng tắm, cô đang lau mình, xoay đầu, theo bản năng la lên.

"Mau đi ra, em không mặc quần áo."

"Không sao, cũng không phải chưa thấy qua." Trong mắt anh bốc hơi một vòng một vòng hơi nước mờ lung.

Diệp Phong nghe nói như thế thiếu chút nữa đụng vào cửa phòng tắm, bối rối chụp lấy bộ áo ngủ anh chuẩn bị cho cô ở trên người.

"Muốn anh hỗ trợ hay không ta?" Anh nhìn cô cài nút sai vị trí.

"Bảo trì khoảng cách." Biết rằng nói như vậy cũng giống như nước là không có nghĩa lý gì, nhưng vẫn nên có một chút rụt rè, vội vàng lướt qua bên người anh.

Anh đưa tay ngăn lại, cho đôi môi nóng cháy của chính mình rơi xuống trên làn da tuyết trắng trước ngực cô, tiếp theo cảm giác thấy một cổ nhiệt huyết xông lên đỉnh đầu, từng cái tế bào đều bắt đầu phấn khích, anh không chỉ là khát vọng sự quan tâm của cô, anh còn khát vọng sự mềm mại, ướt át, ấm áp của cô.

"Nhớ anh sao?" Anh ách thanh hỏi.

Vụng về, cô thường là ngang ngạnh hất đầu, lớn tiếng nói: "Em mới không nhớ anh."

Đêm nay, có thể là bụi bặm đã định rồi, cô vô cùng nhu thuận gật gật đầu, mảnh khảnh thân mình nép vào anh, "Dịch Dương, em nhớ anh!"

Tay anh bắt đầu không an phận.

Sau đó, cô ngừng đầu, nhăn mày, "Anh một thân mùi rượu, hơi quá."

Anh cứng đờ, tiếp theo cao giọng cười to, cô cười khề le lưỡi, thành công từ trong tay anh đào thoát.

Khi anh tắm xong đi ra, cô cuộn mình ở trên giường lớn trong phòng ngủ, đèn tường nhợt nhạt chiếu sáng cổ trắng nõn của cô.

Anh đứng ở cửa, cứ như vậy giật mình một khắc, cứ như ở trong mộng bình thường.

Anh xúc chấn lên, nâng đầu cô lên, cô chủ động chui vào trong lòng của anh, anh thân ái nheo chớp mũi của cô, cô nhắm mắt lại, "Hộp quà của em đâu?"

Anh một lúc không phản ứng kịp, thật lâu sau, mới nhớ ra, "Đề ở bên ngoài."

"Em muốn." Ngừ khí vô cùng cố chấp.

Anh sờ sờ cái mũi, xuống giường đi ra bên ngoài lấy vào. Cô ngồi dậy, về mặt vô cùng chuyên chú mở lớp giấy gói.

Trách không được nặng như vậy, thì ra là vài món trang sức bằng vàng, kiểu dáng hoa hồng được điêu khắc trên vòng cổ, lắc tay, còn có nhẫn, "Thật là quá sến." Cô bĩu môi.

"Ồ trong quan niệm của người Trung Quốc, chỉ có hoàng kim mới đại biểu hoàn mỹ, cát tường, có thể đời đời truyền thừa. Không thích, vậy trả lại cho anh, anh mua cái khác cho em." Anh làm bộ thu hồi.

Cô vội vàng bảo vệ, "Anh mua là anh mua, đây là bà bà cho em."

Anh nhú mày, "Bà bà?"

"Chính là mẹ anh đó!" Cô ước thử trang sức, "Bây giờ giá vàng cũng rất đắt, những món này giá trị rất nhiều tiền sao!"

"Muốn đưa hóa đơn cho em hay không?"

"Được, qua vài chục năm sau, có thể có giá một chút, trang sức này tăng giá trị tài sản bao nhiêu?"

Anh nhìn xem, người nào đó học vài năm tài chính, thật đúng là rất có suy nghĩ kinh tế. "Tăng giá trị tài sản nhiều hay ít, lại như thế nào?"

Cô chu miệng, "Đúng nha, nhiều hay ít, đều phải đưa cho người ta. Em chỉ là tạm thời bảo quản." Đời đời tương truyền, đời đời con cháu vô tận.

"Muốn chuyển thuộc về em?" Anh lạnh yên bắt tay cô trong hộp, cúi đầu hôn cô.

Cô vươn tay quấn vào tóc của anh hôn trả, "Anh có sao?"

"Em nói xem?" Anh chậm rãi làm cái hôn sâu, mút vào giữ lấy lưỡi của cô. "Thích không?"

Anh chỉ thuộc về cô, cô cũng chỉ thuộc về anh.

"Miễn cưỡng nhận." Cô nghịch ngợm cắn anh một chút, tay vòng ôm lấy anh.

Anh từng chút cởi bỏ áo ngủ của cô.

"Vì sao có nhiều nút thắt như vậy?" Hạ Dịch Dương tiếng nói ám ám, các ngón tay bởi vì nỗ lực kiềm chế cảm xúc mà hơi run rẩy một chút.

"Là anh tìm giúp em." Cô hồn dỗi.

Quần áo rộng mở, Hạ Dịch Dương hạ xuống dày đặc môi hôn.

Bởi vì quan hệ hai người đã xác minh, làm cái gì đều đương nhiên, đêm nay, lãng mạn mà lại điên cuồng đáng ngạc nhiên.

Cả phòng xuân sắc, phong tình kiều diễm..

Sáng sớm lúc đi động vang lên, cô giống con bạch tuộc dính vào trên người anh, lầu bầu nói: "Em buồn ngủ."

Người đàn ông luôn luôn tự hạn chế mà lại nghiêm cẩn, sùng nịch vỗ vỗ phía sau lưng của cô, mặc kệ đi động vang lại vang, lại cùng cô nằm thêm nửa giờ.

Sau khi đứng lên, phát hiện điện thoại là Ngô Phong gọi tới, liền gọi lại.

Mặt hơi nóng một chút, người đang rửa mặt còn lớn tiếng ồn ào hỏi là ai vậy.

"Sao Diệp Phong không mở đi động?" Ngừ khí Ngô Phong thực vội vàng.

"Chắc là hết pin." Anh cố gắng trấn định, bình tĩnh.

"Có phải con bé báo danh thi tuyển làm người chủ trì 《 Tỉnh dạ vi quang 》 hay không?"

"Đúng vậy."

"Tổ chuyên mục thông báo tới tham gia vòng thi thứ hai, tìm không thấy người, điện thoại tới nhà. Ta cũng chưa nghe nó nói tiếng nào, thời gian sắp xếp vào thứ Hai, nó chuẩn bị thế nào? Công tác ở Thành Đô radio bên kia xử lý như thế nào?"

"Cháu nghĩ hẳn là đã xử lý tốt."

"Dịch Dương, Tiểu phong điệp gạt ta, khẳng định là không muốn ta nhúng tay. Bất quá, hiện tại có cậu, ta an tâm, cậu chỉ đạo con bé cho tốt."

"Dạ!"

Ai ngờ Diệp Phong không cảm kích, cô nhảy dựng lên một cái, "Chuyện này không cho phép anh hỏi đến, cũng không cần xem."

"Vì sao?"

"Anh ở đó, em sẽ khẩn trương."

Anh cười, "Lực hấp dẫn của anh lớn như vậy? Anh chỉ là người thân của thí sinh, giúp em phát cờ hò reo."

"Cũng không cần, một mình em là có thể, muốn thắng liền thắng quang minh lỗi lạc, không cho người khác cơ hội nói nhảm." Trận này thi tuyển không chỉ là người chủ trì, còn coi như là so sánh giữa cô và Kha An Di.

"Đưa ngốc!" Anh nheo cái mắt của cô, nhẹ nhàng mà ôm cô vào lòng, cảm thấy đặc biệt uất ức.

Kỳ thật trong mắt anh, bất luận là ai cũng không có cách nào so sánh được với cô, chỉ là cảm thấy hào quang của cô không phải chỉ là một chút ở Thành Đô radio kia.

Mặc kệ kết quả là thua vẫn là thắng, cô vĩnh viễn là tình cảm chân thành của anh.

"Được, anh không đi!" Anh cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Tình yêu có một đoạn kết

Edit: Hanayang

"Đạo cao một thước, ma cao một trượng. Trừ khi cậu thay lòng đổi dạ, yêu người khác, bằng không, cậu vĩnh viễn cũng đâu không lại Hạ Dịch Dương. Đừng làm kiêu nữa, đầu hàng đi!" Chủ nhật, Diệp Phong bọc bạch, cô giáo Ngã Ly nghe Diệp Phong kể xong chuyện ủy khuất, đã kết luận như thế.

Hai người đi ăn lẩu, Diệp Phong dùng cái thìa ở trong nồi khuấy lên, không có phản bác, bởi vì lời của Ngã Ly vô cùng đúng trọng tâm.

Trước đó, Ngã Ly còn theo cô đi tìm vài vị giáo sư trong Quảng viện, cô vì người chủ trì 《 Tỉnh dạ vi quang 》，mà đã sớm bắt đầu âm thầm làm chuẩn bị, tinh thần là sẽ không thua cho Chương trình 《 Chào buổi sáng 》 lúc trước. Giáo sư đã giúp cô mô phỏng cảnh tượng thi vòng hai, có ngẫu hứng phát huy, cũng có mệnh đề thăm hỏi. Sau khi trời tối thật lâu, hai người mới ra khỏi Quảng viện.

Ngã Ly gọi bia, đồ ăn cũng không có gì, chỉ trong chốc lát, hai chai bia đã trống rỗng.

"Tối hôm qua lại mất ngủ sao?" Diệp Phong ngược mắt lên, một con tôm lột đặt trong chén trước mặt cô, giương mắt nhìn quảng mắt Ngã Ly thâm đen, sắc mặt vàng như nến.

Ngã Ly cười cười không nói, lại mở một chai bia, đổ đầy vào cốc.

"Cậu tự ẩm tự sướng, không phải có chuyện gì vui vẻ chứ?" Diệp Phong hỏi đùa.

"Chức danh của Vương Vĩ không được thông qua."

"Oa, báo ứng nha!" Trong mắt Diệp Phong lộ ra ý cười xấu xa.

Ngà Ly nâng cốc lên, ngửa thẳng đầu nốc bia đi xuống, tùy ý dùng tay áo lau miệng, lung tung gấp một đũa đồ ăn bỏ vào trong miệng. "Đầu tiên là cố gắng tác hoon nửa năm, sau đó lại là tài liệu, các mặt đều cố gắng đạt tới hoàn mỹ, cũng tạo quan hệ với bình phẩm đoàn, anh ta suy nghĩ tuyệt đối chu toàn, không nghĩ tới cuối cùng vẫn là không thông qua. Thất vọng quá lớn, nhìn người anh ta gầy hằn, tinh thần chưa gượng dậy nổi."

"Cậu đau lòng hần sao?"

"Thì cũng không thể vỗ tay tỏ ý vui mừng đi! Mình làm không được." Ngà Ly khoát tay chặn lại.

Diệp Phong liếc cái xem thường, "Cậu rất nhân từ nương tay, nói cho cậu biết, không cho phép đồng tình với hần, không cho phép đi qua an ủi. Cậu đã nói cậu hết hy vọng, đã đặt dấu chấm dứt, đã đau lâu như vậy, trăm ngàn lần không được giảm lên vết xe đổ. Mình nhìn thấy rất rõ ràng, ở trong mắt hần, cậu có thể cùng hoạn nạn nhưng tuyệt đối không phải người cùng hưởng phúc."

"Không phải mỗi người đều may mắn giống như cậu vậy."

"Mình may mắn sao?" Diệp Phong dùng một chút, "Kỳ thật nếu có thể, ai không muốn từ đầu tới cuối yêu là cùng một người đàn ông. Khi vừa đến Auckland, mình gần như đã khóc tới mấy tháng."

"Nếu có thể đợi được người đàn ông giống như Hạ Dịch Dương, mình tình nguyện khóc mù mắt. Đáng tiếc nước mắt của mình không đáng giá tiền, không nói chuyện nước mắt, đoán chừng dù mình có chết, anh ta cũng sẽ không động lòng vì mình. Haizz!"

"Nói vậy, cái gì chết sống chứ, vì hần ta đáng giá sao? Cậu chỉ là gặp kẻ bất lương thôi không có gì đâu, cũng do mắt cậu hết hy vọng, về sau gặp được một Hạ Dịch Dương của cậu, cậu quay đầu nhìn lại, liền sẽ biết bản thân ngốc biết bao nhiêu."

"Ha, nha bộ muội, vậy Vương Vĩ tính là Biên Thành của mình?"

Diệp Phong lén lút lấy chai bia trước mặt cô qua đây, "Hần còn lâu mới tỉnh vậy, hần chỉ là một cái người qua đường Giáp đáng ghét."

"Nha bộ muội, cậu là như thế nào đáp lại tình yêu của Hạ Dịch Dương?"

"Hả?" Diệp Phong không hiểu mấy.

"Khi anh ấy nói yêu cậu, cậu chỉ ngây ngốc nhìn anh ấy, cũng không nói gì là cậu thương anh ấy?"

"Cái này cần nói sao?"

"Nếu anh ấy không nói ra miệng, trong lòng cậu nghĩ như thế nào? Mình cảm thấy ba chữ "Em yêu anh" tuy rằng rất buồn nôn, nhưng là nói ra, liền giống một loại hứa hẹn, một lời thề."

Diệp Phong ha ha cười, nhướn mày.

"Hạ Dịch Dương thật sự là rất chiều cậu... Di động ai đang reo?"

Diệp Phong nghiêng tai nghe xong, chìa túi của Ngà Ly.

Ngà Ly đặt cốc cái cách, "Ai chứ?" Vừa thấy màn hình di động, mắt trái của cô nhảy lia lịa, cầm lấy di động đi ra bên ngoài.

"Làm gì lén lút như vậy chứ?" Diệp Phong kinh ngạc.

Nước trong nồi lẩu gần cạn, cuối cùng, cô tắt lửa, Ngà Ly mới trở vào, khước mắt ẩm ướt.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Nha bộ muội, hôm nay cậu thanh toán, lần sau lại mời cậu. Cậu nói Hạ Dịch Dương tới đón đi, mình có việc gấp đi trước đây." Ngà Ly vội vàng đeo túi lên.

Diệp Phong chụp cánh tay của cô, muốn từ trên mặt Ngà Ly nhìn ra manh mối, "Mình giúp được gì không?"

Ngà Ly sợ run, lắc đầu.

"Ngà Ly, nếu là chuyện Vương Vĩ, mình sẽ hận cậu."

Ngà Ly thần nhiên cười cười, nâng tay sờ mặt Diệp Phong, nói: "Một người một cái số! Nên quý trọng Hạ Dịch Dương của cậu cho tốt vào."

Tay Ngà Ly từ trên má của cô rút xuống, lồng ngực Diệp Phong nhói đau một chút, hình như là đầu quả tim bị ngắt nhẹ một chút.

Diệp Phong không dừng lại ở bên ngoài, thanh toán tiền xong liền trực tiếp trở về biệt thự.

Bước xuống xe taxi, vừa ngược đầu lên liền thấy trong phòng mình sáng đèn. Mắt mắt tự nhiên đỏ lên. Buổi chiều ngày hôm qua Tô Hiểu Sầm đã về Thanh Đài, Hạ Dịch Dương cùng cô đến sân bay đưa tiễn, sau khi trở về, anh trực tiếp cùng cô đến nhà Ngô Phong dùng bữa tối.

Ngô Phong cùng đi Tần vốn đã thích anh, danh phận định rồi, anh tự nhiên liền tiến dần từng bước, không cần tìm lý do, dĩ giúp việc cũng không biểu hiện ra một chút kinh ngạc.

Trong phòng khách tắt đèn, Ngô Phong ở thư phòng, đi Tần cùng đi giúp việc đang nói chuyện, cô không kinh động bọn họ, nhẹ chân nhẹ tay lên lầu, đẩy cửa ra, Hạ Dịch Dương ngồi ở trước bàn của cô lên mạng.

"Tại sao không về nhà làm việc?" Anh cũng không phải là người rảnh rỗi.

"Về nhà chỉ có một người." Anh hít hít cái mũi, "Ăn lẩu sao?" Một mùi đầy khói.

"Uhm, còn uống một cốc bia nhỏ." Cô chọc tức anh.

Anh giữ lấy cánh môi của cô, nhẹ nhàng mà cắn, "Đúng là có một chút. Ngày mai thi vòng hai, em chuẩn bị thế nào rồi?" Đây là mục đích anh ở lại đợi đến bây giờ, dù cô không muốn anh lo, anh vẫn luôn chút lo lắng.

"Em còn cần chuẩn bị sao?"

"Tự đại cuồng!" Hầu kết của anh chấn động, cười to lên. "Thi vòng hai là vào chặng vụng sáu giờ ngày mai, có ảnh hưởng đến trực tiếp <Đêm khuya khuyh tình> không?"

"Không có ảnh hưởng, nhưng em muốn đi nói chuyện trước với Giám đốc Lâu, có khả năng anh ta sẽ nghĩ ra cách." Mặt cô trầm xuống, vòng tay quanh cổ anh rồi ngồi lên chân của anh, thờ dãi, nhớ tới poster 《 Lá cây tình không 》 thật lớn kia.

"Lâu Dương không phải người đàn ông nhỏ mọn như vậy, nếu em có hướng phát triển tốt, anh ta sẽ ủng hộ. Anh sẽ đi bàn với anh ta!"

"Không."

"Vì sao?" Cấn cấn ban đầu biến thành nụ hôn nhẹ.

"Em là người phụ nữ độc lập, công và tư phải tách ra."

"Nếu anh muốn quản thì sao?" Loại sự tình này, khả năng thông hiểu giữa hai người đàn ông có vẻ tốt hơn. Lâu Dương nhất định sẽ nể mặt Diệp Phong, cố tình Diệp Phong lại cố kỵ ra mặt, có chút xấu hổ để mở miệng nói.

"Dựa vào cái gì?"

"Dựa vào em là cô gái duy nhất đem đầu gối anh làm ghế dựa đây!"

Cô chớp mắt, dịu dàng le lưỡi, khi chỉ có hai người ở chung, nói chuyện, bất giác cô sẽ leo lên người của anh, giống như làm vậy nói chuyện sẽ tiện hơn một chút.

"Em xuống là được chứ gì."

"Không cho phép!" Anh đè lại, cằm để ở mi tâm của cô, "Anh còn muốn tìm chủ Ngô bàn việc, thời gian em nghỉ ngơi cùng họ không giống nhau, ép buộc họ lâu như vậy, anh băn khoăn, anh muốn đón em về nhà, chỉ ép buộc một mình anh được rồi."

"Không tốt lắm đâu?"

"Diệp tiểu thư, em phải ý thức được sự thực rằng em đã làm vợ người ta. Em đừng tưởng rằng lần trước gặp cha mẹ là đùa giỡn?"

"Không phải vui đùa, nhưng cũng chưa hợp pháp." Cô cố ý chọc anh sốt ruột.

"Lập tức, lập tức!" Anh làm bộ đi sờ túi.

Cô bị dọa nhảy dựng, xông về phía trước bắt lấy tay anh, sợ anh ngay sau đó sẽ lấy ra một chiếc nhẫn, cô chưa muốn kết hôn, cô còn chưa có hướng thụ hết ngọt ngào yêu đương!

"Sao bắt anh?"

"Trao chân tình của em vào lòng bàn tay anh." Mười ngón tay anh và cô đan xen quện vào nhau, cúi đầu khẽ hôn xuống.

Anh xoa xoa tóc cô, cười cười, không đùa với cô nữa, từ từ sẽ đến đi, như bây giờ cũng rất tốt. "Đi tắm rửa một cái, sau đó đọc sách, nghỉ ngơi sớm một chút, anh chờ mong ngày mai em gặt hái hoa lệ."

"Sẽ không làm anh thất vọng." Cô đưa anh xuống lầu, ở bên cạnh xe lại lưu luyến ôm ấp, hai người mới buông ra.

Kỳ thật, cô cũng muốn cùng anh về nhà, nhưng hiện tại, PK người chủ trì đang ở phía trước, cô muốn đóng cửa cố gắng, có thành tựu, lại vĩnh quy yêu đương.

Tắm xong đi ra, đang lau tóc, gọi một cuộc điện thoại cho Ngã Ly. Vừa chuyển được, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù, "Ồ đâu vậy?"

"Trên đường từ Hoài Nhu về Bắc Kinh."

"Xa như vậy? Rốt cuộc đi làm cái gì?"

"Không có gì, chỉ là muốn đổi gió, lái xe dạo dọc bờ sông, hiện tại tâm tình rất thoải mái. Cậu về nhà chưa?"

"Uh, " nghe giọng Ngã Ly có vẻ rất vui, cô yên tâm, "Cẩn thận lái xe, mình đi đọc sách đây!"

"Nha bộ mặt..."

"Hà?"

"Không có gì, sau này sẽ nói cho cậu biết!" Ngã Ly nở nụ cười hai tiếng.

"Được! Không nói nữa, đi động hết pin." Màn hình chớp chớp lên, tí một tiếng, đen thui. Cô tìm đồ sạc pin, cắm vào, sau đó chuyển tâm đọc sách.

Rạng sáng hai giờ mới lên giường, vì dưỡng đủ tinh thần, cô ngủ thẳng tới khi tự nhiên tỉnh, chỉ cảm thấy ánh mặt trời thật kỳ lạ, cách rèm cửa sổ, trong phòng còn chói lọi. Ôm đầu xuống giường, trước tiên mở đi động xem thời gian, thỉnh thoảng nháy ra mấy cái tin nhắn, giống như tin nhắn của hệ thống, nhấn cấp tốc gọi điện trả lời đến số XXXX, là số điện thoại bàn, thời gian tin nhắn là khoảng rạng sáng bốn giờ.

Cô sững sốt vài giây, hồ nghi gọi qua.

"Đây là đội cảnh sát giao thông phía đông thành phố, xin hỏi tìm ai?" Một giọng lạnh lùng hỏi.

"Không phải là các anh nhắn tôi gọi điện tới sao?" Đầu ngón tay không ngừng run run.

Bên kia im lặng một chút, sau đó thay đổi người khác tiếp điện thoại, "Cô có biết chủ xe mang biển số XXXXX không?"

Tim Diệp Phong ngừng đập, máu đông lại, cô chống tay xuống bàn từ từ ngồi xuống, "Cô ấy là... bạn của tôi."

"Chúng tôi cũng đoán vậy, cô là người cuối cùng cùng cô ấy trò chuyện."

"Tối... Cuối?" Trước mắt cô bỗng tối đen, liền nhắm mắt lại.

"Đừng vậy, rạng sáng một chút, xe của cô ấy vô ý đâm vào lan can cầu vượt, từ phía trên rơi xuống dưới, xe phát nổ, cô ấy đã bất hạnh qua đời, chỉ có đi động từ trong cửa kính xe văng tới trên cỏ, chúng tôi mới gọi điện thoại cho cô."

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Tinh dạ vi quang (thượng)

Edit: Hanayang

Hạ Dịch Dương đến đài lúc bốn giờ chiều, anh không có gọi điện thoại cho Diệp Phong. Nhưng khi lên lầu, mượn cơ tìm Tần Phái, anh đến chỗ kênh giải trí vòng vo một chút. Vòng hai cuộc thi tuyển người chủ trì đầu tiên cho « tinh dạ vi quang » không phải trực tiếp truyền hình, cho nên không dùng đến trường quay lớn, mà cử hành ở trong một gian phòng hội nghị, bên trong đã bố trí xong xuôi. Sân khấu vô cùng âm áp, sô pha vàng nhạt, gối đệm dựa màu tím, phong nền là hình ảnh tường trắng mái ngói xám của Giang Nam, cảm giác như ngồi ở bên trong phòng trà u tĩnh.

Anh không dùng lại, chỉ liếc mắt một cái. Phòng họp bên cạnh văn phòng làm thời đổi thành phòng hóa trang cùng gian thay quần áo, lúc này ở bên trong là nhiều người nhất. Tuyển chọn bắt đầu từ sáu giờ, tổng cộng có mười sáu người chủ trì tham gia, chờ tất cả ứng viên dự tuyển đến đông đủ, sau đó rút thăm quyết định thứ tự lên đài.

Diệp Phong dường như còn chưa tới, anh cúi đầu mỉm cười, tính rằng phát tin tức xong nhất định phải lặng lẽ lại đây một chuyến, cô ngay cả chuyện mặc trang phục gì cũng không chịu tiết lộ.

Làm sao anh có thể bỏ qua lượt thi của cô?

Trở lại tờ tiết mục, như thường lệ cùng nhóm biên đạo họp. Hôm nay anh mặc âu phục màu xám, caravat hồng nhạt, phối với áo trắng, áo trong hồng nhạt, đạo diễn mỉm cười nói màu sắc trong sáng, vui vẻ, có cảm giác của mùa xuân.

Tổng biên đạo đưa những điểm chính tin tức cho anh, màn hình đối diện bắt đầu truyền phát hình ảnh tin tức sắp phát.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hạ Dịch Dương chuyên tâm nhìn bản thảo tin tức, không chú ý nghe phối âm, vừa nhấc mắt, thấy màn hình hiện lên hình ảnh tối đen như mực.

Biên đạo ngồi ở bên trái anh tiếp lời: "Rạng sáng hôm nay ở trên cầu vượt xảy ra tai nạn xe cộ, sau đó đường bị chặn hơn một giờ, ngoại trừ chủ xe, may mắn không gây ra thương vong nào khác. Đây là từ trong Chương trình 《Chào buổi sáng》 cắt nối biên tập tới được."

"Tai nạn xe cộ xảy ra như thế nào?"

"Người chứng kiến nói rằng cũng không phải hai xe va chạm nhau hay vượt mặt, đột nhiên lúc đó, chiếc xe kia giống như mất điều khiển, tông vào lan can, từ phía trên rơi xuống, sau đó tự bốc cháy. Cảnh sát kiểm tra đo lường chủ xe trước khi chết đã uống rượu, chắc, chắc, là nữ, hai mươi chín tuổi, một giáo viên trường cao đẳng, thật sự là đáng tiếc, chỉ còn hài cốt cháy đen." Biên đạo chép miệng vài cái.

Hạ Dịch Dương cũng không để ở trong lòng, ở kênh tin tức, chuyện mỗi ngày tai nghe mắt thấy, loại sự này ừ ừ.

Trước khi phát sóng tin tức, anh theo thói quen tắt di động, ở trước hành lang rút một liều thuốc, bắt đầu trực tiếp.

Hai mươi bốn phút sau, khung hình quay về phía bên người hợp tác, qua khoe mắt anh nhìn thấy Ngô Phong xuất hiện ở trong trường quay, vẻ mặt rất khó coi.

Mặt anh hơi hơi giật một chút.

Khi âm nhạc 《 dự báo thời tiết 》 vang lên, Ngô Phong hướng về anh vẫy vẫy tay. Anh tháo tai nghe xuống, trấn định đi xuống bục phát sóng, theo Ngô Phong đi ra bên ngoài.

"Dịch Dương, Diệp Phong không thấy đâu cả." Ngô Phong gắng giọng nói.

Da đầu của anh rung lên một cái, "Hôm nay cô ấy tham gia thi tuyển người chủ trì, hiện giờ hẳn là... ở..."

Ngô Phong lắc đầu, "Con bé không có đi, nhân viên phụ trách rút thăm gọi số di động cho nó, di động ở trong phòng, đi giúp việc nghe máy, sau đó bà ấy gọi điện thoại cho ta, nó cũng không ở radio Thành Đô, đi Tần cũng không biết con bé đi đâu. Đi giúp việc nói là nó ra khỏi nhà lúc chín giờ mấy, sắc mặt tái nhợt, vô cùng kinh hoàng, gọi nó nó cũng không để ý, chúng ta đều nghĩ rằng con bé khẩn trương thi tuyển. Ta đã tìm hết mọi người quen của con bé, đều không có tin tức gì của nó."

"Chỗ Ngã Lỵ thì sao? Lần này cô ấy chuẩn bị thi tuyển, Ngã Lỵ vẫn hỗ trợ."

Ngô Phong hồi lâu đều không nói gì. "Dịch Dương, Ngã Lỵ chết rồi. Trong tin tức vừa mới phát lúc này, chính là vụ tai nạn xe cộ trên cầu vượt lúc rạng sáng đó, ta cũng là khi tìm Diệp Phong mới biết được."

Hạ Dịch Dương không thể tin vào tai mình, "Đã chết?"

Ngô Phong gật đầu, "Diệp Phong với cô ấy là bạn tốt, ta đoán có thể là con bé đi nhìn cô ấy, Vu Bình đã đến tìm, Diệp Phong cũng không ở đằng đó."

"Chú Ngô, chú chờ một chút." Anh run run giơ tay lên, hươ hươ, nhắm mắt lại. "Cháu nghĩ cháu biết cô ấy đi đâu rồi."

"Thật sao?"

"Chú Ngô, chú đến chỗ 《 tình dạ ánh sáng nhạt 》 bên đó, xin phép ban giám khảo cho thứ tự Diệp Phong lên sân khấu đòi đến cuối cùng, bây giờ cháu phải đi đưa cô ấy lại đây. Nếu cô ấy không có cách nào đến được, cháu sẽ gọi điện thoại cho chú."

"Đừng ép buộc, cơ hội sau này còn có thể có."

"Cháu biết."

Đã rất nhiều năm qua anh không có lái xe quá nhanh, nhưng mà tối nay anh không có kiên nhẫn chờ. Dọc trên đường đi không biết vượt mấy cái đèn đỏ, cũng không lo sẽ tạo thành cái hậu quả gì, tóm lại, anh ở trong thời gian ngắn nhất chạy tới Quảng viện.

Anh đến khu căn hộ dành cho giáo viên, anh nhớ rõ khi còn đi học, Vương Vĩ cùng vợ là ở nơi đó. Sau này vợ anh ta xuất ngoại, Vương Vĩ cũng không có chuyển nhà.

Chuyện Vương Vĩ cùng Ngã Lỵ, Diệp Phong ở trước mặt anh có đơn giản nói qua. Trong giọng nói Diệp Phong đối Vương Vĩ là vô cùng bất mãn, anh nghe ra được.

Ở dưới lầu khu nhà giáo viên, anh gặp được một vị giáo sư cũ, chứng thật Vương Vĩ là ở tại bên trên.

"Anh ta xin vài ngày phép, cùng với vị hôn thê đi Hoài Nhu chơi. Chúc vị giáo sư không đạt, nên tâm tình anh ta không tốt, đi ra ngoài giải sầu. Tháng mười một này, anh ta sẽ kết hôn, bên trong vừa trang hoàng xong." Giáo sư chỉ vào vị trí lầu 3, nói.

"Anh ta... biết cô giáo Ngã Ly xảy ra chuyện ngoài ý muốn không?"

Vị giáo sư thờ dài một tiếng, "Quan hệ giữa họ không tệ, người ở phòng hành chính tổng hợp đã thông báo cho anh ta. Chúng tôi đều đến nhìn cô giáo Ngã, thật sự quá thảm. Có thể anh ta không gặp trở về, chúng tôi không chạm mặt."

"Cám ơn!" Hạ Dịch Dương xoay người sang chỗ khác, mờ mịt nhìn trường học. Tối nay ở Quảng viện, dường như đặc biệt yên tĩnh, ưu thương, có phải đang hoài cảm cho Ngã Ly - một cuộc đời còn trẻ tuổi như vậy lại vội vàng mất đi hay không?

Anh nghĩ rằng Diệp Phong sẽ đến tìm Vương Vĩ, bây giờ anh nên đi nơi nào tìm Diệp Phong đây? Lúc này, cô ấy sẽ không đến nơi khác, Anh biết cô, cô tất nhiên sẽ đứng ở một nơi có những kỷ niệm cùng Ngã Ly.

Anh đến phòng ngủ nơi các cô từng ở, bởi vì anh là Hạ Dịch Dương nên viên quản lý ngoại lệ dẫn anh đi lên nhìn nhìn, nói rằng buổi chiều là có một cô gái mặt không có chút máu, cũng đã tới này căn phòng ngủ này.

Diệp Phong không ở đây.

Anh đến thư viện, cẩn tin, lễ đường, mỗi một gian phòng học mà họ từng đến lớp. Mồ hôi đã sớm ướt đầm quần áo trong, lầu trên lầu dưới, cũng không biết anh đã chạy lên bao nhiêu bậc thang.

Đứng ở dưới tầng cây bên ngoài sân bóng, anh cởi bỏ nút tay áo, nồn nóng xấn lên, gió đêm thổi đến một tiếng than nhẹ nhợt nhạt, anh chấn động, mạnh xoay người.

Trong ánh sáng mờ mịt, anh nhìn thấy ở giữa sân bóng có một người ngồi.

Anh thật cẩn thận đi qua đó, nhìn thấy bóng dáng gầy yếu kia, anh ngừng thở, ngực dồn dập phập phồng. Anh không có kinh động cô, chỉ đứng yên.

Cô vẫn cảm nhận được phía sau có người, quay đầu lại, nhìn thấy là anh, cô nói: "Hi, Dịch Dương!" Giọng nói mềm mại, yếu ớt, bất lực như vậy, anh nghe thấy mà lòng thất lại, tiến lên, ghì lấy vai cô, ngồi xuống bên cạnh cô.

"Sao không gọi anh cùng đến đây ngắm sao?" Ở Quảng viện, mái nhà thư viện cùng sân bóng là hai địa điểm ngắm sao tốt nhất.

Cô bình tĩnh, cẩn cẩn mõi, hoạt động thân mình, đem chính mình khảm nhập vào trong lòng của anh, ôm lấy thắt lưng anh, "Dịch Dương, tối hôm nay không có sao."

Anh vừa nhắc đầu, đứng vậy, bầu trời âm đạm, tầng mây rất dày, không có sao cũng không có ánh trăng.

"Vậy em ở đây tìm kiếm cái gì sao?" Mũi anh hé mở rất nhỏ trên trán của cô.

"Ngã Ly nói, chúng em ai kết hôn trước, người kia sẽ làm dâu phụ cho đối phương, em nói được! Sau đó cô ấy còn nói, không biết người đã kết hôn rồi có thể làm dâu phụ hay không, em nói khẳng định là không được. Cô ấy đặc ý cười, nói em đây chỉ có nước làm dâu phụ cho cô ấy thôi, bởi vì cô ấy so với em lớn hơn, khẳng định sẽ sớm kết hôn trước em. Em nói chuyện này không nhất định. Dịch Dương, em nói đúng sao?" Cô ngừng đầu lên.

Anh đau lòng vỗ về sợi tóc mát lạnh của cô, dịu dàng hôn lên.

"Cô ấy thật sự rất đáng ghét, đến bây giờ còn người trước người sau gọi em nha bộ muội, răng của em rõ ràng trắng tinh, chỉnh tề như vậy. Lớn thì rất giỏi sao? Tuy rằng em so với cô ấy nhỏ tuổi, nhưng mà em so với cô ấy trưởng thành sớm hơn, tình yêu của em cũng tới so với cô ấy sớm hơn, cho nên, cô ấy hẳn là ngoan ngoãn làm dâu phụ cho em. Cô ấy làm sao có thể xấu như vậy? Ra đi không lời từ biệt như vậy thì tính cái gì? Cô ấy còn nói muốn nói với em một chuyện, muốn cho em ở trước mặt Kha An Di, Hứa Mạn Mạn hãnh diện, phải có tiền đồ một chút, làm cho... a người yêu em lấy em làm tự hào."

Một giọt nước mắt nhỏ lạnh lẽo rơi xuống ở bên má, anh hôn đến lạnh lẽo, hôn đến mặn chát.

"Diệp Phong, nơi này lạnh lắm, em cũng đói rồi, chúng ta trở về được không?" Anh nhẹ dõ dành.

"Không thể trở về, em muốn đến đài truyền hình. Bằng không sẽ bị Ngã Ly cười nhạo em yếu đuối, chỉ biết trốn tránh giống như đà điểu."

Anh thờ dài, bi thương đã làm cho tâm trí cô không rõ ràng lắm, không nói chuyện đến CCTV, 《 Đêm khuya khuynh tình 》 tối nay cũng phải tìm người chữa cháy.

Anh ôm lấy cô, yên lặng đi về phía chỗ dừng xe.

Cô vô cùng phối hợp, ở trong lòng anh vẫn không nhúc nhích. Khi đi vào con đường rợp bóng cây, cô đột nhiên ngừng đầu, tiến đến bên tai anh, từng

chữ một, vô cùng rõ ràng.

"Dịch Dương, em yêu anh."

Anh giật mình sững sốt, hốc mắt nóng lên.

Sợ cô không rõ lòng mình, anh một lần rồi một lần đối với cô nói anh yêu cô, cũng từng âm thầm hy vọng xa vời rằng cô cũng có thể nói ra rõ ràng như vậy, tuy rằng anh có thể cảm giác được cô đối với anh quan tâm, yêu thương.

"Khi nào thì yêu anh, em không biết. Ở Auckland, em cực tuyệt nghe tin tức trong nước, nhưng khi ở trên TV nhìn thấy anh, em phát hiện anh dường như vẫn ở ngay bên cạnh, biểu tình của anh, khuôn mặt của anh, mỗi lần em nhắm mắt lại đều nhớ tới. Em đến Edinburgh, gặp được Lâu Tinh, cô ấy nói Giang Nhất Thụ là ông xã cô ấy, nói cô ấy biết anh, em ngồi một bên nghe. Năm mới ở Edinburgh lạnh lẽo khắc nghiệt như vậy nhưng em lại cảm thấy ấm áp. Em là vì yêu anh mới về nước, muốn yêu anh, em cố ý đến ở ở cạnh nhà anh, muốn yêu anh, tìm công việc ở Thành Đô radio, muốn yêu anh... Ohh!"

Lời nói lái nhai của cô bị cái hôn nóng rực của anh che lại, cô nâng tay, ngón tay khẽ vuốt qua gò má run run của anh.

"Cuộc đời nhiều lắm chuyện ngoài ý muốn, em sợ không kịp nói với anh, bây giờ, không muộn chứ?"

"Không muộn, rất đúng lúc!" Người đàn ông luôn luôn trấn định thông dong cũng nghẹn ngào.

Bả đầu cô chậm rãi tựa vào trên vai anh, thờ phào một hơi dài nhẹ nhõm.

Ngà Ly, đúng vậy, yêu không thể dấu dưới đáy lòng, phải dùng cảm nói ra.

Thay cô cài dây an toàn, đèn sáng lên, phát hiện hai mắt cô trong suốt, cũng không như anh nghĩ suy sụp không khống chế được, "Thật sự có thể đến đài truyền hình sao?"

"Có thể, nhưng anh phải giúp em tìm trang phục, còn muốn tìm chuyên gia hoá trang, em như vậy không tốt lắm." người cô bặm đầy cở, tóc bị gió thổi một đầu rối bời.

"Này không thành vấn đề. Diệp Phong," Anh ôm choàng lấy cô, "Đồng ý với anh, mặc kệ kết quả thế nào, chúng ta đều không cần để ý."

"Được!"

"Còn có về sau mặc kệ gặp phải chuyện gì, nhất định phải cùng anh chia xẻ."

"Uhm!"

Trên đường trở về, anh lái thật sự thông thả, cùng Ngô Phong thông qua điện thoại, cuộc tuyển chọn còn đang tiến hành, thời gian hẳn là có thể đuổi kịp. Phía bên Lâu Dương, anh đã làm chủ xin phép rồi.

Khi Diệp Phong xuất hiện ở trước mặt chuyên viên hoá trang, chuyên viên còn hoảng sợ. "Giúp tôi chọn một bộ trang phục màu đen, không cần trang điểm đậm quá." Diệp Phong yêu cầu.

"Sân khấu là tông màu ấm, như vậy sẽ không hòa hợp." Chuyên viên hóa trang nói.

"Không có vấn đề gì." Diệp Phong cong cong khóe miệng.

Chuyên viên hoá trang bĩu môi, chọn cho cô cái khăn lụa nhiều màu, thắt cái nơ gút, hy vọng có thể giảm bớt cảm giác trầm trọng trên người Diệp Phong, trang điểm theo phong cách vô cùng tự nhiên, phấn nền thanh nhã, mắt nước thanh tao, làm cho Diệp Phong vô vàng tươi mát dễ chịu.

Tự cô tìm biên đạo lấy đĩa thu âm.

Ngô Phong đứng ở bên ngoài phòng hội nghị, gấp đến độ tóc dựng đứng lên, nhìn thấy Diệp Phong cùng Hạ Dịch Dương xuất hiện, thở hắt ra, ôn hòa nắm tay Diệp Phong, "Tiểu Phong Diệp, con thực may mắn, trễ thêm vài phút, con sẽ trực tiếp bị hủy tư cách."

"Dạ!" Diệp Phong kiễng chân, hôn nhẹ lên gò má Ngô Phong.

Động tác này từ lúc Diệp Phong mười sáu tuổi về sau đã không làm nữa, Ngô Phong thiếu chút nữa lão lệ tung hoành, vỗ vỗ vai cô, "Vào đi thôi!"

Cô xoay người, nhìn nhìn Hạ Dịch Dương, chậm rãi chớp chớp ánh mắt, đẩy cửa phòng đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Tinh dạ vi quang (hạ)

Edit: Hanayang

Trong phòng hội nghị không còn chỗ ngồi, ban giám khảo ngồi ở hàng đầu tiên, hàng ghế sau đó là lãnh đạo đài, nhân viên phụ trách lớn nhỏ của kênh giải trí, người chủ trì, sau cùng mời đến hàng ghế của vài nhà tài trợ.

Hôm nay, từ mười sáu ứng viên sẽ chọn ra bốn người tiếp theo tiến vào vòng bán kết, bốn tuyển một, không khí hiện trường vô cùng kịch liệt. Ban giám khảo đang chăm điểm, ứng viên điểm quá thấp cúi đầu, miễn cưỡng đối mặt thành tích của mình.

Kha An Di tao nhã ngồi ở khu hậu trường, cầm khê năng, nhẹ mỉm cười, sóng mắt rung động, nhìn đến bóng dáng Diệp Phong, ý cười càng đậm.

Ứng viên thứ mười lăm đang chào cảm ơn, rất nhanh liền đi ra. Rất được, trước mắt là xếp hạng thứ tư, lúc này biểu hiện của Diệp Phong sẽ quyết định cô có tư cách vào vòng tiếp theo hay không, đứng nhất tự nhiên là Kha An Di, so với người đứng thứ hai vượt hơn hai mươi điểm, trong khi điểm số giữa các ứng viên khác rất sát sao, khó trách cô ta biểu hiện tự tin, bình tĩnh như thế.

Người chủ trì nói cho Diệp Phong biết yêu cầu thi tuyển, đề tài phỏng vấn là: như thế nào nhìn nhận "Khoảng cách xa xôi nhất trên đời, không phải sống hay chết, mà là em đứng ở trước mặt anh, anh không biết em yêu anh", ứng viên có thể tìm khách mời để phối hợp.

Diệp Phong hít sâu một hơi, thật buồn khi thăm nghĩ: thật sự là hợp với tình hình.

"Tôi có mời khách quý." Cô nói với người chủ trì.

Người chủ trì nhìn khắp nơi, mặt lộ ra nghi hoặc, Diệp Phong cúi người, đi lên đài, tự nhiên hào phóng hướng ban giám khảo chào hỏi. Phía dưới ngọn đèn tối dần, một luồng ánh sáng chiếu vào người cô, cô nhắm mắt lại, lẳng lặng một hồi. Khi cô mở mắt ra, cô nhìn thấy đứng ở bên cạnh cửa có Hạ Dịch Dương, Ngô Phong còn có Tần Phái.

Cô thu hồi tầm mắt, ý bảo người phụ trách âm thanh mở nhạc.

Âm nhạc vang lên, giọng hát quyến rũ tang thương của Eric Clapton phiêu đảng giữa không trung, tất cả mọi người đều rung động.

"Eric Clapton là một huyền thoại đàn ghita nhạc rock kiêm ca sĩ người Anh, đã nhận 6 giải thưởng Grammy, có một lần trên đường lưu diễn, bạn diễn và đồng đội trong nhóm của ông đã chết trong một tai nạn rơi trực thăng, lúc ấy, ông ngồi trên máy bay phía sau, chứng kiến toàn bộ quá trình xảy ra. Mấy tháng sau, con trai nhỏ của ông từ cửa sổ tầng 53 tòa nhà Manhattan ngoài ý muốn ngã xuống mà chết, ông hơn bốn mươi tuổi mới có con, người cha đáng thương không thể kể hết nỗi đau, đã sáng tác ca khúc này 《Tears in heaven》." Diệp Phong hướng tay lên giữa không trung.

"Bạn sẽ nhớ tên tôi nếu tôi thấy bạn trên thiên đường chứ?"

Có còn giống như xưa nếu tôi thấy bạn trên thiên đường chứ?

Tôi phải thật kiên cường, dũng cảm cố gắng, bởi vì tôi biết tôi không thuộc về thiên đường.

...

Bên ngoài cánh cửa, chắc chắn ở đó có sự bình yên,

Vì thế tôi biết, sẽ không có lệ rơi chốn thiên đường."

Cô ngâm nga rất chậm, khi chấm dứt, cô dừng lại một chút, dịu dàng cười khẽ, "Kỳ thật trên thế giới này khoảng cách xa xôi nhất, không phải tôi đứng ở trước mặt anh, anh không biết tôi yêu anh, hoặc là sống hay chết. Trời và người cách xa nhau, vĩnh viễn làm người ta vô lực. Yêu, là động từ, không phải dấu chấm tròn, còn sống, mới có thể yêu, cứ yêu, cho dù anh không biết, cho dù anh không thể đáp lại. Các vị giám khảo, tôi là số mười sáu Diệp Phong, hôm nay khách quý mà tôi mời đến là người bạn tốt nhất của tôi, rạng sáng hôm nay, bởi vì ngoài ý muốn, cô ấy vừa rời xa tôi. Về sinh tử hay tình yêu, cô ấy có quyền lên tiếng nhất. Tôi nghĩ giờ phút này, cô ấy nhất định ở cửa sổ thiên đường mỉm cười nhìn tôi."

Hiện trường đột nhiên ồ lên, có người la ó, có ứng viên chỉ trích Diệp Phong phạm quy.

Diệp Phong lạnh nhạt đứng thẳng, cùng Hạ Dịch Dương bốn mắt nhìn nhau, như nước hồ trong suốt, đưa tình không cần phải nói, giống như toàn bộ thế giới chỉ có cô cùng anh.

Cô biết, anh sẽ hiểu cô.

Không phải cô muốn dùng chuyện của Ngã Ly đến tranh thủ mảnh lời gì, mà cô rất đau, rất cần một cái con đường để nói hết.

Ban giám khảo tụ cùng một chỗ thảo luận vài câu, chủ tịch giám khảo đứng lên, ý bảo hội trường im lặng, sau đó nâng phát tay, làm cho Diệp Phong tiếp tục.

Diệp Phong xoay người ngồi vào ghế sofa, âm nhạc đã chuyển sang tiếng đàn cello trầm thấp bài 《Cái chết con thiên nga》.

"Mọi người quen biết cô đều nói cô ngốc, ngay cả tôi cũng nói như vậy. Cô yêu một người đàn ông tám năm, cô là học trò của người đàn ông đó, lúc còn đi học, từ ngưỡng mộ biến thành lưu luyến si mê, bắt đầu dĩ anh ta đã có vị hôn thê. Vì anh, cô ở lại trường, không phải muốn chen chân vào, chỉ là muốn có thể thường xuyên nhìn thấy anh ta. Anh ta kết hôn, cô cũng vui mừng theo. Sau đó anh ta ly hôn, cô thật cẩn thận tiếp cận anh, nghĩ rằng đây là thượng đế ban cho cô cơ hội, không nghĩ tới người đàn ông kia bây giờ lại thích một nữ sinh trong lớp học. Cô trốn đi khóc lóc, chưa bao giờ cho anh ta biết. Nhưng người đàn ông kia lại như có như không níu giữ cô, khi sinh bệnh, khi mất mát, khi uống rượu, khi bất lực, sẽ nghĩ đến cô trước tiên, làm cho cô cảm thấy mình ở trong lòng anh ta là đặc biệt. Cứ như gần như xa níu kéo cô như vậy, tám năm trôi qua. Tôi nói với cô rằng không đáng, làm cho cô hết hy vọng. Có một ngày, cô nói với tôi, cô hết hy vọng, người đàn ông kia sắp kết hôn. Hết hy vọng, cô rượu chè ăn uống quá độ, tự buông mình không còn ý chí. Tôi muốn cô thức tỉnh, nói cô không có tiền đồ, cô cười trả lời tôi, mỗi người một số mệnh. Tối hôm qua chúng tôi nói điện thoại, cô vui vẻ cười dường như thay đổi thành người khác, tôi biết cô cũng lại gặp mặt người đàn ông kia, anh ta đã nói gì đó làm cho cô ấy vui vẻ như vậy, trong lòng tôi cảm thấy đáng thương thay cho cô ấy. Trò chuyện chấm dứt không bao lâu, cô đã lìa đời. Khi đó, trong lòng cô ấy tất nhiên là tràn ngập hy vọng còn có vui sướng."

"Đó là câu chuyện của cô ấy. Buổi chiều tôi đi nhìn cô, cô ấy im lặng mà lại trầm mặc, tôi chỉ đứng một lát rồi đi."

Nói đến chỗ này, Diệp Phong nghẹn ngào, cô bình tĩnh lại một chút, lại đứng lên.

"Nếu... Là cái từ buồn cười nhạt nhẽo, nhưng tôi vẫn muốn nói, nếu tôi biết kết cục là như thế này, tôi cũng sẽ không ngăn cản cô ấy đi gặp anh ta. Anh ta là tất cả niềm vui của cô ấy, chẳng sợ anh ta là loại mà chúng tôi luôn cho là cặn bã, là biến chất, yêu liền yêu. Tình yêu không có cao quý hay rẻ mạt như vừa nói, cũng không có có đáng giá hay không, yêu liền yêu. Yêu anh ta, là cô ấy tràn đầy vui vẻ, tuy rằng cô vì anh ta mà rơi lệ, tuy rằng vì anh ta mà đau lòng. Đây là cuộc đời mà cô ấy lựa chọn, là vận mệnh của cô. Đau, cũng cam nguyện. Tất cả tình yêu đều đáng giá tôn trọng, ở trong tình yêu, chuyện gia tình cảm chỉ có thể đánh giá khách quan, bạn không thể kiểm soát của tình cảm cô ấy."

"Giờ đây, cô ấy cùng tôi cách xa đến không thể tạo thành khoảng cách, tôi cuối cùng không còn được nghe tiếng cười của cô, không thể chạm đến nhiệt độ cơ thể của cô. Nhưng lòng tôi rất yên tĩnh. Ở thiên đường không có xe đến xe lui, không có phản bội cùng lợi dụng, cô ấy nhất định sẽ gặp được một người trân trọng yêu thương cô ấy, làm cô vui vẻ, hạnh phúc. Khi tôi ngẩng đầu lên, ở giữa bầu trời đầy sao, nơi ánh sáng lấp lánh, hẳn chính là cô ấy phát ra tiếng cười. Nhưng, tôi chờ nào hy vọng cô ấy cùng tôi chỉ gần trong gang tấc, để tôi giúp cô lau đi hàng nước mắt vì yêu mà rơi xuống của cô. Còn sống, cuối cùng hạnh phúc. Yêu, là ngu vị. Cảm ơn các vị đã theo dõi 《Tình dạ vì quang》 đêm nay, chúng ta sẽ gặp lại vào giờ này tuần sau, tạm biệt."

Diệp Phong nhẹ cúi chào, lẳng lặng chờ giám khảo cho biết điểm số.

Trong hội trường im lặng cực kỳ, tất cả mọi người đều như bị thôi miên. Vẫn là người chủ trì phản ứng nhanh, cuống quýt lên đài cho tất cả ứng viên đều đi lên, chờ đợi tuyên bố kết quả.

Ban giám khảo dường như rất khó xử, thậm chí còn tránh ra bên ngoài mở cuộc họp ngắn.

Ngô Phong nhún nhún vai, đối Hạ Dịch Dương nói: "Không cần trì hoãn, đưa con bé trở về, an ủi nó, làm cho nó an ổn mà ngủ một giấc."

"Chú Ngô, chú vui vẻ không?" Hạ Dịch Dương nói.

"Gì chứ hỏi ta, cậu thì sao? Con bé còn có thể ở bên cạnh ta bao ngày chứ, cuộc sống thật dài sau này của nó đều trao cho cậu." Ngô Phong rất buồn bã.

"Cháu sẽ quý trọng."

Tổng biên đạo Chương trình 《Chào buổi sáng》 cũng là một người trong ban giám khảo, khi ngang qua bên người Hạ Dịch Dương, vỗ vai anh một cái, trên mặt lộ ra biểu tình "Tôi nói không sai chứ".

Hạ Dịch Dương sờ sờ cái mũi.

Ứng viên thứ mười lăm khóc rống chạy ra phòng hội nghị, cô ta mất đi tư cách tiến vào vòng tiếp theo. Diệp Phong đến sau mà về trước, xếp hạng trên Kha An Di.

Chủ tịch Ban giám khảo đều đưa tất cả ứng viên ra đánh giá: tất cả đều chuẩn bị đầy đủ, nhưng bởi vì quá mức khẩn trương, có thể không phát huy được như bình thường. Kha An Di chủ trì hào phóng, thông minh, Diệp Phong càng nổi bật, rõ nét, thực sự có thể làm khán giả xem nhập thần, mà đối với phân tích tình cảm cũng vô cùng độc đáo, cho nên đạt được vị trí đứng nhất.

Kha An Di ra về bình tĩnh, nhưng từ biểu tình cứng ngắc của cô ta có thể nhìn ra cô ta có bao nhiêu không cam lòng.

Diệp Phong không có một chút vui sướng, tuyên bố xong, cô đi xuống đài, cả người liền suy sụp. "Muốn đi trước uống nước hay không?" Hạ Dịch Dương hỏi.

"Dịch Dương, em mệt mỏi quá." Mắt đẹp nổi lên một tầng hơi nước, cô mệt mỏi cúi thấp mi mắt, cố gắng làm ra vẻ tự nhiên.

"Được, vậy chúng ta trở về." Anh nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của cô, để cô chuyển sức nặng của bản thân qua, không bận tâm đến những ánh mắt tò mò quay đầu lại của người khác.

"Không đi ăn cơm sao?" Ngô Phong đau lòng hỏi.

"Không có sao, chú Ngô, con với Dịch Dương đi trước. Chú cũng về nhà sớm một chút với dì Tần."

"Được, tối mai trở về ăn cơm, chúng ta cả nhà chúc mừng một bữa." Trong lòng có hơi khác thường, nhưng Ngô Phong rõ ràng. Đêm nay, một mình Diệp Phong cùng Hạ Dịch Dương ở cùng một chỗ càng thích hợp. Ai, cũng nên tính chuyện đính hôn rồi, không nữa cũng phải chịu.

Mùa thu là nong nân như vậy, cơn gió mang theo hơi lạnh thổi qua. Tuy rằng hiện tại là tháng mười, nhưng mùa đông ở Bắc Kinh đến cũng rất đột nhiên. Tháng mười một, thổi qua mấy trận gió, tuyết sẽ bay đầy trời.

Anh cởi áo khoác ra khoác cho cô, cô nhắm mắt lại cuộn mình ở trên ghế, một bàn tay gác lên đầu gối anh của anh. Đường như chạm vào anh, làm cho cô cảm thấy an toàn.

"Dịch Dương, mở ra radio đi." Cô nói.

"《Đêm khuya khuynh tình》đêm nay phát lại ca khúc vàng tiếng Trung trong bảng Phong Vân, anh vừa mới cùng Lâu Dương thông qua điện thoại, hàn huyên một hồi. Khi cuộc thi của em kết thúc, anh ta còn gọi lại hỏi kết quả."

Cô ừ một tiếng, không nhắc lại nữa.

Họ ngừng lại ở siêu thị, anh không để cho cô đi xuống, chạy vào mua hai túi thực phẩm. Khi lên xe, nghe được tiếng ngáy nhọt nhọt của cô, dường như đã ngủ.

Nhưng cô lại như rất thanh tỉnh, vào tiểu khu, cô liền mở mắt.

Anh đỡ cô lên lầu, đưa cô vào phòng tắm tắm rửa, giúp cô gội đầu. Cô liền ghé vào trên vai anh, thân mình mềm oặt không thể nhúc nhích. Anh cho cô ly sữa nóng, cô uống hết không rên một tiếng, anh giúp cô lau khô tóc.

Tắt đèn, ôm cô nằm xuống, mặt cô vui vào trong lòng anh, đầu để ở ngực anh, gất gao ôm lấy cánh tay anh.

"Dịch Dương, kỳ thật em rất là hối hận. Em biết cậu ấy phải đi gặp Vương Vĩ, mà đã uống rượu, em hẳn là nên ngăn cậu ấy lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt cậu ấy sáng như vậy, kích động như vậy, em không đành lòng. Trước đó, cậu ấy chỉ là cái xác vô hồn."

"Cậu ấy là con điều trong tay anh ta, dây nằm trong tay anh ta, cậu ấy không có lựa chọn."

Anh từng chút lại từng chút nhẹ vỗ về sau lưng cô.

"Anh ta lại lừa gạt cậu ấy, không biết cho cậu ấy cái hứa hẹn gì, cậu ấy vui vẻ không biết vì sao, dừng lại ở hạnh phúc, không cần vạch trần lời nói dối, không cần mất mát, cũng tốt." Cô tự trấn an mình.

"Ngoan, ngủ đi!" Anh cầm lấy tay cô thiếp lên môi, hôn hôn.

Một ngày này cô đã quá mệt mỏi, về tinh thần, cả cơ thể.

Dường như là vào rạng sáng, anh cảm thấy cô mãnh liệt run rẩy, anh mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt cô mở thật to. "Dịch Dương, di động reo!"

"Năm mơ sao? Trước khi ngủ anh đã tắt hết điện thoại rồi." Vì để cho cô ngủ an ổn.

Cô lại nhắm mắt. Cô mơ thấy Ngã Ly, cùng cô ngồi ở trên mặt cỏ, Ngã Ly nói Vương Vĩ, cô đang nói Biên Thành.

Cuộc đối thoại đó, các cô nghĩ đến tình yêu là đơn giản như vậy, nghĩ rằng tất cả tình yêu đều sẽ có một kết thúc trọn vẹn.

Tỉnh dậy lần nữa, anh đã chuẩn bị xong bữa sáng. Cô mặc bộ váy đen ngồi vào ghế, anh cũng chọn một thân âu phục màu đen, "Ăn xong, chúng ta đến nhìn Ngã Ly. Anh lên QQ, thông tri các bạn học. Hôm nay đều thu xếp đến tiễn đưa cô, cô ấy là người tâm phúc của chúng ta. Lần sau bạn học tụ hội, chúng ta không có lớp trưởng."

"Có, em đảm đương." Cô nói.

Anh cười, "Em nhưng thật ra rất có tư cách, bởi vì chỉ duy nhà chúng ta chiếm hai phần."

Nhà chúng ta! Từ ngữ ấm áp, xinh đẹp nhường nào! Cô giương mắt nhìn anh, lệ nóng doanh tròng.

Cô cảm động, không phải vì anh yêu cô, mà là ở thời điểm cô vừa bất lực vừa đau khổ, cô đơn như vậy, cô vung tay, có thể nắm anh.

Cơ thể ba mươi sáu phẩy năm độ, thì ra là như vậy, ấm áp như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Ngày hôm qua hóa thành cơn gió

Edit: Hanayang

Dựa theo tập tục quê nhà Ngã Ly, ngày mai Ngã Ly mới có thể hoá táng. Nhân viên Quảng viện phụ trách việc tổ chức tang sự cho Ngã Ly mượn một phòng ở nhà tang lễ, cho khách phúng viếng.

Xuyên qua quan tài thủy tinh, nhìn đến toàn bộ thân mình Ngã Ly đều dùng vải bố trắng che lại, phía trên vách tường dựng một bức ảnh cô đã chụp thời sinh viên.

Diệp Phong ngược nhìn cô ấy, để cho bản thân mình cố gắng nhớ kỹ mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười của Ngã Ly. Ở bên dưới tấm vải trắng kia, Ngã Ly đã không ra hình người. Ngày hôm qua khi cô nhìn thấy, cơ hồ ngất đi.

Cha mẹ Ngã Ly từ đông bắc chạy đến, khóc đến độ không có cách nào tiếp đón khách. Các sinh viên của Ngã Ly đưa tới một lẵng hoa hình trái tim, chín trăm chín mươi chín đóa, đều là hoa hồng, đề dòng chữ: Ly, chúng em vĩnh viễn yêu cô!

Các đồng sự của cô ai nấy đều là hồng hồng hai mắt rời đi.

Các bạn học khóa 2000 hầu như đều đến đây, có người đã thành danh, như Hứa Mạn Mạn, với chiếc mạng đen che mặt, vẻ mặt trang nghiêm, dẫn tới người ngoài đều vây xem.

"Nhân duyên của cô ấy thật sự rất tốt." Diệp Phong ghen ngào nói với Hạ Dịch Dương.

Hạ Dịch Dương cố ý trêu cô, "Bạn của em, làm sao có thể kém?"

Cô chưa sót cong cong khóe miệng.

Các bạn học ghen hòng nhìn trân trối cô và Hạ Dịch Dương cùng dắt tay nhau, bắt quá, cũng không có nhiều chuyện truy hỏi, chỉ là khi nói lời từ biệt, hỏi thêm câu: "Khi nào thì mời chúng tôi uống rượu mừng?"

Hạ Dịch Dương cười nói: "Đến lúc đó sẽ nhất định dâng thiệp mời."

Diệp Phong xoay qua, cô biết cô cùng Hạ Dịch Dương nhân duyên cũng không đến nỗi nào, các bạn học cũng sẽ đến chúc mừng, chỉ tiếc thiếu mất một người.

Ở cửa giúp đỡ khách ký tên là một vị giáo sư trước kia của họ, Diệp Phong cùng Hạ Dịch Dương đi qua chào hỏi. "Trong viện đồng sự đa số đều đã tới, đứa trẻ vui vẻ cởi mở như vậy, cứ như vậy mà không còn nữa." Giáo sư thở dài lắc đầu.

Diệp Phong lấy qua danh sách, lướt nhanh như gió đọc qua một lần.

"Thầy Vương Vĩ chưa tới sao?" Cô nhúm mày.

Giáo sư bĩu môi, xả ra một chút cười nhạt khổ sở, "Anh ta không còn mấy ngày nữa sẽ kết hôn, không tiện lại đây, sợ dính phải xú khí đó mà!"

"Là vậy sao?" Diệp Phong lạnh lùng nở nụ cười.

Hạ Dịch Dương kéo cánh tay của cô, dịu dàng nói: "Chúng ta cần phải đi."

Cô nhấp hế miệng, muốn nói lại thôi.

"Diệp Phong, cho Ngã Ly chừa lại chút tôn nghiêm. Bây giờ lại cùng Vương Vĩ nói cái gì, có ý nghĩa sao? Nếu Ngã Ly có trên đời, cô ấy nghe được em nói Vương Vĩ không phải, cũng sẽ không vui." Anh biết cô tính tình xúc động.

"Em có muốn nói hấn ta cái gì sao?" Cô vô tội nháy mắt mấy cái.

Hạ Dịch Dương nheo cái mắt của cô, "Biết em không ai bằng anh."

Cô nhún nhún vai.

Hai người hướng ô tô đi đến, một chiếc Regal từ bên ngoài tiến vào, dừng ở bên cạnh xe họ.

"Đó là xe Biên Thành, nhiều ngày không gặp, anh đến chào hỏi anh ấy, em đi toilet một chút." Cô thật sự trông như rất vội, quay đầu bỏ chạy.

Biên Thành đang cầm một lẵng hoa hồng trắng đi xuống xe, nhìn thấy bóng dáng Diệp Phong, lại nhìn về Hạ Dịch Dương, gật gật đầu, "Hi, phải đi sao?" Trong lúc nhất thời, trong lòng trăm vị khó hiểu lần lượt thay đổi mà qua.

"Tình cảm của hai người họ anh cũng biết mà, tôi muốn đưa cô đi sớm một chút, tiếp tục ở lại, cô ấy sẽ hỏng mất." Hạ Dịch Dương nói.

"Ngà Ly vẫn rất bảo hộ cô ấy, cô ấy sẽ đau buồn khá lâu. Thói quen rất khó thay đổi, nhưng không phải thay đổi không được. Tôi đi vào đây." Biên Thành cười cười.

Anh gật đầu.

Biên Thành đi vài bước, quay đầu lại, "Qua vài ngày, chọn thời gian, chúng ta cùng tụ tập?"

"Được, chờ anh điện thoại."

Diệp Phong trùng hợp bỏ lỡ dịp gặp Biên Thành. "Anh ấy đi vào sẽ không quá lâu, chờ anh ấy đi ra rồi chào hỏi." Hạ Dịch Dương nhìn đến trên chóp mũi cô ra mồ hôi ròng ròng.

"Không cần, sau này sẽ gặp thôi. Chúng ta đi!" Cô thực tự nhiên trả lời.

Hai người về biệt thự ăn cơm trưa, di giúp việc làm một bàn đầy đồ ăn, Ngô Phong mở riêng một chai sâm banh, "Ăn xong lên lầu ngủ trưa một giấc, sau đó hãy đến đài, sẽ không hỏng việc đâu." Ông nói với Hạ Dịch Dương.

Hạ Dịch Dương tiếp nhận chai rượu, rót rượu cho mọi người. Khi di giúp việc mang lên món cuối là thố canh hầm thật lâu, anh liền tiếp lấy, giúp di kéo ghế, bày trí bát đĩa, lễ phép nói cảm ơn, nói đã làm cho di vất vả.

Diệp Phong nhìn anh, không khỏi nghĩ tới Biên Thành. Anh và Biên Thành giống nhau đều kiệt xuất bất phàm, nhưng hai người lại là khác nhau như vậy. Tựa hồ, ở giữa cái gia đình lớn kia của cô, vị trí bên người cô càng thích hợp với anh. Không phải Biên Thành sẽ không yêu người nhà của cô, nhưng Biên Thành phát ra hơi thở là xa cách, ngoại trừ cô, người khác rất khó hòa nhập.

"Bây giờ chúc mừng còn quá sớm, còn có hai vòng thi nữa mà!" Vòng tiếp theo là bốn tuyển hai, sau đó mới là thực sự quyết liệt, tivi sẽ trực tiếp tình huống.

"Không cần nghĩ nhiều quá, chỉ cần có cố gắng được đến kết quả, đều đáng giá chúc mừng." Ngô Phong nâng lên ly rượu, đề nghị tất cả mọi người nâng ly.

Di Tân mỉm cười chuyển cho Hạ Dịch Dương đĩa thức ăn, "Dịch Dương, mẹ Diệp Phong hôm nay gọi điện thoại tới hỏi cậu chuyện nhà ở đã trang hoàng tới đâu rồi?"

"Hai ngày trước đã bắt đầu sơn."

Diệp Phong mở to mắt, "Nhanh như vậy?"

Ngô Phong gác đĩa xuống, "Vây sau này càng bận rộn, cậu phải sắm đồ nội thất, vật trang trí, đồ điện gia dụng, tủ bếp này nọ, gần đây công tác của cậu rất bận rộn, có thể dành ra thời gian sao?"

"Cháu cũng đã lo lắng chuyện này. Diệp Phong, em có rảnh không?"

Diệp Phong chia chia cái mũi, "Em?"

"Tuần sau mới thi vòng hai, 《Đêm khuya khuyên tình》 công tác cũng không tính là quá nặng, cháu một tuần có thể nghỉ ba ngày. Dịch Dương, việc này cậu liền giao cho Diệp Phong đi!" Ngô Phong cùng Hạ Dịch Dương ngầm trao đổi ánh mắt.

"Nhưng mà con làm gì biết?" Diệp Phong nói.

"Xem mấy cuốn tạp chí nội thất, vòng vòng mấy cái trung tâm mua sắm, nhà đó là hai đứa ở, cháu thích là được rồi, không cần làm như chuyên nghiệp, tất cả đều lấy thoải mái làm chủ." Di Tân tiếp lời.

"Nhưng mà cũng đâu có gấp, sau này từ từ làm cũng có thể mà." Diệp Phong cũng tự hiểu được bản thân mình, cô ngay cả cái phòng ở còn chưa thu dọn được.

"Thì Dịch Dương gấp, căn hộ hiện tại đang ở đã bán cho người ta, người ta đã thúc giục giao nhà rồi!"

Diệp Phong chớp chớp mắt, nhìn Hạ Dịch Dương, dường như cô nghe anh nói căn hộ đó không bán mà.

"Nếu em không muốn, cũng không sao đâu, anh sẽ dành thời gian đi!" Hạ Dịch Dương nhẹ nhàng múc cho cô bát canh, này giờ, trong chén cô, một hạt cơm cũng chưa vơi.

"Quên đi, anh không sợ quá thất vọng, em sẽ làm." Cô bắt đầu dĩ khoát tay.

Hạ Dịch Dương cầm chén đưa đến trước mặt cô, nhìn cô uống xong, "Anh tin tưởng em nhất."

Cơm nước xong, Diệp Phong lên lầu trước, Hạ Dịch Dương cùng Ngô Phong đến thư phòng uống trà. "Ai, tranh thủ những việc có thể làm đều giao cho con bé bận rộn lên, cứ như vậy, nó sẽ không nghĩ quá nhiều đến việc của cô giáo Ngã nữa." Ngô Phong thờ dãi nói.

"Cháu đều đã nhiều năm không nghỉ phép, cháu tính đến tết nguyên đán sẽ xin kỳ nghỉ đông, đưa cô ấy đi Tứ Xuyên về thăm nhà."

"Tốt! Em gái cậu về Tứ Xuyên rồi sao?"

"Dạ, mẹ cháu đặc biệt mong muốn gặp Diệp Phong, la hét muốn ngồi xe lửa tới đây. Bà ấy tuổi cao, lại không biết chữ, Doanh Nguyệt bận việc, cháu không dám để cho bà ấy tới đây, cho nên muốn về nhà một chuyến."

"Nên như vậy, trước khi trở về thì cùng đi Tô của cậu nói một tiếng. Bà ấy là người sĩ diện, lo lắng Diệp Phong thất lễ, tất nhiên sẽ dọn đồ chu đáo một phen."

Hạ Dịch Dương nở nụ cười, uống xong một ly trà, anh cũng lên lầu. Diệp Phong đã đi nằm, nhưng ánh mắt lại mở thật to, giống như đang suy tư chuyện gì đó nghiêm túc.

Anh cởi áo nằm xuống ở bên người cô, vừa nhắc cánh tay, vô ý đụng tới ngăn kéo tủ đầu giường, ghé mắt vừa thấy, ngăn kéo mở phân nửa, chưa đóng kỹ, anh đứng dậy, trong ngăn kéo có một hộp quà màu hồng phấn thu hút sự chú ý của anh.

"Đây là?" Anh cầm lên nghiên cứu.

"Hồi ức của em." Đó là quà sinh nhật mà Biên Thành đã tặng cô.

Anh thả lại hộp quà vào chỗ, đóng kỹ ngăn kéo.

"Sao lại không mở ra xem?" Cô có chút tò mò.

"Hồi ức nên đặt ở quá khứ, không phải lúc nào cũng nâng ở trong tay." Khóe môi của anh cong lên một độ đẹp mắt.

Cô ừ một tiếng, cúi gần đến anh, tay đặt ở trên ngực của anh, nhắm hai mắt lại.

Nhắc tới Biên Thành, họ lại không cần lảng tránh, kiêng kỵ, thật sự có thể thân nhiên đối mặt.

Trang trí nhà ở thật sự làm cho Diệp Phong bận rộn đến nỗi mỗi ngày vừa chạm vào gối đầu liền ngủ trầm, cô rất có trách nhiệm đã chạy hết năm công ty trang hoàng tên tuổi có tiếng ở Bắc Kinh, còn lên diễn đàn nhờ bạn bè trên mạng cố vấn. Mặt khác cô còn phải chuẩn bị thi vòng hai 《Tinh dạ vi quang》, còn có công tác 《Đêm khuya khuyên tình》.

Lâu Dương cũng không có hỏi lại cô tính bước tiếp theo công tác thế nào, vào đêm khuya, luôn luôn có một số lớn thính giả chờ đợi nghe radio, chờ Diệp Từ ân cần thăm hỏi. Diệp Phong cũng không có ý ứng phó gì, cô thậm chí còn so với lúc trước càng làm hết phận sự càng dụng tâm.

Chỉ là khi lại đến Quảng viện đi học, đi ở trong trường học, nhìn dãy phòng học trong sắc thu, bước chân cô sẽ thả chậm, thỉnh thoảng còn có thể quay lại, giống như có ai ở phía sau gọi tên của cô.

Cô gặp Vương Vĩ được một lần, cô tan học, từ trên cầu thang lầu đi xuống dưới, Vương Vĩ nhắc chân lên lầu, vừa thấy cô, hân ta cứng đờ, từ trong túi tiền lấy ra đi động làm bộ muốn tiếp nghe, quay đầu bước đi.

Diệp Phong quay đầu, đánh giá bóng lưng hân ta chạy lên cầu thang, ánh mắt sâu xa kéo dài.

Thứ Bảy mưa nhỏ, cô đi dạo chợ vải, cảm thấy thú vị, liền đi dạo một hồi, lúc đi ra phát hiện trời mưa rất to, nhiệt độ dường như càng hạ thấp, lá bay đầy đường, cô rung mình một cái lại lui trở vào trong thương trường, gọi điện thoại cho Hạ Dịch Dương. Anh bảo cô tìm một chỗ ngồi xuống, nói một lát nữa sẽ tới đây, sau đó cùng đi ăn lẩu.

Cô ngăn người, "Lẩu tốn tiền lắm, chúng ta đi ăn mì Nhật đi!" Lần trước cùng Ngã Ly cùng nhau ăn lẩu, giống như đã là một thế kỷ trước.

Trong thương trường lý có một tiệm nước, cô đi vào mua ly trà sữa, ghé vào trên quầy bar, một bên uống, một bên lật xem quảng cáo sản phẩm người bán vừa mới giới thiệu.

Chưa lật được mấy tờ, nghe được giọng nói giống như Thôi Linh nhẹ nhàng thổi lại đây.

"Vậy căn hộ đó của anh ta cũng chuyển sang tên cậu? Bây giờ anh ta thật sự hoàn toàn không còn quan hệ gì với cậu rồi, con thỏ này của cậu là đợi không được!"

"Đại khái là vậy, à, nghe nói anh ấy đang làm visa."

Cô quay người lại, vừa nhắc mắt, cùng với Thôi Linh và Điều Hoa mặt đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chân diện mục

Edit: Hanayang

Thôi Linh ngạc nhiên ngoài ý muốn, lập tức lên tiếng chào hỏi trước: "Hi, Tiểu Diệp, cô cũng tới chỗ này dạo sao?" Trên mặt ý cười là chân thành. Hồi tưởng lại thái độ của mình đối với Diệp Phong lúc trước, cũng có chút bối rối.

Diệp Phong lạnh nhạt cười cười, vẫn gọi cô theo chức vụ: "Xin chào, Thôi trưởng phòng." Đuôi mắt quét qua Điều Hoa còn hơi lúng túng, cô gật đầu.

Điều Hoa theo bản năng sờ lên mặt, ngày đó một cái tát của Diệp Phong khá là mạnh, về nhà liền thấy dấu tay trên mặt rõ ràng như tạc. Vị Sa công tử kia tất nhiên là thấy rõ ràng, đoán là có việc xảy ra, mới báo thẳng cho cô biết thân phận Diệp Phong, cũng là ám chỉ cô đừng có mà mưu tính cái gì, Diệp Phong là người cô không thể chạm vào.

Lần đầu tiên, cô chỉ có thể cắn răng ngậm máu mà nuốt xuống.

Kỳ thật mặc kệ là lúc trước hay bây giờ, mặc cho đầu cô luôn ngẩng cao, phú quý bức người, phong tình vạn chủng, nhưng ở trước mặt Diệp Phong, cô vĩnh viễn không tự tin, bởi vì người Biên Thành yêu vẫn luôn là Diệp Phong.

Cô đã từng nghĩ tiền tài cùng địa vị của cô có thể chiếm một ít ưu thế, nay... khóe miệng cô gọi lên một chút ý cười mỉa mai.

Không thể không nói, ở trên đời này, có một ít người thật sự được ông trời thiên vị.

"Để trang trí nhà mới có phải hay không?" Thôi Linh hỏi đùa.

Diệp Phong cười cười, "Tôi chỉ là ghé ngang xem thôi, còn Thôi trưởng phòng là?"

"Tôi chỉ đi theo giúp Chủ tịch Điều xem, cô ấy có căn hộ muốn thay đổi lại phong cách. Có ưng ý được món gì không?"

"Nhìn trúng nhiều lắm, tôi không có cách nào lựa chọn."

"Vậy nên tìm người tham mưu đi!"

"Thôi Linh, cậu đi lái xe ra trước, mình gọi cuộc điện thoại cái đã." Điều Hoa chen vào nói.

Thôi Linh quay đầu lại nói với Diệp Phong: "Tôi đi trước đây, lần khác tôi tới radio gặp cô."

"Được!" Diệp Phong nhìn theo Thôi Linh rời đi, thẳng đến khi hoàn toàn nhìn không tới bóng dáng của cô, mới xoay người tiếp tục uống trà sữa của mình.

"Cô Diệp!" Khóe miệng Điều Hoa mang theo ý cười như có như không, cô là người phụ nữ từng trải trong xã hội, nâng lên được cũng hạ xuống được.

"Chủ tịch Điều, xin cô dừng lại đi, tôi nghĩ giữa chúng ta cũng không có gì để nói với nhau." Diệp Phong không chút khách khí chặn cô ta lại.

Trong mắt Điều Hoa toát ra vẻ đầy cô đơn, "Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, cô thắng rồi." Nếu Diệp Phong không về nước, Biên Thành sẽ không hạ quyết tâm phải rời đi Hoa Thành lớn như vậy, cũng sẽ không nóng lòng thoát ly can hệ với cô. Trong sáu năm này, tuy rằng Biên Thành chưa từng cho cô tình yêu mà cô muốn, nhưng, cô là người duy nhất Biên Thành tin nhiệm, ở một phương diện nào đó, Biên Thành đã có thói quen ý lại vào cô. Diệp Phong xuất hiện, hủy đi mọi thứ.

"Người nào thua?" Diệp Phong hỏi ngược lại.

Cô giật mình ngây ra, không hiểu được Diệp Phong nói vậy là có ý gì.

"Cô tự cho mình là đúng đem tôi trở thành quân xanh của cô, kỳ thật cô căn bản không có tư cách... Tôi phải đi." Cô giơ tay lên hướng ra phía bên ngoài vậy vậy, khuôn mặt lạnh như băng đột nhiên toát ra nụ cười, giọng điệu cũng dịu dàng, "Dịch Dương, em ở đây."

Diệu Hoa theo tay cô mà nhìn qua, ngẩn ngơ.

"Chờ sốt ruột sao!" Hạ Dịch Dương đã chạy tới, tự nhiên trước tiên là tiếp lấy túi xách trong tay cô, vừa nhấc mắt thì nhìn thấy Diệu Hoa.

"Chào cô!" Anh chỉ nhẹ nhàng phát tay, rồi chuyển tầm mắt chuyên chú trên người Diệp Phong.

"Chào... anh!" Diệu Hoa nhìn cứ chỉ vô cùng thân thiết giữa Diệp Phong và Hạ Dịch Dương, đầu óc trì trệ.

"Không phải muốn đi ăn cơm sao? Uống nhiều trà sữa quá, lát nữa làm sao nuốt trôi?" Anh dịu dàng trách cứ.

"Em chưa uống được bao nhiêu, đừng có lãng phí, phần còn lại anh uống." Cô đưa ly trà sữa đến bên miệng anh.

Anh nhú mày đón lấy, "Em sống vậy từ khi nào chứ?" Thuận tay ném ly trà sữa vào giỏ rác trước cửa, giương ô lên, nắm lấy thắt lưng cô đi vào trong màn mưa.

Diệu Hoa si ngốc nhìn, cô thật sự là có một chút hâm mộ. Thời tuổi trẻ, để cho bản thân sống được khá hơn, cô không dám mong mỗi tình yêu. Đến khi cuộc sống đã rất tốt, tình yêu lại càng thêm xa vời đến không thể thành.

Cô xem như đã hiểu được lời Diệp Phong, cô quả thật không có tư cách. Cho dù không có Diệp Phong, cuối cùng Biên Thành cũng không phải là của cô.

Cô cũng không hiểu Biên Thành.

"Hôm nay sao lại trầm lặng như vậy?" Hạ Dịch Dương nhìn cần gạt nước phía trước không ngừng quơ qua quơ lại, hơn nửa ngày, người ngồi bên cạnh vẫn không lên tiếng, làm cho anh có hơi ngạc nhiên.

"Trầm lặng không tốt sao? Nói lên rằng em đã thành thực." Diệp Phong giật mình, nghiêng mặt sang nhìn anh.

Hạ Dịch Dương nghe xong, không khỏi bật cười.

"Dịch Dương, vừa mới rồi anh đối với bạn bè có phải quá lạnh nhạt hay không?"

"Người bạn nào?"

"Thật đúng là trí nhớ ngắn hạn mà, anh còn giúp người ta làm phù rể đó!" Cô khẽ cắn nhẹ môi dưới, quay đầu nhìn tầng tầng mưa bụi bên ngoài cửa sổ, những người đi đường đang chạy vội.

Hạ Dịch Dương trầm mặc một hồi lâu, mới lên tiếng: "Nếu em không hỏi, anh rất ít khi nhớ lại lần hôn lễ đó, không phải một đoạn trí nhớ vui vẻ."

Cô thắc mắc nhìn về phía anh.

"Không phải là buổi lễ không xa hoa, cũng không phải là không náo nhiệt, trên TV màn ảnh thường chiếu hôn lễ thế nào, tối hôm đó đều xuất hiện. Diệu Hoa thay áo năm lần, là người phụ nữ xinh đẹp nhất trong đêm. Cô dường như vô cùng vui vẻ, không đợi hôn lễ chấm dứt đã uống rượu. Biên Thành phải cùng phù dâu đưa cô ấy về phòng, phù dâu đã trở lại, còn Biên Thành một hồi lâu còn chưa quay lại. Phù dâu nói cậu ta đi toilet, anh đi qua tìm cậu ấy. Cửa toilet đóng lại, anh nhìn qua khe cửa thấy ở bên trong cả người cậu ấy chìm trong khói thuốc, trong tay cậu ấy nắm một cái hộp vải satin màu hồng, cậu ấy dường như rất bi thương, cậu ấy đang khóc... Diệp Phong, đừng gặm ngón tay."

"Hả?" Cô bị sốc, cúi đầu, sờ sờ cái mũi, buông ngón tay đã bị cắn hồng hồng ra. "Còn muốn đi bao lâu hứa nha, bụng em đói lép xẹp rồi."

"Đằng trước là tới rồi." Anh vươn tay nheo má cô.

Cô không để anh rút tay về, nghịch ngợm đùa ngón tay anh, một ngón lại một ngón, "Dịch Dương, biết không, em đã từng lo lắng anh sẽ vì chức vị của ba mẹ em mà xa lánh em."

"Ha ha, em thật sự là không biết anh." Anh chớp chớp mắt tình cảm, "Ít ra lần sau anh muốn phỏng vấn mẹ em, sẽ không cần nhờ chú Ngô ra mặt."

"Xì!" Cô liếc trắng mắt, "Anh đã vui mừng như vậy, nếu mẹ em đưa cho anh một chiếc xe mới, anh sẽ nhận sao?" Căn hộ cao cấp kia, Tô Hiểu Sâm từng ám chỉ muốn giúp chia sẻ một khoản tiền, anh cười khéo léo từ chối.

"Đương nhiên! Chúng ta kết hôn rồi, bà ấy cũng là mẹ anh. Mẹ đưa, có lý do gì không nhận?"

"Ai kết hôn với anh?" Mặt cô đỏ hồng, xoay mặt đi.

Xe chậm rãi dừng lại, cậu trai điều xe vào bãi đậu đội mưa chạy tới, anh còn chưa mở cửa xe, đột nhiên kéo cô qua, một nụ hôn sâu liền cướp đi hô hấp của Diệp Phong.

"Đến hôn lễ của chúng ta, không cho phép em uống say. Đêm động phòng hoa chúc của chúng ta phải xứng đáng với cái tên." Giọng nói khàn khàn của anh khiến cho trái tim cô run rẩy.

Cô hồn dỗi dầy anh ra, giành trước xuống xe.

Người này còn chưa cầu hôn, mà cũng dám đề cập đến hôn lễ, ai thêm để ý đến anh ta! Xem như anh đang nói nói mở đi!

Bất quá, quan hệ của hai người thật ra ngày càng nồng thắm. Có khi cô ở lại chỗ của Hạ Dịch Dương bên kia, nói là vì chuẩn bị đầu bán kết, Ngô Phong cùng đi Tần cũng mất nhấm mắt mở. Vu Bình rất thoải mái, bây giờ Diệp Phong tan tằm đều do Hạ Dịch Dương tiếp đón. Diệp Phong thường không có việc gì cũng sẽ chạy tới CCTV gặp Hạ Dịch Dương, mua một ít bánh trái trà chiều gì đó cho các đồng sự của anh. Ở trong văn phòng anh ngần ngừ nửa ngày, còn làm quen thân thiết với vài vị chủ biên tin tức.

Vòng thi thứ hai không có gì tri hoãn, Diệp Phong và Kha An Di thuận lợi tiến vào vòng PK cuối cùng.

Tổng giám chế kênh giải trí cho gọi hai người đến, nói vì muốn tuyên truyền 《Tinh dạ vi quang》, bây giờ bắt đầu muốn làm nóng cuộc PK giữa hai người, như vậy mới có thể thu hút sự quan tâm của khán giả. Hai người chụp mấy tấm ảnh, giới thiệu đơn giản về bản thân và những điều mình đã trải qua, lớn tiếng nói lên tuyên ngôn của bản thân về cuộc PK, đạo diễn chế thành phim ngắn, giữa thời gian chuyển giao của các tiết mục ở kênh giải trí sẽ phát sóng lặp lại.

Tổng giám đặc biệt dặn dò hai người, trong lúc này, phải đặc biệt chú ý hành vi cử chỉ của chính mình, không thể bị phóng viên giải trí đào ra chuyện xấu gì.

Cô hiện tại cũng xem như người có tên tuổi rồi, Diệp Từ của 《Đêm khuya khuynh tình》 là tránh ở phía sau màn, nhưng bắt đầu từ khi Tần Phái quay đoạn quảng cáo công ích kia liên tục được truyền phát lặp lại ở các kênh, hình ảnh Diệp Từ giống như liên cụ thể. Những người chủ trì tiếng tăm khác, người ta đều là đơn độc thu hình, độc nhất có mình cô cùng Hạ Dịch Dương là đôi tình nhân trên màn ảnh. Cô đã xem đoạn quảng cáo đó, không dám bình luận gì. Dừng lời của di giúp việc nói thì chính là: vừa thấy liền biết chính là đôi vợ chồng trẻ.

"Áp lực quá lớn sao?" Khi ăn cơm, Hạ Dịch Dương thấy Diệp Phong đối với đồ ăn xuất thần.

"Em cũng bình thường." (*) Cô ngừng đầu, "Đã đi đến bước này rồi, cho dù là em thắng." Cô ha ha cười.

Anh gõ xuống bát, "Ăn nhanh, cơm đều lạnh rồi. Buổi chiều còn đi Quảng viện học sao?"

"Muốn đi."

"Nhiệt độ lại hạ thấp nữa rồi, ra ngoài phải mang theo áo khoác."

Đến Quảng viện, cô bình thường hay cột tóc đuôi ngựa, ăn mặc rất thoải mái, nhìn giống như cô sinh viên. Hôm nay, cô cư nhiên mặc váy, còn thần nhiên tô son màu, tóc dài thẳng tắp xõa ở phía sau.

Anh cũng không nghĩ nhiều, cô ăn diện đẹp, là cái phúc anh được nhìn thấy.

Anh phải đến đài họp, nê nhờ Vu Bình đưa cô đi Quảng viện.

Hội nghị chấm dứt, tiếp theo chuẩn bị tin tức trực tiếp buổi tối. Liên tục trải qua mấy giờ căng thẳng, vừa ra khỏi trường quay trực tiếp, anh thở phào nhẹ nhõm, ần ần huyết thái dương, lấy điện thoại di động ra, muốn hỏi Diệp Phong đang ở nhà hay là đã đến radio.

Mới ấn vài nút, chợt nghe thấy trong văn phòng một trận ồ lên. Anh đi vào xem, mọi người đều ngừng đầu lên, ánh mắt nhìn anh có điểm cổ quái.

Giang Nhất Thụ cũng ở trong đó, không nhận được chắc lười.

"Làm sao vậy?" Anh hỏi.

"Diệp Phong phỏng chừng sẽ bị rút vòng PK trực tiếp."

"Tại sao?"

Giang Nhất Thụ nhắm mắt, xoay màn hình máy tính về hướng anh, "Cư dân mạng vừa mới truyền phát một đoạn video, Diệp Từ - tình yêu thầy trò không có kết quả, náo loạn hôn lễ của thầy giáo."

Anh nhủ mày, hình ảnh quá nhỏ, anh không thể không ghé sát vào một chút.

Võng tốc rất nhanh, nhưng thật ra một chút không tạp. Đầu tiên là rộn ràng nhốn nháo đám người, một bàn tiệc rượu, có hoa môn, dài băng, thân lễ phục Vương Vĩ kéo tân nương ở kết hôn khúc quân hành trung hướng lễ đài đi đến.

"Thầy Vương!" hình ảnh Diệp Phong xuất hiện ở trên đó, là mặc bộ váy hồi trưa khi ra ngoài, trong tay xách theo một lẵng hoa.

Mặt Vương Vĩ liền biến sắc, cúi đầu nói gì đó với cô dâu mới rồi buông cô dâu ra, vội vàng đi về phía Diệp Phong, dường như muốn lôi cô đi.

Diệp Phong hất tay anh ta ra, nụ cười như hoa, "Thầy Vương, Ngã Ly nhờ tôi nói với anh một câu tân hôn vui vẻ."

Từ trong lãg hoa, không biết cô làm như thế nào lấy ra một cái bánh ngọt, trực tiếp đánh úp vào Vương Vĩ.

Tất cả mọi người đều bị dọa ngây người, cô dâu thét chói tai muốn đánh tới Diệp Phong.

Vương Vĩ chặt vật lau đi bơ trên mặt, ngăn cô dâu lại, "Tôi nghĩ... là cô nhận sai người."

"Làm sao có thể?" Diệp Phong chớp mắt, "Anh không phải thầy giáo Vương Vĩ sao? Tôi và Ngã Ly đều là học trò của anh. Phần lễ vật này của tôi chắc hẳn là anh thích, có phải hay không? Thầy giáo Vương anh biết mà. Vậy không quấy rầy các người làm lễ, trăm năm hảo hợp, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa nha!"

Cô cười khê khoát tay, nghiêng ngang mà đi.

Hạ Dịch Dương mắt cũng không chớp lấy một cái nhìn đến khi chấm dứt, Giang Nhất Thụ phát giác hai vai anh đang run động, liền vỗ vỗ an ủi anh, đột nhiên, anh phát hiện thì ra là Hạ Dịch Dương đang cười.

(*): 我的鸭梨一般. Chỗ này mình bí không biết dịch sao cho đúng với hoàn cảnh. Xin nhờ chỉ giáo vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Cây trổ hoa

Edit: Hanayang

"Ha ha!" Biên Thành đầu tiên là buồn cười, sau đó thì cất tiếng cười to. "Có thấy tình cảnh này dường như rất quen hay không?" Anh cầm lấy chai bia, nâng chai hướng về phía Hạ Dịch Dương, rồi tự mình nhấp mấy ngụm.

Hạ Dịch Dương gật gật đầu, "Hai cô ấy đúng là đúc từ một lò ra. Bất quá lần đó Ngã Ly hất cậu, tôi không có mặt, sau đó nghe các sinh viên kể lại, cậu dường như khá chặt vật."

"Đâu chỉ là chặt vật, " Biên Thành nhú mày, "Suốt mấy ngày, mỗi lần tôi hít mũi, đều có thể nghe thấy trên đầu tôi đầy mùi dầu mỡ."

"Cho nên có một số người là không thể đắc tội." Ngày đó ở nhà tang lễ, vừa nghe nói Vương Vĩ muốn kết hôn, thấy bộ dáng trùng trùng hai mắt của cô đã khiến cho anh có dự cảm rằng cô đang có ý định nào đó.

Trực giác không ngờ lại tinh chuẩn đến như thế.

"Uhm, thành thật tha thiết đồng tình với anh."

"Hắc hắc, vinh hạnh của tôi." Bia hơi lạnh, Hạ Dịch Dương uống rất chậm, sợ làm kích thích đến dạ dày.

Bên ngoài thành phố Bắc Kinh đã hoàn toàn bị bóng đêm bao phủ, tấm rèm hoa lệ ở bar Zero từ từ nhấc lên, âm nhạc quyến rũ lòng người, rượu ngon hương thơm say nồng, trai thanh gái lịch, từng đôi liếc mắt.

Họ đến vào lúc trời sụp tối, ngồi tại quầy bar. Ngoại hình tuấn lãng của hai người đã sớm trở thành tiêu điểm cho mọi người, đáng tiếc biểu tình lạnh nhạt của cả hai làm cho mọi tầm mắt nóng rực tới nửa đường liền lộn trở lại.

Hai người lại yên lặng uống tiếp một hồi, Biên Thành ngẩng đầu, giống như đang đánh giá một chai rượu ngon xếp trên kệ, anh bỗng không đầu không đuôi toát ra một câu: "Nói thật, tôi không nghĩ tới sẽ là anh."

Hạ Dịch Dương khẽ nhấc đuôi lông mày, "Tôi cũng không nghĩ tới sẽ là tôi."

Biên Thành cúi đầu nhẹ búng lên vỏ chai, giọng nam trầm thấp: "Cô ấy... cũng không nổi bật."

"Đúng, xúc động, tùy hứng, có khi bừa bãi, còn rất ngoan cố, tức giận quá sẽ để ở trong lòng, lòng dạ hẹp hòi, động tí là chạy trốn."

"Tính ý lại rất mạnh, lười biếng, không biết chăm sóc bản thân, miệng thì nói muốn độc lập, lại làm ra chuyện khiến anh phải toát mồ hôi, có đôi khi anh không thể không xem cô ấy như đứa nhỏ cần phải quản. Cô ấy chắc sẽ không là một người vợ thực xứng chức." Hai mắt Biên Thành sâu thẳm như biển.

Hạ Dịch Dương nhấp hé môi, "Không biết thu dọn phòng ở, nấu cơm thì làm cho người ta hết hồn. Bất quá, là đứa nhỏ ham học hỏi, hiện giờ tiến bộ rất

nhieu."

"Sau này sinh đứa nhỏ, không biết sẽ biến thành cái dạng gì?"

"Tôi thực chờ mong "

"Đừng đặt mục tiêu quá cao."

"Đúng vậy, không khỏi thất vọng quá lớn."

"Nhưng là, " Biên Thành nghiêng người, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hạ Dịch Dương, "Vẫn muốn yêu cô ấy."

Trong mắt Hạ Dịch Dương tràn đầy sự dịu dàng, "Cô ấy đáng giá."

"Chúng ta vô cùng may mắn." Biên Thành giơ chai bia lên, cụng mạnh với Hạ Dịch Dương. Hạ Dịch Dương đón nhận, "Đúng vậy!"

Bốn mắt nhìn nhau, hai người ăn ý cười to, đều tự ngửa đầu, uống cạn chai.

"Thêm một chai nữa?" Biên Thành hỏi.

"Được!" Hạ Dịch Dương nhấc tay gọi bartender.

"Hạ Dịch Dương, sắp tới tôi sẽ rời khỏi Bắc Kinh. Chúng ta có khả năng rất lâu sau cũng sẽ không thấy mặt."

Anh gạt mình, cảm thấy quá đột nhiên, "Công ty sách của cậu vừa khai trương, không phải sao?"

"Internet là thứ rất tuyệt, chỉ cần không rời khỏi địa cầu, anh mọi nơi mọi lúc đều có thể điều khiển chỉ huy. Tôi đã kéo thư ký của tôi khi ở Hoa Thành về, có cô ta ở đây, tôi liền có thể đi làm chuyện chính mình muốn làm."

"Cậu muốn làm cái gì?"

"Làm một người đàn ông xứng đáng của cô ấy."

Hạ Dịch Dương bình tĩnh nhìn anh.

Biên Thành tự giễu khuynh khuyển khoe miệng, "Cho dù chỉ là một người đàn ông trong hồi ức của cô ấy, tôi cũng hy vọng khi cô ấy nhớ tới tôi, sẽ không nghĩ đến chuyện tôi đem cô ấy vứt bỏ giữa đêm đông tố, tôi từng cùng người phụ nữ khác kết hôn... Tôi hẳn phải giữ cho bốn năm hồi ức giữa chúng tôi thật tươi đẹp, vậy nên tôi muốn làm cho bản thân mình trở nên mạnh mẽ."

Anh nói đùa: "Sao tôi nghe xong lại ra một thân mồ hôi lạnh thế!"

Biên Thành không cười, vươn tay trình trọng cùng anh bắt tay. "Cô ấy rất yêu anh, tôi mới cam tâm tình nguyện buông tay. Thời điểm cha tôi mất, tôi từng khẩn cầu cô ấy trở lại bên cạnh tôi, cô ấy xuất phát từ chỗ không muốn tôi bơ vơ, nhưng lòng cô ấy thì một khắc cũng chưa từng rời khỏi anh."

Hầu kết mập mạp vãi cái, anh giơ chai lên để che giấu, "Lên ca đi!"

Mở cửa nhà ra, cỡ nào là kinh ngạc, có người cư nhiên ở dưới đèn tính toán sổ sách, trên bàn bày một đồng hóa đơn, sử dụng cái gì, giá bao nhiêu, cửa hàng ở đâu, cô nhớ rất rõ ràng chi tiết.

"Về rồi sao!" Cô nghe được tiếng bước chân, vội vã đứng dậy tiến tới dùng cái mũi ngửi ngửi.

"Anh uống rượu lái xe?" Cô nhún mày.

"Hai chai bia nhỏ thôi, anh có tính mà."

"Bia không phải rượu sao!" Người nào đó mà giận lên, hậu quả rất nghiêm trọng. Miệng mím lại, ánh mắt trừng to, gác bút xuống, hóa đơn vẫn để ở trên bàn. "Về sau, chuyện của anh, em không bao giờ quản nữa, miễn cho hình tượng anh bị mất hết, em cũng đi theo chịu tai ương."

Anh sờ sờ cái mũi, trước mắt là người nào đó bởi vì đại não hôn lễ thầy giáo, bị phóng viên bao vây, tránh ở trong nhà hai ngày không ra khỏi cửa, ăn gì uống gì đều dựa vào anh vận chuyển trở về. Buổi tối đi radio, đều phải vỗ trang một phen. Tư cách dự thi 《Tinh dạ vi quang》 bị hủy bỏ, cô vào sổ đen CCTV. Anh không oán giận một câu, ngược lại vui vẻ chịu đựng. Người này sao lại không hiểu tri ân báo đáp cơ chứ?

"Tha thứ anh đi, lần sau sẽ không!" Có một số việc là không thể so đo, anh khắc ghi sâu sắc.

"Vậy lần sau tái phạm thì sao?"

"Anh sẽ nhận giám sát của em. Tái phạm liền phạt anh..."

"Cái gì?"

"Yêu em cả đời."

"Hạ Dịch Dương," cô tức giận đến mức nhảy lên cắn cằm của anh, "Anh đem yêu em trở thành trừng phạt."

"Á á, nói sai rồi, đổi một cái, em nói đi, em muốn như thế nào anh liền như thế nào."

Ánh mắt cô đảo vòng vo mấy vòng, ha ha cười, "Em nghĩ muốn chơi thêm vài năm, như thế nào?"

Anh thay đổi sắc mặt, "Kỳ thật đêm nay anh là bị ép bất đắc dĩ."

"Hả? Ai dám bức anh?"

Trong vòng một tuần tiếp theo, Biên Thành sắp xếp ổn thỏa mọi việc ở công ty sách, ngay cả trường học cũng liên hệ xong xuôi. Không có gì bạn bè nào muốn cáo biệt, anh nhờ Hạ Dịch Dương cũng không cần nói cho Diệp Phong. Năm đó Diệp Phong rời đi là một mình đi, anh cũng muốn như vậy. Hy vọng thời điểm anh về nước, cũng giống như Diệp Phong, mở ra cuộc đời mới.

Anh mua được vé máy bay là giữa trưa 12 giờ, từ sân bay Bắc Kinh đi Singapore rồi bay đi Auckland. Đó là thành phố mà Diệp Phong đã ở, nghe nói địa hình so với Thâm quyến vô cùng tương tự, cũng có biển, cũng có núi, cũng có cây dừa cùng cây cọ. Sau cơn mưa, trên bầu trời sẽ xuất hiện cầu vồng.

Duy nhất không giống là, người dân nơi đó tất cả đều có đức tin vào Chúa trời.

Bình thường kiểm tra an ninh là trước một tiếng rưỡi bắt đầu, hành lý của anh đã gửi vận chuyển. Anh đứng trước vách tường thủy tinh ngắm nhìn trời xanh của Bắc Kinh, di động vang.

Anh chạy nhanh đến cạnh một màn hình TV trước mặt đang phát tin âm nhạc, chỗ đó có thể che giấu được âm thanh thông báo chuyến bay đang vang lên trong đại sảnh.

"Anh ở bên ngoài cùng khách hàng ăn cơm, em ở đâu?"

"Mua cho em cây kem hương vani đi, kẻ nói dối."

Giọng nói trầm oán ở sau lưng anh vang lên, anh chợt quay đầu, cô ảo não trừng mắt liếc anh một cái. Xem vẻ mặt biểu tình trẻ con của cô, anh không khỏi cười rộ lên.

"Dịch Dương đưa em tới sao?"

"Tự em có chân." Cô cũng không nhìn anh.

"Uhm, vậy là tự em tới." Anh chạy tới cửa hàng đồ ngọt mua cho cô một ly kem.

"Em cũng không phải Thần Hành Thái Bảo(*)." Khẩu khí của cô rất lớn, khí thế bức người, "Vì sao muốn đi mà không từ giả?"

"Không phải là đi không từ giả, chờ sắp xếp ổn thỏa, anh sẽ liên hệ với em, cũng không phải là không trở lại." Anh cho phép mình giúp cô lau đi mồ hôi trên trán. Cô chắc là chạy vội tới, khi nói chuyện còn đang thở hổn hển.

Cô bĩu môi, "Anh nguời như vậy không tin được."

"Anh tin được em là tốt rồi." Anh cười khẽ, "Ở Auckland có bạn tốt không? Giới thiệu cho anh quen biết quen biết cái."

"Ai đề ý anh." Miệng thì nói như vậy, tay lại từ trong túi xách lấy ra quyển sổ ghi chép nhỏ, "Đồng nghiệp trước kia, bạn học còn có chủ cho thuê nhà, anh nhắc tới em, bọn họ đều sẽ rất nhiệt tình."

"Bọn họ là các anh hay là các cô?"

"Anh hy vọng là các anh hay là các cô?"

Anh cười hắc hắc, trêu tức nói: "Anh hy vọng là em." Trong lòng anh căng thẳng, trong một khoảnh khắc xúc động, nếu cô nguyện ý, anh thật sự muốn cứ như vậy mà bắt đi cô, đi rất xa, đến một nơi mà không ai quen biết họ, họ là một đôi vợ chồng bình thường. Anh kiếm tiền lo cho gia đình, cô sinh cho anh con trai con gái, giặt quần áo nấu cơm.

"Kiếp sau đi!" Cô nghiêng đầu, liếc xéo anh.

"Kiếp sau em ở nơi nào, anh tìm không được em thì làm sao bây giờ?" Cái mũi lên men.

Cô đảo mắt, "Kiếp sau em biến thành một thân cây, mọc ở trước cửa nhà anh, bên trên nở đầy hoa. Nhớ kỹ nha, kiếp sau nếu trước cửa nhà anh đột

nhìen mọc ra một gốc cây nở đầy hoa, nhất định là em." Cô cười phá lên.

"Khẳng định nhớ kỹ, anh liếc mắt một cái sẽ nhận ra em, sau đó sẽ không lại bỏ qua lần nữa." Anh mỉm cười vò đầu cô.

Cô nhìn anh mỉm cười.

Cô đưa anh đến bên ngoài phòng kiểm tra an ninh, chỉ nói một câu: "Thuận buồm xuôi gió!" Nhìn anh đi vào phòng chờ bay, cô lại đứng một hồi. Khi cô xoay người rời đi, anh yên lặng đứng ở cách đó không xa, si ngốc nhìn theo bóng dáng của cô.

Kiếp sau, cây nở hoa, trong đầu anh quanh quẩn truyện cười của cô.

Trước khi vào đăng ký, anh đi một chuyến vào toilet, dùng nước lạnh rửa mặt một lần, làm cho một dòng chảy ấm nóng trong hốc mắt, rửa trôi đi.

(*)Thần Hành Thái Bảo: là biệt hiệu của Đới Tung (戴宗) - một nhân vật trong truyện Thủy Hử, còn gọi là Đái Tôn hay Đái Tông. Trong truyện, ông có phép thần hành, đeo một chiếc giáp mã vào chân có thể đi 200 dặm một ngày, đeo 2 chiếc giáp mã có thể đi 400 dặm [1], 1 ngày đeo 4 chiếc giáp mã có thể đi 800 dặm. Trước khi gặp Tống Giang, Đới Tung làm coi ngục ở Giang Châu, cùng với Lý Quỷ bảo vệ Tống Giang an toàn về Lương Sơn Bạc. Ông đã giúp cho nghĩa quân Lương Sơn Bạc thám thính tình hình quân giặc, đặc biệt là trong trận đánh với Chúc Gia Trang, Tăng Đầu thị, quân Phương Lạp.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Làn sóng ngầm dữ dội

Edit: Hanayang

Một hồi phong ba ở hôn lễ cuối cùng vẫn quét đến Thanh Đài.

Sáng sớm, tiếng hét của Tô Hiểu Sầm liên văng vẳng ở Bắc Kinh, Diệp Phong híp mắt, hít thở nhẹ nhàng, đợi tới khi Tô Hiểu Sầm thở dốc, mới từ tốn hỏi một câu: "Mẹ, mẹ còn có chuyện gì muốn dặn dò nữa không?"

Tô Hiểu Sầm thật sự là tức đến học máu, bà nghiêm trọng hoài nghi lúc trước khi mình sinh con ở bệnh viện, có phải bị người ta đánh tráo rồi không. Nhìn một bên đang uống trà uống thành thói - Diệp Nhất Châu, bà thầm oán, có lẽ bà nên sinh một đứa con trai.

Bà muốn gọi điện thoại cho con rể tương lai.

Hạ Dịch Dương đang pha cà phê, nghe tiếng di động vang vội vàng chạy tới, vừa thấy dây số, anh nhú mồm, đi vào phòng ngủ giúp Diệp Phong - lại chìm vào mộng đẹp kéo lại góc chăn, đóng cửa phòng, đi ra ban công nhận điện thoại.

"Haiz, Dịch Dương, con nói xem làm sao đi có thể sinh ra đứa con gái như vậy? Còn con, tại sao không ngăn nó lại? Chú Ngô có biết việc này không?" Tô Hiểu Sầm giống như liên châu pháo nổ oanh tạc lại đây.

Anh cười cười, nói trấn an: "Diệp Phong chính là thật tình như thế, con rất hiểu cô ấy. Không sao đâu ạ, trên mạng mỗi ngày đều có tin tức, qua vài ngày sẽ dần phai nhạt. Di không cần lo lắng."

Tô Hiểu Sầm thờ dãi, "Cũng chỉ có con có thể bao dung con bé thôi, cái kia 《 Tỉnh dạ vi quang 》 nó còn muốn vào tiếp không?"

"Di phải tin tưởng Diệp Phong, cô ấy hoàn toàn có năng lực vì những chuyện mình đã làm mà gánh vác tất cả hậu quả."

"Được rồi, cùng lắm thì di nuôi nó cả đời." Tô Hiểu Sầm biết Hạ Dịch Dương ngầm ám chỉ, bà không nên nhúng tay vào chuyện này.

Hạ Dịch Dương không có nói cho bà biết, kỳ thật tình thế đã phát triển theo xu hướng vô cùng nghiêm trọng, Số điện thoại đường dây nóng 《 Đêm khuya khuyh tình 》 đều bị một số phóng viên báo lá cải và những người hám chuyện chiếm trước, 《 Đêm khuya khuyh tình 》 chỉ đành phải phát lại ghi âm trước đó, tạm thời đình chỉ trực tiếp. Mà trên mạng, dân cư mạng cũng vì điều tra manh mối để đào lên chân tướng câu chuyện này, đối với Vương Vĩ tiến hành bao vây tuyệt xác, một ngày đã ra được một câu chuyện xưa.

Nhưng có chuyện thật ra được làm sáng tỏ, như chuyện Diệp Phong là sinh viên của Vương Vĩ, không phải người yêu, Diệp Phong là thay người khác ra mặt.

Tất cả mọi người đều sợ Diệp Phong không chịu nổi, cũng không đề cập gì đến đề tài này. Lâu Dương cấp cho Diệp Phong nghỉ phép một tuần.

Diệp Phong rất bình tĩnh, anh càng không có lý do gì hoang mang lo lắng.

Ngày ngày với họ vẫn như bình thường.

Ăn xong điểm tâm, anh vào phòng sách viết bài, mười giờ đi ra. Diệp Phong đã đang rửa mặt, anh làm điểm tâm nóng cho cô.

"Hôm nay, em đến trung tâm mua sắm xem giường ngủ, có khả năng sẽ không về quá sớm." Cô từ toilet ló ra, một miệng đầy bọt kem đánh răng.

"Trễ thì điện thoại cho anh, anh đi đón em."

Cô rút đầu về rửa mặt, phác nước rửa mặt, xoa chút kem dưỡng da, mặt mũi tươi tỉnh ngồi vào trước bàn ăn. "Về bộ drap giường, anh có ý kiến gì không?"

"Uhm, trước tiên mua hai bộ, một bộ vui mắt một chút, dùng vào những dịp đặc biệt, về sau có ý nghĩa kỷ niệm, một bộ khác thì đơn giản thanh lịch đi!" Anh nghe di động lại vang lên, tiếng chuông có hơi khác.

"Diệp Phong, là điện thoại của em."

"Không cần để ý." Số điện thoại của cô cũng không biết tại sao bị tiết lộ ra ngoài, mỗi ngày đều bị phóng viên réo inh ỏi.

"Điện thoại đó em tắt rồi, là cái dùng ở Thanh Đài!"

Diệp Phong sững sốt, cuống quýt nhảy dựng lên. Số máy kia chỉ có anh cùng Ngô Phong hai người biết.

Ngô Phong hơi thở ồ ồ, giọng điệu lại rất vui vẻ, "Tiểu Phong Diệp, cơ hội lại quay lại rồi, nhanh chóng chuẩn bị để ngày kia thi đấu trực tiếp vòng bán kết."

Diệp Phong chớp chớp mắt, "Không phải cháu bị hủy bỏ tư cách rồi sao?"

"Con lên mạng nhìn xem. Con hiện giờ có lượng ủng hộ rất cao, 80% mọi người đều ủng hộ cho con."

Diệp Phong nghe được không hiểu ra sao, hồ nghi quay đầu nhìn Hạ Dịch Dương.

Anh đã vào phòng sách.

Anh đã sớm không có hứng thú quan tâm đến những đề tài trên mạng, sáng sớm cũng không lên mạng xem.

Tối hôm qua, một người chứng kiến cuối cùng cũng cố lấy dũng khí lên mạng yêu sách. Người đó là nhân viên phục vụ ở một khu nghỉ mát, cô ấy nói vào một tối cách đây không lâu, chủ rể và cô dâu trong đoạn clip từng đến khách sạn. Buổi tối gọi một chai sâm banh, cô đưa đi lên. Đến cửa, phát hiện hai người đó không biết vì chuyện gì mà ầm ỹ cả lên, cô dâu tát chủ rể một bạt tai, tức giận đẩy chủ rể ra ngoài cửa, la hét muốn chia tay. Chủ rể nhìn thấy cô, có hơi khỗ sở, xoay người đi xuống lầu.

Khoảng hai tiếng mấy sau đó, cô cùng đồng nghiệp đi ra phía sau nhà hàng com Tây để dọn dẹp, đi ngang qua hoa viên dưới lầu, cô nhìn thấy chủ rể ôm một cô gái khác, dường như đang khóc, cô gái kia đang rơi lệ. Nghe được tiếng bước chân, cô gái kéo chủ rể ra sau gốc cây lớn, dịu dàng an ủi.

Chủ rể một lần lại một lần gọi một cái tên, là "Ngã Ly, vẫn là Ngã Ly" Hấn hỏi cô gái, "Em có thể giống như trước kia đối tốt với anh hay không?"

Cô gái nói: "Em làm sao có thể đối với anh không tốt chứ? Em... thích anh, anh không biết sao?"

"Ngã Ly, không có em, anh biết làm gì bây giờ? Lần này anh với cô ta chia tay thật sự, em phải chờ anh, nhất định đó!"

Người phục vụ chỉ nghe đến mấy câu này, sau đó phải đi làm việc.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô chuẩn bị tan tầm, khi ở đại sảnh giao ban, nhìn thấy chủ rể đó cùng với cô dâu tay trong tay đang đi xuống lầu, cô dâu tuy rằng đang bĩu môi, nhưng nhìn ra được đó là làm nũng, cũng không phải thật sự tức giận.

Bài viết này vừa lên, liền nhận được hơn một trăm ngàn lượt truy cập, còn có dân cư mạng tra ra được Ngã Ly vốn là giáo viên ở Quảng viện, là sinh viên của Vương Vĩ, ngay tại tối hôm mà người chứng kiến đã nói, bất hạnh qua đời vì tai nạn xe cộ. Trong đoạn clip, Diệp Phong hình như cũng một lần nhắc tới "Ngã Ly". Một dân cư mạng có nickname là "Quảng viện du hiệp" nói chuyện chúc danh Vương Vĩ không được thông qua, nên đi dụ dỗ, trên thực tế là vì giải sầu. Vương Vĩ cùng Ngã Ly từng quen nhau một lần, sau đó, Vương Vĩ lại đi yêu đương với nữ sinh viên, đá Ngã Ly. Giáo trình mà Vương Vĩ biên soạn, có hơn phân nửa là công sức của Ngã Ly.

Xôn xao, bình lý cuồng phong gào thét, tất cả chuyện tình toàn bộ đều được liên kết lại với nhau.

Wang Vĩ cùng bạn gái đi nghỉ phép, hai người phát sinh tranh chấp, lúc thống khổ là tìm đến Ngã Ly khóc kể lẻ, xúc động ưng thuận hứa hẹn, Ngã Ly trên đường về, bởi vì vui mừng ngất ngây mà vô ý xảy ra tai nạn xe. Mà Vương Vĩ sau đó lại đổ được bạn gái vui vẻ, hai người quyết định kết hôn. Làm bạn tốt của Ngã Ly, Diệp Phong thật sự tức giận, thế nên mới đại náo hôn lễ.

Trong lúc nhất thời, Diệp Phong nghiêm nhiên trở thành dũng sĩ chính nghĩa huy kiếm trăm ác ma.

Nhưng trên mặt Diệp Phong không có một chút thoải mái, ngược lại càng nặng nề, ngơ ngác ngồi ở trên ghế hơn nửa ngày đều không nói lời nào.

Hạ Dịch Dương vỗ nhẹ vai cô.

"Dịch Dương, em hồi hận." Cô hé một chút cười khổ. "Tuy rằng em xác định thời điểm Ngã Ly ra đi là vui vẻ, nhưng sao có thể để tên của cô một lần lại một lần cùng một chỗ với tên Vương Vĩ đó? Chúng ta hẳn nên làm cho linh hồn của cô ấy bình yên."

"Năm đó, Ngã Ly đem một chén canh hắt lên Biên Thành, em tức giận đến âm ỷ một trận với cô ấy, bởi vì cô ấy làm cho em cảm thấy xấu hổ quần bách, nhưng trong lòng em cuối cùng là nghĩ như thế nào?"

"Em cảm thấy đặc biệt ảm áp."

"Ngã Ly cũng sẽ cảm thấy như vậy." Anh kéo cô ôm vào lòng, vỗ về đầu cô, một chút một chút, giống như dỗ trẻ con. "Nhưng mà, về sau là nhân vật của công chúng, làm bất cứ chuyện gì đều phải suy nghĩ nhiều một chút. Nhất thời không nghĩ, sẽ làm người chúng ta quan tâm bị tổn thương. Huống chi em còn là một vị thiên kim hắc bang mà!"

"Uhm!" Sườn mặt dán ở trước ngực anh, làm ẩm ướt một mảnh lớn

*

Kha An Di đứng ở trong văn phòng, nhắm mắt lại, tay nắm thành quyền, ngừng thở, sau đó chậm rãi thở ra. Vừa mới rồi, cô nhận được điện thoại của tổ chuyên mục 《Tinh dạ vi quang》, báo cho cô chuẩn bị ngày kia thi trực tiếp vòng hai, buổi chiều ngày mai diễn tập đơn giản.

Cô thật sự có chút chờ mong.

Diệp Phong trực tiếp bị đá khỏi cuộc thi, làm cô cảm thấy giống như nuốt phải một nửa con sâu, một nửa ở trong một nửa bên ngoài, loại cảm giác này khó chịu muốn chết. Nhìn thì như cô rất may mắn, không còn trở ngại để đến tư cách người chủ trì. Cô chán ghét loại may mắn này, cô muốn thắng là thắng quang minh, thắng bằng thực lực. Cô muốn cho Hạ Dịch Dương nhìn thấy, để cô cùng Diệp Phong cùng đứng bên dưới ánh đèn, ai mới là ngọc minh châu tỏa sáng.

Buổi chiều ngày hôm sau, cô đã đến hội trường rất sớm, cùng với đạo diễn, nhóm biên đạo hàn huyên vài câu, Diệp Phong từ bên ngoài đi vào, cô nhìn nhìn vào phía sau Diệp Phong, giọng mỉa mai hừ một tiếng, là cùng đến với Hạ Dịch Dương, bất quá, chưa đi vào thôi.

Diệp Phong nhìn cô nhẹ nhàng gật đầu.

Đạo diễn ngoắc gọi hai người đi qua, thuyết minh phần thi đầu tiên là diễn thuyết, sau đó hai người trao đổi nhân vật cho nhau, làm khách mời cùng người chủ trì, rồi chuẩn bị một đề tài thảo luận, phương thức phỏng vấn tự quyết định.

Sân khấu đã bố trí xong, đến lúc đó mười bốn thí sinh đã bị loại trước đó cũng sẽ làm giám khảo đến bỏ phiếu, chiếm tổng số một phần ba.

Hai người làm quen với mọi thứ, cùng chuyên viên âm thanh, chuyên viên ánh sáng liên hệ. Chuyên mục tổ vì hai người cũng tìm hai biên đạo phối hợp.

Khi tách ra ở cửa, Kha An Di gọi Diệp Phong lại.

Diệp Phong mặt không chút thay đổi xoay lại, hàng mi dài chậm rãi chớp hai cái, nhưng không có đi qua.

Kha An Di khinh miệt cười cười, hướng vào bên trong hội trường phiêu mắt liếc một cái. "Có thể một lần nữa đứng ở trên sân đấu này, trong lòng chắc là vui đến nở hoa chứ gì?"

"Cũng vậy thôi!" Sân đấu không có đối thủ là vô cùng lạnh lùng.

Kha An Di nhún nhún vai, ánh mắt lạnh lùng, "Cô cố mà nắm chắc, nói cho cô biết, cơ hội này là tôi ban cho cô."

Diệp Phong trong lòng hơi rung lên. "Tôi không hiểu lắm."

"Thật ra cũng không cần phí bao nhiêu sức, lười xem trên mạng nước miếng giũa thôi, tôi cần thất bại của cô để cho tôi ngồi lên vị trí này danh chính ngôn thuận. Tôi chỉ tìm một thám tử tư, bỏ chút tiền, cứ như vậy, cái nên biết sẽ biết hết."

"Là người đưa tin?"

"Tôi nghĩ là cô sẽ mừng rỡ như điên chứ." Kha An Di nhắm mắt, "Cô không nên nói với tôi tiếng cảm ơn sao? Không chỉ là đưa tin, còn có cái nick Quảng viện du hiệp. Ôi, thực không thể tưởng được, bạn của cô thật đúng là cô gái si tình. Hình tượng của cô bây giờ thiệt vĩ đại đó nha! Tôi nghĩ, cái tên thầy giáo Vương lập tức sẽ bị phun nước miếng sống không bằng chết, không chừng là còn không đi dạy được, tân hôn có thể hạnh phúc hay không, xem vận khí của hắn đi!"

"Cô thật sự là hơi quá đáng." Diệp Phong tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

"Cùng so với cô, cái này lại tính là gì? Cô còn không phải lợi dụng bạn của mình để giành được một phần đồng tình của giám khảo, mới chen tiếp vào vòng hai. Bằng không, cô đã sớm đi đến chỗ nào đó rồi. Bất quá, tôi còn có chút thu hoạch ngoài ý muốn. Thì ra cô cùng con trai của Biên Hường Quân từng là người yêu nha, sau đó thấy người ta gặp chuyện không may, cô liền lập tức xuất ngoại. Ha ha!"

"Kha An Di, cô thật vô si."

"Tôi không cảm thấy vậy! Được rồi, không nói nhiều, cô cố mà biểu hiện cho tốt, đừng che giấu, tôi cũng không muốn cô xuống nước." Kha An Di vẻ mặt ngây thơ chớp mắt, nghênh ngang mà đi.

Diệp Phong tức giận đến cả người phát run, cô bắt buộc chính mình phải trấn định lại, cô cần tìm một chỗ để cố bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Em trân quý nhất (Thượng)

Edit: Hanayang

Diệp Phong cuối cùng quyết định về nhà.

Thực ngạc nhiên, người lúc này hẳn là nên ở đài truyền hình - Hạ Dịch Dương cư nhiên lại ở nhà. Chiếc vali lớn để trên đầu tủ quần áo giờ đang nằm trên sàn phòng khách, bên trong đã nhét đầy quần áo. Hạ Dịch Dương đang lục lọi trong ngăn kéo tủ phòng sách, chăm chú không ngẩng đầu lên.

"Anh đang làm gì vậy?" Diệp Phong buông túi xách xuống.

"Diễn tập như thế nào?" Hạ Dịch Dương thờ phào, trong tay cầm mấy bản giấy tờ quay đầu lại.

Diệp Phong thấy anh lấy hộ chiếu, mày hơi hơi nhíu lại, "Rất tốt. Anh muốn xuất ngoại sao?"

"Đúng vậy, vốn là một đồng nghiệp khác đi, người yêu anh ấy sức khỏe không tốt, lãnh đạo điều anh thay thế, vì anh nói được tiếng Ả Rập. Chuyến bay buổi tối nay."

"Nước nào thế?"

"Libya! Bên đó sự mâu thuẫn giữa Đảng chính phủ và Đảng đối lập càng ngày càng trở nên gay gắt, tình hình rất căng thẳng. Tin nội bộ nói rằng chính phủ nước ta đang xem xét khả năng sơ tán công dân Trung Quốc đang ở đó. Trung Quốc có bảy mươi lăm công ty đầu tư xây dựng ở bên đó, tham gia ký kết nhận thầu khoảng năm mươi dự án công trình. Lần này đi qua chính là đưa tin tình trạng hiện giờ của họ."

Diệp Phong hơi ngần ra, nhất thời nghĩ không ra Libya ở chỗ nào. "Rất xa sao?"

Hạ Dịch Dương nở nụ cười, "Có nhớ ông tổng thống nước ngoài luôn có đội nữ cận vệ xinh đẹp mấy mươi người luôn theo phía sau, đi đến đâu đều phải ở trong lều không?"

Diệp Phong vỗ vỗ trán, "Gaddafi! À à, nhớ rồi, một nước ở bắc phi, có dầu mỏ."

Anh cưng chiều nheo cái mũi của cô, "Thật thông minh đó! Làm sao bây giờ, ngày mai em thi bán kết lại không thể ở cạnh em, có căng thẳng hay không?"

"Nếu em nói căng thẳng thì sao?" Cô dẫu môi, làm nũng vòng tay qua cổ anh, ở trong lòng anh xoay qua xoay lại.

"Anh sẽ đổi lại chuyến bay."

Cô ngẩng ngửa nút áo trước ngực anh, "Cũng không thể nói như vậy được, ở trong lòng Dịch Dương, em so với công việc quan trọng hơn sao?"

"Công việc sẽ còn có thể tìm được, Diệp Phong chỉ có một."

Cô nhẹ nhàng kiễng chân, dâng lên đôi môi của mình. Anh lập tức hôn lấy, dần dần tăng thêm.

"Đi thôi, Dịch Dương, em ở Bắc Kinh chờ anh." Tâm tình bối rối bất an của cô chợt bình tĩnh lạ kỳ.

"Đi trễ một ngày cũng không có vấn đề gì."

"Sợ em làm anh mất mặt, muốn nhìn em thì?"

Tìm anh rung động, khi cô vừa về nước, khi quan hệ của hai người còn đang chơi trốn tìm, có lần cô hờn dỗi cũng hỏi như vậy "Sợ em làm anh mất mặt", nói xong cảm thấy ngượng ngùng, vội vàng cúp máy, anh ở đầu kia điện thoại cười ngây ngô một lúc lâu.

Thật không ngờ, có một ngày họ thật sự thân mật như vậy.

"Em vẫn luôn là bảo bối làm cho anh cảm thấy kiêu ngạo."

"Buồn nôn!" Anh chưa từng nói với cô những lời ngọt ngào tình tứ như vậy, mặt cô đỏ lên.

"Là buồn nôn, cũng là nói thật." Anh vuốt mái tóc trên trán cô, cười to thành tiếng.

"Nhớ mang quà về cho em nha!"

"Được!"

Hạ Dịch Dương không muốn cô ra sân bay tiễn đưa, để cho cô trở về biệt thự chuẩn bị cho tốt. Anh không nỡ để cô một người ở lại trong nhà, cô đơn. Trước lúc đi, anh gọi điện thoại cho Ngô Phong, Ngô Phong làm cho anh yên tâm, Diệp Phong đi thi bán kết, ông và di Tàn sẽ cùng đi theo toàn bộ hành trình.

*

Trực tiếp diễn ra vào buổi tối, có rất nhiều đồng nghiệp ở Thành Đô radio gọi điện thoại tới cho Diệp Phong, đặc biệt là Tiểu Vệ cùng Vu Bình, ở trong điện thoại hò hét điên cuồng như người mê bóng đá.

Vẫn là chuyên viên trang điểm lần trước trang điểm cho Diệp Phong, Diệp Phong chọn chiếc áo lần trước Biên Thành đưa cho cô, cô ngại quý, không dám nhận, sau đó cô về Thanh Đài, Biên Thành gửi qua bưu điện đến radio. Biên Thành có ánh mắt rất khéo, vừa vận, màu sắc, đường cắt may hoàn hảo, mặc ở trên người Diệp Phong, di Tàn không ngớt khen: thật xinh đẹp.

Diệp Phong đứng ở trước gương xoay mấy vòng, đứng vậy, quả thật rất xinh đẹp.

Giám đốc chương trình vì làm cho buổi trực tiếp này càng thêm phong phú, đã mời một ngôi sao nổi tiếng trong lĩnh vực này đến làm giám khảo khách mời, cũng có chuyên gia về phương diện tình cảm cùng tâm lý, còn có chủ biên các tạp chí và nhân vật trong xã hội.

Kha An Di dường như với ai trong số họ cũng đều rất quen thuộc, lần lượt tao nhã bắt tay ân cần thăm hỏi từng người, Diệp Phong chỉ tiến lên nói một tiếng chào hỏi.

Người chủ trì được mời lần này là Mạc Phi.

Chia tay với Tàn Phái, đối với cô dường như không có ảnh hưởng gì. Diệp Phong cảm thấy cô ấy so với lúc trước thậm chí còn đẹp hơn. Bất quá, cô dường như không thích Diệp Phong, ở phía sau khán đài, chỉ cùng Kha An Di đối đáp, con mắt cũng không thêm nhìn Diệp Phong.

Đạo diễn bắt đầu đếm ngược, Mạc Phi bước ra sân khấu, giới thiệu giám khảo, trình tự thi đấu cùng các quy tắc. Mười bốn vị giám khảo đại chúng ngồi ở một bên sườn sân khấu, một người so với một người lại đẹp hơn, dù sao có thể xuất hiện trên màn ảnh CCTV là chuyện không dễ dàng.

Vòng thứ nhất thi diễn thuyết là cân sức ngang tài, các giám khảo công bằng, cho hai người đồng điểm. Cái này kỳ thật là mảnh lái buổi trực tiếp, nếu ngay từ đầu liền phân ra thắng bại, còn ai sẽ đi xem tiếp.

Cuối vòng đấu bán kết, Diệp Phong xếp hạng thứ nhất, dựa theo quy tắc, Diệp Phong tiến hành phỏng vấn trước, Kha An Di làm chuyên gia khách mời.

Dựa theo yêu cầu của Diệp Phong, sân khấu bố trí như một căn phòng thư giãn trong nhà, bản nhạc 《Secret Garden》 vang lên, âm thanh dịu dàng, nền sáp thơm, hoa tươi, hoa quả, hai tách trà xanh thoang thoảng, bất giác khiến cho người ta trầm tĩnh lại.

Hai người bắt tay, mỉm cười, ngồi xuống đối diện.

"Có một vị thính giả gọi điện thoại cho tôi, cô ấy nói với tôi, cô ấy và bạn trai đều cùng tốt nghiệp ở đại học sư phạm, sau khi tốt nghiệp hai người đều tự mình trở về quê hương. Cô ấy tìm được công tác ở một trường phổ, bạn trai nhậm chức ở một trường trung học trọng điểm. Hai năm trôi qua, gần như nguồn thu nhập của hai người đều đem kính dâng cho ngành giáo thông, dù là như thế, vẫn cảm thấy không thể bù lại nỗi tương tư, vì thế, cô yêu cầu bạn trai đến quê hương cô làm việc. Lúc này, bạn trai của cô đã là một thầy giáo giỏi, rất được nhà trường coi trọng. Nhưng vì có thể ở cùng một chỗ với cô, bạn trai vẫn là từ bỏ công tác đi đến thành phố cô ở. Luôn luôn vì như vậy như vậy nguyên nhân, bạn trai không tìm được công tác thích hợp trong lòng, đành phải sống nhờ ở nhà cô. Cô dần dần cảm thấy anh dường như rất vô dụng, không có ưu điểm gì đáng giá cô yêu, vừa vận trường học có một đồng nghiệp điên cuồng theo đuổi cô, cô có chút muốn chia tay với bạn trai, nhưng bạn trai vì cô mà đã đánh mất công tác, cô có nên mở miệng nói với anh hay không?" Diệp Phong nói xong, dịu dàng nhìn về phía Kha An Di.

Kha An Di hơi nhướn mày. "Trực tiếp làm rõ, không cần nghĩ nhiều quá. Tình yêu đã mất đi, lại còn ở cùng một chỗ, dù là qua được, đòi người rất dài, có thể qua được một ngày, không thể qua được cả đời."

"Nhưng đòi người đâu chỉ có tình yêu?"

"Không có tình yêu, đòi người còn có cái gì là lạ thú?"

"Tôi từng xem qua một trang tin, nói rằng tình yêu mãnh liệt giữa nam và nữ, dài nhất chỉ có thể giữ gìn được một năm rưỡi, sau đó sẽ thăng hoa thành tình thân. Vị thánh giả này, cô ấy có thể xác định giữa cô ấy và người đồng nghiệp kia có chính là tình yêu sao? Cô cùng bạn trai cũng từng có tình yêu oanh oanh liệt liệt."

Kha An Di cười hừ nói: "Một người đàn ông mất đi năng lực độc lập kinh tế, đã không xứng đáng nói tiếng yêu. Người đàn ông phải giống như ngọn núi cao, như cây to, như biển cả, mới có tư cách cho người phụ nữ hạnh phúc."

"Tôi nghĩ rằng hạnh phúc cần có sự nỗ lực chung của hai người. Đây chỉ là giai đoạn khó khăn tạm thời của người bạn trai, anh ấy cần cơ hội, vào lúc này, nếu người anh yêu nhất cho anh sự cổ vũ, anh ấy sẽ vực dậy rất nhanh."

"Nhưng tình yêu đã biến mất." Kha An Di mở ra hai tay, "Nói nhiều hơn nữa còn có ý nghĩa gì."

"Tình yêu không chỉ có sự đam mê, cũng bao gồm cả trách nhiệm, lòng bao dung, không phải sao?"

"Tôi cho rằng yêu là hạnh phúc, không nên mệt mỏi như vậy." Kha An Di nhún mày.

"Bởi vì yêu, một cũng vui vẻ." Diệp Phong mỉm cười, khoe miệng loan ra cười khê, đứng dậy vươn tay, nói lời cảm ơn, nói lời chào tạm biệt. Tiếng vỗ tay vang lên.

Giám khảo chuyên nghiệp và giám khảo đại chúng đều cho điểm tốt, Mạc Phi mời một vị giám khảo ở đương trường bình luận. "Diệp Phong chủ trì hào phóng, thân thiết, có thể tự nhiên tiếp được đề tài cũng dẫn dắt kéo dài, cũng trình bày quan điểm của chính mình, không phải một mực lên tiếng trả lời, rất có cá tính và thu hút. Kha An Di rất có trí tuệ, nhìn nhận vấn đề khá sắc bén, chỉ là quá mức cứng nhắc, lạnh lùng, tạo cho người ta cảm giác có khoảng cách." Chủ biên của một tạp chí nói.

Ai nấy đều nghe ra được, trong phiên này, là Diệp Phong đại thắng.

Diệp Phong cùng Kha An Di vào hậu trường nghỉ ngơi, chuẩn bị màn tiếp theo. Có ngôi sao ca nhạc lên sân khấu ca hát, làm cho hiện trường thêm sinh động.

Rất kỳ lạ, Kha An Di không có như hai lần trước thiếu kiên nhẫn, ngược lại tâm tình rất tốt, cùng Mạc Phi nói nói cười cười, giống như không thêm đề ý.

Diệp Phong uống chút nước trà, bỏ trang, hai tiết mục ca hát diễn xong, trận kế tiếp bắt đầu. Nếu kết quả của hai người không giống nhau, thì đây chính là trận cuối cùng.

Không gian phòng vấn của Kha An Di được bố trí salon vô cùng phong cách, xa hoa với sofa vải nghệ thuật, rượu vang, nến, cốc chân dài, ánh sáng mờ mờ.

Lần này thân phận của Diệp Phong là khách mời phỏng vấn. Kha An Di thân thiết ôm Diệp Phong thật trêu mến, cùng cô ngồi xuống ghế sofa, hướng về phía bình rượu liếc mắt một cái, hỏi: "Muốn uống một ly không?"

"Cảm ơn, không cần." Diệp Phong lắc đầu. Cô vỗ vỗ tay Diệp Phong. "Đừng lo lắng."

Diệp Phong cười cười, "Được!"

"Diệp tiểu thư, cô nghe nói qua từ ả hôn này chưa?" Kha An Di hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Em trân quý nhất (Hạ)

Edit: Hanayang

Diệp Phong giễu cợt nhướn mày. "Từ này là kết quả của thế kỷ hai mươi mốt, rất thịnh hành, bắt quá trong thực tế lại vô cùng bắt mắt. Nhiều người bởi vì áp lực của xã hội và công việc, mà tránh né đề tài hôn nhân. Không phải là chúng ta thường vì muốn về bên ngoài lãng mạn thanh lịch, mà cố ý che giấu tung tích hoặc lãng tránh trách nhiệm hôn nhân. Phần lớn họ có độ tuổi tập trung từ 25 tới 35 tuổi, trong đó nữ giới chiếm đa số."

Khuôn mặt Kha An Di cứng đờ mất tự nhiên. "Cô Diệp hiểu biết rất rộng."

"Tôi luôn học hỏi rất nghiêm túc." Diệp Phong nở nụ cười.

Kha An Di cũng không nguyên để cho Diệp Phong đoạt hết sự nổi bật, sau đó không cam lòng từ tốn nói tiếp, "Cô Diệp vừa mới nói hiện tượng này xuất hiện ở nhóm thành phần tri thức nơi công sở, các cô ấy là vì công tác xã giao, sợ bị đồng nghiệp xa lánh, sợ bị lãnh đạo kỳ thị, sợ mất đi khách hàng mới bắt đầu đi làm vào cảnh đó. Nhưng bây giờ có một số nhân vật công chúng, xuất phát từ nguyên nhân gì đó cũng muốn giấu diếm chuyện hôn nhân hay tình yêu của mình với bên ngoài đó thôi?"

"Biên tập viên Kha không phải ám chỉ mới đây giới truyền thông làm rầm rộ về Lưu Thiên Vương chứ?"

"Anh ấy xem như một người đại biểu đi."

"Lưu Thiên Vương một năm thu nhập trên trăm triệu, tầng lớp trung lưu bình thường tiền lương nhiều nhất là năm con số, chênh lệch lớn như thế, đương nhiên thu vào cao trả giá cũng phải lớn. Là ngôi sao thần tượng, anh ấy phải chấp nhận dùng chính sự riêng tư của mình giải trí cho công chúng. Người đàn ông chưa kết hôn luôn có không gian tưởng tượng hơn rất nhiều so với người đã kết hôn, nhưng ngôi sao cũng là người, gặp được người phụ nữ mình yêu, cũng sẽ chờ mong đi vào lễ đường kết hôn, tuyên thệ lời thề mãi mãi bên nhau. Vì sự nghiệp, vì tình yêu, biện pháp vẹn cả đôi đường, chỉ có ản hôn."

"Nếu các fan cũng có thể giống như cô Diệp - thấu hiểu quan tâm như vậy, thì các sao vui hết cỡ rồi. Cô Diệp, cô cho rằng người làm việc trong ngành truyền thông có được xem là nhân vật công chúng không?"

Diệp Phong gật đầu, "Đương nhiên, mọi hành vi cử chỉ của họ đều được chú ý theo dõi, đối với xã hội sẽ có lực ảnh hưởng."

"Họ có coi như là nhóm người ản hôn không?"

"Người công tác trong ngành truyền thông cũng không phải ngôi sao thần tượng, cá nhân tôi nghĩ là không cần phải như thế."

Ý cười trên mặt Kha An Di tựa như hoa mùa xuân thường nở rộ. "Bây giờ, trái tim lơ lửng của tôi đã từ từ hạ xuống rồi. Tôi vẫn lo lắng cô Diệp không chịu hợp tác. Là người chủ trì chuyên mục tình cảm, cô vẫn luôn thay người khác phân tích tình cảm, hôm nay, chúng tôi đều rất chờ mong cô Diệp cũng có thể phân tích nội tâm tình cảm của chính mình. Mỗi tình đầu của cô là người như thế nào, trước mắt cô có yêu người không? Sự kiện ở hôn lễ thầy giáo của cô lần trước, cô thực sự thống hận anh ta sao? Đến nào, chúng ta cùng vỗ tay cổ vũ cho Diệp Phong." Đôi mắt đẹp chuyển qua, liếc về phía dưới đài.

Không khí rét lạnh đông lại như trong phòng mổ, rất nhiều người đều bị sốc trước tình huống bất ngờ này.

Hội trường lặng ngắt như tờ, hiệu ứng âm nhạc không biết khi nào đã dừng lại.

Ban giám khảo kinh ngạc lặng người.

Ngô Phong phần nộ lao tới trước mặt đạo diễn, thấp giọng chất vấn: "Đây là ông liên kết dàn dựng sao? Dùng chuyện riêng tư của người khác để thu hút người xem. Cái đó và mớ tạp chí bát quái hạng ba bên ngoài có cái gì khác nhau? Ông quả thực làm CCTV mất hết mặt mũi. Trí tuệ cái gì? Sâu sắc cái gì? Chó má!"

Ánh mắt đạo diễn vẫn không rời khỏi sân khấu, khoát tay. "Chủ nhiệm Ngô, ông không thấy là PK không có tri hoãn sao? Kha An Di thông minh bị thông minh hại."

Ngô Phong sừng sốt, neho mắt lại, trầm tư.

Thời gian bất quá có vài giây, lại dài như một thế kỷ.

Tuy rằng không có ai vỗ tay hưởng ứng, Kha An Di vẫn như cũ cười tươi như hoa.

Diệp Phong nhợt nhạt mỉm cười, "Biên tập viên Kha thật sự là làm cho tôi khó xử, thực sự đây là câu hỏi hay để trả lời. Tôi có hơi nông cạn, rất thích khoe khoang, để ý một người, liền hận không thể nói cho cả thế giới đều biết, hy vọng được mọi người chúc phúc. Nhưng là..." Cô tạm dừng một chút. "Người dẫn chương trình nổi tiếng hàng đầu của Mỹ - Oprah Winfrey, những đối tượng phỏng vấn của cô ấy từ tổng thống đến siêu sao, học giả, mỗi một cái tên đều như sấm bên tai. Trong tiết mục của cô, các vị khách mời cứ như vậy tự nhiên mà bị cô làm cảm động, mở rộng lòng với cô, bởi vì cô rất chân thành. Cô ấy có thời thơ ấu không thể chịu đựng nổi, trải qua rất nhiều chông gai, cô ấy luôn dùng chuyện xưa của chính mình để thể hiện sự chân thành rất tự nhiên. Nếu có một ngày, tôi trở thành người chủ trì của 《Tình dạ vi quang》, tôi nguyện ý kể ra tất cả chuyện của tôi từ xưa cho đến bây giờ. Đương nhiên, nếu biên tập viên Kha cũng có thể giống như Oprah Winfrey thể hiện sự chân thành, hôm nay nói không chừng tôi sẽ bị cô làm cảm động."

Dễ dàng, Diệp Phong lật ngược tình thế, trái banh lắc lư bay về phía Kha An Di.

Trong đầu Kha An Di ông lên một tiếng nổ vang, khóe miệng run rẩy dữ dội một lát. "Ý của cô Diệp là tên cô cũng như sấm bên tai sao?"

Diệp Phong trêu tức nhún nhún vai, "Biên tập viên Kha không định vị tôi như thế sao? Không như sấm bên tai, ai lại thích nghe chuyện xưa của một người qua đường Giáp?"

"Thực làm cho cô thất vọng rồi, tôi không phải Oprah Winfrey." Kha An Di đã rối loạn cả lên, không biết nên xử lý tình huống trước mắt như thế nào, vì thế, nói tiếp một câu ngốc ngếch.

"Đúng vậy, nhìn thấy được." Diệp Phong cười khẽ chỉ chỉ lên mặt. "Oprah Winfrey là người da đen."

Lần đầu tiên trong hội trường truyền ra tiếng cười.

Kha An Di miễn cưỡng cong lên khóe miệng, cười so với khóc còn khó coi hơn.

"Biên tập viên Kha, thời gian chính là vàng bạc, cũng không thể tùy tiện lãng phí đâu." Diệp Phong nhìn khắp bốn phía, "Chúng ta có phải nên cùng khán giả nói tạm biệt hay không?"

Nếu không phải vì mấy cái camera đối diện sân khấu, thì Kha An Di đã mất kiểm soát lao đến xé xác Diệp Phong rồi.

Hai người chào cảm ơn xong, ở chỗ cuối cùng trước khi vào hậu đài, có một nhóm nam ca sĩ lên biểu diễn, khi ngang qua vừa vịn chạm vai Diệp Phong, một người trong đó đột nhiên kéo tay Diệp Phong lên môi hôn, chớp mắt vài cái. "Cảm ơn, Diệp Phong! Tôi rất vui được làm khách mời kỳ đầu tiên của cô."

Diệp Phong sững sốt, có hơi khó hiểu.

"Gần đây cậu ấy bị cuốn trong phong ba vì cuộc hôn nhân bí mật, người hâm mộ đòi chết đòi sống, đang rất đau đầu!" Một biên đạo nói.

Diệp Phong hiểu rõ, nở nụ cười.

Mạc Phi đồng tình ôm vỗ Kha An Di, có lẽ cảm thấy không biết nói gì cho phải, ngậy người một lúc, tìm lý do đi ra ngoài.

Mặt Kha An Di một lúc thì trắng một lúc thì xanh, tuy rằng không muốn thừa nhận như vậy, lại không thể không đối mặt với sự thực là đã thua. Cô vốn tưởng ở trên sân khấu làm cho Diệp Phong xấu mặt, không hạ được Diệp Phong, lại ép chính mình đến tuyệt cảnh. Bởi vì cô, càng giúp cho Diệp Phong bộc lộ sự thông minh cùng thông dong, khí khái.

Diệp Phong ngồi lặng yên, nghe tiếng ca bên ngoài, là bản làm lại bài hát cũ của Trương Học Hữu - 《Em trân quý nhất》.

Giờ này sang năm, cũng tại nơi này

Nhớ mang theo hoa hồng, đừng quên thắt caravat

Thời khắc đam mê hoàn mỹ, thật tình không mệt mỏi

Quá nhiều tình yêu sợ say, không có tình yêu, mỹ nhân cũng sẽ tiêu tụy

Anh sẽ trao em hoa hồng đỏ,

Anh biết em thích roi lệ

Em đừng lấy nước mắt cả đời cho một lúc

Có thể ngày tương lai em tươi đẹp hơn

Anh học ở em niềm say mê trong tình yêu

Anh nguyện ý tay trong tay cùng nhau trên con đường tình

Em trân quý nhất

...

Không biết tại làm sao, con tim đột nhiên ẩm ướt.

Cô nhắm mắt lại, phòng hồ nước mắt tràn mi sẽ làm ướt lớp trang điểm.

Trong đêm đông tố, anh đưa tay nắm lấy cô...

Tiếng quạt máy vù vù, nhà ngang oi bức, anh ngây ngốc ôm cô, mồ hôi rơi trên mặt cô, mắt sáng như sao...

Sáu năm sau, gặp lại ở cửa thang máy, lòng của cô hốt hoảng, sự kinh ngạc vui mừng của anh...

Chậu lô hội nứt nẻ kia, cà tím thái lát...

Ngày kỷ niệm, anh tặng bó hoa hồng đầu tiên, trên sô pha triền miên...

Đêm khuya tĩnh lặng, anh ở bên tai cô thì thầm, khẽ hôn lên môi cô...

Hai mươi sáu ngày xa cách, nhớ nhung, rồi bồi, bức bối, cuối cùng ở trong lòng anh khóc như đứa trẻ...

Nắm tay âu yếm chụp quảng cáo trên đường, dựa vào khi Ngã Ly ra đi...

Tất cả đều là anh, đều là yêu.

Cô phút chốc mờ mắt, nghe được Mạc Phi đang nói: "Cho mời hai người chủ trì."

Vỗ tay vang lên như sấm, pháo hoa tung bay.

Kha An Di đã đi ra, cô không có nhìn xem, Kha An Di nghiêm mặt trắng bệch, cũng không có can đảm nhìn cô.

Chủ tịch ban giám khảo cho lời bình: Kha An Di có đề tài thảo luận phù hợp với các điểm nóng đương thời, rất sáng tạo, nhưng không thể nắm chắc tiết tấu của tiết mục, không có đủ sự thông hiểu với khách mời, cứ thế tiết mục không khống chế được. Khi nói đến Diệp Phong, giọng của ông đã bị tiếng vỗ tay phía dưới nhấn chìm.

Âm nhạc vang lên, Mạc Phi tuyên bố kết quả cuối cùng, đột nhiên Diệp Phong giơ tay lên, "Tôi có thể nói vài lời không?"

Mạc Phi kinh ngạc nhìn cô, rồi chuyển mắt sang đạo diễn cùng chủ tịch giám khảo.

Hai người trao đổi ánh mắt một chút, gật gật đầu.

Diệp Phong cúi người chào một cái thật thấp gần chín mươi độ, dường như có hơi kích động. "Tôi vô cùng cảm ơn tổ chuyên mục đã cho tôi cơ hội này, để cho tôi có thể đứng trên sân đấu của CCTV, chủ trì tiết mục là việc tôi yêu thích. Đây là giấc mơ khi tôi còn đi học. Tôi không biết lần này có tính là hoàn thành ước mơ không nữa, xem như vậy đi! Nhưng, thực sự thực sự xin lỗi, tôi phải làm cho mọi người thất vọng rồi. Mỗi người đều có rất nhiều chuyện muốn làm, nhưng trong tất cả thì chỉ có một việc đáng giá nhất. Khi tôi từ nước ngoài trở về, lựa chọn 《Đêm khuya khuynh tình》 của radio Thành Đô, ngoại trừ rằng tôi thích công việc này, còn bởi vì tôi thích giờ giấc đó nữa. Tính chất công việc của anh ấy không giống như những người làm việc lúc chín giờ sáng. Khi đi làm trời đã đầy sao, bình thường tan tầm đều đã khuya. Đêm khuya ở Bắc Kinh, tất cả những hoạt động ồn ào đều trở nên yên lặng, tôi có thể cùng với người tôi quan tâm cùng nhau đi dưới ánh sáng mờ nhạt của đường phố, đến một quán ăn hoạt động hai mươi bốn giờ ăn một chén cháo, hoặc uống một ly trà sữa. Chúng tôi sẽ cùng đọc sách, viết bản thảo, nói chuyện với nhau đến khi sao Mai lên cao, sau đó chúng tôi nói chào buổi sáng, lên giường nghỉ ngơi, tỉnh lại đã là giữa trưa. Điểm tâm của chúng tôi là cơm trưa của những người khác, chúng tôi sẽ cùng nhau làm việc, dọn dẹp nhà cửa, nói chuyện về công việc chuẩn bị cho buổi tối. Cơm trưa là bữa ăn phong phú nhất trong ba bữa, ăn xong chúng tôi cùng ra cửa, đều tự đến cương vị công tác của chính mình, gấp lại lại là đêm khuya... Đây là thời gian tôi phải rất vất vả mới tranh thủ đến được, tôi vô cùng quý trọng, cho nên tôi vẫn muốn cùng anh cùng bước. Xin cho phép tôi rút lui!"

Kha An Di chỉ cảm thấy như có một cú đâm vô hình quất thẳng vào, cô ta có một thoáng sững sờ choáng váng.

Diệp Phong rút lui, vậy vị trí người chủ trì cuối cùng vẫn rơi xuống đầu cô? Cũng giống như một cái bánh điểm tâm ngon lành, cô muốn, người khác ngại ăn no, tặng điểm tâm cho cô, ăn còn thơm sao?

Đây là thương hại, là bố thí, không, chính xác mà nói là nhục nhã.

*

"Aizz, Hiểu Sâm sao có thể sinh ra một cô ngọc như con chứ?" Ngô Phong thở dài.

Diệp Phong làm nũng liếc ông. "Chú Ngô, đừng nín nhịn, thật ra chú cảm thấy rất tự hào chứ gì!"

"Không có." Ngô Phong kiên quyết lắc đầu, "Con thả bò câu cho CCTV hai lần rồi, Tiểu Phong Diệp, con đã hoàn toàn bị liệt vào sổ đen của CCTV, sẽ không có cơ hội lần thứ ba cho con nữa."

Diệp Phong lè lưỡi, ôm lấy cánh tay Ngô Phong, "Cho nên chú mau mau đưa con xuống lầu, phòng ngừa CCTV lấy gây đuổi người."

"Con đó, không thấy đạo diễn cũng bị con làm tức xanh mặt, nếu không phải nể mặt mũi của chú, con đoán chừng không thể nào êm đẹp mà đi ra trụ sở CCTV."

"Có chú Ngô ở đây, con mới không sợ."

Ngô Phong nhéo cái mũi của cô, "Bớt ba hoa. Nhưng thật sự rất đáng tiếc, con rất thích hợp với vị trí đó. Kha An Di..." Ông chặc lưỡi.

"Con càng thích hợp 《Đêm khuya khuynh tình》."

"Không biết Hạ Dịch Dương nghe tin tức thế này, là thở dài hay là muốn cười đây?"

"Buổi tối con gọi điện thoại cho anh ấy, hỏi một chút."

Ngô Phong bật cười, ấn nút thang máy, Tần Phái từ bên trong đi ra, nhìn về phía Diệp Phong trừng mắt, thốt ra hai chữ: "Ngu ngốc!"

Diệp Phong xoay đầu, xem như không thấy.

"Bây giờ con muốn đi đâu?"

"Thành Đô radio đó! Vu Bình cùng Tiểu Vệ tới đón con."

Chờ ở bên ngoài cũng không phải Vu Bình cùng Tiểu Vệ, mà là Lâu Dương. Anh bắt tay với Ngô Phong, thay Diệp Phong mở cửa xe. Trên băng ghế sau là một thục hoa hướng dương.

Diệp Phong mở lời: "Giám đốc Lâu không phải lại có mưu tính gì nữa chứ?"

Lâu Dương cười khê, "Hoa này không phải tặng cho cô."

"Vậy là?"

"《Lá cây tình không》!"

Diệp Phong vuốt ve bó hoa, ngọt ngào cười, "Tôi đây thay mặt cô ấy nói cảm ơn."

Tối nay, nhà ăn trong Thành Đô radio đèn đuốc sáng trưng, vừa ca hát vừa khiêu vũ. Diệp Phong uống một ly, lặng lẽ trốn ra hành lang, lúc này cô muốn nghe nhất là giọng nói của một người.

Cô nhắm tính sự sai lệch mùi giờ, sau đó bấm mã vùng quốc tế.

Lần đầu tiên là tín hiệu máy bận, lần thứ hai... là tiếng một người đàn ông thô lỗ, bô lô ba la quát tháo không ngừng, sau đó còn có tiếng người ồn ào, phát âm vô cùng kỳ lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Lá cây tình không (Đại kết cục)

Edit: Hanayang

Trên trời nếu đã an bài cho họ yêu nhau, hạnh phúc nhất định sẽ rất dài lâu. Không biết tại sao, Diệp Phong cố chấp nghĩ như vậy, thậm chí cố chấp khẳng định.

Sau khi Hạ Dịch Dương cùng nhóm của anh đến Lybia, chỗ nghỉ ngơi do đại sứ quán sắp xếp. Đại sứ quán đã bắt đầu lên danh sách các công dân trung quốc, thống kê nhân số. Tình hình quốc nội Lybia đầy hỗn loạn, nhưng trên phố, người đi đường dường như còn rất bình tĩnh. Hạ Dịch Dương trước tiên là gửi tin báo về cho đài. Tiếp theo đó, họ lái xe đến chỗ công trình mà một công ty kiến trúc trong nước nhận thầu để phỏng vấn, trên đường đi ngang qua khu vực do đảng đối lập chiếm cứ, đột nhiên liền mất tin tức. Nghe nói, ngày hôm đó ở khu vực này đã xảy ra vụ nổ súng, có người thương vong.

Khi Ngô Phong nói những chuyện này với Diệp Phong, khá là lo lắng.

Diệp Phong ngược lại còn an ủi ông: "Bên đó thông tin liên lạc vốn còn rất yếu kém, nếu có tin tức gì xấu, đại sứ quán khẳng định sẽ nghe được. Điện thoại di động của Dịch Dương không thể nói được cái gì, không phải các đồng sự khác đều trong trạng thái tắt máy sao? Họ chỉ là phóng viên, dù là gặp phải đảng đối lập, theo lý cũng sẽ không đối với họ thế nào."

Ngô Phong chỉ muốn nói sợ rằng đạn không có mất, nhưng nhìn Diệp Phong, ông lại đem lời định nói nuốt trở vào. Hiện giờ ở đài cũng khẩn cấp như là kiến bò trên chảo nóng, từ khi phát sóng tin tức thời sự này, trong chốc lát liền khiến cho nhân dân cả nước chú ý. Dân cư mạng tự phát lời cầu nguyện cho nhóm người Hạ Dịch Dương có thể bình an trở về.

《Đêm khuya khuynh tình》chính thức tuyên bố đổi tên thành 《Lá cây tình không》, có rất nhiều việc để bận rộn. Vừa hơi rảnh một chút, Diệp Phong lại ra phố mua này mua kia cho nhà mới. Cô vừa mất một bộ trải giường nóng bỏng, trên chăn thêu thủ công một số chữ "Hỷ", nhìn qua đặc biệt vui mắt. Cô còn kê mặc cả gần một giờ với nhân viên bán hàng, cuối cùng mua được với giá chiết khấu. Cho dù vì một cái khăn trang trí, cô cũng chạy mấy vòng ngoài đường. Quần áo mặc ở nhà, trang phục đơn giản, trang phục khi lên sóng của Hạ Dịch Dương, một lúc mua liền mấy bộ. Thế này thì quần áo sẽ không trống trải nữa.

Cô còn cùng Vu Bình đến khu đường bán ô tô, dạo qua một đại lý 4S. Nhân viên cửa hàng hỏi cô mua xe cho ai, mặt cô hồng hồng trả lời: "Bạn trai tôi, anh ấy bận công tác, không rảnh tới đây."

Cuối cùng, cô lựa chọn khoản xe Audi mới nhất, màu bạc, tuy rằng màu đen rất ổn định mạnh mẽ, nhưng cô không muốn anh già vờ thâm trầm, bởi vì bên ghế phụ là cô ngồi, cô có một nửa quyền quyết định.

Vu Bình giúp cô đem xe chạy về bãi đỗ xe nhà mới, cô đem chìa khóa bỏ vào một cái hộp quà nhỏ, trịnh trọng đặt ở trên bàn ăn, như vậy, anh vừa mở cửa sẽ thấy được.

Chỉ có hai cái phòng sách cô không có bố trí, cô phải đợi anh trở về, đưa cô đi mua bàn gỗ anh đào.

Tô Hiểu Sâm cùng Diệp Nhất Châu cũng đặc biệt từ Thanh Đài bay đến, cô cùng họ ra ngoài ăn cơm, nhắc tới Hạ Dịch Dương, cô liền đòi đề tài. Tô Hiểu Sâm cũng khóc, Diệp Nhất Châu đỏ hốc mắt.

"Mẹ, không có tin gì thì chính là tin tốt. Không cần nói lời có điềm gở." Cô nói rất nghiêm túc.

Ba ngày, Lybia bên kia vẫn là không có tin tức gì.

Cô sửa sang lại quần áo ở trong biệt thự, chuẩn bị từ từ chuyển sang nhà mới, bỗng lòi ra được cái đĩa anh đưa cô dịp sinh nhật. Cô thất thần trong chớp mắt, mở máy tính.

Á? không ngờ là bản ghi âm của anh.

"Diệp Phong, về bốn năm chúng ta học cùng nhau, tuy rằng anh rất phóng khoáng, nhưng luôn có một chút tiếc nuối, đoạn thời gian đó quý giá như thế sao có thể để trống chứ? Vì thế, anh đi tìm bốn năm đó trở lại."

Âm thanh dừng lại, trên màn hình đột nhiên chớp lên vài tấm ảnh chụp.

Cô giật mình che miệng.

Cô cùng anh hợp tác đọc diễn cảm 《Tháng tư kỷ niệm》，cô ở lớp học lên tiếng, cô lần đầu tiên tới lớp phát thanh xấu hổ lúng túng, bóng dáng cô trên sân thể dục chạy bộ, ảnh tập thể phòng ngủ của các cô lấy được cò đồ y tế, lần đầu tiên cô chủ trì tiệc tối, cô cùng Ngã Ly đứng ở bên ngoài căn tin gặm chân gà...

Trời...

"Đạo diễn, có thể cho tôi thêm một cơ hội nữa được không?" Mặt cô toàn bộ đều đỏ lên, dựng thẳng một ngón tay, khăn cầu nhìn về phía trước. Sau đó, cô hít sâu, mỉm cười nói, "Chào các vị khán giả, buổi sáng tốt lành, hiện giờ bạn đang xem kênh hai đài CCTV 《Chương trình Chào buổi sáng》，tôi là Diệp Phong! Tháng bảy ở Bắc Kinh nhiệt độ như lửa nóng, đi ra ngoài không hề là loại hưởng thụ gì. Chúng ta trước tiên xem tình huống giao thông ở Bắc Kinh hôm nay..."

Đây là đoạn ghi hình khi cô thi đậu người chủ trì 《Chương trình Chào buổi sáng》.

Anh cắt nối biên tập rất nhiều hình ảnh, cuối cùng là cô lần đầu tiên ở 《Đêm khuya khuynh tình》 trực tiếp, "Buổi tối tốt lành, tôi là Diệp Từ..."

"Hiện tại giữa chúng ta không còn gián đoạn, Diệp Phong, như vậy những năm tháng về sau đều giao cho anh được không? Anh sẽ cố hết khả năng anh có, cho em hạnh phúc, bảo vệ em chu toàn, sẽ làm cho nụ cười tươi của em mãi mãi xinh đẹp như vậy. Anh yêu em, Diệp Phong! Gả cho anh, được không?"

Nước mắt từ hốc mắt chảy ra, lau thế nào cũng lau không hết.

Thật sự thật chán ghét, chưa thấy qua ai cầu hôn mà dùng đĩa ghi âm, lại không có nhẫn, hơn nữa khi đó họ còn đang giận dỗi.

Cho nên không đồng ý, không đồng ý, trừ phi anh đến trước mặt cô, khéo léo xin lỗi cô, cô mới có thể cố mà suy nghĩ một chút.

"Diệp Phong, một người tên là Giang Nhất Thụ tìm cháu." Di giúp việc đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cô nước mắt ràn rụa, hoảng sợ.

Diệp Phong ngạc nhiên ngẩng đầu, một đường gấp gáp chạy xuống lầu.

"Là tôi, tôi là Diệp Phong!" Giang Nhất Thụ là nhóm thứ hai của CCTV đi Lybia.

"Diệp Phong, chúng tôi đã liên hệ được với Dịch Dương rồi. Trong vụ nổ súng hỗn loạn, bọn họ bị dân bản xứ cướp bóc, tất cả giấy chứng nhận cùng công cụ thông tin toàn bộ bị mất, có một phóng viên ảnh bị thương, hiện tại đã liên hệ với đại sứ quán, Dịch Dương cậu ấy tốt lắm, chúng tôi cùng nhau hoàn thành nhiệm vụ phỏng vấn, sẽ về nước một lượt."

Cô vừa khóc, không phải yên lặng rơi lệ, mà là lên tiếng khóc lớn.

《Lá cây tình không》 lên sóng ngày đó, Bắc Kinh tuyết rơi. Trận tuyết nhỏ, nhẹ nhàng phiêu đảng giữa không trung, nhiệt độ chưa giảm nhiều lắm. Lá cây phong trong công viên đỏ như ánh nắng chiều, trên tán cây phủ một lớp tuyết mỏng manh, cảnh đẹp khiến người ta không thở nổi.

Tổ tiết mục mở sâm banh, mua lẵng hoa, một bức ảnh lớn của Diệp Phong treo trên hành lang.

Mười hai giờ vừa điểm, âm nhạc vang lên, là ca khúc thành danh của Mao A Mẫn - 《Tưởng niệm》.

"Những tháng ngày bình lặng quen thuộc, cũng cứ như thế một ngày một ngày trôi qua, ngẫu nhiên có chuyện gì đó bất đồng, liền rất nổi bật, chuyện tình nhỏ bé cũng khiến ta chần chững. Hôm nay cũng là ngày đặc biệt vui vẻ của chúng ta 《Đêm khuya khuynh tình》 chính thức đổi tên thành 《Lá cây tình không》. Đối với quý vị thính giả, Diệp Tử vẫn là Diệp Tử trước kia. Trước khi phát sóng, tôi đứng trước cửa sổ thủy tinh, ngắm nhìn cảnh đêm Bắc Kinh. Tối nay, trong vẻ phú quý hoa lệ được điểm tô của nó, có thêm một phần dịu dàng thanh nhã. Ban đêm như vậy, không nổi gió cũng đã rất lạnh, tự nhiên, đáy lòng liền nổi lên vài phần u sầu. Như vậy sâu cũng không hoang vắng, chỉ là vì người ta yêu không ở bên cạnh, đột nhiên tưởng niệm tràn ra, đột nhiên muốn một đôi tay ấm áp xoa phủ hai gò má lạnh như băng, dưới cái nhìn chăm chú của anh, mỉm cười chậm rãi nở ra..."

"Chị Diệp lại nhớ Hạ Biên tập rồi!" Tiểu Vệ nhắm mắt lại, khẽ thở dài.

"Hur!" Vu Bình lấy ngón tay chặn môi cô. "Không cần nói, chuyên tâm làm việc, một lát tôi đưa cô về nhà."

"Tôi mới không cần, cậu vẫn là bảo vệ chị Diệp cho tốt, mới là chính sự."

"Hôm nay công tác của tôi bị người ta đoạt."

"Ai?"

Vu Bình kéo ống tay áo, nhìn nhìn thời gian. "Anh ấy giờ này chắc hẳn là xuống máy bay rồi, uhm, buổi tối đường cao tốc sân bay vắng xe, không quá một giờ có thể tới."

"Cậu đang nói cái gì vậy?" Tiểu Vệ nghe được không hiểu ra sao.

"Muốn biết sao? Trên đường nói cho cô."

Tháo tai nghe xuống, Diệp Phong nhắm mắt lại, lẳng lặng ngồi một hồi. Khi mở cửa phòng trực tiếp ra ngoài, tò mò quái lạ, bên ngoài phòng giám sát không có ai. Cô đem tư liệu cùng đĩa sửa sang lại một chút, về văn phòng lấy túi xách ra, đứng ở trên hành lang gọi Vu Bình vài tiếng.

Có một đồng sự tiếp lời: "Cậu ấy đi lái xe, nói cô đến phòng an ninh chờ."

Vừa ra khỏi tòa nhà, phát giác tuyết đã ngừng rơi, tuyết rơi xuống hầu như đã tan hết. Trên trời thế nhưng treo một vòng trăng sáng, sao cũng nhiều.

Cô hít sâu một ngụm không khí trong lành nhưng lạnh lẽo, thắt chặt thêm đai lưng áo khoát, chậm rãi đi tới.

Dưới ánh đèn bên ngoài phòng an ninh có một dáng người, cô lơ đãng nhìn thoáng qua, người kia tóc hơi dài, râu chưa cạo, gầy yếu chút, thực mâu thuẫn, anh nhìn qua tuy tiêu tụy nhưng tinh thần sáng lạng.

Anh vươn tay về phía cô, cô đưa túi xách cho anh. "Cảm ơn, anh đẹp trai!" Giọng nói run rẩy.

Anh không nói gì, môi hơi hơi phát run.

Cô quần lấy cánh tay anh, giây tiếp theo, cô đột nhiên xoay bước nhào vào trong lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Anh vùi đầu vào mái tóc mát lạnh của cô, thật sâu hít vào hơi thở mà anh khao khát.

Tiểu Vệ cùng Vu Bình tránh ở hành lang phía sau, thở mạnh cũng không dám.

Bảo an giả bộ đang kiểm tra camera, không dám lên tiếng ho khụ.

"Đói sao?" Đây là câu anh nói đầu tiên.

"Đói!" Cô rất thành thật gật đầu.

Anh sờ sờ mặt của cô, "Được, về nhà anh làm cho em mì sủi sáo sao." Tần Phái ra sân bay đón anh, vừa lên xe liền cho anh một quyền, sau đó cho anh xem đoạn video, là ghi hình trận PK giữa Diệp Phong và Kha An Di.

Xem xong, anh cười cười.

Tần Phái cho anh cái nhìn khinh khinh. "Không có cảm tưởng gì sao?"

Anh lắc đầu. Giữa người yêu nhau không cần dùng tới cảm kích, cảm tưởng, cảm động, chỉ cần làm cho đối phương nhìn thấy rõ tâm của chính mình thì tốt rồi.

Cả đời là thiên trường địa cửu tế thủy trường lưu, mà không phải một sớm một chiều oanh oanh liệt liệt.

Cô không nghĩ anh vì cô mà cảm động đến khóc rống rơi nước mắt, đây là phương thức cô yêu anh, anh đã biết. Như anh chờ cô sáu năm, anh không

phải muốn đánh động cô, thăm nghĩ cô biết, anh yêu cô.

Anh là trực tiếp từ sân bay tới đây, không có lái xe. Hai người cũng không nóng nảy, nắm tay ngồi ở trạm chờ xe buýt. Buổi tối khoảng cách thời gian chờ xe có vẻ dài, đợi một hồi lâu, vẫn không có xe đến đây.

Cô đột nhiên tránh ra cánh tay anh, ngồi thẳng người, "Có mang qua về cho em không?"

"Cái này có tính không?" Anh hôn nhẹ xuống môi cô.

Cô hôn trả anh một chút. "Không cho phép ngắt lời."

"Vậy cái này?" Trong lòng bàn tay của anh đột nhiên có thêm một cái hộp nhưng nhỏ, anh từ tốn mở ra, dưới ánh trăng, kim cương lấp lánh ánh sáng như sao.

"Kim cương là đặc sản Châu Phi, đây có phải đặc sản Lybia đâu!" Cô vui rạo rức đưa tay tiếp nhận.

"Đặc sản Lybia là dầu mỏ, tiếp viên hàng không không cho anh mang theo lên máy bay." Anh nắm lấy tay trái của cô, không cho cô phản kháng, đem nhẫn kim cương đeo vào ngón áp út của cô. "Vốn muốn đưa em cùng đi chọn, em lại chơi mèo bắt chuột. Máy bay ở Hongkong dừng lại mấy tiếng, anh chạy ra đi mua, cũng không quá nhỏ, anh ước lượng qua."

"Vậy anh thế này rốt cuộc là có ý tứ gì?" Cô mặt nhăn nhu mày.

"Chúng ta kết hôn đi!"

"Nếu em không đòi anh đưa quà, anh chuẩn bị tới khi nào thì mới lấy ra đưa?"

"Chờ em đang ngủ, trực tiếp đeo vào tay em."

"Gì?"

"Bởi vì em lười nhai không dứt, hiện giờ em cảm thấy thảo luận vấn đề này là thời điểm thích hợp sao? Chúng ta có chuyện quan trọng hơn phải làm." Anh nhẹ nhàng mà hít một tiếng, nâng lên cằm của cô, ánh nhìn dịu dàng. "Diệp Phong, làm vợ của anh, được không?"

Anh hôn cô thật sâu.

Khi môi anh vừa chạm đến cô, đôi môi cô đã vì anh mà hé mở, tận tình mút vào, khẽ cắn, quấy, cô còn muốn nói thêm một hồi nữa, nhưng ngậm lại, phụ nữ thông minh hẳn là nên hiểu chuyện có chừng có mực.

"Vâng!" Qua năm mới là hai mươi bảy tuổi, cũng có thể già rồi. Huống chi không phải mỗi người phụ nữ đều có thể may mắn như vậy, có thể gả cho người yêu chính mình, chính mình cũng yêu người đó, cho nên... Cô bị động thành chủ động, lửa nóng hôn trả lại anh.

Chủ nhật anh cùng cô về Thanh Đài một chuyến, cũng không biết anh nói như thế nào để thu phục Tô Hiểu Sầm cùng Diệp Nhất Châu, cô đưa bà ngoại đi chợ rau một chuyến, thời gian hôn lễ đã định ra được rồi. Vào năm mới, toàn thể giới cùng nghỉ một ngày đó.

"Ngày này tốt, về sau sẽ không phí tâm tư nhớ cái gì ngày kỷ niệm kết hôn, qua năm mới là chúc mừng." Tô Hiểu Sầm nói.

Cô tức giận đến nghiêng răng, lại vô lực phản bác. Đáng thương cho cô còn chưa có đi qua Tứ Xuyên, lần đầu tiên đi, chính là thân phận con dâu.

Khóa học ở Quảng Viện đã xong, hôm cuối cùng, cô đi ra sân bóng, mặt cô đã khô vàng, trên mặt sân đầy tuyết đọng, cô đi đến chính giữa, ngồi xuống, nhẹ giọng nói: "Ngã Ly, mình sắp kết hôn, nhớ kỷ đó, mặc vào quần áo xinh đẹp nhanh tới làm phù dâu cho mình, đừng làm cho mình mất mặt."

Gió thổi những bông tuyết bay lên, ở bên người cô xoáy thành một vòng tròn, cô nở nụ cười.

Ngày đăng ký là một ngày thứ năm trong tháng mười hai, chủ yếu là vì ngày đó thời tiết không tệ. Người vội kết hôn vào năm mới rất nhiều, xếp hàng vài cái nửa giờ mới đến phiên họ.

Đăng ký xong, hai người đều trở về đài.

Khi lên giường nghỉ ngơi, đã gần rạng sáng ba giờ. Khi cô kéo rèm cửa sổ, nghe thấy di động có tin nhắn.

"Diệp Phong, tất cả đều đã thỏa đáng. Hôm nay, lần đầu tiên ở bầu trời Auckland thấy được cầu vồng. Đi bộ ở trên đường, tâm tình rất yên tĩnh. Anh tốt lắm, em thì sao?"

Cô mỉm cười khép lại di động, xốc lên góc chăn, tiến vào ổ chăn, dựa vào lòng ngực ấm áp. Một đôi cánh tay dài từ phía sau cô giúp cô chỉnh lại góc chăn.

Cô cũng tốt lắm.

Ngoài cửa sổ, ánh sao như ngọc, ánh trăng sáng nồng.

(Hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Ngoại truyện 1 Hôn lễ (1)

“Ngày mai, mặc bộ quần áo đẹp nhất của em, trang điểm gương mặt xinh xắn nhất cho anh, anh đến đón em về nhà.” Anh nâng tay cô đưa lên môi hôn.

Tô Hiểu Sâm rất ít lạm dụng quyền lực, theo đúng luật mà nói là chưa từng có.

Ba mươi tuổi bà đã lên chức cục trưởng, bốn mươi tuổi lên chức thị trưởng, bốn mươi sáu tuổi lên thị ủy, thời gian ở chốn quan trường thật không ngắn. Một người phụ nữ theo chính trị đã đủ làm người khác chú ý, nếu còn không giữ mình trong sạch, như lời của bà ngoại Diệp Phong nói thì là: nước bọt thối cũng dìm chết bà.

Bà đã nhiều đêm không yên giấc, dù đã chăm sóc rất tốt, nhưng dưới mắt vẫn có thêm hai bọng mắt thâm quầng, Diệp Nhất Châu trông thấy đau lòng không thôi.

“Đừng rỗi lên nữa, để anh ra mặt nhờ người.” Diệp Nhất Châu cất lời.

Tô Hiểu Sâm lắc đầu, “Nếu em không đi với anh, mọi người sẽ nghĩ em không nể mặt họ, đây là thói đời.”

Diệp Nhất Châu nở nụ cười, “Là vì cấp bậc của anh không bằng em sao?”

“Ông xã, đến anh cũng giẫm cọt em, anh biết không phải thế mà.” Tô Hiểu Sâm uất ức, mắt bắt đầu đỏ, “Anh và Tiểu Diệp Phong đều đáng ghét như nhau.”

“Bà xã, ghét anh không sao, nhưng không được ghét con gái anh, nó sắp trở thành một cô dâu xinh đẹp rồi.”

“Đúng vậy, người sắp kết hôn là nó, sao nó có thể cứ như người không quan hệ, vẫn làm việc bình thường, vẫn ăn chơi bình thường, vẫn ... Cũng chẳng biết về nhà sớm chút để giúp đỡ, trò chuyện với em.”

“Luyện tiếc sao?” Diệp Nhất Châu bước đến ôm lấy bà, thay bà nhổ một sợi tóc bạc trên đầu.

“Anh thì sao?” Tô Hiểu Sâm nhắm mắt lại, mơ màng nhớ về lúc Diệp Phong mới sinh, bà nằm trên giường, Diệp Nhất Châu hai tay đang căng thẳng ôm Diệp Phong đến cho bà nhìn mặt. Con đầu của bà kéo dài chừng hai ngày, đã lấy đi rất nhiều sức lực của bà. Bà gắng gượng mở mắt, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, hướng về phía bà đánh một cái ngáp thật lớn, nước mắt bà trào ra. Khi đó trong tim bà nghĩ, con gái bà lớn lên, không cần có tiền đồ rộng mở, nhưng nhất định phải vui vẻ hạnh phúc, nhất định phải tìm một người con trai tốt cùng họ yêu thương quý trọng nó.

Còn sáu ngày, sáu ngày nữa Diệp Phong thật sự phải lập gia đình rồi, người đàn ông đó rất ưu tú, rất xuất sắc.

Diệp Nhất Châu nhẹ vỗ về lưng bà, “Cứ nghĩ đến sau này, nó làm vợ, làm mẹ, trách nhiệm và nghĩa vụ trên vai càng ngày càng nhiều, trong lòng lại rất không nở. Nhưng nó cam tâm tình nguyện gánh vác, nó vui vẻ làm những chuyện nó thích, chúng ta cũng nên buông lỏng tâm tư thôi! Hiểu Sâm, Dịch Dương mất cha, chuyện hôn lễ chúng ta phải phải tốn nhiều bánh ngọt, mau lấy lại tinh thần nào.”

Tô Hiểu Sâm vứt hết những u oán trên mặt, thẳng lưng và hông, lập tức phấn chấn lấy lại khí khái hào hùng, “Đúng, bây giờ chúng ta phải đến sân bay, hoàn thành lịch bay.”

Thanh Đài cách Tứ Xuyên quá xa, chiếu theo phong tục mà thực hiện thì nhà gái phải làm tiệc trước, sau đó cô dâu ngồi xe hoa đến nhà chú rể. Đối với Diệp Phong và Dịch Dương mà nói, điều này không thể. Diệp Nhất Châu và Tô Hiểu Sâm bàn bạc, thuê một chiếc phi cơ, đưa cả nhà họ Diệp, họ Tô và thân thích, cùng đi Tứ Xuyên, ở khách sạn trong thị trấn, sau đó để Diệp Phong xuất giá ở đó luôn. Tất cả nghi lễ đều theo lễ lối truyền thống của Tứ Xuyên, ưu tiên lấy ý kiến của mẹ Hạ Dịch Dương làm trọng.

Câu nói của miệng của Diệp Nhất Châu mấy ngày nay chính là: người ta là quả phụ, nuôi nấng và dạy dỗ một đứa con trai trưởng thành không dễ dàng gì, chúng ta không được gây khó khăn cho người ta.

Tô Hiểu Sâm lúc ở nhà chuyện gì cũng chongo nói vợ nghe.

Chỉ là đang dịp năm mới, nhân dịp lễ hội mùa xuân, vé máy bay đi Tứ Xuyên đã được đặt mua hết, có lẽ có thể tìm cách sắp xếp được một hai chỗ,

nhưng bạn bè thân thích hơn trăm người, chỉ có thể xin hăng hàng không tăng cường thêm một chuyến bay.

Tô Hiểu Sâm và Diệp Nhất Châu mang bánh kẹo, thuốc lá, trái cây đến biếu, lãnh đạo sân bay mới đầu tưởng Tô Hiểu Sâm và Diệp Nhất Châu đến thăm hỏi, động viên công nhân viên chức phi trường. Tô Hiểu Sâm vội giải thích, đây chỉ là việc tư.

Mấy vị lãnh đạo nghe xong thỉnh cầu của Tô Hiểu Sâm, thảo luận với nhau, rồi lại báo cáo lên ban ngành bên trên, coi như chuyện chuyến bay đến đây đã được ấn định một cách thuận lợi, bao gồm cả lịch bay khứ hồi. Tổng giám đốc sân bay rất nhiệt tình, vì họ liên hệ với sân bay Song Lư, nhờ họ chuẩn tiếp đón. Gia đình Hạ Dịch Dương ở huyện An Nhạc tỉnh Tứ Xuyên, nên xuống máy bay, còn phải ngồi thêm mấy tiếng ô tô nữa. Sân bay Song Lư nghe xong, vội hứa hẹn rằng, ô tô và chỗ ngủ, ăn uống, tất cả đều do họ liên hệ.

Tô Hiểu Sâm nghe xong cũng phải trực tiếp lau mồ hôi, cảm thấy có quyền thật tốt, thế nhưng ... thật sự khiến bà rất thẹn lòng.

“Em đừng tự mình đa tình, người ta là người Tứ Xuyên nên hiếu khách, là rể mặt Dịch Dương, bà Tô thị ủy ở nơi đó, chỉ là một phụ nữ trung niên bình thường.” Diệp Nhất Châu nhỏ giọng nói với bà.

“VẬY anh chính là một ông già nát rượu.” Tô Hiểu Sâm giận dỗi câu ông một cái.

Tiếp đó, hai người hệt như con lắc đồng hồ lên dây cót, mỗi thời mỗi khắc đều chuyển động không ngừng. Phải chịu trách nhiệm thông báo cho nhóm thân thích, mang lễ vật đi Tứ Xuyên, sắm sửa trang phục tham dự hôn lễ, ngay cả nguyên liệu cao cấp trong tiệc rượu, Tô Hiểu Sâm cũng sai cậu của Diệp Phong tìm người mua mang đến, dù sao khí trời cũng lạnh, sẽ giữ nguyên liệu tươi lâu, đương nhiên, đầu bếp cũng đi theo cùng.

Bà mệt đến nổi, có lần ngủ gục cả trong cuộc họp hội đồng của chính phủ, sau khi bừng tỉnh vội vàng luôn miệng xin lỗi với các thành viên trong tổ.

“Hiểu được mà, Tô thị ủy gả con gái, lúc này không mệt mới thì đợi khi nào mệt mới?” Thị trưởng trêu đùa nói.

Bà và Diệp Nhất Châu uyển chuyển từ chối sự tham dự của các đồng nghiệp, bảo rằng đây chỉ là việc riêng, thư kí của bà là nhân viên duy nhất đồng hành cùng bà, không có cách nào hơn, bởi có quá nhiều thứ, bà lại quá bận rộn.

Lịch bay định vào ngày ba mươi mốt.

Diệp Phong ngày 30 quay lại Thanh Đài, chỉ xách theo một cái túi lớn, Hạ Dịch Dương và cô cùng dắt nhau đến sân bay, chỉ có điều anh bay về Thành Đô, cùng theo anh có đám bạn bè Giang Nhất Thụ.

Diệp Phong về đến nơi là ngã ngay xuống ngủ, mười tiếng sau mới dụi mắt dậy ăn cơm.

“Con chỉ có bấy nhiêu hành lý thôi?” Tô Hiểu Sâm đã kiểm tra xong chiếc túi của cô, giận không phải nhỏ.

“À, con chỉ ở lại Tứ Xuyên một tuần, nhiều đó đủ mặc rồi.” Diệp Phong vừa nhét đồ ăn vào miệng, nói một cách hiển nhiên.

Tô Hiểu Sâm thật sự muốn điên lên rồi, “Áo cưới đâu? Lễ phục đâu? Khăn voan của con đâu? Chuẩn bị trang điểm thế nào? Phù dâu đã chọn được người chưa? Chuyện trong nhà con có thể bỏ mặc, nhưng chuyện của chính con, không phải muốn mẹ đi làm luôn đó chứ!”

Cô chậm chậm nhai đồ ăn, nuốt xuống hết rồi mới nói tiếp: “Con và Dịch Dương làm đám cưới xanh, đám cưới vì môi trường, không cần những thứ ấy.”

Tô Hiểu Sâm đập bàn, “Được, được, tùy ý anh chị, chuyện của cô tôi không thêm quản nữa.” Nói xong, quay lưng, giận đến thở ra khói.

Diệp Phong nhìn bà bằng vẻ mặt vô tội, đột nhiên hé miệng cười, chạy đến nũng nịu ôm lấy Tô Hiểu Sâm, cọ cọ chiếc cằm lên vai bà.

“Mẹ, lại giận con thật sao? Không thể được, Tô thị ủy là một người rất rộng lượng, khoan dung mà, mau mau, cười một cái xem nào.”

Tô Hiểu Sâm bị cô trêu phải phì cười, đánh Diệp Phong một cái, thờ dãi, “Mẹ chỉ là không muốn hôn lễ của con quá tùy tiện, đòi người vên vẹn chỉ có một lần này, thế nên kí ức nhất định phải đẹp.”

Nhưng mẹ ơi, nhà Dịch Dương ở trong núi, phương tiện đi lại khó khăn, nơi ấy cũng không lớn, nếu chúng ta quá sang trọng, người nhà anh ấy sẽ bị áp lực, sẽ bối rối, cho nên cứ theo trang phục bản xứ của họ đi. Kỳ thật, những điều đó đều không quan trọng, quan trọng là người mà con sẽ gả, hơn nữa, trong nhà Dịch Dương không có lò sưởi, cũng không có điều hòa, nếu mặc váy cưới ... Hi hi, con sẽ đông thành băng không phải sao? Ăn mặc ấm áp, đến tiệc mừng, thoa chút phấn hồng, cài một đoá hoa, nhìn cho giống cô dâu là OK rồi! Mẹ, con và Dịch Dương đã chụp ảnh cưới, con gái mẹ tuyệt đối không thua mình tình, thật sự không có gì hối tiếc cả.”

Dịch Dương cũng đã đến Bắc Kinh, mua cho cô một cái bàn học gỗ anh đào, phối với chiếc ghế gỗ, trên mặt bàn có hoa văn hình thoi, kiểu dáng theo phong cách Anh Quốc, là gỗ thật, hết sức xinh xắn. Trên ghế lót một lớp lụa to tầm, ngồi lên rất thoải mái, hơn nữa còn rất lớn, cô có thể cuộn tròn cả người vào bên trong. Anh còn tặng cô một chùm móc treo, bằng pha lê tím, hình lá phong điệp, nghe nói là hình dạng tự nhiên. Cô thỉnh thoảng lại coi nhẵn ra lại quên đeo vào lạ, nhưng lá phong này, ngay cả lúc tắm cô cũng không đành lòng bỏ ra.

Nhiếp ảnh gia chụp ảnh cưới là người quen của anh, chụp xong các mẫu ảnh, nhiếp ảnh gia nói nếu mang album này giao cho tạp chí thời trang, wow, phỏng chừng tạp chí sẽ bị cướp điên cuồng. Đó chỉ là lời nói đùa, đây là album kỉ niệm của riêng họ.

Tô Hiểu Sâm im lặng không nói gì, chỉ vỗ vỗ đầu Diệp Phong. Bà nghĩ, có lẽ cô không cần người khác thay cô lo lắng nữa, Diệp Phong thật sự lớn rồi.

Mùa đông năm nay thật lạ, miền nam lạnh vô cùng, miền Bắc lại rất ấm áp. Tỉnh Tứ Xuyên lệch về phương nam, thời tiết ấm hơn mười độ, là lần đầu tiên trong mấy thập niên qua.

Tuy rằng sân bay đã chuẩn bị lễ đón, Hạ Dịch Dương vẫn từ An Nhạc sang đây đón tiếp, hai vợ chồng Doanh Nguyệt cũng đến, mẹ Hạ cũng đi theo. Mẹ Hạ chưa từng đi xa, cũng chưa ngồi xe lâu như vậy, dọc đường luôn mê man, nôn nhiều lần. Diệp Phong bị dọa khi nhìn thấy bà, mặt bà trắng như tờ giấy.

“Không có gì, nghỉ ngơi một chút là sẽ tốt thôi.” Mẹ Hạ không nói được tiếng phổ thông, nhưng nhìn vào nét mặt của bà liền biết bà vui mừng biết bao. Bà nhìn Diệp Phong, cười mãi. Nói chuyện với người khác cũng nắm chặt tay Diệp Phong. Trước mặt Tô Hiểu Sâm và Diệp Nhất Châu, bà xúc động đến nỗi đôi môi run run, còn mắt thì đỏ hoe.

Con gái trong núi lấy chồng sớm, bà và Tô Hiểu Sâm xấp xỉ tuổi nhau, dung nhan tuy rằng đã già đi, nhưng nhận ra được, lúc trẻ bà cũng là một người phụ nữ đẹp. Doanh Nguyệt rất giống mẹ.

An Nhạc, non xanh nước biếc, đất đai trù phú, được mệnh danh là “xứ xở của chanh”, “quê hương nghệ thuật khắc đá”, từng có không ít danh nhân.

Đoàn người vào trọ trong khách sạn Ninh Đô. Đúng dịp Tết Dương lịch, nhân viên vốn được nghỉ đều phải tăng ca, nhưng ai cũng tăng ca rất vui vẻ. Bên ngoài sảnh khách sạn treo tranh băng rôn đỏ viết “Chúc mừng lễ cưới của Hạ Dịch Dương tiên sinh và tiểu Diệp Phong.”

Mẹ Hạ và Nguyệt Doanh lưu lại tiếp đón khách khứa, Diệp Phong bế Tuấn Tuấn, theo Hạ Dịch Dương đi dạo thị trấn, đến thăm trường trung học của anh.

Tuấn Tuấn luôn dính lấy Diệp Phong, chôn đầu trong ngực Diệp Phong, gọi “Mợ” thật ngọt ngào.

Dân trong thị trấn rất chất phát, có người nhận ra Hạ Dịch Dương, nhưng chỉ cười hềm hề, không hề vây quanh xem.

Đứng ngoài tường rào của trường, Diệp Phong cười nói: “Nếu anh không gặp được em trong đêm mưa đông đó, không biết chừng giờ này đã là thầy Diệp rồi, lấy một em gái An Nhạc, có lẽ con cũng đã lớn hơn Tuấn Tuấn vài tuổi.”

“Đúng vậy, cũng sẽ không phải chịu đau khổ sáu năm, cũng sẽ không bị người nào đó dày vò.” Anh rất nghiêm túc gật đầu.

“Hối hận rồi?”

“Hối hận thì có ích sao?”

“Hạ Dịch Dương ...”

Anh cười to, đưa cô đi ăn “bánh ướt” phố Tây, đây là đặc sản của An Nhạc, chỉ có dùng nước ở đây mới có thể tạo nên hương vị độc nhất vô nhị – mềm mại hấp dẫn này.

“Em vẫn rất nhớ bánh của Doanh Nguyệt làm.”

“Ngày mai về đến nơi là sẽ được ăn, mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng.”

Tay cầm đũa khựng lại, cô cúi đầu, hồi lâu không nói lời nào. Chưa bao giờ cô nghĩ, cô sẽ có một gia đình ở núi rừng Tứ Xuyên, người nơi đó nói cô nghe không hiểu, phong tục cũng hoàn toàn xa lạ với cô.

“Dịch Dương ...” Cô ngẩng đầu, đưa tay đặt vào lòng bàn tay anh.

“Ngày mai, mặc bộ quần áo đẹp nhất của em, trang điểm gương mặt xinh xắn nhất cho anh, anh đến đón em về nhà.” Anh nâng tay cô đưa lên môi hôn.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Ngoại truyện 2 Hôn lễ (2)

Những hồi ức quý giá nhất, không phải những thước phim được ghi lại trong đĩa, không phải những hình ảnh được in trên giấy, mà là những kỷ niệm được lưu lại trong tim.

—————♥♥♥♥♥—————

Buổi sáng, bạn gái của em họ mang váy cưới, giày và trang sức đến phòng Diệp Phong. Tối qua, người lớn ngủ sớm vì đám trẻ rủ nhau đi chơi, nói rằng

phải tổ chức tiệc độc thân cho Diệp Phong, quây tung bùng ở ngoài đến nửa đêm mới về.

Diệp Phong thức dậy mà hai mắt vẫn còn díp lại.

Giày vải sa tanh hồng thêu hoa mới tinh, trên giày thêu uyên ương; cổ áo viền lông mềm mại, áo khoác lụa tơ tằm ôm lấy người thêu một đóa hoa kiêu diễm, váy cotton, điểm đầy hoa hồng thành nhiều vòng, lắc tay bằng vàng khảm hình rồng phượng, hoa tai kim cương.

Diệp Phong dụi dụi mắt, xác định rằng mình thật sự sắp phải lấy chồng.

Không phải là sống chung vì lưỡng tình tương duyệt, không phải đăng kí bởi pháp luật ràng buộc, mà là hôn lễ.

Hôn lễ là khoảnh khắc thiêng liêng, khi hai người đứng trước người thân và bạn bè, cùng nhau tuyên thệ, lập lời thề vĩnh viễn bên nhau, nhận lấy sự chúc phúc của mọi người, mong cho họ cùng sánh vai nhau đi xa hơn, lâu hơn trong quãng đời còn lại.

Cô đứng lên, thời tiết hôm nay không được đẹp, bầu trời thật u ám, cây cối run rẩy xào xạc trong mùa gió lạnh, niềm vui năm mới không thể ngăn được cơn giá lạnh ngày đông này.

Trong “Nơi cuối thăm dò”, Trương Hiểu Phong từng viết: em thích tiết trời của mùa này, thật lý tưởng để được ở bên anh trong những ngày đông dài giá rét. Trong phòng bếp của tụi mình có một cái lò nhỏ đúng không? Mỗi khi trời lạnh, em hy vọng rằng, sẽ luôn nhìn thấy ánh lửa hồng bập bùng trong đó. Em thích cuộc sống của chúng mình bắt đầu từ cái mùa âm ỉ và lạnh thấu xương này, bởi như vậy, đến mùa xuân năm sau, hoa mới đẹp và ý nghĩa hơn với bọn mình.

Nghĩ đến đây, khóe miệng cô từ từ nở rộ thành một đóa hoa thơm ngát.

Cô nhớ đến đêm mưa ở vùng núi đó, cô đứng dưới mái hiên của những người nông dân, nắm lấy tay Biên Thành, nói: Em muốn ở lại Bắc Kinh, em muốn gả cho anh.

Cuối cùng cô cũng gả, mặc dù không phải Biên Thành, thế nhưng đều hạnh phúc như nhau.

Chiếc xe đón dâu của Hạ Dịch Dương đến lúc 10h, anh mặc một chiếc áo vét màu xám, dài đến gối, kiểu tóc không còn mang vẻ chững chạc như lúc trước ông kính nữa mà đã bị gió thổi hỗn loạn, trên quần tây mới tinh vẫn còn vương ít bụi. Đường cao tốc không dẫn đến thẳng tiểu viện của Hạ gia, mà phải đi bộ thêm hơn một dặm nữa. Anh cho biết anh bắt đầu xuất phát lúc sáu giờ.

Khi anh trông thấy cô, đôi mắt thanh tú phút chốc sáng rực lên. Dù chỉ mới không gặp nhau hơn mười mấy tiếng, nhưng hôm nay là ngày có ý nghĩa đặc biệt.

Tô Hiểu Sâm và Diệp Nhất Châu đã đặt mười sáu bàn ở khách sạn Ninh Đô, lúc đi chúc rượu quan khách, mắt Diệp Nhất Châu ung ưng đỏ.

Cơm nước xong xuôi, buổi chiều, thân thích nhà họ Diệp và họ Tô lên máy bay quay về Thanh Đài.

Tô Hiểu Sâm nghĩ đến việc để lại một mình Diệp Phong ở vùng rừng núi vắng vẻ này, cảm thấy mình thật giống một người mẹ kế rất nhẫn tâm, không hề chú ý giữ hình tượng, liền ôm Diệp Phong bật khóc nức nở.

“Mẹ, khi con và Dịch Dương từ Hải Nam trở lại Thanh đài, mẹ ra sân bay đón chúng con được không?” Diệp Phong âu yếm lau lệ trên khóe mi bà. Hạ Dịch Dương đã nói trong lòng núi này rất lạnh, hai người chỉ ở lại ba ngày, sau đó sẽ đi Hải Nam hưởng tuần trăng mật.

“Mỗi ngày đều phải gọi cho mẹ, ít nhất hai cuộc.” Tô Hiểu Sâm nhen nhào.

Diệp Phong gật đầu thật mạnh.

Tiếng pháo hoa, pháo dây nổ rộ, vang vọng khắp bầu trời An Nhạc, Diệp Nhất Châu đặt tay Diệp Phong vào tay Hạ Dịch Dương, pháo hoa tựa những bông tuyết đang rơi, khắp nơi vang lên tiếng vỗ tay và tiếng cười.

“Ba, mẹ, chúng con sẽ hạnh phúc.” Hạ Dịch Dương trịnh trọng đưa ra lời hứa hẹn.

Anh ôm Diệp Nhất Châu và Tô Hiểu Sâm, chào hỏi với tất cả bà con thân thích, hôn lên má tất cả trẻ con. Khi ánh mắt cuối cùng của anh dừng lại trên người Diệp Phong, khắp nơi đều ngập tràn âm áp.

Diệp Phong vẫn cảm thấy lạnh, không ngừng chà xát đôi tay, áp lên mặt, chân tựa như đã đóng thành băng.

Đường trên núi rất gấp ghe, xe tránh tránh khiến cô lúc thì nghiêng sang đông lúc thì nghiêng sang tây, Hạ Dịch Dương đành phải lo đi sự giằng co của đám phù rể mà ôm cô vào lòng che chở. Trời trên núi tối rất nhanh, mới đi hơn chục dặm, ánh dương đã nhạt dần, nhìn lên phong cảnh bên trên, thấy núi lớn chỉ còn là một mảng đen ngòm, đoàn xe chạy trên núi tựa như dòng nham thạch đang phun trào.

“Trước đây, những ngày anh đến trường đều như thế này sao?” Diệp Phong hỏi.

Hạ Dịch Dương chỉ cười mà không đáp.

“Nói đi!” Diệp Phong đẩy anh.

“Xe hơi vào được trong núi là chuyện mấy năm gần đây, trước đó thỉnh thoảng cưỡi xe đạp, có khi đi nhờ xe máy người ta, có khi đi bộ.”

Cô nghe những lời này, lòng thất lại.

Hai vợ chồng Doanh Nguyệt đã sớm ra đứng đợi ở đầu thôn, sắp thành hai hòn vọng phu nghiêng nghiêng ngã ngã, cuối cùng cũng trông thấy ánh đèn ô tô lóe lên phía xa, Doanh Nguyệt mừng rỡ, vội chạy đến, bảo chồng kêu người chuẩn bị đốt pháo.

“Chị dâu, đi đường thuận lợi chứ?”

Diệp Phong lạnh run giữ lấy vòng hoa, gật đầu. Cô ngượng ngùng nói, cô nghĩ rằng xương cốt của cô bị rung chuyển đến nỗi rời ra từng cái rời, thế nên bước chân cô đi có phần là lạ.

Cái gọi là thôn xóm cũng chẳng phải từng nhà lần lượt kề bên nhau, lại không có đèn đường, chân đi bước thấp bước cao, đi thật lâu mới trông thấy một ánh đèn dầu leo lét. Nhưng khi trời rất trong lành, trong hơi thở đều mang duy nhất một mùi hương cỏ cây của núi.

Trong đêm tối bỗng sáng lên một ánh lửa, một chuỗi tiếng vang kéo dài khiến Diệp Phong hoảng hốt giật mình.

“Diệp Phong, chúng ta tới rồi.” Hạ Dịch Dương dịu dàng nói.

Diệp Phong đưa mắt quan sát, thăm đánh giá dường như cả thôn đều cùng đến chung vui. Nhà Hạ gia chỉ có một tầng gồm 3 gian vây quanh một cái sân nhỏ, căn bản không chứa được bao nhiêu người, nên phải dựng thêm một cái rạp thật lớn ngoài sân mới chứa đủ những người khách nhiệt tình.

Cô không muốn thừa nhận mình là gấu trúc trong vườn bách thú, thế nhưng mọi người đều hướng ánh mắt về phía cô, rõ ràng họ đang coi cô như báu vật trần quý.

Cô nghe rất nhiều người phát ra những lời bàn tán với giọng điệu cảm thán, Doanh Nguyệt nói với cô, “Chị dâu, họ đang khen chị xinh đấy! Em còn nói với họ, chị dâu nhà em đã từng ra nước ngoài, biết nói tiếng nước ngoài, làm phát thanh viên, chụp ảnh quảng cáo, là người rất tài giỏi!”

Cô quay đầu nhìn Hạ Dịch Dương, người tài giỏi đích thực chính là người đó, có sức cảm dỗ đến nỗi, cô chẳng thèm nhìn đông nhìn tây, đã ngậy ngốc đi theo anh.

Mẹ Hạ tự hào dẫn Diệp Phong đi gặp thân thích, cô nghe không hiểu tiếng địa phương, mẹ Hạ bảo cô chào hỏi, cô liền bắt chước phát âm theo giọng của mẹ Hạ chào hỏi, cố gắng có ngữ có điệu. Cuối cùng đến trước người đàn ông trung niên cường tráng, mẹ Hạ nhìn, tủm tỉm nói một câu gì đó, cô cũng nhìn mẹ Hạ, lặp lại theo i như vậy.

Đám đông thoáng xôn xao, mọi người vây quanh cô đều cất tiếng cười, có người còn cười ra nước mắt.

Cô khó hiểu nhìn mọi người.

“Nha đầu ngốc!” Hạ Dịch Dương bước đến, yêu thương cười nói, “Mẹ nói đây là con dâu nhà tôi.”

Mặt cô đỏ lên, chỉ là, người khác không nhìn thấy vì thời tiết quá lạnh, gương mặt cô tê cóng rồi, đến cười cũng rất gắng gượng.

Mọi người bỗng nhao nhao lùi về sau như triều rút.

Có một chàng trai, một tay cầm dao thái, một tay cầm một con gà trống đỏ thắm kêu quang quác không ngừng, đột nhiên giơ tay, dao chém về phía gà trống, vẩy máu gà đỏ tươi quanh cô một vòng.

“Chị dâu đừng sợ, cái này gọi là đuổi hung thần!” Doanh Nguyệt thấy cô hoảng loạn, quay về phía Hạ Dịch Dương, tay vòng thành một cái loa, la to lên, “Có nghĩa là chị và anh từ nay về sau luôn được bình an và may mắn.”

“Vâng, cảm ơn!” Cô mở to hai mắt, quan sát, không biết điều bất ngờ gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Trên cửa chính treo một băng vải đỏ, “Đây là khóa hồng, sau này, nhà mình vì có em, sẽ phát đạt, hưng thịnh hơn, cũng sẽ hòa thuận mỹ mãn hơn.” Hạ Dịch Dương nhỏ giọng dịu dàng nói bên tai cô.

“Đúng vậy.” Cô bước nhanh qua khóa, cùng Dịch Dương cùng đến quỳ trước bàn thờ.

Tiếng pháo vang lên đánh thức cả núi rừng hùng vĩ. Mọi nghi lễ đều đã kết thúc, tiệc rượu chính thức bắt đầu. Bởi không có bếp lớn và khí ga, các món ăn đều nấu từ bếp than, nên đưa ra rất chậm, sau khi đưa một vòng hơn chục bàn, đến bàn cuối cùng đồ ăn cũng đã lạnh. Nhưng việc ăn mừng hôn lễ chẳng mấy may bị ảnh hưởng tí nào. Diệp Phong chưa có cơ hội động đũa, liền bị Hạ Dịch Dương đưa ra ngoài kính rượu, phát kẹo, mời thuốc.

Dù rằng cô đang đứng ở trung tâm của đám đông, nhưng cô lại lần nữa cảm thấy, mình chắc sẽ sớm đông thành một tượng băng đứng trong viện mát.

Loại áo bông gấm mà cô đang mặc, chỉ có một lớp bông vải hơi mỏng thôi, cô đã mặc thêm hai áo trong bằng lông, nhưng, nhưng vẫn không ngăn được cái lạnh của gió núi thổi vào.

Đêm đông, nhiệt độ đã xuống đến âm mười hai độ đó, cô rất muốn bảo Hạ Dịch Dương tìm thêm cho cô một chiếc áo khoác, nhưng ... cô không thể để khách khứa thất vọng.

Bởi cô dâu mới, phải là người xinh đẹp và nổi bật nhất tối nay.

Khi đi phát kẹo cho bạn bè thân thích đến giúp đỡ và thầy cả trong nhà bếp, cô tình cờ phát hiện nhà bếp là nơi rất lý tưởng. Một thím đang đứng nhóm lửa bên bếp lò nóng đến nỗi chỉ mặc một chiếc áo đơn bằng vải bông. Cô nắm lấy tay thím, bước đến miệng bếp lò, hạnh phúc muốn khóc.

Vì thế, khi đi kính rượu bên ngoài, chỉ cần Hạ Dịch Dương nói chuyện với người khác lâu một chút, vừa xoay đầu đi là Diệp Phong đã không thấy tăm hơi.

Thím nhóm lửa rất tự hào nói với thợ cả nấu ăn: “Cô dâu mới hợp ý với tôi nhất, thích cùng tôi nói chuyện nhất.”

“Diệp Phong, coi chừng lửa đừng phải quần áo.” Hạ Dịch Dương vừa kéo Diệp Phong ra từ miệng bếp lò, vừa cố nhin cười, trên mặt cô dâu người ta phần hồng phần trắng, còn trên mặt cô nhem nhuot tro đen.

“Không đâu, em rất cẩn thận. Dịch Dương, em rất lạnh.” Vừa lăm lét ló đầu ra bên ngoài dò xét, cô không kìm lòng được nói một câu.

“Lạnh ư? Ồ, không thể nào!” Hạ Dịch Dương đã cởi áo khoác, trên mũi còn lăm tằm một lớp mồ hôi mỏng.

Chẳng lẽ cô là một quái thai? Cô nhìn bốn phía, liền phát hiện, ngay cả khách ngồi trong lều, xung quanh không có gì che chắn, quả thực cũng chẳng có người nào như cô, lạnh đến chân tay co cứng.

“Chúc mừng!” Cô nghe tiếng ly rượu của mọi người va vào nhau rền rã, bàn rượu nào cũng ồn ào, náo nhiệt.

Cô đã hiểu.

Khi đi kính rượu lần nữa, theo thường lệ là Hạ Dịch Dương uống, cô mời thuốc. Lần này, phát hết một vòng thuốc, cô bèn nâng ly. “Mọi người đừng so đo với cô ấy, cô ấy chạm vào rượu là sẽ say, cháu thay cô ấy uống.” Hạ Dịch Dương á náy tiếp chuyện, thăm hỏi với khách khứa đang ồn ào, quay lại muốn đón lấy ly rượu của cô.

“Đây là rượu của em.” Cô gắt gao giữ lấy.

Hạ Dịch Dương mày giật giật.

“Hôm nay là ngày vui, em ... đang rất cao hứng, say rượu thì sao chứ?” Ánh mắt cô dấy lên sự hào hứng phấn khởi. Chủ yếu là rượu có thể khiến cho máu sôi trào, có thể ấm từ chân đến tim.

Cô ngửa đầu, uống cạn ly rượu trong tay. Mọi người vỗ tay, còn khen, cô dâu mới thật là phóng khoáng.

Hạ Dịch Dương cười đầy ẩn ý.

Tiệc rượu vẫn kéo dài đến rạng sáng, khách khứa mới dần dần ra về. Diệp Phong dịu dàng ngồi trên ghế, đám người trêu chọc cô dâu chú rể đang tán dóc với cô, cô chỉ cười ha ha, không nói được câu nào.

“Chị dâu say rồi phải không?” Doang Nguyệt thì thăm hỏi Hạ Dịch Dương.

Hạ Dịch Dương đưa mắt nhìn Diệp Phong, cười cười. “Đừng bận tâm! Em đi chuẩn bị cho anh hai bình nước nóng.” Anh lại vừa phát thuốc vừa nhận lỗi với mọi người, đuổi hết mọi người về. Lúc này mới đi đến, đuổi tay ra, Diệp Phong mềm mại nhào vào lòng anh, mỉm cười ngọt ngào.

Doang Nguyệt nghe phân phó, trước tiên đi thăm Tuấn Tuấn. Tuấn Tuấn ăn no, đang ngủ ở giường bà ngoại. Cô và chồng nói mấy câu với mẹ, sau đó mới đến phòng bếp lấy hai bình nước mang vào phòng tân hôn.

Cửa phòng đang khép, cô đẩy ra, mặt liền đỏ lên. Hạ Dịch Dương đang cởi quần áo cho Diệp Phong, Diệp Phong thì tựa như trẻ con, cười khúc khích chẳng chịu ngồi yên.

“Ngoan nào!” Hạ Dịch Dương dỗ dành, để mặc cô vờn ve, quậy phá tóc mình.

“Chồng ơi, chồng ơi, anh ... chính là chồng em!” Gương mặt Diệp Phong lúc này kiều diễm như hoa, nhẹ vuốt ve bờ môi anh.

“Anh hai, em ra ngoài trước!” Doang Nguyệt thức thời chuẩn bị khép cửa.

“Oe ...” Cửa còn chưa đóng, cô lại vội đẩy ra, chỉ thấy trên người Diệp Phong và vạt áo trước của Hạ Dịch Dương đều dính đầy dịch nòn của Diệp Phong.

“Ngây ngốc ở đó là gì? Mau đến phụ anh một tay.” Hạ Dịch Dương kêu lên.

Diệp Phong bây giờ rất thông minh, nghe nói cởi quần áo liền giờ tay, há miệng chờ người đến lau sạch, may là giường cười không bị dính. Nền đồ chấp chôn, hương khê cháy, tòa khắp nơi, Hạ Dịch dương thờ dài, xốc chiếc chăn bằng gấm lên, kéo Diệp Phong vào lòng.

Khi Doanh Nguyệt rời đi, rất vô hậu nói với anh một câu: “Anh, đêm động phong hoa chúc của anh thật là đặc biệt đó!” Cô đã lên đồ rượu của Hạ Dịch Dương thành nước, bằng không, phòng tân hôn đêm nay chắc chắn sẽ náo nhiệt vô cùng.

Diệp Phong ngủ rất say, tiếng ngáy cũng nặng nề hơn bình thường, da nóng như một cái bàn là áp vào trong lòng anh.

Có một chút tiếc nuối nhỏ, vì đã không có một đêm tân hôn đúng nghĩa. “Vợ à, em có nên bù đắp cho anh không?” Anh hôn nhẹ lên cổ cô, khẽ lẩm bẩm.

Khi thức dậy, chỉ cảm thấy trong phòng đã rất sáng, nhất thời không kịp thích ứng, anh lại nhắm mắt lại, nhưng lại mở ra, phát hiện người trong lòng đã dậy rồi.

Anh đang muốn nói chuyện, Diệp Phong đã đặt ngón tay lên môi, “Suyt, không được nói, hãy lắng nghe tiếng tuyết rơi.”

Tuyết, bình thường rơi lặng lẽ, nhưng trong buổi sớm ở vùng rừng núi yên tĩnh này, chỉ cần nín thở, tập trung, là sẽ nghe được tiếng rơi lã chã.

“Tuyết lại rơi rồi! Lạnh không?” Anh ngồi dậy.

Cô gật đầu, cuộn người vào vòng tay ấm áp của anh, “Lạnh, giường cũng cứng, bên ngoài yên tĩnh quá, em đã dậy từ rất sớm.”

Anh đau lòng, “Mai chúng ta sẽ đi Hải Nam, ở đó rất ấm.”

“Em chưa từng trải qua hoàn cảnh thế này, nên không kịp thích ứng, nhưng em sẽ cố gắng để có thể chấp nhận cuộc sống mới.”

“Mới sáng nói những lời khiến người ta xúc động như thế, là muốn bù đắp lỗi lầm tối hôm qua ư?” Anh trêu chọc.

Cô ngồi thẳng dậy, đưa mắt qua sát anh, “Nếu đúng thì sao?”

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí lấp tức tràn ngập mùi ám muội.

“Anh.. thật chờ mong.” Trái táo của Adam bắt đầu động đậy.

Cô mỉm cười ngược nhìn anh, trong ánh tuyết, trong nắng sớm, trong đôi mắt xinh đẹp, lóe lên một tia sáng nhỏ. Cô trở người ngồi lên người anh, hai tay khoát lên vai anh, dùng sức kéo cả người anh gần lại mình, không đợi anh kịp phản ứng, Diệp Phong thuận thế hôn lên môi anh.

“Anh là sai lầm của em, thế nên em cam tâm tình nguyện bị xử phạt....”

Lòng anh tựa như đã dự định trước tình huống tươi đẹp này, kể đó đáp lại nụ hôn của cô một cách cuồng nhiệt, có phần không kiềm chế được. Tay anh run run cởi cúc áo cô, bàn tay còn lại đặt trước bộ ngực đầy đặn của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô khẽ cắn lên da thịt anh, tay nhẹ như lông chim, vừa cười dí dỏm, vừa chậm chậm lần theo thắt lưng anh xuống dưới, bắt chọt nắm lấy nơi nóng rực của anh, dẫn dắt anh từ từ tiến vào nơi sâu thẳm của cô.

Khoảnh khắc ấy, anh và cô không hẹn mà cùng vang lên tiếng rên rỉ.

Cô chưa bao giờ lấy lòng anh như vậy, anh được cô nâng lên đỉnh điểm hạnh phúc, nhắm mắt lại là cả trời cầu vồng, mãi đến khi mồ hôi thấm ướt lưng, anh ôm cô thờ hồn hể, hôn lên môi, nuốt lấy tiếng ưm của cô, hai người cùng nằm xuống, tựa người sát vào nhau thêm.

“Vui không?” Cô lấy tay vân vê mấy sợi râu lún phún của anh.

“Anh không phiền nếu ngày nào em cũng một lần như thế.”

“Tham lam!”

“Đây là phúc lợi anh đáng được hưởng.” Anh cười hiền hòa. “Dậy đi, anh đưa em đi leo núi.”

Cô mặc một chiếc áo bông cũ thời trung học của anh, bị bọc lại như con gấu, nghìn nan vạn khổ leo lên đỉnh núi phía sau nhà Hạ gia, đứng trên đỉnh nhìn xuống thôn xóm, làng mạc nhỏ nhỏ dưới chân núi, tuyết rơi là tà trắng xóa đôi vai cô, anh chỉ về phía núi rừng, kể cho cô nghe về những giai thoại thời thơ ấu của mình.

Cô cảm thấy, đám cưới của cô tuy không có áo cưới, không có hoa tươi, lễ đường, không có khúc điệu hành trong hôn lễ, cả chụp ảnh kỉ niệm cũng không, nhưng chắc chắn một vài năm sau, khi nhớ lại tất cả những chuyện này, cô sẽ vẫn không kiềm được nụ cười.

Bởi vì, những hồi ức quý giá nhất, không phải những thước phim được ghi lại trong đĩa, không phải những hình ảnh được in trên giấy, mà là những kỷ niệm được lưu lại trong tim.

Chương 106: Ngoại truyện 3 Độc quyền

————♥♥♥♥♥————

Thời tiết ở Hải Nam rất ấm.

Ngàn hoa đang nở rộ, hương hoa ngọt nồng như hương kẹo ngập tràn khắp không trung, lan vào cả trong nước, bầu trời xanh trong khiến cho lòng người trông rộng, cùng ánh dương sáng chói làm người ta thấy mình như sắp tan vào đó. Thế nên, mới xuống sân bay đã phải cởi áo khoát và áo bông, dọc đường lại vội cởi tiếp áo len. Dẫu có rất nhiều đoàn du khách tới Hải Nam nghỉ đông, nhưng khách sạn ở đây cũng không đến nỗi hết phòng.

Dù cả hai người đều đeo kính đen, đội mũ, trông hệt như hai điệp viên đang thực thi nhiệm vụ bí mật, song khi đến bàn đăng ký đặt phòng, vẫn có người nhận ra bọn họ. Khuôn mặt của anh cả nước đều biết, cô và anh còn chụp ảnh quảng cáo từ thiện, vì vậy, đã trở nên quá quen thuộc với công chúng. Dù sao thì nhân viên trực bàn cũng từng gặp không ít ngôi sao ca sĩ, diễn viên, danh nhân, thế nên vẫn giữ được sự bình tĩnh như bình thường, lịch sự chào hỏi họ, sau đó gọi quản lý dẫn hai người lên phòng.

Tuy nhiên, sự phục vụ của người ta không tránh khỏi có phần hơi đặc biệt.

Hai người nhận được căn phòng có sân thượng, vừa mở cửa kính ra, một màu xanh tinh khiết tưới mát đập ngay vào mắt, lan can sân thượng trồng rất nhiều dây leo, từng đóa hoa màu vàng đang nở rộ.

Trong tủ lạnh có bia lạnh và nước quả, trên bàn có thêm một đĩa trái cây tươi mới vừa được hái, gió biển thổi vào làm tấm rèm bay phấp phới, trong bầu không khí lơ lửng, phảng phất mùi hương hoa nhài.

Quản lý chỉ ra phía ngoài, bảo rằng bãi biển ở đó chính là bãi của khách sạn, những du khách khác không được vào, chúc họ tha hồ tận hưởng kỳ nghỉ hai người vui vẻ.

Hạ Dịch Dương đứng ngoài sân thượng, hít lấy hơi thở đầy phong tình của miền nhiệt đới, “Diệp Phong, đến đây!”

Cô nàng kia như một cô vợ nhỏ ngoan ngoãn, đang bận rộn lấy quần áo trong va ly ra treo lên, hoàn toàn làm ngơ với cảnh biển thơ mộng bên ngoài.

“Những thứ đó lát nữa hẳn làm, chúng ta xuống dưới đi dạo nào.”

Anh bước vào, vòng tay ôm cô từ phía sau.

Cô khịt khịt mũi, cắn nhàn, “Cổ hủ, chẳng sáng tạo gì cả.”

Anh chậm chạp chớp mắt mấy cái, trừng phạt cắn nhẹ vào vành tai thanh tú của cô, “Sao có thể nói những lời như vậy với chồng em?”

“Trung Quốc đất rộng bao la, nơi vui chơi, nơi ẩm áp đâu cũng có, chúng ta có thể đi Lệ Giang, có thể đến Quế Lâm, tại sao lại phải đến Hải Nam? Người ta vốn từ nhỏ đã lớn lên ở biển.”

“Biển Thanh Đài và biển Tam Á giống nhau sao?” Anh vênh môi, mày hơi nhử.

“Một cái ở nam, một cái ở Bắc. Miền Bắc tuyết trắng phiêu diêu, miền nam mưa bay lát phất, cần gì nhớ em nhu tình như nước, cần gì nhớ em cao ngạo như tùng, miễn là tình vẫn thuần khiết, lòng vẫn trắng trong. Nên mới nói Nam Bắc không có gì khác biệt.”

“Em đạo thơ của Uông Quốc Chân?”

Cô ngẩng cao đầu, vẻ mặt ngang ngược như thách đố “Anh dám làm khó em sao.”

“Thực ra là,” tay anh lặng lẽ lần vào dưới vạt áo của cô, bàn tay từ tốn xoa lên da thịt trần trụi của cô, cô nhột quá vùng ra, cuộn tròn người trên chiếc giường bên cạnh, “Anh chưa từng thấy em mặc đồ bơi, anh muốn xem.” Anh cuối xuống hôn cô.

Đôi mắt trong veo lượn lờ vòng vo, “Em không mặc gì anh cũng đã thấy rồi, mặc cái đó thì có gì đẹp chứ.” Gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, giọng đã nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy.

“Giống như việc ôm tỳ bà so với việc nghe trình diễn trên sân khấu trắng lệ càng khiến người ta ghi nhớ cảm giác hơn.”

Muốn thấy thật ư? Làn mi dài chớp chớp như nan quạt.

“Rất muốn!”

“Muốn kiểu váy hay bikini?”

“Váy.” Bikini thì để dành mặc trong phòng tắm ở nhà!

Buổi trưa, hai người ăn trưa trong nhà hàng của khách sạn, ngủ một giấc đầy, sau đó anh mới đưa cô đi mua áo tắm, chủ tiệm rất nhiệt tình giới thiệu thêm cho họ, muốn ăn hải sản thì đừng đi nhà hàng, buổi tối đến chợ đêm ăn, hải sản ở đó vừa rẻ vừa tươi. Ăn xong, không chừng sẽ cho rằng, những hải sản ăn hàng ngày trong thành phố đều là đồ bỏ.

Áo tắm mới mua có màu lục nhạt, làm tôn nên màu da tuyết trắng, như thủy tinh trong suốt của cô.

Đến Hải Nam, tất nhiên cô rất vui. Mỗi tất da thịt dưới ánh mặt trời đều có cảm giác thoải mái, hơn nữa không cần nghĩ về công việc, hoàn toàn hưởng thụ hương vị của tình yêu, toàn tâm toàn ý thưởng thức sự yêu thương, cưng chiều của anh.

“Đẹp không?” Cô xoay một vòng trước mặt anh.

Đôi mắt xinh đẹp của anh trở nên sâu thẳm, khoe môi hơi cong lên, nhưng điện thoại thật chẳng biết điều bỗng đổ chuông ngay lúc này, giết chết cả phong tình.

“Là chú Ngô!” Ngô Phong và dì Tần không đi Tứ Xuyên đưa cô xuất giá, họ ở lại Bắc Kinh, chờ Hạ Dịch Dương và Diệp Phong sau khi trở về, mới mời bạn bè và đồng nghiệp đến.

Cô mở cửa kính ra sân thượng, chỉ chỉ xuống dưới, dùng môi nói: “Em đi xuống trước!”

Một màu xanh thăm bao trùm lên tất cả, vô biên vô hạn.

Diệp Phong ngồi xổm xuống, đưa tay vốc những chuỗi bọt nước lăn tăn, rất vui thích khi phát hiện ra một vỏ sò trên nền cát trắng tinh, hoa văn của nó tỏa tròn, rất giống những viên đá ten trên những vạt váy ở bãi biển. Cô nhón tay định nhặt lấy, nhưng bất chợt bị sóng cuốn đi xa.

Cô lại thấy phía trước có một vỏ ốc xà cừ, nhưng đã bị một cánh tay nhặt mất trước khi cô kịp nhặt.

Cô hơi thất vọng, ngẩng đầu lên, trông thấy đó là một người đàn ông có nước da sẫm màu, cơ bắp rắn chắc. Dưới tán ô che nắng cách đó không xa, có một số thanh niên nam nữ, đang nhìn về phía họ, còn vừa huýt sáo và la hét rất cường điệu.

Anh ta cười tùm tùm, quay về phía họ xua xua tay, rồi bình tĩnh đánh giá Diệp Phong, “Em không phải là mỹ nhân ngư đấy chứ?” Trên bờ cát rộng thênh thang, chỉ có một vết dấu chân kéo dài từ xa đến đây.

Diệp Phong không thích lời chào hỏi như thế, chỉ nhún vai, “Cư coi như vậy đi, chào mừng anh tới làm khách của Nam Hải, chơi vui nhé.”

Người đàn ông kia cười to, đặt vỏ ốc biển vào tay cô, “Tôi thực sự rất vinh hạnh. Cùng đi uống nước nhé?”

Diệp Phong lắc đầu, động tác rất dứt khoát, chợt một con sóng ập vào, cô không cẩn thận để vỏ ốc trong tay rơi xuống, liền bị sóng biển cuốn đi, cô lo lắng la lên.

Người đàn ông bật cười, nhặt nó lại giúp cô, “Em có biết, em chính là một vỏ ốc nhỏ, nhưng cũng là một tia chớp, từ khi em vừa xuất hiện trên bờ cát, tôi đã chú ý đến em. Em ở đâu, tối nay tôi mời em đi ăn hải sản?”

“Vỏ ốc không ăn thịt đồng loại.” Diệp Phong hơi bất mãn nhu nhủ mảy, trả lại vỏ ốc cho anh ta, quay đầu bỏ chạy.

Hạ Dịch Dương đang đứng cách đó không xa, dáng anh cao ngất, lẳng lẽ như một khối đá ngầm.

“Sao thế? Nếu tôi có nói gì sai, cho tôi xin lỗi.” Người đàn ông nọ sờ sờ mũi mình, đưa tay bắt lấy tay cô, trao lại vỏ ốc.

Diệp Phong dứt khoát ném vỏ ốc đang cầm trong tay đi, lạnh lùng nhìn anh ta, “Chúng ta hình như không quá quen thân, phải không?”

“Chuyện gì cũng có lần đầu tiên.” Anh ta để lộ hàm răng trắng toát, Diệp Phong thấy thật chướng mắt, “Vậy thì phải khiến ý định của anh chết non rồi. Chồng ơi!” Cô vừa chạy vừa vẫy tay với Hạ Dịch Dương.

“Tôi thích tính cách của em. Tốt thôi, em muốn giữ bí mật, tôi đầu hàng không hỏi nữa, hẹn gặp em ở làng nướng tối nay!” Anh ta ở phía sau nói vọng tới.

Hạ Dịch Dương hướng ánh mắt sâu xa về phía đó, rồi chuyển tầm nhìn ra ngoài khơi mênh mông, “Là chuyện tiệc cưới, hỏi về số người tham gia.”

Diệp Phong vỗ vỗ ngực, “Ồ, vậy thì tốt rồi. Dịch Dương, anh vẫn chưa khen bộ áo tắm của em đúng không?” Cô cười xinh đẹp, té nước vào người anh.

“Cực kỳ xấu.” Mặt anh đã đen như bao công.

Một cơn gió thổi qua, làn váy bị tốc lên, cái mông vênh vênh của cô chỉ còn che được một nửa, đôi chân thon thả kia thật dễ khơi gợi những hoài niệm

của người ta, cô lại hoàn toàn không để ý, cứ thế mà cười đùa với một người đàn ông xa lạ.

Diệp Phong cúi đầu, “Em thấy cũng được mà, rất hợp, là anh mua chứ à!”

“Quay về thay cái khác đi.” Anh quay mặt bước đi, lên mười bậc cấp.

“Không phải anh nói cùng đi dạo sao?”

“Anh mệt.” Anh buồn bực nói.

Cô tưởng thật, ngoan ngoãn đi theo anh về phòng, rồi mạnh ai người ấy tắm.

Gió biển thổi dịu dịu, bọt sóng cuộn trào, mặt trời khuất sau rừng dừa, phong cảnh thật nên thơ, họ làm tổ trong khách sạn, tập trung xem thời sự trên TV, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống. Thay đồ ở nhà ra, Hạ Dịch Dương ôm lấy eo cô, cùng nhau tản bộ dưới ánh sao lung linh. Trong chợ đêm, có những ban nhạc đường phố đang biểu diễn, nhiều du khách cũng cùng nhảy theo âm nhạc, những người yêu nhau tay trong tay, áo sơ mi, quần lửng, biển Tam Á ban đêm vừa lãng mạn vừa đa tình.

“Chào, tôi chờ cô lâu rồi đấy!” Gã đàn ông gấp trên bờ biển lúc chiều chẳng biết từ đâu xông ra, vừa thấy Diệp Phong, mắt đã sáng lên.

Bàn tay đặt ở thắt lưng Diệp Phong hơi siết chặt, ánh mắt Hạ Dịch Dương nhanh như đao, nhìn chằm chằm về phía gã đó, “Không nhận sai người chứ, thừa anh?”

Gã kia nhướng mày, ngẩn người ra, mặt lộ vẻ hậm hực, “Ồ, có thể vậy!” Lúc này anh ta mới để ý thấy Diệp Phong có bạn đi cùng, hơn nữa, có vẻ như hai người rất thân thiết với nhau, không kìm được có phần hơi mất hứng.

Diệp Phong tựa vào gần Hạ Dịch Dương, trừng mắt, giờ giờ nắm đầm đư đư về phía bóng lưng gã kia,. Sau đó ngẩng đầu lên, cười tươi như hoa nói: “Chồng này, có thấy vợ anh vẫn còn sức hấp dẫn không?”

Không có ai trả lời.

Hạ Dịch Dương miệng vẫn kín bưng, hơi thở lạnh lẽo đáng sợ, cô lắc lắc cánh tay anh, “Anh ... không nổi máu ghen đấy chứ! Xi, chỉ là mấy kẻ qua đường ...”

Anh chẳng thêm ư hử, mặt vẫn vô cảm. Nụ cười của cô đông cứng trên mặt, cô ngượng ngùng chu môi, giả vờ ngắm cảnh phố phường. Trong bóng tối, khi anh không nhìn thấy mới len lén bĩu môi.

Đã gọi nào tôm, cua, cá nướng và sò, có cả nước dừa, nhưng không khí bữa ăn như trời trước cơn giông bão, thật ngọt ngào và nặng nề.

Anh vẫn chăm sóc cô rất chu đáo, chỉ cần món anh gấp cho, cô đều ăn rất nhiệt tình. Cô ăn rất no, nhưng anh thì chẳng động đũa được mấy lần.

Cô bắt anh mua thêm vài món ăn nhẹ mang về.

Mang theo đồ ăn, hai người đi dạo trên bờ cát, tận hưởng cái mát rượi của những làn gió biển thổi vào, đến khi cảm thấy hơi lạnh, hai người mới trở về phòng.

Cô đi tắm trước, tóc ướt sũng, từ mặt đến cổ đều đỏ bừng như da trong suốt, đôi mắt thật to sáng lên. “Ồ, Dịch Dương, da của anh rất khô, đều bị sứt lên rồi.” Cô tỉ mỉ quan sát khuôn mặt anh. Lo lắng kêu lên.

“Không sao.” Anh dùng khăn, cẩn thận giúp cô lau đi hơi nước còn đọng trên người.

“Em giúp anh đắp mặt nạ nhé!”

“Đừng quậy!”

“Không phải, em rất nghiêm túc.” Cô quay lại, như trẻ con đùa dai, đẩy anh ngã lên giường. Lấy mặt nạ trong hộp trang điểm ra, xé bị.

Anh thấy hơi man mát, có mùi thơm thoang thoảng, mềm như lụa, từ từ áp vào da mặt anh.

“Không được nhử máy, không được nói chuyện, như thế mới có hiệu quả.” Cô kêu lên.

Anh ngậm miệng, nhìn chằm chằm vào cô một cách ngờ vực.

“Dịch dương thân mến,” Cô xấu xa chớp chớp mắt vài cái, chăm chăm cời áo tắm của anh, xem lồng ngực anh như những phím dương cầm, năm ngón tay vờn qua, miệng cười dí dỏm, phát ra một chuỗi nốt nhạc xinh đẹp, “ha ha ha.. Em nói anh hôm nay cứ quái lạ thế nào ấy, thì ra là ăn dấm chua ha! Em thật chẳng hiểu nổi, lúc trước, em và Biên Thành đi ăn với nhau, anh cũng chưa từng tỏ rõ thái độ như vậy, tại sao lại đi so đo với cái loại quả đường quên liền trong nháy mắt như thế?

“Biên Thành là quân tử.” Người nào đó giận dỗi kêu lên.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, thư giãn, thư giãn nào!” Cô vỗ về hai má anh. “Em là đồ tùy tiện xấu xa như thế sao? Không đâu, nếu thế thì không xứng đôi với biên tập Hạ!”

“Em không biết xấu hổ!” Anh nghiêng rặng nghiêng lợi bắt lấy vòng eo cô.

“Xin nêu ví dụ chứng minh!”

Đầu ngón tay từ ngực vòng đến hông. Vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp.

Cô rút cuộc đã hiểu, chớp chớp đôi mắt ra vẻ vô tội, “Việc đó ... không phải là yêu cầu của anh sao?”

“Đó là độc quyền của anh, không phải để thỏa mãn con mắt mấy tên đàn ông khác.” Anh đưa tay lên nhéo má cô, mở miệng làm bầm.

”Ồ hay, biết làm sao bây giờ?”

Hôn trước rồi nghĩ sau, trái tim phải nghe theo hành động của cơ thể, môi anh dán lên cánh môi đang cong lên của cô. Cô dịu dàng đón nhận, trong lòng cười vui vẻ, biên tập Hạ cũng có lúc đáng yêu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Ngoại truyện 4 Đi cửa sau

“Chỉ cần bạn thật sự yêu nhau, chỉ cần bạn nỗ lực cố gắng vì cuộc sống hạnh phúc của mình, thì tình yêu thiên trường địa cửu sẽ luôn ở ngay cạnh bạn. Không phải bạn có được tình yêu thiên trường địa cửu mà là bạn đã tạo nên tình yêu thiên trường địa cửu.”

—————♥♥♥♥♥—————

“Nếu giờ phút này, cho tôi bước lên một chuyến bay đêm, bay lên bầu trời cao tít trên kia, từ đó nhìn xuống thủ đô Bắc Kinh cổ kính này, liệu sẽ thấy được những gì? Sẽ nghe được những gì nhỉ? Có người nói rằng, nếu lên đến một độ cao nhất định đủ để bao quát toàn thành phố vào trong mắt, thì tất cả những phồn hoa, nhộn nhịp đều sẽ nhường chỗ cho yên tĩnh và thanh bình ... Nếu người nào có thể dùng ánh nhìn ấy để nhìn kiếp phù sinh, thì chắc chắn người đó sẽ cảm thấy rất siêu thoát, vì họ đã hoàn toàn thoát khỏi những nỗi niềm buồn vui của cuộc đời. Nhưng liệu có mấy người bình thường có thể thường xuyên đáp được những chuyến bay đêm như thế? Nói cho cùng, chúng ta cũng chỉ là những kẻ vô danh, trú ngụ ở một góc nhỏ nào đó của thành phố mà thôi.

“Vâng, đúng vậy, chúng ta không thể lên được tới độ cao đủ để quan sát địa cầu, không thể dùng ánh nhìn ấy để đối đãi với cuộc đời được, nhưng trong “Diệp Tử Tình Không”, chúng ta có thể thoải vui buồn vào trong kiếp đời bèo dạt đó. Một lần nữa cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng tôi suốt chín mươi phút qua. Ngày mai là ngày 12/3 – là lễ Trồng cây, cũng là ngày nghỉ cuối tuần, hãy rủ bạn bè, gia đình, hoặc người yêu cùng nhau ra ngoại ô chơi nhé, hãy tự tay trồng một gốc cây, hoặc trồng một gốc hoa, điều đó sẽ góp phần làm cho mùa xuân mai này của Bắc Kinh càng ngày càng tươi đẹp.

Những cảnh mẫu đơn trồng trong công viên Bắc Hải đã nở rộ, các khóm Tulip của xứ sở Hà Lan cũng thế, quả là một yến tiệc sắc màu rộn ràng, tôi thật muốn đến đó để picnic, nhưng không biết liệu ban quản lý có cho phép không? Tôi yêu Bắc Kinh, mặc dù cái nơi lúc nào cũng bụi mù trời này khiến tôi không thốt được nên lời, nhưng ở đây có công việc yêu thích của tôi, có người trong mộng của tôi, có bạn bè của tôi, là nơi tôi sống, học tập và làm việc ... Tôi yêu cái vẻ ung dung của nàng ấy, cũng yêu tính bướng bỉnh của nàng ấy. Chuyện tình cảm cũng thế, chỉ cần bạn thật sự yêu nhau, chỉ cần bạn nỗ lực cố gắng vì cuộc sống hạnh phúc của mình, thì tình yêu thiên trường địa cửu sẽ luôn ở ngay cạnh bạn. Không phải bạn có được tình yêu thiên trường địa cửu mà là bạn đã tạo nên tình yêu thiên trường địa cửu.”

“Phù ...” Diệp Phong vừa tháo tai nghe, vừa thở ra một hơi thật dài. Thời lượng của “Diệp Tử Tình Không” đã tăng từ sáu mươi phút lên thành chín mươi phút, tạm thời vẫn chưa thích ứng kịp. Chẳng còn cách nào khác, đây là yêu cầu của đồng đạo thánh giả, cô không thể kêu than kẻ khổ, mà nên cảm thấy vinh hạnh thay mới đúng. May mà một tuần cô còn có ba ngày để nghỉ ngơi.

“Chị Diệp, bộ phận Bảo vệ môi trường lại hỏi lộ cho chị hả,” Tiểu Vệ cười hi hi đẩy cửa bước vào phòng thu, “Hay là do biên tập Hạ thủ thí bên gối, sao tự dưng chị lại quan tâm đến phong trào xanh hoá Bắc Kinh thế? Ha Ha!”

“Quan tâm đến vấn đề xanh hoá là trách nhiệm của mọi người. Đời chúng ta có thể không nhìn thấy Bắc Kinh với bầu trời xanh lam với những rừng cây ngọc bích nữa, nhưng còn có con cái chúng ta, còn có con của con cái chúng ta! Thế nên ...”

“Diệp tỷ,” Tiểu Vệ đột nhiên cả kinh, “Chị có em bé rồi hả?”

“Đi, đi!” Diệp Phong chụp lấy cánh tay đang với tới người mình, mặt đỏ lên, “Chị chỉ ví dụ thôi.”

“Ai có em bé rồi?” Lâu Dương đứng bên ngoài hỏi.

“Ngoài bà Lâu ra còn có thể là ai nữa?” Bà xã của Lâu Dương vừa được chẩn đoán là đã mang thai hơn một tháng, khiến Lâu Dương vui như Tết, gặp ai cũng kể. Đúng dịp Thôi Linh đến thị sát đài loan nên nghe được tin này. Con tim bình lặng bấy lâu nay của Thôi Linh lại bắt đầu dậy sóng. Cô cũng từng trải qua những năm tháng ấy, cũng từng muốn sinh con dưỡng cái cho anh ta, nhưng anh ta luôn nói rằng chưa chuẩn bị để làm một người cha tốt, thế giới chỉ riêng hai người cũng rất tuyệt rồi. Cô yêu anh nên tin ngay những lời anh nói. Hoá ra, không phải chưa chuẩn bị tốt mà là không đúng người. Lúc đó anh ta đã tính đến việc sau này sẽ chia tay.

Sau khi đã hiểu thấu, sao Thôi Linh lại không đau lòng cho được?

Diệp Phong lại cảm thấy Lâu Dương đối với người vợ hiện giờ không hẳn chỉ là tình yêu và thương xót, mà anh ta cũng chỉ là một người đàn ông truyền thống, khi mà năm tháng đang bào mòn tài năng và sức lực của anh ta, anh ta cũng sẽ giống như con chim bay mỏi cánh, khát khao muốn tìm một nơi để nghỉ ngơi. Con cái đؤه huê luôn là khung cảnh hoàn mĩ nhất trong tâm tưởng của người đàn ông.

Nhắc đến con, vẻ mặt Lâu Dương lại trở nên hiền hoà. “Mấy ngày kế tiếp đã có sắp xếp gì chưa?” – Anh ta hỏi Diệp Phong.

“Lâu đại, anh đừng phá hỏng kế hoạch của tôi, hiện giờ tôi là phụ nữ đã có chồng. Nếu cuối tuần mà chồng tôi không ăn được một bữa cơm tôi làm, thì tôi đây quả là một người vợ không làm tròn bổn phận rồi.”

Lâu Dương không dám khen tặng mà lắc đầu, “Vì cái dạ dày đáng thương của biên tập Hạ, cô vẫn nên ít nấu cơm đi! Tôi có thể thuê dùm cô một người giúp việc theo giờ về nấu cơm.” Anh ta từng đến thăm nhà họ, cô rất nhiệt tình xuống bếp. Người từng thường thức qua một lần, tuyệt không có can đảm ăn lần thứ hai. Anh ta thật sự ngưỡng mộ Hạ Dịch Dương có thể làm cái chuyện lấy hạnh phúc của vợ làm niềm kiêu ngạo như thế.

“Tôi ... chẳng phải nướng bánh mì rất khá sao?” Diệp Phong bực bội.

Tiểu Vệ và Vu Bình đứng bên cạnh cố nhịn cười đến đau cả bụng.

“Mấy anh chàng Chiết Giang của tiệm bánh ngọt trên phố nướng cũng ngon được vậy.” Lâu Dương vừa thẳng thắn đả kích, sau đó thật lòng tặng lời khuyên, “Cô Hạ à, hiện giờ nơi nào cũng đầy ắp vấn đề về thực phẩm, cô cũng đừng thêm rắc rối vào, cố làm cho tốt “Diệp Tử” của cô đi.”

“Lâu đại, đừng đả kích người khác như thế, trưởng thành cũng cần một quá trình.”

“Biết rồi, thành Rome không xây xong trong một ngày, nhưng có một Rome là đủ rồi. Bấy giờ chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh đi, tạp chí “Hôn Nhân và Tình Yêu” muốn cô viết một chuyên mục cho họ, một tháng hai bài. Hội phụ nữ ở trường đại Bắc có một hoạt động, cô hãy chuẩn bị một bài diễn thuyết, bên đó đã chỉ đích danh cô. Đừng cau mày, tôi muốn từ chối nhưng không từ chối được ... còn có “Tình Dạ Vi Quang” của CTVV ... biên tập Hạ đã từng đề cập qua với cô chưa?”

“Chúng tôi rất rõ ràng giữa công và tư, lúc ở nhà không bàn chuyện công việc.” Diệp phong mặt ủ mày chau, chán nản, thật muốn chui vào một cái động để quên đi mọi thứ.

Lâu Dương thầm lẩm bầm trong lòng “đối trá”, nhưng mặt thì nở nụ cười hóm hờ, “Tôi nói cũng như nhau thôi, cô có thể nhận lời phụ trách mấy kì không? Không phải lập trường của tôi không rõ ràng, tôi chỉ ước gì mình có thể đem cô giấu đi, không cho người khác cuõm mắt, nhưng mà ... mọi người trong xã hội này, không phải chỉ có một cá nhân duy nhất, ai cũng có bạn bè. Họ tìm đến bạn bè tôi để tạo áp lực cho tôi, thời gian phụ thuộc vào cô, sẽ hoàn toàn không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày của biên tập Hạ và cô, cũng không ảnh hưởng đến “Diệp Tử Tình Không”, cô cân nhắc thử xem!”

Kha An Di của ban tin tức không phải là lựa chọn thích hợp cho “Tình Dạ Vi Quang”, mới thu hình được hai kỳ, nhưng khi phát sóng, rating giảm mạnh, cô ta khiến cho các nhà tài trợ không ngừng chặc lưỡi. Đây là một chuyên mục thử nghiệm cao cấp của CTVV, tuyệt đối không thể thất bại nửa chừng được, nhóm dự án đang khẩn trương tìm cứu viện khắp nơi. Trước có cho chủ trì các đài địa phương cộng tác với Kha An Di, nhưng vì trước giờ chưa hợp tác, không có thời gian ma sát tìm hiểu nhau, khiến cho hiệu quả phối hợp không tốt lắm. Vì vậy, phương án cuối cùng đành bắt đắ dĩ hướng đến Diệp Phong. Đúng là Hạ Dịch Dương chưa đề cập qua vấn đề này với Diệp Phong, khi anh và tổng giám đốc bàn bạc công việc, chuyện gì cũng lấy ý kiến của Diệp Phong làm đầu, anh sẽ luôn tôn trọng quyết định cũng sẽ phối hợp với Diệp Phong. Tổng giám đốc ngại không dám tìm đến Ngô Phong, sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng nghĩ ra cách đổi đạo diễn của “Tình Dạ Vi Quang” thành Tần Phái.

“Em có thể làm khách mời, nhưng tuyệt đối không dẫn chương trình. Những chương trình trò chuyện về tình cảm, ban đầu bao giờ cũng có phần tâm sự này nọ, muốn cho khách mời thả lỏng, tin tưởng, nên cần đảm bảo tính ổn định của chương trình. Em đã phụ trách “Diệp Tử Tình Không” rồi”. Diệp Phong nói với Tần Phái.

“Em quả là một người biết biến cô hủ thành thần kỳ.”

“Thượng đế là đàn ông!” Diệp Phong liếc mắt xem thường, không hề nể nang Tần Phái. Không phải cô đạo đức giả, mà cô thật sự không có thuật phân thân.

“Ồ! Tôi sẽ xem xét.” Cô chưa cho Lâu Dương câu trả lời rõ ràng, nhưng đã định bụng sẽ từ chối.

Đám cưới, tuần trăng mật, kì nghỉ dài, dường như chỉ mới là chuyện hôm qua, Bắc Kinh đã vào xuân, thời tiết ấm áp, muôn hoa khoe sắc khắp phố phường.

Họ vừa dọn đến nhà mới, căn hộ rất rộng, phải thuê người giúp việc quét dọn theo giờ, nên việc nhà không phải là vấn đề đáng bận tâm. Thế nhưng, tính chất công việc của hai người không cho phép lơ lửng giây phút nào, luôn luôn phải học hỏi và tiến bộ. Có được chút thời gian dư giả, cô và anh luôn

muốn dành để tận hưởng cuộc sống hôn nhân thật tốt.

Cô cũng không muốn biến bản thân thành hình tượng của một nữ cường nhân, thế giới này nếu không có cô cũng có thể vận động như thường.

Xe Vu Bình vừa mới ra khỏi cổng đài phát thanh, đã gặp ngay xe của Hạ Dịch Dương vừa đến. Vu Bình xoa xoa mũi, “Cô Hạ, cô có thể nhắc biên tập Hạ đừng tranh đoạt bát com của tôi hay không, một lần hai lần thì tôi rất cảm ơn, nhưng nhiều hơn tôi có một cảm giác khủng hoảng!”

Diệp Phong thấu hiểu, gật đầu: “Tôi không nói không ai biết.”

Vu Bình dờ khóc dờ cười.

Giống như một đang trao đổi con tin, Vu Bình mang giúp túi cho cô, đưa cô đến bên cạnh xe Dịch Dương, chào hỏi anh, nhìn chiếc xe đi xa, anh ta mới lên xe.

Trên xe đã có một người ngồi.

“Đến chỗ em hay đến chỗ anh?” Anh ta hỏi.

“Mai được nghỉ, đến chỗ em đi, em nấu đồ ăn ngon cho anh.” Tiểu Vệ nói.

Vu Bình hạnh phúc cười ha ha.

Cuộc sống thật kỳ diệu, vì yêu thích “Đêm Khuya Khuyh Tinh”, anh đến làm bảo vệ ở đài phát thanh thành phố, không ngờ gặp được Diệp Phong mà còn được làm lái xe của cô, hiện giờ trợ lý của cô đã trở thành bạn gái của anh.

Mọi chuyện giống như một chuỗi mắc xích, thực ra là: duyên phận, kì diệu vô cùng.

Xe dừng lại trước tiệm cháo, vì là khách quen ở đây nên ông chủ và nhân viên phục vụ đều quen thuộc, vừa ngồi xuống, hai chén cháo gạo đỏ hạt dẻ đã được mang lên, ngoài ra còn có vài món ăn nhẹ kèm theo.

Biên tập Hạ “không nữ” để bà xã thường xuyên xuống bếp, lúc nào anh quá mệt thì họ sẽ đến đây ăn khuya.

“Đừng cố đi đường vòng đến đón em nữa, anh nên về trước thì tốt hơn.” Nhìn vẻ mặt uể oải của anh, cô hơi đau lòng.

“Anh không muốn để ai đó nói, anh lừa gạt được người ta về rồi thì liền trở mặt vô tình. Trước khi cưới, sau khi cưới, anh đều phải giữ nguyên biểu hiện.” Anh cười, đùa

Có lần, hai người đều đang đọc sách ở thư phòng, điện thoại bàn trong phòng khách vang lên, anh đang viết bản thảo, mạch cảm hứng đang tuôn trào, nên nói một câu “Diệp Phong, nghe điện thoại đi!”

“Không phải tìm em.” Cô trả lời. Chủ hộ là anh, người tìm cô dĩ nhiên sẽ gọi di động.

Hình như anh không nghe thấy, điện thoại lại reo lên lần nữa, cô đứng lên một cách không tình nguyện, là Giang Nhất Thụ. Cô bủn rủn vào thư phòng kêu anh nhận điện thoại, khi nghe xong quay về, cô vẫn còn đứng như cây cột bên cạnh bàn.

“Anh thay đổi rồi!” Cô âm ức nói, “Trước kia anh không ra lệnh sai bảo em như thế.”

Anh cười phá lên, nháy mắt đã chặn kín hơi thở của cô, liên tục trần trở trên môi cô. “Trước kia, anh đối với em thế nào?” Anh trêu chọc cô.

Cô tránh môi anh ra, đầu nghiêng sang một bên, “Trước kia, anh sẽ nấu com cho em ăn, chuyện gì cũng giúp em sắp xếp rất tốt, dù cho công việc hay cuộc sống có bận bịu tới đâu, điện thoại reo anh sẽ tự mình đi bắt.”

Môi anh rơi xuống cổ cô, “Đó là vì lúc trước chúng ta sống chung, em đến ở nhà anh, còn hiện giờ, nơi này là nhà chúng ta, anh là đàn ông đã có vợ.”

“Chẳng lẽ vợ là phải có trách nhiệm nghe điện thoại sao?”

“Đâu phải thế, là vì khi được nghe tiếng vợ dịu dàng gọi anh xuống nghe điện thoại, lòng anh từ trong ra ngoài đều cảm thấy mãn nguyện, cảm thấy ấm áp. Anh rất muốn nghe!”

Cô then thùng cúi đầu, lúc này gọi anh bắt điện thoại, giọng cô dường như đã rổng cao đến quãng tám.

“Sao thế em?” Tay anh xoắn xoắn đùa nghịch với mấy lọn tóc của cô.

“Không có sao. Anh... viết bản thảo tiếp đi, em ra ngoài!” Giọng nói lần này quả thật rất dịu dàng.

Về sau, chỉ cần điện thoại reo, cho dù cô đang ở trong nhà vệ sinh, cũng sẽ nhanh như cắt chạy đến nghe.

Mi anh giật giật, lại một lần nữa cảm nhận sâu sắc, kết hôn là một chuyện vô cùng có ý nghĩa.

“Đồ tiểu nhân thù dai.” Cô trừng anh, gấp một miếng bánh trắng miệng trên bàn, quăng vào chén anh một cách rất không hoà nhã. “Gần đây có gặp Tần Phái không?” Cô giả vờ vô tình hỏi.

Tần Phái bảy lần tám lượt tìm đến Lâu Dương, xem ra anh ta chưa đụng tường nam chưa quay đầu.

“Gặp một lần ở căn tin. Em tìm anh ấy?”

“Không có, tự dung nhớ tới, anh ấy hiện giờ đang bận gì? Dạ hội 315?”

“Đó là chủ nhiệm của kênh tổng hợp, không liên quan đến anh ấy. Hình như anh ấy giảm cân rất hiệu quả, gầy đi rất nhiều.”

“Không phải vì để dụ dỗ vị mỹ nữ nào đó đấy chứ?”

Anh im lặng một lát, “Chắc vậy!”

“Anh chỉ biết.” – “Lần này thật sự là gặp trở ngại, anh ấy theo đuổi rất vất vả.”

“Hả?”

“Là Kha An Di.”

Miệng cô há thành nửa vòng tròn, một lúc lâu vẫn chưa khép lại được. Đây là tin siêu giật gân, thảo nào Tần Phái cục cựa tận tụy như thế!

“Trong lòng có thấy chua không?” Cô nghiêm giọng hỏi.

“Em muốn nghe câu trả lời thế nào?” Anh cũng nghiêm túc hỏi lại.

Cô xua tay, “Xin đừng làm lơ câu hỏi trước.”

Anh cốc nhẹ một cái vào trán cô để trừng phạt, “Trêu chọc chồng em vui lắm sao?”

“Chẳng thú vị!”

Mùa xuân, đêm rất ngắn, ngủ thẳng giấc đến giữa ngày, hai người bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. “Đề anh nghe!” – Anh ấn cô nàng còn chưa tỉnh táo trở lại giường.

“Tìm em đây.” Anh cầm di động vào, kẻ vào bên tai cô.

“A lô!” Cô còn ngái ngủ hỏi.

“Chị dâu, chị còn trên giường sao?” Doanh Nguyệt cười khúc khích.

“Không, không!” Cô lập tức mở mắt ra, ngồi bật dậy, vuốt vuốt tóc, “Em đang ở đâu?”

“Ồ An Nhạc ạ! Chị dâu, em muốn nhờ chị giúp một việc.”

“Được, em nói đi!”

“Số lượng đĩa thu phát hành lần trước của chúng em được tiêu thụ khá tốt, được rất nhiều người ủng hộ, cơ quan đặc biệt thành lập riêng một đoàn ca múa dân tộc, đi lưu diễn ở các thành phố xung quanh, nhận được phản ứng rất lạc quan. Chúng em muốn đến Bắc Kinh một chuyến, chị có thể giúp em liên hệ với nhà hát được không?”

Diệp Phong mở to mắt tìm Hạ Dịch Dương, anh không biết đã đi đằng nào rồi.

“Nếu phiền quá thì thôi vậy, dù sao Bắc Kinh cũng là thủ đô, chúng em chỉ là một đoàn ca múa nhỏ.”

“Đừng bận tâm, chị sẽ nghĩ cách.”

Anh đang ở trong nhà bếp, vòi nước đang mở, anh đang cẩn thận rửa từng quả đậu tây, món ăn ưa thích của người nào đó. Một nồi nước sắp sôi, trong nồi đang luộc trứng, còn trong lò vi sóng đang xoay chính là hai ly sữa. Đây là bữa lót dạ, lát nữa lại chuẩn bị nấu bữa trưa.

“Dịch Dương, Doanh Nguyệt muốn đưa đoàn đến đây lưu diễn!” Cô chạy vào, dán cả người vào lưng anh, lén đưa tay qua nhặt lấy một quả đậu cho vào miệng.

“Đi đánh răng!” Anh vỗ vỗ tay cô, đầy cung chiều nói.

“Anh quen với mấy giảng viên học viện âm nhạc, anh giúp cô ấy đi!”

“Người nó tìm là em!”

Cô sững sốt, “Anh không phải anh hai cô sao?”, Cái người này máu lạnh thế à?

“Chuyện của em chồng, chị dâu lo thì tốt hơn! Trước đây, anh không thể làm gì, bây giờ nó có chị dâu rồi, em toàn quyền giải quyết đi, không cần báo cáo với anh.”

“Em ... nghĩ đủ rồi nhưng không tìm được cách, giúp thế nào đây?” Cô nhẹ nhàng hạ giọng, một chiếc mũ lớn chụp lên đầu, đúng là không thể thoát thác được.

“Chú Ngô và Tần Phái đều quen biết, thông thường muốn diễn ở nhà hát Bắc Kinh đều phải xếp hàng đợi đến hai năm, em tìm bọn họ đi cửa sau đi.”

“Dẫn chương trình kênh tin tức mà lại đi xúi giục người ta đi cửa sau?”

“Tôi chịu rất nhiều áp lực để cưới được một cô vợ là thiên kim tiểu thư hắc bang, dù sao thì cũng nên để người nhà hưởng chút vinh quang chứ, có đúng không?”

“Anh âm ỉ thế à?”

“Tuyệt không có, anh luôn cảm thấy ông trời rất thiên vị anh.” Anh đứng thẳng người, vỗ nhẹ cái mông nhỏ của cô, “Cô Hạ, nhanh đi nghĩ cách đi!”

Cô vọt chạy ra khỏi nhà bếp, vội vàng gọi điện thoại liên tục.

Anh mỉm cười, nở nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc tràn ngập đáy lòng.

Chỉ lúc ở trước anh, cô mới đơn thuần như đứa trẻ. Gặp phải chuyện liên quan đến người nhà của anh, cô luôn nhiệt tình, quan tâm lo lắng hơn cả anh. Cô muốn đưa mẹ chồng đến Bắc Kinh, cũng từng đề nghị mua một căn hộ ở Thanh Đài, để mẹ chồng ở gần Diệp gia. Có điều, cả đời mẹ chồng chưa bao giờ rời quá xa khỏi xứ núi ấy, không thể quen với cuộc sống bên ngoài. Tuần nào cô cũng gọi điện nói chuyện với Doanh Nguyệt, thăm hỏi ân cần.

Từ tình yêu đi đến hôn nhân, yêu đã từ áng mây trên trời hoá thành hoa trên mặt đất, tắm gió gội mưa, nhiễm đầy bụi trần. Biên Thành từng nói cô không phải một người vợ tròn bốn phận, thế nhưng rất đáng để yêu.

Đúng vậy, rất đáng giá! Anh vẫn luôn tin như vậy.

Thế nên, anh muốn cho bầu trời đầy sao của cô ngày càng rực rỡ hơn, chói sáng hơn!

Ngô Phong nhăn mặt nhíu mày, “Tiểu Diệp Phong, chú chỉ có thể giúp sắp xếp chỗ ăn ngủ, vấn đề liên lạc, địa điểm và thời gian cháu nên đi tìm Tần Phái.”

Cô hẹn Tần Phái đi uống cafe. Tần Phái mang theo bộ mặt lạnh tanh đến, trông dường như đẹp trai hơn trước. Nghe cô nói xong, im lặng, chỉ nhàn nhã nhấp nhấp cà phê.

“Tần Phái, em nói với anh, được cũng phải được, không được cũng phải được. Dù gì em vẫn trông cậy vào anh.” Cô không sợ gương mặt lạnh lùng của anh đâu.

Tần Phái nói một câu, “Chuyện nhỏ, anh có thể giúp em thu xếp thoải đáng. Nhưng mà, ...” Anh ngước mắt lên, “Phân ân tình này, em trả anh thế nào đây?”

“Mời anh ăn cơm nhé!”

Tần Phái hừ lạnh, “Anh là dân tị nạn sao, cả đời chưa được ăn cơm sao?”

“Vậy anh nói đi, anh muốn gì?”

“Em cũng phải mở cửa sau cho anh, thế nào?”

Từng làn gió mát thổi vù vù, cô cắn cắn môi, sao có loại cảm giác bị người ta cho vào tròng thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Ngoại truyện 5 Bất ngờ

“Hạnh phúc, không phải vĩnh viễn, không phải thịt cá, không phải quyền lực khuynh đảo giang sơn. Hạnh phúc là khi mỗi một điều ước nhỏ bé trong cuộc sống đều thành hiện thực. Lúc em muốn ăn sẽ được ăn, lúc em muốn yêu sẽ có người đến để yêu em.”

Cô chống cằm, quay mặt ra cửa sổ, bát cháo yến mạch đặt trước mắt, nửa giờ trước đã đầy, bây giờ vẫn thế.

“Miêu tả một chút anh nghe xem!” Anh nhú mi, thật sự không đợi được nữa, đưa tay chạm vào khuôn mặt cô, quay mặt cô lại, đối diện với anh.

Mấy ngày nay, lịch trình làm việc và nghỉ ngơi của hai người có sự thay đổi. Hội nghị hiệp thương chính trị và đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc mỗi năm một lần đang diễn ra, là lúc anh bận bịu nhất. Anh hiếm khi có mặt trong trường quay, hầu như đều ở hội trường của đại hội.

Hôm nay, là ngày họp thứ ba, đầu tiên sẽ nghe báo cáo, sau đó chia nhóm thảo luận. Anh dậy từ lúc bảy giờ, ăn bữa sáng xong, cô cũng đã ngồi ngay ngắn bên bàn ăn.

Trong suốt hai kì họp, “Diệp Từ Tinh Không” phải tạm thời nhường đường cho các chuyên mục tin tức truyền thông của đài phát thanh thành phố, cô được ở nhà nghỉ ngơi.

“Em nghe thấy có tiếng chim kêu.” Cô nói.

“Thật chứ?” Nghe cô nhấn mạnh từng từ một, gương mặt tỏ ra rất nghiêm túc, môi anh đảo qua ý cười.

“Thật, đã ba ngày rồi, phát ra từ phía bên kia, không phải tiếng kêu khàn khàn như của chim hi thước, mà rất trong.” Cô chỉ ra ngoài cửa sổ. Cuối hướng chỉ là một vườn hoa, trong vườn có vài cây cao, tán lá rậm rạp.

“Có thể là cụ già nào đó phóng sinh chim họa mi, em mau ăn đi, cháo nguội cả rồi.”

Cô múc thìa cháo lên, đút vào miệng, hàng mi dài chom chớp mấy cái, “Dịch Dương, tối hôm qua em mơ một giấc mơ.”

“Mơ thấy gì?” Anh đang bóc vỏ trứng cho cô.

“Hình như là cảnh ở bờ biển Thanh Đài, anh và em cùng ngắm mặt trời mọc, vừa mới hùng đông, bầu trời rắng hồng.

“Cô hạ, cô có tiềm năng làm thi sĩ đấy.”

Cô nàng này có rất nhiều tật xấu vặt, như ăn trứng không bao giờ chịu ăn lòng trắng, chỉ ăn lòng đỏ, anh cẩn thận tách chúng ra, lòng trắng bỏ vào miệng mình, lòng đỏ chia thành hai nửa, đưa cho cô, nhìn cô ăn.

Cô im lặng một lát, không phản bác lời anh.

Quần áo hôm nay của anh đã được chuẩn bị sẵn sàng từ tối hôm qua, cô mở tủ lấy ra cho anh thay. Chén đĩa dư của bữa sáng để lại lát nữa cô rửa. Rửa xong sẽ vào thư phòng đọc sách, nghe nhạc.

“Hôm trước em nói đài phát thanh có tổ chức kiểm tra sức khỏe toàn diện, là ngày mấy?”

“Chỉ là kiểm tra định kì, em cùng đi với Tiểu Vệ, anh không cần đi cùng đâu.”

Anh nhú mày, cảm thấy hôm nay cô có gì đó là lạ. Di động reo lên. Xe của đài đã đến đợi trước cổng tiểu khu, anh hôn cô, rồi xuống lầu.

Cô lắng nghe tiếng đóng cửa, đợi đến khi mọi thứ đã hoàn toàn im ắng, mới bùng bát đĩa, chậm chạp nặng nề bước đi, đến khi ngẩng lên, trông thấy đóng chặn gối trên giường, mới phát hiện mình đã đi vào phòng ngủ.

Nhếch môi cười tự giễu, chưa già mà đã lẫn thẩn rồi, cô ngáp dài một cái, chẳng hiểu sao, cơn buồn ngủ kéo đến như cỏ xuân gặp gió, cứ mặc sức sinh sôi.

Mấy hôm trước, cô vừa chạy đến đài phát thanh, vừa chạy đến CCTV, bận rộn, vội vàng như người máy được lên dây cót, thế nhưng tinh thần rất dồi dào, còn giờ được rảnh rỗi, nằm không ở nhà, lại cứ thấy uể oải, chán nản trong người sao ấy?

Lẽ nào cô là người sinh ra đã có số vất vả rồi ư?

Quăng chén bát vào bồn rửa, cô che miệng, ngáp một cái thật dài, uể oải leo lên giường.

Chưa ngủ được bao lâu, ít ra là chưa đủ để tự động thức dậy, cô buồn bực rời giường nhận điện thoại.

Là di động cô đang reo. Có bốn cuộc gọi nhỡ.

Dãy số hiện trên màn hình khiến cô ngăn người trong giây lát, “Đừng nói về em, anh về nước rồi nhé?” Chắc cũng đã hai năm cô chưa gặp người này.

“Ra ban công, nhìn xuống đi.” Giọng nói vẫn trong trẻo, lạnh lùng như trong trí nhớ.

Cô bán tín bán nghi đẩy cửa ra ban công, nắng chiều tháng ba ấm áp, anh vẫy tay với cô.

Cô sợ anh đợi lâu, chỉ rửa mặt qua loa, khoác thêm một chiếc áo len dài xanh lơ, để mặt mộc xuống lầu.

Mùa xuân năm nay ở Bắc Kinh rất thất thường, chốc chốc tựa như thiếu nữ dậy thì nổi loạn, chốc chốc lại trở nên dịu dàng đoan trang, vài ngày nắng ấm trong xanh, không có bụi, rồi lại vài ngày mưa phùn, cỏ cây xanh tươi ướt át, không khí cực kì trong lành thoáng đãng.

“Sao sắc mặt kém thế?” Anh mở cửa giúp cô, vẫn là chiếc Regal.

Cô đưa tay sờ lên mặt, “Có đâu? Chắc là do ngủ quá nhiều. Nói nhanh đi, sao bỗng nhiên về nước?”

Anh cười, “Thư viện chuẩn bị mở rộng, với tư cách pháp nhân, anh nhất định phải về xử lý một số việc. Lại thêm vài ngày nữa là tiết thanh minh, anh về tảo mộ ba mẹ.”

“Không có chuyện gì khác muốn nói với em sao?” Về trầm ngâm lúc trước trong mắt anh đã biến mất, khi anh cười, hết sức vui vẻ.

“Có một việc, hiện giờ anh đang làm ở đài truyền hình New Zealand, không làm dẫn chương trình thời sự nữa, mà làm tổng biên đạo của chương trình chào buổi sáng.”

“Biên Thành...” Cô xúc động, mắt đã đỏ hoe, “Cuối cùng anh cũng tìm được đường về nhà rồi!” Anh sinh ra đã là người của truyền thông, có năng khiếu vượt trội trong lĩnh vực này, nhưng biến cố gia đình khiến anh rời bỏ ngành càng lúc càng xa, may là, giờ đây anh đã trở lại.

“Em và Hạ Dịch Dương cạnh tranh với nhiều đối thủ, đừng có mà lơ là, coi chừng anh vượt lên đó, anh chính là một đối thủ rất lợi hại.”

“Ừ, ừ, cố lên!” Cô giờ nắm tay, thậm chí còn vui hơn so với việc sửa đổi “Diệp Từ Tinh Không” nữa.

Họ đến một nhà hàng Việt Nam, cách trang trí và bày biện ở đó phối hợp giữa phong cách Pháp và hương vị Đông Nam Á, bên ngoài mạnh mẽ vào mắt, thực ra, khắp nơi đều tinh tế giản dị và sang trọng.

Ngày kỉ niệm cưới, trùng với ngày Tết Dương lịch, Hạ Dịch Dương đưa cô đến đây ăn. Lúc ấy, cô cảm thấy thực sự rất giống các cảnh trong phim, cực kì lãng mạn.

Hạ Dịch Dương tặng cô một chiếc khăn choàng nhãn hiệu Pháp, số lượng có hạn, cảm giác rất mềm mại, màu trắng tinh khôi. Sau bữa tối, họ cùng đi xem phim, “Cướp biển vùng không gian ước mơ”, của Leonardo, người cô toát mồ hôi, giống như cổ nhìn đến phút cuối mới thở ra. Cô cảm thấy kết thúc rất kỳ lạ, dường như người vẫn còn trong mơ, mọi thứ đều là hư cấu.

“Bộ phim này khiến cho người xem trở nên bị quan.”

“Là em muốn xem, còn anh đề nghị xem “Vút bay”. Anh cười, “Hạnh phúc, không phải vĩnh viễn, không phải thịt cá, không phải quyền lực khuynh đảo giang sơn. Hạnh phúc là mỗi một điều ước mơ nhỏ bé trong cuộc sống đều thành hiện thực. Lúc em muốn ăn sẽ được ăn, lúc muốn được yêu sẽ có người đến để yêu em.”

Đây là lời thoại được trích dẫn từ “Vút bay”.

Chỉ cần rảnh rỗi, anh luôn kiên trì nghe chương trình của cô. Nhưng lúc chuyên mục của anh lên sóng, cô thường đang trên đường đến đài phát thanh.

Biên Thành xem thực đơn, gọi một tô mì, một cà ri bò, rau luộc, một món ăn nguội theo phong cách Việt, không có rượu. Chiều anh còn công việc, mà cô từ đêm tân hôn say bí tỉ đến nay, Hạ Dịch Dương đã nghiêm khắc ra lệnh phải giữ khoảng cách với các chất có chứa cồn.

Anh và cô từng học ở Auckland, cũng là thành phố cô rất quen thuộc, có rất nhiều tiếng nói chung.

“Sao không cho anh về nước tham dự hôn lễ của em?” Anh hơi có ý kiến.

Cô cho anh một cái lý do khiến anh đỡ khóc đỡ cười, “Vé máy bay rất đắt, huống chi còn phải quay về.”

“Hôm đó chắc em rất đẹp!” Anh không thể so đo, ngoài mặt vẫn dịu dàng, trong lòng lại có cảm giác chua chua, nhưng hết chua là ngọt ngào.

“Trời mùa đông lạnh cóng, em bị bao như một con gấu, nên ngay cả hình cũng không có can đảm chụp.”

Anh kinh ngạc.

Tháng năm năm ba đại học ấy, lịch học không quá dày, họ thỉnh thoảng cũng có cơ hội đến đài phát thanh, đài truyền hình thực tập, thời gian ở giảng đường không bao nhiêu. Có đêm, hai người đi ra từ kênh Du Lịch, đi ăn mì lẻ đường. Anh chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, cô thì rất ghét đọc sách, nhắc đến kì thi nghiên cứu, đầu đã lắc như trống bỏi.

Anh có thuyết phục.

“Không thì! Nguyện vọng tối cao của em chính là làm vợ hiền của anh.” Cô không sợ xấu mặt, giọng rất cao khiến mọi người đang ăn đều nhìn sang phía họ.

Anh véo mũi, không có cách nào không lấy cô rồi, “Muốn làm vợ anh như vậy?” Anh cụng trán mình lên trán cô.

“Đúng!” Cô hết sức thẳng thắn và khẳng định.

Cô bao nhiêu tuổi rồi? Chưa đến mười chín đâu, cũng chưa đủ tuổi kết hôn. Đôi khi, nhìn vào cô, anh đều có cảm giác đang chơi với một cô nhóc.

Thế nên, lúc riêng tư, khi ở một mình, trong đêm khuya thanh vắng, anh ôm cô, hôn đến không kiềm chế được, ngón tay cũng không kiềm được trượt vào trong áo cô, vuốt ve làn da trắng mịn của cô, nhưng đến thời khắc cuối cùng, ngay cả khi máu huyết anh sôi sục, cơ thể căng cứng như thép, anh đều có thể dừng lại.

“Vậy em muốn một hôn lễ như thế nào?”

“Không được bình thường, phải thật độc đáo.”

“Nghe ra độ khó rất cao nhì!”

“Đúng vậy!” Cô nghiêng đầu cười, đôi mắt long lanh như mặc ngọc ngấm nước, nhẹ nhàng sóng sánh chớp động.

Có vẻ như ước mơ của cô đã thành sự thật, anh thở dài trong lòng.

Hai người ra khỏi nhà hàng, cô ngẩng đầu nhìn lên, trông thấy bệnh viện kiểm tra sức khỏe nằm cách đó không xa, nghĩ lại ngày mai không cần đi nữa, đúng lúc cô mang theo đơn kiểm tra sức khỏe.

“Anh về trước đi, em đi kiểm tra sức khỏe. Hôm khác em và Dịch Dương sẽ mời anh.” Cô nói.

Anh nhìn đồng hồ rồi đáp, “Anh đi với em.”

“Làm chi? Chỉ là kiểm tra thông thường, em không bị bệnh.” Cô phản đối.

Anh cười, “Nếu bị bệnh, đó là trách nhiệm của Hạ Dịch Dương, anh sẽ không cướp mất một cách bừa bãi đâu. Đi thôi!”

Cô lại OUT rồi, nếu kiểm tra gan, phải đẻ bụng đói, mai lại phải đến một chuyến nữa thôi. Nhưng nếu đã đến rồi, thôi thì làm mấy mục khác trước vậy.

Siêu âm xong, cô vội vào nhà vệ sinh, bác sĩ gọi Biên Thành đang đứng đợi bên ngoài vào trong.

“Lát nữa anh đưa cô ấy đến khoa sản.”

Biên Thành ngăn ra, “Có triệu chứng gì bất thường sao ạ?”

“Tôi nghĩ nhà anh sắp có thêm một thành viên mới.”

Đôi mắt của Biên Thành đột nhiên mở to.

“Hai người ... có phải còn chưa có kế hoạch muốn có con?”

“Hả? Không phải!” Tim anh đập điên cuồng như ngựa hoang bị hoảng sợ, va vào lồng ngực đau nhức.

“Sao thấy anh có vẻ thất vọng?”

“Không có, tôi... là quá kinh hi!” Anh xoay người một cách cứng nhắc, não không thể suy nghĩ như bình thường. Tâm tư rất phức tạp, có kinh ngạc, có mất mát, có chua chát, có thất vọng, có ghen tị, nhưng ... cuối cùng vẫn là vui mừng.

Tiểu nha đầu sắp làm mẹ rồi!!

Diệp Phong đang trả lời điện thoại, giọng hờn dỗi, hiển nhiên là đang nghe điện thoại của Hạ Dịch Dương.

“Đã ăn uống đang hoàng ... Biết rồi, sẽ nhìn đèn giao thông trước khi băng qua đường, em rất yêu quý tính mệnh của mình. Còn anh thì sao, phóng vắn thuận lợi cả chứ? Có gặp ba mẹ không? Thật là, đến Bắc Kinh cũng không thèm đến thăm em, em xem thường mấy con người bạc tình đó ... Hả?” Diệp Phong khó hiểu nhìn Biên Thành, anh đã đoạt mất điện thoại trong tay cô.

“Anh chào hỏi anh ấy một tiếng, em ra ngoài ngồi một lát đi.” Anh bình tĩnh nói với cô.

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: Ngoại truyện 6 Khoảnh khắc tuyệt vời

“Anh kết luận: tình yêu và hạnh phúc luôn luôn đến cùng đau đớn, thế nhưng dầu có đau đớn cũng rất sung sướng!”

Ngoài trời, gió rất to.

Mái tóc được nhân viên trang điểm vuốt keo tỉ mỉ của Hạ Dịch Dương không thể ngăn cản được sức tàn phá của những trận gió xuân này, trong chốc lát, đã có vài sợi lòa xòa trước trán, anh đành phải di chuyển sang một góc khác.

Các vị đại biểu đang lục tục ra khỏi hội trường, anh cầm sẵn micro tiến lên nghênh đón, chuẩn bị phỏng vấn ngẫu hứng một vị trong đó.

Không phải tất cả các vị đại biểu đều hào phóng tiếng nói, có một số rất sợ ống kính, trông thấy anh bước lại liền vội vàng bước nhanh hơn, tránh sang hướng khác, một số khác lại thoải mái, tự nhiên dừng lại kể về đề án của chính mình và thể hiện quan điểm đối với các bản báo cáo của chính phủ.

Các lãnh đạo cấp tỉnh là những người bước ra cuối cùng, Tô Hiểu Sâm là người phụ nữ duy nhất trong số đó.

Hạ Dịch Dương tiến lên đón, anh bạn đồng nghiệp giữ máy quay nhanh chóng đuổi sát theo sau.

Dẫn đầu chính là Thị Ủy tỉnh Sơn Đông, ông khiêm tốn bước sang một bên nhường đường, làm một động tác tay xin mời với Tô Hiểu Sâm, cười nói: “Ưu tiên quý bà.”

Các lãnh đạo khác đều nhất trí phụ họa theo.

Tô Hiểu Sâm gật đầu, “Được, tôi làm tiên phong vậy.”

Lúc này, Hạ Dịch Dương đột nhiên ra hiệu cho anh bạn đồng nghiệp phía sau, bảo anh ta tắt máy quay đi. Anh bước lên bậc tam cấp, đưa tay kéo chiếc khăn quàng cổ bị gió thổi lật ra sau của Tô Hiểu Sâm ra phía trước, cười cười, “Bây giờ chúng ta bắt đầu đi!”

Các vị lãnh đạo đều là những nhân vật máu mặt, thâm sâu khó dò, rất ít khi để lộ sự biến hóa trên mặt, nhưng đối với khung cảnh này đều không hèn mà cùng nhìn nhau lộ vẻ kinh ngạc.

Hạ Dịch Dương phỏng vấn từng vị một, đến lượt Thị Ủy tỉnh Liêu Trữ thì bị ông trêu ghẹo, chỉ chỉ vào mái tóc bị gió thổi tứ tung xiêu vẹo của mình rằng: “Biên tập Hạ, anh nhất bên trọng, nhất bên khinh. Anh để tôi mang hình tượng này lên TV, thế mà chỉ vì cái khăn choàng của Tô thị ủy bị lệch vị trí, anh lại đặc biệt sửa sang chăm sóc. Tại sao thế?”

Hạ Dịch Dương thu micro lại, cười cười nhìn Tô Hiểu Sâm, đỡ lấy cặp tài liệu trong tay bà.

Tô Hiểu Sâm chẹp miệng nói: “Bởi vì tôi là mẹ nó chứ sao! Dịch Dương, đến đây, chào mấy bác đi con.”

“Hả?” Các lãnh đạo đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, vẫn còn nhớ là Tô Hiểu Sâm sinh được một thiên kim cơ mà!

“Là Chồng của tiểu nữ Diệp Phong, cưới nhau được hai năm rồi.” Tô Hiểu Sâm nói.

“Tô thị ủy, công tác giữ bí mật trong chuyện này tốt quá đấy. Chúc Mừng! Chúc Mừng!” Các bậc lãnh đạo đều đã sáng tỏ, nói vài lời bông đùa với Tô Hiểu Sâm. Đến giờ dùng cơm trưa, bèn mạnh mẽ lôi kéo Hạ Dịch Dương ngồi cùng bàn. Hạ Dịch Dương lấy trà thay rượu, kính từng vị lãnh đạo một.

Đến buổi chiều, các tỉnh chia tổ thảo luận, anh đến hai phòng, trong đó có một phòng chính là của tỉnh Thanh Đài. Nửa đường, anh tranh thủ đi vệ sinh. Đến khi đi ra, nhớ đến vị nào đó ở nhà không biết đã com nước đảng hoàng chưa, đành tranh thủ thêm chút thời gian nữa gọi một cuộc điện thoại.

Trong khi tín hiệu kết nối, anh nhú mày, nghe tiếng Biên Thành ở bên kia.

“Dịch Dương, Phỏng vấn bao lâu nữa sẽ kết thúc?”

Khoảng chừng trên dưới một tiếng nữa. Cậu về nước lúc nào?” Anh nghe một cách lơ đãng, không thể phát hiện được giọng anh hơi run run, thực tế thì có một giây, những suy nghĩ trong anh dường như vượt khỏi dây cương, anh không biết bản thân mình đang nói gì nữa.

“Ba Ngày trước. Tôi và Diệp Phong vừa ăn cơm xong, cô ấy vừa đến bệnh viện làm siêu âm...”

Da đầu anh bắt giác run lên, “Kiểm tra thấy gì không?”

Biên Thành im lặng, dường như đang lựa chọn lời nói, “Chúc mừng Dịch Dương, cậu làm cha rồi!”

“Thật sao? Thật sao? Thật sao?” Căng thẳng đến độ lòng bàn tay đã thấm ướt mồ hôi, anh nhanh chóng nhìn xung quanh, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là cửa ở đâu, anh muốn đến gặp Diệp Phong.

Anh nhớ đến câu chuyện về con chim mà Diệp Phong kể, giấc mơ đó, là một điềm báo trước sao?

Xung quanh như có hàng ngàn viên pháo hoa đang “đùng đùng” nổ rộ, đẹp đến không có cách nào diễn tả được.

Trong mùa hè năm ấy, giữa những tân sinh viên mới bước vào trường, cô nở nụ cười với anh, lộ ra hàm răng sáng bóng. Anh thật sự không thể ngờ được, sẽ có một ngày, họ sẽ yêu nhau, kết hôn với nhau, và có con ...

“Tôi sẽ hộ tống Diệp Phong an toàn về nhà, điện thoại có phóng xạ, không nên để cô ấy tiếp điện thoại nhiều! À, cô ấy tạm thời còn chưa biết, với tính tình của cô ấy nên để cô ấy biết sớm, tôi lo cô ấy sẽ vui đến mức không kiểm soát được.”

“Biên Thành, đợi đã!” Anh nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh, “Tôi sẽ lập tức đến ngay. Không khí ở bệnh viện không tốt, cậu đưa cô ấy vào quán cà phê nào đó bên ngoài đi, đừng cho cô ấy uống cà phê, chỉ uống ít nước trái cây thooi, cũng đừng để cô ấy ăn thứ gì lạ, cô ấy có thể nôn .... Còn có, tôi không nhớ ra nữa, xin nhờ cậu.”

“Không thành vấn đề.”

Anh không nhớ mình đã quay lại phòng hội nghị thế nào. Tô Hiểu Sâm vừa mới phát biểu xong, vừa ngẩng lên đã phát hiện ra vẻ mặt anh có gì đó khác thường. Anh đi đến ghé tai nói mấy câu với đồng nghiệp, đồng nghiệp gật đầu liên tục, anh quay người nhìn về phía Tô Hiểu Sâm, Diệp Nhất Châu đang ngồi.

Tô Hiểu Sâm cả kinh, khi anh đến Thanh Đài thỉnh cầu bà và Diệp Nhất Châu cho anh và Diệp Phong yêu nhau, cũng chưa từng hoảng loạn đến mức độ này, cũng không chỉ là hoảng loạn, mà còn có sự kích động không kiềm nén được.

Anh im lặng gật đầu với Tô Hiểu Sâm, bà là chủ tịch phòng hội nghị, không tiện rời đi, đành để lát nữa nói chuyện điện thoại thôi.

“Dịch Dương, không có chuyện gì chứ?” Tô Hiểu Sâm đã đuổi đến nơi.

Anh quay người lại, ôm chầm lấy Tô Hiểu Sâm “Mẹ, con và tiểu Phong Diệp có con rồi!”

“Ông xã!” Tô Hiểu Sâm quay đầu kêu to.

Mọi người đều ngoái đầu lại.

Diệp Nhất Châu cười cười tỏ ý xin lỗi, bình tĩnh đi ra.

Dịch Dương không nhiều lời, anh cũng ôm Diệp Nhất Châu một cái, rồi vội đi ra ngoài.

Anh đi theo xe của đài truyền hình đến, đành phải chạy ra đường lớn đón taxi. Lúc trên xe, anh tạt qua nhà hàng gần tiểu khu đặt một bàn tiệc, lúc đi ngang qua tiệm hoa, anh bảo tài xế dừng lại, anh vào mua một bó bách hợp.

Anh vừa bước vào quán cà phê, Diệp Phong liền vẫy tay với anh.

Anh lặng lẽ lau đi mồ hôi trên trán, bắt tay chào hỏi Biên Thành.

Biên Thành đưa mắt liếc qua bó hoa trong tay anh, cười cười, anh cũng muốn mua một bó tặng cô, nhưng quyền lợi này vẫn nên chỉ dành cho Hạ Dịch Dương mà thôi! Hôm nay anh đã rất hạnh phúc rồi, đợi sau này khi bé con ra đời, anh sẽ nói với nó, người đầu tiên biết được sự có mặt của cháu trên đời này là chú đó!

“Tôi còn có việc phải làm, đi trước nhé.” Anh vỗ vỗ vai Hạ Dịch Dương, nhường lại không gian cho hai người.

“Ồ lại đi, tối cùng nhau tụ họp.” Hạ Dịch Dương nói.

“Không được, đề lần về nước sau đi! Lần này đã có quá nhiều kinh hi rồi.”

“Biên Thành, thường xuyên liên lạc nhé!” Diệp Phong dặn dò.

Ạm không hề ngoảnh lại, chỉ giơ tay lên đáp.

“Dịch Dương, anh thật là cổ lỗ sĩ, lễ tình nhân đã qua lâu rồi mà.” cô vui vẻ nhận lấy bó hoa, còn không quên cong môi giễu cợt anh.

“Chẳng lẽ chỉ có lễ tình nhân mới được tặng hoa?” Anh không kiềm lòng được kéo cô vào lòng, đưa tay sờ vào bụng cô, mang theo muôn nghìn sự nâng niu và cưng chiều.

“Muốn chết hả, biên tập hạ, người ta đang nhìn đấy!” Cô đập vào tay anh, khuôn mặt xấu hổ đã đỏ bừng.

Anh lại sắp lại, dịu dàng ngập tràn trong đáy mắt, “Đi thôi, chúng ta về nhà.”

“Sao bỗng nhiên đến đây, anh không phải đang lo lắng lung tung gì đó chứ?” Chẳng hiểu sao, sau tuần trắng mặt, anh nổi máu Hoạn thư, cô ngửi ngửi hoa, cười khúc khích.

“Em không nhắc anh đã quên, vì sao trong điện thoại không nói cho anh biết Biên Thành đã về nước?”

“Chưa kịp nói, anh hỏi quá nhiều, em mắc trả lời từng câu một, đang chuẩn bị nói, đã bị anh ấy cướp mất di động. Em cũng như anh, đến trước bữa trưa mới biết anh ấy về nước, bây giờ anh ấy đang làm trong đài truyền hình ở New Zealand, cũng rất tốt.” Cô làm vẻ mặt vô tội.

“Em vui lắm hả?” Hơi có chút chua chua, hơi có chút tiếc nuối, Biên Thành lại là người đầu tiên biết về bé con, có điều, trước niềm hạnh phúc to lớn này, những điều đó cũng chẳng được xem là có gì đáng kể.

“Ừ! Đương nhiên! Biên Thành tốt, em cũng rất tốt.” Đôi mắt trong veo bình thản đựng đưa.

Anh chăm chú nhìn cô một lúc, “Anh đang suy nghĩ, có lẽ phải từ chức bên “Tĩnh Dạ Vi Quang” rồi.”

Cô cong miệng, “Vốn dĩ ban đầu em không muốn đi, cũng do anh nói em là một viên kim cương, không thể để hào quang của nó bị che khuất được.” Kha An Di khá yếu đuối và nhu nhược, không chịu nổi những lời mỉa mai và châm biếm phong cách dẫn chương trình của cô trên mạng, cũng không chấp nhận được yêu cầu nghiêm khắc của Tần Phái, thế nên bỏ cô ta đã điều cô ta đến Bắc Kinh, làm đồng nghiệp với Hứa Mạn Mạn. Bây giờ cô ta là nữ biên tập chương trình thời sự buổi chiều của Bắc Kinh. Không biết cô ấy và Tần Phái đã từng bắt đầu với nhau chưa, dường như cũng không bao lâu sau, bên cạnh Tần Phái đã xuất hiện một cô nàng trẻ trung xinh đẹp, là một ngôi sao ca nhạc mới nổi.

Cũng được, cô là dẫn chương trình khách mời của “Tĩnh Dạ Vi Quang”, về sau, một tháng bốn kỳ, cô làm khoảng hai kì, còn có một người dẫn chương trình khác của tỉnh nữa. Không còn cách nào, cô nợ ân tình Tần Phái nên phải trả thôi.

Cô từng hỏi Tần Phái về chuyện có liên quan đến Kha An Di, Tần Phái cười vô lại, nửa thật nửa giả nói: “Biên tập Hạ nhà em chướng mắt, việc gì anh phải coi như của quý?”

Cô nguyệt mặt khinh thường. Tần Phái lại tiếp tục yếu ớt thêm vào một câu: “Kha MM á, chỉ có thể để xa xa mà nhìn, gần thì ... chắc chắc!” Anh ấy vừa nói vừa đi.

“Ngày mai anh phải đến đài tìm Tần Phái, không, tối nay phải gọi ngay cho anh ấy, còn Lâu Dương, anh phải chọn một ngày đẹp hẹn anh ta ra nói chuyện về “Diệp Từ Tĩnh Không” Hạ Dịch Dương nghiêm mặt.

“Sao đột nhiên nói những lời này?”

“Không có, anh chỉ bất ngờ nghĩ đến.” Anh kéo tay cô, dịu dàng vuốt ve, “Sau này, chúng ta phải dành thời gian làm một vài chuyện khác.”

Cô nhú mi, sờ lên trán mình rồi sờ lên trán anh, nhiệt độ bình thường mà, thế sao ... Lời nói của anh cô nghe cứ như sương trên biển mây trên núi vậy?

“Không có gì, anh phải lên một kế hoạch đàng hoàng, không thể lung tung được, phải bình tĩnh, bình tĩnh!” Anh vẫn đang lăm bằm độc thoại một mình.

Cô lắc đầu, không để ý đến anh nữa.

Nắm tay nhau về nhà, cô sờ sờ bụng, cảm thấy hơi đói, thèm ăn rồi! Cô đến mở tủ lạnh trong phòng bếp, cầm bình sữa chua lên đang định uống, nghiêng đầu liền thấy người nào đó đang đi tới đi lui, ánh mắt hướng về phía thư phòng của cô.

“Diệp Phong, anh chuyển phòng khách thành thư phòng của em, được không?”

Cô chớp chớp mắt, “Thư phòng hiện giờ của em vẫn tốt mà!” Kế bên phòng ngủ, đọc sách mỗi mắt, chỉ bước vài bước là có thể leo lên giường rồi.

“Phòng khách cũng rất tốt.”

“Tốt thì để lại cho anh đi!” Cô lười phải dọn đồ.

“Em yêu ...” Anh đi đến, hôn cô nồng nhiệt.

Cô nổi cá da gà, hình như, anh rất ít khi gọi cô thân thiết thế này, “Anh đừng có giờ chiều mặt ngọt chết ruồi, em không đồng ý đâu!”

“Nếu em bé khóc, em muốn vừa nhắc chân đã đến, hay là muốn đi xuyên qua mấy cánh cửa mới đến?” Anh liên tục đáp những nụ hôn lên mắt cô.

“Hả? Em bé nhà ai?”

“Hôm kỉ niệm ngày cưới, em nói em đã đặt ra mục tiêu.” Anh kéo cô ngồi xuống, ôm cô vào lòng, thâm tình mà nói.

“Đừng!” Cô nói cô đã sắp ba mươi, năm nay phải có em bé thôi!

Anh nói được, sau đó hai người không dùng biện pháp tránh thai nữa, cô hào hứng chờ đợi, nhưng chờ rồi chờ, tháng thứ nhất, tháng thứ hai cứ lần lượt trôi qua, đây là tháng thứ ba ... Cô ngẩng đầu, miệng âm thầm đếm ngày, đột nhiên, ánh mắt đồng cứng, miệng khê há ra.

“Diệp Phong, chúng ta có con rồi!”

“Anh ... sao anh biết?” Tim cô đập dữ dội.

“Lúc em đi làm siêu âm, bác sĩ nói.”

“Hạ Dịch Dương ...” Một tiếng sư tử rống vang lên, cô nhảy dựng lên.” Vậy mà anh giấu em, vì sao em lại là người biết cuối cùng?”

May mà vừa rồi không nói sớm, nếu như còn ở ngoài, hậu quả sẽ là ...

Anh kết luận: tình yêu và hạnh phúc luôn luôn đến cùng đau đớn, thế nhưng đau có đau đớn cũng rất sung sướng!

Tám tháng sau, trên mạng bùng lên tin tức, Hạ Dịch Dương và một phụ nữ bị bao như gấu, nửa đêm đi vào bệnh viện Đại Học Bắc Kinh, bụng cô gái kia cao vượt mặt, đáng đi tập tễnh. Hỏi thăm được, cô gái đó đã sinh hạ một bé trai 3.6 kg vào sáu giờ sáng hôm sau, biên tập Hạ đón đứa bé từ tay y tá, đứng ngay tại chỗ róm nước mắt, nói rằng: Thần Thần, ta là cha con, cha ... cha!

Bạn đang đọc truyện *Thế Nào Một Loại Yêu Không Đau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.